

David Mitchell

VISUL NUMĂRUL 9

roman

„Mitchell face din Tōkyō o metropolă a imaginației."
— *The Times* —

ebook
HUMANITAS fiction

David Mitchell

VISUL NUMĂRUL

Traducere din engleză și note de
MIHNEA GAFIȚA

Serie coordonată de DENISA COMĂNESCU

DAVID MITCHELL
NUMBER 9 DREAM

ISBN: 978-606-779-362-8 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

Cuprins

Pentru Keiko

„E mult mai simplu să îngropi realitatea
decât să-ţi alungi visele.“
Don Delillo, *Americana*

Unu

□

Panopticon

„E foarte simplă chestiunea. Eu vă ştiu numele, şi dumneavoastră mi-l ştiaţi pe-al meu – Eiji Miyake – mai demult. Exact, *acel* Eiji Miyake. Amândoi suntem oameni ocupaţi, doamnă Katō, aşa că n-ar fi mai bine să lăsăm flecăreala? Sunt aici, la Tōkyō, să-l caut pe tatăl meu. Dumneavoastră-i ştiţi numele, îi ştiţi adresa. Şi-o să faceţi bine să mi le spuneţi pe-amândouă. *Acum*, imediat." Sau ceva de genul ăsta. O galaxie de fuioare de frişcă în cana mea de cafea, şi vorbăria din fundal prinde contur din ce în ce mai bine. Prima dimineaţă la Tōkyō, pentru mine, şi deja sunt pe cale să mă pierd cu firea. Braseria Jupiter dă pe dinafară de râsetele celor ieşiţi în pauza de masă, de planurile de vineri, de zdroncănitul cănilor. Dronii latră în telefoanele mobile. Dronele îşi piţigăiesc vocile gâjâite, ca să le sune mai feminine. Cafea, sandviciuri cu fructe de mare, detergent, abur. Am o vedere clară, de peste drum, a intrării principale de la PanOpticon. Ce mai arătare, şi zgârie-norul ăsta gotic de zirconiu! Etajele superioare i se pierd în nori. La picioarele lui, Tōkyō fierbe ca sub un capac etanş – 34 de grade Celsius şi 86% umiditate. Aşa spune, cică, un panou mare de afişaj marca Panasonic. Tōkyō poate fi atât de aproape, că nu-l vezi întotdeauna. Distanţe nu există. Parcă toate-s deasupra capului tău – dentişti, grădiniţe, studiouri de dans. Şoselele şi-aleile – până şi ele sunt cocoţate pe catalige afumate. Veneţia, cu marea secată. Reflexii de avioane se înalţă pe faţadele-oglinzi ale clădirilor. Kagoshima[1] întotdeauna mi s-a părut uriaşă, dar ai putea s-o pierzi pe-o singură alee lăturalnică de-aici, din Shinjuku[2]. Mi-aprind o ţigară – Kool, aceeaşi marcă aleasă de motociclistul din faţa mea, de la coadă – şi supraveghez circulaţia şi pietonii de la intersecţia dintre şoseaua Ōmekaidō şi strada Kita. Droni cu costume în dungi, o coafeză cu cercel în buză, oameni beţi încă de la prânz, femei cu copii în braţe. Nici o singură fiinţă umană care să stea pe loc. Şuvoaie, avalanşe, circulaţie, biţi, generaţii, o mie de feţe pe minut. Pe

Yakushima[3], vezi o faţă la o mie de minute. Atâţia oameni, şi toţi cu albumele lor de amintiri pe care scrie: „Părinţi“. Bine făcute, prost făcute, chipuri înfricoşătoare, imagini tandre, unghiuri bizare, negative zgâriate – nu contează, cu toţii ştiu cine i-a slobozit pe lume. Akiko Katō, pe ea o aştept. Braseria Jupiter, asta, e cel mai apropiat local de PanOpticon. Mult mai simplu ar fi să vă opriţi aici, la un sandvici şi-o cafea. V-aş recunoaşte, m-aş prezenta şi v-aş convinge că dreptatea e de partea mea. Cum se transformă visurile în realitate? Oftez. Nu foarte bine şi nu cine-ştie-ce frecvent. O să trebuiască să vă iau cu asalt fortăreaţa, ca să obţin ce vreau. Nu-i bine. O clădire atât de masivă cum e PanOpticon probabil că mai are şi alte ieşiri, are propriile restaurante. Probabil că sunteţi o împărăteasă, de-acum, şi aveţi multe slugi care v-aduc felurile de mâncare. Sau cine ştie dacă mâncaţi de prânz? Poate că o inimă de om, la micul-dejun, v-ajunge până seara, la cină. Îmi îngrop chiştocul de Kool între rămăşiţele strămoşilor lui şi decid să-mi închei pânda – când o să termin cafeaua din faţa mea. Vin peste dumneavoastră, Akiko Katō. Trei chelneriţe lucrează la braseria Jupiter. Una – mai-marea – este înţepată ca o Împărăteasă-Văduvă, care şi-a otrăvit soţul cu nefericire; alta are o voce ca un răget de măgar; şi a treia stă cu spatele către mine, însă ceafă mai desăvârşită decât ea n-are nimeni, cât e creaţia de mare. Împărăteasa-Văduvă îi povesteşte Măgăriţei despre ultimul mariaj eşuat al coaforului ei:

— Dacă nevastă-sa nu e-n stare să se ridice la nivelul fanteziilor lui, imediat o zvârle peste bord.

Ceafă-Perfectă ispăşeşte o condamnare pe viaţă la chiuvetă. Împărăteasa-Văduvă şi Măgăriţa o tratează cu dispreţ, sau ea le-a întors lor spatele? Etaj cu etaj, turnul PanOpticon dispare – norii au coborât până la etajul optsprezece. Ori de câte ori întorc eu capul, ceaţa se lasă şi mai mult. Calculez pe un şerveţel de hârtie de câte zile trăiesc – 7 290, punând la socoteală şi patru ani bisecţi. Ceasul arată unu-fără-cinci, aşa că dronii se revarsă afară din braseria Jupiter. Presupun că se tem să nu fie restructuraţi, dacă ora unu fix îi prinde oriunde în altă parte, decât în cutiuţele lor luminate cu tuburi fluorescente. Cana mea de cafea tronează golită, într-o puzderie de băltuţe. Gata. Când se face ora unu, intru în PanOpticon. Recunosc: sunt nervos. E normal să fii nervos. Un ofiţer de recrutări pentru Forţele de Autoapărare[4] a venit anul trecut la liceul meu şi ne-a spus că unităţile de luptă nu-şi doresc oameni imuni la frică – dacă soldaţii nu ştiu ce-i frica, plutoanele lor sunt nimicite în primele cinci minute pe câmpul de luptă. Un soldat bun îşi controlează frica şi o foloseşte, ca să-şi ascută simţurile.

Înc-o cafea? Nu. Înc-o ţigară Kool, ca să-mi ascut simţurile.

Ceasul arată unu-jumate – s-a dus termenul meu. Scrumiera mi se revarsă peste margini. Îmi scutur pachetul de ţigări – am ajuns la ultima. Norii au coborât până la etajul nouă al turnului PanOpticon. Akiko Katō se uită fix în ceaţă, pe fereastra-perete a biroului ei cu aer condiţionat. Oare mă simte şi ea pe mine, cum o simt eu pe ea? Oare o fi ştiind că azi este o zi dintr-aia, care-ţi schimbă viaţa? Înc-o ultimă, ultimă, chiar că ultimă ţigară, după care îmi încep asaltul, până nu ajung de la „nervos“ la „fără nerv“. Un bătrân era deja în braseria Jupiter, când am ajuns eu. N-a încetat o clipă să-şi asculte sistemul *vidboy*. Este identic cu Lao Zi[5] din manualul meu de la şcoală – chel, sonat, bărbos. Alţi consumatori vin, comandă, mănâncă şi beau ce li se pune în faţă, iar în cel mult zece minute, pleacă. Dar Lao Zi nu se mişcă de la locul lui. Chelneriţele îşi imaginează, probabil, că iubita mi-a tras clapa sau, dacă nu asta, că sunt un psihopat care abia le aşteaptă pe ele, să le hărţuiască pe drumul spre casă. Începe o versiune *muzak*[6] după *Inchipuie-ţi*[7], şi John Lennon se răsuceşte în mormânt, oripilat. E peste orice închipuire de abominabilă. Până şi trădătorii care au înregistrat o asemenea oroare s-au scârbit de ea. Intră două femei gravide şi comandă ceaiuri de lămâie cu gheaţă. Lao Zi tuşeşte ca un bolnav în fază terminală, după care şterge de flegmă ecranul aparatului *vidboy*, cu mâneca de la cămaşă. Trag fumul pe nas cât de profund pot, şi-i dau drumul tot pe nări. De ce ar avea nevoie Tōkyō? De un potop zdravăn, care să-l cureţe bine. Şi de nişte gondolieri, să cânte la mandoline, în timp ce-şi împing luntrele pe străzile din Ginza[8].

— Să ştii, îi spune Împărăteasa-Văduvă mai departe Măgăriţei, că nevestele lui sunt aşa nişte fiinţe meschine, distrugătoare, apucătoare, că merită orice le face. *Tu*, când te-oi mărita, să ai grijă să-ţi alegi un soţ care să aibă visuri exact la fel de mari ca ale tale.

Sorb spuma cafelei din faţa mea. Pe marginea cănii, mai sunt încă vagi urme de ruj de buze. Îmi construiesc în minte o pledoarie, care demonstrează că sorbitul din acea parte a cănii echivalează cu sărutatul unei străine. Asta mi-ar spori numărul fetelor sărutate la trei, ceea ce m-ar situa tot sub media naţională. Îmi rotesc privirile peste braseria Jupiter, după o eventuală a patra pe listă, şi mă opresc la chelneriţa cu gâtul ca de violă sub lumina lunii, înţeleaptă şi însufleţită. O şuviţă de păr i s-a desprins şi-i gâdilă ceafa. O sâcâie. Compar între ele rozul-fucsia de pe muchia cănii şi cel al rujului ei de buze. Probe incidentale, de la

orice distanţă le-ai privi. Cine ştie de câte ori a fost clătită cana, făcând să fuzioneze atomii de ruj cu moleculele de porţelan? Iar o tokiotă rafinată ca ea precis are suficienţi admiratori cât să umple un calculator de buzunar. Caz respins. Lao Zi se stropşeşte la sistemul *vidboy*:

— Ai dracului, ai dracului, ai dracului de bioborgi! De fiecare dată, fir-ar ai dracului!

Sorb şi zaţul de pe fund şi-mi pun şapca de baseball. E momentul să mă duc să-mi caut creatorul.

◻

Holul de la PanOpticon – cavernos ca burta unei balene de piatră – mă-nghite întreg. Săgeţile de pe dalele din podea, simţindu-mi paşii, mă-ndreaptă către o cabină vacantă de primire. O uşă se închide, fâşâind, în spatele meu, şi rezultă un cub de întunecime parcă subterană. Un fascicul de lumină mă scanează din cap până-n picioare, clipind la trecerea peste codul de bare al ecusonului meu de acces. În plafon, se aprinde un spot luminos de culoarea chihlimbarului, şi iată că mă uit la propria mea reflecţie în oglindă. Chiar că dau bine în rol: salopetă, şapcă de baseball, trusă de scule, blocnotes. O Fecioară a gheţurilor apare pe monitorul din faţa mea. E de-o frumuseţe fără cusur, simetrică. Pe insigna de pe rever îi sclipeşte: securitate. Zice, pe ton de incantaţie:

— Precizaţi numele şi motivul prezenţei.

Mă-ntreb cât de umană este. În ziua de astăzi, computerele se umanizează şi fiinţele umane se computerizează. O fac pe tântălăul intimidat:

— ’Nă ziua. Mă numesc Ran Sogabe. De la „Prietenii Peştişorului de Aur“.

Încruntă din sprâncene. Minunat. E şi ea o fiinţă umană.

— „Prietenii Peştişorului de Aur“?

— N-aţi văzut reclama noastră, doamnă? Şi-i fredonez o melodie: „Prietenii cu-aripioare ni-i hrănim…“

— De ce solicitaţi accesul în PanOpticon?

Mă prefac mirat:

— Am pe listă acvariul de la Osugi şi Kosugi, doamnă.

— Osugi şi *B*osugi.

Verific pe blocnotes.

— Cum a scris şi-ăsta…

— Văd aici câteva obiecte curioase, în trusa dumneavoastră.

— Nou-importate din Germania, doamnă. Daţi-mi voie să vă prezint pistolul

cu peleţi ionizaţi, de fluor-carbon – sigur ştiţi cât de importantă e stabilitatea pH-ului pentru optimizarea mediului în acvariu? Noi credem că suntem prima firmă de acvacultură din ţară care foloseşte această mică minune a tehnicii. Poate, dacă v-aş putea oferi o scurtă…

— Puneţi mâna dreaptă pe scanerul de acces, domnule Sogabe.

— Sper să mă gâdile.

— Aceea-i mâna stângă.

— Mă iertaţi.

O scurtă veşnicie trece, până începe să clipească verde cuvântul acceptat.

— Şi codul de acces?

E vigilentă. Mijesc ochii:

— Ia să vedem: 313-636-969.

Fecioara-gheţurilor clipeşte şi ea din ochi.

— Aveţi codul de acces valid… – ar fi şi cazul, i-am plătit o avere pentru numerele-alea celui mai bun *hacker* profesionist pe care l-am putut găsi la Tōkyō – …pentru luna iulie. Vă reamintesc: Azi suntem în august.

Lepădătura naibii de *hacker* nesătul!

— Aha… curios lucru – mă scarpin între picioare, ca să-mi îngădui o clipă de gândire. Apoi: Ăsta-i codul de acces pe care mi l-a dat doamna – privire coborâtă către blocnotes – Akiko Katō, avocat-asociat la Osugi şi Kosugi.

— *B*osugi.

— Cum o fi. Bine, ce să zic? Dacă nu e valid codul meu de acces, nu pot să intru efectiv, nu-i aşa? Păcat. Când o să vrea să ştie doamna Katō de ce i-au murit nepreţuitele dorsale-argintii de Okinawa otrăvite-n propriile dejecţii, o să-i spun să ia legătura cu dumneavoastră. Cum ziceaţi că vă numiţi?

Fecioara-gheţurilor se îndârjeşte. Astea, zeloasele, sunt precaute, când joci la cacealma.

— Reveniţi mâine, după ce vă reverificaţi codurile de acces.

Pufnesc pe nas şi scutur din cap:

— Imposibil! Aveţi idee, măcar, câţi peştişori am eu pe mână? Mai demult, mai aveam şi noi, acolo, puţin loc de-ntors, dar de când am trecut pe organizarea calitativă sută-la-sută, operăm după o programare oră-cu-oră. O singură programare dacă ratăm, şi prietenuşii noştri cu aripioare devin îngrăşământ fosfatic. Uitaţi, chiar acum, cât stau aici cu dumneavoastră şi despicăm firu-n patru, am nouăzeci de ciclide-n pericol de asfixiere în clădirea Primăriei Metropolitane. N-o luaţi personal, doamnă, dar n-am ce face: insist să aflu

numele dumneavoastră pentru formularul de stabilire a responsabilităţilor – şi adopt o postură marţială, cu pixul pregătit.

Fecioara-gheţurilor îşi dă ochii peste cap. O las mai moale:

— Ce-ar fi să sunaţi la secretara doamnei Katō? Vă confirmă ea c-aveam programare.

— Am sunat deja – de-acuma, chiar că-mi fac griji: dacă deşteptul de *hacker* mi-a greşit şi falsa identitate, arşice mă fac ăştia. Zice: Dar programarea dumneavoastră pare a fi pentru mâine.

— Adevărat. Foarte adevărat. Aveam programare pentru mâine. Dar aseară, Ministerul Pescuitului a emis un avertisment care priveşte întreaga industrie. O epidemie de…asta… ebola s-a ivit la dorsalele-argintii, de la un lot contaminat din Taiwan. Se răspândeşte prin conductele de oxigenare, se localizează la nivelul branhiilor şi… e dezgustător ce vezi. Peştişorii se umflă până când efectiv pocnesc şi le ies maţele-afară. Minţi luminate lucrează la un remediu, dar, fie vorba-ntre noi…

Fecioara-gheţurilor cedează:

— Vi se acordă autorizaţie provizorie, pentru două ore. De la cabina de recepţie, mergeţi la turbo-ascensor. Nu vă abateţi de la săgeţile cu senzori din podea, ca să nu declanşaţi alarma şi să nu fiţi acuzat de pătrundere ilegală. Ascensorul vă conduce automat la Osugi şi Bosugi, la nivelul optzeci-şi-unu.

— Nivelul optzeci-şi-unu, domnule Sogabe, anunţă ascensorul. Aştept cu bucurie să vă transport din nou.

Uşile se deschid către o… practic, pădure tropicală de plante şi ferigi în ghivece. Un întreg aviariu de telefoane triluiesc. În spatele unui birou de culoarea abanosului, o domnişoară îşi scoate ochelarii şi pune jos un recipient de şpriţuit.

— Cei de la Securitate m-au anunţat de venirea domnului Sogabe.

— Daţi-mi voie să ghicesc! Sunteţi Kazuyo, nu-i aşa, Kazuyo?

— Da, dar…

— Nu-i de mirare că Ran zice că are un Înger în PanOpticon!

Recepţionera nu se lasă păcălită:

— Şi dumneavoastră sunteţi…?

— Ucenicul lui Ran! Jōji! Să nu-mi spuneţi că nu v-a pomenit de mine pân-acum! Zona mea-i Harajuku[9], de obicei, dar luna asta îi rezolv şi lui clienţii din Shinjuku, până scapă… ăăă… de malaria genitală.

Fetei îi cade faţa:

— Poftim?!

— Nici despre asta nu v-a spus nimic? Mă rog, cine-l poate acuza? Şefu' crede că l-a prins o viroză rea de tot, de-aia nu şi-a-nlocuit numele – Ran, vreau să zic – de pe comenzile clienţilor lui… Merge pe burtă!

Îi arunc un zâmbet complice şi mă uit în jur, după camerele de supraveghere. Nu se vede nici una. M-aşez în genunchi, îmi deschid trusa de scule cu capacul întors către ea, ca să nu vadă ce fac, şi-ncep să-mi asamblez arma secretă.

— Să ştiţi că m-am dat de ceasul morţii s-ajung pân-aici. Inteligenţ-artificială! Prostie artificială. Biroul doamnei Katō e pe coridorul ăsta, nu?

— Da, numai că, vedeţi, domnu' Jōji, trebuie să vă cer să faceţi o scanare de retină.

— Şi-asta gâdilă?

Am terminat. Închid trusa de scule şi m-apropii de biroul ei cu mâinile la spate, afişând un zâmbet cretin.

— Unde mă uit?

Fata răsuceşte către mine un aparat de scanare.

— În ocularul de-aici.

— Kazuyo, Ran mi-a spus – m-asigur că suntem singuri – despre… ştiţi… E-adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— C-aveţi unşpe degete la picioare?

— C-am unşpe *ce*?!

În momentul în care ea îşi coboară privirile către picioare, îi sărez ceafa cu destule micro-granule de tranchilizant cu acţiune instantanee, cât să lase-n inconştienţă toată armata chineză. Se prăbuşeşte peste sugativa de pe birou. Fac o remarcă spirituală, în maniera lui James Bond, şi m-amuz de unul singur.

Bat de trei ori.

— De la „Prietenii Peştişorului de Aur“, doamnă Katō!

O pauză încărcată de mister.

— Intraţi.

Verific să nu existe martori pe coridor şi mă strecor înăuntru. Vizuina în care se-ascunde Akiko Katō se potriveşte îndeaproape cu versiunea din imaginaţia mea. Carpetă în carouri. Fereastră curbată, cu nori sumbri. Un perete întreg de fişete model-vechi. Un alt perete întreg de picturi mult prea elegante ca să te

holbezi la ele. Între două canapele în formă de semilună, tronează un bazin sferic uriaş, în care un banc de dorsale-argintii de Okinawa bântuie un palat de coral şi-un vas de luptă scufundat. Nouă ani au trecut de când am văzut-o ultima dată pe Akiko Katō, şi uite că n-a-mbătrânit nici măcar c-o zi. Aceeaşi frumuseţe rece şi dură dintotdeauna. Îşi ridică privirile din spatele biroului.

— Nu sunteţi cel care vine de obicei pentru peşti.

Încui uşa-n urma mea şi dau drumul cheii în buzunar, unde am pistolul. Ea se uită la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Nici nu am vreo treabă cu peştii, zic.

Îşi pune stiloul pe birou.

— Ce *dracului* crezi că…

— E foarte simplă chestiunea. Eu vă ştiu numele, şi dumneavoastră mi-l ştiaţi pe-al meu – Eiji Miyake – mai demult. Exact, *acel* Eiji Miyake. Ce-i drept, au trecut ani mulţi. Uitaţi cum stau lucrurile. Amândoi suntem oameni ocupaţi, aşa că n-ar fi mai bine să lăsăm flecăreala? Sunt aici, la Tōkyō, să-l găsesc pe tatăl meu. Dumneavoastră-i ştiţi numele, îi ştiţi adresa. Şi-o să faceţi bine să mi le spuneţi pe-amândouă. *Acum*, imediat.

Akiko Katō clipeşte din ochi de câteva ori, ca să fie sigură că nu visează. După care, începe să râdă.

— Eiji Miyake?

— Nu văd ce-i de râs.

— Nu Luke Skywalker[10]? Nu Zax Omega[11]? Dumneata chiar te-aştepţi să m-aduci într-o stare de obedienţă-nfricoşată cu discursul ăsta patetic? „Un băiat de pe-o insulă pleacă-ntr-o misiune primejdioasă, ca să-şi descopere tatăl pe care nu l-a cunoscut.“ Ştii ce se-ntâmplă cu băieţii de pe insule, după ce li se sting fanteziile? – şi scutură din cap, a milă dispreţuitoare. Până şi prietenii mei spun că sunt avocata cea mai veninoasă din Tōkyō. Şi dumneata vii aici, dai buzna şi te-aştepţi să mă intimidezi, ca să-ţi comunic informaţii clasificate ale clientului? *Te rog!*

— Doamnă Katō… – scot pistolul Walther PK de calibru 7,65, mi-l rotesc pe deget şmechereşte şi-l îndrept către ea. Zic: Aveţi un dosar despre tatăl meu în această cameră. Daţi-mi-l. *Vă rog.*

Se preface ultragiată:

— M-ameninţi?

Cobor piedica.

— Eu aşa sper. Mâinile sus, la vedere.

— Ţi-a picat în mâini scenariul care nu trebuia, copile.

Ia de pe masă telefonul, care explodează ca o supernovă de plastic. Apoi glonţul ricoşează de geamul blindat al ferestrei şi se pierde-n câmpul însorit de floarea-soarelui dintr-un tablou. Akiko Katō cască ochii mari în clipa în care-l vede sfâşiat.

— Vandal ce eşti! Mi-ai distrus Van Gogh-ul! O să plăteşti pentru asta!

— Parcă dumneavoastră aţi plătit vreodată. Haideţi. *Dosarul.*

Akiko Katō şi-arată colţii:

— Cei de la pază o să fie aici în treizeci de secunde.

— Ştiu cum e dotat electronic biroul dumneavoastră. Izolat şi de privirile indiscrete, şi fonic. Nu intră şi nu ies mesaje. Încetaţi cu vorbăria şi daţi-mi *do-sa-rul*.

— Ce viaţă frumoas-ai fi putut avea, dacă rămâneai să culegi portocale pe insula Yakushima, lângă bunica şi unchii dumitale.

— Nu vreau să vă mai cer o dată.

— Măcar dacă lucrurile ar fi atât de simple. Dar, ştii, tatăl dumitale are prea mult de pierdut. Dac-ar fi să se afle de pramatia lui de progenitură din flori c-o boarfă – adică de dumneata –, multe mărimi s-ar face roşii ca racii la faţă. Iată de ce avem un modest aranjament de păstrare a secretului.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Şi vii dumneata, şi-ncerci să zgâlţâi o bărcuţă liniştită.

— Aha. Înţeleg. Dacă-l întâlnesc pe tatăl meu, n-o să-l mai puteţi şantaja.

— „Şantaj“ este un cuvânt acţionabil în justiţie, pentru cineva care tot mai caută loţiunea perfectă pentru acnee. Ca să fii avocatul cuiva ca tatăl dumitale, trebuie discreţie. Ai auzit vreodată de discreţie? Îi deosebeşte pe cetăţenii obişnuiţi de criminalii cu arme de foc.

— Nu ies din biroul ăsta fără dosar.

— Atunci, o să ai de aşteptat mult şi bine. Aş fi comandat nişte sandviciuri, dacă nu-mi împuşcai telefonul.

N-am timp de asta.

— Bine, bine, putem să discutăm chestiunea ca doi oameni maturi.

Las în jos pistolul, iar Akiko Katō îşi îngăduie cu aroganţă un zâmbet victorios.

Granulele de tranchilizant i se-nfig în gât. Cade pe spate pe scaun, inconştientă ca profunzimile-albastre ale mării.

Viteza-i totul. Lipesc amprentele de Akiko Katō peste cele de Ran Sogabe şi-i accesez calculatorul. O-mping într-un colţ, cu scaun cu tot. Nu-i plăcut – mă gândesc întruna c-ar putea să-şi revină-n simţiri. Documentele mai bine ascunse de pe calculator sunt parolate, dar încuietorile fişetelor tot reuşesc să le deschid. MI de la MIYAKE. Numele-mi apare pe listă. Dublu-clic. EIJI. Dublu-clic. Aud un *clang* metalic promiţător, şi un sertar ţâşneşte afară, de undeva de la mijlocul peretelui. Răsfoiesc mapele metalice subţiri. MIYAKE – EIJI – PATERNITATE. Mapa luceşte auriu.

— Ia mâna de-acolo.

Akiko Katō închide uşa cu glezna şi-mi lipeşte la întretăierea sprâncenelor ţeava unui pistol Zuvre „Vultur însingurat“, calibrul 44. Mă uit amuţit la cealaltă Akiko Katō, încă prăbuşită-n scaun. Cea din uşă râde – sau rânjeşte larg şi sarcastic. Are dinţii incrustaţi cu smaralde şi rubine.

— Un bioborg, nătărăule! O sosie! Nu te-ai uitat niciodată la *Bladerunner*[12]? Te-am văzut venind! Spionul nostru te-a ochit încă de la braseria Jupiter – bătrânul pentru care-ai cumpărat ţigări? Aparatul lui – ăla, *vidboy* – este o cameră de supraveghere conectată la calculatorul central de la PanOpticon. Acuma, lasă-te-n genunchi, încet, şi-aruncă-ţi pistolul pe jos către mine. *Încet.* Nu mă face să-mi pierd răbdarea. De la o asemenea distanţă, un Zuvre-ţi poceşte mutra, de nici maică-ta nu te mai recunoaşte. Mă rog, nu c-ar fi ea prea talentată-n sensul ăsta, ă, ce zici?

Nu-i bag în seamă afrontul.

— De-un intrus, nu-i bine să te-apropii fără ajutoare.

— Dosarul tatălui tău este o problemă foarte delicată.

— Aha, deci bioborgul mi-a spus adevărul. Banii pe care-i încasaţi de la tatăl meu vreţi să-i păstraţi pe toţi pentru dumneavoastră.

— Ce-ar trebui să te preocupe acum, zice, nu e etica practicii avocăţeşti, ci cum să mă convingi pe mine să nu-ţi împrăştii creierii pe pereţi.

Cu privirile aţintite la mine, se apleacă să-mi ia de jos pistolul Walther. Îi ţintesc faţa cu trusa de scule şi desfac amândouă clemele care o ţin închisă. Grenada cu incandescenţă, montată pe dinăuntrul capacului, explodează chiar în ochii ei. Ţipă, eu mă rostogolesc la podea, pistolul ei Zuvre trage, un obiect de sticlă se sparge, mă ridic, fac un salt prin aer, o lovesc în cap, îi smulg pistolul din gheară – trage încă o dată –, o răsucesc înspre mine şi-i ard un upercut care o trânteşte peste una dintre canapelele în formă de semilună. Dorsalele-argintii de Okinawa se zvârcolesc şi se sufocă pe covor. Akiko Katō cea reală zace

nemişcată. Îmi îndes dosarul sigilat al tatălui meu în salopetă, îmi adun sculele înapoi în trusă şi ies. Închid uşa în linişte peste pata care se formează deja, lent, pe mocheta de pe coridor. Merg fără grabă către turbo-ascensor, fredonând *Închipuie-ţi*, în modul cel mai firesc. Pân-aici a fost uşor. Acum, trebuie să mai şi ies viu din PanOpticon.

Nişte droni se-nvârt în jurul recepţionerei încă leşinate în pădurea ei tropicală. Curios, cum las numai femei inconştiente în siajul meu, indiferent unde mă duc. Apelez ascensorul şi m-arăt îndeajuns de preocupat. „Sindromul clădirii bolnave", îi spune unchiul meu. „Crezi, nu crezi, dar şi peştii sunt afectaţi în acelaşi mod." Ascensorul soseşte şi scuipă o infirmieră bătrână, care-i dă la o parte pe gură-cască. Fac pasul înăuntru şi apăs butonul de închidere a uşilor, ca s-o şterg mai repede, până nu-i vine şi altcuiva ideea să se urce.

— Nu aşa repede!

O gheată lustruită se vâră ca o pană între uşile care tocmai se-nchid, şi un paznic de la securitatea clădirii le deschide înapoi cu forţa. Are corpolenţa şi nările unui minotaur[13].

— Nivelul Zero, băiete.

Apăs butonul şi ne punem pe coborât.

— Aşa, deci, zice Minotaurul. Ce eşti, ă, vreun spion industrial?

Sângele şi-adrenalina îmi dau iama prin corp, în moduri dintre cele mai ciudate.

— Ă?

Minotaurul păstrează o mină serioasă.

— Păi, încerci să te faci nevăzut aşa, una-două, co'ect? De-asta m-ai prins între uşile ascensorului acolo sus.

A, o glumă.

— Ăhă. Plină de informaţii confidenţiale despre peştişori de aur – şi-mi zdrăngăn trusa de scule.

Minotaurul fornăie pe nas, adică pufneşte în râs.

Ascensorul încetineşte şi-şi deschide uşile.

— După dumneavoastră, zic, deşi Minotaurul nu dă nici un semn că m-ar lăsa pe mine să ies primul.

Se face nevăzut pe-o uşă laterală. Săgeţile de pe dalele din podea mă ghidează înapoi către o cabină de securitate. Îi zâmbesc larg Fecioarei-gheţurilor.

— De dumneavoastră am parte şi la ieşire, nu?, ca şi la intrare. Asta-i mâna

destinului.

— Procedură-standard, zice, cu ochii pironiţi într-un scaner.

— Aha.

— V-aţi eliberat de îndatoriri?

— Şi-ncă cum. Ştiţi, doamnă dragă, noi, cei de la „Prietenii Peştişorului de Aur“, afirmăm cu mândrie că *niciodată* n-am pierdut vreun peştişor din motive de neglijenţă – şi asta, în optsprezece ani, de când lucrăm în branşă. Îi facem autopsie fiecăruia, pentru a stabili cauza morţii. Bătrâneţe, de fiecare dată. Sau intoxicaţie cu alcool, provocată de client, mai ales în sezonul petrecerilor de la sfârşit de an. Dacă sunteţi liberă, v-aş putea spune mai multe la o cină?

Fecioara-gheţurilor mă congelează din priviri.

— Nu avem absolut şi cu desăvârşire nimic în comun.

— Suntem şi unul, şi altul fiinţe pe bază de carbon. Deşi, în ziua de azi, nici măcar asta n-o mai poţi lua de bună.

— Dacă-ncercaţi cumva să mă dezgustaţi suficient de mult, cât să nu mai întreb de ce aveţi un pistol Zuvre, calibrul 44, în trusa de scule, vă informez că vă răciţi gura degeaba.

Sunt un profesionist. Frica mai are de-aşteptat. Cum – zău aşa, *cum* – am putut să fiu atât de prost?

— Nu se poate aşa ceva.

— Este o armă înregistrată pe numele Akiko Katō.

— Aaa…, chicotesc, îmi desfac trusa de scule şi scot pistolul. De ăsta vorbiţi?

— Chiar de el vorbesc.

— De-ăsta?

— De-ăla.

— Păi, ăsta-i pentru…

— Pentru ce? – şi Fecioara-gheţurilor întinde mâna către un buton de alarmă.

— *…asta!*

Florile de sticlă cu prima împuşcătură – alarma începe să urle –, labirintul de sticlă cu a doua împuşcătură – aud cum şuieră gazul –, panourile de sticlă cu-a treia împuşcătură, şi mă reped prin geam – urlu şi-alerg – mă dau de-a dura pe podeaua holului, pe care toate săgeţile pâlpâie-n acelaşi timp. Bărbaţi şi femei se lasă pe vine, terorizaţi. Peste tot, numai gălăgie şi cioburi de sticlă. De pe un coridor de acces, aud bocancii gardienilor, care tropăie încoace. Apăs maneta de siguranţă dublă, mut pistolul Zuvre pe foc de plasmă continuu, îl azvârl în calea gardienilor şi mă reped către uşa de intrare. Cele trei secunde până la supra-

încărcare nu-mi sunt mie suficiente în primul rând, aşa că explozia mă saltă de la pământ, mă izbeşte de uşa rotativă şi literalmente mă rostogoleşte pe scări în jos, afară. O armă care-şi poate arunca în aer utilizatorul – să te mai miri că marca Zuvre a fost retrasă din producţie la nouă săptămâni după lansarea pe piaţă? În spatele meu, totul e numai haos, fum şi aspersoare. În jurul meu – consternare, coliziuni în trafic şi lucrul de care am cea mai urgentă nevoie: o mulţime înfricoşată. Răcnesc:

— Un nebun! A scăpat un nebun! Grenade! Are la el grenade! Chemaţi poliţia! Să vină elicopterele! Peste tot, elicop-tere! Mai multe, cât de multe elicoptere! – şi mă fac pierdut, şontâc-şontâc, în cel mai apropiat magazin universal.

Din servieta cea nouă pe care mi-am luat-o, scot dosarul tatălui meu, încă sigilat în mapa lui de plastic, şi înregistrez momentul în minte, pentru posteritate. Pe 24 august, la ora două şi douăş’cinci, pe bancheta din spate a unui taxi cu şofer bioborg, în timp ce merg pe latura de vest a Parcului Yoyogi, pe sub un cer la fel de pătat ca sertarul de sub canapeaua extensibilă a unui celibatar, la mai puţin de douăş’patru de ore după ce am sosit la Tōkyō, descopăr adevărata identitate a tatălui meu. Nu-i rău, merge. Îmi strâng mai bine cravata la gât. Mi-o şi închipui pe Anju legănându-şi picioarele pe locul de lângă mine. „Vezi?“, îi spun, mângâind acel dosar. „Uite-l aici. Numele lui, mutra lui, casa lui, cine este, ce este. Am reuşit. Pentru noi, amândoi.“ Taxiul se trage într-o parte, văzând o ambulanţă cu girofarurile albastre pornite, care vine-nspre noi. Cu degetul mare, desfac banda care etanşeizează şi scot din mapă dosarul de carton. EIJI MIYAKE. IDENTITATEA TATĂLUI. Trag aer adânc în piept şi simt mai aproape de mine lucruri care fuseseră, pân-atunci, îndepărtate.

Pagina-ntâi.

Cerneala, sensibilă la contactul cu aerul, se dizolvă deja şi dispare.

Lao Zi mârâie la drăcia de *vidboy*:

— *Ai dracului* bioborgi! De fiecare dată, fir-ar *ai dracului*!

Sorb zaţul de pe fundul ceştii, îmi pun şapca de baseball şi-mi fac încălzirea mental.

— Ia zi, Şefu’, n-oi fi având o ţigărică pe-acolo, care nu mai ai nevoie de ea? croncăne Lao Zi.

Îi arăt pachetul gol de Mild Seven. Mi-aruncă o privire jalnică. Oricum însă, mai simt şi eu nevoie de câteva. Doar m-aşteaptă o întâlnire stresantă.

— E vreun automat pe undeva? îl întreb.

— Uite, colo, printre toate plantele alea, îmi face semn cu capul. Io fumez Carlton.

Trebuie să mai sparg o bancnotă de-o mie de yeni. La Tōkyō, se evaporă banii, nu altceva. Măcar să mai comand o cafea, ca să-mi pun adrenalina-n mişcare, până nu dau ochii cu Akiko Katō în carne şi oase. Asta, în loc de-o fantezie marca Walther PK. Îmi pun la bătaie telepatia: „Chelneriţo! Tu, cu ceafa cea mai desăvârşită, din cât e de mare creaţia! Lasă-ncolo spălătorul de pahare, vino la tejghea şi serveşte-mă!“ Dar astăzi, telepatia-mi joacă feste. M-aleg nu cu Ceafă-Perfectă, ci cu Împărăteasa-Văduvă. Dac-o văd aşa, de-aproape, observ că nările îi sunt compatibile cu ştecherul unui uscător de păr – două fante mici, parcă strânse de-un cârlig de rufe. Dă din cap fără pic de graţie când îi mulţumesc pentru cafea, de parc-ar fi ea clientul, nu eu. Merg uşor-uşor înapoi la locul meu de la fereastră, căutând să nu-mi vărs băutura, desfac pachetul de Carlton şi nu reuşesc să-i smulg o flacără brichetei mele de unică folosinţă. Lao Zi îmi aruncă pe tejghea un plic-reclamă de chibrituri, de la un bar care se cheamă Mitty’s. Îmi aprind o ţigară mie, pe urmă una şi lui – acum e concentrat la un joc nou. O ia cu nişte degete aspre ca pielea de crocodil, trage din ea şi scoate un oftat de gratitudine, pe care numai fumătorii îl pot înţelege.

— Să trăieşti o mie de ani, Şefu’! zice. Mă bate la cap noră-mea să renunţ la fumat, da’ io-i spun: Oricum o să mor, de ce să-i punem beţe-n roate naturii?

Scot un sunet vag, vrând să-i dau impresia că sunt alături de el. Ferigile-alea arată prea perfecte, ca să fie şi reale. Prea luxuriante şi bogate-n ramuri. Nimic nu prosperă la Tōkyō, în afară de porumbei, ciori, şobolani, gândaci şi avocaţi. Îmi pun zahăr în cafea, proptesc linguriţa în echilibru pe marginea cănii şi uşoooooooor de tot suflu frişca spre copaia oferită de linguriţă. Pangaea[14] se roteşte, pluteşte nefragmentată, după care se scindează în subcontinente. Jucatul cu cafeaua e singura plăcere pe care mi-o pot permite la Tōkyō. Chiria pentru primele trei luni, la chichineaţa mea de cameră, m-a lăsat fără toţi banii pe care-i pusesem deoparte, lucrând la unchiul Portocală şi la unchiul Păcănele[15], în schimb cu o problemă de tip oul-sau-găina: dacă nu lucrez, nu pot sta la Tōkyō, să-l caut pe tatăl meu; iar, dacă lucrez, când îl mai caut pe tatăl meu? *Muncă.* Un cuvânt ca o movilă de zgură, care înghite lumina soarelui. Cele două talente vandabile ale mele sunt culesul de portocale şi cântatul la chitară. Probabil că mă

aflu la cinci sute de kilometri depărtare de cel mai apropiat portocal şi niciodată, dar niciodată n-am cântat la chitară pentru nimeni. Acum înţeleg din ce se alimentează dronismul – din această dilemă: ori munceşti, ori te îneci. Tōkyō te transformă într-un sold al contului bancar, la care ai ataşată o carcasă umană. Mărimea numărului respectiv dictează unde poate locui carcasa, ce maşină poate conduce, cum se poate îmbrăca, pe cine trebuie să pupe-n dos, cu cine se poate cupla şi căsători, dacă se spală într-un lighean sau într-o cadă jacuzzi. Dacă onorabilul Buntarō Ōgiso, proprietarul meu, mă trage-n piept, n-am nici o plasă de siguranţă. Nu pare să fie un escroc, dar escrocii nu par aşa niciodată. Când o fi să-l întâlnesc pe tatăl meu – peste vreo două săptămâni, cel mult –, vreau să-i arăt că stau pe propriile mele picioare şi că nu mă duc la el cu mâna-ntinsă. Împărăteasa-Văduvă scoate un oftat de regină-personaj dramatic:

— Tu ce vrei să-mi spui, c-am ajuns la ultimul pachet de filtre de cafea?

Ceafă-Perfectă dă din cap că da.

— Ultimul-ultimul, pe bune? se bagă-n vorbă şi Măgăriţa.

— Ultimul şi-atât, pe bune, confirmă chelneriţa mea.

— Cum se poate, măcar, aşa ceva? întreabă Împărăteasa-Văduvă, scuturându-şi capul, cu privirile spre cer.

— Am trimis comanda încă de joi, temporizează discuţia Măgăriţa.

— Livrările durează trei zile, ridică din umeri Ceafă-Perfectă.

— Eu sper, o avertizează Împărăteasa-Văduvă, că nu dai vina pe Eriko-*san*[16] pentru această situaţie de criză.

— Iar eu sper că nu dai vina pe mine, v-am avertizat c-o să rămânem fără filtre de cafea până la ora cinci. M-am gândit că e cazul să spun ceva – impasul se lasă cu tăcere. Ce-ar fi să iau nişte bănuţi, acolo, şi să mă duc să cumpăr altele?

— Eu sunt şefa de tură, se-ncruntă Împărăteasa-Văduvă. Şi-asemenea decizii, *eu* le iau.

— Eu nu mă pot duce, se plânge Măgăriţa. Mi-am făcut permanent azi-dimineaţă, vedeţi, nu?, şi-o să mi se pleoştească una-două, dacă ies.

Împărăteasa-Văduvă se-ntoarce iarăşi către Ceafă-Perfectă:

— Ia tu nişte bani şi du-te să cumperi o cutie de filtre – şi deschide casa de marcat, care face *cling!*, scoţând o bancnotă de cinci mii de yeni. Păstrează bonul şi vino înapoi cu tot restul. Esenţial e bonul, fiindcă altfel îmi dai peste cap socotelile.

Ceafă-Perfectă îşi dă jos mănuşile de plastic şi şorţul, pune mâna pe-o

umbrelă şi iese, fără să scoată o vorbă.

Împărăteasa-Văduvă mijeşte ochii.

— Are o problemă de atitudine, duduiţa.

— Păi, da, mănuşi de plastic! ţâţâie din buze Măgăriţa. Parc-ar face reclamă la vreo cremă de mâini.

— Studenţii din ziua de azi prea-s cocoloşiţi. Chiar aşa, la ce se cheamă că-i studentă?

— La snobologie.

— Are impresia că trăieşte deasupra norilor.

Mă uit după ea, cum aşteaptă la stop, să traverseze şoseaua Ōmekaidō. Ca de pe altă planetă e vremea tokiotă de-acum. Tot caniculă, dar un acoperiş sumbru de nori stă să cedeze, în orice moment, sub greutatea ploii. Îl simt pietonii care stau şi-aşteaptă pe insula din mijlocul străzii Kita. Îl simt cele două tinere care bagă înăuntru panoul-sandvici din faţă de la Nero – Imperiul Pizzei. Îl simt batalionul de bătrâni. Cucută, privighetori, mi-minor – tunnnnnăăăăă! Tunnnnnăăăăă de-ţi rostogoleşte maţele, ciupind o coardă bas destinsă. Lui Anju îi plăceau tunetul, aniversarea noastră comună, vârfurile copacilor, marea – şi eu. Afişa un zâmbet de spiriduş ori de câte ori tuna. Stropii de ploaie se-aud – şşşşşşş –, până când stropii de ploaie se văd – şşşşşşş – scuturând frunze fantomatice, pleoscăind pe trotuare, plesnind acoperişuri, bătând darabana pe prelate. Chelneriţa mea desface o umbrelă mare, galben-roş-albastră. Semaforul se face verde, şi pietonii se reped să se adăpostească, făcându-şi acoperitori ineficiente din jachete sau ziare.

— Leoarc-o face, comentează Măgăriţa, jubilând.

Ploaia furioasă îneacă perspectiva îndepărtată a şoselei Ōmekaidō.

— Leoarcă, ne-leoarcă, avem nevoie de filtre de cafea, i-o întoarce Împărăteasa-Văduvă.

Chelneriţa mea se face nevăzută. Sper să găsească vreun loc uscat pe undeva. Braseria Jupiter se umple de vilegiaturişti refugiaţi, amabili unii cu alţii. Fulgerul zigzaghează, şi luminile din local pălesc, în contrapartidă. Toţi refugiaţii exclamă: „Uaaaauuuu!!“ Mă servesc din pliculeţul de chibrituri şi-mi aprind încă o ţigară Carlton. Nu pot să mă duc s-o înfrunt pe Akiko Katō, până nu trece nenorocita de furtună. Dacă mă duc în biroul ei cu apa şiroind pe mine, o să fiu la fel de impresionant ca o curcă plouată. Lao Zi îşi râde-n barbă, se îneacă şi horcăie să-şi recapete suflul:

— Mamă, mamă, n-am văzut asemenea ploaie din 1971. O fi vreun semn de

sfârşitu' lumii. Da' s-a zis şi la teveu că vine.

O oră mai târziu, intersecţia străzii Kita cu şoseaua Ōmekaidō s-a transformat într-o confluenţă năvalnică de râuri dezlănţuite. Incredibilă, ploaia. Nici pe insula Yakushima n-avem parte vreodată de ploi atât de puternice. Atmosfera de vacanţă s-a risipit, şi clienţii sunt apăsaţi de sentimentul damnării. Adevărul este că podeaua braseriei Jupiter a rămas undeva sub apă – cu toţii stăm pe scaunele înalte, pe tejghele şi pe mese. Afară, traficul s-a blocat şi dispare, încet-încet, sub apa învolburată. O întreagă familie, şase inşi, stau îngrămădiţi pe acoperişul unui taxi. Un bebeluş scânceşte şi nu vrea să tacă nici în ruptul capului. Dinamica de grup îi organizează pe clienţi, care vorbesc despre mutat la un etaj superior, stat pe loc, elicoptere ale Marinei, fenomenul *El Niño*, căţărat în copaci, o forţă de invazie din Coreea de Nord. Eu mai fumez o ţigară Carlton şi tac: prea mulţi, căpitanii care pilotează corabia în sus pe munte. Familia de pe taxi s-a redus la trei. Pe lângă ei, trec învârtejindu-se obiecte care n-au ce căuta plutind pe apă. Cineva deţine un radio, dar nu prinde cu el nimic altceva decât un zgomot de fond torenţial. Potopul se înalţă pe vitrină în sus – acum a trecut de semnul care-i marchează jumătatea. Cutii de poştă, motociclete, semne de circulaţie – toate subacvatice. Un crocodil se repede la vitrină şi-şi turteşte botul de ea. Nu zbiară nimeni. Aş prefera să zbiere cineva. În colţul gurii, are ceva ce-i mişcă – o mână. Ochiul fiarei ne trece pe toţi în revistă şi se opreşte asupra mea. Îl cunosc, acel ochi. Sclipeşte o dată, după care animalul o ia din loc, dând brusc din coadă.

— Tōkyō, Tōkyō…, îşi râde-n barbă Lao Zi. Dacă nu-i foc, e cutremur. Dacă nu-i cutremur, sunt bombe. Dacă nu-s nici bombe, e potop.

Împărăteasa-Văduvă croncăne, de unde stă cocoţată:

— A sosit momentul să trecem la evacuare. Doamnele şi bebeluşii, mai întâi.

— Evacuare, unde? vrea să ştie un bărbat într-un impermeabil murdar. Un pas afară dacă facem, şi curentul ne-azvârle până hăt, dincolo de Guam[17]!

Măgăriţa zice şi ea, din locul cel mai sigur dintre toate – de pe raftul cu filtrele de cafea:

— Dacă rămânem înăuntru, ne înecăm!

Gravida îşi pipăie burtoiul şi murmură:

— Aoleu, nu acum! Nu acum!

Un preot îşi aminteşte de problema lui cu băutura şi trage de zor din sticla pe care o ţine în buzunarul de la şold. Lao Zi fredonează un cântec marinăresc.

Bebeluşul nu se mai opreşte din scâncit. Văd o umbrelă care străpunge artera cea mai feroce a diluviului, o umbrelă galben-roş-albastră, urmată de chelneriţa mea, Ceafă-Perfectă, care se ridică, se cufundă, se zbate, se chinuie să respire. Nu mai gândesc. Mă caţăr pe tejgheaua de lângă vitrină şi descui fereastra cea mai de sus, rămasă şi acum deasupra nivelului apei.

— Nu face asta, incantează corul de refugiaţi, sigur te îneci!

Îi trimit lui Lao Zi şapca de baseball, ca pe-un disc de *frisbee*, şi-i strig:

— Mă-ntorc după ea!

Îmi dau jos adidaşii, îmi fac vânt pe fereastra deschisă şi… curentul e ca o forţă mitică, mă frământă, mă scufundă şi mă scoate înapoi la suprafaţă, cu o repeziciune de torent. La lumina fulgerului, recunosc Turnul Tōkyō, submers în apele potopului până la jumătate. Alte clădiri, mai mici, dispar cu totul, în timp ce sunt eu măturat prin dreptul lor. Înecaţii, de-acum, se numără precis cu milioanele. Singur PanOpticon pare sigur, înălţându-se chiar în ochiul tornadei. Marea se povârneşte, se înteţeşte, vântul hăuleşte într-o simfonie a nebuniei. Uneori, chelneriţa şi umbrela ei sunt aproape, alteori departe. Chiar când încep să cred că nu mai pot rămâne prea mult la suprafaţă, o văd pe chelneriţă lopătând către mine şi ţinându-se de umbrela desfăcută, ca de-o luntre pescărească.

— Ce mai salvator eşti! zice, apucându-mă de mână.

Îmi zâmbeşte, aruncă o privire dincolo de mine, şi pe faţa ei apare o groază de nedescris. Mă răsucesc în apă şi văd botul crocodilului, căscându-se. Îmi smulg mâna dintr-a ei, azvârl umbrela cât de departe pot şi mă-ntorc, măcar să-mi privesc moartea în faţă.

— Nu! ţipă chelneriţa, cum se cuvine.

Sunt puternic şi tăcut. Crocodilul se răsuceşte şi se scufundă; trupul umflat i se-nfige-n apă, trăgându-şi după el coada, până dispare cu totul. Ce voia, doar să mă sperie?

— Repede! mă zoreşte chelneriţa mea, dar nişte colţi ascuţiţi ca o sârmă ghimpată m-apucă de picior şi mă smucesc în adânc.

Îi trag un şut crocodilului, dar e ca şi cum aş vrea să dobor un cedru. Mai jos, tot mai jos, din ce în ce mai jos, dau din picioare şi din braţe, dar nu reuşesc decât să îngroş norii de sânge scuipaţi de gamba mea străpunsă. Ajungem pe fundul Oceanului Pacific. Este urbanizat la greu – şi-atunci îmi dau seama: crocodilul a optat să mă înece chiar în faţa braseriei Jupiter, dovedind că amfibienii posedă un simţ al ironiei. Clienţii şi refugiaţii privesc tot spectacolul, îngroziţi şi neputincioşi. Furtuna trebuie să fi trecut, pentru că totul e de-un

albastru de piscină, lumina – ca de ring de step, şi pot să jur c-aud cântând *Lucy pe cerul cu diamante*[18]. Crocodilul se uită la mine cu ochi de Akiko Katō, sugerându-mi să văd latura simpatică a perspectivei de a zăcea, cadavru buhăit, pe fundul unei vizuini, de unde să fiu consumat pe post de gustare, timp de câteva săptămâni de-acum înainte. Mă simt pe cât de slăbit, pe-atât de imponderabil. Îl urmăresc pe Lao Zi, luându-şi ultima ţigară Carlton din pachetul meu şi punându-şi pe cap şapca mea de baseball. Pe urmă, îl văd mimând că se înjunghie în ochi şi arătându-mi cu degetul spre crocodil. Din mâlul minţii, mi se decolmatează un gând. Ieri, proprietarul mi-a dat cheile care mi se cuveneau – iar cea de la oblonul care se trage peste vitrina din faţă a magazinului e lungă aproape cât un lat de palmă şi ar putea servi drept un pumnal în miniatură. Nu-mi vine uşor să mă răsucesc în poziţie de luptă, dar şi crocodilul a obosit şi-şi face siesta – nu bagă de seamă nici că i-am strecurat vârful cheii între pleoape, nici că i-o înfig unde trebuie. Se smuceşte, se frământă, se zbate. Crocodilii zbiară, chiar şi subacvatic. Ăsta-şi descleştează fălcile şi se face nevăzut ca o sfârlează. Lao Zi se preface că aplaudă, însă am deja trei minute fără aer la activ, iar suprafaţa e la o distanţă imposibilă. Dau din picioare, dar fără vlagă. Azotul îmi fâsâie în creieri. Zbor anevoie, şi oceanu-mi cântă. Chelneriţa mea, Ceafă-Perfectă, loială până la capăt, şi-a băgat faţa sub apă şi mă caută din ochi de sus, de pe balena de piatră, cu părul plutindu-i în spumă. Privirile ni se-ntâlnesc pentru o ultimă oară, şi-apoi, copleşit de frumuseţea propriei mele morţi, mă duc la fund, în cercuri lente şi triste.

Când prima rază roşie de lumină se-nfige ca un şperaclu în broasca zorilor, preoţii de la sanctuarul Yasukuni îmi aprind rugul funerar de santal. Înmormântarea mea e cea mai grandioasă din câte-şi aminteşte oricine, şi-ntreaga naţiune se vede unită de un sentiment unic de jale. Traficul e deviat pe centura Kudanshitei, pentru a le permite zecilor de mii de oameni să vină să-mi aducă omagiile lor. Flăcările-mi învăluie trupul. Ambasadori, diverse rude, şefi de state, Yoko Ono, toată-n negru. Trupul mi se mistuie, în timp ce soarele desface larg porţile zilei. Maiestatea-Sa Imperială a dorit să le mulţumească părinţilor mei, aşa că s-au reîntâlnit pentru prima oară, după aproape douăzeci de ani. Ziariştii vor să afle de la ei cum se simt, dar amândoi sunt prea gâtuiţi de emoţie ca să le răspundă. Nu mi-am dorit niciodată o ceremonie ostentativă, dar, mă rog, eroismul asta şi este – eroism. Sufletul mi se-nalţă odată cu cenuşa, plutind în aer, printre elicopterele televiziunilor şi porumbei. Poposesc pe uriaşa

poartă în stil tradiţional, *torī*, suficient de vastă, încât să treacă pe sub ea un crucişător de luptă, şi mă bucur de proaspăta perspectivă asupra sufletelor omeneşti, pe care moartea mi-o prilejuieşte.

„N-ar fi trebuit să-i abandonez pe-ăia doi“, gândeşte mama mea.

„N-ar fi trebuit să-i abandonez pe-ăia trei“, gândeşte tatăl meu.

„Mă-ntreb dacă pot să-i păstrez garanţia“, gândeşte Buntarō Ōgiso.

„Nici n-am apucat să-l întreb cum îl cheamă“, gândeşte Ceafă-Perfectă.

„Îmi pare rău că nu-i şi John aici, astăzi“, gândeşte Yoko Ono. „Precis ar scrie un recviem.“

„Puştiule – gândeşte Akiko Katō –, când eşti întreţinut o viaţă-ntreagă, oricând ai sfârşi-o ţi se pare prematur.“

Lao Zi îşi râde-n barbă, se îneacă şi horcăie să-şi recapete suflul:

— Mamă, mamă, n-am văzut asemenea ploaie din 1971. O fi vreun semn de sfârşitu' lumii. Da' s-a zis şi la teveu că vine.

Numai că nici n-apucă el bine să spună vorbele-astea, că şuvoiul se-nchide parcă de la robinet. Gravidele râd. Mă gândesc la bebeluşii din burţile lor. În alea nouă luni, cât stau la desagă, oare ce-şi imaginează bebeluşii? Branhii, mlaştini, câmpuri de luptă? Ocupanţilor de pântece trebuie să le fie totuna ce-şi imaginează cu ceea ce-i real. Afară, pietonii aruncă priviri suspicioase-n sus, verificând ploaia cu palmele desfăcute. Umbrelele se-nchid. Pe cer se desfăşoară nori cum sunt la teatru, pe decorurile de fundal. Uşile braseriei Jupiter se deschid scârţâind – e chelneriţa mea, care leagănă o pungă.

— Da' nu te-ai grăbit, bombăne Împărăteasa-Văduvă.

Ceafă-Perfectă pune cutia de filtre pe tejghea.

— Erau cozi mari la magazin. Parcă nu se mai terminau.

— Ai auzit cum a tunat? vrea să ştie Măgăriţa, pe care o suspectez că nu-i aşa de rea, doar slabă şi subjugată de Împărăteasa-Văduvă, care pufneşte pe nas:

— Cum să nu-l audă?! Şi mătuşă-mea Otane s-a trezit de la tunetul *ăla* – şi ea-i moartă de nouă ani!

Mi-aş paria toţi banii că Împărăteasa-Văduvă şi-a băgat coada-n testamentul mătuşii Otane şi, pe urmă, i-a făcut vânt pe scări în jos. Adaugă tot ea:

— Bonul şi restul, dacă nu te superi. Mă ştie conducerea centrală pentru contabilitatea exemplară pe care o ţin, şi am intenţia să-mi păstrez reputaţia neştirbită.

Chelneriţa mea îi dă bonul de casă şi un teanc de monede. Indiferenţa – o armă năucitoare în mâna ei. Ceasul arată două-jumate. Desenez pentagrame în scrumieră, c-o scobitoare. Îmi fulgeră prin minte c-aş face bine să mă interesez, cel puţin, până să mă duc peste Akiko Katō, în biroul ei dintre nori, dacă ea chiar *este* în turnul PanOpticon – altfel, dacă dau buzna pe lângă secretară şi găsesc un bileţel pe monitorul calculatorului, pe care scrie: „Revin joi“, sunt mai mult decât penibil. Port la mine, în portofel, cartea de vizită a doamnei Katō, pe care am împrumutat-o din cutia rezistentă la foc a bunicii mele, când aveam unşpe ani, cu intenţia de a studia tehnicile voodoo şi a o folosi ca totem. AKIKO KATŌ. AVOCAT. OSUGI & BOSUGI. Adresă din Shinjuku şi număr de telefon. Deja mi se-nteţesc bătăile inimii. Închei o înţelegere cu mine însumi: o cafea cu gheaţă, o ultimă ţigară Carlton, pe urmă sun. Aştept până o văd pe chelneriţa mea la tejghea şi mă reped să-mi iau cafeaua şi norocul de la ea.

— Paharele! răcneşte atât de tăios Împărăteasa-Văduvă, de am impresia că mi se adresează mie.

Măgăriţa vine la tejghea, în schimb Ceafă-Perfectă se-ntoarce la chiuvetă. Sunt în pericol de supradoză de cofeină, dar aş da prost rău de tot dacă m-aş răzgândi acum.

— O cafea cu gheaţă, vă rog.

Aştept să-l mai omoare o dată bioborgii pe Lao Zi şi fac schimb cu el: o ţigară Carlton pe-un chibrit în plus. Încerc să bisectez un fulg de migdală, dar mi se lipeşte de unghie.

— Bună ziua. Osugi şi Bosugi.

Încerc să-mi inoculez o măsură de autoritate în voce.

— Daaa…

Numai că am un timbru strident, ca şi cum coaiele mele nu şi-ar fi încheiat căderea liberă a pubertăţii. Mă-nroşesc, mimez un acces de tuse şi reiau, cu cinci octave mai jos:

— Akiko Katō… este la serviciu azi, vă rog?

— Doriţi să vorbiţi cu ea?

— Nu. Vreau doar să ştiu dacă… ba da. Da, vă rog.

— Ce mă rugaţi, domnule?

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu doamna Akiko Katō? Vă rog?

— Permiteţi să vă întreb cine o caută, domnule?

— Deci… e la birou, sau nu?

— Permiteţi să vă mai întreb o dată: cine o caută, domnule?

— Este un apel confidenţial – dezastru, nu altceva.

— Puteţi conta pe o confidenţialitate absolută, domnule, dar trebuie să vă întreb cine sunteţi.

— Mă numesc… ăăă… Tarō Tanaka.

Cel mai tont dintre numele toante. Ce idiot!

— Domnul Tarō Tanaka. Înţeleg. Permiteţi să vă întreb şi în ce chestiune sunaţi?

— În anumite chestiuni… ăăă… legale.

— N-aţi putea fi mai precis, domnule Tanaka?

— Ăăă… Nu. Adevăru-i că n-aş putea.

Oftează încet.

— Doamna Katō este într-o discuţie cu partenerii principali în acest moment, aşa încât nu vă pot face legătura cu dumneaei chiar acum. Dar, dacă-mi lăsaţi numărul dumneavoastră de telefon şi numele firmei din partea căreia sunaţi, plus un rezumat a ceea ce doriţi să-i comunicaţi, pot s-o rog să vă sune dumneaei mai târziu, spre sfârşitul zilei.

— Desigur.

— Aşadar, firma dumneavoastră, domnule Tanaka?

— Ăăă…

— V-ascult, domnule Tanaka.

Mă-nec şi-nchid.

Nota patru pentru stil. Dar ştiu, cel puţin, că Akiko Katō pândeşte undeva, în propria ei pânză. Număr etajele PanOpticon-ului: douăş-şapte, restul se pierd în nori. Suflu fumul spre tine, Akiko Katō. Ţi-au mai rămas de trăit mai puţin de treizeci de minute, în care nu-i altceva, Eiji Miyake, decât o amintire înceţoşată de pe o insulă muntoasă, împâclită, de mai jos de pintenul cel mai sudic din Kyūshū. Visezi vreodată, ziua-n amiaza mare, cum te-ntâlneşti cu mine? Sau nu sunt decât un nume pe nişte documente? Aisbergurile din cafeaua mea se topesc şi pârâie. Adaug dozele de sirop şi frişcă şi mă uit la cum se răsucesc şi se amestecă lichidele. Gravidele compară între ele reviste cu bebeluşi. Chelneriţa mea face turul meselor şi goleşte scrumierele într-o găleată. *Vino şi-aici, goleşte-o şi pe-a mea.* Nu vine. Împărăteasa-Văduvă stă pe telefon, toată numai zâmbete. Îmi atrage atenţia un bărbat care traversează strada Kita: jur că l-am văzut, acelaşi bărbat, cum traversa, şi-n urmă c-un minut, aceeaşi stradă. Mă concentrez

asupra lui, urmărindu-i înaintarea printre masele de ţopăitori peste bălţi. Trece pe partea cealaltă, apoi aşteaptă ca omuleţul să se facă verde. Traversează şoseaua Ōmekaidō, aşteaptă ca omuleţul să se facă verde. Apoi traversează iar strada Kita. Aşteaptă ca omuleţul să se facă verde, apoi traversează iar şoseaua Ōmekaidō. Îl urmăresc făcând circuitul o dată, de două ori, de trei ori. Detectiv particular, bioborg, ţăcănit? Soarele stă să străpungă stratul de nori în orice moment. Îmi înfig paiul prin gheaţa care acoperă cafeaua şi sug. Vezica nu mi se mai lasă ignorată. Mă ridic, mă-ndrept spre uşa toaletei, răsucesc mânerul – încuiat. Mă scarpin la ceafă şi mă-ntorc la locul meu, într-o mare jenă. Când iese cine era înăuntru – o corporatistă –, îmi feresc privirile, ca să nu mă suspecteze că eu îi scuturasem uşa toaletei, aşa că-mi pierd rândul în favoarea unei eleve de liceu în uniformă, afectată, care mai iese de-acolo abia după un sfert de oră, cu aerul unei bunăciuni cu fustă mini în dungi, ca o acadea, şi cu ţâţele acoperite de-o bustieră ca o panglică puţin mai lată. Mă ridic iar – de astă-dată, o mamă şi fetiţa ei se reped înaintea mea.

— Urgenţă! se hlizeşte mama la mine, care-i zâmbesc, înţelegător.

O fi genul ăla de vis în care, de ce te apropii, de-aia e mai departe? „Uite ce e – se screme vezica mea –, fă ce-oi face, şi-ncă repede, că eu altfel nu mai răspund!“ Mă proţăpesc în faţa uşii, gândindu-mă la dune de nisip. Alt cerc vicios tokiot: ca să te poţi duce la toaletă, trebuie să cumperi o băutură, care-ţi umple vezica. Pe Yakushima, n-am decât să găsesc un copac şi mă piş după el. Într-un târziu, mama şi fetiţa ies, şi apuc şi eu să intru. Îmi ţin respiraţia şi mă lupt cu încuietoarea. Ridic apoi capacul şi mă piş trei cafele. Îmi pierd răsuflarea cu totul şi n-am ce face – trebuie să trag aer în piept. Nici nu pute prea tare, având în vedere ce şi cum: urină, margarină, lavandă chimică. Renunţ să mai şterg marginea closetului. Oglindă, chiuvetă, dozator de săpun gol. Îmi storc două puncte negre şi-mi studiez propria reflecţie din unghiuri diferite: eu, Eiji Miyake, tokiot. Reuşesc să prostesc pe cineva, sau fiecare ha-ha, miau-miau şi zgâială camuflată mi se adresează, aşa cum bănuiesc? Bună zi pentru acnee. Mi-o fi trecând efectul spumei de bronz de Kyūshū, de-acum? Reflecţia mea din oglindă se prinde în jocul uitatului fix. Ea câştigă, eu îmi întorc privirile primul. Mă pun pe lucru la un şir vulcanic de puncte negre. Cineva de-afară bate la uşă, apoi răsuceşte mânerul. Îmi netezesc spre ceafă părul geluit şi mă chinui să descui uşa.

□

E Lao Zi. Bombăn o scuză că l-am făcut s-aştepte şi decid să iau cu asalt PanOpticonul, fără vreo altă întârziere. Când să… cine tocmai trece pe trotuarul din faţa braseriei Jupiter, dacă nu Akiko Katō? În carne şi oase, exact acum, exact aici – doar cinci milimetri de geam şi cel mult un metru de aer între noi. Coincidenţa pe care mi-o doream, uite că se petrecea, exact când renunţasem la speranţa de-a o mai vedea petrecându-se. Cu încetinitorul: întoarce capul, se uită direct în ochii mei şi trece mai departe. Senzaţia de moment, c-aşa ceva nu se poate, mă prinde pe picior greşit. Akiko Katō se îndreaptă către intersecţie, unde ai zice că omuleţul se face verde tocmai pentru c-a sosit ea. În fantezia mea, n-a îmbătrânit; în realitate, da, însă memoria mi se dovedeşte surprinzător de precisă: viclenie mascată, nas acvilin, frumuseţe glacială. *Hai!* Aştept să se deschidă naibii uşile, mă reped afară şi…

Şapca de baseball, idiotule!

Dau buzna iar în braseria Jupiter, îmi smulg şapca şi-o iau pas alergător spre trecerea de pietoni, unde omuleţul verde a şi început să pâlpâie. După două ceasuri petrecute în aer condiţionat, simt că pielea-mi crapă şi mi se face băşică, în căldura după-amiezii de-afară. Akiko Katō e deja pe ţărmul celălalt – îmi iau inima-n dinţi şi sprintez, făcând salturi peste dungile zebrei şi băltoace. Motoarele furnizorilor se ambalează şi înaintează, omuleţul angajat în traversare e la roşu, un autobuz mă claxonează nervos, dar ţâşnesc pe ţărmul celălalt, fără să mă rostogolesc pe vreo capotă. Ţinta vânătorii mele e deja pe treptele de la PanOpticon. Îmi croiesc drum în amonte prin mulţime, culegând invective de la trecători şi-mprăştiind scuze în stânga şi-n dreapta – dacă intră, s-a dus şansa mea s-o întâlnesc pe teren neutru. Dar Akiko Katō nu intră în PanOpticon. Merge mai departe, spre gara Shinjuku – aş face bine s-o ajung din urmă şi s-o reţin, dar mă-ncearcă brusc sentimentul că, dac-aş acosta-o pe stradă, ar deveni mai puţin înţelegătoare, nu mai mult, faţă de cauza mea. La urma urmei, îi cer să-mi facă o favoare. Ar putea crede c-am pândit-o – şi-ar avea dreptate. Dacă-mi devine duşmană, înainte s-apuc s-o lămuresc? Dacă-ncepe să ţipe: „Săriţi! Mă violează!“? Chiar şi aşa, nu pot nici s-aştept să se piardă-n mulţime. O urmăresc de la o distanţă sigură, reamintindu-mi întruna că nu ştie cum arată Eiji Miyake adult. Dar ea nu-ntoarce capul nici măcar o dată – de ce s-ar uita în urmă? Trecem pe sub un şir de copaci contorsionaţi, din care se scurg stropii de ploaie. Akiko Katō îşi scutură părul lung şi-şi pune o pereche de ochelari de soare. Printr-un pasaj subteran, traversăm nişte linii de cale ferată şi ieşim, în partea cealaltă, pe strada Yasukuni, scăldată în razele soarelui, înţesată de maşini şi

trecători şi flancată de bistrouri şi magazine de telefonie mobilă, de unde zbiară acorduri de chitară. E greu, în viaţa reală, să te ţii după oameni. Mă izbeşte-n vintre o bicicletă. Soarele transformă strada într-o saună, prin lentilele bălţilor lăsate de ploaie. Năduşeala-mi lipeşte tricoul de piele. După ce trece prin faţa unui magazin care vinde nouăzeci-şi-nouă de arome de îngheţată diferite, Akiko Katō face brusc o piruetă şi se-nfundă pe o străduţă laterală. Mă strecor printr-o junglă de femei adunate în faţa unui butic şi mă ţin după ea. Gata cu soarele, pubelele pe roţi şi scările de incendiu. Parc-am fi într-un decor de film, la Chicago. Se opreşte în faţa unui cinematograf – asta pare să fie – şi se-ntoarce, ca să fie sigură că n-o urmăreşte nimeni. Eu grăbesc pasul, ca şi cum aş fi întârziat rău de tot undeva. Mă uit în altă parte şi-mi aplec şapca de baseball pe ochi, exact când trec pe lângă ea, ca să-mi acopere faţa. Apoi, mă răsucesc pe călcâie şi mă-ntorc, dar Akiko Katō s-a şi făcut nevăzută în măruntaiele cinematografului Ganymede. Locul ăsta precis a trăit şi zile mai bune. Astăzi, rulează un film intitulat chiar aşa, *PanOpticon*. Afişul – un şir de păpuşi Matrioşka ruseşti, care zbiară – nu-mi spune absolut nimic despre filmul în sine. Ezit. Nu ştiu ce să fac. Aş vrea o ţigară, dar mi-am lăsat pachetul la braseria Jupiter, aşa că mă descurc şi c-o bombă cu şampanie. Filmul începe în mai puţin de zece minute. Intru, iniţial trăgând uşa, în loc s-o împing. Foaierul pustiu colcăie de mocheta psihedelică. Nu observ că e şi-o treaptă, mă-mpiedic, şi mai-mai să-mi luxez o gleznă. Totu-i luciu de prost gust, combinat cu iz chimic. Un candelabru vai-de-mama-lui luminează cafeniu. Femeia de la casa de bilete lasă jos macrameu’ la care lucrează, vădit plictisită.

— Mda?

— Ăsta-i… ăăă… cinematograful?

— Nu. Ăsta-i crucişătorul Yamato.

— Sunt un spectator.

— Să vă fie de bine.

— Ăăă… Filmul? Despre ce este… vorba?

Femeia vâră capătul de aţă pe urechea acului.

— Vedeţi cumva că-mi scrie aici, la ghişeu: „Rezumatele filmelor, de vânzare“?

— Voiam numai… – dar ea oftează din greu, ca şi cum ar avea de-a face c-un dobitoc:

— Vedeţi aici sau nu vedeţi vreo pancartă pe care să scrie: „Rezumatele filmelor, de vânzare“?

— Nu.

— Şi de ce credeţi, oare, că nu vedeţi o asemenea pancartă?

Aş vrea s-o-mpuşc, dar mi-am lăsat pistolul Walther PK într-o fantezie de mai înainte. Aş vrea să plec naibii de-aici, dar ştiu că undeva, prin clădire, se găseşte Akiko Katō.

— Un bilet, vă rog.

— O mie de yeni.

S-a dus bugetul meu pe ziua în curs. Îmi dă un bilet ca de loterie. Ici şi colo, zac împrăştiate bucăţi de tencuială. E clar că locul ăsta n-ar fi trebuit să mai funcţioneze deja de câteva zeci de ani. Femeia se întoarce la macrameu' ei, lăsându-mă în plata belalie a unei pancarte pe care scrie: ☞ ECRANUL PE AICI – ADMINISTRAŢIA NU ESTE RĂSPUNZĂTOARE DE ACCIDENTELE PETRECUTE PE TREPTE ☞. Câteva rânduri de scări coboară, formând unghiuri drepte. Afişe de filme decorează pereţii slinoşi. Nu recunosc nici unul. Fiecare asemenea rând m-aştept să fie şi ultimul, dar scările par să nu se mai termine. În eventualitatea unui foc, publicul este rugat să se carbonizeze în linişte. Oare se face din ce în ce mai cald? Dintr-odată, am ajuns la capătul de jos al scărilor. Miroase a migdale amare. Îmi blochează drumul o femeie cu ţeasta rasă şi zgâriată a unui pacient de la chimioterapie. Privirile ni se-ntâlnesc, şi văd că are găvanele ochilor absolut goale. Îmi dreg vocea. Nu se mişcă. Încerc să mă strecor pe lângă ea, dar îşi întinde brusc o mână într-o parte. Degetele arătător şi mijlociu, plus inelarul şi degetul mic i s-au contopit în două copite. Încerc să nu mă uit. Îmi ia biletul şi mi-l rupe.

— Floricele? mă-ntreabă.

— Mă lipsesc, mulţumesc.

— Nu vă plac floricelele?

— Ăăă… nu mă dau în vânt după floricele.

Îmi cântăreşte afirmaţia.

— Deci nu aveţi curajul să recunoaşteţi că vă displac floricelele.

— Nici nu-mi plac, nici nu-mi displac floricelele.

— De ce jucaţi cu mine asemenea jocuri?

— Nu-i nici un fel de joc. Doar c-am avut parte de-un prânz copios. Nu vreau să mai mănânc nimic.

— Deloc nu-mi place că minţiţi.

— Probabil că mă confundaţi cu altcineva, dar ea scutură din cap:

— Confuziile n-ajung niciodată chiar atât de jos.

— Bine, bine, gata. Vă cumpăr nişte floricele.

— Nu se poate. N-avem.

Am senzaţia că e ceva ce-mi scapă.

— Şi-atunci, de ce v-aţi oferit să-mi vindeţi floricele?

— Ia mai gândiţi-vă. Nu v-am oferit nimic. Vreţi să vedeţi filmul sau nu?

— Da, zic, deja vag iritat. Vreau să văd filmul.

— Şi-atunci, pe mine de ce mă faceţi să-mi pierd vremea?

Îmi ţine draperia, ca să intru. În tot cinematograful, a cărui podea coboară abrupt, sunt fix trei oameni. Pe rândul întâi, o recunosc pe Akiko Katō. Lângă ea, stă un bărbat. Pe culoarul cel mai îndepărtat, un bărbat aşezat într-un fotoliu rulant pare să fie mort: are gâtul îndoit spre spate, ca rupt, falca-i atârnă, capul zici că i-a scăpat din balamale, plus că stă cadaveric de nemişcat. Îi urmăresc privirile aţintite spre cerul nopţii pictat pe tavanul cinematografului. Mă strecor la vale pe culoarul central, sperând să pot ajunge destul de aproape, încât să trag cu urechea la ce vorbesc cei doi. Un pocnet sonor se produce în camera de proiecţie, şi mă ghemuiesc la pământ, în lipsa unei alte ascunzători. O împuşcătură sau vreo pungă de cartofi pai, desfăcută nepriceput. Nici Akiko Katō, nici vecinul ei nu se-ntorc – mă fofilez până la doar două rânduri în spatele lor. Luminile se sting şi cortina se ridică, dezvăluind un dreptunghi de lumini care pâlpâie. O reclamă a unei şcoli de şoferi – ori e foarte veche reclama, ori şcoala de şoferi nu acceptă cursanţi decât cu haine şi tunsori care aduc a deceniul 1970. Fondul muzical e Y.M.C.A.[19] Urmează o reclamă la serviciile unui medic plastician pe nume Apollo Shigenobo, care le grefează tuturor pacienţilor săi rânjete permanente. Ei toţi cântă despre cât de bune sunt corecţiile faciale. Îmi plac avanpremierele scurte, sub titlul: „În curând pe ecrane“, de la cinematograful din Kagoshima – te scapă de bătaia de cap de-a mai vedea filmul întreg –, dar aici nu se dă aşa ceva. O voce ca de titan, metalică, anunţă filmul zilei, *PanOpticon*, de un regizor al cărui nume n-aş putea să-l pronunţ cu nici un chip, câştigător al marelui premiu la un festival de film dintr-un oraş pe care nu l-aş putea nici măcar indica pe harta celui mai apropiat continent. Fără generic, fără muzică, de-a dreptul în temă.

Într-un oraş alb-şi-negru al iernii, un omnibuz îşi croieşte drum prin mulţime. Un pasager între două vârste priveşte. Zăpadă murdară, vânzători de ziare ambulanţi, ca pe timpul războiului, poliţişti care bat un speculant cu marfă de contrabandă, feţe pustiite în faţa unor magazine goale, un pod ca un schelet ars.

Omul coboară şi-i cere şoferului să-l îndrume. Tot ce obţine este un semn din cap către zidul enorm care acoperă cerul. Merge de-a lungul zidului, căutând uşa. Cratere, obiecte stricate, câini vagabonzi. Ruine circulare, în mijlocul cărora un zănatic păros îi vorbeşte unui foc. Într-un târziu, omul găseşte o uşă de lemn. Se-apleacă şi bate. Nici un răspuns. Vede o cutie de tablă, atârnată de o sfoară care dispare în zidărie, şi-i vorbeşte: „E cineva înăuntru?“ Subtitrarea e-n japoneză, dar limba vorbită e toată numai sâsâieli, plescăieli şi poticneli: „Mă numesc doctorul Polonski. Sunt aşteptat de custodele Bentham.“ Duce cutia la ureche şi aude marinari care se îneacă. Uşa se deschide, parcă de la sine, către o curte interioară mohorâtă. Doctorul se-apleacă şi păşeşte înăuntru. O incantaţie stranie se-aude ca un ecou purtat de vânt. „Broscoi-Râios, la dispoziţia dumneavoastră“, zice un bărbat foarte scund, ridicându-se din plecăciunea pe care o făcea. Doctorul Polonski se sperie şi se dă înapoi. „Pe-aici, dacă sunteţi amabil.“ Zăpada parc-ar fi pietriş. Incantaţiile se reverberează, se sting, se reaprind. O legătură de chei zăngăne la centura lui Broscoi-Râios. Trece de nişte gardieni jucători de cărţi, printr-un labirint de cuşti. „Destinaţia dumneavoastră“, orăcăie. Doctorul face o plecăciune băţoasă, bate şi pătrunde într-un birou în care totu-i de-a valma.

„Ia te uită, doctorul!“ exclamă custodele beat şi decrepit. „Luaţi loc, vă rog.“

„Mulţumesc.“

Doctorul Polonski păşeşte cu grijă. Nu numai că podelele sunt goale, dar jumătate dintre scândurile pardoselii lipsesc. Se aşază pe un scaun ca de şcolar. Custodele tocmai fotografiază o alună care a plonjat într-un pahar înalt, plin cu lichid. Explică:

„Lucrez la un tratat pe tema comportamentului adaosurilor de bar în mediu de suc dublat de rachiu.“

„Nu, zău?“

,,Dumneavoastră cu ce vă matrafoxaţi, doctore?“ întreabă custodele, consultându-şi cronometrul.

„Nu când sunt în exerciţiul funcţiunii, mulţumesc.“

Custodele goleşte şi ultimul strop de rachiu într-o ceşcuţă de ou şi dă drumul sticlei în spaţiul dintre scândurile rămase ale podelei. Se-aud un zbierăt şi un zdroncănit undeva departe.

„Hai, noroc!“ – şi doctorul dă peste cap ceşcuţa de ou. „Doctore, dragă, daţi-mi voie să trec fără-ntârziere la ce ne măcăie… la ce ne sâcâie, vreau să zic, la ce ne sâcâie. Doctorul nostru de pân-acum, Koenig, a murit de oftică înainte de

Crăciun şi, cu tot războiul ăsta din Răsărit, cu te-miri-ce, nu ni s-a trimis un înlocuitor – deocamdată. Închisorile nu sunt priorităţi pe timp de război, poate doar pentru a ţine la beci deţinuţii politici. Şi ce speranţe mari ne-am făcut! O-nchisoare utopică, în care facultăţile mintale să le fie sporite prizonierilor, în care simpla lor imaginaţie să-i elibereze. Să…“

„Domnule Bentham, îl întrerupe doctorul Polonski, ce anume vă sâcâie?“

„Ne sâcâie – zice custodele, şi se apleacă în faţă – problema lui Voorman.“

Doctorul Polonski îşi schimbă poziţia pe scaunul minuscul, temător să nu păţească şi el ca sticla de rachiu.

„Voorman e prizonier aici?“

„Exact aşa, doctore. Nu numai că Voorman e prizonier aici, dar pretinde că e Dumnezeu.“

„Dumnezeu…“

„Fiecare cu-ale lui, părerea mea, dar a convins restul populaţiei închisorii să-i împărtăşească mania. Deşi l-am izolat, n-a folosit la nimic. Cântarea pe care-aţi auzit-o, când aţi intrat – era Voorman, psalmodiind. Mă tem de tulburări, doctore. De răzvrătiri.“

„Înţeleg problema dumneavoastră, dar cum…“

„V-am chemat ca să-l examinaţi pe Voorman. Să evaluaţi dacă nebunia lui e-o făcătură, sau chiar a luat-o razna. Dacă dumneavoastră decideţi că e nebun cu patalama, pot să-l fac pachet şi să-l expediez la balamuc, iar noi să ne ducem acasă, la ceai şi fursecuri.“

„Pentru ce infracţiune a fost condamnat Voorman?“ – la care custodele Bentham ridică din umeri:

„Am pus pe foc dosarele, iarna trecută, ca să ne-ncălzim.“

„Şi-atunci, cum ştiţi când să le daţi drumul prizonierilor?“

Custodele face o mutră consternată:

„Ce să facem? Să le dăm *drumul* prizonierilor?“

Akiko Katō întoarce capul. Eu mă fac mic – la timp, sper. La capătul rândului, un şobolan stă în poziţie de drepţi, într-o băltoacă de lumină argintie reflectată de ecran. Se uită la mine, după care se face nevăzut în capitonaj.

— Un singur lucru sper, zice în şoaptă vecinul ei de scaun. Că e vorba de ceva urgent.

— O arătare şi-a făcut ieri apariţia la Tōkyō.

— M-aţi chemat de la Ministerul Apărării, ca să-mi spuneţi o poveste cu

fantome?

— Arătarea era fiul dumneavoastră, domnule deputat.

Tatăl meu e la fel de trăsnit de vestea primită, ca şi mine. Akiko Katō îşi vântură părul.

— Şi v-asigur că este o arătare mai mult decât vie. A venit la Tōkyō şi vă caută.

Tatăl meu nu zice nimic o vreme care tinde să se transforme-n veşnicie.

— Vrea bani?

— Vrea sânge.

Optez pentru temporizare, lăsând-o pe Akiko Katō să desfăşoare cât mai multă frânghie, pentru ştreangul ei de mai târziu.

— N-am cum să vă prezint ce am să vă spun într-o manieră mai uşor de digerat. Fiul dumneavoastră e dependent de heroină şi mi-a jurat c-o să vă omoare pentru copilăria pe care i-aţi furat-o. Mi s-a-ntâmplat de multe ori, în cariera mea, să dau peste tineri cu minţile duse, dar mă tem că fiul dumneavoastră e-o psihoză ambulantă. Zice că vrea să vă distrugă familia mai întâi, ca să vă pedepsească pentru ce i s-a întâmplat surorii lui.

Celula lui Voorman e un templu al mizeriei.

„Aşa, domnule Voorman…“, zice doctorul Polonski, încercând să nu calce în fecale şi muşte. „De când vă consideraţi un dumnezeu?“

Voorman e strâns într-o cămaşă de forţă.

„Daţi-mi voie să vă pun şi eu aceeaşi întrebare.“

„Eu nu mă consider un dumnezeu.“

Ceva scrâşneşte sub talpa doctorului.

„Dar psihiatru vă consideraţi.“

„Corect. Sunt psihiatru de când am absolvit colegiul de medicină – cu onoruri depline – şi mi-am început practica.“

Doctorul ridică piciorul. Un gândac i s-a lipit de talpă şi mai dă încă din picioare. Îl râcâie de-o bucată de zidărie căzută. Voorman încuviinţează din cap.

„La fel şi eu – sunt Dumnezeu de când am început să-mi practic profesia.“

„Înţeleg“, zice doctorul, care se opreşte să-şi noteze ceva. „Ce anume presupune profesia dumneavoastră?“

„În linii mari, să menţin lucrurile în funcţiune. În universul meu.“

„Aşadar, aţi creat universul în care trăim cu toţii?“

„Exact. Acum nouă zile.“

Doctorul Polonski stă şi cântăreşte vorbele acestea.

„Un volum considerabil de probe sugerează că universul e ceva mai vechi de nouă zile.“

„Ştiu. Şi probele tot eu le-am creat.“

Doctorul se-aşază pe-un prici rabatabil, de partea cealaltă a încăperii.

„Am patruzeci-şi-cinci de ani, domnule Voorman. Cum explicaţi amintirile mele de astă-primăvară sau pe cele din copilărie?“

„V-am creat şi amintirile, când v-am creat.“

„Deci totul, în acest univers, e-o plăsmuire a imaginaţiei dumneavoastră?“

„Absolut. Dumneavoastră, închisoarea, coacăzele, nebuloasa Cap-de-Cal.“

Doctorul Polonski termină propoziţia pe care tocmai o scria.

„Trebuie să fi avut mult de lucru.“

„Mai mult decât ar putea cuprinde vreodată hipocampusul dumneavoastră minuscul – nu vă supăraţi. Încă şi mai rău este că trebuie să-mi închipui fiecare atom întruna, fiindcă altfel s-ar alege praful, dacă mă-nţelegeţi. Solipsismul n-are decât un singur *l*, maestre.“

Doctorul Polonski încruntă din sprâncene şi-şi mută carneţelul în mâna cealaltă. Voorman oftează:

„Ştiu că sunteţi sceptic, doctore. Eu v-am făcut aşa. Pot să vă propun, ca să-mi verificaţi alegaţiile, un experiment obiectiv?“

„La ce vă gândiţi?“

„La Luxemburg.“

„Luxemburg?!“

„Presupun că nici măcar luxemburghezilor nu le va putea trece neobservat, nu, ce ziceţi?“

Tatăl meu nu zice nimic. Stă cu capul plecat. Are scalpul acoperit de păr – n-am de ce să mă tem de calviţie. Ce întorsătură neaşteptată, sumbră, delicioasă a lucrurilor. Pot să-mi anunţ prezenţa în orice moment, de-acum, s-o dau de gol pe Akiko Katō, ca pe-o viperă mincinoasă ce este, dar vreau să-mi păstrez avantajul încă puţin şi să-mi pregătesc arsenalul pentru bătălia care m-aşteaptă. Sună un telefon mobil. Akiko Katō şi-l scoate din poşetă, se răsteşte: „Sună-mă ceva mai încolo, sunt ocupată“, şi-l aruncă înapoi înăuntru.

— Domnule deputat, alegerile generale au loc peste patru săptămâni de-acum înainte. Figura dumneavoastră va fi expusă pe toate panourile de afişaj ale candidaturilor din Tōkyō. Veţi fi la televizor în fiecare zi. Nu e momentul s-o

faceţi pe discretul.

— Dacă mi-aş putea măcar cunoaşte băiatul…

— Dacă află cine sunteţi, s-a terminat cu dumneavoastră.

— Oricine are şi o latură cât-de-cât rezonabilă.

— El are un dosar penal – agresiune, jaf armat, droguri – mai lung decât rafturile de pantofi ale soţiei dumneavoastră, puse cap-la-cap. Are o gravă dependenţă de cocaină. Imaginaţi-vă numai ce-ar spune opoziţia: „Criminalul este copilul din flori abandonat al ministrului şi jură să-şi omoare tatăl!“

Tatăl meu oftează adânc în penumbra străpunsă de licăriri de lumină.

— Şi ce propuneţi?

— Să lichidaţi problema, până nu se transformă în moartea dumneavoastră politică.

— Doar nu sugeraţi o soluţie violentă? zice tatăl meu, întorcându-se către ea pe jumătate.

Akiko Katō îşi alege cuvintele cu grijă.

— Am prevăzut această zi. Planurile sunt gata făcute. Se mai întâmplă accidente, în oraşul ăsta, şi ştiu pe cineva, care ştie pe altcineva, care se pricepe să provoace un accident mai curând, în loc de mai târziu.

Aştept să văd ce-i răspunde tatăl meu.

Familia Polonski locuieşte într-un apartament de la etajul al doilea al unei case vechi din oraş, în care se intră pe-o poartă, printr-o curte. N-a mai mâncat, săraca, n-a mai dormit ca lumea de luni întregi. Un foc anemic tremură şi nu reuşeşte să alunge penumbra. Un convoi de tancuri huruie afară. Doamna Polonski taie cu un cuţit bont felii dintr-o pâine de consistenţa fierului şi scoate cu polonicul o fiertură străvezie.

„Încă te macină povestea cu prizonierul ăla, Boorman?“

„Voorman. Şi, da, încă mă macină.“

„Nu-i deloc normal să te pună pe tine cu forţa să-i faci treaba unui judecător de la tribunal.“

„Nu asta mă-ngrijorează. În oraşul nostru, nu-i mare diferenţă între balamuc şi închisoare“, zice el, reuşind să prindă un vârf de morcov în căuşul lingurii.

„Dar ce, atunci?“

„Este el sclavul ori stăpânul propriei imaginaţii? A jurat că Luxemburgul dispare până la ora ceaiului – îl face el să dispară.“

„Luxemburg… ăsta-i un alt prizonier?“

Doctorul Polonski mestecă.

„Luxemburg.“

„Ce este, o nouă marcă de brânză?“

„Luxemburg. Ţara. Dintre Belgia, Franţa şi Germania.“

Doamna Polonski se-arată îndoită – scutură din cap. Soţul ei zâmbeşte, ca să-şi ascundă iritarea.

„Lu-xem-burg.“

„Şi-asta ce-i, o glumă, scumpule?“

„Ştii foarte bine că niciodată nu glumesc în legătură cu pacienţii mei.“

„Luxemburg, deci. Poate vreun comitat ori vreun sat din Luxemburg, ăsta?“

„Adu-mi atlasul!“

Doctorul Polonski dă paginile, până ajunge la harta generală a Europei, şi, brusc, i se lungeşte faţa. Între Belgia, Franţa şi Germania, vede scris: Lorena Valonă. Cască ochii, parcă lovit de trăsnet.

„Nu se poate aşa ceva! Nu se poate aşa ceva! Nu se poate aşa ceva!“ repetă încontinuu.

— Refuz să cred, zice tatăl meu pe-un ton apăsat, c-aş avea un fiu capabil să omoare pe cineva. Probabil că i-o fi sărit ţandăra când v-aţi întâlnit, şi-acum exageraţi ce-a spus el sau ce-a vrut să spună.

— Sunt avocată, i-o întoarce Akiko Katō. Nu sunt plătită să fiu imaginativă.

— Dac-aş putea să-l întâlnesc pe fiul meu, i-aş explica…

— De câte ori să vă repet, domnule ministru? Vrea să vă omoare.

— Şi-atunci, îmi cereţi să semnez şi să parafez eu moartea lui?

— Vă iubiţi familia cea reală?

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Păi, atunci, e clar ce paşi trebuie întreprinşi, pentru a vă proteja familia.

— Aşa ceva e nebunie curată! scutură din cap tatăl meu, după care îşi trece degetele prin păr. Pot să vă pun o întrebare directă?

— Dumneavoastră sunteţi şeful, zice Akiko Katō pe un ton din care s-ar înţelege că ea e, de fapt, şefa.

— Luaţi în calcul şi contractul nostru de confidenţialitate, când pronosticaţi aceste lucruri?

— Resping o asemenea insinuare, îi replică, mai tăios ca briciul, Akiko Katō, de ofensată ce este.

— Dar trebuie să recunoaşteţi…

— Resping atât de hotărât o asemenea insinuare, încât preţul tăcerii mele tocmai s-a dublat.

— Ţineţi minte cine sunt, doamnă Katō! aproape că zbiară tatăl meu.

— Ţin minte cine sunteţi, domnule ministru. Sunteţi un om care poate pierde un regat întreg.

A sosit momentul. Mă ridic în picioare, la două rânduri în spatele tatălui meu şi al viperei de femeie care-i manipulează viaţa.

— Scuzaţi-mă…

Se-ntorc amândoi – vinovaţi, surprinşi, prudenţi.

— Ce? se răsteşte Akiko Katō.

Mă uit de la ea la tatăl meu, iar la ea, şi iar la tatăl meu. Nici unul, nici altul nu mă recunosc.

— Ei? Ce dracului mai vrei şi tu?

Înghit în sec:

— E foarte simplă chestiunea. Eu vă ştiu numele, şi dumneavoastră mi-l ştiaţi pe-al meu – Eiji Miyake – mai demult. Exact, *acel* Eiji Miyake. Ce-i drept, sunt mulţi ani de-atunci…

Ţurţurii stau aliniaţi ca nişte colţi la fereastra celulei. Pleoapele lui Voorman se deschid încet, foarte încet. Bombardierele duduie în spaţiul aerian din apropiere.

„Bună dimineaţa, doctore. Notiţele dumneavoastră pentru sesiunea de azi includ şi Luxemburgul?“

Gardianul cu bastonul de împuns vitele se retrage şi trânteşte uşa de fier. Doctorul Polonski se preface că nu bagă în seamă zgomotul. Are ochii întunecaţi şi pleoştiţi.

„Aţi dormit prost azi-noapte, doctore?“

Doctorul Polonski îşi desface servieta calm, cu gesturi îndelung exersate.

„Ce gânduri negre!“ zice Voorman, trecându-şi limba peste buze. „Asta-i opinia dumneavoastră de specialist, doctore? Că nu sunt nebun, nici nu simulez, ci sunt un demon? Şi ce, o să trebuiască să fiu exorcizat?“

Doctorul Polonski îşi ridică brusc privirile înspre deţinut.

„Credeţi c-ar trebui să fiţi?“ – dar Voorman nu face decât să ridice din umeri:

„Demonii sunt nişte oameni cu imaginaţii suficient de-ndrăcite, nimic altceva.“

Doctorul se aşază, făcând să scrâşnească picioarele scaunului.

„Să presupunem doar că posedaţi, într-adevăr… nişte puteri…“

„Spuneţi-i pe nume, doctore – zâmbeşte Voorman –, spuneţi-i pe nume.“

„Ce caută Dumnezeu în cămaşă de forţă, în această celulă?“

Voorman cască precum leul sătul.

„Dumneavoastră ce-aţi face, dac-aţi fi Dumnezeu? V-aţi petrece zilele jucând golf în Hawaii? Nu prea cred. Golful e-atât de plicticos, când ai certitudinea c-o să nimereşti găurile din prima – şi-ncă pe toate. Existenţa s-ar târî atât de… inexistentă.“

Doctorul Polonski a renunţat să-şi mai noteze.

„Bun, şi cum vă petreceţi timpul, atunci?“

„Îmi oferiţi dumneavoastră destule distracţii. Uitaţi, de pildă războiul ăsta. O comedie de doi bani.“

„Nu sunt un om religios, domnule Voorman…“

„De-asta v-am şi ales.“

„…dar ce fel de dumnezeu se-amuză, declanşând războaie?“

„Unul plictisit. Exact. V-am dotat pe voi, oamenii, cu imaginaţii, ca să puteţi născoci noi modalităţi de a-mi oferi mie distracţii.“

„Pe care preferaţi să le urmăriţi din luxul minunat al acestei celule?“

Focurile încrucişate se-aud ca nişte artificii dintr-un cartier învecinat.

„Luxul ori sărăcia – ce importanţă au, când eşti nemuritor? Aş putea spune că prefer închisorile. Le văd ca pe nişte rezervoare vii de ironie. Şi prizonierii sunt mai amuzanţi decât o congregaţie de oameni bine hrăniţi. Şi dumneavoastră mă distraţi, domnule doctor. Aţi fost adus aici, ca să-mi aplicaţi o etichetă – ori prefăcut, ori nebun –, şi iată că sfârşiţi prin a vă convinge de atotputernica mea divinitate.“

„Nimic de felul acesta nu s-a dovedit.“

„Aşa este, doctore Greu-de-convins, aşa este. Dar nu vă temeţi, v-aduc veşti bune. Iată ce-o să facem: o să schimbăm locurile. Să jonglaţi *dumneavoastră* cu timpul, gravitaţia, valurile şi particulele. Să scormoniţi *dumneavoastră* prin hârdăul cu strădanii omeneşti, după vreo fărâmă de originalitate. Să vă uitaţi *dumneavoastră* la cum sunt împuşcate rândunelele, şi continentele jefuite în numele *dumneavoastră*. Chiar de-acum. Iar eu mă duc să-i pun un zâmbet pe faţă soţiei dumneavoastră, în modul cel mai involuntar cu putinţă, şi să mă dedulcesc la rachiul custodelui-şef.“

„Sunteţi un om bolnav, domnule Voorman. Scamatoria cu Luxemburgul m-a scos dintr-ale mele, dar…“

Doctorul Polonski împietreşte. Voorman fredonează imnul naţional francez – Marseilleza. Cadrul se mută.

„Cum zboară timpul! Trebuie să plec“, zice doctorul.

„Ce…“, dă să zică prizonierul, dar se îneacă.

Doctorul îşi încordează muşchii cei noi.

„Ce mi-ai făcut?!“ zbiară prizonierul.

„Dacă nu putem discuta lucrurile ca nişte oameni în toată firea şi raţionali, pun capăt acestei discuţii.“

„Pune-mă înapoi în pielea mea, monstru ce eşti!“

„O să-nvăţaţi curând cum se trag sforile aici“, zice doctorul, închizându-şi servieta. „Şi-aveţi grijă cu Balcanii – zonă fierbinte.“

„Gardă! Gardă!“ răcneşte prizonierul.

Uşa de fier se deschide scrâşnind, şi doctorul dă din cap a tristeţe. Gardienii se-apropie de prizonierul isterizat, cu bastoanele de împuns vitele bâzâind.

„Arestaţi-l pe-acest impostor! *Eu* sunt adevăratul doctor Polonski! El este un agent al Infernului, care a făcut să dispară Luxemburgul peste noapte!“

Prizonierul zbiară şi se zbate, în timp ce gardienii îi provoacă şocuri electrice de câte 5 000 de volţi.

„Opriţi această monstruozitate! Se duce la soţia mea, s-o molesteze!“

Izbeşte cu picioarele încătuşate în podea. Toc, toc, toc!

Era mai bine să-mi fi lăsat în pace punctele negre – acum am tenul unuia pe care l-au atacat nişte crabi înaripaţi. Cineva de-afară bate la uşă, apoi răsuceşte mânerul. Îmi netezesc spre ceafă părul geluit şi mă chinui să descui. E Lao Zi.

— Da’ mult a mai durat, Şefu’.

Îmi cer scuze şi decid că se-apropie ora la care voi lua cu asalt PanOpticonul. Exact după o ultimă ţigară Carlton. Mă uit cum nişte lucrători înalţă un ecran TV gigant, lipit de latura clădirii vecine cu PanOpticon. Tura s-a terminat pentru Ceafă-Perfectă – ceasul arată ora trei fără şase minute –, care s-a schimbat de uniformă. Acum, este îmbrăcată cu nişte blugi albi şi-un pulover vineţiu. Arată mortal de bestial. Împărăteasa-Văduvă îi ţine o peroraţie lângă automatul de ţigări, când Măgăriţa sună clopoţelul de haideţi-careva-să-m-ajutaţi – la care Împărăteasa-Văduvă o lasă baltă pe Ceafă-Perfectă în mijlocul propoziţiei şi se duce să restabilească ordinea în legătură cu afluxul brusc de clienţi. Ceafă-Perfectă se uită nerăbdătoare la ceas. Îşi simte vibrând telefonul mobil şi se-

ntoarce spre mine să vorbească, punându-şi palma căuş peste gură, ca să n-audă nimeni ce zice. Se luminează toată la faţă, şi pe mine mă-nţeapă ghimpele geloziei. Nici nu-mi dau seama când şi cum ajung să-mi aleg o altă marcă de ţigări din automatul de lângă ea. Sigur că-i urât să tragi cu urechea, dar cine mă poate blama, dacă se-ntâmplă s-aud, absolut nevinovat? „Da, da, bine. Dă-mi să vorbesc puţin cu Nao, te rog.“ O fi băiat – Naoki, sau fată – Naoko? „Întârzii puţin, aşa că voi începeţi fără mine.“ Ce să-nceapă? „Fantastică ploaie, nu-i aşa?“ Cu mâna liberă, face mişcări de pianistă. „Da, ţin minte cum ajung acolo.“ Unde ajunge? „Camera 162. *Ştiu* că nu ne-au mai rămas decât două săptămâni.“ Până la ce? Atunci se uită la mine şi vede că mă uit la ea. Mi-aduc aminte că-mi alegeam ţigări, pasămite, şi că studiam oferta maşinăriei. O reclamă arată o femeie cu aer de avocată, fumând Salem. „Iar îţi laşi imaginaţia să zburde. Ne vedem în douăzeci de minute. Hai, pa.“ Îşi bagă telefonul în buzunarul de la pantaloni şi-şi drege glasul. Zice:

— Ai prins chiar tot ce-am vorbit sau vrei să mai zic o dată părţile care ţi-au scăpat?

Spre marea mea groază, îmi dau seama că vorbeşte cu mine. Mă-nroşesc atât de tare, încât am senzaţia că deja miros a ars. Îmi ridic privirile spre ea, din poziţia pe ciuci, cum stau, ca să-mi iau pachetul de Salem de la distribuitor. Fata nu e supărată, propriu-zis, în schimb are nişte priviri dure ca burghiele. Caut cuvintele potrivite, cu care să-i dezamorsez dispreţul, păstrându-mi şi mie demnitatea intactă. Tot ce-mi iese pe gură este:

— Ă-hă…

Nici urmă de milă în ochii ei.

— Ă-hă, repetă.

Înghit un fel de pietroi şi pipăi frunzele plantei de cauciuc.

— Mă-ntrebam, zic şi eu, ca să zic ceva, dacă plantele-astea erau… ăăă… artificiale. Dacă sunt, vreau să zic.

Raza morţii e privirea ei.

— Unele-s reale. Unele-s artificiale. Unii mănâncă rahat.

Împărăteasa-Văduvă se-ntoarce să-şi termine propoziţia, de unde a lăsat-o. Mă duc înapoi la cafeaua mea, fofilându-mă ca un gândac. Aş vrea să ies în fugă şi să nimeresc sub un camion de mare tonaj, dar la fel de mult vreau să fumez o ţigară Salem, înainte să mă duc şi să-i cer avocatei numele şi adresa tatălui meu, clientul ei. Lao Zi se-ntoarce şi el, şi-şi potriveşte dosul pe scaun.

— Mănânci bine, te caci bine, trăieşti bine, visezi modest. Ia zi, Şefu’, nu

cumva ţi-a mai rămas vreo ţigărică pe-acolo?

Aprind, c-un singur chibrit, două. Ceafă-Perfectă a evadat, până la urmă, din braseria Jupiter şi ţopăie ca o gazelă peste băltoacele de pe şoseaua Ōmekaidō. Ar fi trebuit să fiu cinstit cu ea. O singură minciună, şi ţi-ai falimentat credibilitatea. Mai bine s-o uit. Nu jucăm nici pe departe în aceeaşi ligă. Ea e muziciană la nu-ştiu-ce universitate din Tōkyō şi are un prieten dirijor, pe nume Naoki. Eu sunt şomer şi-am absolvit liceul numai pentru că profesorii mi-au acordat un vot de simpatie, date fiind condiţiile în care am crescut. Ea provine dintr-o familie bună şi doarme într-o cameră unde are picturi în ulei adevărate şi enciclopedii pe CD-ROM. Tatăl ei, regizor de film, îi permite lui Naoki să rămână peste noapte, fiindcă are bani, talent şi o dantură imaculată. Eu mă trag din ceva ce nu se poate numi familie, dorm cu chitara într-o chichineaţă de dimensiunile unui cufăr din gara Kita-Senju şi am dinţii nu chiar încălecaţi, dar nici drepţi.

— Ce creatură tânără şi frumoasă, oftează Lao Zi. De ce nu mai sunt şi eu de vârsta dumitale, Şefu'…?

Mă surprinde până şi pe mine faptul că nu fug mâncând pământul şi nu mă duc, fără să mă uit înapoi, direct la gara din Shinjuku, deşi mai-mai să mă calce o ambulanţă, când vreau să traversez strada Kita. Cele câteva semafoare de pe Yakushima sunt acolo doar pentru efect – aici e treabă de viaţă şi moarte cu ele. Când am coborât ieri din vagon, am observat că aerul de Tōkyō miroase ca buzunarele pe dinăuntru. Azi, nu mi s-a mai părut. Probabil că şi eu miros acum ca buzunarele pe dinăuntru. Urc treptele către turnul PanOpticon. Parcă s-ar sprijini cerul pe el. În ultimii şapte ani, mi-am imaginat acest moment de atâtea ori, că nu-mi vine să cred că-l trăiesc pe bune. Dar îl trăiesc, pe bune. Uşa rotativă abia se roteşte. Aerul refrigerat îmi face părul de pe mâini să se ridice – iarna, când se face atât de rece, se bagă în funcţiune sistemele de încălzire. Marmura de pe jos e ca oasele date cu înălbitor. În hol, sunt urne de bronz în care tronează palmieri. Un bărbat c-un singur picior îşi mută cârjele peste podeaua lustruită. Cauciucul scârţâie, metalul troncăne. Flori ca nişte tromboane pândesc, suficient de mari să-nghită bebeluşi întregi. Gheata mea stângă de baseball scoate un *hiiiik!* tâmpit. Nouă inşi veniţi la interviuri aşteaptă la rând în fotolii de piele identice. Sunt de vârsta mea, toţi, şi-ar putea foarte bine să fie clone. Droni-cloni. „Ce *hiiiik!* tâmpit“, gândesc toţi în acelaşi timp. Ajung la lifturi şi caut, în sus şi-n jos, firma Osugi şi Bosugi, Consilieri juridici. Mă concentrez pe premiul cel mare. Aş putea suna la uşa tatălui meu înainte de ora

cinei, chiar azi.

— Un’ te duci aşa, băiete?

Mă-ntorc brusc. Paznicul de la recepţie are o privire feroce. Dronii-cloni îşi întorc cei op’şpe ochi spre mine.

— Nu te-a învăţat nimeni să citeşti? – şi bate cu-ndoiturile degetelor într-o pancartă: VIZITATORII SUNT OBLIGAŢI SĂ SE PREZINTE LA RECEPŢIE.

Mă dau înapoi şi fac o plecăciune apologetică.

— Ia zi.

— Vreau s-ajung la Osugi şi Bosugi. Firma de-avocatură.

Are brodat pe chipiu: PANOPTICON – PAZĂ.

— Nu, zău? Şi programare ai la *cine,* mai exact?

— Programare?

— Programare. Cum ar veni, „programare“.

Op’şpe nări de droni-cloni adulmecă o inevitabilă umilinţă.

— Speram s-o văd… ăăă… pe doamna Akiko Katō.

— Şi doamna Katō e conştientă de ce onoare i se pregăteşte?

— Propriu-zis, nu, pentru căăă…

— Pentru căăă… n-ai programare.

— Uitaţi ce e…

— Ba nu, uite tu ce e. Aici nu-i magazin universal. E-o proprietate privată, unde se desfăşoară în mod regulat afaceri sensibile prin natura lor. Nu poţi să vii, aşa, să intri ca vântul. Nu intră nimeni în lifturile-alea, în afară de angajaţii firmelor care au sediu aici, sau de cine are programare sau, dacă nu, atunci are un motiv solid, ca să vin-aici. E clar?

Op’şpe urechi de droni-cloni se reglează pentru accentul meu de fundul-ţării.

— Pot să fac programare, atunci, chiar aici, la dumneavoastră?

Mare greşeală. Paznicul ambreiază motorul, şi unul dintre dronii-cloni toarnă gaz pe foc, rânjind.

— Nu m-ai auzit. Eu sunt aici de la pază. Nu-s de la recepţie. Treaba mea-i să ţin *afară* pe toţi pierde-vară, vânzătorii ambulanţi şi alte soiuri de aflători în treabă. Nu să le ţin uşa să *intre*.

Se cer limitate pagubele.

— N-am vrut să vă insult, eu doar… – numai că e prea târziu pentru limitarea pagubelor.

— Atenţie la mine, băiete, zice paznicul, dându-şi ochelarii jos, ca să le şteargă lentilele. Ai un accent care-mi spune că nu eşti de pe-aici, aşa că taci şi-

ascultă, şi-o să-ţi explic ce şi cum facem noi aici, la Tōkyō. Fă bine şi ia-o din loc, până nu mă enervez de-adevăratelea. Îţi iei programare la doamna asta… Katō. Te-ntorci în ziua corectă, cu cinci minute înainte de ora programării. Te prezinţi la mine şi-mi spui cum te cheamă. Eu îţi confirm programarea la recepţia de la Osugi şi Bosugi. Atunci – şi numai atunci – îţi dau voie să pui piciorul într-unul dintre ascensoarele-alea. M-am făcut înţeles?

Trag adânc aer în piept. Paznicul îşi desface ziarul, plesnindu-i foile.

Tōkyō răsuflă greu de năduşeala şi mizeria lăsate în urmă de ploaie. Bălţile se evaporă văzând cu ochii, în arşiţa de-acum insuportabilă. Un chitarist de ocazie cântă aşa de fals, încât lumea care trece prin faţa lui are o responsabilitate morală: să-i confişte mărunţişul din şapcă şi să-i facă arşice chitara – în cap. O iau înapoi spre gara de submarine din Shinjuku. Mulţimea nu-şi găseşte cadenţa în mers, bătută şi ea-n cap de soare. Soneria tatălui meu s-a pierdut undeva, la nişte coordonate necunoscute, pe harta mea cu străzile din Tōkyō. Mă-nnebuneşte o gămălie de ceară din străfundul urechii, la care nu pot ajunge. Urăsc oraşul ăsta. Trec pe dinaintea unei săli de *kendō*. Pocniturile săbiilor de bambus, care fac să pocnească oasele, scapă prin grilajul de la fereastră. Pe trotuar, o pereche de-ncălţări – ca şi cum cel care le purta s-a transformat brusc în vapori şi l-a luat vântul. Simt o frustrare în fierbere şi am un sentiment de vinovăţie obosită. Am încălcat nu-ştiu-ce contract nevăzut. Încheiat cu cine? Autobuzele şi camioanele blochează arterele, pietonii se strecoară printre dopuri. Când treceam prin faza cu dinozaurii, am citit o teorie cum că marea lor dispariţie s-ar fi datorat faptului că s-au sufocat printre munţii formaţi de propriul lor bălegar. Dacă-ncerci s-ajungi de la A la Z în Tōkyō, nu mai pare chiar aşa o teorie caraghioasă. Urăsc reclamele tapetate pe toţi pereţii, chichineţele de camere, tunelurile, apa de la robinet, submarinele, aerul, semnele cu SENS UNIC, de la fiecare colţ de stradă, şi pancartele cu ACCESUL PERMIS NUMAI MEMBRILOR, de deasupra fiecărei uşi. Jur: aş vrea să mă transform în ogivă nucleară şi să rad acest oraş ca un munte de rahat de pe faţa pământului.

Note

1. Oraş de coastă de pe insula Kyūshū (textual: „Nouă provincii“), în sudul extrem al arhipelagului nipon.

2. District al marii aglomerări urbane Tōkyō, unde se află sediul administraţiei centrale a metropolei.

3. Insulă din arhipelagul Ōsumi, aparţinând prefecturii Kagoshima.

4. Denumire dată forţelor armate japoneze – terestre, maritime şi aeriene – reconstituite în 1954, după

înfrângerea din al Doilea Război Mondial, având un rol eminamente defensiv.

5. Filozof şi poet chinez din secolele VI-V î.Cr. (în timpul dinastiei Zhou), autorul cărţii *Tao te ching*.

6. Muzică special concepută pentru a fi difuzată în fundal, în centrele comerciale. Termenul a fost introdus de compania Muzak Holdings în 1954.

7. *Imagine*, cântec lansat în 1971 de John Lennon (1940–1980), compus pe versuri ale soţiei sale japoneze, Yoko Ono (n. 1933), şi care începe cu versul „Închipuie-ţi că nu există cer“.

8. District al marii aglomerări urbane Tōkyō.

9. Sector al districtului Shibuya, din Tōkyō.

10. Personaj din seria de filme *Războiul stelelor*, cavaler jedi, al cărui tată se dovedeşte a fi principalul personaj negativ, Darth Vader.

11. Personaj dintr-o serie de jocuri video.

12. Film ştiinţifico-fantastic din 1982, în regia lui Ridley Scott, cu Harrison Ford în rolul principal, despre un viitor distopic, în care există „replicanţi“, copii care practic nu pot fi diferenţiate de oamenii obişnuiţi.

13. Monstru cu trup de om şi cap de taur, fiu al reginei Pasifae, soţia regelui cretan Minos, şi al taurului alb trimis în dar de zeul mării, Poseidon.

14. Termen compus grecesc, însemnând „tot pământul“, denumire dată întregii mase de uscat de pe Terra, dinainte de ruperea sa în continentele care formează uscatul de astăzi.

15. În original, numele dat personajului este Pachinko; acest cuvânt se referă şi la un joc mecanic specific japonez, de tipul celor denumite argotic „păcănele“.

16. Sufixul -*san*, adăugat numelor proprii japoneze, este o particulă onorifică şi echivalează cu *dl*, *dna* sau *dra* din alte limbi.

17. Insulă din Oceanul Pacific, aflată sub administraţie americană şi situată la distanţe aproximativ egale de Japonia (spre nord), Filipine (spre vest) şi Australia (spre sud).

18. *Lucy in the Sky with Diamonds*, piesă compusă de John Lennon în 1967, pentru formaţia The Beatles.

19. Piesă lansată în 1978 de formaţia disco Village People. YMCA sunt iniţialele organizaţiei Young Men’s Christian Association („Asociaţia Tinerilor Bărbaţi Creştini“), cu sediul la Geneva şi filiale în 125 de ţări.

Doi

❖

Obiecte pierdute

Nu-i uşor să decapitezi un zeu al tunetului cu o pânză ruginită de bomfaier, dacă n-ai decât unşpe ani. Pânza de bomfaier se poticneşte întruna. O smucesc, şi cât pe-aci să alunec de pe umerii Zeului Tunetului. Dac-aş cădea cu spatele înainte, mi-aş rupe şira spinării, atât e de înalt. Lângă sanctuar cântă o mierlă cu penele vânăt-negre. Îl cuprind cu picioarele pe zeu, peste pieptul musculos, la fel cum fac atunci când mă cară unchiul Bitum în spinare. Îi frec pânza de bomfaier de beregată. Iar, şi iar, şi iar. Lemnul e tare ca piatra, dar crestătura se adânceşte şi se face despicătură, despicătura se lărgeşte şi se face canelură. Mă ustură ochii de la năduşeală. Cu cât fac mai repede, cu-atât mai bine. E ceva ce trebuie făcut, deşi n-are nici un rost să fii prins. Te bagă la închisoare pentru aşa ceva, precis. Pânza de bomfaier alunecă şi mă taie la degetul mare. Mă şterg la ochi cu tricoul şi aştept. Na, că m-apucă şi durerea, cu pulsaţii. Fâşia de piele mi se face mai întâi roz, apoi roşie, după care năboieşte şi sângele. Mi-l iau cu limba, şi parc-aş linge o monedă de zece yeni. Justă, plata. La fel cum just îi plătesc şi eu zeului ăsta al tunetului, pentru ce i-a făcut lui Anju. M-apuc iar de tăiat. Nu-i văd faţa, în locul în care stau, dar, când îi străpung traheea, şi unul, şi celălalt intrăm în trepidaţie.

Ziua de sâmbătă, 2 septembrie, a şi împlinit o oră. A trecut o săptămână de la pânda mea din braseria Jupiter. Pe artera principală care trece prin Kita Senju, circulaţia e ca la reflux. Luna se vede peste Tōkyō, printr-o fantă care separă cele două blocuri-turn de pe trotuarul celălalt. Zinc, aer industrial, urme de patină. Chichineaţa în care stau e la fel de înăbuşitoare ca o mănuşă de box pe dinăuntru. Ventilatorul vântură zăpuşeala. N-am s-o contactez eu. Nici gând. Cine se crede, când a trecut atâta timp? Peste drum e laboratorul unui fotograf,

cu două ceasuri marca Fujifilm: ceasul din stânga îţi arată ora care este, cel din dreapta îţi arată când vor fi gata fotografiile – într-un viitor de patruş'cinci de minute. În lucirea sulfuroasă, semiperdeaua mea calică parc-ar fi de bălegar. Grinzile pârâie, cablurile bâzâie. Mă-ntreb dacă insomnia nu mi-o dă chiar blocul ăsta. Sindromul clădirii bolnave, cum îi spune unchiul Bancă. Sub mine, Steaua Căzătoare îşi trage obloanele şi se pune pe trecut noaptea. În ultima săptămână, am învăţat obiceiurile casei: la miezul nopţii fără-zece, Buntarō târăşte înăuntru panoul-sandvici din faţă şi scoate afară gunoiul; la miezul nopţii fără-cinci, stinge televizorul şi-şi spală cana şi farfuria; cam la ora asta, vreun client ar putea veni în pas alergător pe stradă, ca să returneze o caseră video; fix la miezul nopţii, Buntarō deschide casa de marcat – care scoate un *ping!* – şi-şi face monetarul. Trei minute mai târziu, trage obloanele în jos, îşi trezeşte scuterul la viaţă şi dus este. Un gândac de bucătărie se zbate să-şi scoată picioarele din capcana lipicioasă. Mă dor toţi muşchii de la noua mea ocupaţie. Ar trebui s-arunc odată castronaşul lui Pisică, mă gândesc. E morbid să-l păstrez, acum ştiu adevărul. Şi laptele-n plus, şi cele două conserve de hrană de calitate pentru pisici. O fi comestibilă, dac-o adaug într-o supă sau în cine-ştie-ce altceva? O fi murit pe loc, Pisică, sau a zăcut o vreme la marginea drumului şi s-a gândit la moarte? O fi pus vreun trecător mâna pe-o lopată, să-i dea una peste cap şi s-o scutească de suferinţă? Prea par transdimensionale, pisicile, ca să fie lovite de maşini, dar întruna se-ntâmplă. Întruna. Marea nebunie a fost, de la bun început, să cred că puteam s-o păstrez. Bunică-mea detestă pisicile. Insularii de pe Yakushima ţin câini de pază, legaţi cu lanţ. Pisicile-şi văd prea mult de-ale lor. Habar n-aveam eu de lădiţele cu nisip, de când bagi o pisică-n casă, când o scoţi afară, de ce injecţii le trebuie. Şi-uite ce-a păţit, când s-a aciuat pe lângă mine: blestemul Miyake a mai lovit o dată. Anju se căţăra-n copaci ca o pisică. O pumă, vara.

— Eşti atât, atât de lent!

Îi strig şi eu ei, prin pâcla dimineţii şi prin frunzele blege:

— M-am agăţat!

— Ţi-e frică!

— Ba nu-mi e!

Anju râde hăhăit, ca nebuna, când ştie că are dreptate. E mult până la frunzişul de pe jos al pădurii. Mă tem de trosniturile crengilor putrede pe dinăuntru. Anju

nu-şi face griji niciodată, pentru că-mi fac eu şi grijile ei. Se caţără-n copaci, fără să le citească înainte manualul de utilizare. Găseşte în scoarţa rugoasă de ce să se apuce cu degetele de la mâini şi unde să-şi proptească vârfurile picioarelor pe scoarţa netedă. Săptămâna trecută am împlinit amândoi unşpe ani, dar Anju e deja în stare să se caţere pe frânghiile din sala de gimnastică înaintea tuturor băieţilor din clasă şi, când îi vine cheful, să înmulţească fracţiile, să citească texte de-a şasea şi să recite cuvânt-cu-cuvânt cele mai multe aventuri ale lui Zax Omega. Wheatie zice că ea face toate astea, pentru c-a pus mâna pe cele mai multe celule de creier, când creşteam şi-unul, şi-alta în burta mamei noastre. Până la urmă, îmi dezagăţ tricoul şi mă caţăr şi eu după sora mea, iute ca un leneş de-ăla cu trei degete la picioare şi cu vertij. După câteva minute, o ajung din urmă, pe cea mai de sus creangă. Piele arămie, braţe ca de salcie, flexibile, mânjituri de la muşchiul de pe crengi, zgârieturi de la ghimpi, salopetă de stambă, părul strâns în coadă la spate. Vântul de primăvară, cu iz de mare, se revarsă-n valuri peste pădure.

— Bine-ai venit în copacul meu, zice ea.

— Nu-i rău, trebuie să recunosc, deşi e mult mai bine decât că nu e rău.

Eu unul nu m-am căţărat niciodată chiar atât de sus. Am urcat deja povârnişul abrupt, ca s-ajungem până aici, aşa că vederea îţi taie răsuflarea. Versanţii munţilor, ca nişte fortăreţe cenuşii, râul verde care iese şerpuitor din defileu, podul suspendat, talmeş-balmeşul de acoperişuri, cabluri electrice, instalaţii portuare, depozite de cherestea, şcoala cu terenul de fotbal, cariera de pietriş, câmpurile de ceai ale unchiului Portocală, plaja noastră secretă, pietrele care o acoperă, valurile care se sparg de bancurile de nisip din jurul balenei de piatră, insula cea lungă, Tanegashima, de unde se lansează sateliţii, norii-clopoţei, tivul de la orizont, unde marea şi cerul se-mbucă. După ce m-am declarat căţărător-şef în copaci, mă numesc şi prim-cartograf.

— Kagoshima e-ntr-acolo…

Mi-e frică să-mi iau mâna de pe creangă şi s-arăt cu degetul, aşa că fac semn cu capul. Anju îşi încordează privirile spre uscat.

— Cred c-o zăresc pe Wheatie, cum scoate saltelele, să le aerisească.

Eu n-o văd pe bunica noastră, dar ştiu că Anju vrea să mă facă să-ntreb: „Unde?“, aşa că nu-ntreb.

Munţii se înalţă către interior. Vârful Miyanoura chiar propteşte cerul, nu glumă. La umbra lui, îşi duc viaţa triburi de munteni care-i decapitează pe turiştii rătăciţi şi-şi fac din ţestele lor castronaşe de băut. Şi mai este un iaz în care

trăieşte un *kappa* – un demon ca un fel de păianjen solzos –, care prinde înotătorii, le vâră pumnul strâns, ca pe-un berbece, în gaura curului şi le scoate inimile pe-acolo, să le mănânce. Insularii de pe Yakushima nu se duc niciodată sus la munte, în afară de cei care o fac pe ghizii montani pentru turişti. Simt o umflătură în buzunar şi-mi aduc aminte:

— Vrei o bombă cu şampanie?

— Sigur.

Brusc, Anju zbiară ca o maimuţă, îşi dă drumul de mâini şi se bălăbăne cu capu-n jos în faţa mea, hlizindu-se când vede cât de panicat sunt. Păsările-şi iau zborul, bătând zdravăn din aripi, speriate. Anju ţine strâns între picioare creanga de deasupra.

— Potoleşte-te! e tot ce pot să-ngaim.

Anju îşi dezgoleşte dinţii din faţă şi bate din braţe, ca o găină din aripi.

— Anju-liliaca!

— Anju! Potoleşte-te!

Se leagănă înainte şi-napoi:

— Vreau să-ţi sssuuug sssââângele!

Clama din păr îi cade şi coada i se desface către planeta Pământ.

— Păcat. Asta era ultima. Nu mai am.

— Nu te mai bâţâi aşa! Opreşte-te!

— Eiji e-o meduză! Eiji e-o meduză!

Parc-o şi văd căzând, ricoşând în cădere, din cracă-n cracă.

— *Opreşte-te* odată!

— Eşti încă şi mai urât aşa, cu susu-n jos. Ţi-am văzut în cerul gurii. Ţine bine tubul ăla.

— Ridică-te mai întâi în poziţie dreaptă!

— Ba nu. *Eu* m-am născut prima, drept care *tu* faci cum îţi spun. Ţine bine rucsacul.

Scoate din el o bomboană, îi desface ambalajul şi se uită la el cum flutură în jos, înspre marea de verdeaţă. Uitându-se ţintă la mine, îşi bagă bomboana în gură şi se ridică înapoi, a lehamite, în poziţie dreaptă.

— Nu, zău, da' eşti aşa un molâu!

— Dac-ai cădea, Wheatie m-ar omorî.

— Molâu.

Mi se mai linişteşte şi mie inima.

— Ce ţi se-ntâmplă când mori?

Curat Anju. Dar nu-mi pasă, atâta timp cât stă cu capu-n sus.

— De unde să ştiu?

— Nu sunt doi să spună acelaşi lucru. Wheatie zice că te duci pe tărâmul celor curaţi la suflet şi te plimbi pe alei de grădini cu strămoşii tăi. Ce plictisitor! Domn' Endō zice, la şcoală, că te transformi în ţărână. Părintele Kakimoto zice că depinde cum ai fost în viaţă – eu m-aş transforma într-un înger sau, poate, unicorn, dar tu te-ai întoarce pe lume ca vierme sau ca vreo ciupercă otrăvitoare.

— Şi tu ce crezi, din toate astea?

— Când mori, te arde, nu?

— Corect.

— Deci te transformi în fum, este?

— Presupun.

— Deci, te duci uite-acolo – şi Anju dă drumul copacului şi ţinteşte soarele cu amândouă braţele. Sus, mai sus, mai departe. Eu vreau să zbor.

Un şorecar încordat se înalţă pe o pală de vânt cald.

— Cu avionul?

— Cine vrea să zboare c-un avion împuţit?

— De unde ştii că avioanele put? o întreb, molfăindu-mi bomba cu şampanie.

Anju şi-o sparge pe-a ei între dinţi.

— E şi normal că avioanele put. Atâţia oameni înăuntru, şi toţi respiră acelaşi aer. Ca-n vestiarul băieţilor pe vreme ploioasă, numai că de-o sută de ori mai rău. Nu, eu vorbesc de zbor propriu-zis.

— C-un rucsac de-ăla cu propulsoare, atunci?

— Rucsaci cu propulsoare nu există.

— Da' Zax Omega ce-are, nu rucsac cu propulsoare?

Anju mai trage un oftat, cum s-a învăţat de curând.

— Nu există Zax Omega.

— Nu el a inaugurat noua clădire din port, Zax Omega?

— Şi cum a venit acolo, cu vreun rucsac cu propulsoare?

— Nu, cu taxiul, mă văd nevoit să recunosc. Da' eşti prea grea, nu poţi să zbori.

— Laputa, Castelul din Ceruri[20], zboară – şi el e făcut din piatră.

— Dacă tu nu mi-l accepţi pe Zax Omega, nici vorbă să-ţi accept eu ţie Castelul din Ceruri Laputa.

— Atunci, condorii. Un condor cântăreşte mai mult decât mine. Şi zboară.

— Condorii au aripi. La tine, nu văd aripi.

— Fantomele zboară şi fără aripi.

— Fantomele-s moarte.

Anju îşi suge un şrapnel de bombă cu şampanie dintre dinţi. E-ntr-o pasă dintr-aia, în care nu-mi dau seama de ce-i trece prin minte. Umbre de frunze îmi acoperă sora geamănă parţial. Sunt părţi din Anju care te orbesc, şi părţi din Anju atât de întunecate, că parcă nici n-ar fi acolo.

Dacă fac laba, de obicei reuşesc s-adorm. Oi fi normal? N-am auzit niciodată de vreun insomniac de nouăsprezece ani. Criminal de război nu sunt, nici poet, nici vreun savant, nu sunt nici măcar nefericit în dragoste. Nefericit într-ale trupului – asta, da. Iată-mă proaspăt ajuns în primăvara sexuală a vieţii, într-un oraş cu cinci milioane de femei, din care măcar unele ar trebui să-mi trimită poze cu ele goale-puşcă, în plicuri parfumate – şi singur ca un lepros. Ia să vedem. Cine e-n fruntea caravanei amorului de sine astă-seară? Zizzi Hikaru[21], în costum de scafandru, cum apare în reclama la bere? Mama lui Yuki Chiyo, cu aerul ei de vedetă de *glam rock*? Chelneriţa de la braseria Jupiter? Femeia insectoidă din *Zax Omega şi luna ciumei roşii*? Să rămânem la vechea noastră pasiune, Zizzi, eu aşa zi…zic. Scotocesc in jur după nişte şerveţele.

Scotocesc în jur şi după nişte chibrituri cu care să-mi aprind ţigara Mild Seven post-coitală, dar sfârşesc prin a mă folosi de flacăra de la soba cu gaz. O dată numai să scuip fumul pe nas precum Godzilla, şi sunt mai treaz decât am fost vreodată. Zizzi m-a dezamăgit astă-seară. N-are simţul sincronizării. O fi devenind prea tânără pentru mine? Fujifilm, cică-i 01:49. Şi-acuma, ce fac? Mă curăţ de…? Exersez la chitară? M-apuc să răspund la una dintre cele două scrisori schimbă-destin, pe care le-am primit săptămâna asta? Şi la care? Să rămânem la cea mai simplă din două: răspunsul formulat de Akiko Katō la scrisoarea pe care i-am trimis-o, după ce n-am reuşit s-o întâlnesc. O singură foaie de hârtie, care şi-acum e tot în chilotul ei de plastic, alături de Cealaltă, în congelator. Am pus-o pe poliţă, lângă Anju, dar tot rânjea la mine. Mi-a sosit… când a fost asta? Marţi. Buntarō, când mi-a dat-o, a citit ce scria pe plic: „Osugi şi Bosugi. Cabinet de avocatură. Te ţii după femei-avocate? Ai grijă, băiete, să nu te-alegi cu vreun ordin judecătoresc plesnit unde doare mai tare. Vrei s-auzi bancul meu cu avocaţi? Care-i diferenţa între un somn de-ăla cu botu' mare şi-un avocat? Ia ghici… ă? Nu ştii? Unul e-un suge-sânge solzos, care se-nvârte

printre scursuri, şi celălalt e-un biet somn, acolo.“ I-am spus că-l mai auzisem, bancul, şi m-am repezit pe scări în sus, pe lângă stivele de cutii cu casete video, către chichineaţa mea. Îmi spun, în gând, că m-aşteptam la un răspuns negativ, dar nu m-aşteptam ca un simplu NU, formulat avocăţeşte de Akiko Katō, să vină ca o asemenea palmă. Deja o ştiu pe dinafară, scrisoarea. Printre punctele ei forte, se numără: *Dezvăluirea datelor personale privitoare la un client ar constitui o încălcare a încrederii, pe care nici un avocat responsabil n-o poate lua măcar în considerare.* Destul de punct-şi-de-la capăt. *În plus, mă simt nevoită să refuz cererea dumneavoastră de a redirecţiona către clientul meu o corespondenţă despre care acesta s-a pronunţat categoric, în sensul că nu doreşte s-o primească.* Nu prea lasă loc de îndoială. Nici loc de răspuns nu prea lasă. *Închei cu precizarea că, în cazul în care veţi iniţia proceduri judiciare prin care să forţaţi dezvăluirea de date privitoare la situaţia dumneavoastră patrimonială, o eventuală asistenţă juridică acordată în acest stadiu incipient ne-ar pune într-o situaţie flagrantă de conflict de interese. Vă îndemn să nu insistaţi în această chestiune şi consider că scrisoarea de faţă clarifică poziţia noastră.* Perfect. Planul A e mort încă din faşă.

Domn’ Aoyama, sub-şef de gară la Ueno[22], e chel ca un cap de nit şi are o mustaţă de Adolf Hitler impecabilă. Este marţi, prima mea zi de lucru la biroul de obiecte pierdute al gării din Ueno.

— Sunt cu mult mai ocupat decât ţi-ai putea închipui, zice, fără să-şi ridice ochii din toată hârţogăraia, dar ţin să stau de vorbă cu orice nou angajat, individual – neapărat.

Tăceri luuungi ca nişte defileuri se cască între două fraze spuse de domn’ Aoyama.

— Dumneata ştii cine sunt eu – îi scârţâie peniţa pe hârtie. Şi dumneata eşti – verifică pe-o foaie – Eiji Miyake.

Se uită la mine, aşteptând să încuviinţez. Dau din cap că da.

— Miyake.

Îmi pronunţă numele, de parc-ar fi un supliment alimentar.

— Anterior angajat la o fermă de portocali – filează foile, şi-mi recunosc scrisul de mână – de pe o insulă fără importanţă, de la sud de Kyūshū. Mai bucolic, nici nu se poate.

Peste domn’ Aoyama tronează portretele distinşilor săi înaintaşi. Parcă-i şi văd ciondănindu-se care să revină la viaţă, dimineaţa devreme, ca să piloteze biroul prin hăţişurile unei alte zile plicticoase. Aici, înăuntru, miroase a dosare

arhivate, veştejite la soare. Un calculator bâzâie. Crosele de golf lucesc.

— Cine te-a angajat? Madam Sasaki?

Dau din cap că da. Cineva bate la uşă. Se deschide, şi apare secretara, cu o tavă de ceai.

— Stau de vorbă c-un stagiar, doamnă Marui! zice domn' Aoyama, şuierând vorbele printre dinţi. Ceaiul meu de ora zece-treiş'cinci devine ceaiul meu de ora zece patruş'cinci, nu credeţi?

Doamna Marui, stresată, bălmăjeşte o scuză şi se retrage.

— Du-te la fereastră, Miyake, uită-te afară şi spune-mi ce vezi.

Fac ce-mi spune.

— Un ştergător de geamuri, domnule.

— *Mai jos* de ştergătorul de geamuri, zice individul, imun la ironie.

Trenuri care intră şi ies din umbra Hotelului Terminus. Călători de nici-dimineaţă, nici-prânz. Cărători de bagaje. Viermuitorii, întârziaţii, rătăciţii, întâmpinătorii, întâmpinaţii, maşinile de curăţat peroanele.

— Gara din Ueno, domnule.

— Spune-mi un lucru, Miyake. Ce *este* gara din Ueno?

M-a pierdut pe drum, cu întrebarea asta.

— Gara din Ueno, Miyake – şi domn' Aoyama îşi pune, pentru a câta oară, placa favorită –, este o maşinărie *extra*-or-di-na-ră. Unul dintre cele mai fin acordate mecanisme din ţară. Din lume. Iar acest birou rezistent la foc, rezistent la hoţi, este unul dintre centrii ei nervoşi. De la consola asta, pot să accesez… aproape orice. Gara din Ueno este scopul vieţilor noastre, Miyake. O serveşti, te serveşte. Îţi oferă ocazia unei cariere planificate strict. Ai privilegiul de a fi o minusculă rotiţă din acest mecanism. Până şi eu am început de la o funcţie atât de umilă, cum este a dumitale. Dar cu punctualitate, cu străduinţă, cu integritate…

Sună telefonul, şi eu încetez de-a mai exista. Domn' Aoyama îşi comută propriul chip la o incandescenţă de mai mulţi waţi. Îi radiază până şi vocea:

— *Domnule!* Ce plăcere… da… sigur că… sigur… bineînţeles. Minunată propunere. Şi, dacă-mi permiteţi s-adaug… da, domnule. Absolut… cu comisionul de membru? Nepreţuit… superb… Şi, dacă pot să vă propun… bineînţeles, domnule. Reprogramată pentru vineri? Într-adevăr… suntem cu toţii nerăbdători să aflăm cum ne-am prezentat, domnule. Vă mulţumesc, domnule… absolut… Şi, dacă-mi permiteţi să… – dar domn' Aoyama pune receptorul înapoi în furcă şi se uită lung la el.

După câteva secunde, eu îmi dreg vocea politicos. Domn' Aoyama îşi întoarce privirile.

— Unde rămăsesem?

— La rotiţa din mecanism şi la integritate, domnule.

— Integritate… – dar mintea lui nu mai este aici. Închide ochii şi-şi prinde şaua nasului între degete, apoi zice: Perioada dumitale de probaţiune e de şase luni. Vei avea ocazia să dai examen de admitere în Căile Ferate Japoneze în martie viitor. Aşa deci, madam Sasaki te-a angajat. Nu e modelul ideal de urmat, după mine. E genul de femeie-bărbat. N-a renunţat la serviciu nici după ce s-a măritat. I-a murit soţul – păcat de el, bineînţeles, dar oamenii mor întruna –, iar ea pretinde o slujbă de bărbat, ca un fel de compensaţie. Aşa deci, Miyake. Corectează-ţi problema cu accentul. Ascultă cum vorbesc cei de la radio NHK. Scapă de toate nimicurile care-ţi împuie capul. Pe vremea mea, liceele pregăteau tigri. Acum, nu mai scot decât păuni. Liber la program.

Fac o plecăciune în timp ce închid uşa pe dinafară, dar el priveşte undeva, într-un spaţiu vid. În biroul din faţa uşii, nu e nimeni. Tava de ceai stă pe un bufet. Rămân şi eu surprins de cum ridic capacul ceainicului şi trag o flegmă înăuntru. Precis e vorba de stresul resimţit la locul de muncă.

Biroul de Obiecte Pierdute e-n regulă, ca loc de muncă. Trebuie să port o uniformă de pămpălău, a Căilor Ferate Japoneze, dar ziua de lucru mi se termină la ora şase fix, şi gara din Ueno este la numai câteva opriri pe linia spre Kita Senju, când vii dinspre Umejima, care-i aproape de Steaua Căzătoare. În cele şase luni de probă, sunt plătit săptămânal, ceea ce-mi convine foarte tare. Am noroc. Buntarō mi-a făcut rost de postul ăsta. Când m-am întors de la PanOpticon, acum o săptămână, vineri se-ntâmpla, mi-a spus că auzise de la o cunoştinţă de-a lui c-ar putea fi o pâine de mâncat acolo, aşa că ia să-i spun eu, m-ar interesa? Bineînţeles că da, i-am spus. Până să mă dezmeticesc, mi-a şi programat un interviu cu doamna Sasaki. O păsăroaie bătrână şi severă, o versiune de Tōkyō a bunică-mii, dar, după ce-am stat de vorbă cam o juma' de oră, mi-a oferit postul. Îmi petrec dimineţile catalogând – adică scriind etichete cu ziua/ora/trenul, pe care le ataşez obiectelor adunate care de controlori, care de oamenii de la curăţenie, înainte ca trenurile să fie retrase la depou, după care le depozitez pe rastelul metalic potrivit. Doamna Sasaki este şefa biroului de obiecte pierdute şi se ocupă de cele cu valoare mare, în cămăruţa de-alături – portofele, carduri de bancă, bijuterii –, care trebuie înregistrate şi la poliţie. Suga mă-nvaţă pe mine să mă ocup de cele de valoare mică, depozitate în camera din

spate. „Nu prea vezi lumina zilei de-aici, dinăuntru, este?“ zice. „Dar poţi să spui ce lună este, măcar atât, după ce ţi se predă. Din noiembrie-n februarie, schiuri şi plăci de dat pe zăpadă. În martie, diplome. În iunie, aproape numai cadouri de nuntă. În iulie, faci stivă de costume de baie. După câte o ploaie zdravănă, te-alegi cu sute de umbrele. N-o fi ea o slujbă cu care să te lauzi, dar tot e mai brează decât să te fâţâi de colo-colo prin faţa unui garaj sau să livrezi pizza, *iumo*. După-amiezile, stau la tejghea şi aştept să vină lumea să-şi recupereze lucrurile, sau răspund la telefon. Orele de vârf sunt cele mai aglomerate, bineînţeles, dar aşa, spre seară, chiar mi se pare o slujbă relaxantă. Memoria mea este cel mai frecvent vizitator.

Frunzele sunt atât de verzi, că bat în albastru. Eu şi Anju ne jucăm de-a uitatul fix: ne uităm fix unul la altul, şi primul care-l face pe celălalt să zâmbească ori să-şi mute privirile în altă parte a câştigat. Eu fac mutre de prost, dar se lovesc de ea şi ricoşează. Are scânteieri de bronz în ochii de Cleopatra. Câştigă – întotdeauna ea câştigă – apropiindu-şi ochii de ai mei şi căscându-i brusc. Se întoarce cu faţa la creanga ei de mai sus şi priveşte soarele printr-o frunză. Pe urmă, îşi acoperă faţa de soare, cu palma. Între degetul mare şi arătător, îi rămâne o fantă de rubiniu. Se uită în depărtare, spre mare.

— Începe fluxul.

— Ba nu, refluxul.

— Ba fluxul. Uite cum ţi se cufundă balena de piatră, dar mintea mea este ocupată cu faze miraculoase de la fotbal. Continuă tot ea, după o vreme: Eu chiar am crezut ce mi-ai spus despre balena de piatră.

Echilibristică pe bicicletă şi plonjoane în apă.

— Ce prostii puteau să-ţi iasă pe gură…

— Ă? Ce?

— C-ar fi fost magică.

— Ce-ar fi fost magică?

— Balena de piatră, surdule!

— N-am zis niciodată că-i magică.

— Ba da, ai zis. Ai zis c-a fost o balenă adevărată, pe care Zeul Tunetului a transformat-o în piatră, şi că, într-o bună zi, când om fi mai mari, o să-notăm până la ea, şi c-o să se rupă vraja dacă punem piciorul pe ea, şi-atunci ea o să ne fie atât de recunoscătoare, c-o să ne ducă oriunde o să vrem noi să mergem, chiar

şi la mama şi la tata. Iar eu atât de convinsă-mi imaginam c-aşa o se-ntâmple, că uneori parcă şi vedeam scena, ca prin telescop. Mama-şi punea perlele, tata spăla maşina.

— N-am spus eu niciodată aşa ceva.

— Ba da, tu ai spus. Într-una din zile, o să mă duc înot până acolo.

— N-ai cum să fii tu în stare *vreodată* să înoţi atât de departe. Fetele nu ştiu să înoate la fel de bine ca băieţii.

Anju îmi trage un şut leneş peste cap.

— Ba o să pot, şi-ncă foarte *uşor*, să înot pân-acolo!

— În visele tale. E mult prea departe.

— Ba-n visele *tale*.

Valurile se sparg la baza caşalotului cenuşiu.

— Poate că este, pe bune, o balenă de piatră, îi sugerez. Fosilizată.

Anju pufneşte pe nas.

— E-o stâncă proastă, şi-atât. Nici măcar nu aduce a balenă. Iar data viitoare, când mai mergem pe plaja secretă, o să-ţi arăt că sunt în stare să înot pân-acolo, şi-o să mă urc pe ea, şi-o să râd de tine.

Feribotul de Kagoshima se târăşte puţin mai jos de linia orizontului.

— Pe vremea asta, mâine…, dau să spun.

— Da, da, mâine, pe vremea asta, o să fii în Kagoshima. O să te trezeşti dis-de-dimineaţă, ca să prinzi feribotul, o s-ajungi la şcoala secundară din Kagoshima la ora zece. Clasele a şaptea, clasele a şasea, după ele, şi meciul tău. Pe urmă, o să vă duceţi la restaurantul unui hotel cu nouă etaje, unde o să mâncaţi, în timp ce domn' Ikeda o să vă explice de ce-aţi pierdut. Şi-o să te-ntorci acasă duminică dimineaţa. Mi-ai mai spus toate astea de-un catralion de ori, Eiji.

— N-am ce face, dacă eşti geloasă!

— Geloasă, eu? Pe unşpe băieţi puturoşi, care dau cu picioru-ntr-o băşică plină cu aer, într-o groapă de noroi.

— Mai demult, îţi plăcea fotbalul.

— Mai demult, făceai pipi-n pat.

Au!

— Eşti geloasă, fiindcă eu mă duc la Kagoshima, şi tu nu vii.

Anju rămâne cu gândurile undeva departe. Copacul trosneşte. Nu m-aşteptam de la ea să-şi piardă chiar aşa de repede interesul faţă de discuţia pornită.

— Fii atent, zice, şi se ridică dreaptă, cu picioarele depărtate, îşi găseşte

echilibrul, îşi ia mâinile…

— Potoleşte-te, îi spun.

La care, sora mea sare în gol.

Mie, din plămâni, îmi năvăleşte afară un ţipăt.

Anju trece pe lângă mine… şi aterizează, râzând, pe-o creangă de mai jos, de unde-şi face vânt pe o creangă de şi mai jos. Îi aud râsul, mult după ce s-a făcut nevăzută în marea de frunziş.

Fujifilm, cică ora două a venit şi-a trecut. O noapte, luată în întregime, e burduşită cu minute, care se scurg însă unul câte unul. Chichineaţa mea e burduşită cu troace. Căutaţi în dicţionar *troace*, şi-o să vă faceţi o idee de cum arată chichineaţa mea de deasupra Stelei Căzătoare. E ca o colonie dărăpănată din imperiul troacelor. Un televizor vechi, o saltea ca de orez expandat, o masă de camping, o tavă cu tot felul de ustensile de bucătărie decartate, în marea ei generozitate, de nevasta lui Buntarō, nişte căni cu mucegai cultivat experimental, un frigider care huruie de sub ornamentele cromate. Ventilatorul. Un teanc de reviste *Screen*, scoase de pe rafturi de Buntarō însuşi. Eu nu mi-am adus de pe Yakushima decât un rucsac de haine, discman-ul, CD-urile cu John Lennon şi chitara. Buntarō s-a uitat lung şi dubios la chitara mea, în ziua în care am ajuns. „N-ai de gând să bagi asta-n priză pe undeva, sper?“ – „Nu“, i-am răspuns. „Rămâi cu ea pe acustic“, m-a prevenit. „Dacă te prind c-o pui pe varianta electrică, te-ai dus de-aici. Scrie şi-n contract.“ N-am s-o contactez eu. Nici gând. O să-ncerce să mă convingă să nu-l mai caut pe taică-meu. Mă-ntreb cât o să dureze până moare Gândac. Are uşi, ferestre şi pereţi cu flori imprimate pe-o parte, capcana lipicioasă. Deasupra intrării, scrie: „Motel pentru gândaci“. Nişte gândaci trădători fac semne cu şase picioare – „Hai la noi! Hai la noi!“ Are un pliculeţ-momeală cu miros de ceapă. Există şi variante cu miros de curry, salată de creveţi şi pastramă de vită, la toate magazinele universale din Tōkyō, care se respectă. Gândac m-a întâmpinat, când m-am mutat aici. Nu şi-a bătut capul nici măcar să se prefacă speriat. Mi-a rânjit în nas, Gândac. Ei, şi-acuma, la urmă, cine râde? Eu, bineînţeles. Ba nu. Tot el râde. Fiindcă eu nu pot să dorm. La noi, pe insula Yakushima, când e noapte, dormi. Nu prea mai ai ce să faci. La Tōkyō, când e noapte nu-nseamnă câtuşi de puţin că dormi. Golanii fac slalom pe coridoarele centrelor comerciale. Damele de companie îşi înghit căscaturile şi aruncă priviri pe furiş la Rolexurile clienţilor. Membrii diverselor facţiuni ale

Yakuzei se luptă între ei pe şantierele de construcţii pustii. Liceeni mult mai tineri decât mine se dedau la partide amoroase cu multă gimnastică, în hoteluri cu camerele închiriate cu ora. Într-un apartament de mult mai sus, un coleg într-ale insomniei trage apa la closet. În spatele capului meu, horcăie o ţeavă.

Miercurea trecută, a doua mea zi de dron la gara din Ueno. Trag o căcare zdravănă de tot în pauza de masă, fumând şi-o ţigară Salem în cabină. Aud cum se deschide uşa, cum hârşâie un fermoar, cum şiroieşte pişatul în pisoarul de porţelan. Apoi se-aude vocea – vocea lui Suga, tocilarul computerist a cărui juma' de normă o preiau de la sfârşitul săptămânii, când el îşi reia facultatea. Evident, are impresia că e singur aici, înăuntru. „Iartă-mă, tu eşti, Suga? Tu eşti de vină pentru chestia asta?“ Vocea lui însă nu e vocea lui reală – e o voce ca din desene animate, şi probabil că-i smulge pielea de pe corzile vocale faptul c-o scoate aşa. „Nu *vreau* să-mi aduc aminte, nu *vreau* să-mi aduc aminte, nu *vreau* să-mi aduc aminte. Nu mă pune. Nu se poate să mă pui. Nu vreau să mă pui. *Las-o* baltă! *Las-o* baltă! *Las-o* baltă!“ După care, vocea-i revine la calmul obişnuit, plat şi nazal. „N-a fost vina mea. I se putea întâmpla oricui. Oricui. Nu-i asculta ce spun.“

Am ajuns într-un impas. Dacă ies acum, o să fim stânjeniţi amândoi, ca toţi dracii. Mă simt ca şi cum l-aş fi auzit mormăind cine-ştie-ce secret în somn. În schimb, dacă stau aici mai departe, cine ştie ce-ar mai putea dezvălui în continuare? Cum a ciopărţit cadavrul în baie şi l-a scos afară, odată cu sacii de gunoi, bucată cu bucată? Dacă mă găseşte ascultând, o să pară că trăgeam cu urechea. Îmi dreg vocea, trag apa la closet şi-mi închei pantalonii în ceva mai mult timp decât mi-o trebui. Când ies din cabină, Suga nu mai este. Mă spăl pe mâini şi mă-ntorc pe ocolite la biroul nostru comun, trecând mai întâi pe la standul de reviste. Doamna Sasaki este ocupată cu un client. Suga e-n spate şi-şi mănâncă masa de prânz; îi ofer o ţigară Salem. Zice că nu – nu fumează. Am uitat, mi-a spus încă de ieri. Mă duc la oglindă şi mă prefac, uitându-mă de-aproape, că mi-a intrat ceva în ochi. Dacă-i arăt prea multă bunăvoinţă, ar putea să se prindă c-am auzit cum îi era biciuită memoria.

Mai târziu, Suga se-ntoarce la tejgheaua de recuperări, se cocoaţă pe scaunul înalt şi se pune pe citit o revistă intitulată *Maestrul hacker*. Are un fizic ciudat, Suga – e supraponderal în jurul taliei, în schimb n-are deloc fund. Braţe lungi şi clăpăuge, de ET[23]. Suferă de eczemă. Pe faţă, şi-a tratat-o şi s-a retras, dar dosurile palmelor i se exfoliază şi, până şi pe o căldură ca asta, poartă cămăşi cu

mâneci lungi, ca să-şi ascundă antebraţele. Un cărucior plin cu obiecte uitate, culese din trenurile de după-masă, m-aşteaptă în camera din spate. Suga-mi zâmbeşte afectat:

— Deci ai trecut deja prin experienţa întâlnirii cu adjunctul de şef de gară Aoyama?

Dau din cap că da. Suga-şi pune jos revista.

— Nu te lăsa intimidat de el. Nu-i chiar aşa de mare-sculă, cum se dă. Tipu' nu mai ştie pe ce lume este, *iumo*. Se-anunţă o scuturătură mare de tot, zicea doamna Sasaki încă de săptămâna trecută. Nu că mi-ar mai păsa mie. Săptămâna viitoare, îmi fac practica la IBM. După încă o săptămână, sunt înapoi la cursuri. O să capăt o cameră de cercetare numai a mea, după absolvire. Poţi să vii să mă vizitezi, când nu supervizez. Universitatea Imperială, etajul nouă. Lângă Ochanomizu. O să-ţi desenez o schemă. Poţi să-i pui pe cei de la recepţie să mă sune. Fac un masterat în sisteme de calcul, dar, între noi şi bagajele-astea pierdute fie vorba, toată bleotocăreala căcăcioasă academică nu-i decât o acoperire pentru asta – şi flutură *Maestrul hacker*. Sunt unul dintre cei mai buni cinci *hacker*-i care operează în prezent în Japonia. Ne ştim toţi între noi. Facem schimb de informaţii. Spargem câte un sistem şi ne lăsăm acolo cărţile de vizită. Ca nişte artişti de grafitti. Nu există vreun loc, da?, în Japonia, pe care să nu pot să-l penetrez. E un site secret pe www la Pentagon – ştii ce-i Pentagonul, da?, e centrul nervos al apărării Americii –, care se cheamă Sfântul Graal. Şi site-ul ăsta e protejat de cele mai cele creiere computeriste ale lor, da? Ei, dacă penetrezi Sfântul Graal, le dovedeşti că eşti mai bun decât ei, şi-atunci îţi bat la uşă nişte oameni de-ăia în negru şi-ţi oferă o slujbă. Asta-mi propun eu să fac. La Universitatea Imperială, sunt cele mai rapide modemuri dinainte de secolul douăş'cinci. Odată ce-o să le-accesez, drăguţele-alea, m-am scos. După care, vâşşşt!, m-am şi cărat din căcăstoarea-mpuţită, zisă şi Tōkyō pe limba prostimii. Abia aştept. Şi voi, linge-blidelor, nici n-o să mă vedeţi, de norul de praf lăsat în urmă.

În timp ce lucrez, mă uit la cum citeşte Suga *Maestrul hacker*. Sprâncenele îi zvâcnesc de fiecare dată când ajunge la partea de jos a unei coloane de text. Mă-ntreb dacă e ceva ce Suga n-ar numi căcăstoare. Ce l-ar face pe Suga fericit? Curios, dar, când îmi aduc aminte că n-am de gând să stau aici decât până-l găsesc pe taică-meu, aproape că-mi place Tōkyō. Mă simt ca-n vacanţă pe-o altă planetă, dându-mă drept un extraterestru de-al locului. Se poate chiar să rămân

aici. Îmi place să-i trec prin faţă, cefejistului de la barieră, permisul de călătorie pe CFJ. Îmi place felul în care nimeni nu-şi vâră nasul în treburile tale. Îmi place faptul că se schimbă reclamele în fiecare săptămână – pe Yakushima, se schimbă o dată la zece ani. Îmi place să iau în fiecare zi trenul de la Kita Senju la Ueno – cum o ia pe rampă-n jos şi se cufundă sub pământ, se face submarin. Îmi place cum trec submarinele unele pe lângă altele, la diferite viteze, de poţi să te păcăleşti singur că mergi cu spatele. Îmi place cum zăresc navetişti la ferestre paralele – două poveşti amintite în acelaşi timp. Dimineaţa, trenul de la Kita Senju la Ueno e mai înghesuit decât ţi-ai putea închipui. Noi ne balansăm şi ne clătinăm la unison, dronii, ca somnambulii, după cum îşi schimbă trenul viteza. De obicei, numai amorezii şi gemenii siamezi stau atât de strânşi unii într-alţii. Îmi place cum n-ai nimic de hotărât, când eşti în submarin. Îmi place troncănitul înăbuşit. Tōkyō este ca o maşinărie masivă, făcută din părţi componente mai mici. Dronii nu ştiu, fiecare, decât la ce foloseşte părticica lui componentă. Mă-ntreb la ce e bun Tōkyō. Mă-ntreb ce face. Ştiu deja denumirile gărilor, de-aici până la Ueno. Ştiu şi unde să stau, ca să cobor, cât mai aproape de ieşire. Să nu mergi în primul compartiment, zice unchiul Bitum – dacă trenul se ciocneşte, ăla se face armonică –, şi să fii foarte atent pe peron, când trenul intră-n gară, să nu-ţi pună careva mâna între omoplaţi şi să te-mpingă pe şine. Îmi place izul amestecat de năduşeală, parfum, resturi de mâncare, funingine, cosmetice. Îmi place cum ai ocazia să studiezi feţele reflectate-n ferestre, atât de atent, că mai-mai să le poţi frunzări printre amintiri. Submarinele poartă droni, ţestele poartă-n ele amintiri, şi căcăstoarea unuia poate fi paradisul altuia.

— Eiji!

Anju, bineînţeles. Lumina lunii e-atât de strălucitoare, de parc-a venit un OZN să ne răpească. Aerul e greu, de la tămâia de ţânţari pe care bunica o foloseşte ca s-afume camerele în care se locuieşte. Anju şopteşte, ca să n-o trezească:

— Eiji!

Stă cocoţată pe înălţimea-sa, pervazul ferestrei, cu genunchii strânşi la piept. Umbrele bambuşilor se leagănă, că te şi sperii, pe rogojina *tatami* şi pe paravanele *fusuma*[24] decolorate.

— Eiji! Eşti treaz?

— Nu.

— Stăteam şi mă uitam la tine. Eşti un eu-băiat. Numai că sforăi.

Vrea să mă trezească de-a binelea, enervându-mă.
— Ba nu sforăi.
— Sforăi ca un purcel care horcăie. Ghici unde-am fost.
— De ce nu mă laşi să dorm? Ai căzut în budă.
— Sus, pe acoperiş! Poţi să te caţări pe stâlpul de la balcon. Am găsit metoda. E-aşa de cald afară. Dacă te uiţi fix la lună destul de mult, o vezi cum se mişcă. Nu puteam să dorm. Un pisălog de ţânţar m-a trezit.
— Pe mine m-a trezit pisăloaga mea de soră. Mâine e meciul de fotbal. Am nevoie de somn.
— Ai nevoie de-o gustare la miezul nopţii, să te-ntărească. Uite.
Pe noptieră, e-o tavă. Turte de orez *omochi*, soia, ridichi *daikon* murate, biscuiţi cu alune, ceai. Parcă şi văd scandalul.
— Când o afla Wheatie, o să…
Anju îşi schimonoseşte faţa şi vocea, imitând-o pe Wheatie:
— „Ţi-o fi făcut maică-ta oasele, domnişorico, dar în căpşorul tău, ăla, numai ce-ţi pun *eu* o să fie!“
Ca-ntotdeauna, m-apucă râsul.
— Ai coborât în bucătărie de una singură?
— Le-am spus fantomelor că sunt de-a lor, şi m-au crezut.
Anju sare jos şi aterizează la picioarele mele, fără să scoată un sunet. Ştiu că n-are nici un rost să-i opun rezistenţă, aşa că mă ridic în fund şi muşc dintr-o murătură care-mi scrâşneşte între dinţi. Anju se strecoară sub divanul meu şi înmoaie o turtă *omochi* într-o farfurioară de soia.
— Iar am visat că zburam. Atâta doar, că trebuia să dau din aripi cu *forţă*, ca să rămân sus, deasupra pământului. Vedeam o mulţime de oameni, mişcându-se în toate direcţiile, şi era şi-un cort mare de circ, în dungi, unde locuia mama. Tocmai mă pregăteam să cobor spre el în picaj, când m-a trezit ţânţarul.
— Ai grijă la cădere.
— Ce? zice Anju, molfăind.
— Păi, dacă-n vis cazi şi te izbeşti de pământ, mori de-adevăratelea, chiar şi la tine-n pat.
— Cine zice asta? continuă să molfăie Anju.
— Oamenii de ştiinţă.
— Iete, na!
— S-a dovedit ştiinţific!
— Să zicem că te visezi căzând, că dai cu tine de pământ şi mori – de unde

mai poate şti oricine, atunci, că te-ai visat căzând?

Stau şi rumeg la cum se poate şti. Anju îşi savurează victoria în tăcere. Broaştele încep să orăcăie-n cor, după care se liniştesc – parc-ar fi un milion de balafoane. În depărtare, marea pare adormită şi ea. Ne-ndopăm cu turtele *omochi*, una după alta. Brusc, Anju vorbeşte cu o voce pe care nu ţin minte s-o mai fi auzit la ea.

— Nu mai reuşesc să-i revăd chipul, Eiji.

— Chipul cui?

— A' lu' mama. Tu mai poţi?

— E bolnavă. Într-un spital special.

— Dar dacă nu-i adevărat? zice Anju, cu vocea tremurându-i.

— Ă? Cum să nu fie adevărat? zic, deşi parc-aş fi înghiţit o lamă de cuţit. Arată exact aşa cum arată în fotografii.

— Fotografiile-s vechi.

De ce acum? Anju se şterge la ochi pe cămaşa de noapte şi se uită-n altă parte. Mi se pare că aud cum îşi încleştează maxilarele şi gâtul.

— Wheatie m-a trimis azi, după-masă, când erai tu la antrenamentul la fotbal, să cumpăr o cutie de praf de spălat de la doamna Tanaka. Erau acolo doamna Oki şi sora ei din Kagoshima. Erau în partea din spate a magazinului şi nu şi-au dat seama, la început, că eram şi eu acolo, aşa c-am auzit ce spuneau.

Lama cuţitului îmi ajunge la maţe.

— Ce-ai auzit?

— Doamna Oki zicea: „Păi, sigur că fata asta, Miyake, n-a mai dat pe-aici". Şi doamna Tanaka: „Bineînţeles, n-are nici un drept". Şi doamna Oki: „Nici nu-ndrăzneşte. La cum şi-a lăsat cei doi copilaşi în grija bunicii şi-a unchilor, în timp ce ea se dă mare la Tōkyō, cu bărbaţii ei eleganţi, cu apartamentele ei luxoase, cu maşinile ei fiţoase". Abia atunci m-a văzut.

Cuţitul mi se răsuceşte pe dinăuntru. Anju icneşte, printre smiorcăielile care se ţin lanţ.

— Şi ce-a făcut?

— Şi-a scăpat ouăle şi n-a nimerit să iasă mai repede.

Un fluturaş de noapte se îneacă în lumina lunii. O şterg pe Anju de lacrimi. Sunt aşa de calde. Dar ea îmi dă mâna la o parte şi se ia singură-n braţe, într-o poziţie ghemuită şi încăpăţânată.

— Ştii, zic, neştiind nici eu ce să spun, doamna Oki şi sora ei din Kagoshima, şi doamna Tanaka – toate-s nişte vrăjitoare care-şi beau pişatul.

Anju scutură din cap la vederea *daikon*-ului murat, pe care i-l ofer. Se mulţumeşte să bombăne:

— Ouă sparte. Era plin de ele.

Fujifilm, cică 02:34. Dormi. Dormi. Eşti aşa de obosit. Ai pleoapele foaaaarrrrte grele. Nici vorbă. Lasă-mă să dorm. Te rog. Am de lucru mâine. Azi, de fapt. Închid ochii, dar văd un corp care se prăbuşeşte prin spaţiu. Se rostogoleşte ca o roată cu spiţe. Gândac se mai luptă şi-acum cu lipiciul. Gândacii au senzori care le pun în mişcare picioarele, încă dinainte ca pericolul să se-nregistreze în creierele lor. Cum fac oamenii de ştiinţă ca să descopere chestii de-astea? Gândacii mănâncă şi cărţi, dacă nu dau peste ceva mai zemos. Pisică i-ar fi tras câteva şuturi zdravene lui Gândac. Pisică. Pisică ştie taina vieţii şi a morţii. Miercuri seara, mă-ntorc de la muncă.

— Ai avut o zi bună la birou, dragule? vrea să afle Buntarō, care bea cafea cu gheaţă dintr-un pahar de carton.

— N-a fost rea, îi spun.

Buntarō soarbe şi ultimele picături.

— Şi colegii de serviciu cum sunt?

— N-am întâlnit prea mulţi. Suga, tipul pe care-l înlocuiesc, se crede un soi de arhicriminal cibernetic. Doamna Sasaki, şefa mea, n-aş zice că mă place prea tare, dar ea-mi place mie, chiar şi aşa. Domn’ Aoyama, şeful ei, are un băţ aşa de mare înfipt în fund, că mă şi mir că poate să umble, fără să guiţe de durere.

Buntarō îşi aruncă paharul de carton într-o pubelă. Intră un client care a venit să returneze un teanc de casete video. Mă duc la mine sus, în chichineaţă, mă trântesc pe saltea şi citesc pentru a suta oară scrisoarea pe care mi-a trimis-o Akiko Katō. Exersez şi la chitară, în timp ce camera se umple de amurgul din suburbie. Nu-mi pot permite, deocamdată, aparate de iluminat, aşa că tot ce am este o lampă nenorocită, pe care chiriaşul dinaintea mea probabil c-a uitat-o în fundul dulapului. Brusc, mă decid să recunosc, în sinea mea, că speranţa vagă pe care mi-am hrănit-o practic toată viaţa, şi-anume că nu trebuia decât să vin la Tōkyō şi, mai devreme sau mai târziu, aş fi dat peste tatăl meu pe stradă, era de tot râsul. De tot plânsul. În loc să mă elibereze, adevărul mă deprimă în aşa hal, că nu mai pot să cânt la chitară. Aranjez salteaua ca pe un scaun şi-i dau drumul televizorului pe care l-am pescuit săptămâna trecută de la gunoi. Nu-i televizor, e-o porcărie. Verdele bate-n mov şi albastrul – în roz. Găsesc pe el cinci canale,

plus unul pe care zici că viscoleşte. Toate programele sunt şi ele nişte porcării. Îl văd pe guvernatorul din Tōkyō anunţând că, în eventualitatea unui cutremur, toţi negrii, hispanicii şi coreenii o să intre-n vrie, să prade, să violeze şi să jefuiască. Schimb canalul. Un fermier explică, de astă-dată, cum se-ngraşă porcul, dacă-şi mănâncă propriul rahat. Schimb canalul. Uriaşii din Tōkyō îi bat pe Crapii de la Hiroşima, de le sună apa-n cap. Îmi iau din frigider cutia cu *sushi* cumpărat la reducere. Schimb canalul. Începe un joc de memorizare, la care concurenţilor li se pun întrebări despre detalii minore din secvenţe de filme, pe care tocmai le-au vizionat. Mi se pare că văd o umbră aciuată în colţul ochiului meu. De-acolo, sare direct pe mine, şi mai că-mi scap mâncarea pe jos.

— Iaaaak!

O pisică neagră aterizează la picioarele mele. Are vârful cozii înmuiat în alb. Guler de stofă în jurul gâtului.

— Pisică… – bălmăjesc aiurea, în timp ce pulsul încearcă să mi se potolească. O fi sărit de jos până pe balconul meu şi-a intrat prin gaura din plasa de ţânţari. …pleacă de-aici!

Nu există musafir mai calm decât Pisică. Fac şi eu gestul pe care-l face toată lumea, ca să sperie animalele – bat brusc din picior, numai că Pisică le-a văzut pe toate pân-acum. Se uită la porţia mea de *sushi*, după care-şi linge buzele, doar e Pisică.

— Ştii ce, îi spun, ia du-te şi caută vreo gospodină cu frigiderul plin de resturi de la masa de ieri – dar Pisică e prea sigură pe ea ca să-mi răspundă. O farfurioară de lapte – îi spun –, şi te-ai dus de-aici.

Lipăie laptele, pe măsură ce i-l torn. Încă una.

— Asta-i ultima farfurioară, clar?

În timp ce Pisică dă din limbă ceva mai puţin hămesită, eu mă-ntreb de când am început să le vorbesc animalelor. Se uită ţintă la mine, cum dau să mă-nfig în ce-a mai rămas din porţia de *sushi*. Drept care, eu sfârşesc prin a mânca o cutie de biscuiţi, în timp ce Pisică se-ndoapă cu peştele, caracatiţa şi icrele de cod.

Ieşi din gară, la Ueno, pe la intrarea dinspre parc, treci de muzee şi de sala de concerte, dai ocol fântânii, şi ajungi la un fel de tufăriş, dar cu copaci. Oameni care n-au casă locuiesc aici, în corturi făcute din folie de plastic de culoarea cerului, fixată pe pari de lemn. Cele mai bune corturi au chiar şi uşi. Presupun c-aici trăieşte Dama-cu-Poze. Vine la tejgheaua de recuperări joi, chiar înaintea pauzei mele de masă. Este cea mai caniculară zi a săptămânii ăsteia. Bitumul e

moale ca o ciocolată care stă să fiarbă. Are o basma strânsă bine pe cap, o fustă lungă, la care nu sunt clare nici culoarea, nici modelul şi o pereche de tenişi scâlciaţi. Patruzeci, cincizeci, şaizeci de ani să aibă – greu de spus, la cât e de veştejită şi murdară pe faţă. Suga o vede primul venind, rânjeşte a lehamite, ca de obicei, anunţă că el unul e-n pauză de masă şi-o şterge, probabil să se autoflageleze la closet. Femeia-nimănui mă trimite cu gândul înapoi la nevestele de ţărani de pe Yakushima, doar că pare mai picată din cer. Ochii nu i se uită-n aceeaşi direcţie. Are vocea spartă şi gâjâită.

— Le-am pierdut…

— Ce-aţi pierdut?

Bombăne spre picioare:

— Nu vi le-a dat încă nimeni?

— Dar ce anume aţi pierdut? zic, şi-ntind mâna după formularele de revendicare.

Îmi aruncă o privire scurtă.

— Pozele…

— Aţi pierdut nişte poze?

Scoate o ceapă din buzunar şi-ncepe s-o decojească de primele foi, cele cafenii şi foşnitoare. Degetele-i sunt negre de răpănoase. Mai încerc o dată:

— Aţi pierdut pozele în tren sau în gară?

Se scutură-ntruna.

— Pe cele vechi, le-am primit înapoi…

— Mi-ar fi de ajutor dacă mi-aţi spune ceva mai multe amă…

— Dar pe cele noi, nu le-am primit înapoi – îşi trece limba peste ceapă.

— Erau valoroase pozele?

Muşcă, şi ceapa îi scrâşneşte între dinţi.

Doamna Sasaki se iveşte din camera de-alături şi-i face semn din cap Damei-cu-Poze.

— Vreme să te coci astăzi, nu altceva.

Dama-cu-Poze vorbeşte şi rumegă ceapa în acelaşi timp:

— Am nevoie de ele, s-acopăr ceasurile.

— Mă tem că n-avem pozele dumitale nici azi. Poate dai peste ele mâine. Pe lângă iazul Shinobazu te-ai uitat?

— Ce să caute pozele mele acolo? se-ncruntă Dama-cu-Poze, la care doamna Sasaki ridică din umeri:

— Cine ştie? Un loc mai răcoros, într-o zi caniculară.

— Cine ştie…, dă şi femeia din cap.

Mă uit după ea, cum îşi continuă rătăcirea.

— E vreo clientă permanentă?

Doamna Sasaki face ordine pe masă.

— Facem parte şi noi din traseul ei. Nu ne costă nimic să ne purtăm civilizat cu ea. Ţi-ai dat seama la ce se referă „pozele“?

— La vreun soi de album de familie, mă gândesc.

— Şi eu, la început, am luat-o de bună, zice doamna Sasaki, vorbind cu măsură, aşa cum face de obicei. Dar acum cred că pozele, de fapt, sunt amintirile ei.

Ne uităm şi unul, şi altul după ea, văzând cum dispare, pur şi simplu, în aerul fierbinte, care tremură. Cicadele se înfăşoară-n sus şi se desfăşoară-n jos.

— Nu suntem nimic altceva, decât amintirile pe care le purtăm cu noi, zice doamna Sasaki.

Da, luna s-a mişcat. Anju s-a mai liniştit, îşi soarbe ceaiul. Eu m-am rătăcit între somn şi trezie. Fac tot ce pot să-mi amintesc de chipul mamei noastre. Am senzaţia că ţin minte un parfum cu care-şi dădea, numai că nu sunt sigur. O simt pe Anju cuibărită lângă mine, care m-am încovrigat, încercând s-adorm. Tot se mai gândeşte:

— Ultima dată când am văzut-o, eram la unchiul Bănet acasă, în Kagoshima.

— Aniversarea de pe plaja secretă. Acum doi ani?

— Trei ani. Acum doi ani, a fost aniversarea cu bărcuţa de cauciuc.

— A plecat brusc. Era vorba să stea toată săptămâna, şi, la un moment dat, a dispărut.

— Vrei să afli un secret?

Na, că m-am trezit la loc.

— Unul pe bune?

— Nu mai sunt o ţâncă. Sigur că-i pe bune.

— Dă-i drumul, atunci.

— Mi-a spus Wheatie să nu spun la nimeni, niciodată. Nici măcar ţie.

— Ce să nu spui?

— Când a plecat, în ziua aia. Mama – când a plecat…

— Şi-ai ţinut un secret aşa, trei ani? Credeam c-a plecat fiindcă era bolnavă – dar Anju cască, indiferentă la ce-aş putea crede sau am crezut eu vreodată.

— Spune-mi.

— Eram bolnavă, în ziua aia. Tu te-antrenai la fotbalul tău. Eu îmi făceam temele pe masa de jos. Mama s-a apucat să facă *tempura* – moluşte-n sos de unt… Înmuia chestii aiurea-n sosul ăla.

Anju are de-acum o voce pierdută, parcă. Prefer s-o văd smiorcăindu-se.

— Ce chestii aiurea?

— Care nu se mănâncă. O lumânare, ceasul ei de la mână, un pliculeţ de ceai, un beculeţ… Beculeţul, cel puţin, a plesnit, când l-a cufundat în ulei încins, şi ea a râs, ca de ceva hazliu. Inelul de pe deget… Pe urmă, le-a pus pe toate frumos aranjate pe un platou, cu frunze de *miso*, şi mi l-a pus mie-n faţă.

— Şi tu ce-ai zis?

— Nimic.

— Şi ea ce-a zis?

— A zis că se juca şi ea. La care, i-am spus: „Ai băut". Şi-a zis: „Yakushima, numa' ea-i de vină". Am întrebat-o de ce nu se putea juca fără să bea. M-a întrebat de ce nu-mi plăcea mâncarea gătită de ea. Mi-a spus: „Fă bine şi mănâncă-ţi porţia, ca o fetiţă cuminte". I-am spus: „Nu pot să mănânc lucrurile-alea". Aşa că s-a-nfuriat. Ţii minte cât de-nfricoşător se purta uneori, când venea în vizită? Nu mai ţin minte cum arată, dar asta-mi amintesc.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat?

— A venit mătuşa Bănet şi-a dus-o în dormitor. Am auzit-o, *plângea* – şi Anju înghite în sec.

— Mama plângea?

— Mătuşa Bănet s-a întors şi mi-a spus ca nu cumva să povestesc cuiva ce se-ntâmplase acolo, nici măcar ţie, că altfel venea un doctor, unul rău, şi o lua cu el pe mama – se-ncruntă Anju. Aşa că m-am pus de una singură să uit. Numai că n-am uitat, propriu-zis.

Se-aude ţipând o bufniţă. Eu trebuie să dorm. Anju se leagănă uşor-uşor. Undeva, departe, latră un câine la ceva ce ori se-ntâmplă, ori îşi aminteşte.

— Nu te duce mâine la Kagoshima, Eiji.

— Trebuie să mă duc. Sunt în linia de apărare.

— *Nu te duce* – deşi nu pricep de ce nu. Sau du-te. Nu-mi pasă.

— Două zile, atât durează – dar Anju se răsteşte la mine:

— Nu eşti tu singurul care poate face chestii de oameni mari!

— Asta ce mai înseamnă?

— Ştiu eu ce ştiu, iar tu să faci bine să ghiceşti!

— Ce-ai de gând să faci?
— O să afli tu, când te-ntorci de la marele meci de fotbal!
— Spune-mi!
— Nu te-aud! Eşti la Kagoshima, departe!
— Spune-mi! – de-acum, îmi fac griji.
— O să vezi tu! O să vezi! repetă Anju, pe un ton de sfidare.
— Ce-mi pasă mie, de fapt, de ce faci tu?
— Am văzut şarpele de sidef azi-dimineaţă!

Acuma ştiu că soră-mea bate câmpii. Şarpele de sidef e-o prostie pe care ne-o spune bunica noastră, ca să ne sperie. Zice că stă ascuns în magazia familiei Miyake de pe vremea când nici ea, bunica, nu se născuse şi că rar se iveşte, şi-atunci numai ca să ne-avertizeze de-o moarte iminentă. Anju şi eu am încetat s-o mai credem, povestea cu şarpele de sidef, încă de-acum o veşnicie, doar că bunica noastră nu s-a prins. Mă simt şi ofensat că Anju a putut crede că mă sperie cu şarpele ei de sidef. Ascult pasărea de la miezul nopţii de martie, cum încearcă să-şi amintească vorbele cântecului pe care-l tot cântă. Mereu pierde şirul şi-o ia de la capăt. În fiecare an, îmi aduc aminte iar de pasărea care-şi uită cântecul, dar, până revin ploile, uit şi eu de ea. Mult mai târziu, încerc să mă-mprietenesc iarăşi cu soră-mea, dar ea, din două, una: ori a adormit, ori se preface.

Fujifilm a trecut pe-ascuns ora trei pe sub nasul meu, fără să observ. Încă două ore, şi vorbim deja de zori. Noaptea, ca o pânză lipicioasă de păianjen, e pe trei sferturi depănată. O să fiu epuizat la muncă, toată ziua. Doamna Sasaki m-a prevenit că sâmbăta e mai aglomerată, nu mai liniştită, decât zilele de lucru, pentru că navetiştii sunt mai atenţi cu bagajele lor decât vilegiaturiştii de sfârşit de săptămână sau cutreierătorii de vineri noaptea şi pentru că o mulţime de oameni aşteaptă să vină sâmbăta, şi abia atunci se prezintă să-şi recupereze bunurile pierdute. Presupun c-o să colcăie de presă care să adulmece alte şi alte poveşti colaterale despre domn' Aoyama. Bietul de el. Brusc şi frust ca un glonţ, dac-ar străpunge faţa unei tobe, telefonul face: ţîîîîîrrrrr! Zgomotul mă străpunge, cu sentimentul vinovăţiei şi al groazei. Telefonul face: ţîîîîîrrrrr! Curios. Nu mi-a fost alocat numărul decât săptămâna trecută. Nu-l ştie nimeni. Telefonul face: ţîîîîîrrrrr! Dar dac-o fi vreun pervers, cine ştie pe unde, care formează numere la nimereală? Răspund şi, până să mă prind eu, psihopatul –

hop!, la mine-n duş.[25] Nici nu mă gândesc să răspund. Telefonul face: ţîîîîîrrrrr! Buntarō să fie? Vreo urgenţă oarecare? Ce fel de urgenţă? Telefonul face: ţîîîîîrrrrr! Ia stai. Poate că-mi ştie numărul cineva de la Osugi şi Bosugi – dacă vreo colegă de birou cu Akiko Katō mi-a citit scrisoarea, până s-o bage ea la tocător, şi a fost cuprinsă de un sentiment inexplicabil de înţelegere faţă de suferinţa mea? Şi a luat legătura cu tatăl meu, care a trebuit s-aştepte până i s-a culcat nevasta, ca să-ndrăznească măcar să ia legătura cu mine. Şi-acuma s-a refugiat într-un cotlon izolat al casei şi murmură încordat, înfuriat: „Răspunde odată!“ Telefonul face: ţîîîîîrrrrr! Trebuie să mă hotărăsc, totuşi. Nu. Dă-l încolo. Ba nu, răspunde! Sar de pe saltea, îmi prind piciorul în cadrul pliat al unui panou de postat bileţele, îmi turtesc degetul mare de la celălalt picior de cutia chitării şi mă precipit după receptor.

— Alo?

— Nu mă tem să cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrrooo! – un bărbat cântăreţ.

— Poftim?

— Nu mă tem să cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrrooo! – un bărbat vag iritat.

— Asta mi s-a părut c-am auzit de prima dată.

— N-am scris eu aşa o tâmpenie, zice vocea, mai împăciuitoare.

— Nici eu.

— Uite ce e, tinere: ai adus nişte pliante la noi la birou, care promiteau că primii două sute de oameni care sună în afara orelor de vârf şi cântă asta: „Nu mă tem s-o cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrrooo!“ capătă gratuit o pizza de dimensiuni medii, cu ce vor ei pe ea. Şi eu ce-am făcut? Exact asta. Şi mă bag la „Kamikaze“-le obişnuit: crustă de mozzarella, banană, ouă de prepeliţă, scoici, triplu ardei iute, cerneală de caracatiţă. Ardeii să nu-i tai. Îmi place să-i sug. M-ajută la concentrare. Ia zi – sunt printre primii două sute, ori ba?

— Asta ce-i, o glumă?

— Păi, să nu fie. Orele suplimentare de peste noapte mă fac să mă simt hămesit.

— Cred c-aţi greşit numărul.

— Imposibil. Nu e pizzeria Nero?

— Nu e.

— Sunteţi sigur-sigur?

— Absolut.

— Adic-am sunat la o casă particulară, după ora trei dimineaţa?

— Ă-hă.

— Îmi pare rău, atât de rău. Nici nu ştiu ce să spun.

— Nu vă faceţi probleme. Oricum nu reuşesc s-adorm, în noaptea asta.

— Dar v-am luat atât de tare! Credeam că sunteţi un cap-sec de-ăla, de livrează pizza.

— Nici o problemă, serios. Dar aveţi nişte gusturi tare ciudate – la pizza, vreau să zic.

Chicoteşte, mândru nevoie-mare. E mai bătrân decât am crezut.

— Eu am inventat-o, zice. La Nero, i-au spus chiar aşa, „Kamikaze“ – am auzit-o pe telefonistă spunându-i bucătarului. Secretul stă-n banană. Ea combină-ntre ele toate celelalte gusturi. Dar, haideţi să nu vă mai ţin, oricum. Încă o dată, cele mai sincere scuze. Am făcut un lucru de neiertat. Absolut de neiertat – şi închide.

Mă trezesc singur. O fereastră ticsită cu stele de vară s-a topit într-un cenuşiu amorf. Pe salteaua lui Anju, tronează un morman de resturi. Curat Anju. O fi iar pe-acoperiş? Mă strecor afară prin plasa de ţânţari.

— Anju? Anju!

Vântul sifonează printre bambuşi, iar broaştele dau drumul la orăcăieli. Foarte bine. Vrea să stea botoasă, las-o. După cinşpe minute, sunt îmbrăcat, cu micul dejun mâncat şi cobor pe rampa care duce la portul Anbō, cu geanta-sport şi noua mea şapcă de baseball, pe care mi-a cumpărat-o Anju din banii ei de buzunar, primiţi de la unchiul Bitum. Îmi cad ochii pe feribotul de Kagoshima, luminat ca o navă stelară în docul ei de lansare, şi mă simt exaltat, de parcă m-aş da în lanţuri. În sfârşit, a venit şi ziua cea mare. Plec la Kagoshima de unul singur, şi nici nu mă gândesc s-o las pe geloasa şi proasta de soră-mea să mă facă să mă simt vinovat c-o părăsesc pentr-o singură noapte. Refuz, pur şi simplu. Cum aş putea măcar să fiu sigur că tot ce mi-a spus azi-noapte, despre mama noastră, e şi adevărat? În ultima vreme, se poartă ciudat. Un meteorit aprinde vânătul profund. Vânătul profund, în schimb, dezaprinde meteoritul. Şi-atunci, îmi puşcă prin minte o idee fantastică. E cea mai grozavă idee din viaţa mea. O să m-antrenez, m-antrenez şi iar m-antrenez, şi-o să devin aşa un jucător strălucit de fotbal, încât o să joc pentru echipa Japoniei, când o să-mplinesc douăzeci de ani, împotriva Braziliei, în finala Campionatului Mondial. Japonia o să fie condusă cu opt la zero în minutul şaizeci, după care o să fiu introdus eu ca rezervă, şi-o să-nscriu trei *hat-trick*[26]-uri până la terminarea minutelor de

prelungire pentru accidentări. O s-apar în ziare şi la televiziune, în toată lumea. Parcă şi văd: mama noastră e-atât de mândră, încât renunţă la băutură, sau, şi mai bine, tatăl nostru mă vede, mă recunoaşte şi vine cu maşina la aeroport, să-ntâmpine avionul echipei. Sigur că Anju m-aşteaptă şi ea, şi mama noastră, şi ne reunim cu toţii, sub privirile lumii întregi. Nu-i perfect? Nu-i evident? Mistuit de geniu şi de speranţă, aşa mă simt. O lumină e-aprinsă şi-n portul Anbō, şi, în timp ce trec peste podul suspendat, zăresc o sclipire – un somon face un salt.

Unde se desface râul şi formează un estuar, valea e-abruptă şi-ngustă. Wheatie şi bătrânii din Anbō îi spun Gât-de-Sticlă. Este şi locul cel mai bântuit, dar nu mi-e frică. Mă tem doar – şi sper, în egală măsură – că Anju îmi pregăteşte o ambuscadă. Chipurile pe care le zăresc între pini, de fapt, nu sunt acolo. Unde apa inundă calea de acces, în anotimpul ploios, o poartă în stil tradiţional, *torī*, marchează începutul cărării care şerpuieşte pe deal în sus, până la sanctuarul Zeului Tunetului. Wheatie ne avertizează să nu ne jucăm acolo. Zice că, în afară de cedrii înşişi, care datează din perioada Jōmon, Zeul Tunetului este cea mai veche fiinţă vie de pe insula Yakushima. Arată-i în orice fel că nu-l respecţi, şi data viitoare când mai traversezi o întindere de apă, un val tsunami o să dea peste tine, şi-o să te îneci. Anju a vrut s-o întrebe dacă asta i s-a întâmplat bunicului nostru, tatăl mamei, dar eu am făcut-o să-mi promită că nu întreabă. Doamna Oki i-a spus unui copil de la noi din clasă că s-a înecat cu faţa-n jos într-un şanţ, de beat ce era. Oricum, sătenii nu-l bat la cap niciodată pe Zeul Tunetului, cerându-i favoruri neînsemnate, cum ar fi rezultate bune la examene, bani sau căsnicii cu noroc – pentru aşa ceva, se duc la templul cel nou al părintelui Kakimoto, cel de lângă bancă. Doar pentru copiii mici, sau ca să binecuvânteze bărcile pescarilor, sau pentru tihna rudelor moarte, urcă treptele până la sanctuarul Zeului Tunetului. Întotdeauna singuri.

Îmi verific ceasul Zax Omega de la mână. Am tot timpul. Drumul până la Campionatul Mondial de fotbal începe la Kagoshima, şi-mi prinde bine orice ajutor pe care-l pot căpăta. Să-l găsesc pe tatăl nostru este o favoare însemnată. Nici o altă favoare nu-i mai însemnată pentru mine şi Anju. Fără să mai stau pe gânduri, îmi strecor geanta-sport în spatele unei stânci acoperite cu muşchi şi-o iau la fugă-n sus pe treptele înnoroite, brusc energizat de uriaşul val tsunami din creierul meu.

Pun receptorul înapoi în furcă. Bizar individ, cum se tot scuza! Poate că

telefonul de la el o să risipească vraja insomniei mele. Poate că-şi dă seama şi trupul meu de cât de obosit e, şi se hotărăşte să tragă odată pe dreapta. Stau întins pe spate şi mă holbez în sus, mutând nebunul pe pătratele tablei de şah de pe tavan, până uit pe care dintre ele am aterizat deja cu el. Şi-atunci, o iau de la început. La cea de-a treia încercare, mă simt copleşit de inutilitatea exerciţiului. Dacă tot nu pot să dorm, să mă gândesc la scrisoare, cel puţin. La Cealaltă Scrisoare. La Scrisoarea cea Mare. Am primit-o – când? – joi. Adică, ieri. Mă rog, alaltăieri. Am ajuns efectiv sleit la Steaua Căzătoare. Treişase de bile de bowling au fost lăsate pe peronul nouă, cel mai îndepărtat peron de biroul de obiecte pierdute. Suga-şi făcuse deja numărul cu dispariţia bruscă, aşa c-a trebuit să le car eu de colo până colo, una câte una. Au fost recuperate, mai târziu, de-o echipă care le aştepta la Gara Centrală din Tōkyō, de fapt. Învăţ că legile probabilităţii funcţionează altfel, când vine vorba de obiecte pierdute. Doamna Sasaki s-a trezit odată c-un schelet uman pe căruciorul ei, burduşit într-un rucsac. Un student la medicină îl uitase în tren, după petrecerea de rămas-bun a profesorului său. Mă rog, deci ajung înapoi la Steaua Căzătoare, leoarcă de năduşeală, şi-l găsesc pe Buntarō cocoţat pe scaunul lui înalt, în spatele tejghelei, îndopându-se cu îngheţată de ceai verde şi studiind cu lupa ceva de pe o foaie de hârtie.

— Bună, băiete, zice. Vrei să-l vezi pe fiul meu?

Curios, pentru că Buntarō mi-a spus că nu are copii. Dar el îmi arată foaia, pe care e ceva ca un desiş de culoarea cernelii. Mă uit mirat la proprietarul meu cel mândru.

— Miracolele scanărilor cu ultrasunete! zice. Uite cum arată un pântec! – mă uit la burtoiul lui Buntarō, care se uită urât la mine: Foarte amuzant. Ne-am hotărât şi ce nume-i punem. De fapt, nevastă-mea s-a hotărât. Dar eu sunt de acord cu ea. Vrei să ştii la ce nume ne-am oprit?

— Sigur, zic.

— Kōdai. *Kō*, deci călătorie, şi *dai* – mare. Adică, „Voiaj Măreţ“.

— Chiar că-i tare ca nume, îi spun, şi-aşa mi se şi pare.

Buntarō îl admiră pe viitorul Kōdai din toate unghiurile.

— Vezi ce nas are? Şi-ăsta-i piciorul. Drăguţ, ă, ce zici?

— Cel mai drăguţ. Da’ chestia asta, ca un crevete, ce-i?

— Cum îţi închipui că ştim că-i băiat, geniule?

— A, pardon.

— Ai mai primit o scrisoare. Aş putea instala o cutie poştală special pentru

tine, dar atunci aş rata distracţia de-a le deschide chiriaşilor mei scrisorile personale sub abur. Uite-o aici.

Îmi întinde un plic alb, simplu, iniţial pus la poştă la Miyazaki şi redirecţionat de unchiul Bănet de la Kagoshima. Îl desfac şi scot din el trei foi de hârtie şifonate. Pe monitorul video, nişte elicoptere se ciocnesc şi nişte clădiri explodează. Bruce Willis îşi dă jos ochelarii de soare şi se uită cu ochii mijiţi la infernul din jur. Citesc primul rând şi-mi dau seama de la cine-i scrisoarea. Mi-o îndes în buzunarul jachetei şi-o iau pe scări în sus – nu vreau să vadă Buntarō pe faţa mea cât sunt de şocat.

Pe treptele către sanctuarul Zeului Tunetului, pânzele de păianjen mă trag, mă pişcă şi mi se lipesc de faţă. Vată de zahăr de păianjen. Mă-mpiedic şi-mi înnoroiesc genunchii. Încerc să uit de poveştile cu fantome pe care le-am auzit, despre cum bântuie copii morţi pe treptele-astea – numai că, odată ce te străduieşti să uiţi ceva, îţi şi aminteşti ce voiai să uiţi. Ferigi colosale se-nalţă până mult deasupra capului meu. Crabi de apă dulce se reped înapoi, în crăpăturile dintre rădăcini. O căprioară tresare şi se face nevăzută în desiş. Mă concentrez pe reuniunea supremă cu tatăl nostru, după ce planul meu suprem o să-şi arate roadele, şi fug, fug. Deodată, mă trezesc în poiana sanctuarului, chiar în vârf. Se vede la kilometri depărtare. Munţii din interiorul insulei se-nalţă şi se fălesc în direcţia soarelui-răsare. Zorii netezesc marea peste care se revarsă. Văd ferestrele feribotului din Yakushima. M-apropii neliniştit de clopot şi mă uit de jur împrejur, după vreun adult căruia să-i cer voie. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să trezesc un zeu. Wheatie ne duce, pe Anju şi pe mine, în port, unde e un altar, să facem schimb de amulete zodiacale, de Ajunul Anului Nou – dar asta-i doar o prosteală de rude, vecini şi mângâieri pe cap. Asta, de-aici, e treabă serioasă. Magie sobră. Doar eu şi Zeul tuturor Tunetelor, care moţăie, stropit de rouă. Apuc frânghia care face să se legene ciocanul clopotului…

Primul gong se-mprăştie prin pădure şi sperie fazanii.

Al doilea gong risipeşte în vârtejuri luptătorii înaripaţi.

Al treilea gong ferecă pe vecie porţile de fier.

Mă-ntreb dac-o fi auzit şi Anju, de unde stă botoasă, dangătul clopotului. Când mă-ntorc, mâine, o să-i spun că eu am fost ăla. N-o să recunoască niciodată, dar o să fie impresionată de îndrăzneala mea. La lucruri de-astea visează ea de obicei. M-apropii de sanctuarul propriu-zis. Zeul Tunetului se uită

încruntat. Pe faţa lui se citesc ura, taifunul şi coşmarul – împletite. Nu mai pot acum să dau înapoi. L-am trezit. Dau drumul unei monede în cutia de donaţii. Bat din palme de trei ori şi-nchid ochii.

— Ăăă… bună dimineaţa, Zeu al Tunetului. Eiji Miyake mă numesc. Stau cu Anju şi bunica Wheatie în ultima casă de pe drumul care traversează valea, dincolo de ferma cea mare, Kawakami. Dar asta probabil că ştii deja. Te-am trezit ca să-ţi cer ajutorul. Vreau să devin cel mai mare jucător de fotbal din Japonia. E ceva ce-mi doresc tare, tare de tot, aşa că, te rog, nu-mi da hemoroizi, cum i-ai dat unui taximetrist.

„Şi-n schimb?“ întreabă tăcerea.

— Când o s-ajung un jucător de fotbal celebru, o săăă… mă-ntorc şi-o să-ţi reconstruiesc sanctuarul, şi toate celelalte. Pân-atunci, orice altceva pot să-ţi dau, poţi să-mi iei. Ia-mi direct. Nu mai trebuie să mă-ntrebi, ia-mi, şi gata.

„Orice?“ oftează tăcerea.

— Orice.

„Chiar orice? Eşti sigur?“

— Am zis „orice“ şi nu-mi iau vorba înapoi.

O ţine tot într-o tăcere, nouă zile şi nouă nopţi. Apoi zice:

„S-a făcut“.

Deschid ochii. În urma unui avion de linie, rămân două dâre, una roz, una aurie. Porumbiţe zboară în cercuri, ţesând predicţii. Jos de tot, în portul Anbō, feribotul de Kagoshima sloboade un sunet de goarnă solitar, şi văd cum se apropie maşini de el. Cele un milion şi unu de ceasuri deşteptătoare ale pădurii bat din aripi, se avântă, ţipă şi huhuie, deşteptându-se la viaţă. O iau din loc, mai degrabă zburând şi eu peste treptele înnoroite, printre fantomele copiilor morţi, care se dizolvă în prima rază de soare.

Clinica Muntele Miyazaki
25 august,

Bună, Eiji.

Cum să încep, oare? Am scris deja o variantă arţăgoasă a scrisorii, apoi una plângăcioasă, apoi una glumeaţă, care începea cu: „Bună, sunt mama ta, mă bucur să te cunosc“. În fine, una care începea cu: „Iartă-mă“. Toate sunt acum făcute ghemotoc şi împrăştiate în jurul coşului de gunoi de pe cealaltă parte a

camerei mele. N-am ştiut niciodată să arunc la coş.

Fierbinte vară, nu-i aşa? Eram convinsă că aşa urma să fie, când anotimpul ploios n-a mai venit. (Deşi, pe Yakushima, presupun că plouă şi-acum. Se opreşte vreodată?) Deci ai aproape douăzeci de ani. Douăzeci. Unde se duc toţi anii ăştia? Vrei să ştii câţi ani voi împlini eu luna viitoare? Prea mulţi, ca să mai spun cuiva. Sunt aici, în locul ăsta unde fac tratamente pentru nervi / băutură. Nu mi-am dorit niciodată să mă întorc în Kyūshū, dar aerul de munte de-aici măcar e răcoros. Terapeuta mea m-a sfătuit să-ţi scriu. N-am vrut, la început, dar ea e şi mai tenace decât mine. Pare greşit ce spun: vreau să-ţi scriu, dar, după atâta timp, este mult, mult mai uşor să nu scriu. Însă am o poveste (mai curând o amintire în serial). Terapeuta mea zice că, numai dacă ţi-o spun, pot face în aşa fel încât să nu mă mai afecteze. Deci, dacă vrei, îţi scriu din egoism. Dar iată povestea.

Odată, demult, eram o tânără mămică din Tōkyō, cu doi bebeluşi, tu şi Anju. Apartamentul în care locuiam era plătit de tatăl tău, dar în povestea mea nu e vorba despre el, şi nici măcar despre Anju. E vorba de mine şi de tine. Pe vremea aceea, s-ar fi zis că aveam perspective, nu glumă – un apartament pe două niveluri la etajul nouă, într-un cartier de lux al marii metropole, jardiniere pe balcon, un amant foarte bogat, căruia nevasta îi spăla cămăşile. Tu şi Anju, trebuie să recunosc, nu făceaţi parte din planul meu, când am părăsit Yakushima, dar se pare că viaţa pe care o duceam cu douăzeci de ani în urmă era preferabilă celei de cultivat portocali şi de stat la bârfe cu insularii, pentru care mama mea (bunica ta) făcuse toate pregătirile necesare (pe la spatele meu, ca de obicei), împreună cu oamenii lui Shintaro Baba, ca să mi-o asum prin măritiş. Crede-mă, era exact la fel de scârbos şi de mitocan, acum un sfert de secol, cum sunt convinsă că e şi acum.

Nu-mi vine uşor să scriu lucrurile astea.

Eram nefericită. Aveam douăzeci şi trei de ani, şi toată lumea îmi spunea cât eram de frumoasă. Nu există altă companie pentru mamele tinere decât alte mame tinere. Şi mamele tinere pot fi cel mai ranchiunos trib din lume, dacă nu te integrezi în el. Când au aflat că eu eram „nevasta de-a doua“, au hotărât că eram o influenţă imorală şi au semnat o petiţie către administratorul clădirii, ca să fiu evacuată. Tatăl tău avea suficientă putere încât să blocheze iniţiativa, dar nici una dintre ele n-a mai vorbit cu mine după aceea. După cum ştii, nimeni de pe insula Yakushima nu ştia despre voi (încă), şi numai gândul c-aş fi trăit cu toate acele ocheade cu subînţeles a fost prea mult pentru mine.

Cam pe atunci, tatăl vostru a început o relaţie cu un model mai nou de amantă. Un copil nu este un accesoriu care să facă o femeie atrăgătoare. Gemenii sunt de două ori mai neatrăgători. Finalul a fost urât – crede-mă că nu vrei să afli detaliile. (Sau poate că tu vrei, dar nu vreau eu să mi le amintesc.) Când eram însărcinată, mi s-a jurat că urma să aibă el grijă de tot şi toate. Floricică tânără şi naivă cum eram, nu mi-am dat seama că era vorba numai de bani. Cum fac toţi bărbaţii slabi, s-a refugiat într-o stare de totală confuzie şi a presupus că toată lumea l-ar fi iertat. Avocaţii lui au preluat problema, şi eu nu l-am mai văzut de-atunci. (Nu-i vorbă, că nici n-aş fi vrut.) Mi s-a dat voie să locuiesc în apartament, cu condiţia să nu-l vând. Asta se întâmpla pe vremea bulei imobiliare, când preţul unei asemenea locuinţe se dubla la fiecare şase luni – la scurtă vreme după aniversarea voastră de un an.

Şi nici nu eram o femeie întreagă. (N-am fost niciodată o femeie foarte sănătoasă, dar acum, cel puţin, ştiu asta.) Unele femei îşi duc maternitatea, de parcă ar fi fost mame încă dinainte să fi devenit cu adevărat mame. Dar eu nu eram făcută să fiu mamă, nici când am devenit aşa ceva. Şi-acum detest copiii mici. Toţi banii pe care-i primeam, prin avocaţi, de la tatăl tău, îi cheltuiam pe o bonă filipineză ilegală, numai ca să mai pot scăpa din acel apartament. Stăteam prin cafenele şi mă uitam cum trecea lumea prin faţa lor. Femei tinere, de vârsta mea, care lucrau în bănci, care făceau aranjamente florale sau cumpărături. Toate mărunţişurile pe care le privisem de sus, înainte să rămân gravidă.

Au trecut doi ani. Mi-am găsit o slujbă într-un alt bar cu dame de companie, dar eram deja blazată. Îmi prinsesem deja sponsorul bogat şi, ori de câte ori mă întorceam acasă, tu şi Anju îmi reaminteaţi de cum te lasă baltă sponsorii bogaţi. (Nopţi de schimbat scutece, de ţipete şi nesomn.) Într-o dimineaţă, eram acasă numai tu şi cu mine – avuseseşi febră, aşa că bona o dusese numai pe Anju la grădiniţă. Nu la grădiniţa de cartier – mafia tinerelor mame ameninţase cu boicotul, dacă vă primeau acolo –, ci la o altă grădiniţă, din alt cartier. Şi tu zbierai. Poate din cauza febrei, poate pentru că n-o aveai pe Anju lângă tine. Eu fusesem toată noaptea la lucru, aşa c-am luat câteva pastile cu vodcă şi te-am lăsat de izbelişte. Nu mai ştiu, după aceea, decât că băteai în uşa mea. Sigur că mergeai, de-acum. Pe mine nu mă lăsa migrena să dorm. Ei, şi mi-am pierdut cumpătul. Am ţipat la tine, să nu te mai văd. Aşa că tu, bineînţeles, ai răcnit şi mai tare. Eu am ţipat. După care, s-a lăsat liniştea. Şi te-am auzit foarte bine spunând cuvântul acela. Probabil că-l auziseşi la grădiniţă: „Tata“.

Ceva s-a rupt în mine.

Am decis, foarte calmă, să te arunc peste balcon.

Altă cerneală, altă peniţă. Destul de dramatic momentul, ca să-mi cedeze peniţa. Deci, *am decis, foarte calmă, să te arunc peste balcon*. Aceste cuvinte, puţine câte sunt, explică vieţile noastre, de atunci până acum. Nu spun că justifică gestul meu – câtuşi de puţin. Nu-i vorba c-aş fi *vrut* să te arunc peste balcon. Spun atât: că asta urma să fac. Realmente. Îmi vine aşa de greu să scriu lucrurile astea.

Iată ce-am făcut, în schimb. Am deschis cu toată forţa uşa de la dormitorul meu – se deschidea în afară – şi ţi-am făcut vânt pe palierul de lemn lustruit, peste buza scărilor, cât să nu te mai văd. Am îngheţat, dar nu ţi-aş fi putut opri căderea, nici dacă aveam puteri supraomeneşti. N-ai plâns în cădere. Te-am auzit. Închipuie-ţi cum ar cădea un sac de cărţi de la etaj. Zgomotul ăla, şi tu l-ai făcut. Am aşteptat să începi să urli, şi-am aşteptat, şi-am aşteptat. Brusc, timpul a început să treacă de trei ori mai repede, ca să se prindă el însuşi din urmă. Zăceai acolo, jos de tot, la baza scărilor, şi-ţi curgea sânge din ureche. Parcă te şi văd. (Şi-acum te văd, la baza oricăror scări, de oriunde.) M-a cuprins isteria. Cei de la salvare au zbierat la mine, ca să nu mai vorbesc aiurea. Şi pe urmă, când am pus telefonul jos, ce să vezi? Stăteai în fund pe podea şi-ţi lingeai sângele de pe degete.

Doctorul de pe ambulanţă mi-a spus că, uneori, copiii devin ca nişte păpuşi de cârpă, inerţi. Asta te-a salvat şi pe tine de leziuni majore. Mi-a spus că erai un băieţel tare norocos, dar voia să spună că eu eram o femeie foarte norocoasă. Aveam aşa un miros de vodcă în respiraţie, încât s-a dus naiba povestea mea că te căţăraseşi peste balustradă. Realitatea este că toţi am fost norocoşi. Sunt convinsă că te-aş fi omorât, şi poate c-aş fi stat la închisoare tot restul vieţii. Nici nu-mi vine să cred că scriu aşa ceva. În sfârşit. După trei zile, i-am plătit bonei banii pentru o lună întreagă şi i-am spus că vă duceam s-o vedeţi pe bunica. Eu nu eram potrivită mental să vă cresc pe tine şi pe Anju. Restul, ştii şi tu.

Nu scriu lucrurile astea ca să obţin înţelegerea sau iertarea ta. Povestea mea e dincolo de ele. Dar amintirile mă ţin trează şi acum, şi de aceea ţi le destăinui, ca să scap de ele. Vreau să mă fac bine. Adică…

…Îţi dai seama, după hârtia şifonată, c-am făcut-o ghem şi pe asta şi am aruncat-o la coş. Nici nu mi-am dat silinţa să nimeresc. Şi, culmea!, direct înăuntru s-a dus, fără să se atingă măcar de muchia coşului. Cine ştie? Poate că

este una dintre acele situaţii în care superstiţiile se verifică. Mă duc şi-o strecor pe asta pe sub uşa doctoriţei Suzuki, până nu mă răzgândesc iar. Dacă vrei să mă suni, sună la numărul din antet. Tu hotărăşti. Îmi doresc…

Fujifilm bate spre ora patru. Cum reacţionezi corect la vestea că propria ta mamă a vrut să te omoare? După trei ani de necomunicare. M-am obişnuit cu ideea că mama mea este pe undeva, dar nu foarte aproape. În felul ăsta, lucrurile nu dor. Dacă fac orice mişcare, mă tem că toate o vor lua de la capăt. Singurul plan care-mi vine-n minte este: nu face nimic. Dacă e vorba de-o eschivare, foarte bine, atunci reacţia mea oficială este o ştampilă mare, cu inscripţia: ESCHIVARE. Cu acel „nicăieri“ al tatălui meu nu mă pot împăca, nu cu acest „undeva“ al maică-mii. Ştiu ce vreau să spun, chiar dacă nu mă pricep să pun în cuvinte acel ceva. Gândac tot se mai se luptă. Vreau să-l văd. Mă târăsc până la frigider – ce umezeală poate fi, în noaptea asta! Motelul de gândaci se pune pe vibrat, când îl ridic în sus. Gândac intră-n panică. Pe de-o parte, aş vrea să-l eliberez; pe de altă parte, îi doresc o moarte instantanee. Mă străduiesc s-arunc o privire înăuntru. Antene de ciclist şi aripi furioase! Atât de revoltător, încât scap motelul pe jos – aterizează pe propriu-i acoperiş. Acuma, Gândac o să moară cu fundu-n sus, săracul proclet lucios, dar nu vreau să mai ating motelul. Caut ceva cu care să-l răstorn la loc. Scotocesc în coşul de gunoi – blând, pentru eventualitatea că Fratele-Gândac s-ar afla înăuntru – şi găsesc numai cutia turtită în care au sosit biscuiţii pentru Pisică. Joi, după ce am primit scrisoarea, doar am pus-o jos şi n-am făcut nimic, nici nu mai ştiu cât timp. Mă pregătesc s-o reiau la citit, când brusc apare Pisică. Îmi sare-n poală şi-mi arată omoplatul. Se văd cheaguri de sânge şi o piele moale, de pe care a fost smuls un smoc de blană.

— Te-ai bătut? întreb.

Pe moment, uit până şi de scrisoare. Nu ştiu nimic despre acordarea primului ajutor, mai ales în cazul unei pisici, dar îmi închipui c-ar trebui să dezinfectez mai întâi rana. Bineînţeles că n-am nimic atât de practic şi de simplu, cum ar fi un lichid antiseptic, drept care cobor şi-i cer proprietarului.

Buntarō pune pauză la caseta video în momentul în care Titanicul se înalţă de fund şi oamenii se prăbuşesc de-a lungul punţii lungi de-un kilometru. Îşi ia o ţigară din cutia de Caster şi şi-o aprinde, fără să-mi ofere una şi mie.

— Nu-mi spune, zice. Primind o nouă scrisoare de la misterioasa lui domniţă avocată, în care-l anunţă că totul s-a terminat, eroul nostru devine atât de deprimat, încât hotărăşte să-şi facă *seppuku*[27]. Doar că n-are decât o unghieră,

aşa că…

— Am o pisică rănită la mine, sus.

Buntarō se întunecă la faţă.

— O… ce ai, băiete?

— O pisică rănită.

— Ţii animale de companie la mine-n apartament?

— Nu. Mai vine pe geam, când i se face foame.

— Sau când vrea să i se acorde atenţie medicală.

— E doar o zgârietură. Vreau să-i dau cu puţin dezinfectant.

— Eiji Miyake, doctor de animale.

— Hai, Buntarō, te rog.

Bombăne şi cotrobăie o vreme pe sub casa de marcat. Scoate o cutie roşie, prăfuită, provocând o alunecare de troace la picioarele lui şi mi-o întinde.

— Ai face bine să nu sângereze pe rogojina mea.

„Parazit puios şi zgârie-brânză ce eşti, ai jecmănit fiecare chiriaş, când ţi-a plecat, că trebuie să-ţi iei alt *tatami*, şi tu nu l-ai mai schimbat, de fapt, din 1969, corect?“ Nu, nu aşa i-am răspuns proprietarului şi binefăcătorului meu, care-mi găsise o slujbă. În loc de asta, m-am resemnat să scutur bleg din cap.

— Acum nu sângerează. Are doar un fel de leziune, care trebuie tratată puţin.

— Şi cum arată pisica asta? Poate că soţia mea îi cunoaşte stăpânul.

— Neagră cu lăbuţele şi vârful cozii albe, şi un guler de stofă cu un zurgălău de argint la gât.

— Fără proprietar, fără nume?

Scutur din cap că nu.

— Mulţumesc de asta – şi pun o palmă pe cutie, pregătindu-mi ieşirea din scenă.

— Nu te ataşa prea tare, strigă Buntarō pe scări în sus, după mine. Ţine minte clauza din contract: „Să nu ai alte animale de companie, în afară de cactuşi“.

Mă-ntorc şi mă uit la el de sus:

— Care contract?

Buntarō îmi rânjeşte mai curând răutăcios şi-şi dă o palmă peste frunte. Mă-ncui în chichineaţă şi mă-ngrijesc de Pisică. Extractul de *Hamamelis* probabil c-o înţeapă – pe mine şi pe Anju ne-nţepa întotdeauna, când ne ungea Wheatie tăieturile cu el –, dar Pisică nici nu tresare. Îi spun:

— Fetele n-au ce căuta într-o încăierare.

Pe urmă, îndes vata înapoi în punga ei şi-i înapoiez cutia de prim-ajutor lui

Buntarō. Pisică se face comodă pe *yukata* – chimonoul meu de casă. Curios lucru. Pisică are încredere în mine să am grijă de ea –, s-a şi găsit în cine să aibă.

Un cap se iveşte la tejgheaua de recuperări. Posesoarea este un fus de fetiţă de vreo unşpe ani, într-un costum de alergări cu Mickey şi Donald imprimaţi pe piept şi cu panglici roşii în păr. Ochi enormi.

— Bună dimineaţa, zice. Am urmat semnele. Aici e biroul de obiecte pierdute?

— Aici, îi răspund. Ai pierdut ceva?

— Pe mami, zice. Mereu pleacă pe cine-ştie-unde, fără să-mi ceară voie.

Ţâţâi din buze.

— Îmi dau seama cum trebuie să fie, zic.

Dar ce să fac? Suga nu mi-a predat şi capitolul „Copii pierduţi“, iar acum tocmai ce ia troleibuzul de la una dintre aripile gării din Ueno. Doamna Sasaki e-n pauza de masă. Undeva, o mămică aleargă de colo-colo isterizată, imaginându-şi roţi de tren şi răpitori de copii pentru vânzări de organe. Mă mişc şi eu de colo până colo. Îi spun fetiţei:

— Ce-ar fi să stai tu pe tejghea?

Se caţără. Aşa. Mai departe, ce fac?

— Nu mă-ntrebi cum mă cheamă? zice fetiţa.

— Ba da, bineînţeles. Cum te cheamă?

— Yuki Chiyo. N-o chemi pe mami prin megafonul ăla mare?

Mă duc în camera de-alături. Doamna Sasaki mi-a spus ceva despre un sistem de avertizare publică, în prima mea zi aici, dar Suga nu mi-a arătat şi cum se foloseşte. Răsuceşte cheia de-aici, apasă comutatorul ăsta. Sub eticheta „Vorbeşte“, se-aprinde un beculeţ verde. Îmi dreg vocea şi m-aplec peste microfon. Sunetul dresului meu de voce umple gara din Ueno. Când îşi aude numele spus aşa de tare, Yuki Chiyo se ia singură în braţe.

M-am făcut roşu ca racul la faţă, de stinghereală. Yuki Chiyo mă studiază.

— Aşa, Yuki. Şi câţi ani ai?

— Zece. Dar mami zice să nu intru în vorbă cu străinii.

— Păi… cu mine ai vorbit.

— Numai fiindcă aveam nevoie s-o strigi pe mami.

— Mormoloacă mică şi nerecunoscătoare.

Îl aud pe domn’ Aoyama venind încoace, cu mult înainte să-l văd. Pantofii lui,

cheile lui…

— Tu! Miyake!

E clar, sunt în rahat până-n gât.

— Bună ziua…

— Nu mă lua pe mine cu „Bună ziua“! De când ai tu autoritatea să faci anunţuri prin sistemul de avertizare publică?

— Nu mi-am dat seama că… – dar mi s-a uscat gâtul şi nu pot să continui.

— Cum ar fi, dacă un tren ar da buzna în gara Ueno, cu vreun cablu de frânare plesnit? îi spumegă ochii. Cum ar fi, dac-aş avea *eu* de facut un anunţ de evacuare? i se umflă venele. Cum ar fi, dac-am primi o ameninţare cu bombă? – de mă şi întreb dacă mă dă afară. Şi tu – *tu!* – mă-mpiedici *pe mine* să fac anunţul, cu ce? Cu o cerere ca mama unei fetiţe rătăcite să se prezinte la biroul de obiecte pierdute, la etajul doi!

Se opreşte, ca să-şi refacă stocurile de aer din plămâni.

— Tu – *tu!* – poluezi ordinea cu haosul tău de adolescent!

— Tra-la-la! se-aude brusc, şi o femeie într-un costum de leopard lipăie până în faţa tejghelei.

— Mami! dă din braţe până în faţa tejghelei.

— Mami! dă din braţe Yuki Chiyo.

— Iubito, ştii că lui mami nu-i place, când pleci aşa, hai-hui! I-ai făcut necazuri acestui tinerel frumuşel? zice, ignorându-l pe domn’ Aoyama şi depunându-şi pachetele de firmă pe tejghea, cu un zâmbet de vulpiţă infatuată. Mi-e şi frică să-ţi spun cât de rău îmi pare, tinere domn. Ce pot să fac? Yuki joacă jocul ăsta ori de câte ori mergem să cumpărăm câte ceva, nu-i aşa, scumpeteo? Soţul meu zice că e doar o etapă trecătoare, de-aia şi trece prin ea. Trebuie să semnez pe undeva?

— Nu, doamnă.

Domn’ Aoyama fierbe la foc mic.

— Să-ţi dau, acolo, ceva simbolic, pentru deranj.

— Nu, doamnă, zău aşa, chiar nu-i nevoie.

— Eşti un drăguţ, zice, şi se întoarce către domn’ Aoyama. A, ce bine! Uite un hamal!

Îmi reprim rânjetul cu o fracţiune de secundă prea târziu. Domn’ Aoyama radiază o furie nucleară.

— Nu, doamnă, sunt adjunctul şefului de gară.

— A… mă rog, atunci arăţi a deghizat în hamal. Haide, Yuki, vino!

Yuki se întoarce către mine, din spatele maică-sii, care a luat-o înainte:
— Îmi pare rău că eşti admonestat din cauza mea.
Domn’ Aoyama însă e prea furios, ca să mă mai admonesteze.
— Miyake, să ştii *tu* că n-am să uit asta! Mă duc uite-acum să-ţi fac raport, pentru acest *ultraj*, la comisia disciplinară – chiar în această după-amiază! – şi o ia din loc, mai ceva ca o furtună.
Mă-ntreb dacă o să mai am vreo slujbă. Suga scoate nasul din camera din spate.
— Miyake, da’ ce talent ai să calci oamenii pe bătături!
— Ai fost acolo tot timpul?
— Păreai stăpân pe situaţie.
Vreau să-l omor pe Suga, drept care nu mai zic nimic.

Sunt pe feribot! De-atâtea ori ne-am uitat după el, Anju şi cu mine – acum sunt chiar pe puntea lui! Punte care se-nclină când într-o parte, când într-alta, iar vântul e suficient de puternic să te-mpingă înapoi. Ţara uriaşă în care locuiesc, Yakushima, se micşorează încet, dar sigur. Domn’ Ikeda scrutează linia ţărmului, cu binoclul său militar. Păsări marine urmează vasul, aţinându-se, pur şi simplu, în jurul lui. Cei de-a şasea discută despre ce-o să se întâmple când o să se scufunde feribotul şi-o să trebuiască să ne luptăm pentru locuri în bărcile de salvare. Alţii se uită la televizor, dacă nu sunt goniţi de prin locuri unde n-au voie. Un băiat vomită la toaletă. Motoarele duduie. Simt miros de ars dinspre ele. Mă uit cum străpunge coca vasului crestele înspumate ale valurilor. Dacă n-aş fi hotărât deja să mă fac o stea a fotbalului, aş fi vrut să fiu marinar. Mă uit după sanctuarul Zeului Tunetului, dar este ascuns deja în pâcla dimineţii. Aş vrea să fie şi Anju aici. Mă-ntreb ce-o să facă azi. Încerc să-mi aduc aminte când a fost ultima zi în care n-am fost împreună. Mă-ntorc în timp cât de mult pot, dar o asemenea zi n-a mai fost niciodată. Yakushima, de-acum, e de dimensiunile unui hambar. Mă uit cum răsar insule noi înainte şi dispar în urmă. Pot să-ncadrez Yakushima într-un O făcut cu degetul mare şi arătătorul. Mi se mişcă un dinte. Domn’ Ikeda este şi el pe punte.
— Sakurajima – strigă spre mine, ca s-acopere vuietul vântului şi-al motorului, arătând cu degetul în faţă.
Mă uit cum creşte vulcanul, până ajunge să ocupe o treime din cer. Din craterul sfâşiat, răbufnesc nori graţioşi de fum peste încă o treime.

— Se simte cenuşa pe limbă! strigă domn’ Ikeda. Iar acolo, uite, aceea-i Kagoshima!

Deja? Era vorba ca voiajul să dureze trei ore. Mă consult cu ceasul meu Zax Omega şi descopăr c-au trecut aproape trei ore. Iată cum se-apropie Kagoshima. E uriaşă! Ai putea să bagi tot satul nostru, Anbō, între două turnuri din port. Clădiri imense, macarale şi mai înalte, cargouri enorme, numite după locuri de care nici n-am auzit vreodată. Presupun că memoria mea era scoasă din priză, ultima dată când am fost aici. Poate o fi fost noapte? De-aici începe lumea largă. Stai să vezi, când o să-i povestesc soră-mii, Anju! O să fie uimită. Ui-mi-tă.

După Fujifilm, ora patru s-a fofilat acum un sfert de oră. Tot ce pot să mai sper este să prind câteva ore – două – de somn, ca să fiu numai mort la muncă, nu mort şi-ngropat. Ieri a fost ultima zi a lui Suga, drept care o să fiu singur toată după-masa. Parcă văd şi-acum trupul căzând. Gândac s-a liniştit. O fi scăpat? Şi-o fi plănuind răzbunarea? O fi dormind, o visa pulpe de gândăciţe nubile şi gunoaie fermentând? Pentru orice gândac pe care-l vezi, cică sunt alte nouăzeci de rubedenii ale lui, care se aţin pe unde nu le vezi. Sub podea, prin cavităţi, în spatele mobilelor. Sub divane. „Biata mama“, speră ea să gândesc eu. „Mă rog, ne-a lăsat baltă la unchiul nostru, când aveam trei ani, dar ce-a fost a fost. Uite, chiar în dimineaţa asta-i dau telefon.“ Nici gând! Ia-ţi adio! Îmi închipui că aud cum se trezeşte la viaţă Tōkyō. Mă mănâncă la ceafă. Mă scarpin. Mă mănâncă spatele. Mă scarpin. Mă mănâncă între picioare. Mă scarpin. Odată ce Tōkyō însuşi se trezeşte, orice speranţă c-aş mai putea dormi se risipeşte. Ventilatorul vântură căldura. Cum îndrăzneşte să-mi scrie o asemenea scrisoare? Eram obosit când m-am culcat. Ce mi s-a întâmplat?

— Ultima zi, cel puţin pentru mine, zice Suga. Ce mă bucur. De mâine, libertate. *Iumo*, bine ai face, Miyake, să te-ntorci la colegiu. E mai bine decât să fii nevoit să-ţi câştigi existenţa ca să exişti.

Nu-l ascult, propriu-zis. Este a doua zi dimineaţa, după ce-am descoperit că eu aveam trei ani şi mama mea era gata să m-arunce de pe balcon, de la etajul nouă; şi totuşi, când îl aud iarăşi spunând cuvântul acela, mă bag în vorbă.

— Ce tot foloseşti cuvântul ăsta?

— Ce cuvânt? se miră Suga.

— „Iumo“.

— A, îmi pare rău, zice, deşi nu pare deloc să-i pară rău. Am uitat.

— Ce-ai uitat?

— Majoritatea prietenilor mei sunt e-prieteni. Alţi *hacker*-i, adică. Şi noi avem limbajul nostru, da? „Iumo“ înseamnă „în umila mea opinie“. Adică, „părerea mea este că…“ Tare cuvânt altfel, este?

Sună telefonul. Suga se uită – eu răspund.

— Mulţumiţi de noi înşine, Miyake?

O voce pe care o cunosc, fierbând de maliţiozitate.

— Domn' Aoyama?

— Lucrezi pentru ei, nu-i aşa?

— Păi… pentru gara din Ueno, vreţi să spuneţi, domnule.

— Lasă prefăcătoria! Vreau să spun ce spun! De-acuma, ştiu că lucrezi pentru consultanţi!

— Ce consultanţi, domnule?

— Ţi-am spus: lasă prefăcătoria! Te-am citit de la bun început! Ai venit la mine-n birou, ca să-ţi vâri nasul. Să şterpeleşti. S-adulmeci. Ştiu eu jocul pe care-l faci şi pentru cine-l faci. Pe urmă, ai venit cu provocarea de-alaltăieri. Ca să mă scoţi din birou, în timp ce mi se copiau documentele. Totul se-adună acum, şi dă cu rest. Da, da! Zi că nu-i aşa, dacă poţi! Te conjur să negi!

— Vă jur, domn' Aoyama, că s-a strecurat o eroare aici…

— O eroare! zbiară domn' Aoyama. Că bine zici! Eroarea numărul unu a vieţii tale perfide! Eu am servit gara din Ueno de pe vremea când unul ca tine încă nici nu se născuse! Am prietenii mei la Ministerul Transporturilor! Am urmat o facultate importantă! – şi, cu toate că nu-mi închipui că vocea lui poate urca şi mai sus, uite că poate: Dacă stăpânii tăi cred că *eu* pot fi „restructurat“ la o gheţărie de la capătul liniei, din Akita, cu doar două peroane şi-un cămin al companiei, făcut din hârtie, se-nşală grav de tot! Am trecut de mult peste anii când eram un lacheu! – şi o lasă mai uşor, gâfâie, şi-şi lansează asaltul final: La Ueno sunt anumite standarde! Anumite sisteme! Dacă scârbele tale de stăpâni paraziţi, habarnişti şi băgăcioşi vor război, le dau eu război, şi tu, tu… *tu* o să crăpi în schimbul de focuri!

Închide. Suga se uită la mine.

— Ce-a fost chestia asta?

— Habar n-am.

De ce eu? De ce întotdeauna eu?

— Cum să vă spun eu mai cu tact? zice domn’ Ikeda, plimbându-se înainte şi-napoi, la mica noastră şuetă de la pauza meciului. Băieţi… Sunteţi de tot, dar absolut de tot rahatul. Haotici. Nişte sub-oameni. Ba, de fapt, nişte sub-mamifere. O ruşine. O risipă dezgustătoare de combustibil de vapor. O non-echipă de leneşi, ologi şi miopi. Trebuie să-i mulţumim unui *miracol*, că adversarul nu este cu nouă goluri deasupra noastră, iar acest miracol se numeşte Mitsui.

Mitsui molfăie gumă, bucurându-se de gustul unei preţuiri despotice. Este un portar agresiv şi talentat – norocul nostru, al celorlalţi, că-i lipseşte imaginaţia şi nu-şi extinde brutalităţile şi pe restul terenului. Mitsui are un tată, care e cel mai notoriu alcoolic de pe toată insula Yakushima, deci portarul nostru calculează traiectoriile în zbor ale proiectilelor încă de la o vârstă fragedă. Domn’ Ikeda nu se lasă:

— Într-un secol mai civilizat, aş fi putut insista ca voi, toţi ceilalţi, să vă faceţi *seppuku*. Chiar şi aşa, dacă pierdem, o să vă radeţi în cap, de ruşinea suferită. Apărătorii. În ciuda strădaniilor eroice ale domnului Mitsui, de câte ori ne-a lovit adversarul în bara transversală? Nakamori?

— De trei ori, domnule.

— Şi-n stâlpii porţii?

Eu trag prin pai din sucul de portocale, îmi aranjez apărătorile de gambe, mă uit la discuţia echipei adverse – la ei, antrenorul râde. Miroase stătut a băieţi şi echipamente de fotbal. Cerul după-amiezii s-a înnorat. Vulcanul pufăie.

— Miyake? Stâlpii porţii?

— Ăăă… de două ori, domnule, zic, la plesneală.

— „Ăăă, de două ori, domnule.“ Ăăă, da. Ăăă, Nakayama, mijlocaşul, stă la mijlocul zonei de joc, nu la mijlocul suprafeţei de pedeapsă. Atacantul atacă buturile adversarului. De câte ori a fost obligat portarul advers să atingă mingea? Nakamura?

— Nu foarte des, domnule.

Domn’ Ikeda îşi masează tâmplele.

— Nici măcar o singură dată, *de fapt*, domnule! Nici o dată! Şi-a dat trei întâlniri – separate – cu trei majorete – diferite! Fiţi atenţi la mine! Înregistrez meciul video! Băieţilor… mâine e ziua mea. Dacă nu-mi faceţi cadou un meci egal şi alb, o să ţineţi minte până la moarte cât de nemulţumit o să fiu. În repriza

a doua, vântul e de partea noastră. Misiunea voastră e să băgaţi mare şi să vă ţineţi bine. Şi-ncă ceva. Să nu le faceţi cadou vreo lovitură de la unşpe metri. Am reuşit să-l îmbăt aseară pe antrenorul lor, şi mi s-a lăudat că omul lui care forţează loviturile de la unşpe metri nu ratează niciodată. Fără excepţie. Şi ţineţi minte: dacă simţiţi că vă lasă amărâtele alea de picioruşe, videocamera mea tot filmează, şi represaliile vor fi aplicate individual.

Arbitrul fluieră începutul reprizei a doua. Pierdem posesia mingii în următoarele trei secunde. Îmi fulgeră prin minte înţelegerea mea cu Zeul Tunetului. Mare brânză – de ce folos mi-a fost pân-acum? Fac tot ce pot să dau bine pe videocamera pe care o ţine domn' Ikeda – fac alergări ocolitoare, strig: „Pasă!“, mârâi şi, în general, mă feresc de minge cât de ştiinţific pot. „Intră-n posesie şi-atacă!“ zbiară domn' Ikeda. Formaţia noastră 4-3-3 se aglomerează într-un 10-0-0, şi suprafaţa noastră de pedeapsă devine un labirint al şuturilor în ţurloaie, al ţipetelor şi înjurăturilor. Mimez o accidentare spectaculoasă, dar nu se uită nimeni la mine. Odată, şi-ncă o dată, şi-ncă o dată, Mitsui reuşeşte ori o apărare strălucită, ori o săritură îndrăzneaţă, ori o respingere cu pumnii, de la semiînălţime. „Poziţiile!“ răcneşte domn' Ikeda. Măcar de-aş fi şi eu la fel de bun ca Mitsui. Aş apărea pe prima pagină a ziarelor de sport naţionale de mâine. Odată, şi-ncă o dată, şi-ncă o dată, adversarii lansează atacuri, dar apărarea în masă ne consolidează norocul. Briza se transformă în pală de vânt. Fac o săritură la cap îndrăzneaţă – şi câştig –, dar mingea îmi cade pe – mă izbeşte în – creştetul capului şi se duce şi mai adânc în jumătatea noastră de teren. Arunc de la margine, la un moment dat, numai că arbitrul fluieră – aruncare greşită, cică. Nu ştiu de ce, dar domn' Ikeda o să mă pună oricum să plătesc pentru asta. Nakatani şi Nakamura, marcatorii noştri de frunte, primesc amândoi câte un cartonaş galben pentru lovituri neregulamentare unul într-altul. Mă răsucesc pe călcâie şi mingea mă loveşte peste faţă. Corner. „Cretinilor!“ zbiară domn' Ikeda. Coate reciproce cu un băiat mutant, de două ori mai înalt decât mine şi cu priviri de asasin. Un dinte care mi mişca mi se mişcă brusc mult mai tare. Mitsui plonjează salvator. Un suporter al adversarilor aruncă o turtă de orez către Nakata, extrema noastră, care azvârle cu mingea după el. Nakayama face o preluare din voleu, trimite mingea la mama naibii – o mai duce şi vântul –, şi cu toţii năvălim ca bezmeticii după ea. „Poziţiile!“ răcneşte domn' Ikeda. Dintele meu se mai ţine într-un fir de gumă de mestecat. Adversarii par să se retragă. Îi luăm cu asalt. Aud o fanfară militară. Un perete de marcatori adverşi atacă înspre

mine – au şi mingea. O capcană? O capcană! „Sfincterelor!“ zbiară domn’ Ikeda. Mi-am pierdut răsuflarea, dar tot alerg înapoi, sperând să mai recuperez o brumă de milă din judecata de după gol. Mitsui sprintează dinspre poartă, ca să închidă unghiul, răcnind ca un pilot de bombardier Zero[28]. Marcatorul advers bagă şpiţul în minge pe sub atacatorul său, cu o clipă înaintea impactului – aud cum plesnesc oasele – neputând să frânez la timp, fac un salt peste trupuri – bocancul meu smulge un scalp – elanul mă propulsează în faţă şi, fără să mai gândesc, plonjez, râcâi lipsa de iarbă din faţa porţii şi prind mingea cu ambele mâini, exact în momentul în care se pregătea să treacă de linia porţii.

Se lasă o linişte asurzitoare.

Fluierul arbitrului îmi sună ca un sfredel în cap. Cartonaş roşu pentru Mitsui, galben pentru mine, targă şi ambulanţă spre spital pentru marcatorul advers, dejecţii verbale dinspre domn’ Ikeda, lovitură de la unşpe metri pentru adversar, plus o altă problemă pentru echipa noastră: nu avem portar de rezervă. Domn’ Ikeda soseşte, într-un vârtej de injurii, şi latră din carul mâniei sale:

— Ce util te-ai făcut cu mâinile adineauri, Miyake! Treci în poartă!

Coechipierii mei aprobă sugestia cu viteza cu care se răspândeşte focul de brusă. Mieii de sacrificiu nu sunt întrebaţi ce părere au despre tăierea lor. Îmi târăsc picioarele până în cadrul porţii. Am pielea râcâită pe genunchi şi pe coapse. Zidul adversarilor din suprafaţa de pedeapsă. De-o parte şi de alta, mi se cască abisuri. Marcatorul advers jubilează, răsucindu-şi pe degetul mic părul strâns ca într-o coadă de şobolan. Clipele se-nşiră ca loviturile de ciocan în gong. Apoi, bătăile se atenuează. Arbitrul fluieră. Lumea s-a împăcat cu sine. Uite-l că vine! Zeu al Tunetului, mai ţii minte? Aveam o înţelegere.

Suga îşi goleşte conţinutul dulapului în sacul de umăr. Aud sirene de poliţie. Asta când a fost? Abia ieri. Biroul de obiecte pierdute dă într-un coridor lung, care leagă între ele două laturi ale gării din Ueno, drept care e-ntotdeauna foarte aglomerat, dar acum se-aude apropiindu-se o agitaţie cu totul specială, aşa că scoatem şi noi capetele, să vedem ce şi cum se-ntâmplă. O echipă de televiziune se scurge prin faţa noastră – un reporter, un cameraman de la NHK, încărcat cu obiective, un cărător de prăjină de sunet şi un tânăr care-mpinge un fel de cărucior. Nu sunt echipa obişnuită de la postul local, care filmează raţe bete. Sentimentul că sunt aici veniţi cu o misiune le şi eliberează un culoar printre navetiştii care nu se mai termină.

— Pare să necesite investigaţii suplimentare, zice Suga. Miyake, tu ai grijă de redută. De scandal, mă ocup eu – şi-o ia din loc, în acelaşi moment în care sună telefonul.

— Obiecte pierdute? Vă sun în legătură cu peruca unui prieten.

Suspin adânc. Avem peruci cu sutele.

Spre norocul meu, este o perucă de interpret de *glam rock* şi are şuviţe trecute prin paiete, aşa că reuşesc s-o identific în alea cinci minute, câte i-au trebuit lui Suga să se întoarcă.

— A luat-o razna de tot, Aoyama! zice, arzând de nerăbdare să tragă o bârfă. I s-au pârlit circuitele de-a binelea! S-a şi găsit, în ultima mea zi aici!

— Domn' Aoyama?

Îmi aduc aminte brusc de telefonul de la el.

— Azi, cică, s-a publicat un raport. Mahării de la CFJ-ul din Tōkyō au hotărât să-l treacă pe linie moartă. Toate gările mari din Tōkyō sunt luate la scuturat de noul guvernator, şi Aoyama e-un simbol al vechii şcoli de intangibili. Consultantul – un tip care a predat zece ani la Şcoala de Economie de la Harvard – i-a dat vestea în faţa unui grup întreg de şefuleţi tineri. Ca la un seminar de „cum retrogradezi pe cineva".

— Oribil.

— Mai oribil e ce urmează. Aoyama scoate o arbaletă, da?, şi…

— O ce? O arbaletă?

— Arbaletă… Şi-şi ia ţintă pieptul consultantului, da? Probabil că se-aştepta să primească vestea. Le spune tuturor şefuleţilor, cu excepţia unuia, să plece, dacă nu vor să vadă cum intră o săgeată în inima unui om. Nebun de legat. După care, îi aruncă şefuleţului rămas un colac de frânghie de alpinism şi-i spune să-l lege de scaun pe consultant. Pe urmă, îi spune şi ultimului şefuleţ să plece. Până s-ajungă băieţii de la securitatea gării, încuie uşa pe dinăuntru.

— Şi ce vrea, de fapt?

— Nu ştie nimeni, deocamdată. A venit poliţia, drept care au venit şi-ăia de la televiziune. Directorul era şi el acolo, încercând să-i gonească pe ziarişti, dar o s-ajungem la ştirile de seară, orice s-ar întâmpla! Ca-n filme. Presupun c-o să vină, în curând, şi cei de la trupele speciale, şi negociatorii cu veste anti-glonţ. Nimic atât de incitant nu se-ntâmplă vreodată la Ueno. Nimic demn de ştirile naţionale!

Plonjez spre stânga, şi-mi dau seama că mingea se suceşte spre dreapta. Solul mă stoarce şi de ultima fărâmă de respiraţie, îmi pârâie oasele, şi adversarul izbucneşte în urale. Îmi scuip dintele. Uite-l acolo, despărţit de mine definitiv, alb, c-o fărâmă de sânge roşu. De ce mi-aş mai bate capul să mă ridic de la pământ? Vreodată. Mi-am pierdut meciul, prietenii, cariera de fotbalist, faima, speranţele de a-mi întâlni tatăl – tot am pierdut, mai puţin pe Anju. N-ar fi trebuit să plec de pe Yakushima. Toţi insularii o să ţină minte ruşinea mea – în veci. Cum aş mai putea să mă-ntorc? Stau şi zac în praful din faţa porţii – dacă m-apucă plânsul aici, cum aş mai putea…

— Scoală, Miyake! zice Nakamori, căpitanul nostru.

Ridic ochii. Băiatul cu coada de şobolan se ţine de cap cu amândouă mâinile. Adversarii se retrag. Arbitrul arată spre colţul careului mic. Mă uit în poarta noastră. Goală. Unde-i mingea? Realizez ce s-a întâmplat. *Mingea s-a dus aiurea.* Zeul Tunetului îmi ciufuleşte părul. Îţi mulţumesc. Vai, cum îţi mulţumesc! Pun mingea la colţul careului mic. Oare o putea protectorul meu supranatural să-mi păstreze norocul aşa cum este acum, încă douăş'cinci de minute? Hai, te rog. „Bună paradă“, mă ia peste picior un suporter advers. „Poziţiile!“ răcneşte domn' Ikeda – şi „Hai, hai, hai!“ Mă uit, doar-doar oi vedea o faţă prietenoasă la coechipierii mei, dar nimeni nu vrea să-şi încrucişeze privirile cu ale mele, nu cumva să-i şutez mingea. Şi-acum, ce fac? Vântul se înteţeşte. Îl invoc pe Zeul Tunetului: „Uite – zic –, fă-mă să fiu la fel de bun portar ca Mitsui numai pentru meciul ăsta, şi viitorul meu îţi aparţine. Ştiu că m-ai salvat adineauri. Nu-mi întoarce spatele acum. Te rog. Te implor.“ Mă dau înapoi câţiva paşi, iau poziţia, răsuflu adânc de trei ori, sprintez către minge, şi… o degajare perfectă, precisă, puternică, mai ceva ca o rachetă, divină chiar. Zeul Tunetului interceptează mingea la semiînălţime şi o trimite în voleu peste tot terenul. Mingea trece peste capetele tuturor adversarilor. Apărătorii lor încă se mai îndreaptă în pas alergător spre jumătatea proprie a terenului, fără să-şi dea seama că lovitura perfectă de gol a plecat. Câţiva spectatori îşi duc mâinile la gura căscată. Câţiva jucători se uită de jur împrejur, neştiind unde s-a dus mingea. Portarul advers tocmai se pozează c-o fată, iar mingea loveşte pământul, până să-şi dea el seama că e momentul să intervină. Se năpusteşte către minge, panicat. Dar ea ricoşează din pământ peste el, şi vântul de sud mi ţi-o depune bine şi frumos în plasă.

Drumul de întoarcere de la gara Kita Senju la Steaua Căzătoare îmi goleşte minţile de obicei, dar mi-e cu neputinţă acum să nu mă gândesc la domn' Aoyama, baricadat în biroul său, c-o săgeată de arbaletă ţintită către capul unui şef cu bretele roşii, la costumul cu dungi subţiri. Suga s-a oferit să rămână peste program, dar eu am preferat să scap de-acolo. Nici nu mi-am luat rămas-bun de la el. La Steaua Căzătoare, Buntarō e lipit de televizor, îndopându-se cu îngheţată de nuci de macadamia.

— Măi, să fie, Miyake, dar eşti un adevărat vestitor al pieirii.

— Cum adică?

— Uită-te şi tu la televizor! Nimic de genul ăsta nu s-a întâmplat vreodată la Ueno, până n-ai ajuns tu să lucrezi acolo.

Mă uit şi eu la televizor, făcându-mi vânt cu şapca de baseball. Camera oferă o vedere din exterior a biroului în care stă domn' Aoyama, luată cu teleobiectivul – de la Hotelul Terminus, bănuiesc. Storurile sunt trase. „Gara din Ueno sub asediu", zice burtiera. „Nici nu se pune problema, în momentul de faţă – îi asigură un poliţist pe snopul de reporteri –, să fie organizată o penetrare în forţă."

— Vor să-i inducă un fals sentiment de siguranţă, zice Buntarō. Ce părere ai despre individul ăsta, Aoyama? Ţi s-a părut un om adus în stare de o nebunie fără margini? Sau ţi s-a părut un ins avid de publicitate gratuită?

— Nu ştiu… poate un nefericit.

Şi eu, care i-am scuipat în ceainic. O iau pe scări în sus.

— Nu te uiţi?

— Nu.

— A, mi-am adus aminte. Pisica aia a ta. Pisica.

— I-ai găsit stăpânul? întreb, uitându-mă la el de sus.

Buntarō stă cu un ochi la televizor.

— Nu, băiete, în schimb şi-a găsit ea creatorul. Doar dacă n-are vreo geamănă secretă, de care nu ţi-a pomenit nimic. Să vezi coincidenţă. Veneam cu bicicleta încoace, azi-dimineaţă, şi ce-am văzut pe canalul de scurgere, mai jos, pe latura de la Lawson[29]? O pisică moartă, cu muştele bâzâind peste ea. Neagră, cu labele şi vârful cozii albe şi un guler de stofă cu un clopoţel de argint, exact aşa cum ai descris-o. Mi-am îndeplinit sarcina civică şi am sunat la primărie, când am ajuns aici, dar cineva raportase deja evenimentul. Nu poate fi lăsată, pe-o asemenea căldură, să zacă aşa, în stradă.

E ziua cea mai proastă înregistrată vreodată.

— Îmi pare rău că-ţi aduc eu veştile rele.

A doua cea mai proastă, de fapt.

— Ce era, doar o pisică, bombăn şi intru în chichineaţa mea, mă aşez şi parcă nu mai am voinţă să fac nimic altceva, decât să fumez câte ţigări Dunhill mi-au mai rămas. Nu vreau să mă uit la televizor. Mi-am cumpărat nişte fidea instant şi un coşuleţ de căpşuni terciuite, pe drumul încoace de la Kita Senju, dar mi-a pierit pofta de mâncare. Stau şi ascult cum se umple strada cu seară.

Yakushima nu-şi mai revine la dimensiunile iniţiale, când ne-aduce înapoi feribotul, a doua zi dimineaţa. Sclipeşte ziua de soare, dar asta şi înteţeşte iluzia că insula, deşi fără margini, este un model făcut la scară. Mă uit după Anju pe faleză, dar, cum n-o zăresc, trebuie să recunosc: sentimentul de exaltare mi-e ciobit. Anju e specialistă, când vine vorba de îmbufnare, dar să stea botoasă treişase de ore, parcă-i prea mult până şi pentru sora mea. Desfac fermoarul de la geanta de sport – trofeul de om al meciului mă-ntâmpină lucios. Caut cu privirile sanctuarul Zeului Tunetului de pe stâncă – şi, de astă-dată, îl şi găsesc. Pasagerii se revarsă pe schela de acces, coechipierii mei dispărând în maşinile care-i aşteaptă. Le fac semn cu mâna. Domn’ Ikeda mă bate pe umăr, ba chiar îmi zâmbeşte.

— Vrei să te duc eu?

— Nu, mulţumesc, domnule. Precis îmi iese-n întâmpinare sora mea.

— Cum vrei. Mâine, dis-de-dimineaţă, antrenament. Şi, înc-o dată, bravo, Miyake. Soarta meciului, tu ai întors-o. Trei la zero! Auzi, trei la zero! – încă se mai bucură de răzbunare domn’ Ikeda. Zice: I-a pierit rânjetul de mucos-căcăcios de pe faţă grăsanului ăluia de antrenor cretin! S-a văzut pe videocameră cât de disperat era!

Iau la şuturi aceeaşi piatră, numai că-n sens invers, din port, pe strada mare, în sus, peste podul vechi, până tocmai unde se gâtuie valea. Piatra parcă-mi îndeplineşte orice dorinţă. Soarele se răsfrânge din culturile de orez. Văd cele dintâi libelule. Sunt la începutul unui drum lung. La celălalt capăt se află Campionatul Mondial de Fotbal. Casa părăsită se holbează la mine prin găvanele goale. Trec prin faţa porţii tradiţionale, *torī*, şi mă gândesc să dau o fugă până sus chiar acum, să-i mulţumesc Zeului Tunetului, dar vreau s-o văd mai întâi pe Anju. Podul suspendat se scutură sub călcătura mea. Peştişori minusculi înceţoşează apa şi pe-o parte, şi pe cealaltă. Probabil că Anju este acasă şi o ajută

pe bunica să pregătească masa de prânz. N-am de ce să-mi fac griji. Deschid uşa de la intrare.

— M-am întoo-oors!

Se-aude Anju tropă… Ba nu, sunt doar pârâiturile casei vechi. După încălţări, îmi dau seama că nici bunica nu-i acasă. Probabil că s-au dus în vizită la unchiul Bitum şi, cum-necum, nu m-au văzut pe după noua clădire a portului, în timp ce mă ţinea de vorbă domn' Ikeda. Îmi torn un pahar de lapte şi mă-ntind pe canapea. Mi se-nchid pleoapele, şi, pe sub ele, văd precis traiectoria ca o parabolă urmată de mingea de fotbal, care se înalţă peste un vulcan şi se strecoară pe sub o bară transversală.

— Miyake!

Buntarō, bineînţeles. Îmi salt capul prea repede şi-mi smucesc tendoanele gâtului. Parcă bate cu ciocanul în uşa chichineţei mele.

— Vino repede! Acuma! Repede!

Mai mult mă târăsc până jos, unde clienţii stau grămadă în faţa televizorului lui Buntarō. Se vede biroul lui domn' Aoyama din exterior, la mare înălţime faţă de şine. „Pe viu de la centrul de criză cu luare de ostatici de la Gara din Ueno“ scrie pe burtieră. Filmarea e făcută cu o cameră de noapte – lumina e portocalie, şi întunericul – cafeniu. Nici nu-i nevoie să-ntreb ce se-ntâmplă, fiindcă ne spune comentatorul: „Storul se ridică! Se deschide fereastra şi… o persoană, domnul Aoyama… da, el este, pot să confirm acest lucru, persoana care iese pe fereastră este domnul Aoyama… s-a oprit pe muchie… lumina este aprinsă în spatele… vă rog s-aşteptaţi câtă vreme… primesc… – hârâieli radio în fundal – … consultantul e… nevătămat! Poliţiştii au preluat controlul asupra biroului! Dacă au spart uşa sau… în acest moment, Aoyama pare să-şi fi respectat promisiunea de a nu… dar întrebarea este acum… Vai, vai, sperăm că n-are de gând să sară… Chipul de la fereastră, pot să confirm acest lucru, este un ofiţer de poliţie, care se străduieşte să-l convingă pe Aoyama să nu… duce tratative cu o persoană foarte tulburată în momentul de faţă… va putea spune că…

Domn' Aoyama sare de pe muchia ferestrei. Domn' Aoyama nu mai este viu, dar nu este încă mort. Trupul i se rostogoleşte – cade o vreme foarte, foarte îndelungată.

Mă trezeşte zgomotul de paşi de pe coridor. Deschid ochii – trofeul meu luceşte pe masă, dovadă că n-am visat o întreagă după-amiază de glorie. Amurgul aureşte camera de lemn patinat, în care au copilărit unchii mei şi mama. Se ivesc bunica mea şi domnu' Kirin, unul dintre cei patru ofiţeri de poliţie de pe insula Yakushima.

— M-am întors, le spun, îngrijorat. Am câştigat.

Bunicii nu-i pasă.

— Ţi-a spus Anju c-avea de gând să plece pe undeva?

— Nu. Dar unde e?

— Dacă minţi, să ştii că te, te, te…

Domnu' Kirin, binevoitor, o ajută pe bunica să stea jos şi se-ntoarce spre mine:

— Eiji…

— Ce s-a-ntâmplat cu Anju? zic, şi mi-ar plăcea să vomit.

— Anju, pare-se, a fugit de-acasă…

Ştie mai mult decât spune.

— N-ar fugi – nu fără să-mi spună. Nici vorbă.

— Şi ţie ce ţi-a spus? vrea să ştie bunica, şi are vocea gâtuită. Mie mi-a spus că se ducea la unchiul Bitum ieri-seară. Iar el m-a sunat azi, la ora prânzului, să afle de ce s-a răzgândit. Dacă şi ăsta-i un joc pe care l-aţi pus voi doi la cale, jar mâncaţi amândoi!

Domnu' Kirin se aşază şi el pe canapea, la capătul celălalt.

— Aş vrea să te gândeşti, Eiji. Are vreun loc secret, s-o fi dus acolo?

Mai întâi, mă gândesc la copaci. Pe urmă, cu o certitudine care-mi întoarce stomacul pe dos, mă gândesc la balena de piatră. Asta, ca să fim chit. Costumul ei de înot… dau fuga sus. Deschid sertarul comun. Am avut dreptate – nu mai e. Mi-aduc aminte ce promisiune i-am făcut Zeului Tunetului: „Orice altceva pot să-ţi dau, poţi să-mi iei. Ia-mi direct“.

— Ce s-a întâmplat, Eiji-*kun*[30]? întrebă domnu' Kirin, care umple cadrul uşii.

Vorbele-mi ies din gură, înainte ca orice altceva să se prăbuşească:

— Căutaţi-o în mare.

Aproape cinci, pretinde Fujifilm. Mă ridic să mă piş. În oglinda din toaleta mea minusculă mă întâmpină un dron cu priviri vag surprinse. Vreau neapărat o ţigară. Pachetul de Dunhill e gol, dar găsesc una rătăcită sub tăblia de călcat. Mi-

o aprind la flacăra lămpii cu gaz şi ies pe balcon s-o fumez. Lumina zorilor desenează contururile şi le redă culoarea. Tōkyō deja vuieşte, şi în depărtare, şi aproape. Aşa deci, a încheiat socotelile domn' Aoyama. A rămas fără minute, aşa c-a sărit. Clătesc mucegaiul dintr-o cană şi-mi fac o cafea solubilă. Scot fotografia cu Anju pe balcon şi-mi beau cafeaua împreună cu ea. Mă gândesc la scrisoarea primită de la mama, şi-mi vine ideea unei înţelegeri. Oare să fac aşa ceva? Trebuie să-mi spăl şi boarfele azi. Mă uit în motelul de gândaci – mă uit încă o dată. Gândac a scăpat. Au rămas înăuntru doar un picior şi-o pată de rahat de gândac. Îmi adun boarfele de spălat şi le fac un teanc ordonat. Îmi acordez chitara şi dau drumul câtorva acorduri de *bossa nova*, dar palele astea de vânt, combinate cu lumina de soare – nu aşa mă simt. Foarte bine, mamă. Tu eşti planul meu B. Îţi dau ce vrei, dacă tu-mi spui cum să dau de tata. Este aproape ora şase. Devreme, dar oamenii se trezesc dis-de-dimineaţă la clinici. Asta şi este ideea. Până să mă răzgândesc, formez numărul.

— Bună dimineaţa. Clinica Muntele Miyazaki.

— 'Neaţa. Puteţi să-mi faceţi legătura la Mariko Miyake în cameră, vă rog?

— Mă tem că nu e posibil.

— E prea devreme?

— Prea târziu. Doamna Miyake s-a externat aseară.

Aoleu, nu!

— Sunteţi sigură?

— Foarte sigură. Ne-a luat şi prosoapele, ca suvenir.

— Uitaţi ce se-ntâmplă. Sunt fiul ei. Trebuie să iau legătura cu ea. Urgent.

— Sunt sigură că-i urgent, dar oaspeţii noştri, odată ce iau decizia să ne părăsească, nu prea mai întârzie pe-aici.

— A lăsat cumva o adresă de referinţă?

— Nu, zice vocea, fără să-şi mai bată capul cu pretenţia c-ar verifica.

— Cum se simţea?

— Pentru asta, va trebui să discutaţi cu consilierul doamnei…

— El la ce oră începe serviciul?

— Ea. Dar doctoriţa Suzuki nu discută niciodată cu nimeni despre pacienţii dumneaei. Nici măcar cu fiul.

De ce n-am sunat de ieri, de ce n-am sunat, de ce…

— Dumneavoastră aţi cunoscut-o?

— Pe doamna Miyake? Bineînţeles. Fac parte din corpul asistentelor.

— Puteţi să-mi spuneţi dacă era… bine?

— Depinde ce înţelegeţi prin acest „bine“.

— Da, mă rog, mi-aţi fost de un real ajutor. Vă mulţumesc foarte mult.

— Plăcerea mea, domnule, zice vocea, întorcându-mi ironia peste ochi.

Clic, bzzz, clic, prrrrrrrr…

Planul B s-a dus la canal şi el. Submarinele funcţionează deja, iar eu mă simt mai mult decât treaz, dar e mult prea devreme ca să plec la muncă. Ce noapte! M-a făcut terci, în loc să mă revigoreze. Buntarō mă cheamă la o ţigară mai târziu, în ora liniştită dintre unşpe şi miezul nopţii. Stăm puţin şi de vorbă. Mai-mai să uit că el e, de fapt, suge-sângele meu de proprietar. Îmi pun un disc al trupei Plastic Ono[31] în discman şi mă-ntind pe saltea, să stau doar o clipă. Clopote profunde şi cutii pline de ritmuri.

Discul cu Plastic Ono s-a terminat de mult, când un sunet de paşi lipăiţi îmi tulbură visele. În primul moment, mă gândesc să nu fie vreo ţeavă din care picură prea sonor, numai că pe urmă o simt cum se cuibăreşte lângă mine, care m-am încovrigat. Deschid ochii:

— Ei, zic, pe o voce croncănită, şi eu care credeam c-ai murit.

Ea cască, indiferentă la ce-aş putea crede sau am crezut eu vreodată. Se uită la mine cu ochii ăia ca de Cleopatra, cu scânteieri de bronz.

Fibrele din ceafa Zeului Tunetului unele se rup, altele plesnesc, toate protestează. Încă mă mai ţin de el – nu m-am aşteptat nici o clipă c-o să cedeze atât de curând. Capul i se desprinde, pânza de bomfaier îmi scapă din mână şi cade pe jos cu zgomot. Aştept prea mult să-mi mut greutatea, îmi pierd echilibrul şi alunec printre spinarea zeului şi peretele sanctuarului. Parcă nu mi se mai termină căzătura. Podeaua îmi trage o bufnitură, de rămân fără pic de aer în plămâni. De rupt şira spinării, nu mi-o rup, dar, în cel mult o oră, o s-ajung o incredibilă vânătaie umblătoare. Capul duşmanului mi s-a dus de-a dura, lemn pe lemn, şi s-a oprit, până la urmă, pe-o parte, cu privirile fixate încoace. Ură, dorinţă de răzbunare, gelozie, furie – toate împletite în aceleaşi schimonoseli şi răsucite strâns. Are o pată de sânge de-al meu pe-o nară. Pădurea din jur e prea liniştită: nu tu vreun adult prin preajmă, nu maşină de poliţie, nu bunica mea. S-a dus până şi mierla. N-a rămas decât vuietul oceanului care se sparge de stânci undeva, mult mai jos. Zeii sunt cu toţii înrudiţi, aşa că, de azi înainte, o să formeze o mare conspiraţie împotriva mea. O să am de dus o viaţă fără noroc.

Aşa să fie. Mă ridic în picioare. Iau capul de unde a căzut, îl ţin ca pe-un bebeluş, cu amândouă braţele, şi-l scot afară, la marginea falezei. Marea se frânge de cocoaşa balenei de piatră şi împrăştie spumă. Unu, doi, trei – mă uit după capul decapitat al Zeului Tunetului, până ajunge jos de tot. Se face nevăzut, într-o coroană albă. De-acuma, şi eu trebuie să mă fac nevăzut.

Note

20. *Laputa, Castelul din Ceruri* este şi titlul unui film de animaţie japonez din 1986.

21. Numele apare şi în alt roman al lui David Mitchell, *Atlasul norilor* (v. ediţia în limba română, Humanitas Fiction, Bucureşti, 2008, 2012), unde este un fel de păpuşă vie, creată prin inginerie genetică.

22. Gara din Ueno este un nod feroviar important, de unde se ajunge în districtul Ueno al metropolei Tōkyō şi la Parcul Ueno, unde se află mai multe muzee importante.

23. Prescurtarea de la *Extra-Terrestrial*, personajul extraterestru din filmul cu acelaşi titlu din 1982, în regia lui Steven Spielberg.

24. Paravane verticale glisante pe post de uşă sau pentru a redefini spaţiul dintr-o încăpere.

25. Trimitere la filmul *Psycho* (1960), în regia lui Alfred Hitchcock, în care există o asemenea scenă, cu psihopatul care o atacă pe eroină în timp ce ea face duş.

26. Textual: „scamatorie cu pălărie“ – denumire de jargon, dată situaţiei când un singur jucător de fotbal înscrie trei goluri consecutive, în cursul aceluiaşi meci, în poarta echipei adverse.

27. Sau *harakiri* („tăierea abdomenului“, respectiv „abdomen tăiat“), ritual de sinucidere pentru salvarea onoarei, la japonezi.

28. Trimitere la modelul de bombardier A6M3 Zero, construit de firma Mitsubishi, care s-a aflat în dotarea aviaţiei militare imperiale japoneze din 1940 până în 1945.

29. Lanţ de magazine de cartier, „cu-de-toate“, înfiinţat în 1975 în statul american Ohio, care astăzi figurează drept companie japoneză.

30. Sufixul -*kun* se adaugă după numele japoneze, mai ales după cele bărbăteşti, şi denotă afecţiune, familiaritate.

31. Plastic Ono Band, trupă constituită în 1969 de John Lennon şi Yoko Ono, din care au făcut parte, de-a lungul anilor, numeroşi muzicieni celebri: George Harrison, Ringo Starr, Eric Clapton, Billy Preston etc.

Trei

♋

Jocuri video

Îl zăresc pe tatăl meu cum e vârât într-o furgonetă anonimă, parcată în partea opusă a terenului de baseball. Oriunde ar fi, tot l-aş recunoaşte. Dă cu pumnul în fereastra din spate, dar furgoneta e deja ieşită pe porţi şi se face nevăzută în praful şi fumul străzilor din Tōkyō. Sar direct călare pe stratocicleta noastră de patrulă, îmi iau şapca de baseball de pe cap şi-o depun pe consolă. Zizzi-mi trage un zâmbet mentolat şi ţâşnim în eter. Norii violet-levănţică alunecă pe lângă noi. Îmi încerc pistolul pe-un şcolar ca un ardei iute, dar, pentru o dată, lucrurile sunt chiar aşa cum par a fi. Parasolarul unui Cadillac negru-noapte se retrage, şi din el scoate capul plin de idei un mafiot idiot – bang! Idei împrăştiate peste tot. Străpung parbrizul din spate şi maşina explodează în flăcări ca o panoplie de culori. Furgoneta virează brusc pe drumul către aeroport. În pasajul subteran, o ambulanţă ne ia faţa – un paramedic sare pe capota noastră, sfâşiind aerul c-un bisturiu. Are spume de ciumă-n jurul ochilor – *bang*! În boaşe – *bang*! Vomită pe capotă – bang! Mutantul se clatină, dar nu moare, şi pace – *bang*! Împrăştiat pe-un panou de afişaj. *Reîncarc*. „Tu eşti arma mea încărcată“, îmi susură la ureche Zizzi. Ajungem la aeroport exact în momentul în care tatăl meu este băgat cu forţa într-un avion Cessna de vanilie. Nu risc să-i împuşc pe răpitori de la o asemenea distanţă, de teamă să nu ratez ţintele. O măgăoaie de bronto-copter eclipsează soarele, şi neamuri întregi de *zombi* coboară în corzi pe planeta Pământ. Spulber zeci dintre ei la semiînălţime, dar această armată a morţii se revarsă prea repede, ca un terci de grâu. „Zax, iubire – murmură Zizzi –, hiperarmă la McDonald’s!“ Trag în cele două arce aurii şi confisc mitraliera cu superviteză de tragere, de secol douăştrei. Toarce în timp ce eu secer – nu trece mult, şi şoseaua colcăie de membre contorsionate. Împroşc bronto-copterul cu gloanţe, până-l văd capotând peste cisternele cu benzină. Explozii cu cifră octanică mare luminează omenirea în nuanţe de fucsia. „Aşa te vreau, Zax! Şi-

acum, să ne ţinem după răpitorii tatălui tău, până unde-şi au laboratorul!“ Ne repezim pe urmele micuţului Cessna – îmi acţionez declanşatorul, şi sărim peste preambul. Pătrundem în lumea subterană. În canalele colectoare e linişte. Prea multă linişte. Brusc, irumpe o giga-hidră, cu nouă capete care salivează o mâzgoşenie verzui din nouă gâţi ca nişte lasouri. *Bang*! Retezată ca o varză. *Reîncarc*! Din ciot, însă, cresc alte două capete. „Sfârâie-le-n freză!“ strigă Zizzi, la care eu ţintesc în pieptul fiarei şi-mi activez aruncătorul de flăcări. *Sssffffrrrşşş*! Se mistuie, crâmpoţită-nnegrită, sub şfichiurile biciului meu de foc roş-căpşună. Rămâne o Lilită[32] liliachie – *bang*! S-a dus şi-asta. Un roi de ciber-viespi – *bang-bang-bang! Reîncarc*. Mă doare mâna, de-mi vine să mor. Tunelul se-ngustează şi se blochează. O uşă de fier nevăzută se-ntredeschide – în prag, o siluetă de savant. „Fiule! M-ai găsit! De când mă cauţi!“ Mă calmez şi-mi flexez braţul cu pistolul. „Ai venit la momentul potrivit – îşi smulge barba falsă, şi servieta i se metamorfozează-n aruncător de grenade – ca să mori!“ Un roi de rachete inteligente sclipesc în penumbra grunjoasă, luându-şi ţinta după căldura corpului meu – bang-bang-bang! Le ratez pe cele mai multe, şi nici măcar pe impostor nu reuşesc să-l dobor. Pixeli stacojii de sângele-vieţii împroaşcă ecranul. „Zax – imploră sora mea –, să nu mă laşi aici! Mai bag-o monedă, să continui! Iubitule, nu renunţa!“

— „Iubitule, nu renunţa!“ îngână o voce, peste umărul meu.

Pun arma pe soclu şi mă-ntorc, să-mi văd spectatorul care aplaudă rar. Primul gând care-mi trece prin cap: arată mult prea bine, ca să-şi facă veacul prin centrele de jocuri mecanice. Mai mare ca mine, părul strâns în coadă şmecheră, un cercel în ureche. Apariţie tare, de star de muzică pop.

— Prima dată-n lumea subterană, este? zice, şi vocea lui reală e de tokiot şcolit. La fel a fost şi pentru mine, când am coborât prima dată-n lumea subterană.

Pocnituri de lasere, urlete de vampiri, păcăneli de monede, muzică-n cicluri de la toate video-jocurile.

— Aha.

— Îl vezi pe taică-tu, drept care laşi garda jos. A naibii stratagemă! Data viitoare, împuşcă-l pe chelios de cum dai cu ochii de el. Vreo nouă împuşcături, şi l-ai doborât.

— Ce să zic. Scuze că m-am lăsat omorât şi ţi-am stricat cheful.

— Eşti condamnat de la prima monedă, ridică din umeri, atoateştiutor. Plăteşti ca să-ţi amâni sfârşitul, dar jocul câştigă întotdeauna, oricât de mult ai juca.

Ultima juma’ de Marlboro mi-a murit de una singură în scrumieră.

— Foarte profund.

— Adevăru-i c-o aşteptam pe fata cu care am întâlnire în salonul de sus, cel de biliard. S-ar părea că practică jocul „ia să-ntârzii eu şi să-l ţin pe-ăla ca pe ghimpi“. Aşa c-am coborât, să m-asigur că n-a înţeles prost şi nu m-aşteapt-afară, cumva. Te-am văzut cufundat în *Zax Omega şi luna ciumei roşii* – n-am putut să nu stau să mă uit. Ştiai că-ţi iese limba ţuguiată, când te concentrezi?

— Nu.

— De fapt, jocul ăsta-i cu doi jucători. Chiar şi mie mi-au trebuit două săptămâni, până l-am deprins aşa cum trebuie.

— Probabil că te-a costat o avere.

— Nu. Tatăl meu deţine un om care deţine un distribuitor.

Nu-mi vine vreun răspuns anume.

— Da, în fine. Sper să se-arate curând, fata pe care-o aştepţi.

— Ar face bine, scârba. Că, dacă nu, o jupoi de vie.

Sâmbătă seara în Shibuya, cu dulciuri şi gumă de mestecat. Am decis, la o săptămână de la noaptea nedormită, să vin în explorare. Atât de-nfierbântat e cartierul tokiot al plăcerilor, că un singur chibrit dacă scaperi, există riscul să se-aprindă cu totul. Unchiul Bancă m-a scos anul trecut la barul lui din Kagoshima, dar nici nu se compară acolo cu aici. Nici măcar preţurile. Dronii beau pe plutoane, cu cravatele slăbite şi gulerele cămăşilor descheiate. Dronele – cu jachetele uniformelor îndesate între toartele genţilor de umăr. Mă leg prea mult de droni şi drone, având în vedere că sunt şi eu acum unul dintre ei. Dar eu mă prefac numai. Poate că toţi începem în felul ăsta. Ca domn’ Aoyama. Perechi ieşite la întâlnire. Americani şi femei frumoase, cu ochelari-semilună. Ceafă-Perfectă, chelneriţa mea cu ceafa perfectă, pun pariu că are o agendă întreagă de numere de telefon ale unor băieţi ca spectatorul meu de la centrul de jocuri. O cascadă enormă de roşuri de magmă şi sfinte alburi, peste care scrie: BEŢI COCA-COLA. Sug o bombă cu şampanie şi trec mai departe. Preşedinţi de companii din categoria vârstnicilor sunt conduşi de animatoare la taxiuri. Într-un restaurant cu luminile de ambră, toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Un războinic mongol cu statură de uriaş trece pe un scuter, flancat de iepuraşe care împart prospecte, anunţând inaugurarea unui complex comercial pe undeva. Fete în veste, chiloţei

şi colanţi de celofan stau în cabine de sticlă în faţa cluburilor, oferind conversaţii despre vrute-şi-nevrute şi cupoane de reducere zece-la-sută. Îmi închipui cum ar fi să cosesc toată mulţimea cu hiperarma de secol douăştrei. Norii sunt ca de zahăr candel, de la lumini şi lasere. În faţa Lumii Vorbelor Dulci a Afroditei, un fanfaron parcurge lista fetelor prezentate în galeria foto:

— Numărul unu-i rusoaică – stilată, adaptabilă. Doi, filipineză – atentă, bine pregătită. Tânăra franceză – ce să mai spun, zău aşa? Brazilianca – de ciocolată neagră, să tot muşti din ea. Numărul cinci, englezoaică – ea-i ciocolată albă. Şase-i nemţoaică, la ea cârnăciorul se simte acasă. Coreencele – nici urmă de celulită. La numărul opt, sunt gemenele noastre negre şi exotice, iar numărul nouă nu-i de nasul muritorilor de rând… – mă zăreşte holbându-mă şi ţâţâie din buze: Mai vino peste un deceniu şi ceva, băieţel, cu prima de concediu.

Trec mai departe, prin faţa unui magazin de electronice, şi văd, pe un ecran de televizor, pe cineva cunoscut care trece prin faţa unui magazin de electronice. Se opreşte, studiază televizorul, uimit şi pe jumătate-ngrozit de cum le apare, probabil, celorlalţi trecători. Cumpăr un pachet nou de Marlboro. Trecând pe sub felinarele roşii ale unui bar de tăiţei, miros vaporii evacuaţi de la bucătărie şi-mi aduc aminte brusc de cât mi-e de foame. Arunc o privire înăuntru – pare destul de unsuros, ca să-mi pot permite până şi eu să intru. Deschid uşa într-o parte şi pătrund printre şirurile de mărgele. O hrubă plină de aburi, cu o bucătărie care vuieşte. Comand tăiţei prăjiţi de tōfu cu cepe verzi şi m-aşez la vitrină, urmărind şuvoaiele de oameni care se scurg în ambele direcţii. Îmi sosesc tăiţeii. Mă servesc singur c-un pahar de apă cu gheaţă. La mulţi ani, Eiji Miyake, pentru cei douăzeci de ani împliniţi azi. Buntarō mi-a dat un frumos careu de cărţi poştale astă-seară – câte una de la fiecare dintre cele patru mătuşi –, plus un al cincilea plic, încă unul de la Ministerul Scrisorilor Nedorite, care nu şi-a încheiat campania „Doboară-l pe Miyake“. Îmi aprind o ţigară Marlboro şi scot iarăşi scrisoarea, ca s-o recitesc, tot încercând să-mi dau seama dacă este un pas înainte, înapoi sau într-o parte.

Tōkyō, 8 septembrie

Eiji Miyake,

Sunt soţia tatălui tău. Prima lui soţie, adevărata lui soţie, singura lui soţie. Ce să vezi? Informatoarea mea de la Osugi & Bosugi îmi spune c-ai încercat să iei legătura cu soţul meu. Cum îndrăzneşti? Ai fost crescut într-atât de primitiv,

încât n-ai învăţat niciodată ce e ruşinea? Şi totuşi, cum-necum, am bănuit întotdeauna că urma să vină şi această zi. Aşa deci, ai aflat că tatăl tău are o situaţie influentă şi cauţi să storci nişte bani. Şantajul este ceva urât, practicat de oameni urâţi. Dar şantajul necesită un stil elegant şi o victimă pliabilă. Tu nu posezi nici una, nici alta. Din câte bănuiesc, te crezi deştept, dar la Tōkyō nu eşti decât un băiat lacom de la ţară, cu o minte împotmolită în bălegar. Am de gând să-mi protejez fetele şi soţul. Familia noastră a plătit suficient, mai mult decât suficient, pentru ce a făcut mama ta. Poate că ea ţi-a dat această idee? O lipitoare, asta este. Iar tu eşti un abces. Mesajul meu către tine e simplu: dacă îndrăzneşti să-l intimidezi pe soţul meu, să te înfăţişezi oricui din familia noastră sau să pretinzi fie şi un singur yen, atunci ca un abces vei fi înlăturat.

Drenez ochiul de supă din bolul de tăiţei. Un dragon îşi vânează propria coadă prin toată lumea. Aşa, deci. Cu ocazia majoratului[33], am căpătat şi o mamă vitregă paranoică, obsedată de sublinieri, şi două sau mai multe surori vitrege. Din păcate, scrisoarea nu m-ajută să-mi găsesc tatăl: este fără semnătură, fără adresă şi pusă la poştă în sectorul de nord al metropolei Tōkyō, ceea ce-mi restrânge aria de căutări la numai vreo trei milioane de oameni – presupunând c-a fost măcar scrisă în acea zonă. Mama mea vitregă nu-i proastă. Atitudinea ei negativă înseamnă un alt obstacol pe care va trebui să-l depăşesc. Pe de altă parte, ca să fiu ţinut la distanţă, va trebui să fiu atins. Plus că nu tatăl meu a scris-o, scrisoarea, ceea ce înseamnă, în cel mai rău caz, că nu s-a hotărât încă dacă vrea să mă-ntâlnească sau nu. În cel mai bun caz, nu i s-a spus încă, de fapt, că eu încerc să iau legătura cu el. Acesta-i momentul în care-mi dau seama că nu mai am şapca de baseball. E cel mai rău anticadou de aniversare pe care l-aş putea primi. Anju mi-a dăruit-o. Mă gândesc intens – am avut-o la centrul de jocuri, adineauri. Plec şi înot contra curentului de căutători de plăceri.

Zax Omega şi luna ciumei roşii e-n plină acţiune şi-acum, dar şapca mea de baseball a dispărut. Verific şirurile de studenţi care burduşesc de pumni progenitura *Luptătorului străzii*[34], o gloată de copii adunaţi în jurul lui *2084*, cabinele de fete care-şi digitalizează feţele după mutrele celebrităţilor, aleile de salariaţi care joacă *mahjong* pe dezbrăcate cu animatoare video. Bizar. Atâţia oameni, ca mama mea, plătesc terapeuţi şi clinici care să-i readucă la realitate; şi atâţia oameni ca mine, care le dau bani celor de la Sony şi Sega, numai ca să-i ducă în irealitate. Îl identific pe supraveghetorul fălcos, după felul cum îşi

zăngăne cheile. Trebuie să-i zbier în ureche. Îi şi miros ceara dinăuntru.

— A predat cineva o şapcă?

— Ce-i ăla?

— Mi-am lăsat o şapc-aici, acum vreo treij' de minute.

— Dă ce?

— Am uitat-o!

Vă rugăm aşteptaţi – Tranzacţie în curs de procesare.

— Ai uita' dă ce-ai lăsat-o?

— Las-o cum a căzut.

Mi-aduc aminte c-am avut un spectator. În salonul de sus, cel de biliard, a zis. Găsesc unde sunt scările din culise şi urc. Linişte bruscă – şi întunecimea – sunt ca subacvatice. Trei rânduri de câte şase mese albastru-ocean. Îl văd în partea cealaltă a salonului, jucând singur, cu şapca mea de baseball pe cap. Şi-a vârât părul strâns în coadă prin gaura de deasupra cureluşei cu găurici. Bagă o bilă în buzunar, îşi înalţă privirile şi-mi face semn să m-apropii.

— Mă gândeam eu că te-ntorci. De-aia nu m-am luat după tine. Vrei să-mi câştigi şapca de pe cap?

— Aş prefera să ţi-o dai jos de pe cap, şi gata.

— Ce haz ar mai avea?

— N-ar avea. Doar că e şapca mea.

Mă evaluează din priviri.

— Ce-i drept, zice, şi-mi întinde şapca, făcând o reverenţă curtenitoare. N-am vrut să te supăr. Doar că nu sunt eu însumi în seara asta.

— Nu-ţi face griji. Mi-ai salvat şapca, şi-ţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce, zice şi-mi surâde fără ascunzişuri, de astă-dată – e rândul meu:

— Aşa deci, cât de mult a întârziat?

— Când se transformă „întârziat“ în „lăsat baltă“?

— Ştiu şi eu? După nouăj' de minute?

— Dacă-i aşa, chiar că m-a lăsat baltă, scârba. Şi-a trebuit să plătesc masa asta până la zece – adaugă, făcând semn cu tacul. Bagă şi tu câteva bile, dacă n-ai altă treabă.

— Treabă n-am, da' nici bani să pun miza.

— Poţi să-ţi permiţi o ţigară pe joc?

Mă simt nu-ştiu-cum, flatat, că mă ia-n serios destul de tare, cât să-mi ofere o partidă de biliard. N-am avut altă companie, de când am ajuns la Tōkyō, decât pe

Gândac, Pisică şi Suga.
— Bine, hai.

Yuzu Daimon e student în ultimul an la Drept, de fel chiar din Tōkyō şi cel mai bun jucător de biliard pe care l-am cunoscut vreodată. E strălucit, pe bune. Am văzut *Şarlatanul*[35] săptămâna trecută. Daimon l-ar bate pe-ăla jucat de Paul Newman de-ar scoate untul din el. Mă lasă şi pe mine să câştig două triunghiuri, aşa, din politeţe, după care, până la ora zece, umflă el alte şapte într-un stil fără cusur, făcând bilele să se ducă şi să revină, din răsucire, să sară unele peste altele. Predăm tacurile şi ne-aşezăm să fumăm ce-am câştigat. Bricheta mea de plastic e blocată. Daimon ridică degetul mare, din care ţâşneşte o flăcăruie – frumos obiect.
— Platină, zice Daimon.
— Trebuie să fi costat o avere.
— Am primit-o cadou de ziua mea, la douăzeci de ani. E cazul să te antrenezi mai mult, zice, făcând semn cu capul către masa de biliard. Ai ochiul bun.
— Parcă-l aud pe profesorul meu de sport din liceu.
— Hai, nu, zău. Ştii ce, Miyake? Am hotărât că sâmbăta-mi datorează o compensaţie pentru lăsatul-baltă. Ce zici, mergem la un bar, s-agăţăm două fete?
— Ăăă… mulţumesc. O să zic pas.
— Prietena ta n-o să afle. Tōkyō-i prea mare.
— Nu, nu-i vorba de asta…
— Adică n-ai pe nicăieri vreo femeie care să te-aştepte?
— Nu, nici una care să nu fie imaginară, dar…
— Încerci să-mi spui că eşti homo?
— Nu, din câte ştiu, nu, dar…
— Atunci, ai făcut vreun jurământ de castitate? Eşti membru-n vreo sectă?
Îi arăt conţinutul portofelului meu.
— Aşa? Mă ofer s-achit eu nota de plată.
— Nu pot să te jecmănesc în aşa hal. Ai plătit deja masa.
— Nu se cheamă că mă jecmăneşti. Ţi-am spus, mă pregătesc să mă fac avocat. Avocaţii nu-şi cheltuiesc niciodată banii proprii. Taică-meu are un cont de ospitalitate de-un sfert de milion de yeni pe care tre' să-i cheltuiască, altfel departamentul riscă o reevaluare bugetară. Deci, vezi?, dacă refuzi, ne pui familia într-o situaţie dificilă.
— Pe an? îl întreb, gândindu-mă că-s mulţi bani la mijloc.

Daimon se uită la mine, vede că vorbesc serios şi-ncepe să râdă:
— Pe *lună*, tărtăcuţă!
— Să-l jecmănesc pe tatăl tău e chiar mai rău decât să te jecmănesc pe tine.
— Zău aşa, Miyake, nu-ţi propun decât vreo două beri, acolo. Bine, maximum cinci. Nu-ncerc să-ţi cumpăr sufletul. Haide. Când e ziua ta?
— Luna viitoare, îl mint.
— Atunci, ia-o ca pe-un cadou anticipat de ziua ta.

Moş Crăciun lucrează dincolo de tejghea. Rudolf, renul cu nasul roşu, se iveşte pe uşa de la toalete, cu mopul în mână. Şi elfe cu pălării clăpăuge servesc la mese. Mă uit cum dansează fulgii de zăpadă pe tavan, fumând o ţigară Marlboro aprinsă de Fecioara Maria. Yuzu Daimon bate darabana pe ritmul unor colinde psihedelice de Crăciun. Zice:
— Barul ăsta se cheamă Crăciun Fericit.
— Dar suntem pe nouă septembrie.
— Aici e douăşcinci decembrie în fiecare seară. Este ceea ce se numeşte magnet de păsărici.
— Oi fi eu naiv, dar nu e posibil ca prietena ta să nu fi putut veni, din cine-ştie-ce motiv?
— Eşti dincolo de orice naivitate. În ce deceniu a-ncremenit locul ăla, de unde vii tu, Yakushima? Scârba naibii – m-a lăsat cu ochii-n soare. Ştiu eu ce ştiu. Aveam un aranjament. Dacă voia să fie aici, venea. Eu, acum, sunt la fel de singur ca un nou-născut, iar ea pentru mine, acum, e-o boarfă. Boarfa tuturor. Şi nu te-ntoarce chiar în momentul ăsta, deşi cred că ne-au sosit consolările feminine. Acolo, în colţul dintre şemineu şi copac. Aia-n piele cafenie şi cealaltă, în catifea vişinie.
— Arat-a modele.
— Modele de ce?
— Nu s-ar uita la mine şi-a doua oară. Nici măcar prima.
— Am zis că-ţi plătesc băutura, nu că-ţi fac masaj la personalitate.
— Vorbesc serios.
— Căcat.
— Uită-te cum sunt îmbrăcat.
— Le spunem că-ntreţii aparatura unei formaţii.
— Nici măcar deştept nu sunt destul, ca să lucrez aşa ceva.
— Le spunem că eşti tehnicianul celor de la Metallica[36].

— Da’ nici nu le cunoaştem.

Daimon îşi înfundă faţa între palme şi oftează adânc.

— Of, Miyake, Miyake! De ce crezi tu că există baruri? Crezi că toţi oamenii ăştia plătesc nişte preţuri exorbitante, pentru că le plac nişte pişaturi de cocteiluri? Termină-ţi berea. Ne trebuie whisky, ca să penetrăm duşmanul pe dinăuntru. Gata cu dar şi cu însă! Uită-te la cea-n catifea. Închipuie-ţi că-i desfaci legăturile corsajului ăluia pe care-l poartă, cu dinţii din faţă. E simplu şi suficient: da sau nu – o vrei?

— Cine n-ar vrea-o? Dar…

— Moşule! Moşule! Două Kilmagoonuri[37] duble! Cu gheaţă!

— Ei, şi, după viol, zice Daimon cu voce tare, în timp ce ne aşezăm la masa de alături, lumea lor e făcută praf şi pulbere. Distrusă. Ea nici nu mai mănâncă. Smulge telefonul din perete. Singurul lucru pentru care mai arată interes sunt jocurile video ale lui fiu-său. Când prietenul meu pleacă la serviciu, dimineţile, pe ea o lasă acolo, deja cu pistolul în mână, lichidând oameni pe monitorul Sony de şaişpe ţoli. Când se-ntoarce, ea n-a mişcat un deget. Vasele, în bucătărie, tot pe masă – n-are ea treabă. *Bang! Bang! Bang! Reîncarcă.* În schimb, în lumea reală, poliţiştii lasă baltă cazul – agresiune sexuală în toiul nopţii, pe-un munte dezgolit? Mă laşi? Majoritatea bărbaţilor, pur şi simplu, nu sunt în stare să priceapă-n ce fel o asemenea experienţă… uneori, m-aduce la disperare sexul nostru, Miyake. Aşa. Deci nouă luni trec în felul ăsta. Ea nu iese din casă, şi basta. Nici măcar o singură dată. El îşi pierde minţile de griji – ţii minte-n ce hal era, când te-ai întors de la chestia cu Beatleşii care s-au reunit. Pân’ la urmă, îi cere sfatul unui psihiatru. Ăla trage concluzia că ea trebuie reintegrată, într-un fel sau altul, în societate, altfel riscă să se cufunde într-o stare de autism obstinat. Acuma, ei s-au cunoscut, iniţial, în orchestra lor de la universitate: ea cânta la xilofon, el – la trombon. Aşa că el cumpără bilete la *Tablouri dintr-o expoziţie*[38], şi zi de zi îi toacă ei mărunt obstinaţia, pân-o convinge să-l însoţească. O ţigară?

Aş putea jura că era o scrumieră pe masă când ne-am aşezat.

— Iartă-mă, se-apleacă Daimon spre Cafea. Se poate?

— Sigur.

— Mulţumesc foarte mult. În noaptea concertului, ea se tratează c-un sedativ, se-mbracă amândoi elegant, merg la o cină la lumina lumânărilor, undeva cu ştaif, după care-şi iau în primire locurile din rândul întâi. Începe trompetul. Ştii cum e… – fredonează Daimon măsurile care fac deschiderea – …şi ea

înlemneşte. Are ochii de *gheaţă*. Îşi înfige unghiile adânc în coapsa lui, până-i dă sângele. Se pune pe tremurat. Lăsând la o parte jena, trebuie neapărat s-o scoată din sală, până nu-ncepe cu istericalele. Afară, în foaier – abia acolo-i spune. Tipul de la talgere – din orchestră –, jură pe mormântul strămoşilor ei că era chiar cel care o violase.

Observ că sunt atente şi-ascultă – Cafea şi Catifea.

— Ştiu la ce te gândeşti. De ce nu se duce la poliţie? În nouă cazuri din zece, judecătorul îi spune femeii că şi-a căutat-o, purtând o fustă prea scurtă, iar violatorul scapă, semnând un simplu formular de scuze. Ea-i spune lui că, dacă nu-i repară onoarea, se-aruncă de pe coverta hotelului Tōkyō-Hilton. Uite-acuma. L-ai cunoscut şi tu pe el. Nu e genul infractor. Dar, în cazul ăsta, îşi face temele – face rost de-un pistol neînregistrat, cu amortizor, de mănuşi chirurgicale. Într-o seară, în timp ce orchestra interpretează *Simfonia V* de Beethoven, el pătrunde prin efracţie în apartamentul tipului de la talgere, care trăieşte singur, cu colecţia lui dragă de cristaluri. Ceea ce găseşte acolo îi confirmă povestea nevesti-sii. Printuri de poze porno de pe internet, ustensile sado-maso, cătuşe atârnate de tavan, o Marilyn Monroe gonflabilă, uzată şi-abuzată rău de tot. Se-ascunde sub pat. După miezul nopţii, talgeristul se-ntoarce, îşi ascultă mesajele de pe robotul telefonic, face duş, după care se bagă-n pat. Prietenul meu are simţul dramatismului. După aia-mi spunea: „Până şi-un monstru ar face bine să se uite dacă n-are ceva sub saltea“. *Bang! Bang! Bang!*

— Ce mai poveste!

— Şi nu s-a terminat. Stai, că nenorocita mea de brichetă s-a blocat. Un moment… – şi Daimon se-apleacă spre Cafea, care-şi desface deja poşeta de firmă. Îmi pare aşa de rău să vă deranjez… Mulţumesc foarte mult – ba chiar i-o şi aprinde, plus una pentru mine, care dau din cap timid. Răzbunarea-i cel mai bun medicament, continuă Daimon. Ţii minte, probabil, cum titrau tabloidele locale: „Cine i-a tras-o talgeristului?“ Dar o crimă reuşită ţine doar de planificare, iar poliţiştii n-au nici un indiciu. Nevasta lui îşi revine în doar câteva *zile*. Îşi reia slujba de profesoară la şcoala de orbi. Jocurile video – afară cu ele! Ei, şi se face primăvară, şi, când Orchestra Saitō Kinen merge la Yokohama, de astă-dată ea insistă să cumpere bilete în rându-ntâi. La fel ca mai înainte, doar că mai fericită. El se descurcă – n-are ce face – cu propria conştiinţă: n-a făcut altceva decât să-mpartă aceeaşi dreptate naturală, pe care şi statul ar fi împărţit-o, dacă avea poliţişti mai deştepţi. Se-mbracă amândoi elegant, îşi iau cina la lumina lumânărilor, undeva cu ştaif, şi se-aşază comod pe locurile lor din rândul

întâi. Se-aşază şi cei din secţiunea de coarde pe scaunele lor – şi ea înlemneşte. Are ochii de *gheaţă*. I se schimbă ritmul respiraţiei. El o vede, crede că suferă nu-ştiu-ce atac de panică şi reuşeşte s-o scoată afară, în hol. „Ce mai este?“ o-ntreabă. „Al doilea violoncel! El este! Bărbatul care m-a violat!“ – „*Ce?!* Cum rămâne cu tipul de la talgere, pe care l-am omorât anul trecut?“ Ea scutură din cap, ca şi cum el ar fi nebun. „Ce tot vorbeşti acolo? Al doilea violoncel e violatorul, jur pe mormântul strămoşilor mei şi, dacă nu-mi repari onoarea, să ştii că mă electrocutez.“

— Incredibil! exclamă Cafea. Şi? El ce-a făcut, pe urmă?

Daimon se-ntoarce către ea pe jumătate, Cafea îşi pune un picior peste celălalt şi devenim un grup de patru.

— S-a dus la poliţie. A mărturisit că-l omorâse pe talgerist. Până când i-a venit lui rândul la tribunal, nevasta lui acuzase nouă bărbaţi diferiţi c-o violaseră, inclusiv pe şeful Departamentului de pescuit.

Catifea cască ochii mari.

— Toate astea chiar s-au întâmplat?

— Vă jur – şi Daimon suflă un inel de fum care se şi risipeşte – că fiecare vorbă e-adevărată.

Când mă-ntorc la masă, după ce i-am plasat comanda lui Moş Crăciun, Daimon stă deja cu braţul pe spătarul scaunului pe care stă Cafea. Care Cafea şi-arată vârful limbii dintre buzele albe şi zice:

— Şi? Uite un fel de… ho-ho-ho!… spiriduş care-l ajută pe Moş Crăciun.

Are faţa ca o bezea, de la cosmetice. Catifea se suceşte şi ea către mine. Colanţii ei şoptesc, şi Godzilla se trezeşte.

— Yuzu-*kun* îmi spune că lucrezi în industria muzicală – îi simt parfumul, jilăvit şi sărat de năduşeală. Eu sunt fotomodel în momentul ăsta, şi fac o serie de şedinţe foto pentru cel mai mare lanţ de clinici de chirurgie plastică din Tōkyō.

Se-apleacă spre mine c-o ţigară Lark Slim care aşteaptă un foc, şi Godzilla-şi înalţă capul fioros. Daimon îşi azvârle bricheta spre mine, peste masă. Catifea mă priveşte înfierbântată. O seară-ntreagă, fără să mă gândesc la Anju – pân-acum.

Catifea mă cuprinde cu braţele pe după piept, când ne-aplecăm la curba de

după primul colţ, cu mai puţin de o secundă în urma lui Daimon, care călăreşte o motocicletă Suzuki 950. Yamaha 1000 a mea se propteşte-n roata din faţă şi-o lasă mai uşor c-o viteză. Stadionul cotropit de soare, trompetele aurii, dirijabilul-gigant de la Bridgestone[39] – mâinile cu care m-atinge Catifea mă-mpiedică să mă concentrez. Daimon spulberă un şir de conuri dansante ale poliţiei şi, peste tot vacarmul, o aud pe Cafea gemând ca o potaie:

— Mai repede!

Catifea-mi şopteşte-n ureche, s-aud numai eu, şi-o simt, şoapta ei, ca pe-o fantomă care se zvârcoleşte goală prin meandrele urechii mele interne. Mă simt la fel de vârtos şi de plin ca rezervorul de benzină de pe Yamaha. Cafea zbiară:

— Mai bine ca pe-alea reale! Calc-o!

Daimon se-apleacă să-şi continue şicana. Îl aud şoptind:

— Mai real decât pe-alea reale.

Merg în siajul lui, şi-aproape că-l depăşesc pe linia dreaptă, dar Cafea urmăreşte şi ecranul meu şi-i spune lui Daimon când să mă blocheze – râde:

— Ţi-am luat faţa!

Patinez pe-o pată de ulei, la 180 de kilometri pe oră – Catifea-şi înfige degetele-n mine, roata din spate o ia înaintea celei din faţă, dar izbutesc să-mi ţin motocicleta pe şosea. Trecem ca gloanţele prin grădina zoologică – văd cum se fugăresc zebrele, fluturându-şi coamele. Cafea-şi scoate mobilul, care sună pe melodia imnului american, răspunde şi se lansează într-o conversaţie despre unde se află şi ce seară absolut de necrezut are. Nechibzuit, îmi forţez Yamaha de-a lungul curbei în taluz – îi tai faţa lui Daimon spre interior şi ajungem umăr la umăr.

— Ia zi, Miyake, ăsta-i un test de masculinitate la fel de valid sau de stupid ca orice altceva, nu eşti de acord?

— Probabil, zic, la care el îmi trage un rânjet periculos.

— Şi? Ca un duel de secol douăşunu, comentează Cafea, în timp ce-şi pune telefonul înapoi în poşetă.

— Ţi-e clar! i-o întoarce Catifea. Miyake o să te facă să muşti asfaltul, corect, Miyake?

Nu zic nimic, numai că degetul ei mic îmi scormoneşte buricul şi ameninţă să foreze încă şi mai jos, de mă face să zic, totuşi:

— Corect.

— Aşa rămâne, atunci, se bagă-n vorbă Daimon, care virează-n mine.

Catifea ţipă, când vede că pierd controlul şi mă izbesc de o cisternă de

combustibil JOMO, care vine din sens opus. *Buuuuummmmm!!* Când explozia nucleară de jucărie se risipeşte, îi văd pe Daimon şi Cafea cum dispar în depărtare, mici cât un punct pe o foaia de hârtie.

— Urât accident, ţâţâie din buze Daimon.

Yamaha mea se îneacă-n viteza a doua.

— Şi? Fără scrupule! se hlizeşte Cafea. N-are cum să te mai ajungă din urmă acum.

Daimon îmi aruncă o privire.

— Bietul Miyake. Ţine minte că nu-i decât un joc video.

Catifea îşi mai slăbeşte strânsoarea. Mie-mi vine o idee absurdă, care le datorează mai mult celor două whisky-uri plus două beri decât unei gândiri sănătoase. Îmi răsucesc Yamaha la o sută optzeci de grade şi descopăr că, da!, pot să conduc în contrasensul acelor ceasornicului. „Secundele consumate“ încep să scadă. Zebrele din grădina zoologică se fugăresc invers, cu dosurile înainte. Un programator zărghit, ca Suga, probabil, a scris meniurile de la jocul ăsta. Catifea-mi ciupeşte sfârcurile cu amândouă mâinile, ca să-şi arate aprecierea pentru ceea ce fac. Trecem linia de start – la „Ture complete“, scrie: 1. Ca vântul trec peste podul mobil. Motocicleta se ridică la verticală, în timp ce plutim prin spaţiu, şi se scutură toată, când aterizăm pe rampa din depărtare. Atunci ajunge şi Daimon, călare pe Suzuki a lui.

— Şi? Ce zici?

Daimon dă să-nceapă o propoziţie cu „Javră nenorocită…“ – dar eu îi copiez voluta evazivă şi mă-nfig de-a dreptul în farul lui, rotund ca o lună plină ziua-n amiaza mare. Nu-i nici o explozie. Motocicletele ni se blochează în toiul saltului, muzica se opreşte şi ecranele ni se sting.

— Nu sunt obişnuit să pierd, zice Daimon, aruncându-mi o privire care mi-ar da de gândit, dacă n-am fi prieteni. În străfundurile tale, Miyake, eşti un rahat cu ochi prefăcut.

— Bietul Daimon. Ţine minte că nu-i decât un joc video.

— Sfat – şi Daimon nu mai zâmbeşte: Nu te bate niciodată la o categorie superioară.

Cafea scoate o exclamaţie nedumerită.

— Şi? Unde-a dispărut velocodromul?

— Eu cred, zice Catifea, descălecând, că Miyake a defectat maşinăria video,

şi-ncă rău de tot.

Daimon se dă jos de pe Yamaha lui.

— Haideţi, să mergem.

— Şi? Unde? coboară şi Cafea.

— Undeva liniştit, unde mă cunoaşte lumea.

— Ştiaţi, întreabă Cafea, că, dacă-ţi smulgi firele de păr din nas, în loc să ţi le tai, ţi se poate sparge un vas de sânge şi poţi să mori?

Daimon ne conduce prin cartierul plăcerilor de parcă el însuşi l-ar fi creat. Eu m-am rătăcit, de-acum, şi sper să nu fie nevoie să-mi găsesc drumul singur, la întoarcere, până la gara centrală din Shinjuku. Mulţimea s-a mai subţiat puţin faţă de cum era, căutătorii de plăceri fiind cu toţii mai înverşunaţi. O maşină sport se năpusteşte pe lângă noi, vibrând şi pe dinafară de cât de tare urlă başii înăuntru. Cafea-şi scoate iar telefonul mobil, care sună acum pe ritmul *Vremurilor de demult*[40], dar nu aude nimic, deşi strigă „Alo?“ de zece ori. Jazz-uri zbiară printr-o uşă deschisă. În faţă, aşteaptă la coadă oameni mai fiţoşi ca nimeni alţii. Îmi plac privirile lungi, invidioase, pe care ni le aruncă. Aş da orice s-o iau pe Catifea de mână. Aş da orice să-mi dea una peste mână. Aş da orice ca ea să-şi dorească s-o iau de mână, iar eu să nu mă prind chiar din prima. Daimon spune o poveste lungă, despre neînţelegerile cu homosexualii îmbrăcaţi în femei din Los Angeles, care le face pe fete să chiţăie, râzând.

— Păi, şi? La Los Angeles, eşti mereu în pericol, pe bune, zice Cafea. Toţi au arme. Numai la Singapore e sigur-sigur, pe lumea asta.

— Ai fost vreodată la Los Angeles? o întreabă Daimon.

— Nu, zice Cafea.

— La Singapore ai fost vreodată? o întreabă Daimon.

— Nu, zice Cafea.

— Deci un loc în care n-ai mai fost niciodată e mai puţin periculos decât un alt loc în care n-ai mai fost niciodată, este?

Cafea-şi dă ochii peste cap.

— Şi? Cine zice că, numai dacă mergi într-un loc, ajungi să-l cunoşti? La ce crezi tu că e bun televizorul? – la care Daimon se eschivează:

— O auzi, Miyake? Tre’ să fie logică de tip feminin.

— Şi? zice Cafea, răsucindu-şi braţele în aer. Trăiască puterea fetelor!

Trecem printr-un pasaj luminat de reclamele unor baruri la varice, unde aşteaptă un ascensor cu uşile deschise. Cafea scoate un fel de sughiţ:

— Ce etaj?

Uşile ascensorului se-nchid. Pe mine mă trec fiorii de frig. Daimon îşi aranjează reflecţia din oglindă şi hotărăşte să comute pe bună-dispoziţie.

— Nouă. Dama-de-Pică. Am o idee grozavă. Hai să ne căsătorim.

Cafea izbucneşte-n râs şi apasă pe 9.

— Accept! Dama-de-Pică să fie. Şi? Ce nume de căcat pentr-un bar.

Ascensorul se mişcă imperceptibil, singurul semn fiind numerele etajelor, care se schimbă. Cafea îi culege lui Daimon câteva fire de mătreaţă de pe guler.

— Frumoasă haină.

— Armani. Sunt foarte pretenţios, când vine vorba de ce intră-n contact cu pielea mea. De-aia te-am şi ales, o, divinitatea mea personală.

Cafea-şi dă ochii peste cap şi se uită la mine.

— Mereu e-aşa, Miyake?

— Nu-l întreba pe Miyake, zâmbeşte Daimon. Mi-e prea bun prieten ca să-ţi răspundă cinstit.

Mă uit la cele patru imagini ale celor patru reflectări ale noastre, în liniştea susurătoare, ca de navă cosmică.

— Dacă stai prea mult aici, înăuntru, zic, uiţi care dintre toţi eşti.

Un gong răsun-a bronz, şi uşile ascensorului se deschid. Eu, Cafea şi Catifea – mai-mai să cădem în gol. Suntem pe acoperişul unei clădiri atât de înalte, că Tōkyō însuşi a dispărut. Deasupra norilor, deasupra vântului. Stelele par atât de aproape, c-ai putea să le-atingi. Un meteorit urmează o traiectorie arcuită. Văd o cortină dincolo de Orion, care este însăşi noaptea, şi-mi dau seama de iluzie – suntem într-un planetariu în miniatură, care n-are nici zece metri în diametru. Un alt gong răsună, şi nişte zori de culoarea grepfrutului înroşesc circumferinţa domului, de la podea în sus. Cafea icneşte pe nerăsuflate:

— Şi?… Absolut incredibil!

Catifea priveşte impresionată şi tăcută. Daimon bate din palme:

— Miriam! După cum vezi, nu m-am putut abţine s-apar.

O femeie într-un *kimono* de culoarea opalului şi cu un machiaj desăvârşit de gheişă se iveşte prin cortină. Se înclină superb. *Este* superbă, de la clama de păr lăcuită până la papucii în nuanţă de amurg.

— Bună seara, domnule Daimon. Ce plăcere neaşteptată!

Are o voce parcă atenuată c-o pernă. Machiajul îi acoperă orice s-ar afla dedesubt, dar, după cum se mişcă, i-aş da douăzeci-şi-ceva de ani.

— Sunt convins că este, Miriam, convins că este. Am auzit că urma să pleci

într-o vacanţă exotică-n seara asta – şi totuşi, iată-te înc-aici. Ca să vezi, ca să vezi. Ţi-o prezint pe noua mea soţie – şi-o sărută pe Cafea, care chicoteşte, dar se şi pisiceşte mai aproape de el. Spune-mi că Tăticălosul nu se află în incintă.

— Şi vă referiţi, când spuneţi aşa, la… cine anume, domnule Daimon?

— Auzi şi tu câtă diplomaţie, Miyake? Miriam e-o profesionistă. O profesionistă mai mult decât loială.

Femeia se uită la mine.

— Domnul Daimon-senior nu este aici astă-seară, domnule Daimon.

— Ce tată am şi eu, oftează Daimon. *Iarăşi* e dus la-mperechere cu Chizumi? La etatea lui? A mai remarcat cineva de pe-aici cât de tare s-a-ngrăşat? Şi mai vorbim de bagaj excedentar. Chizumi-ţi serveşte pe tavă toate mizeriile despre domnul Daimon-senior, nu-i aşa, Miriam? Peruca de mers la-ntâlnire şi-a pus-o, nu şi-a pus-o?… Ei, sunt convins că n-ai de gând să-mi răspunzi. În fine, dacă nu-i aici, pot să-mi distrez şi eu prăjina de nevestică – o apucă pe Cafea cu braţul pe după mijloc – în camera de taină a clanului Daimon. Fireşte, cheltuielile serii trec în contul Tatălui Iepure-fute-tot.

— Fireşte, domnule Daimon. Mama-*san* îi va trimite factura domnului Daimon-senior.

— Miriam, dar de ce atâta formalism? Ce s-a-ntâmplat cu Yuzu-*chan*[41]?

— Va trebui să vă rog să semnaţi în cartea de oaspeţi, domnule Daimon.

— Cum vrei, zice Daimon, făcând un gest a lehamite din mână.

Nu bag în seamă o voce care mă sfătuieşte, în sinea mea, să mă urc înapoi în ascensor şi să plec fără-ntârziere, pentru că nu-mi vine-n minte nici o scuză ori explicaţie. Încă îmi mai vâjâie capul de alcool, dar intuiesc un anumit pericol din partea lui Daimon. Momentul trece. Credem într-unul Daimon, care ne-a adus pân-aici.

— Tărâmul fermecat ne aşteaptă, zice.

Miriam ne conduce printr-o succesiune de anticamere cu draperii în loc de uşi – am uitat în ce direcţie ne uitam, când am intrat. Fiecare draperie are brodat pe ea un *kanji*[42] prea vechi, ca să pot eu să-l citesc. Până la urmă, intrăm într-o cameră capitonată, neschimbată din anii 1930. Tapiserii cu imaginile unor cetăţi antice atârnă de pereţii fără ferestre. Fotolii de piele ţepene, un bar de mahon şi alamă, la care nu serveşte nimeni, o pendulă care pendulează prea încet, un candelabru cu lumânări care trag să moară. O colivie ruginită, cu portiţa deschisă. Papagalul dinăuntru îşi desface aripile, când trecem pe lângă el. Cafea chiţăie ca o talpă de cauciuc pe-o podea lustruită. Câţiva bărbaţi mai bătrâni stau

grupuri-grupuri şi discută secrete, pe tonuri scăzute şi cu gesturi leneşe. Atmosferă de amurg dublat de fum. Fete mai mult sau mai puţin tinere umplu paharele şi ocupă braţele fotoliilor. Au rolul să servească, nu să anime. Prin alchimie s-a distilat orice culoare în kimonourile de pe ele. Auriuri de curmal, indigouri catodice, stacojiuri de buburuze, măsliniuri de tundră. Un evantai rotativ atârnă din tavan şi padelează prin căldura densă. La umbra unei aspidistre[43] coşmareşti, un pian îşi cântă sieşi o nocturnă, la viteză înjumătăţită.

— Uau! exclamă Catifea.

— Şi? Ca la nebuni, zice Cafea.

Un miros puternic îmi aduce aminte de fixativul de păr al bunicii şi mă face să strănut.

— Domnul Daimon! se miră o femeie rujată gros, care se iveşte din spatele barului. Şi compania! Ce să vezi!

Poartă pe cap un eşafodaj cu pene de păun, mănuşi de seară cu paiete, şi etalează o gestică de actriţă veştejită.

— Cât de proaspeţi arătaţi cu toţii, şi din ce în ce mai mari! Puţin sânge tânăr pentru dumneavoastră!

— Seara-bună, Mama-*san*. Cam linişte, pentr-o seară de sâmbătă, nu?

— S-a şi făcut sâmbătă? Suntem prea sus, ca să mai ajungă zilele şi până la noi.

Daimon schiţează un zâmbet. Cafea şi Catifea-s bine-venite oriunde sunt bărbaţi care să le dezbrace-n imaginaţie, dar eu, cu blugii mei, tricoul, şapca de baseball şi încălţările sport, mă simt la fel de nelalocul meu ca un căcănar la o nuntă imperială. Daimon îmi pune o mână pe umăr.

— Vreau să-l duc pe fratele meu de arme, aici de faţă – şi pe consoartele noastre împărăteşti –, în camera tatălui meu.

— Vă poate conduce Sayu-*chan*…

Daimon îi taie vorba, zâmbindu-i aproape malefic:

— Dar Miriam e liberă.

Între Daimon şi Mama-*san* are loc un schimb de mesaje. Miriam, nefericită, se uită-n altă parte. Mama-*san* încuviinţează din cap şi parcă-şi saltă la loc trăsăturile feţei, de unde i-au căzut.

— Miriam? zice, la care Miriam se-ntoarce către ea, zâmbind. Ce bucurie mi-aţi face, domnule Daimon.

— Cel mai mult îmi place cu decapotabila Porsche Carrera 4 albastru-de-

Prusia. Am o slăbiciune pentru maşinile Porsche. Rotunjimile lor, dacă te uiţi cu atenţie, sunt *exact* ale unei femei îngenuncheate, care stă aplecată în faţă, supusă.

Daimon se uită cum toarnă Miriam şampania. Catifea îngenunchează.

— Dar tu, Eiji?

Minunat. Am ajuns la „Eiji“.

— Eu sunt mai degrabăăă… genul pe două roţi – la care Catifea exclamă:

— Ei, să *nu*-mi spui că preferi o Harley! – la care Daimon hămăie, râzând:

— Nu pricep cum de-ai ghicit! Miyake are o Harley, care-i… cum să spun eu?… prelungirea lui pelviană a sentimentului de libertate dintre spectacolele muzicale, corect? Nici nu vă imaginaţi de câte căcaturi ai parte în anturajul unei vedete rock. Fani disperaţi, drogaţi cu de toate, vânzători ambulanţi – i-a fumat pe toţi, Miyake. Splendid, Miriam, un strop n-ai vărsat. Presupun că ai ocazia să tot exersezi. Spune-mi, de când eşti sechestrată aici pe post de chelneriţă – pardon, de-animatoare?

Miriam pare o fantomă la lumina lămpii, dar una respectabilă. Încăperea este intimă şi caldă. Simt mirosul de parfum şi cosmetice al fetelor şi de *tatami* întinse recent.

— Şi dumneavoastră, acum, domnule Daimon. Cunoaşteţi vreo doamnă care să discute vreodată despre ani?

Daimon îşi desface părul din coadă.

— Vai de mine! zice. Despre ani e vorba? Trebuie să te simţi foarte fericită aici. Ia, fiţi atenţi, cu toţii: dacă ni s-a turnat şampania, vreau să vă propun două toasturi.

— Şi? Pentru cine, pentru ce bem? vrea să ştie Cafea.

— În primul rând: aşa cum ştie Miyake aici de faţă, m-am despărţit recent de-o femeie de ultimă speţă, care scoate promisiunile pe gură cum scoate o curvă – şi mi se pare o descriere corectă – prezervativele cu gura.

— Ştiu exact la ce fel de femeie te referi, încuviinţează Cafea.

— Aşa ne-nţelegem noi, profund, oftează Daimon. Unde să ne căsătorim, oare, la Waikiki, la Lisabona, la Pusan?

— La Pusan? Closetul Coreei? zice Cafea, jucându-se cu cercelul din urechea lui Daimon.

— Ţărişoară otrăvită, dă din cap Daimon. Poţi să iei cercelul ăla.

— Grozav. Şi? Libertatea să trăiască!

Ne ciocnim cupele de şampanie.

— Şi pentru ce mai aveai de gând să toastezi? vrea să ştie Catifea, care

mângâie crizantema.

Daimon face un gest larg din mână către Cafea şi Catifea.

— A, da – toastez pentru floarea feminităţii japoneze adevărate. Miriam, eşti femeie, te pricepi la lucruri de-astea. Ce calităţi ar trebui să caut la o soţie?

Miriam cugetă.

— În cazul dumneavoastră, domnule Daimon, ar face bine să fie oarbă.

Daimon îşi pune amândouă mâinile peste inimă, ca să-i oprească sângerarea.

— Vai, Miriam, unde ţi-e compasiunea, în seara asta? Miriam, să ştii şi tu, Miyake, e genul care hrăneşte raţele. Îşi tratează păsăretul cu mai multă compasiune decât iubiţii, din câte-aud.

Miriam zâmbeşte discret.

— Păsăretul e mai demn de încredere, din câte-aud.

— De-ncredere, zici? Poate credul? Nu contează. Nu eşti de părere că Miyake şi cu mine suntem cei mai norocoşi bărbaţi din Tōkyō?

Miriam se uită la mine lung. Eu îmi feresc privirile. Mă-ntreb cum o fi chemând-o, în realitate.

— Numai dumneavoastră ştiţi cât sunteţi de norocos, domnule Daimon, zice. Mai doriţi ceva?

— Ei bine, da, Miriam, mai doresc. Doresc nişte iarbă. Amestec de karmă instantanee. Şi mă ştii, drogurile mă fac foarte pofticios, aşa că adu şi ceva de ciugulit – în vreo juma' de oră.

Pe-o latură a camerei, un paravan *fusuma* se deschide spre un balcon. Tōkyō se înalţă din străfundurile nopţii. Cu numai patru săptămâni în urmă, îl ajutam pe vărul meu să repare prăşitoarea de pe plantaţia de ceai a unchiului Portocală. Şi-acuma, uite. O cutie de BERE LAGER KIRIN, înaltă cât şase etaje, revarsă şuvoaie peste şuvoaie de neon de culoarea păpădiei. Peste lacul neluminat al Palatului Imperial, văd cum pâlpâie luminile de avertizare pentru avioane, din vârful turnului PanOpticon. Altair şi Vega pulsează şi ele de-o parte şi de alta a Căii Lactee. Zgomotele din trafic se-nalţă până la noi. Catifea se-apleacă peste bord.

— Kilometri fără număr, zice, pentru ea însăşi.

Îi flutură părul în adierea fierbinte. Are corpul făcut din rotunjimi pe care le simt numai uitându-mă la ele.

— Declar oficial, zice Daimon, prietenul care-mi oferă pe tavă toate astea, c-am rulat cea mai perfectă ţigară cu marijuana de-aici până la bordelurile din Bogotà.

— Şi? De unde ştii tu asta? zice Cafea, care se-apleacă să i-o aprindă.
— Vreo zece sau douăşpe sunt ale mele.
Se suceşte-răsuceşte, îşi dă jos haina şi-o aruncă înăuntru, în cameră. Are scris pe tricou: *Vedem lucrurile nu cum sunt ele, ci cum suntem noi* – ceva ce-am auzit mai demult, în altă parte.
Catifea se-apleacă şi mai mult în afară
— Alea ce-s, vapoare sau insule? Din bucla aia de lumini.
Daimon se uită atent printre gratii.
— E un teren asanat. Aeroportul cel nou.
Se uită şi Cafea.
— Hai să mergem pân-acolo, să vedem cât de repede ajunge Porsche-ul tău.
— Hai să nu, zice Daimon, care trage din ţigară, ţine fumul în gură şi pe urmă-l expiră: *Aaaaaaa!*…
Cafea îngenunchează, şi Daimon îi întinde ţigara la buze. Unchiul Bănet mi-a ţinut o predică severă despre Tōkyō şi droguri, pe care, dintr-o singură privire aruncată spre Catifea, ştiu c-o s-o ignor. Cafea-şi ţuguie buzele, în timp ce pe nări îi scapă un dragon de fum îmbârligat.
— V-am povestit vreodată, zice Daimon, uitându-se fix la flacăra brichetei, că-n această brichetă e-nglobat un dram de istorie? A fost a generalului MacArthur, în timpul Ocupaţiei.
— Şi? Sigur c-a fost, dacă zici tu, pufneşte pe nas Cafea.
— Aşa zic, dar nu asta contează. Adu-mi o pernă *zabuton*, păsărica mea de cafea cu lapte şi miere, trage-n piept bunătatea de-aici, c-o să mergem cu maşina până-n Ţara-de-Foc, să repopulăm Patagonia…
Cât e plecată Cafea s-aducă o pernă din camera cu multe *tatami*, telefonul mobil îi sună-n poşetă pe tonuri de *Sonata Lunii*. Daimon scoate un oftat profund – „Iritant!“ – şi-mi pasează mie ţigara cu marijuana. De la mine, ajunge la Catifea. Daimon răspunde la telefon, dându-se destul de convingător drept un prinţ moştenitor de coroană regală.
— Vă urez o seară minunată.
Cafea se năpusteşte spre el, hlizindu-se:
— E-al meu!
Daimon o apucă-ntre picioare pe podeaua balconului, ca-ntr-o foarfecă. Ea se răsuceşte, hlizindu-se în continuare, prinsă-n capcană.
— Nu, îmi pare foarte rău, dar nu puteţi vorbi cu dumneaei. Sunteţi prietenul dumneaei? Serios? Aşa v-a spus? Foarte rău. Am de gând s-o fut mai târziu, la

noapte, vedeţi dumneavoastră, aşa că mergeţi şi vă-nchiriaţi o casetă video porcoasă, căcat ce sunteţi. Dar, mai întâi, ascultaţi cu mare atenţie ce urmează, fiindc-aşa sună moartea dumneavoastră – şi-i azvârle telefonul peste grilaj.

Cafea parcă şi-a scos din priză hlizeala. Daimon zâmbeşte ca un broscoi drogat.

— Mi-ai aruncat mobilul peste grilaj!

— Ţi-am aruncat mobilul peste grilaj, gâlgâie de râs Daimon.

— Dacă-i cade cuiva-n cap?

— Păi, nu ne-avertizează oamenii de ştiinţă că telefoanele mobile pot dăuna creierului?

— Mobilul meu!

— Ei, na! Îţi cumpăr eu altul. Îţi cumpăr alte zece.

Cafea se opreşte să evalueze o serie de factori.

— Modelul cel mai recent?

Daimon ia *zabuton*-ul, se lasă pe spate şi-o face pe gangsterul:

— Îţi cumpăr toată fabrica, dulceaţo.

Cafea pune un botic de fetiţă şi-şi ridică la ureche paharul de şampanie. Zice:

— Se-aud bulele.

Catifea m-apucă de lobii urechilor cu câte două degete, îmi acoperă gura cu-a ei, şi fumul de marijuana dă buzna. Gust de ciocolată furată, topită şi moale.

— Ho-ho-ho-ho-ho-ho! remarcă Daimon, faceţi asta-năuntru, voi doi. S-ar zice c-am fost iarăşi depăşit – şi proaspăta mea soţioară – de tânărul parvenit.

Deschid ochii, tuşesc, icnesc. Catifea mă-mpunge-n piept, aşa că intru împreună cu ea.

— Stai acolo, zice, arătându-mi celălalt capăt al mesei joase.

Un călugăr în călduri, un câine în sutană. Braţele ei lucesc de transpiraţie. Suflă-n lumânare. Ne trecem unul altuia ţigara cu marijuana, solemn, fără să scoatem o vorbă. Poate că ni se ating vârfurile degetelor. Ale ei conţin un curent electric. Bioborgă, probabil. Îi deosebesc silueta în licărirea nopţii de peste oraş, chiar şi filtrată prin hârtie. Adevăru-i că nu m-atinge, iar comportamentul ei m-avertizează: nu cumva s-o ating eu, până nu-mi spune. Vârful incandescent al ţigării călătoreşte prin aerul ca de turbă. Uneori sunt eu, uneori nu prea sunt. Perle, piatra-lunii, smalţ de dinţi. O neregularitate spaţio-temporală îmi explorează mădularele. Prin întuneric, îi fac portretul-robot al sânilor, al părului, al feţei. Dac-aş strănuta, în momentul ăsta, Godzilla probabil că mi-ar exploda-n

boxeri.
— Fumezi de-astea mereu?
Vorbele ei sunt ca rotocoalele de fum.
— De când am împlinit douăj’ de ani.
Un spiriduş nostimuş, păpuş, spirăluş, o tufănică supuşică-ntr-o văzică.
— Şi-acum câţi ani ai, băiatu’ cu-aparatu?
Aud şi cum îi fâşâie părul înfoiat.
— Douăş’trei. Tu?
Fulgi de zăpadă amari se-nvârtejesc.
— Azi am un milion.
Un ţipăt ca o palmă tras de Cafea şi-un *grrrrrr!!* de Daimon, şi amândoi, Catifea şi cu mine, râdem atât de tare, de ne pârâie coastele, nu altceva, deşi nu iese nici un sunet. Pe urmă, uit de ce râdeam şi mă ridic la loc în fund.
— Ţine-ţi mâinile pe masă, mă previne sec şi tare. Detest băieţii care-şi pun mâinile peste tot.
După câteva încercări, ni se-ntâlnesc buzele, şi ne sărutăm nouă zile şi nouă nopţi.
Paravanul *fusuma* dinspre balcon se dă la o parte. Eu şi Catifea şi sărim fiecare-ntr-o parte. Daimon se opreşte în lumina lunii, gol până la brâu, având un fel de Iepurică Miffy[44] în chip de vampir, desenat pe tot pieptul cu ruj de buze. Sfârcurile lui sunt pupilele ochilor lacomi ai lui Miffy.
— Miyake! Drogat sau sculat? Vrei să facem schimb acuma?
Panoul *shōji* care dă spre coridorul exterior alunecă-ntr-o parte. Miriam îşi face apariţia în cadrul deschizăturii, ducând o tavă cu perle gelatinoase de licii[45] şi cubuleţe de pepene verde. Observ pe faţa ei şoc, mânie şi ură, dar imediat indiferenţa profesionistei recapătă controlul.
— Miriam! exclamă Daimon. Ai adus gustăricile! Şi nu orice, caviar! Una dintre calităţile ei, Miyake, este simţul sincronizării.
Miriam îşi scoate papucii, intră în cameră şi depune tava pe masă.
— Mă scuzaţi – şi se retrage.
— Vai, Miriam, dar n-ai tu nevoie să te iert eu, când ai atâţia protectori puternici, influenţi, care au grijă de tine.
Purceluşa Cafea-şi face apariţia şi ea, susţinând paravanul *fusuma*, să nu cadă, şi aranjându-şi ţinuta. O vede pe Miriam. E clar că ştie să le dea ordine servitorilor, fiindcă zice:
— Condu-ne în camera de pudrat nasurile.

Daimon vorbeşte cu Eiji, dar Eiji nu reuşeşte să se concentreze, pentru că-ntruna i se deşurubează capul şi se rostogoleşte până-n colţul camerei. Cafea şi Catifea s-au dus la toaletă, ca doamnele, parcă de la începutul timpului.

— Eu, de obicei, merg la un hotel mic şi liniştit, la plata cu ora, din Shinjuku-Est, aproape de parc, lipit de unul de patru stele, ca să pot comanda ceva ca lumea de mâncare, de la bucătărie.

Dar Eiji se simte oarecum nelalocul lui. Daimon se uită la el mai atent.

— Doar nu-ţi mai faci griji în privinţa banilor.

Eiji se străduieşte să dea din cap că nu, dar întâmplarea face să dea din cap că da.

— Banii nu sunt decât ceva ce tatăl meu are din plin.

Eiji gândeşte cu voce tare:

— Fetele… e-n regulă să… doar…

Daimon aude gândurile prietenului său, îşi încheie nasturii de la cămaşă, după care-l avertizează cu degetul:

— Astea două se dau şi se iau la pereche, Miyake. Ori sunt futute amândouă, ori se duc amândouă înapoi acasă, la dormitoarele lor mirosind a parfum de levănţică. Dacă mi te dai înapoi acum, o să rămân cu cea mai costisitoare labă, de când a venit ultima oară Michael Jackson şi-a cântat la Budōkan[46]. Şi-a ta, cel puţin, are o inteligenţă evoluată până la nivelul rezolvării de probleme aritmetice. A mea n-are decât un simţ al modei în locu-n care ar fi trebuit să-şi aibă creierul.

Eiji dă să spună ceva, dar uită ce avea de gând să spună, chiar în momentul în care se pregăteşte să-nceapă.

— Fetele-s ca jocurile video, Miyake. Plăteşti, joci, pleci.

Eiji e numai recunoştinţă, din cap până-n picioare. Încearcă să exprime acest lucru în vorbe, dar vorbele i se revarsă din gură precum o ploaie torenţială într-un pahar de carton, alunecă aiurea, când să-şi croiască drum prin univers, aşa că renunţă. O altă animatoare aduce cafeaua.

— Tu cine *pula* mea mai eşti? vrea să afle Daimon, la care animatoarea se-nclină:

— Aya-*chan*, domnule Daimon. Miriam-*san* nu se simte prea bine, la care Daimon se-nfurie:

— Fă paşi înapoi la Mama-*san* şi adu-i aminte care Daimon e taică-meu, şi ce căcăcios arţăgos pot să fiu, dacă mă… – dar îşi lasă propoziţia-n aer.

Smulge capul crizantemei, pe urmă petalele.

— Iartă-mă c-am spus aşa ceva, te rog, Aya-*chan*. Dă-i asta fantomei de Miriam, ca expresie a respectului meu cel mai profund – şi-i întinde tulpina florii, care i se pare lui Eiji destul de simpatică.

Eiji stă pe locul din faţă, în taxi. Daimon stă pe bancheta din spate, cu cele două concubine. Străzile se termină şi taxiul o ia pe-un pod lat. În hol, stă Atlas cu globul pe umăr. Daimon se uită-n sus, la ecranul care arată camere luminate şi neluminate, şi preţurile lor, şi apasă nişte butoane, şi capătă chei. Încă o dată-n ascensor. Daimon îl sărută pe Eiji pe buze şi-i dă brânci în camera din spate. Un duş de zece secunde şi-un film porno apatic la televizorul cu plată. Prezervative de nouă tipuri diferite. Un H uriaş, roz, se-aprinde şi se stinge afară. Capete-n vârfuri de tulpini – capete de floarea-soarelui. Intră Cafea, c-un prosop ca lămâia peste pielea ei ca pastilele de tuse cu miere, oarecum năucită de-acum nu-ştiu-cum, întruchiparea factuală a legendarului bazin de înot genetic, trage perdeaua, închide-ţi ochii, zice, şi se strecoară-n pat, pielea i se dezbară de prosop, murele se umflă, da, bine, hai, da’ *nu* cumva să m-atingi acolo, că-ţi belesc surceaua, bine, hai, aşa face schimb de obicei? Prietenul tău? Yuzu Daimon? Ce nume, *Yuzu*, ca fructul! Probabil că da. Şşşt! Ciocolată ca de ceară, ieftină, şi dinţi care se-nfig în vintre, adâncituri lânoase, un zvâc nervos, am zis *nu*, n-ai voie să m-atingi acolo, Godzilla dă înapoi, pârâiaşe nervoase de sudori se preling pe cele două spinări ale fiarei. Se smucesc, se coboară, se-nalţă, toate chestiile tehnice, *acolo tre’ s-ajungi*, Godzilla iar se răzgândeşte, se-nfige adânc şi tare, spinările se sucesc înainte şi-napoi, degetele ei se-apucă, tălpile ei se proptesc, se-afundă-n albastru, albastrul cearşafurilor care tălăzuiesc, scrâşnesc, zăbovesc, respiraţia ei se taie, şi-ncepe să se zvârcolească, să se-nfioare, şi *da* oare asta-i tot *nu* şi-n afară şi *da* şi-năuntru şi *nu* şi-n afară şi da şi-năuntru şi-nafară şi-năuntru şi *vine* şi *vine* dacă *vine* şi – nu – te – scoli – până – nu – cazi – din – pat…

Mă trezesc într-un pat rotund, singur ca o jucărie azvârlită la vechituri. Această cameră de hotel plătită cu ora e un templu al rozului. Nu roz de floare, ci roz de maţe de peşte. Perdelele sunt năclăite cu dimineaţă. Aud ciocane pneumatice, zgomot de trafic şi ciori. Nişte flori ale soarelui veştejite stau cocârjate-n vază. Parcă am un tirbuşon înfipt în cap, de la o tâmplă la alta. Limba mi-a fost sărată şi uscată la soare, după care mi s-au căcat pe ea nişte suricate. Gâtlejul mi-a fost perforat de sfredelurile geologilor. Coatele şi genunchii-mi

sunt carne vie, de-atâta frecare. Între picioare, miros a creveţi. Cearşafurile sunt făcute vraişte, iar învelitoarea de saltea – striată cu sânge uscat. Aşa deci, doi neîncepuţi s-au început între ei. Apucătura *aia* de vintre a fost sex? În tot cazul, n-a fost un pod aurit către tărâmul făgăduinţei. A fost o podişcă nesigură, trântită peste o mocirlă puturoasă. Nici măcar nu-ţi dă nimeni vreun ecuson, să ţi-l coşi pe mânecă. Asta nu-i cameră, e-un absorbant public – hotelurile care închiriază camere cu ora trebuie să aibă cele mai ridicate procentaje de sex pe metru cub, de-aici până la… unde? La Paris. Pipăi cu degetele dup-o ţigară – nimic. Şi totuşi. Trăgând linie şi adunând, am scăpat uşor. Ţîrrrrrrrrrr!, telefonul. Daimon, care sună din camera de-alături, pun pariu.

— Bună dimineaţa, domnule, vă sun de la recepţie – voce de bărbat, sprintenă şi sprinţară.

— Ăăă… ’Neaţa.

— Voiam să vă reamintesc: aveţi rezervată camera până la ora şapte…

Ceasul meu e pe noptieră: 6:45.

— Bine.

— După ora şapte, tariful pe oră se aplică iar.

— Bine, ies imediat.

— Plătiţi cu bani sau cu cardul, domnule?

— *Ce?!*

— Când au plecat adineauri, doamnele – prietenele dumneavoastră – nu ştiau dacă urma să plătiţi cu bani sau cu cardul. Două camere toată noaptea se ridică la suma de cincizeci-şi-cinci de mii de yeni, cu condiţia să nu se fi consumat ceva din mini-bar şi să vacantaţi camera în următoarele cincisprezece minute.

Simt ceva ca un şut rece pe colon în sus.

Vocea, la fel de sprintenă, sprinţară mai puţin:

— Aşa că v-am sunat, ca să m-asigur că nu s-a strecurat nici o neînţelegere dezagreabilă.

Oare m-ar ajuta să vomit?

— Nici o problemă, nu-i aşa, domnule? – ameninţare voalată.

— Nu, nimic de felul ăsta. O să plătesc… ăăă… cu bani, cred. Cobor imediat.

— V-aşteptăm în holul de la intrare, domnule.

Îmi trag pe mine hainele slinoase şi mă reped în camera lui Daimon. Pustie. Exact la fel cu-a mea, doar că pe oglindă, mâzgălit cu ceva de consistenţa jeleului, scrie: UN JOC VIDEO, ŞI-ATÂT. Daimon, scârbă de zile mari ce eşti!

Miyake, ce idiot eşti. Îmi întorc pe dos buzunarele blugilor şi găsesc mărunţiş în valoare de 630 de yeni. Aşa ceva nu se poate-ntâmpla. Încerc să mă trezesc. Nu reuşesc. Se-ntâmplă, pe bune. 54.370 de yeni îmi lipsesc. Şi-mi trebuie un plan fantastic în următoarele nouă minute. M-aşez pe closet şi trag o căcare, ca să-mi dau seama că cum, că ce şi că când am de făcut. Unu: „Vedeţi, tipul cu care eram a promis că plăteşte el pentru tot şi toate, din contul de cheltuieli al lui tac-su". Barosanul yakuzist îşi împreunează buricele degetelor. „Eiji Miyake, angajatul unui birou de obiecte pierdute? O slujbă care presupune credibilitate. Cât de fascinaţi ar fi angajatorii tăi, dac-ar afla cum îţi petreci sfârşiturile de săptămână. Simt că e de datoria mea civică să raportez această chestiune, afară doar de cazul în care eşti de acord să ne răsplăteşti, suportând anumite *obligaţii*, despre care mă simt obligat să te previn că nu toate sunt ceea ce s-ar numi *plăcute*." Doi: „Buntarō! Ajutor! Am nevoie neapărat să-mi aduci imediat cincizeş'cinci de mii de yeni la un hotel care închiriază camere cu ora, fiindcă altfel o să trebuiască să-ţi găseşti alt chiriaş." Nu cred c-o să aibă mari dificultăţi în materie de opţiune. Trei: Barosanul yakuzist îşi linge lama de ras: „Aşa, deci, *ăsta*-i hoţul care a-ncercat să fugă din hotelul meu, fără să plătească pentru serviciile de care a beneficiat". Îmi înalţ capul plin de sânge şi pleoapele tumefiate. Limba-mi zace într-un bol de spumă de bărbierit.

De ce nu s-o putea s-arunci la closet şi crizele şi să tragi apa după ele?

În filme, oamenii fug pe acoperişuri. Încerc să deschid fereastra, dar nu e proiectată să se deschidă şi, oricum, nu sunt în stare să cobor pe laturile clădirilor. Văd oameni pe străzile pline de gunoaie şi-l invidiez pe fiecare dintre ei. Oare să provoc un incendiu? Să-nceapă să sune alarmele şi să ţâşnească apa din stropitori? Verific unde sunt amplasate alarmele de incendiu de-a lungul coridorului, ca să simt că fac şi eu ceva. „În eventualitatea unui incendiu, alarmele de fum descuie automat această uşă." Unchiul Bitum zice că hotelurile-astea, cu plata la oră, sunt proiectate special pentru a te-mpiedica să devii fugar – ascensorul te duce-ntotdeauna fix la recepţie. Ce altceva mai fac oamenii prin filme? Şuieră printre dinţi: „Ieşi prin dos!" Şi pe unde-i dosul ăsta? Încerc la capătul celălalt al coridorului: „Scări de urgenţă. Fără ieşire." Ieşitul prin dos, adică prin bucătărie. Mi-aduc vag aminte că mi-a spus Daimon – putrezi-i-ar boaşele – că există o bucătărie. Unde sunt bucătăriile hotelurilor? La subsol. Mă strecor pe uşa respectivă şi-o iau pe scări în jos. Ca prostul, arunc o privire peste balustradă. Nivelul cel mai de jos e-aşa departe, că se vede cât un timbru de mare. Calea de scăpare Aoyama. Cobor cât de repede şi de calm pot. Ce le spun,

dacă mă prind c-am luat-o pe-aici? Că sufăr de claustrofobie în lifturi? Mai taci. Ajung la parter. O uşă mare de sticlă se deschide chiar în recepţie. O huidumă de recepţioner stă în picioare chiar acolo. Un fost luptător de sumō, care m-aşteaptă pe mine. Scările mai coboară încă un etaj. Pot să cerşesc milă sau să măresc miza, luând-o mai departe pe scări în jos. Recepţionerul îşi mijeşte ochii, urmărind cu degetul intrările dintr-un registru. El şi mila nu dorm în acelaşi pat. Mă strecor pe lângă uşa de sticlă – o statuie a lui Atlas cu globul pământesc pe umeri îl împiedică să mă vadă – şi cobor mai departe, până dau de-o uşă pe care scrie: NUMAI PENTRU MEMBRII PERSONALULUI. Te rog, fă-o să fie deschisă. Nu se deschide. Mă-mping în ea. Se deschide hârşâit. Mulţumesc şi pentru atât. Dincolo de uşă, dau de un coridor îmbâcsit, cu ţevărie şi tablouri de siguranţe. La celălalt capăt, e-o altă uşă, de care stau rezemate un snop de mopuri. Răsucesc mânerul şi-mping. Nu se-ntâmplă nimic. Mă izbesc de ea din toate puterile. E clar că e-ncuiată. Şi mai rău de-atât este c-aud cum se deschide uşa de sticlă, cu un etaj mai sus, fiindcă n-am închis-o după mine pe cea cu NUMAI PERSONALUL…

— Ei! Care eşti acolo? zice domnu' Sumō.

Soarta pecetluită-mi pişă peste cap groază fierbinte. Ce pot să fac? Disperat, bat la uşa-ncuiată. Îl aud pe domnu' Sumō călcând apăsat pe scări. Bat încă o dată. Brusc, un zăvor troncăne, uşa se deschide smucit, şi-n cadrul ei – un bucătar-*chef*, care se uită urât la mine. În spatele lui, o bucătărie scăldată-n lumină răsună de tocături şi gâlgâieli.

— *Tu*, mârâie *chef*-ul cu ochi de Satan, ai face *bine* să fii noul bătător de spumă.

Ă?

— Spune-mi că eşti noul bătător de spumă.

Cinşpe secunde-l mai despart pe domnu' Sumō de jugulara mea.

— Da, eu sunt, noul bătător de spumă.

— Treci încoace!

Mă smuceşte spre el, trânteşte uşa după mine şi – ca să-mi ofere şi mie primul respiro norocos al dimineţii – îi pune la loc zăvorul. *Bucătar-principal Bonki*, îi scrie cusut pe pălărie.

— Ce *dracu'* e-n capul tău, să-ntârzii, chiar din prima dimineaţă, *trei sferturi de oră* – şi să mai şi arăţi ca un vagabond? *Ia-ţi şapca aia de baseball de pe cap, în bucătăria mea!* Peste umărul lui, văd cum bucătarii-preparatori şi ajutoarele de bucătari stau şi privesc sacrificiul uman. Îmi iau şapca de pe cap şi mă-nclin:

— Îmi pare foarte rău.

Spume, aburi, oaie, gaz. Nu văd ferestre, nu văd uşi. Cum ies eu de-aici? Bucătarul-principal Bonki mârâie:

— Maestrul e *dez*amăgit. Şi, când Maestrul e dezamăgit, şi *noi* suntem dezamăgiţi. Navigăm aici pe-o corabie *foarrrte* disciplinată! – şi răcneşte cât de tare poate, spulberându-mi nervii, câţi mi-au mai rămas: Ce facem noi cu membrii echipajului, care dezertează de la-ndatoririle de pe corabie?

Tot personalul bucătăriei scandează răspunsul în cor, ca o singură izbitură de pumn în aer:

— La rechini! La rechini! La rechini!

Mă gândesc serios c-ar fi cazul, totuşi, să mă-ntorc la domnu' Sumō şi să mă predau.

— Urmează-mă, bătătorule de spumă. Inspecţia o face Maestrul.

Mă strecor după el printre tejghele sclipitoare, pe lângă rasteluri cu oale şi un raft cu cartele perforate. O uşă. Te rog, fă să fie şi-o uşă.

— Aici ţi se fac formele de angajare, dacă Maestrul îţi iartă începutul ruşinos.

O fi ajuns, de-acum, la uşa zăvorâtă, domnu' Sumō. Toate cuţitele-astea din jur îmi dau fiori. Un băiat cu nasul înfundat în cap freacă podeaua de gresie c-o periuţă de dinţi – bucătarul-*chef* îi trage un şut zdravăn, nu-mi dau seama din ce motiv. Ajungem la un oficiu cât o celulă, care vibrează de la duduitul, hârşâitul şi scânteiatul unui strung de ascuţit cuţite. De partea cealaltă este o altă uşă deschisă – nişte scări duc în sus, într-o curte din dos, plină de saci de gunoi. Bucătarul bate în cadrul uşii deschise şi zbiară:

— Noul bătător de spumă s-a prezentat la datorie, Maestre.

Maşinăria de ascuţit se opreşte.

— Final*mente*, zice Maestrul, fără să se întoarcă. Introdu-l pe nemernic.

Are vocea mult prea piţigăiată pentru ce zdrahon e. Bucătarul-*chef* se dă la o parte şi-mi face semn să-naintez. Maestrul se-ntoarce, totuşi. Poartă o mască de sudură, care-i lasă la vedere gura minionă. Ţine-n mână un satâr destul de ascuţit cât să castreze un taur.

— Lasă-ne, bucătar-principal Bonki. Pune semnul pe uşă.

Uşa se-nchide cu un clic. Maestrul probează pe limbă lama satârului.

— De ce continui să te prefaci?

— Poftiţi?

— Nu eşti acelaşi bătător de spumă care m-a servit atât de… *convingător* la Jeremiah-Broscoiul, sau mi se pare mie?

Minte, repede!

— Ăăă…, nu sunt eu. Sunt fratele lui. Care s-a-mbolnăvit. Dar n-a vrut să lase baltă echipajul, şi m-a trimis pe mine-n locul lui.

Nu e rău.

— Ce sacri*ficiu* su*prem*, zice Maestrul şi se apropie – nu-i bine deloc.

Uşa mi-atinge spatele.

— Plăcerea mea, zic.

Mi se pare mie, sau ce sunt astea, nişte bufnituri?

— Ba plăcerea *mea*. *Numai* a mea, crede-mă. Atinge-l. Spuma-i sprinţară.

Îmi văd faţa-n sticla neagră a măştii de sudură şi mă-ntreb ce anume se presupune că face, mai exact, un bătător de spumă.

— Sunteţi cel mai bun în branşă, Maestre.

Brusc, în bucătărie izbucneşte o agitaţie. N-am loc să trec pe lângă el spre uşa care dă în curte. Maestrul gâfâie. Respiraţia-i miroase a pateu de ficat.

— O ciupeşti. Spuma-i delicată. O feliezi – o, da! Spuma-i moale. Atât de moale. O miroşi. Spuma ţi se oferă – o, da! Spuma chiar ţi se oferă.

Patru degete bondoace înoată către faţa mea.

Se aude un urlet:

— Auuu!

— Enervant. E-ner-vant.

Maestrul ridică o perdeluţă care e chiar lângă tâmpla mea şi care acoperă un orificiu de control. Strânge din dinţi. Îşi apucă satârul, mă dă pe mine la o parte c-un brânci, smulge uşa din ţâţâni şi dă năvală-n bucătărie. Urlă:

— Scursură de curvăsărie! Te-am avertizat!

Îl zăresc pe domnu' Sumō, care azvârle bucătari-preparatori peste mesele nichelate.

— Ai fost avertizat! urlă iar Maestrul. Ai fost avertizat de ce li se-ntâmplă proxeneţilor din lumea întunericului, care aduc herpes şi sifilis pe coverta imaculată a corabiei mele! – şi azvârle satârul.

Ce rost are să mai zăbovesc, să evaluez prăpădul – am şi ieşit pe uşa din dos, gonesc pe scări în sus, ţopăi peste sacii de plastic plini de gunoaie, zburătăcesc ciorile, sprintez de-a curmezişul curţii, virez pe-o străduţă lăturalnică, şi nu mă opresc din alergatul în zigzag, până la şapte-treizeci, verificând mereu să nu fie cineva pe urmele mele.

La şapte-patruzeci, dintr-odată, realizez unde mă aflu. Pe şoseaua Ōmekaidō.

Zgârie-norul de zirconiu e PanOpticon. Mai merg puţin către Shinjuku şi ajung la intersecţia cu strada Kita. La braseria Jupiter. Dimineaţa fierbe deja la foc mic. Îmi fac monetarul. Dacă merg pe jos până la gara din Ueno, îmi pot permite drumul înapoi cu submarinul până la Kita Senju, *plus* un mic-dejun uşor. Atât de uşor, că mi-ar zbura din faţă, dac-aş strănuta.

La braseria Jupiter, e răcoros-excitant, de la aerul condiţionat. Îmi cumpăr o cafea şi-o brioşă cu ananas, m-aşez pe locul meu de lângă vitrină şi-mi cercetez reflecţia fantomatică din fereastră: un Eiji Miyake de douăzeci de ani, cu părul slinoşit de transpiraţie, mirosind a iarbă şi-a sex între creveţi, şi arborând – observ cu groază – o ştampilă de buze, mare cât Africa, pe mărul-lui-Adam. Tenul meu şi-a încheiat metamorfozarea de la bronzat de Kyūshū la păstos de dron. Chelneriţa cu ceafa perfectă nu lucrează în această dimineaţă – dacă m-ar vedea, în halul în care sunt, aş scoate un urlet, aş îmbătrâni cu nouă secole şi m-aş usca brusc, prăbuşindu-mă într-o grămăjoară de mătreaţă şi unghii. În afară de mine, mai e o singură clientă, care studiază o revistă de modă, înarmată c-o trusă de farduri. Îmi jur să nu mai mângâi niciodată mental vreo femeie, cât oi fi eu. Îmi savurez brioşa cu ananas şi urmăresc ecranul de ştiri de pe clădirea NHK. Lansatoare de rachete reculează. Oraşe în flăcări. Un alt telefon celular de la Nokia. Ministrul de Externe anunţă că denunţarea presupuselor excese de la Nanjing[47], din al Doilea Război Mondial, sunt, în realitate, comploturi stângiste, care urmăresc distrugerea patriotismului. Zizzi Hikaru îşi spală părul cu şampon Fluviul Perlă[48]. Schelete costumate-n muşte hărţuiesc un oraş african. Nintendo prezintă cu mândrie *Soldaţii universali*. Tânărul care a deturnat un autobuz şi a tăiat gâturile a trei oameni spune c-a făcut asta ca să iasă-n evidenţă. Mă uit la maşinile care trec, pân-aud o tuse hârşâită. Nu l-am văzut, când a intrat, pe Lao Zi. Scoate din buzunar un pachet de ţigări Parlament, dar şi-a pierdut bricheta.

— Hai, să trăieşti înc-o dată, Şefu’, ’neaţa, zice – îi întind bricheta mea.

Observă ştampila de buze, dar nu comentează. Are-n faţă un monitor de jocuri video rabatabil, de dimensiunile unei cărţi, dar proiectat în secolul douăş’trei.

— *Vidboy3* nou-nouţ, rezoluţie zece mii pe zece mii, patru gigabiţi, sunet stereo, cip de inteligenţă artificială „Socrate“. Programul n-a fost lansat decât săptămâna trecută: *Virtua Sapiens*. Cadou de la noru-mea – Lao Zi se-aşază mai bine pe scaun –, la sfatul doctorului, ca să nu mă senilizez prea repede.

Împing scrumiera-ntre noi.

— Frumos din partea ei, zic.

Lao Zi scutură scrumul.

— Zici că-i frumos din partea ei să-l convingă pe cretinu’ de fiu-meu să-mi vândă câmpurile de orez unui lanţ de mari magazine? S-a dus şi respectul filial! I-am dat cu mâna mea pământul dobitocului, ca să nu sară pe el cu impozitele haita de lupi după ce mor eu, şi cu *asta* m-am ales – arată cu degetul spre aparat. Tre’ să mă duc să mă uşurez – te-abţii mai greu, la vârsta mea. Vrei să vezi cum funcţionează, până mă-ntorc?

Împinge consola spre mine, peste contoar, şi pleacă spre toaletă. Eu îmi scot şapca de baseball, mă conectez şi apăs pe JOACĂ. Ecranul se luminează.

Bine ai venit la *Virtua Sapiens*

[toate drepturile rezervate]

Observ că eşti utilizator nou. Care e titulatura ta virtuală?

> eiji miyake

Felicitări la intrarea în lumea *Virtua Sapiens*, Eiji Miyake. Niciodată nu vei mai fi singur. Te rog să selectezi categoria de relaţionare: Prieten, Duşman, Străin, Iubit, Rudă.

> ruda

Foarte bine, Eiji Miyake. Ce rudă vrei să întâlneşti azi?

> tatal meu, desigur

Acum, te rog să nu te superi şi să stai nemişcat timp de trei secunde, cât îţi digitalizez chipul. O icoană-ochi clipeşte, şi o micro-lentilă, încorporată în ecranul-cadru, clipeşte roşu. Bine. Acum stai perfect nemişcat, cât îţi înregistrez retina.

Se ivesc un perete, o podea şi un tavan. Un covor ca un vârtej acoperă podeaua cu biţi. Dungi de pixeli se desfăşoară pe perete în sus. Apare o fereastră pe care se văd flori de prun duse de vânt peste un izvor năvalnic. Perdele de ploaie înceţoşează fereastra. Chiar se-aud stropii căzând, fie şi înfundat. Camera e-ntunecată. Apare o lampă în partea stângă şi revarsă în ea o lumină intimă. O canapea străvezie se iveşte sub fereastră. Conturul ei se umple de zigzaguri de culoarea cernelii. Iar pe locul din centrul canapelei apare tatăl meu, cu piciorul drept aşezat peste genunchiul stâng. O fi părând ea şic, poziţia, dar n-are cum să

fie comodă. Programul i-a dat lui nasul şi gura mea, dar l-a făcut mai fălcos şi i-a rărit părul. Are ochii unui ştiinţoman dement, pe punctul de-a obţine supremaţia mondială. Ridurile-i sunt simetrice. Poartă un halat de casă negru şi parcă radiază lumină, ca şi cum ar fi ieşit acum cinci minute din baie. Se-nclină spre partea dreaptă a ecranului, unde apare o frapieră – extrage sticla din ea şi citeşte eticheta: „Chablis, 1993“. Are o voce răspicată, clară, egală, numai bună pentru buletinul meteo. Îşi toarnă un pahar de vin, îi savurează buchetul, cu gesturi de mare specialist, şi-l soarbe cu buzele, de parcă l-ar trage pe nas. Clipeşte. Afişează un zâmbet emailat. „Bine ai revenit acasă, fiule. Reaminteşte-mi, te rog – de când nu ne-am văzut?

> nu ne_am vazut niciodata, de fapt

Tata ridică brusc din sprâncene. „Chiar atât de mult a trecut? Zboară timpul ca săgeata! Cât de multe avem să ne spunem. Dar tu şi cu mine vom proceda, ca şi cum ne-ar fi luat casa foc. Aşa că povesteşte-mi despre şcoală, fiule.“

> am plecat. am 20 de ani

Tata soarbe din vin, îl răsuceşte pe limbă şi-şi trece o mână prin păr. „Aşa deci, fiule.“ Se apleacă spre ecranul care ne desparte. Rezoluţia, pur şi simplu, e fantastică – mă trag înapoi. „Înseamnă că eşti la universitate, nu-i aşa? Ce-i asta, ce văd în fundal, o braserie?“

> nu mi_am batut capul sa ma inscriu la universitate, nu am avut parinti sa plateasca, nici bani sa_mi platesc singur

Tata se lasă înapoi pe spate şi-şi întinde un braţ leneş pe speteaza canapelei. „Aşa deci fiule. Părerea mea este că-i păcat. Educaţia este ceva minunat. Şi-atunci, cum îţi petreci timpul, mai exact?“

> sunt o stea rock

Tata ridică brusc din sprâncene. „Aşa deci, fiule. Spune-mi. Eşti o stea rock de succes, cu faimă şi avere, sau te numeri printre milioanele de nespălaţi, care încă mai aşteaptă să dea peste ei un dram de noroc?“

> de mare succes peste tot in lume

Tata clipeşte şi afişează un zâmbet emailat. „Ştiu că e greu să dai cu ochii de tatăl tău după atâta timp, fiule, dar onestitatea e întotdeauna cea mai bună politică. Dacă eşti aşa o mare figură în lumea spectacolului, cum se face că n-am citit niciodată nimic despre tine în *Time*?“

> cant sub pseudonim, ca sa_mi protejez viata particulara

Tata dă peste cap restul de vin din pahar. „Nu-i vorba că nu te cred, fiule, dar poţi să-mi spui şi mie sub ce nume cânţi? Vreau să mă laud cu fiul meu stea de muzică rock în faţa prietenilor – şi-a directorului băncii!“

> john lennon

Tata-şi trage o palmă peste genunchi. „Adevăratul John Lennon a fost asasinat de Mark Chapman în 1980, aşa încât ştiu că mă iei peste picior!“

> as vrea sa schimb subiectul

Tata devine iar serios şi-şi pune jos paharul. „A sosit vremea unei discuţii de suflet între tată şi fiu, nu-i aşa? Nu trebuie să ne mai temem de propriile noastre sentimente. Spune-mi ce te preocupă.“

> cine esti, mai exact?

„Sunt tatăl tău, fiule!“

> dar in lumea reala cine esti?

Tata-şi umple din nou paharul. Fulgerele străpung cerul, florile de prun se izbesc de geam, iar violetul-cu-gri trece spre negru-cu-alb-de-titan. Presupun că programul are nevoie de mai mult timp, ca să reacţioneze la întrebările puţin probabile sau generale. Tata pufneşte-n râs şi-şi aduce picioarele unul lângă altul. „Ei, fiule, asta-i o întrebare grea. Cu ce vrei să-ncep?“

> cu ce fel de om esti

Tata-şi ridică piciorul stâng peste genunchiul drept. „Ia să vedem. Sunt japonez, mă pregătesc să împlinesc cincizeci de ani. De meserie, sunt actor. Pasiunile mele sunt scufundările şi degustarea vinului. Dar, nu te teme – toate aceste amănunte vor ieşi la lumină, pe măsură ce relaţia dintre noi evoluează, şi sunt convins că mă vei vizita iar în curând! Aş vrea să-ţi prezint o persoană cu totul specială. Ce zici?“

> de acord

Ecranul se mută spre dreapta, dincolo de frapieră. O femeie – să se-apropie de patruzeci de ani? – stă pe jos, fumează şi fredonează pasaje din *Pădurea norvegiană*[49], între un fum şi altul. Poartă o cămaşă bărbătească şi o pereche de colanţi negri, care-i modelează picioarele graţioase. Părul lung îi atârnă până la talie. Are ochii mei. „Bună, Eiji.“ Are o voce tandră, în care se simte bucuria că mă vede. „Ia să vedem, ghiceşti cine aş putea fi?“

> poate alba-ca-zapada

Ea zâmbeşte către tata şi stinge ţigara. „Văd că ai simţul umorului, ca şi tatăl tău. Sunt mama ta.“

> dar, mami scumpo, tu nu l_ai vazut pe tati de 17

ani

Programul analizează această informaţie neaşteptată, în timp ce furtuna loveşte în fereastră ca berbecele. Mama-şi aprinde o altă ţigară. „Mă rog, am avut câteva lucruri de reparat între noi, recunosc. Dar acum ne-nţelegem, de parcă ne-ar fi luat casa foc.“

> deci ai ramas, pana la urma, fara fraieri care sa_ti dea bani

„Mă doare când îmi spui asta, Eiji.“ Şi mama mea virtuală se-ntoarce cu spatele şi plânge alarmant de asemănător cu mama mea reală, cu nişte scuturături camuflate şi uscate. Dau să tastez nişte scuze, dar primul îmi răspunde tata. Vorbeşte rar, cu o cadenţă ameninţătoare, dramatică. „Aici suntem într-o casă, tinere, nu la hotel! Dacă nu eşti în stare să foloseşti un limbaj civilizat, uite-acolo uşa!“ Ce mai pereche de părinţi virtuali mi-a generat şi programul ăsta! Iar ei se gândesc, probabil: Ce mai fiu virtual ne-a generat şi realitatea asta! Florile de prun sunt făcute praf şi pulbere de vremea scăpată din frâu.

— Alo!! Deşteptarea! Nu-i nimeni acasă? – atât de tare strigă un bărbat în braseria Jupiter, încât acoperă vuietul furtunii virtuale. Mi-ai dat restu’ greşit, fetico!

Mă deconectez şi mă-ntorc, să văd şi eu ce mare nenorocire s-a petrecut. Un dron cu alură de urs grizzly şi cămaşă pătată se răsteşte la fata cu cea mai fără-cusur ceafă din toată creaţiunea – de când şi-a făcut apariţia? Surprinsă, dar stăpână pe sine, ea-i întoarce privirea. Măgăriţa spală vasele, nu se bagă-n belea, în timp ce fata mea se străduieşte să fie politicoasă cu bivolul ăsta uman.

— Mi-aţi dat o bancnotă de numai cinci mii de yeni, domnule.

— Ascultă la mine, fetico! Ţi-am dat o bancnotă de zece mii de yeni! De zece! Nu de cinci!

— Domnule, ştiu sigur…

Individul se ridică pe cele două picioare din spate.

— M-acuzi că mint, fetico?

— Nu, domnule, vă spun doar că nu aveţi dreptate.

— Ce-oi fi, vreo feministă? Mai tai din rest, că eş’ tu frigidă?

Clienţii de la coadă se foiesc jenaţi, dar nimeni nu zice nimic.

— Domnule, vă…

— Ţi-am dat una de zece mii, stârpitur-avortată! Restu’ corect! *Imediat!*

Ceafă-Perfectă deschide sertarul casei de marcat, care face *ping!*

— Domnule, nici măcar nu avem aici o bancnotă de zece mii.

Bivol băleşte şi-şi scutură coarnele.

— Aşa! Mai nou, furi şi din casă!

Poate că nu mi-a trecut încă de tot efectul haşişului sau poate că *Virtua Sapiens* mi-a remodelat simţul realităţii, dar mă trezesc făcând trei lucruri: mă ridic de pe scaun, mă duc la Bivol şi-l bat pe umăr. Individul se-ntoarce. Are colţurile gurii lăsate în jos, a zeflemea. E-un bivol încă şi mai mare decât mi-am imaginat, dar acum e prea târziu, aşa că-l atac eu primul şi cât pot de tare. Îi arunc între ochi cafeaua şi-i trag un cap în gură şi nas, da' *zdravăn* de tot, nu glumă. Prin faţa ochilor, îmi sclipesc luminiţe ca din pomul de Crăciun. Bivol se dă înapoi, scoţând un strigăt gâlgâit – „Aaaaauuuuu!“ I se prelinge sângele din nas, printre degete. Îmi recapăt echilibrul şi caut cu mâna ceva cu care să dau în el. Durerea din frunte mă face să am o voce spartă şi sacadată:

— Ieşi afară-n *momentul* ăsta, c-altfel îţi fac dinţii ăia *praştie* cu – mă uit ce este obiectul pe care am pus mâna – *scrumiera* asta!

Probabil c-arăt suficient de dus cu pluta, ca să şi fac aşa ceva, fiindcă Bivol renunţă la luptă, după ce şuieră ceva printre dinţi despre poliţie şi agresiune, pe un ton fonfănit. Clienţii se-ntorc la ce făceau. Lao Zi mă bate pe umăr:

— Bună treabă, Şefu'.

Măgăriţa vine şi ea, toată numai griji, la colega de tură.

— Eşti bine, da? N-am ştiut despre ce e vorba…

Ceafă-Perfectă trânteşte la loc sertarul casei de marcat şi se uită la mine, să mă-nghită din priviri:

— Mă descurcam şi singură cu el.

— Ştiu, i-o întorc – luminiţele din pomul de Crăciun fâsâie a pericol.

— Dar îţi mulţumesc, bineînţeles.

Îmi surâde grijulie, aşa, cât să am la ce mă gândi, ca să-mi iau gândul de la durere, când luminiţele de Crăciun fuzionează-ntr-una mare. M-aşez înapoi la locul meu şi durerea mi se-mprăştie în tot capul pentru o vreme.

Mă-ntreb dacă mama mea o fi băut vreodată ceva la braseria Jupiter, cât a locuit la Tōkyō. Poate după ce ne-a născut pe Anju şi pe mine, poate a stat chiar pe locul meu de-acum, aşteptând s-o cheme Akiko Katō. Lucrează şi duminica, dronimea de la PanOpticon. Câte un şuvoi constant intră şi iese din clădire. Au trecut aproape două săptămâni de la pânda mea eşuată, şi tatăl meu e tot pierdut

în Tōkyō. Ar putea fi într-o suburbie, naiba-ştie-unde, ar putea fi tipul ăsta, care citeşte paginile de sport la masa de-alături. Lao Zi e la două scaune distanţă, conectat la jocul lui ţăcănit.

— Ei, zice chelneriţa cu ceafa perfectă, ţinând în mână cana de cafea. Mai vrei un rând?

— Mă tem că nu mai am bani.

— Din partea casei. Plata în natură, pentru serviciile de securitate oferite.

— Atunci, chiar că mi-ar mai plăcea un rând. Mulţumesc.

Îmi toarnă. Eu mă uit. Se interesează:

— Cum te simţi cu capul?

Mă sprijin în cot şi-mi acopăr gâtul, ca s-ascund ştampila de buze.

— Bine.

— Altceva?

— Ce altceva?

— Înc-o brioşă? O plătesc eu.

— Ce mi-ar plăcea, dacă nu te… superi – durerea mă face mai curajos decât mi-aş fi închipuit vreodată că pot să fiu –, este să-mi spui cum te cheamă.

Zâmbetul ei precaut întârzie câteva clipe.

— Ai Imajō.

— Ai Imajō…

Tare nume.

— Şi pe tine?

— Eiji Miyake.

Nu la fel de tare.

— Eiji Miyake, zice Ai Imajō – drept care, eu mă simt mult, muuult mai bine –, studiindu-mi pata roşie de pe frunte. Nu te doare ca naiba când îi tragi cuiva un cap în gură?

— Dacă ştii ce şi cum să faci, nu. În teorie.

— Adică nu le tragi capete-n gură oamenilor, în fiecare zi?

— Azi a fost prima dată, pentru mine.

— Ce ocazie istorică!

Semafoarele de la intersecţie se-nverzesc şi traficul îşi reia huruitul şi viermuiala prin caniculă.

— Unde altundeva te-am mai văzut, Eiji Miyake?

— În ziua cu furtuna. De-acum două săptămâni. Ai crezut c-ascultam ce vorbeai la telefon – în fine, probabil că asta şi făceam. După ce ieşiseşi din tură.

Am stat aici câteva ore bune.

— A-ha, zice Ai Imajō, gândindu-se-n urmă şi dând din cap. Mi-aduc aminte.

— Ai dracului, ai dracului, ai *dracului* de bioborgi! îşi blestemă Lao Zi aparatul *vidboy3*, pe care-l ţine cu amândouă mâinile.

— Sunt în pauză. Te superi dacă stau aici?

Oare mă supăr?

— Sigur că da, stai.

Şi, spre bucuria şi toată jena mea – la cât de buimac sunt, după o noapte petrecută cu o străină absolută, într-un hotel cu plata la oră –, fata cu cea mai fără-cusur ceafă din toată creaţiunea se aşază lângă mine.

— Ia zi, şi te-ai întâlnit cu cine era vorba? mă-ntreabă.

— Cum adică?

— Păi… cu persoana pe care o aşteptai, în ziua cu furtuna.

— Nu. Încă nu.

— Iubita?

Mă gândesc la jocul pe care tocmai l-am jucat şi-o vizualizez pe Akiko Katō.

— O rudă.

— De când o cauţi?

— De trei săptămâni.

— De trei săptămâni… adică, de când ai venit la Tōkyō?

— De unde ştii?

I se rotunjesc pometţii obrajilor şi colţurile ochilor i se-nalţă, ca la o lună nouă. Îmi place un zâmbet ca ăsta.

— După accent. O să-ţi dispară, peste şase luni. De unde eşti?

— Nu cred c-ai auzit de fundătura din care vin eu.

— Provoacă-mă.

— De pe Yakushima. O insulă…

— …de la sud de Kyūshū, pe care cresc cedri din perioada Jōmon[50], cele mai bătrâne fiinţe încă vii din emisfera estică. Şi? Cum ţi se pare Tōkyō, acest oraş dificil?

Tōkyō, acest oraş dificil. Cât de tare poate fi o asemenea descriere?

— Plin de surprize. Uneori, solitar. De cele mai multe ori, ciudat. Nu reuşesc să merg în linie dreaptă. Mă ciocnesc întruna de oameni.

— Nu te mai gândi la mers. La fel ca prinsul mâncării direct în gură – dacă te gândeşti la ce faci, ratezi. De unde ştii că ruda pe care o aştepţi trece pe-aici?

— Nu ştiu, de fapt. Nu ştiu nici măcar cum arată.

— E o rudă mai îndepărtată?
— N-aş vrea să te plictisesc.
— Mă vezi plictisită? De ce nu cauţi în cartea de telefoane?
— Nici numele nu i-l ştiu.
Ai Imajō se încruntă.
— Dar ea, ruda, ştie cum te cheamă pe tine?
— Ştie.
— Păi, atunci, bagă un anunţ la rubrica de mesaje personale: „Rudele lui Eiji Miyake sunt rugate să contacteze această căsuţă poştală“. Ceva de genul ăsta. Cei mai mulţi tokioţi citesc aceleaşi trei sau patru ziare. Poate că ruda ta n-o să citească personal, dar altcineva, poate că da. Pari să ai îndoieli.
Mă gândesc intens. Ai Imajō mă studiază.
— Ce? – ce-mi place să fiu studiat de Ai Imajō. Zic: Habar n-am.
— Habar n-ai… de ce anume? – iar acelaşi zâmbet amestecat cu perplexitate.
— Habar n-am de ce-am fost atât de prost şi nu m-am gândit pân-acum? Ce ziare?

— E-hei, Om al Sălbăticiei din Kyūshū, zice Buntarō, când ajung înapoi la Steaua Căzătoare, ochii tăi sunt ca două găuri de pişat în zăpadă.
Proprietarul meu mănâncă o îngheţată pe băţ, stropită cu sânge de afine. Pe monitorul video, un bărbat în costum negru merge printr-un deşert. O chitară se rostogoleşte printre rotocoalele de buruieni. Costumul negru se cere dus la curăţat, iar omul din el are nevoie urgentă de-un bărbierit şi-un duş.
— ’Neaţa. Ce film e ăsta?
— *Paris, Texas*, de Wim Wenders.
Buntarō-şi îndeasă în gură ultima bucată din îngheţata pe băţ, înainte s-apuce să i se scurgă pe mână. Mă mai uit puţin. La Paris, Texas[51], nu se-ntâmplă mai-nimic.
— Cam lent, nu? Ce zici?
— Băiete, zice Buntarō, lingându-şi degetele, ăsta-i un film clasic al genului existenţialist. Un bărbat fără memorie întâlneşte o femeie cu ţâţe masive. Da? Ţie cum ţi-a fost noaptea? Fără memorie sau cu ţâţe masive? Şi nu mă prosteşti tu pe mine, să ştii. Am fost şi eu tânăr odată. Deşi, trebuie să-ţi recunosc măcar atât, lucrezi rapid. Numai de două săptămâni în oraşul ăsta mare, şi deja te ţii după sexul mai frumos mirositor.
— Am dat peste nişte prieteni, ca să zic aşa.

— Da, da, cum altfel? Apropo de prieteni: am văzut un gândac monstruos mai devreme.
— Vorbeşte cu proprietarul meu.
— Nu, serios, am crezut că era un şobolan chilug. Până şi-a răsucit antenele. Am încercat să-l stropşesc, dar a luat-o din loc, şi parc-a zburat pe scări în sus. A dispărut pe sub uşa ta, până s-apuc eu să spun: „Pentru numele a tot ce-i sfânt pe lume, ce-a mai fost şi-asta?“ L-o fi mâncat mâţa ta-nfometată. Sau ţi-o fi mâncat el mâţa-nfometată.
— Mi-am hrănit mâţa-nfometată înainte să plec.
Îmi pare bine să-l văd pe Buntarō cum se obişnuieşte cu ideea că Pisică locuieşte-n chichineaţa mea.
— Aha! Ţi-ai plănuit întâlnirea, este?
Mie-mi vâjâie capul. Îl implor:
— Lasă-mă-n pace. Te rog eu.
— De ce, te-am bătut la cap? Goleşte ce-i plin, umple ce-i gol, scarpină ce te mănâncă. Astea-s cele trei secrete ale armoniei. Dar *ce anume* este acea pată neidentificată care-ţi acoperă gâtlejul?
S-ataci înseamnă să aperi.
— Ţi s-a descheiat fermoarul la pantaloni.
— Şi ce dacă? Pasărea moartă nu mai fuge din cuib.
— Nu-i aşa de moartă pasărea. Uită-te la nevastă-ta.
— Pasărea chiar e moartă. Uită-te la nevastă-mea.
— Ă?
— O să vezi tu, într-o bună zi, băiete, ce vreau să zic.
Dau să mă duc la mine, sus, când pe uşă intră-n şir, tropăind, trei băieţi de liceu. Comandantul mă-ntreabă pe mine:
— Aici găsim *Virtua Sapiens*?
— N-am auzit, îi răspunde Buntarō. Ce-i asta, urmarea de la *Homo*?
— Ce-i ăla?
— E un joc video. A ieşit săptămâna trecută, îi explic eu.
Locţiitorul la comandă nu mă bagă-n seamă:
— Dar *Paloşul din Zyqorum*, aveţi?
— N-avem programe. Numai casete video.
— V-am spus io! zice comandantul, şi ies toţi trei, în formaţie.
— Mai treceţi pe-aici, băieţi! le spune Buntarō, uitându-se după ei. Ştii, Miyake, am aflat dintr-o sursă autorizată – nici mai mult, nici mai puţin decât

Bebeluşul şi tu – că tatăl mediu japonez petrece şapteşpe minute pe zi cu progeniturile lui. Şcolarul mediu petrece nouăş'cinci de minute pe zi cufundat în jocuri video. Ce-i asta? O generaţie nouă de tătici electronici. Când o să vină pe lume, Kōdai o să-şi primească poveştile de adormit de la părinţii lui, nu de la nişte programatori ţicnito-drogato-psiho-demenţi. Îmi pregătesc de pe-acum un „Nu“ scurt şi tare, pentru când o să vină Kōdai şi-o să ceară-n gura mare o drăcărie de-aia cu jocuri video.

— Şi dac-o să-ţi vină plângând în gura mare, fiindcă nici unul dintre copiii din clasa lui n-o să stea de vorbă cu el, din cauza tăticului prea scârţar, ca să-i cumpere o consolă de jocuri?

Buntarō se-ncruntă.

— Ăăă… uite, la asta nu m-am gândit. Tatăl tău cum a procedat?

— Era-n altă parte a ţării.

— Atunci, mama ta.

O minciună mică duce la încă una.

— Eu aveam clubul meu de fotbal. Oricum, trebuie să mă duc să… mă spăl.

Urc în chichineaţa mea, fac duş – până s-apuc să mă şterg peste tot, sunt iarăşi destul de transpirat, ca să fac duşul numărul doi –, după care mă-ntind pe saltea. Nu-mi vine somnul. Îmi tot vine-n minte Ai Imajō. Gâtul ei suplu, zâmbetul ei. Îmi pronunţă numele. Mă ridic şi-ncerc să cânt nişte acorduri la chitară, dar am degetele anchilozate. Verific motelul de gândaci. Un singur client – pui mic. Gândac o fi dat zvoană-n ţară de cât de ospitaliere sunt motelurile. Pisică se-ntoarce şi-şi linge apa din farfurioară până la ultimul strop. I-o umplu la loc şi o linge şi pe-asta până la ultimul strop.

Mă duc, mai târziu, să cumpăr ziarul *Tokyo Evening Mail*. Iau submarinul până la gara din Ueno şi-mi găsesc un loc liniştit în parc, unde completez formularul tipizat de plasare de anunţ. Fac mai întâi câteva ciorne – este crucial să nu scriu nimic din ce-ar putea s-o provoace pe mama mea vitregă sau ar putea lăsa impresia că vreau bani. Până la urmă, sunt mulţumit cu Planul C: un mesaj scurt şi simplu. Îl trimit prin poştă mâine, în timpul pauzei de prânz. Sug o bombă cu şampanie. Parcul din Ueno geme de familii, copii, perechi, bătrâni, grupuri de străini: brazilieni, poate, sau chinezi – fiecare naţionalitate pe propriul petic de teren. Vizitatori de muzee, mânuitori de aparate de fotografiat, amatori de plăci cu role. Greieri în copaci, bebeluşi sub copaci, un bâlci de distracţii printre copaci. Porumbei uleioşi. Motociclete ca de la velocodrom huruie pe

dinafara perimetrului. Miroase-n aer a vată de zahăr, a tămâie, a grădină zoologică, a mere-n aluat, în formă de caracatiţă. Cobor până la iazul Shinobazu, ca să văd cum hrăneşte lumea raţele. M-aşez pe jos, rezemat de-un copac, şi-mi pun *Jocurile minţii*[52] la discman. E cea mai fierbinte după-amiază din istoria lunii septembrie. Urmăresc norii. Uite-o şi pe Doamna Portret, cum se ceartă c-un interlocutor invizibil. Mă-ntreb dac-o să am vreodată curajul s-o invit pe Ai Imajō să ieşim împreună. Mă uit atent la o tânără care hrăneşte raţele cu firimituri de pâine dintr-o pungă de hârtie. Are lângă ea, pe bancă, un teanc de cărţi de la bibliotecă. Aţipesc. Femeia-şi îndreaptă bicicleta către mine, ca şi cum ar vrea să-mi vorbească. Îmi studiază faţa. Eu apăs pe butonul de „Stop“ al discmanului, şi zgomotele parcului revin în forţă.

— Nu, zice, în cele din urmă, nu poate fi doar o coincidenţă.

— Poftim?

— Daimon îşi trimite spionii pe urmele mele – şi scutură din cap dezgustată, ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

Mă ridic în fund.

— Cine sunteţi? – la care ea face o mutră dură:

— N-am nevoie de tot rahatul ăsta.

Ă?

Degetul ei mă străpunge, limba-i şuieră:

— Spune-i să se ducă-n pizda mă-sii! Spune-i să le vândă iluziile-alea cu fuga şcolăriţelor care gem sub el! Spune-i că e-un târâie-brâu! Spune-i că ţara mea nu mai e colonie japoneză, de când s-a sfârşit ultimul război! Spune-i că-mi schimb numărul, dacă-ncearcă să mă sune! Spune-i că bag furculiţa-n el, dacă-şi arată mutra la uşa mea! Spune-i că, pentru mine, Yuzu Daimon poate să se înece-n mocirlă şi să moară! Şi toate astea-s valabile şi pentru tine.

Raţele măcăne.

Dintr-odată, mi se luminează totul. Femeia din faţa mea e Miriam, animatoarea de la Dama-de-Pică. Femeia care n-a venit la-ntâlnirea cu Yuzu Daimon, la centrul de jocuri, ieri-seară. Femeia cu care l-am ajutat pe Daimon să-şi regleze conturile. Oribil.

— Jur, încep, că… habar n-am avut, nu te spionam adineauri, nu mi-am dat seama – raţele se ridică stol –, adică, totul e-o greşeală, nu ştiam c-o să fii aici, de unde să ştiu? Zău că nici nu-l cunosc pe Daimon, de fapt…

Mai întâi, din platanul de deasupra ţâşnesc ţepi. Al doilea, îmi străpunge mintea faptul că mi-a tras un şut cât a putut de tare, de ţintit şi de real în boaşe.

Al treilea, mă zvârcolesc pe jos, în timp ce plouă peste mine cu săgeţi de durere. Al patrulea, îi aud vocea, destul de rece, cât să-ngheţe iazul.

— Ştiu *exact* cine eşti, Eiji Miyake. Eşti o lipitoare şi trăieşti minţind în stânga şi-n dreapta. La fel ca taică-tu.

Se-ntoarce şi-şi ia bicicleta-n primire. Eu încerc să nu mai bag în seamă durerea şi să dau filmul înapoi, la ultima ei replică.

— Aşteaptă!

Se-ndepărtează deja pe bicicletă. Mă ridic în picioare, cum-necum.

— Aşteaptă!

Dă din pedale tot mai repede, pe pasarela care desparte iazul raţelor de lacul bărcuţelor. Încerc s-alerg după ea, dar mă doare atât de tare, că mi se taie respiraţia.

— Miriam! Aşteaptă!

Mamele cu cărucioare-şi întorc privirile spre mine. Un snop de băieţi motociclişti se uită şi râd. Râd până şi raţele.

— *Miriam!*

Mă las pe vine, învins, şi mă uit după ea, cum dispare în mirajurile şi vârtejurile de stropi ale fântânilor. Îl cunoaşte pe tatăl meu! Vreau să mă simt plin de speranţă, dar vreau să şi urlu de frustrare. Şontâcăi înapoi la lucrurile mele, unde găsesc un obiect în plus, ajuns nu-ştiu-cum în praful dintre rădăcinile platanului. O carte de la bibliotecă, probabil căzută, când Miriam a vrut să mă scopească. Dar ce carte e? Nu reuşesc să citesc o vorbă – e-n coreeană.

Pe străduţele dosnice din Shibuya, mă rătăcesc una-două. De ieri până azi după-amiază parc-au trecut săptămâni întregi. Reţeaua de străzi înguste şi umbre înecate-n lumină şi cartierul roz de noaptea trecută par două oraşe complet diferite. Ciori şi pisici scormonesc prin mormanele de gunoaie. Camioane ale berăriilor dau înapoi pe după colţuri. Apa năboieşte din canalizarea înfundată. Zona de noapte a Shibuyei moţăie, ca un comediant sastisit între numere. Ochii încep să mi se piardă printre firme: *Orhideea sălbatică*, *Yamato Nadeshiko*, *Mac's*, *Dickens*, *Yumi-chan*. Chiar dac-aş da, întâmplător, peste Dama-de-Pică, aş fi atât de sleit de căutare, încât probabil că nici n-aş vedea-o. Am plecat de la Steaua Căzătoare fără ceas, şi n-am de unde şti cât de repede se scurge după-masa. Mă dor picioarele şi am gust de pământ pe limbă. Ce cald e! Îmi fac vânt cu şapca de baseball. N-ajută la nimic. O mama-*san* bătrână-şi udă gălbenelele

din jardinieră, la o fereastră de la etajul doi. Îi întorc privirea, dar ea se uită-n continuare la mine, cu o privire absentă.

Cabina telefonică e-un tărâm aparte, al pornografiei şi-al mirosurilor de pantaloni care n-au fost niciodată spălaţi. La Tōkyō nu-i nevoie să-ţi cumperi benzi desenate cu poveşti deocheate – ajunge să găseşti cea mai apropiată cabină. Eu şi verii mei am fi economisit o avere. Toate formele şi mărimile care mi-au trecut vreodată prin minte, plus multe altele. Partide-n trei, în patru, sado-maso, catalog pentru liceeni, servicii speciale pentru octogenari.

— Informaţii telefonice, răspunde o voce de femeie. Ce oraş, vă rog?

— Tōkyō.

— Ce zonă, vă rog?

— Shibuya.

— Şi numele, vă rog?

Domnişoara Manilla Răsărit-de-Soare pune bot între două mingi de plajă. Nu, zău că…

— Numele, vă rog?

…nu se poate să fie ale ei, adevărate…

— Numele, vă rog!

— Ăăă… scuzaţi. Încerc să găsesc un bar, Dama-de-Pică.

— Dama-de-Pică… un moment, vă rog.

Răpăit de taste.

Domnişoara Frişcă-cu-Biciuşcă linge spuma de pe tocurile-cui ale propriilor pantofi.

Răpăit de taste.

— „Dama cu camelii“… Dame de companie… Îmi pare rău, nu-i aici.

— Sunteţi sigură? Astă-noapte era. Se poate să fie numărul mai nou?

Doamna Mop călăreşte o mătură, iar în balon zice: „Bag-o! Scoate-o! Cine mai poate-o!“

— Numerele noi sunt adăugate în calculator, odată făcută înregistrarea.

— Deci, Dama-de-Pică, dacă nu e-n calculator la dumneavoastră…

— Înseamnă că nu e listată-n cartea de telefoane.

Ciudat.

— Ce bar vrea să-şi ţină ascuns numărul de telefon?

— Unul foarte exclusivist, îmi imaginez. Mă scuzaţi, dar nu vă pot ajuta.

— Da, bine. Mulţumesc de-ncercare.

Pun telefonul jos. Pe-un carton mare, fără număr de telefon, scrie cu caractere desenate de-o mână de copil: „Dacă vrei să faci sex cu mine, sunt chiar aici, afară“. Mă uit de jur împrejur. O văd uitându-se fix la mine prin peretele de sticlă al cabinei. Cât să aibă, şaişpe? Cinşpe? Paişpe ani? Are-n ochi o privire nelalocul ei. Îşi apasă buzele uşor de geam. O şterg de-acolo, cum nici Gândac n-a fugit de repede.

Uşa secţiei de poliţie mi se-mpotriveşte. O deschid, însă hârşâind-o de podea. Afişe străvechi, de pe vremea când era căutat cultul Aum Shinrikyō[53]; afişe cu „Formaţi 110“[54]; afişe cu „Alătură-te Poliţiei şi apără Japonia“. Poate altă dată, mulţumesc. Fişete cu dosare. Ceasul de perete alb-cu-negru, cu secundar care se mişcă, acelaşi model peste care dai în toate clădirile guvernamentale. Un calendar de la Citi Bank, ale cărui file flutură în adierea evantaiului rotitor din tavan. Poliţistul e cufundat în meditaţie, cu scaunul dat pe spate şi mâinile încrucişate la ceafă. Ridică o pleoapă.

— Ia zi, băiete.

— Iertaţi-mă. Caut un bar.

— Cauţi un bar?

Vorbele i se scurg pe la colţurile gurii.

— Da.

— E bun orice bar? Sau trebuie să fie un bar anume?

— Caut un bar anume.

— Cauţi un bar anume.

— Da.

Scoate un oftat care se prelungeşte până la sfârşitul lumii. Ridică şi cealaltă pleoapă. Are globii ochilor injectaţi. Tace îndelung. Se apleacă în faţă. Scaunul îi scârţâie. Desfăşoară o hartă pe birou – încet. Cu capu-n jos.

— Numele?

— Eiji Miyake.

Se uită prelung.

— Nu al tău, geniule. Numele barului.

— A, scuzaţi… Dama-de-Pică.

Se concentrează şi se încruntă.

— Eşti client obişnuit, la barul ăsta? – la care eu înghit în sec:

— Nu tocmai. Am fost acolo azi-noapte.

Se uită la mine, ca şi cum i-aş da răspunsuri evazive.

— Te-a dus cineva?

Dau din cap că da. Mă priveşte lung, din alt unghi.

— Şi vrei să te duci înapoi acolo? De ce?

— Trebuie să stau de vorbă c-un fel de… prietenă, care lucreaz-acolo.

— Trebuie să stai de vorbă c-un fel de prietenă, care lucrează acolo. Câţi ani ziceai că ai, mai exact?

— Ăăă… n-am zis.

— Ştiu că n-ai zis, geniule. De-aia te şi-ntreb. Câţi ani ai?

Ce-o mai fi şi-asta?

— Douăzeci.

— Actele.

Cu gesturi nervoase, îmi scot portofelul şi-i întind permisul de conducere. Îl ia şi-l studiază atent.

— Eiji Miyake, rezident în prefectura Kagoshima. La muncă-n Tōkyō? – dau din cap că da, el continuă: Data naşterii, 9 septembrie. Adică ieri ai împlinit douăzeci, corect?

— Corect.

— Aşadar, în momentul vizitării barului respectiv, nu aveai vârsta minimă necesară pentru consumul de băuturi alcoolice, corect?

— Am fost la Dama-de-Pică ieri. De ziua mea.

— Ai fost la numitul bar ieri. De ziua ta.

— Tot ce vreau este adresa localului, domnule poliţist.

Îmi studiază mutra îndelung, în căutare de indicii. Într-un târziu, îmi restituie permisul de conducere.

— Un singur lucru-ţi pot sugera: să obţii adresa respectivă sunându-ţi prietena respectivă. Dama-de-Pică nu figurează pe nici una dintre hărţile mele.

Punct. Mă-nclin şi plec, luptându-mă să fac uşa s-alunece, în timp ce el îşi imprimă-n memorie trăsăturile mele.

Mă recunosc învins. Picioarele mele sunt pe cale să se deşurubeze şi să-mi cadă. Am cutreierat fiecare stradă şi alee din Shibuya de cel puţin două ori, şi Dama-de-Pică, pur şi simplu, nu mai este. Îmi cumpăr o doză de Calpis şi un pachet de ţigări Seven Stars, şi m-aşez pe-o treaptă. Oare l-aş putea găsi pe Daimon, dacă m-aş întoarce la salonul de biliard? Nu. Precis c-o să evite multă vreme să mai treacă pe-acolo, ca să mă evite pe mine. Măcar dacă Miriam ar fi spus încă de azi-noapte că-l cunoaşte pe tatăl meu. De unde ştia cum mă

cheamă? Ştia, pentru că Daimon mi-a spus pe nume de mai multe ori. „Miyake“, totuşi, e un nume destul de comun. Daimon m-a semnat în registru, şi ea, probabil, a văzut acea combinaţie curioasă de semne *kanji*, care formează numele „Eiji“. Probabil că şi tatăl meu a vorbit despre mine. Sorb din doza de suc şi-mi aprind o ţigară. Tatăl meu se mişcă prin asemenea cercuri din cluburile exclusiviste – aproape un singur lucru ştiu despre el, şi anume că-i bogat. Îmi închipui cum se rostogoleşte fumul prin plămânii mei – ca praful prin galeriile de mină în care pătrunde soarele. Nu-i chiar aşa de straniu c-am dat peste Miriam la iazul Shinobazu. Hrăneşte raţe – câte locuri sunt, în Tōkyō, unde poţi hrăni raţele? Îmi depun ţigara-n echilibru pe doza de suc şi-ncep să dau foile cărţii de la bibliotecă, pe care a scăpat-o Miriam pe jos. Ce chestie. Să-mi dea un şut în boaşe tocmai femeia care o face pe animatoarea pentru tatăl meu. Nu. Ceva nu-i deloc în regulă. Prea sunt bizare toate aceste coincidenţe. Chiar şi aşa. Un fel de Plan D ar fi să descopăr cum se leagă ele toate şi cum se explică. Mă-ntreb dacă şi tatăl meu e-un afemeiat, cum pare să fie tatăl lui Daimon. Întotdeauna mi l-am închipuit ca fiind un soi de adulterin fidel. Şi totuşi am venit pân-aici ca să-l găsesc, nu să-l judec. Ţigara mi se rostogoleşte jos de pe doza de suc, doză care a început, cu de la sine putere, să vibreze, să se clatine şi…

…se răstoarnă, pământul geme, ferestrele zăngăne, clădirile se zgâlţâie, căcat, şi *eu* mă zgâlţâi, adrenalina ţâşneşte, un milion de propoziţii amuţesc, ascensoarele se-opresc, milioane de alţi tokioţi se vâră sub mese şi se reped în cadrele uşilor. Mă ghemuiesc într-o poziţie ca un fel de minge, parcă mă şi văd rostogolindu-mă sub zidăria prăbuşită, şi-ntregul oraş, inclusiv eu, se-ntrece-n rugăciuni fierbinţi adresate oricui, *ori-şi-cui* ar putea fi pe recepţie – Dumnezeu, toţi zeii, forţele *kami*[55], strămoşii: opreşte asta, opreşte asta, opreşte *acum* asta, te rog, te rog, te rog, să nu fie ăsta cel mare, nu ăla marele de tot, nu azi, nu acum, să nu fie un alt Kobe[56], să nu fie un alt 1923[57], nu azi, nu aici. Sucul Calpis a format o deltă pe trotuarul setos. Buntarō mi-a spus că sunt cutremure cu oscilaţii pe verticală şi cutremure cu oscilaţii pe-orizontală. Cele orizontale sunt în regulă. Cele verticale pun la pământ oraşe-ntregi. Dar cum să le deosebeşti unele de altele? Ce mai contează – *opreşte*-te odată!

Cutremurul se opreşte.

Mă dez-ghemuiesc, renăscut şi năuc, nevenindu-mi să cred, cel puţin deocamdată. Linişte. Respiro. Uşurarea plouă peste lume din cer. Oamenii-şi deschid aparatele de radio, ca să afle dacă n-a fost decât un sughiţ local sau dacă

Yokohama, poate Nagoya, sunt deja nişte grămezi de moloz pe harta Japoniei. Îmi ridic doza de suc în poziţie dreaptă şi-mi aprind o altă ţigară. Pe urmă, văd încă un lucru pentru care nu-mi vine, deocamdată, să-mi cred ochilor. Peste drum de treapta pe care stau, se intră într-un pasaj. Pasajul pătrunde în clădire şi se termină la uşile unui ascensor. Lângă ascensor, o firmă. Pe acea firmă, lângă #9, doi ochi trapezoidali se uită fix şi ţintă la mine. Cunosc acei ochi. Sunt ochii damei de pică.

Un gong răsun-a bronz, şi uşile ascensorului se deschid. Lângă proiector, tronează o găleată cu apă cu detergent. O femeie-n salopetă de lucru curăţă găuricile din planetariu cu un beţişor de cocteil. Îmi aruncă o privire de pe scara pe care-i cocoţată.

— Deschidem la ora nouă, domnule, îmi pare rău – după care, când vede-n ce hal de jerpeleală sunt, zice: *Ah*, nu mai vreau alt ciudat care vinde telefoane mobile!

Aşa încât sar şi eu peste politeţuri.

— Speram să pot schimba câteva vorbe cu Miriam.

Mă scanează cu privirile.

— Cine sunteţi, mai exact?

— Mă numesc Miyake. Am fost aseară aici cu Yuzu Daimon. Miriam ne-a fost animatoare. Trebuie doar s-o întreb ceva. Pe urmă, plec.

Femeia scutură din cap.

— Cred că plecaţi chiar acum, e mai sigur aşa.

— Vă rog. Nu sunt vreun ţicnit sau mai-ştiu-eu-ce. Vă rog.

— Oricum, Miriam nu lucrează-n seara asta.

— Aţi putea să-mi daţi măcar numărul ei de telefon?

— Ce-ntrebare ziceaţi că vreţi să-i puneţi? întreabă femeia, vârând beţişorul de cocteil într-o altă găurică.

— Una personală.

Până azi, nu s-a uitat nimeni atât de mult la mine. Femeia face semn cu degetul mare către uşa cu draperie.

— Mergeţi şi vorbiţi cu Shiyori.

Îi mulţumesc şi mă-ndrept către fumoar. Tapiseriile sunt acum rulate-n sus şi ferestrele sunt ca nişte lingouri de lumină solară. Nişte femei în tricouri şi blugi stau în cerc şi sorb tăiţei *sōmen*. O domnişoară delicată lucrează ceva la un papagal mecanic. Intru, şi orice conversaţie amuţeşte.

— Da? zice una dintre fete.

— Fata de la intrare mi-a spus să-ntreb de Shiyori.

— Eu sunt, zice ea, turnându-şi nişte ceai chinezesc *oolong*. Ce vrei?

— Să stau de vorbă cu Miriam.

— Azi nu lucrează.

O altă fată-şi potriveşte mai bine beţişoarele. Zice:

— Ai fost aici azi-noapte. Unul dintre oaspeţii lui Yuzu Daimon.

— Da.

Atitudinile variază între indiferenţă şi ostilitate. Shiyori-şi clăteşte gura cu ceai. Zice:

— Şi-acum te-a trimis înapoi, să vezi cum a fost primită mica lui farsă, este?

— Nu-nţeleg, zice o altă fată, ce bucurie-i provoacă lui felul cum se poartă cu ea.

O alta roade un beţişor.

— Eu cred aşa, zice: dacă-ţi imaginezi că Miriam o să vrea măcar să stea-n aceeaşi cameră cu tine, nu eşti în toate minţile.

— Habar n-am avut că era ceva-ntre ei.

— Eşti şi orb, atunci, nu numai că n-ai minte.

— Bine. Sunt şi orb şi n-am nici minte. Dar, vă rog, trebuie neapărat să discut cu Miriam despre ceva.

— Şi care-i urgenţa, mă rog?

— Nu pot să vă spun. E vorba de ceva ce mi-a spus ea.

Toate fetele tac, în momentul în care cea cu papagalul pune jos o şurubelniţă minusculă. Zice:

— Dacă vrei să vorbeşti cu Miriam, trebuie să te-nscrii în acest club – îmi dau seama că este Mama-*san* de azi-noapte. Candidaţii la calitatea de membru trebuie să adune nouă confirmări de la membri existenţi, neluându-l aici în calcul pe Yuzu Daimon, care nu mai e bine-venit, în momentul de faţă. Taxa de candidatură e de trei milioane de yeni – sumă nerambursabilă. Dacă se aprobă candidatura în comisia de selecţie, prima plată anuală e de nouă milioane de yeni. Odată achitată această a doua sumă, eşti liber s-o întrebi pe Miriam orice doreşti. Până atunci, informează-l pe Yuzu Daimon c-ar face bine să părăsească oraşul pentru multă vreme. Domnul Morino e foarte nemulţumit.

— Aş putea să las doar un bilet pentru…

— Nu. Ai putea doar să ne laşi.

Deschid gura să…

— Am zis că poţi doar să ne laşi.

Şi-acuma?

— Masanobu Suga? repetă recepţionera de la Universitatea Imperială, cu o privire placidă. Ce e, student? Păi, acum e ora patru după-masă, într-o zi de duminică! Probabil că este abia la micul-dejun.

— E la cursuri post-universitare. La calculatoare.

— În cazul ăsta, nici nu s-a dat încă jos din pat.

— Am înţeles că stă-ntr-o cameră la etajul nouă.

O văd pe colega de-alături aplecându-se la urechea ei şi şoptindu-i:

— Mătreţel…

— A! El… Bine. Poţi să urci. Nouă cu optsprezece.

Încă un ascensor. Uşile se deschid la etajul trei – câţiva studenţi urcă. Eu mă simt ca un duşman infiltrat. Ei îşi văd mai departe de conversaţie. Întotdeauna mi-am închipuit că studenţii nu discută decât despre filozofie, sau inginerie, sau dacă dragostea e ceva sacrosanct ori numai programare sexuală. Cei de-aici discută despre cea mai bună metodă prin care poţi trece de hidră, în *Zax Omega şi luna ciumei roşii*. Deci, iată unde ţintea crema clasei mele din liceu s-ajungă. Îmi adun curajul de-a le spune studenţilor ăstora s-atace hidra cu aruncătorul de flăcări, dar uşile ascensorului se deschid la etajul nouă. Întotdeauna mi-am închipuit că universităţile sunt clădiri joase şi-ntinse. La Tōkyō, sunt înalte şi subţiri. Coridorul e pustiu. Îl parcurg în sus şi-n jos de câteva ori, încercând să-mi dau seama de cum sunt numerotate camerele. Te pomeneşti că şi asta face parte din examenul de admitere. Până la urmă, citesc: „Masanobu Suga. Renunţaţi la speranţă, toţi microsoftiştii care intraţi aici.“[58] Bat la uşă.

— Intră!

Deschid uşa. Aerul duhneşte a subsuori, iar cuvertura cu Doraemon[59], întinsă peste fereastră, menţine camera la fel de îmbâcsită şi întunecată ca acolo. Tobe bongo, manuale, reviste, echipamente de calculator, cutiile de carton în care au fost livrate, un afiş cu Zizzi Hikaru, un ghiveci cu o tulpină, un set complet de benzi desenate *manga*, intitulat *Vulvadatorii din Norul Nouă*, o stivă de caserole de la tăiţei *ramen*[60], mumificate, şi o creastă muntoasă de teancuri de hârtii. La biroul de obiecte pierdute din gara de la Ueno, Suga ţinea-ntruna teoria birourilor fără hârtii pe ele. Fiinţa umană propriu-zisă e vârâtă-ntr-un colţ şi stă cocârjată deasupra tastaturii. Tap-tarap-tararap-tap-tap-bip-tap-bip-bip-bip.

— Căcat!

Se răsuceşte brusc şi-şi înfige privirile-n vizitator. Caută din greu să-mi acceseze faţa şi numele-n baza lui de date din cap, deşi numai nouă zile au trecut de când nu mai lucrează la Ueno, în gară.

— Miyake!

— Ai zis că pot veni să te vizitez cândva.

— Da' nu m-am gândit nici o clipă c-ai să vii, pe bune, se-ncruntă Suga. Ia zi, cum mai merg afacerile-n domeniul bunurilor pierdute? Tot mai îngheaţă pământul sub picioarele madamei Sasaki? Şi-ai văzut la TV cum a plonjat Aoyama, pân' la urmă? Toate buletinele de ştiri numai asta au dat, până la puştiul ăla de liceu, care a deturnat autocarul de vacanţă. Ai văzut aia? Le-a luat gâţii pasagerilor. Dacă vrei să ai succes, când îţi plănuieşti o sinucidere dramatică, aşa cum a făcut Aoyama, trebuie să ţi-o planifici când nu sunt alte chestii majore la ştiri.

— Suga, eu am venit să…

— Norocul tău că m-ai găsit. Ia-ţi un scaun. S-ar putea să găseşti unul sub… da, bine, las-o aşa, stai pe cutia de colo. Ieri m-am întors din săptămâna de la IBM. Să vezi numai ce laboratoare au! Pe mine m-au pus la departamentul de reclamaţii, să-i şterg la dos pe marii nespălaţi. Supărare mare. Eu voiam să fiu la Cercetare & Dezvoltare, să văd ce mai e nou pe-acolo, da? În câteva minute, mi-a şi eclozat planul de evadare. Primul apel, răspund – un tolomac din Akita, c-un accent încă şi mai de talpa-ţării decât al tău, fără supărare. „Iete c-am năcazuri cu computăru' ăsta. Să stins-ecranu'" – „Vai de mine, domnule. Vedeţi cursorul?" – „Ce-i ăla?" – „E-o săgeţică, domnule, care v-arată unde sunteţi." – „Nu vă' nici o săgeată. Nimic nu văd. Nu vă zisăi că să stins-ecranu'?" – „Am înţeles, domnule. Aveţi un indicator de curent pe monitor?" – „Pă ce să am?" – „Pe monitor, domnule. Care arată ca un televizor. Are un beculeţ luminat?" – „N-are lumină. N-are dă nici unele." – „Domnule, partea asta, ca televizorul, este băgată-n priză, în perete?" – „Habar n-am. Nu vă' nimic, nu vă zisăi?" – „Nici dacă v-arcuiţi gâtul, să priviţi pe după el, domnule?" – „Cum să mă uit? Ie bezn-aci ca noaptea, nu vă zisăi?" – „Poate ar fi de folos, domnule, s-aprindeţi lumina." – „Asta mă dusă mintea şi pă mine, da' nu s-aprinde, c-ăia cu ielectrica face reparaţii pă fire, şi nu ie lumină pân' la ora trei." – „Am înţeles, domnule. Şi am veşti bune pentru dumneavoastră." – „Hai, nu, zău?" – „Da, domnule. Mai aveţi cutiile în care aţi primit calculatorul?" – „Io n-arun' nimi' niciodată." – „Minunat, domnule. Am rugămintea să-mpachetaţi calculatorul aşa cum l-aţi primit şi să-l duceţi înapoi la magazinul de unde l-aţi cumpărat." – „Atâ' dă

gravă-i treaba?“ – „Mă tem că e gravă, domnule.“ – „Şi ce să le spun ălora dă la magazin?“ – „M-ascultaţi cu atenţie, domnule?“ – „Ascult.“ – „Spuneţi-le c-aveţi prea mult căcat în loc de creier, ca să deţineţi un calculator.“ Şi i-am închis telefonul.

— Aşa ţi-ai plănuit evadarea?

— Ştiu că-mi sunt monitorizate apelurile de bulumacu’ responsabil de mine, da? Plus, ştiu că ei ştiu că sunt prea valoros ca să mă şutuie. Aşa că supervizorul se declară de acord că talentele mele ar putea fi folosite mai profitabil într-un alt departament. Le-am sugerat Cercetare & Dezvoltare, şi dus am fost. Miyake, ce-i aia, ce-ai în mână?

— Un ananas.

— Aşa m-am gândit şi eu. Da’ de ce cari un ananas după tine?

— E pe post de cadou.

— Credeam că vin la cutie. Şi cui vrei să-i dai un ananas viu?

— Ţie.

— Mie? se miră Suga. Şi ce se face cu astea?

— Se taie-n felii cu cuţitu’ şi feliile-alea se… mănâncă.

Suga se luminează brusc la faţă.

— Ei, mulţumesc! Am uitat de masa de prânz. Ghici unde-am ajuns.

Face semn cu capul spre calculator şi extrage o bere din setul de şase. Dau din cap a neştiinţă.

— La Energia Nuclear-a franţujilor. Au ăia o tehnologie de contracarare a hackerilor… din epoca de piatră.

— Credeam că la Pentagon e Sfântul Graal pentru tine.

— Ah, căcat! exclamă Suga, după ce-mprăştie spumă de bere peste tot. Acolo şi este. Franţujii-s ca nişte zombi.

— Zombi? Ştiu că testele lor nucleare din Pacific[61] sunt de tot căcatu’, da’…

Suga scutură din cap:

— Zombi. Nici un hacker demn de siliconu’ lui nu penetrează direct. Întâi pătrundem într-un calculator zombi şi mergem la pescuit de-acolo. De multe ori, zombificăm un alt zombi, plecând de la primul. Cu cât e mai fierbinte ţinta, cu atât mai lungă e conga[62] de zombi.

E momentul să trec la problema mea.

— Vreau să-ţi cer o favoare. Una delicată.

— În ce sistem vrei s-o fac pe hackerul?

Se uită la mine, în timp ce soarbe din bere. Îmi dau seama că Suga e mult mai

puţin superficial decât l-am judecat eu. Judec oamenii prea repede. Scot cartea de la bibliotecă, pe care a lăsat-o Miriam în parc.

— S-ar putea să fie o treabă complicată, Suga, dar ai putea intra în calculatorul unei biblioteci din Tōkyō şi să iei de-acolo adresa persoanei care a-mprumutat cartea asta?

— Tu glumeşti, sau ce? zice Suga, ştergându-şi gura de spuma de bere.

— Poţi să faci asta?

— Dacă pot să mă piş direct în pisoar?

Miriam, pe numele ei coreean, este Kang Hyo Yeoun. Are douăşcinci de ani şi trei cărţi împrumutate de la biblioteca publică. Un tren de suprafaţă mă duce până la Funabashi, unde locuieşte. Cartierul are un aer obosit, dar altfel destul de prietenos. Totul ar avea nevoie de-un strat nou de vopsea. Întreb o femeie, care lucrează într-un magazin de prăjituri din preajma gării, unde se află adresa la care stă Miriam, iar ea-mi schiţează o hartă şi-şi ia la-revedere, făcându-mi cu ochiul, şmechereşte. Merg pe lângă un şir lung de biciclete parcate, o iau pe după colţul unei case şi… iată marea, pentru prima oară după o lună. Aerul marin din golful Tōkyō are un iz de petrol. Cargoboturi acostate la chei sunt încărcate şi descărcate de macarale cu patru picioare şi gâturi de girafe. Buruieni ţepoase răsar din asfaltul crăpat. Un restaurant cu specialităţi *yakiniku*[63] afumă aerul înserării cu miros de carne şi cărbuni. O trupă de garaj repetă o piesă intitulată *Genocidul sonic*. Un şofer de taxi stă proţăpit la colţul cheiului şi-şi exersează loviturile de golf, imaginându-şi mingi directe, care aterizează ţintă-n găuri, în liniştea amurgului. Un magazin de amanet cu grilaje la ferestre, un restaurant de curry bine luminat, o spălătorie automată, un magazin de spirtoase, un teren de crochet japonez şi blocul în care-şi are apartamentul Miriam. E o clădire veche, cu trei etaje. Fumez o ţigară Seven Star într-un ritm record – numai câteva fumuri. Primul etaj a fost abandonat deja. Scările de metal troncăne, când le urc. Un taifun cinstit, şi întreaga structură s-ar trezi azvârlită dincolo de Hokkaido. Am ajuns: 303.

Miriam îşi arată chipul în semiîntuneric, deasupra lanţului de siguranţă al uşii. Trânteşte uşa la loc.

Bat încă o dată, jenat. Mă las pe vine, ca să-i vorbesc prin fanta cutiei de scrisori.

— Ţi-am adus cartea de la bibliotecă. Pe care-ai scăpat-o pe jos în parc. Prezenţa mea n-are nimic de-a face cu Daimon. Miriam, nici măcar nu-l cunosc!

Te rog!

Nici un răspuns. Pe lângă mine trece un câine cu capul prins într-un abajur de lampă. Stăpânul supraponderal vine la câţiva paşi în urma lui, gâfâind. Mă priveşte furios, cu aerul că mi-ar spune: „Ia să te văd, râzi, cumva?“ Zice:

— Bob tocmai a fost castrat. Protecţia-i ca să nu se poată linge unde nu mai e cazul.

Descuie uşa vecină cu-a lui Miriam şi dispare-n propriul apartament. Miriam deschide iar uşa. Fumează. Eu tot pe vine stau. Lanţul e tot pus la uşă.

— Uite-ţi cartea.

Ia cartea. După care, mă judecă-n linişte.

— I-ai transmis lui Daimon mesajul meu?

— Am încercat să-ţi spun, Miriam. Nu-l cunosc pe Daimon.

Ea scutură din cap a frustrare.

— De ce tot repeţi asta? Dacă nu te-a trimis Daimon, cum ai ştiut unde să vii?

— Am obţinut adresa ta de la bibliotecă.

Acceptă explicaţia, fără să trebuiască să-i detaliez partea ilegal-a trebii.

— Adică mi-ai adus înapoi cartea din bunătatea inimii tale?

— Nu.

— Bine, şi ce vrei acum?

Se mută de pe un picior pe altul, şi o lumină reflectată, ca de ambră, îi prinde o latură a feţei. Înţeleg de ce s-a-ndrăgostit Daimon de ea. Nu-nţeleg nimic altceva.

— Pe bune, ştii cine e tatăl meu?

— Ce?

— În parcul din Ueno, mi-ai vorbit despre tatăl meu, ca şi cum l-ai fi cunoscut.

— E client regulat al clubului! Bineînţeles că-l cunosc!

Înghit în sec.

— Şi… cum îl cheamă?

Miriam e cât iritată, cât încurcată.

— Păi… tatăl tău e şi tatăl lui Yuzu Daimon.

Planul C se face praf şi pulbere.

— Ţi-a spus el asta?

Ei, da, totul e clar acum. Termenul „plan“ a fost o denumire pompoasă pentr-o minciunică schiloadă.

— Te-a trecut în registru, la Dama-de-Pică, drept fratele lui vitreg. Tatăl lui –

şi-al tău – întreţine cel puţin două amante-n orice moment, aşa că nu eşti nici primul, nici ultimul.

Mă uit în altă parte, nevenindu-mi să cred ce aud. Nu, e prea simplu totul, ca să poată fi crezut.

Miriam sondează terenul:

— Adică totul a fost un căcat marca Daimon?

Tatăl meu se pierde la loc printre milioanele de necunoscuţi. Nu-i răspund nimic. Parc-ar fi o fiară-ncolţită:

— Ce nenorocit, şi egoist, şi prost! Numai ca să se răzbune pe mine… Ascultă, Eiji Miyake. Uită-te la mine! – şi stinge ţigara. Dama-de-Pică nu e… un local ca oricare altul. Dacă te mai întorci vreodat-acolo, ţi se poate-ntâmpla cine-ştie-ce rău. La dracu'! Ar putea să iasă foarte urât. Aducându-te acolo, Daimon… cum să zic, a-ncălcat o regulă destul de importantă. De obicei, oaspeţii bărbaţi sunt numai rude de sânge. Ascultă-mă ce-ţi spun. Nu te mai întoarce acolo şi nu mai veni aici niciodată – niciodată! De fapt, stai cât mai departe de Shibuya. Te-avertizez prieteneşte. Înţelegi?

Nu, propriu-zis nu-nţeleg, dar ea tot închide uşa. Este ultimul moment al zilei. Ar fi frumos apusul dacă eu aş fi în starea de spirit potrivită. Un soare muribund, ca din filmele ştiinţifico-fantastice, stă cocoţat pe clădirea unui cinematograf multiplex Warner. Mă-ntreb ce linie de metrou te duce către un asemenea soare-apune şi la ce staţie s-ar cuveni să cobori. Refac în sens invers drumul pe care am venit şi dau peste un centru de jocuri. Înăuntru e un şir întreg de maşinării *2084* de mărimea corespunzătoare, care fac afaceri, nu glumă, cu elevi. Proastă zi a mai fost şi cea de azi. Mă duc şi schimb o bancnotă de o mie de yeni în monede de câte o sută.

Focuri de fotoni izbucnesc pretutindeni în jur, şi ultimul meu camarad se prăbuşeşte. Îl prind în cătare pe gardianul închisorii şi-l fac arşice. Se stinge şi ultimul ecou. Se instalează o tăcere sinistră. Chiar s-a terminat cu-mpuşcăturile? Opt niveluri de la uşa roşie. Pasarela de metal troncăne, când merg pe ea, făcând pasul mare peste mormanele de gardieni şi rebeli căzuţi. Numai eu am rămas. Iată şi uşa celulei. „Prizonier: Ned Ludd. Infracţiune: Terorism cibernetic. Sentinţă: Încarcerare pe viaţă. Nivel de securitate: Oranj." Înăuntru e tatăl meu, cel care va elibera omenirea de tirania Reţelei Exterioare. Acum începe revoluţia de inversare a realităţii. Apăs pe butonul „Deschide", şi uşa de fier alunecă într-o

parte. Intru-n celulă. Întuneric. Uşa se-nchide la loc şi se-aprind luminile. Agenţi de informaţii ai Reţelei Exterioare! Ce arme au – revolvere demodate? Dau să deschid focul, numai că arma cu fotoni mi-a murit. Celula e toată un câmp inundat. Am luat-o pe unde nu trebuia, cine ştie când. Am trecut fără să citesc ce scria, cine ştie pe unde. Sub ochii mei, bara de energie se reduce la 0,01. Nu pot să mă mişc. Nu pot nici măcar să stau în picioare. Un bărbat – îl recunosc, e bărbatul de la ferma de soia din orele mele de trezie – se-apropie de mine, slăbindu-şi cravata. „Sunt Agentul K00996363E. Iată care e revelaţia, Jucător I8192727I. Ned Ludd este un proiect implementat de Reţeaua Exterioară, pentru a detecta eventualele tendinţe anti-Joc prezente printre jucători şi pentru a determina eventualul pericol reprezentat de aceştia la adresa Reţelei Exterioare. Susceptibilitatea ta la îndoctrinare, de către provocatorii noştri, constituie dovada unei programări cerebrale deficiente. Simpla idee că o ideologie ar putea vreodată să învingă imaginea este în sine o nebunie. Reţeaua Exterioară îţi va reprocesa echipamentul cerebral în conformitate cu Legea 972HIJ a Propagării Jocului. Mă întristează acest lucru, I81, dar este în beneficiul tău." Îşi apropie faţa de monitor. Nu e deloc o faţă care urăşte. E tandră şi iertătoare. „Jocul s-a încheiat."

Note

32. Lilit sau Lilita este un demon cu chip de femeie din mitologia sumeriană şi apoi ebraică.

33. În Japonia, vârsta majoratului este 20 de ani.

34. *Streetfighter*, denumirea unei serii de jocuri video create de Takashi Nishiyama.

35. *The Hustler*, film din 1961 în regia lui Robert Rossen, în care Paul Newman interpretează rolul unui jucător de biliard.

36. Trupă de muzică rock heavy metal din Statele Unite, înfiinţată în 1981, în California.

37. Marcă imaginară de whisky, pe care David Mitchell o evocă de mai multe ori în cărţile sale.

38. Suită de zece piese pentru pian (1874) de Modest Petrovici Musorgski (1839–1881).

39. Firmă de piese auto, fondată în 1931 de japonezul Shojiro Ishibashi.

40. În dialect, *Auld Lang Syne*, sau *Old Long Since*, cântec tradiţional scoţian.

41. Sufix aplicat numelor japoneze, cu sens de politeţe plină de afecţiune.

42. Caracter din scrierea chineză folosit în cea japoneză.

43. *Aspidistra elatior*, zisă şi planta de fontă, este o specie originară din Japonia şi Taiwan, foarte rezistentă şi a cărei întreţinere nu necesită eforturi deosebite – poate creşte aproape fără să fie udată.

44. Personaj dintr-o serie de cărţi de benzi desenate ale ilustratorului olandez Hendrik Magdalenus Bruna (1927–2017).

45. *Litchi chinensis*, fruct tropical de formă rotundă, mică, şi miezul de consistenţă gelatinoasă.

46. Sau Nippon Budōkan (Sala de Arte Marţiale a Japoniei), arenă sportivă acoperită din Tōkyō, iniţial construită pentru competiţia de judo a Jocurilor Olimpice de Vară din 1964, dar folosită apoi şi pentru spectacole de anvergură. Nu există informaţii că Michael Jackson ar fi apărut vreodată pe scena de la

Budōkan.

47. În lunile decembrie 1937–ianuarie 1938, trupele japoneze de ocupaţie au comis omoruri şi violuri în masă în oraşul Nanjing (pe atunci, capitala Republicii Populare Chineze).

48. Fluviul Perlelor, sau Zhujiang, fostul fluviu Canton, bazin fluvial de mare anvergură, din sudul Chinei.

49. *Norwegian Wood* sau *This Bird Has Flown* („Această pasăre a zburat“), cântec al trupei The Beatles, compusă de John Lennon şi Paul McCartney şi lansată în 1965.

50. Aproximativ: „şnuruit“, de la motivele decorative în formă de şnur de pe fragmentele ceramice provenite din această perioadă, care s-a întins cam între anii 14000 şi 1000 î.Cr. Aşadar, dacă este adevărată afirmaţia, cedrii din acea perioadă ar avea cel puţin trei mii de ani vechime.

51. În Statele Unite, există multe orăşele denumite după mari oraşe europene. În Wisconsin, de exemplu, există două localităţi numite Rome.

52. *Mind Games*, titlul celui de-al patrulea album de studio lansat de John Lennon în 1973.

53. Sectă japoneză întemeiată în 1984 de Shoko Asahara (n. 1955), care a organizat şi dus la îndeplinire atacul cu gaz sarin de la metroul din Tōkyō, în ziua de 20 martie 1995. Membri ai sectei mai sunt la închisoare şi astăzi.

54. Numărul pentru apeluri de urgenţă este 110 în Japonia.

55. Spirite sau fenomene venerate în religia Shinto, care pot fi forţe ale naturii, elemente ale peisajului, spirite ale morţilor etc.

56. În ziua de 17 ianuarie 1995, în regiunea Hanshin, din apropiere de Kobe, oraşul cel mai greu lovit, a avut loc un cutremur de 7 grade pe scara Richter, în care au murit, în total, 6 500 de oameni.

57. Marele cutremur din Kantō, de 7,9 grade pe scara Richter, a avut loc pe 1 septembrie 1923, ar fi durat între patru şi zece minute (cu 57 de replici) şi a lăsat în urmă circa 105 000 de morţi.

58. Reformulare a inscripţiei de deasupra porţii Infernului, din *Divina Comedie* a lui Dante: *Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate* („Abandonaţi orice speranţă, voi cei ce intraţi“ – *Infernul*, Cântul III, v. 9).

59. Personaj din benzile desenate japoneze.

60. Fel de mâncare japonez, în care tăiţeii foarte subţiri sunt serviţi într-o supă de carne sau peşte.

61. Pe atolul Mururoa (arhipelagul Tuamotu, Polinezia Franceză, sudul Oceanului Pacific), Franţa a efectuat în jur de 180 de explozii nucleare controlate, între anii 1966 şi 1996.

62. Dans de origine cubaneză, în care fiecare dansator îl ţine cu amândouă mâinile de talie pe cel din faţa lui, formându-se astfel un şir lung, care se deplasează şerpuind.

63. Termen japonez care se referă la toate cărnurile fripte pe grătar.

Patru

Teren asanat

Aşa deci: iată în ce fel mor, la câteva minute după miezul nopţii, pe un teren asanat, undeva spre sud faţă de golful Tōkyō. Strănut, şi umflătura din ochiul meu drept se zdruncină şi aproape că se sparge. Duminică, 17 septembrie. Nu pot să spun c-ar fi neaşteptată moartea mea. După ultimele douăşpe ore, în tot cazul, nu. De când Anju mi-a demonstrat ce e moartea, eu am zărit-o pândind în trenuri, în ascensoare, pe rafturile farmaciştilor. Crescând, am văzut-o bubuind înspumat pe stâncile de la ţărmul oceanului din jurul Yakushimei. Întotdeauna, de la o distanţă oarecare. Acum şi-a smuls de pe ea costumaţia, cum se-ntâmplă în coşmaruri. Sunt aici, asta-i ceva real. Un coşmar în stare de trezie, din care n-o să mă mai trezesc niciodată. Prăbuşit pe spate, fără nimeni cunoscut prin apropiere, cu procentajul vieţii coborât la zero. Am trupul sleit şi o temperatură la fel de înaltă ca podul ăsta. Cerul e spuzit cu stele, zboruri de noapte şi sateliţi. Ce mod împâclit, scrâşnit, nepotrivit, neverosimil, nechibzuit, cu mucii-mprăştiaţi, de a muri. Un pariu stupid, morbid, măsluit de la bun început. Aproape ultimul meu gând este: dacă e vorba ca toată această poveste fără noimă să continue, Dumnezeu – campionul vivisecţiei – o să aibă nevoie de-o maimuţă nouă pentru experimentele lui. Atât de multe stele. Şi la ce bun?

Miercuri după-masă merg la bancă, în apropierea gării din Ueno, ca să-mi plătesc anunţul de la rubrica de mesaje personale. Banca e la zece minute de mers pe jos, pe şoseaua Asasuka, drept care împrumut o bicicletă abandonată – vehiculul din dotarea biroului de obiecte pierdute. E prea vai-de-mama-ei, ca să mai fie cineva tentat s-o fure vreodată; mie, în schimb, îmi economiseşte, din pauza de masă, un sfert de oră de mers pe o stradă aglomerată, încinsă de gazele de eşapament şi de vara muribundă. Nu există umbră în Tōkyō, şi toate

betoanele, de peste tot, acumulează căldura. Parchez bicicleta în faţă. Intru – banca e plină, în pauza de masă, şi zumzăie de-un milion de zgomote bancare. Droni, telefoane, imprimante, hârtie, uşi automate, şoapte, un bebeluş plictisit. E mai ieftin să folosesc bancomatul, ca să-mi achit planul D, cu condiţia să nu comit nici măcar o singură greşeală când tastez interminabilul şir de semne, fiindcă altfel banii mei se duc învârtindu-se în alt cont. Nu mă grăbesc. O funcţionară de bancă virtuală, afişată pe monitor, se înclină, cu mâinile împreunate pe fustă. „Vă rog să aşteptaţi. Tranzacţie în curs de procesare.‟ Aştept şi citesc bla-bla-urile despre carduri pierdute şi credite ieftine. Când mă uit iar la ea, funcţionara de bancă virtuală spune ceva nou. Rămân mască – nu-mi vine să cred: „Tata se va întâlni cu tine curând, Eiji Miyake‟. Mai citesc o dată, şi înc-o dată – mesajul e tot acolo. Mă uit de jur împrejur. Trebuie să fie cineva răspunzător de-această farsă. O funcţionară de bancă reală, aflată la capătul şirului de maşinării, ca să-i ajute pe cei aflaţi în dificultate, văzând ce mutră fac, dă fuga spre mine. Are aceeaşi uniformă şi aceeaşi expresie pe chip, ca şi colega ei virtuală. Tot ce pot să fac e s-arăt cu degetul, prosteşte, spre monitor. Urmăreşte şi ea, cu degetul ei, ce scrie.

— Da, domnule. Tranzacţia dumneavoastră a fost procesată. Aveţi aici cardul, şi trebuie să nu uitaţi să păstraţi chitanţa la loc sigur, să n-o deterioraţi.

— Dar uitaţi-vă la mesajul afişat!

Are o voce ca de Şoricica Minnie[64]:

— „Tranzacţie completă. Vă rugăm să ridicaţi cardul şi chitanţa.“ Totul e-n regulă, domnule.

Mă uit la monitor. Aşa e, cum zice ea.

— A fost un alt mesaj înainte, mă-ncăpăţânez, şi mă uit iar în jur, după cine-ştie-ce glumeţ. Un mesaj care conţinea şi numele meu.

— Aşa ceva, domnule, ar fi absolut neobişnuit, zice ea, cu zâmbetul deja cam forţat.

Lumea de la coadă începe să vocifereze. Eu încep să mă agit.

— Ştiu cât e de neobişnuit! De ce credeţi că v-am…

Un ins în uniformă, c-o banderolă galbenă pe braţ, se şi înfiinţează la faţa locului. N-are decât vreo doi-trei ani mai mult decât mine, dar e deja Căpitanul Plin-de-El, Samurai al Finanţelor Corporatiste. Îşi trimite la plimbare subalterna:

— Mulţumesc, doamnă Wakayama – după care, se-ntoarce spre mine: Sunt

şeful de tură, domnule. Care se presupune c-ar fi problema?

— Tocmai am transferat nişte bani…

— A fost aparatul disfuncţional din orice punct de vedere?

— A fost afişat un mesaj pe monitor. Un mesaj personal – pentru mine.

— Ce anume vă face să trageţi concluzia că mesajul era pentru dumneavoastră, dacă-mi permiteţi să vă-ntreb, domnule?

— Conţinea numele meu.

Căpitanul Plin-de-El afişează încruntarea preocupată, pe care a deprins-o la un seminar de pregătire profesională.

— Şi în ce consta, propriu-zis, „mesajul" respectiv, domnule?

— M-anunţa că tatăl meu doreşte să mă vadă.

Le simt, gospodinele de la coadă, cum fierb de curiozitate şi se-ntorc unele către altele. Căpitanul Plin-de-El pune de-o imitaţie acceptabilă – doctorul, făcându-i pe plac unui ţicnit:

— Cred că se poate foarte bine ca un automat de-al nostru să utilizeze caractere mai dificil de citit.

— Nu lucrez într-o bancă, dar v-asigur că ştiu să citesc.

— Bineînţeles!

Căpitanul Plin-de-El se uită la salopeta mea de lucru. Îşi scarpină ceafa, ca s-arate că e jenat. Îşi priveşte şi ceasul de la mână, ca s-arate că eu sunt jenant.

— Nu vreau să spun decât atât: ori e vorba de cine-ştie-ce neînţelegere, ori aţi fost martorul unui fenomen care nu s-a mai petrecut niciodată în istoria Băncii Tōkyō – ba chiar, din câte ştiu eu, nici în istoria băncilor japoneze.

Îmi pun cardul înapoi în portofel şi mă-ndrept, cu bicicleta, către gara din Ueno. Sunt cu nervii aşa de-ntinşi toată după-masa, că doamna Sasaki mă-ntreabă ce-am păţit. O mint, spunându-i că am febră, şi ea-mi dă nişte medicamente. În timpul pauzei de ceai, folosesc bancomatul din gară, care dă bilanţuri contabile, dar nu primeşte plăţi. Nu se-ntâmplă nimic neobişnuit. Studiez feţele clienţilor de la obiecte pierdute, în căutarea vreunei licăriri ştiutoare – nimic. Mă-ntreb dacă nu mi-o fi jucat o festă Suga. Dar Suga nu ştie de tatăl meu. Nu ştie nimeni din Tōkyō de tatăl meu. Nimeni, în afară de tatăl meu.

Mergând cu submarinul înapoi către Kita Senju, mă uit împrejur. Paranoia, dar ce… Nu-mi încrucişez privirile cu nici un dron, doar c-o fetiţă. Mergând pe jos înapoi de la gară, mă surprind uitându-mă în oglinzile de pe drum, după

eventuali urmăritori. De la magazinul universal, îmi cumpăr mie un *okonomiyaki*[65] la reduceri cin'zeci-la-sută şi nişte lapte pentru Pisică. Stând la coadă, mă gândesc: „Buntarō“. Am ajuns în chichineaţa în care locuiesc, pentru că o rudă a profesorului meu de chitară din Kagoshima cunoaşte un prieten al nevestei lui Buntarō – aşa să fi aflat şi el de tatăl meu? Dar ce patron de magazin de casete video are suficientă putere, încât să folosească monitoarele de bancomat ca să-şi transmită propriile telegrame? Vreo alianţă nefirească între Suga şi Buntarō? Când ajung înapoi la Steaua Căzătoare, suspectul meu e la telefon cu nevastă-sa şi-şi trece mâna prin părul rărit. Vorbesc despre grădiniţe pentru Kōdai. Îmi face semn cu capul şi cu mâna mimează o caţă cicălitoare. Urmăresc o scenă sau două dintr-un film de groază, intitulat *Mi te-ai urcat la cap*. Un poliţist e pe urmele unui ucigaş psihopat, care descoperă cele mai negre temeri ale victimelor sale şi le omoară, prinzându-le în capcana propriilor coşmaruri.

— Ştiu la ce te gândeşti, băiete, zice Buntarō, punând receptorul în furcă. Deocamdată, Kōdai nici nu s-a născut. Dar la grădiniţele-astea sunt liste de aşteptare mai lungi decât un solo de chitară de-al Morţilor ăia Recunoscători[66]. Dacă intri la grădiniţa potrivită, ca pe scara rulantă urci până hăt, sus, la universitatea care trebuie – şi scutură din cap, oftând. Ascultă-mă pe mine. Sunt papa învăţăturii. Cum ţi-a mers azi? Arăţi de parcă ţi-a supt careva măduva din oase.

Şi Buntarō îmi oferă o ţigară, cu care se şterge singur de pe lista mea de suspecţi. Oricât de puţin plauzibil ar părea, unicul candidat rămas pe listă e şi cel mai plauzibil – chiar tatăl meu. Ce urmează de-acum? Planul E.

Joi, în pauza de prânz, mă duc înapoi la una şi-aceeaşi filială a uneia şi-aceleiaşi bănci, să-ncerc iarăşi unul şi-acelaşi bancomat. În tură, una şi-aceeaşi femeie, care-mi evită privirea, de-ndată ce mă recunoaşte. Introduc în aparat cardul, îmi tastez PIN-ul, şi funcţionara de bancă virtuală se-nclină. Ia uite! „`Ce cameră întunecată nu are ieşiri, doar intrări în camere încă şi mai întunecate decât prima? Tata îţi aşteaptă răspunsul.`“ Încerc să înţeleg – ce-i ăsta, un soi de avertisment? Mă uit în jur după Şoricica Minnie, dar Căpitanul Plin-de-El m-a pândit.

— Alt mesaj inexplicabil, domnule?

— Dacă nici ăsta nu-i mesaj inexplicabil – bat cu-ndoitura degetului în

monitor, dobitoc sarcastic –, poate-mi spuneţi dumneavoastră cum se cheamă.

— Vai de mine, domnule! Nu suntem chiar un Bill Gates, nu-i aşa? Poate că mesajul vă spune că vă lipsesc fondurile necesare pentru a vă încheia tranzacţia?

Desigur, monitorul a revenit la normal şi-mi arată situaţia lamentabilă a fondurilor. Mă uit în jur – stă cineva la pândă? Şterge mesajele când se-apropie un eventual martor? Cum?

— Ştiu că sună ciudat, zic, neştiind prea bine cum să continui, plus că-l mai şi văd pe Căpitanul Plin-de-El înălţându-şi sprâncenele. Dar cineva se foloseşte de bancomatele dumneavoastră ca să vă manipuleze clienţii.

Căpitanul Plin-de-El m-aşteaptă să continui.

— N-ar fi cazul să vă-ngrijoreze asta?

Căpitanul Plin-de-El îşi încrucişează braţele şi-şi înclină capul sub un unghi care vrea să zică: „Eu am absolvit o universitate tokiotă de frunte“.

Ies de-acolo ca o furtună, fără să mai scot o vorbă. Mă duc înapoi cu bicicleta la biroul de obiecte pierdute, la fel de suspicios ca şi în ziua precedentă cu privire la maşinile parcate şi la ferestrele semideschise. Tatăl meu a dovedit suficientă influenţă, cât să-şi lase numele înscris pe certificatele noastre de naştere, al lui Anju şi-al meu, dar asta, cu siguranţă, dovedeşte că joacă într-o ligă diferită. Restul după-amiezii, mi-l petrec ataşând etichete unor umbrele uitate şi scoţându-le pe-ale celor pe care le-am păstrat timp de douăşopt de zile, ca să fie trimise la casare. O fi încercând mama mea vitregă, cine-ştie-cum, să mă intimideze? Dacă-i vorba de tatăl meu, de ce-mi joacă festele-astea, în loc să mă sune, şi gata? Nu mai pricep nimic.

Vineri e zi de plată pentru noi, ăştia, lucrătorii aflaţi în perioadă de probă, care am fost recrutaţi la jumătatea anului. Banca e ticsită – am de aşteptat minute-n şir, numai ca s-ajung la un bancomat. Căpitanul Plin-de-El stă-n culise şi observă. Îmi trag şapca de baseball cât de tare pot peste cap. O femeie cu pene de struţ la pălărie strănută întruna peste mine şi bombăne. Îmi introduc iar cardul în bancomat şi cer 14.000 de yeni. Funcţionara de bancă virtuală zâmbeşte, se-nclină şi-mi cere s-aştept. Pân-acum, toate bune şi frumoase. „Tata te previne că momentul tău de respiro s-a terminat.“ Asta şi aştept: pe sub cozorocul şepcii de baseball, studiez coada la care toată lumea e nerăbdătoare. Cine, oare? Nici un semn, nici o idee. Bancomatul îmi scuipă afară banii. Funcţionara de bancă virtuală se-nclină iar. „Tata vine să te caute.“ Păi, hai odată! Pentru ce altceva crezi că mă aflu în acest oraş? Îi dau

funcţionarei de bancă virtuale un dos de pumn. Căpitanul Plin-de-El stă deja umăr la umăr cu mine.

— Sunt convins că nu sunteţi din Tōkyō, domnule, zice. Îmi dau seama de asta, pentru că alţi clienţi ai noştri, tokioţi, sunt destul de manieraţi, de obicei, încât să nu ne agreseze automatele.

— Uitaţi-v-aici! îi spun. Uitaţi – îi arăt monitorul şi trag o înjurătură.

Dar, bineînţeles, cum, de fapt, mă şi aşteptam, scrie: „Vă rugăm să ridicaţi banii şi să scoateţi cardul din aparat". Începe să facă *bip! bip!* Ştiu că, dacă-i spun orişice Căpitanului Plin-de-El, dacă mă uit numai la individ, o să m-apuce o dorinţă irepresibilă de a-i face un rău, şi nu cred că ţeasta mea va mai rezista la încă o lovitură de berbece, la mai puţin de şapte zile de la ultima. Nu-i bag în seamă oftatul de mare vexat, îmi iau banii, cardul şi chitanţa şi mă-nvârt o vreme prin holul băncii, încercând să captez priviri. Cozi, podele de marmură, clinchete de numere de ordine. În bănci, nu se uită nimeni la nimeni. Pe urmă, îl zăresc pe Căpitanul Plin-de-El uitându-se către mine şi spunându-i ceva unuia de la securitatea băncii. Mă fac pierdut afară, una-două.

Între bancă şi gara din Ueno, se află cel mai amărât bar de tăiţei din câte sunt în Tōkyō. Şi, cum Tōkyō are cele mai amărâte baruri de tăiţei din toată Japonia, ăsta e, probabil, cum ar veni, cel mai amărât bar de tăiţei din toată lumea. E-atât de amărât, încât nici măcar o denumire n-are, nici măcar o culoare bine definită. Suga mi-a povestit despre el – că este atât de ieftin, cât s-ar şi cuveni să fie, şi că poţi să bei câtă apă cu gheaţă vrei, şi că au acolo serii de benzi desenate vechi şi de douăzeci de ani. Îmi parchez bicicleta pe aleea laterală, simt mirosul de gudron ars, ventilat pe la gura de aerisire, după care mă strecor înăuntru printre şirurile de mărgele. E-ntunecos şi miroase a stricat. Patru muncitori din construcţii stau fiecare cu câte un castron plin de grăsime în faţă şi nu scot o vorbă. Bucătarul e un bătrân care a murit deja de câteva zile. Unica lumină rotundă e pătată de cadavrele unor insecte moarte, iar pereţii sunt decoraţi cu stropi şi zigzaguri de grăsime. Pe un ecran de televizor, rulează un film vechi, alb-negru, despre Yakuza, dar nu se uită nimeni la el. Un gangster este aruncat într-un malaxor de moloz. Nişte ventilatoare îşi răsucesc întruna capetele, când încoace, când încolo. Bucătarul, tresărind, îşi reanimează cadavrul şi se îndreaptă de spate.

— Cu ce pot să te-ajut, băiete? zice.

Îi comand o porţie de *soba*[67] cu *tempura*[68], ou şi ceapă şi m-aşez pe un scaun

înalt, la bar. Astăzi, aşa zicea mesajul. Mâine pe vremea asta, o să ştiu tot ce e de ştiut – dacă planul de-acum, E, chiar este calea corectă sau dacă nu e vreo altă fâsâială. Trebuie neapărat să-mi păstrez toate speranţele sub un capac ferm. Speranţele care-mi dau în clocot. Cine altcineva să fie, dacă nu tatăl meu? Îmi sosesc tăiţeii. Presar peste ei nişte praf de chilli şi mă uit cum se lăbărţează peste grăsimea ca o meduză. Am gustat eu şi mai buni, am gustat şi mai proşti.

Afară, în lumina orbitoare a soarelui, observ că bicicleta mea lipseşte. Toată aleea laterală este ocupată de-un Cadillac negru, de genul celor pe care le foloseşte FBI în misiunile de însoţire a preşedintelui. Are o portieră-ntredeschisă – cea de la locul mortului –, pe care se iveşte un cap de şopârlă: scurt, ţepos, păr alb, ochii prea depărtaţi unul de celălalt şi care precis au raza vizuală de 270 de grade.

— Cauţi ceva? mă-ntreabă, iar eu îmi răsucesc şapca de baseball, ca să-mi acopere ochii.

Şopârlă se reazemă de acoperişul Cadillacului. E cam de vârsta mea. Coada de dragon i se face nevăzută pe una dintre mânecile scurte ale bluzei din piele de şarpe, şi-un cap de dragon i se iveşte pe cealaltă mânecă.

— Bicicleta cu care am venit.

Şopârlă îi spune ceva cuiva dinăuntrul Cadillacului. Se deschide şi portiera şoferului, şi coboară un individ cu ochelari de soare şi cu o cicatrice de Frankenstein pe-o parte a feţei, care se duce în spatele maşinii şi ia de acolo o îmbârligătură de metal. Mi-o aduce în faţă şi mi-o întinde.

— Asta ţi-e bicicleta?

Braţele lui sunt mai groase şi musculoase decât picioarele mele, iar pe degete are calupuri de aur. E-atât de mare, că-mi astupă soarele. Şocat cum sunt, rămân cu vraiştea de metal în mână o vreme, dar, până la urmă, îi dau drumul jos.

— Asta era, ce-i drept…

Şopârlă ţâţâie din limbă:

— Ce vandali fără minte mai sunt oamenii, ă?, ce zici?

Frankenstein îmi dă la o parte cu piciorul fosta bicicletă şi-mi face semn cu degetul mare către Cadillac:

— Bagă-te înăuntru, zice. Tata ne-a trimis după tine.

— Pe *voi* v-a trimis tatăl meu?

Şopârlă şi Frankenstein se amuză:

— Da’ cine?

— Şi tatăl meu v-a spus să-mi terciuiţi bicicleta?

Şopârlă m-apucă de-un braţ şi scuipă.

— Urcă-n maşină, căcăcios gură-mare ce eşti, c-acuma-ţi rup şi-o mână, şi-alta, uite-acum şi-aici.

Traficul îşi târâie căldura şi vacarmul către stopul următor. Am de ales?

Cadillacul trece, cu motorul torcând, podul peste râul Sumida, parcă plutind pe nişte perne de aer. Ferestrele fumurii atenuează strălucirea după-amiezii, şi aerul condiţionat răceşte interiorul până la temperatura berii ţinute la frigider. Mi se face pielea de găină. La volan, e Frankenstein, Şopârlă e-n spate, lângă mine, cu picioarele răscăcărate ca o stea de muzică pop. Aş putea chiar să mă bucur de-această plimbare, dacă n-aş fi în curs de răpire de către Yakuza şi pe cale să-mi pierd slujba. Măcar dac-aş reuşi să găsesc un telefon, ca s-o sun pe doamna Sasaki şi să-i spun… ce anume? Ultimul lucru pe care mi-l doresc e s-o mint. Doamna Sasaki e de treabă. Îmi spun că toate astea-s fleacuri – doar a trimis tatăl meu după mine. În fine. De ce nu sunt în stare să mă simt emoţionat? Zona de nord a metropolei care e Tōkyō alunecă în direcţia opusă, cvartal după cvartal după cvartal. Mai bine să fii maşină decât fiinţă umană. Autostrăzi, pasaje rutiere, bretele de legătură. O uzină petrochimică îşi întinde conductele pe kilometri întregi, flancaţi de conifere cu aer de tirbuşoane. O uzină constructoare de automobile – hectar după hectar de hangare albe. Aşa deci, tatăl meu e cine-ştie-ce fel de gangster de-al Yakuzei. De-nţeles, oarecum. Bani, putere, influenţă. Conductele albe orizontale, arborii şi coşurile industriale verticale parcă sunt dintr-un vis. Ceasul de bord arată 13:23. Doamna Sasaki s-o fi întrebând, la ora asta, de ce întârzii.

— Aş putea să dau, cumva, un telefon? întreb, la care Şopârlă-mi arată degetul mijlociu, dar eu tot îmi încerc norocul: Tot ce vreau…

Frankenstein se-ntoarce şi zice:

— Mai taci dracului din gură, Miyake! Nu pot să *suport* ţâştii care scâncesc.

Tatăl meu îmi refuză deci orice statut. Aş face bine să mai las presupunerile, să m-aşez comod şi s-aştept să văd ce urmează. Trecem printr-o poartă de taxare. Frankenstein bagă-n viteza cea mai mare şi Cadillacul începe să-nghită autostrada: 13:41. Clădirile devin tot mai mult rezidenţiale, şi munţii, semănaţi cu tot mai mulţi stâlpi, se grăbesc înspre noi. Pe mâna dreaptă, linia orizontului parcă-i trasată cu creionul între mare şi cer. Şopârlă cască şi-şi aprinde o ţigară. Fumează Hope – „Speranţa“.

— Mergem în stil mare, este? zice Frankenstein, dar nu mi se-adresează mie.

Ştii cât costă o bunăciune de-asta? – dar Şopârlă se joacă pe deget c-un inel cu cap-de-mort. Al dracului de mult, zice tot el şi-şi umezeşte buzele: un sfert de milion de dolari!

— Ce-nseamnă asta, în bani adevăraţi? zice Şopârlă.

Frankenstein se gândeşte:

— Douăşdouă de milioane de yeni.

— I-auzi, Miyake, zice Şopârlă, întorcându-se către mine. Dacă-ţi iei examenele de admitere, slugăreşti într-un birou toată viaţa, pui deoparte primele, te reîncarnezi de toate cele nouă ori, atunci o să fii-n stare să te-mplimbi şi tu într-un Cadillac.

Eu mă uit în faţă.

— Miyake! Cu tine vorbesc!

— Pardon. Credeam că tre’ să mai tac dracului din gură.

Şopârlă şuieră printre dinţi şi scoate un şiş din buzunar, căruia-i şfichiuie lama-nspre mine.

— Vezi ce scoţi pe curu’ ăla de gură – cuţitul zboară spre încheietura mea, mi se-nfige în carcasa ceasului de la mână şi-i despică măruntaiele mecanice –, căcăciosule! – după care, lama i se retrage la loc în pumnul strâns.

Mă ţintuieşte cu privirile, provocându-mă să mai scot o vorbă. Dacă vede că provocarea-i dă roade şi eu tac, izbucneşte-ntr-un râs cât scrâşnit, cât sacadat.

La Xanadu[69], situat cu mult dincolo de golful Tōkyō, măreaţa deschidere e chiar azi. Pânze flutură peste ieşirea de pe autostradă, şi un dirijabil uriaş, inscripţionat cu Bridgestone, pluteşte pe deasupra şi-mai-uriaşei cupole. Venele din gâtlejul meu încep să zvâcnească. Valhalla[70] se deschide la anul, iar Nirvana[71] şi noua ei gară capăt-de-linie mono-şină, care face legătura cu aeroportul, sunt în construcţie, deocamdată. Traficul încetineşte, până ajunge la nivel târâitului de melc. Autocare, maşini de familie, jeepuri, maşini sport, furgonete se-nşiră bară la bară, aşteptând să treacă prin poarta de taxare. Steaguri din lumea-ntreagă atârnă flaşte. Pe o pânză uriaşă, scrie: „Xanadu se deschide azi! Paradisul familiei aici, pe pământ! Cinematograf multiplex cu nouă ecrane! Bazin olimpic! Ringul dansatorilor de pe Krypton[72]! Stupul iubitorilor de karaoke! Cosmosul gastronomiei! Lido[73] californian! Parcul acvatic al zeului Neptun! Păcănelele lui Pluto! Locuri de parcare pentru 10 000 – da, 10 000! – de maşini!“ Un poliţist pe motocicletă ne face semn s-o luăm pe un drum de acces.

— Dacă ai un Cadillac, poţi s-ajungi oriunde, zice Şopârlă şi mai stinge o

ţigară Hope.

— Ăsta-i de-al nostru, zice Frankenstein, coborând fereastra din dreapta lui. Ne-am întors la zilele bune de demult. Când tu nici nu intrai la socoteală, orice căcat de poliţist din căcatul ăsta de oraş ne ştia când ne vedea.

Cadillacul o ia în sus pe-o rampă, direct către soare, pe care-l întunecă parbrizul, de se vede ca o stea pe cale de stingere. Când ajungem în vârf, suntem pe un şantier, despărţit de Xanadu printr-un perete înalt de foi metalice. Grămezi de pietriş, stive de dale, malaxoare de beton, copaci încă neplantaţi, cu pungi de plastic în jurul rădăcinilor.

— Unde-s toţi fericiţii de muncitori? se-ntreabă Şopârlă.

— În concediu, pentru măreaţa inaugurare, zice Frankenstein.

De după un cartier de containere-birouri, se iveşte Valhalla, o piramidă ameţitoare de sticlă neagră, construită din triunghiuri care se-nalţă din molozul şantierului. Cadillac-ul coboară pe o altă rampă, la întuneric, şi se opreşte în faţa unei bariere rabatabile. Un portar dă la o parte ferestruica de la gheretă. Are vreo nouăzeci de ani şi ori e beat, ori suferă de Parkinson. Frankenstein îşi dă şi el fereastra în jos. Priveşte fioros. Portarul nu se mai opreşte din saluturi şi plecăciuni. Frankenstein mârâie:

— Deschide-te, Sesame[74], fir-ai a dracului!

Braţul barierei se ridică, şi portarul se-nclină atât de mult, că nici nu se mai vede.

— Pe-ăsta, de unde l-au mai dezgropat? zice Şopârlă. Din cimitiru' de ciudăţenii?

Cadillacul se repede în beznă, încetineşte şi se opreşte. Simt un puseu de exaltare. Chiar mă aflu în aceeaşi clădire cu tatăl meu?

— Dă-te jos! mi se răsteşte Şopârlă.

Suntem într-o parcare subterană, unde miroase a ulei, benzină şi ciment. Alte două Cadillacuri sunt parcate alături de cel cu care am venit. Ochii mei se adaptează ceva mai greu; e prea întuneric, şi nu văd pereţii – de fapt, nu văd nimic. Frankenstein mă-nghionteşte între omoplaţi.

— Mişcă, pui de cercetaş!

Îl urmez către un cerc de lumină chioară, care pâlpâie – ba se-aprinde, ba se stinge. O fereastră rotundă, într-o uşă batantă. Dincolo de ea, porneşte un coridor de serviciu întunecat, unde miroase a vopsea proaspătă şi se-aud ecourile paşilor noştri.

— Nici nu s-a construit încă, şi deja luminile-s futute, comentează Şopârlă.

Alte coridoare pornesc din cel pe care ne aflăm. Brusc, îmi trece prin minte c-ar fi cazul să mă tem. Nu ştie nimeni că sunt aici. Ba nu, greşesc: tatăl meu ştie. Încerc să-mi fixez în minte jaloane: la dreapta după furtunul de apă, drept înainte după această inscripţie. Frankenstein se opreşte în faţa unei toalete pentru bărbaţi. Şopârlă descuie uşa.

— Treci înăuntru.

— N-am nevoie la toaletă.

— Nu te-a întrebat nimeni.

— Pe tatăl meu… când îl întâlnesc?

— Îi spunem noi că eşti nerăbdător, îmi rânjeşte Şopârlă.

Frankenstein deschide uşa cu piciorul. Şopârlă m-apucă de nas şi-mi dă brânci înăuntru – până să-mi regăsesc eu echilibrul, uşa e-ncuiată la loc. Sunt într-o baie albă. Dalele de gresie de pe podea, faianţa de pe pereţi, tavanul, robineţii, chiuvetele, pisoarele, uşile cabinelor – totul e de un alb de zăpadă orbitor. N-are ferestre, nici vreo altă ieşire. Uşa-i de metal şi nedărâmabilă cu piciorul. Dau cu pumnul în ea de câteva ori, strig:

— Ei! Cât aveţi de gând să mă ţineţi aici?!

În spatele meu, se-aude apa trasă la un closet.

— Cine-i acolo?

Un zăvor se deschide zgomotos şi uşa unei cabine, la fel.

— Mi s-a părut mie că recunosc vocea, zice Yuzu Daimon, încheindu-şi cureaua. Ce coordonare! M-ai prins în toiul căcării. Ia zi, ce cauţi într-un vis urât ca ăsta?

Yuzu Daimon se spală pe mâini, uitându-se la mine în oglindă.

— Ai de gând să-mi răspunzi la-ntrebare, sau mă tratezi cu tăcere, până vine temnicerul nostru comun şi mă scoate de-aici în şuturi?

— Ce tupeu ai!

Îşi scutură mâinile sub uscător, numai că nu se-ntâmplă nimic, aşa că şi le şterge de tricou, pe care o şcolăriţă ca din benzile desenate ţine un pistol cu ţeava fumegândă şi zice, într-o bulă de vorbire: „Deci, aşa te simţi când ucizi… îmi place“.

— Tot mai eşti botos pentru povestea de la hotelul de camere cu ora.

— O s-ajungi un avocat de primă mână.

— Mulţumesc pentru acest ne-compliment – şi se-ntoarce cu faţa spre mine.

Rămânem în starea asta de doliu sau îmi spui ce cauţi aici?

— Am fost adus de tatăl meu.

— Şi tatăl tău… cine să fie?

— Încă nu ştiu.

— Cam neglijent din partea ta.

— Dar tu ce cauţi aici?

— Aştept să mănânc o bătaie soră cu moartea. Poate reuşeşti să asişti.

— De ce? I-ai lăsat baltă şi pe-ăştia într-un hotel de camere cu ora?

— Foarte amuzant, Miyake. Doar că povestea-i mai lungă.

— Bine, zic, uitându-mă înspre uşă.

Daimon se cocoaţă pe chiuvetă.

— Stai pe orice scaun îţi place.

Dar nu sunt scaune.

— Prefer să stau în picioare.

S-a umplut, rezervorul de apă al closetului folosit, şi tăcerea scoate un oftat sonor.

— Povestea e-a unui război de succesiune de modă veche. A fost odată, ca niciodată, un despot bătrân, pe nume Kōnosuke Tsuru. Avea un imperiu ale cărui rădăcini se trăgeau tocmai din zilele Ocupaţiei[75] şi care se clădise pe pieţele în aer liber şi pe ţigările sifonate. Apropo de asta, n-ai cumva o… – dau din cap că nu, n-am. O jumătate de secol mai târziu, Kōnosuke Tsuru avansase, participând la reuniuni la micul dejun cu membri ai Cabinetului. Interesele lui vizau lumea interlopă din Tōkyō, inclusiv pe marii mahări din metropolă, acoperind toate domeniile, de la droguri la construcţii – un portofoliu numai bun, într-o ţară ai cărei lideri n-au, drept remediu, în cazul unor alunecări de teren economice, decât să toarne beton pe versanţii munţilor şi să construiască poduri suspendate către insule nelocuite. Dar asta-i o digresiune. Mâna dreaptă a lui Kōnosuke Tsuru era un anume Jun Nagasaki. Mâna lui stângă era unul Ryūtarō Morino. Împăratul Tsuru, amiralul Nagasaki, generalul Morino. M-ai urmărit pân-aici?

Dau scurt din cap că da către scârba cu aere de superioritate.

— Ei, şi cu ocazia aniversării lui de nouăzeci-şi-ceva de ani, Tsuru ce-a căpătat? Un atac de cord de zile mari şi o plimbare cu ambulanţa până la spitalul Shiba-koen. Asta se-ntâmpla în februarie, chiar anul ăsta. Momentul era delicat – Morino şi Nagasaki erau asmuţiţi unul împotriva celuilalt de Tsuru, care voia să-şi ţină în şah subalternii. Tradiţia cerea ca Tsuru să-şi numească succesorul, dar el, câine bătrân, hârşâit cu lumea, s-a jurat să treacă şi prin asta. Nagasaki a

decis, după şapte zile, că era cazul să-şi pună-n aplicare perspectiva proprie asupra destinului, declanşând un Pearl Harbor personal – nu împotriva forţelor lui Morino, care se aflau în regim de alertă maximă, ci împotriva celor ale lui Tsuru însuşi, care se considerau sacrosancte. Cel puţin o sută de oameni-cheie ai lui Tsuru au fost lichidaţi într-o singură noapte, şi-anume toţi în decursul a zece minute. Fără negocieri, fără preferenţialisme, fără milă – mă-mpuşcă şi Daimon pe mine, cu degetele. Tsuru însuşi a reuşit să se facă luat pe sus din spital. Un zvon pretinde c-ar fi fost omorât în bătaie cu propriile crose de golf, un altul – c-ar fi ajuns până-n Singapore, unde l-ar fi prins din urmă o recidivă. Oricum, el era dus. Până-n zorii zilei respective, pe tron se-aşezase deja Nagasaki. Publicul are vreo întrebare în acest punct al naraţiunii?

— De unde ştii toate astea?

— Foarte simplu. Taică-meu este unul dintre poliţiştii corupţi, plătiţi de Nagasaki. Altă-ntrebare – un răspuns prea direct pentr-un asemenea mincinos patentat.

— Ce cauţi aici?

— Dă-mi voie să continui. Dac-ar fi fost un film cu Yakuza, supravieţuitorii facţiunii Tsuru ar fi făcut echipă cu Morino şi-ar fi declanşat un război al onoarei. Nagasaki încălcase codul şi trebuia pedepsit, corect? Realitatea nu-i chiar aşa incitantă. Morino a ezitat, pierzând un timp foarte preţios. Supravieţuitorii taberei lui Tsuru s-au orientat după cum bătea vântul şi au acceptat oferta de amnistie venită din partea lui Nagasaki. Au fost imediat omorâţi, dar asta nici nu mai conta. Până în mai, Nagasaki avea la degetul mic nu numai toate operaţiunile din Tōkyō ale lui Tsuru, dar şi bandele coreenilor şi-ale Triadelor. În iunie, participa deja la selectarea unui naş pentru nepotul guvernatorului de Tōkyō. Când Morino i-a trimis un ambasador, cu propunerea de împărţire a regatului, Nagasaki i-a trimis ambasadorul înapoi, cu braţele şi picioarele pe minus. În iulie, Nagasaki avea totul, iar Morino fusese redus la băgat în sperieţi patronii de bordeluri, pentru recuperarea taxelor de protecţie. Nagasaki se mulţumea să-l vadă pe Morino mergând pe calea extincţiei, în loc să-şi murdărească talpa bocancului, călcându-l în picioare.

— De ce nu ajunge nimic în ziare, din toată povestea asta?

— Fiindcă voi, cetăţenii oneşti ai Japoniei, Miyake, trăiţi pe-un platou de filmare. Sunteţi nişte figuranţi neplătiţi. Actorii sunt cei implicaţi politic. Dar pe adevăraţii regizori, alde Nagasaki şi Tsuru, nu-i vedeţi niciodată. Spectacolul se orchestrează de pe margine, nu din mijlocul scenei.

— Ai de gând să-mi spui de ce şi cum ai ajuns aici?

— M-am îndrăgostit de fata de care s-a-ndrăgostit şi Morino.

— Miriam.

Masca-i alunecă de pe faţă lui Daimon, şi, pentru prima dată, îi văd chipul adevărat. Uşa se deschide cu zgomot, şi-n cadrul ei apare Şopârlă.

— Staţi comod, fetiţelor?

În palmă are şişul, pe care-l desface, îl răsuceşte prin aer, îl prinde la loc şi arată cu el spre Daimon.

— Mai întâi, tu.

Daimon alunecă-n jos de pe rastelul chiuvetelor, uitându-se ţintă la mine, mirat. Şopârlă-şi umezeşte buzele.

— A sosit momentul să-ţi iei adio de la mutra de băieţelu' mamii, Daimon – care-i răspunde c-un zâmbet:

— Cu simţul tău vestimentar, ce vrei, să faci colectă de fonduri pentru scopuri caritabile, sau chiar crezi c-arăţi bestial?

— Simpatic, îi întoarce zâmbetul Şopârlă.

Daimon dă să treacă pe lângă el, dar Şopârlă îi trage una-n trahee cu îndoiturile degetelor, îl apucă de ceafă şi-l izbeşte cu capul de uşa metalică. Zice:

— Dac-ai şti ce tare mi se scoală de la brutalităţile-ntâmplătoare. Mai zi ceva simpatic, hai.

Daimon are nasul plin de sânge, e năucit şi iese pe coridor cu picioarele-mpleticite. Uşa se-ncuie la loc.

Ori îmi pierd eu minţile, ori pereţii acestei băi se-ncovoaie înăuntru. Şi timpul se-ncovoaie. Ceasul mi-a murit, aşa că habar n-am de cât timp sunt aici. Gândac patrulează pe jos. Beau nişte apă, cu palmele făcute căuş. Încerc un joc pe care-l joc adesea, ca să mă consolez: o caut pe Anju în reflecţia mea în oglindă. Mi se-ntâmplă de multe ori să-i zăresc trăsăturile în jurul ochilor mei. Încerc un alt joc: să mă concentrez asupra chipului mamei mele şi să sustrag acel chip dintr-al meu – ce rămâne ar trebui să fie chipul tatălui meu. Ar putea fi tatăl meu vreunul dintre cei doi, Ryūtarō Morino sau Jun Nagasaki? Daimon a sugerat că Morino este cel care ne-a adus aici. Dar a sugerat şi că Morino e terminat. Prea terminat, ca să deţină o flotilă de Cadillacuri. Sug o bombă cu şampanie. Am gâtul uscat. Pân-acum, doamna Sasaki precis a tras concluzia c-avea dreptate domn' Aoyama în privinţa mea – sunt un ratat pe care nu se poate pune bază. Reapare Gândac. Îmi sug ultima bombă cu şampanie. Sar ca ars – Şopârlă se uită la mine din

oglindă.

— Hai, c-a venit şi momentul pe care-l aştepţi de-atâta timp, Miyake. Să te-ntâlneşti cu tata.

Valhalla este un hotel de lux enorm. Când va fi gata, n-o să mai fie altul mai grozav, nicăieri în Tōkyō. Candelabre ca de zahăr candel, covoare lăptoase, pereţi cremoşi, instalaţii de argint. Aparatura de aer condiţionat încă nu funcţionează, aşa că toate coridoarele sunt la bunul-plac al soarelui şi, sub atâta sticlă, ajung leoarcă de sudoare în juma' de minut. Miroase consistent a soluţie de lipit mochetele şi a vopsea proaspătă. Dincolo de gardul de tablă, care delimitează perimetrul şantierului, se văd uriaşul dom Xanadu, curţile din jurul lui, chiar şi un râu şi nişte grote artificiale. Ferestrele privează lumea exterioară de orice culoare. Totul e-n tonuri de filmare din timpul războiului. Aerul e-atât de uscat, că parc-am fi în deşert. Şopârlă bate la uşa cu numărul 333. Zice:

— Tată, ţi l-am adus pe Miyake.

Abia acum înţeleg ce greşeală fabuloasă am comis. Când a zis „tata“, Şopârlă nu la tatăl meu se referea, ci la „tatăl“ din Yakuza. Mi-ar veni să şi râd, numai că după-masa, dintr-odată, a devenit foarte periculoasă. După câteva momente, se-aude o voce şuierată: „Intră!“ – şi uşa se descuie dinăuntru. Opt inşi stau în jurul unei mese de şedinţă, într-un salon impecabil. În capul mesei, un tip de cincizeci-şi-ceva de ani.

— Aşază-l pe novice.

Are o voce hârşâită, ca de şmirghel. Găvanele cavernoase ale ochilor, buzele rotunjite, pielea pătată şi descuamată – cum se foloseşte când un actor tânăr se joacă pe el însuşi bătrân – şi-un neg la colţul ochiului, mai mare decât ar fi fost un eventual sfârc rătăcit pe-acolo. Frica mea mult prea tardivă era justificată, clar. Dacă trolul ăsta-i tatăl meu, atunci eu sunt Iepuraşul Miffy. Îmi revine scaunul acuzatului. Mă judecă un grup de străini primejdioşi, fără să ştiu măcar de ce m-acuză.

— Aşa deci, zice individul. Tu eşti Eiji Miyake.

— Da. Şi dumneavoastră?

Moartea-mi dă de-ales. Ori un glonţ prin creieri, tras de-aproape, ori o cădere de la treizeci de metri. Frankenstein şi regizorul de platou al acestei farse macabre pariază deja pe ce voi alege, dintre cele două, în câteva momente.

Dincolo de speranţă e totuna cu dincolo de panică. Uite-l pe mongol, mergând agale pe podul neterminat. Am ochiul drept atât de umflat, încât noaptea pare să-noate. Da, sigur că mi-e frică şi mă simt frustrat că nenorocita mea de viaţă se sfârşeşte aşa curând. Dar cel mai mult simt apăsarea coşmarului care mă ţine treaz. Ca vita-n cuşcă sunt, aşteptând să mi se-nfigă bolţu-n ţeastă. De ce să bleotocăresc? De ce să cerşesc milă? De ce să-ncerc să fug, dacă singura scăpare este o cădere prin beznă? Dacă mi-ar supravieţui capul, după cădere, tot restul corpului n-are cum. Mongolul scuipă şi-şi vâră-n gură o lamă nouă de gumă, îndoită. Scoate pistolul. După Anju, visam de mai multe ori pe săptămână că mă-necam – asta până mi-am primit chitara cadou. În visele de-atunci, mă descurcam cu frica, încetând să mă mai lupt, şi acelaşi lucru fac şi acum. Cel mult patruzeci de secunde mai am. Desfăşor, pentru o ultimă oară, fotografia tatălui meu. Tata încă nu e încreţit. Şi, da, semănăm. Visările mele erau corecte, măcar în această privinţă. E mai gras decât mă gândeam eu, dar, uite, îi ating obrazul şi sper că ştie, într-un fel sau altul. Acolo jos, pe terenul asanat, Şopârlă exclamă: „Un spasm!“ *Bang!* Îl interesează mai mult să le dea lovitura de graţie răniţilor decât felul în care mor eu. „Şi tu te mai zvârcoleşti, ă?“ *Bang!* „Arme! Căcatu’ de joc video suprem!“ *Bang!* Unul dintre Cadillacuri se trezeşte la viaţă cu scrâşnet de roţi. Tatăl meu stă pe locul şoferului maşinii din poză şi zâmbeşte la ce i-o fi spunând Akiko Katō, în timp ce se urcă şi ea. O zi în alb-şi-negru – s-a dus. Mai aproape de-atâta nu ajungem. Stele.

— Cine sunt eu? repetă întrebarea mea barosanul yakuzist, abia mişcându-şi buzele, pe tonul unui mort vorbitor. Contabilul meu îmi spune domnu’ Morino. Oamenii mei îmi spun Tată. Cotizanţii mei îmi spun Dumnezeu. Nevastă-mea îmi spune Lovele. Iubitele-mi spun Incredibil – o pulsaţie de umor, deci. Duşmanii-mi spun că de la mine le vin coşmarurile. Tu să-mi spui „Domnule“ – recuperează o ţigară de foi dintr-o scrumieră şi şi-o reaprinde. Zice: Stai jos. Procesul tău e deja întârziat.

Mă execut şi mă uit de jur împrejur, la juriu. Frankenstein, care molfăie un Big Mac. Un bărbat veştejit şi tăbăcit, c-o geacă de piele, care s-ar părea că meditează, legănându-se foarte uşor dintr-o parte-ntr-alta, dintr-alta-ntr-o parte. O femeie utilizează un laptop şi-i aleargă mâinile pe tastatură ca unei pianiste. Mi-o aminteşte pe Mama-*san* de la Dama-de-Pică, până-mi cade fisa; chiar *este* Mama-*san* de la Dama-de-Pică. Mă ignoră. În partea stângă – trei inşi cu mutre

ca de portrete-robot din catalogul de brute al Yakuzei. O secţiune de corni de vânătoare, într-un antract. Printr-o breşă, vizibilă numai cu colţul ochiului, zăresc o fată îmbrăcată într-un kimono amplu, gen *yukata*, care suge o îngheţată pe băţ. Încerc să-i captez privirea, dar ea se retrage, şi n-o mai văd. Şopârlă se aşază pe scaunul vecin cu al meu. Ryūtarō Morino mă priveşte pe deasupra stivei de cutii de polistiren, în care a sosit mâncarea de microunde. Fâşâitul respiraţiei, scârţâitul scaunului pe care stă Piele-Tăbăcită, tap-tap-taratapul tastaturii laptopului. Ce mai aşteptăm? Morino îşi drege glasul:

— Eiji Miyake, ce ai de spus în apărarea ta?

— De ce sunt acuzat?

Şopârlă schiţează cu şişul o tăietură adâncă de-a lungul cantului mesei. Se opreşte la două degete de mâna mea. Zice:

— De ce sunt acuzat, *domnule*?

Înghit în sec.

— De ce sunt acuzat, *domnule*?

— Dacă eşti vinovat, ştii şi de ce eşti acuzat.

— Înseamnă că sunt nevinovat, *domnule*.

Aud cum chicoteşte fata cu îngheţata pe băţ, din camera de-alături.

— Deci, nevinovat, încuviinţează Morino din cap, cu un aer grav. Atunci, explică de ce erai la Dama-de-Pică sâmbătă, pe 9 septembrie?

— Yuzu Daimon e şi el aici?

Morino dă din cap scurt. Mutra mea se-nfige-n tăblia mesei, braţul mi se răsuceşte la spate până peste cap – foarte puţin mai are, până să-mi plesnească. Şopârlă-mi şuieră la ureche:

— Ce crezi tu c-ai greşit adineauri?

— N-am… răspuns… la-ntrebare.

Braţul îmi scapă din strânsoare.

— Deştept băiat, clipeşte Morino. Explică de ce erai la Dama-de-Pică sâmbătă, pe 9 septembrie.

— Yuzu Daimon m-a dus acolo.

— Domnule.

— *Domnule*.

— Totuşi, Mama-*san* aici de faţă zice că sâmbăta trecută i-ai spus că nu-l cunoşti pe Daimon.

Mama-*san* îmi aruncă o privire.

— Te-am avertizat – nu suport căcăcioşii plângăcioşi. Cine-mi poate spune

cum se zice-n ruseşte „cinşpe miliarde“?

Îi răspunde Piele-Tăbăcită, iar Mama-*san* îşi reia scrisul pe tastatură. Morino aşteaptă răspunsul meu.

— Nu-l cunoşteam pe Daimon. Şi nici acum nu-l cunosc. Mi-am lăsat şapca de baseball într-un centru de jocuri video, m-am întors după ea, şapca mea era la el, mi-a dat-o înapoi, am intrat în vorbă…

— …şi restul e, cum se zice, istorie. Numai că Dama-de-Pică este un club cu pretenţii. Şi Yuzu Daimon te-a introdus în registru ca fiind fratele lui vitreg. Vrei să spui c-a fost o minciună?

Mă-ntreb care o să fie consecinţele.

— Ai auzit ce te-am întrebat, Eiji Miyake?

— Da, o minciună. Domnule.

— Iar eu spun că te-a trimis Jun Nagasaki, să ne spionezi.

— Nu-i adevărat.

— Deci îl cunoşti, numele ăsta, Jun Nagasaki?

— De-acum o oră, da. Numele, atât.

— L-ai însoţit la Dama-de-Pică pe Yuzu Daimon, ca să hărţuiţi o animatoare – cea pe care o cunoşti sub numele Miriam.

— Nu, domnule – dau din cap că nu.

— L-ai însoţit pe Yuzu Daimon la Dama-de-Pică, ca s-o convingeţi pe Miriam să treacă de partea cercului de javre trădătoare ale lui Jun Nagasaki.

— Nu, domnule – dau din cap că nu.

Faţa imobilă a lui Morino e pătată de urmele violenţei. Vocea lui e ca şi cum n-ar fi.

— O fuţi pe Miriam. O fuţi pe fetiţa mea.

Aici m-am ars.

— Nu, domnule – dau din cap că nu.

Frankenstein scuip-o rafală de şrapnel ars într-un pahar de carton.

Morino desface o mapă cenuşie.

— Atunci, ia mai fă o scamatorie şi explică şi această imagine.

Poza trece pe la cornii de vânătoare, ca s-ajungă la mine. Este o fotografie alb-negru, format A4, a unui bloc de locuinţe dărăpănat. Obiectivul este aţintit asupra etajului al treilea, unde un puşti de vârsta mea înmânează ceva printr-o uşă. Un câine cu capul într-un abajur de lampă se pişă într-o jardinieră. Ei, da, recunosc şi apartamentul lui Miriam, şi pe mine. De-asta mă aflu azi aici. E de rău. N-o să m-ajute nici o minciună să scap. Dar unde o să mă ducă adevărul?

Morino-şi trosneşte încheieturile degetelor o dată. Zice:

— Am răsuflarea tăiată. Vorba aia.

Morino-şi trosneşte încheieturile degetelor încă o dată. Gura mi-e uscată ca o groapă cu nisip.

— Ia zi, de ce ţi-ai arătat mutra plină de coşuri cu puroi la uşa fetiţei mele?

Îi povestesc totul, de la iazul Shinobazu, din parcul de la Ueno, până la conversaţia cu Miriam. Singurul amănunt pe care-l omit e Suga – pretind că hackereala în calculatorul bibliotecii am făcut-o eu singur. Morino retează vârful unei alte ţigări de foi. Închei, şi soarta judecăţii rămâne suspendată în aer. Şopârlă se leagănă cu scaunul.

— Tată? – la care Morino încuviinţează din cap. Eu zic că ceva nu e-n regulă. Obsedaţii de calculatoare nu stau să tragă de valize prin gări pentru nuş'ce leafă.

Mama-*san* îşi închide laptopul.

— Tată, ştiu că Miriam înseamnă foarte mult pentru tine, dar trebuie neapărat să fim în alte locuri, şi-anume urgent, ca să nu ni se blocheze operaţiunile. Ţângăul ăsta fără minte, care vine de dincolo de nicăieri şi-a nimerit prosteşte pe proprietatea cuiva exact asta şi este, ce pare a fi. Nagasaki nu trimite spioni în scutece, şi povestea pe care ne-a spus-o umple golurile din cea spusă de Daimon. Plus că nu şi-a pus labele pe Miriam.

— De unde ştii? o-ntreabă Morino, respectuos.

— Mai întâi, c-ai pus-o pe Miriam sub observaţia celui mai bun agent de supraveghere din Tōkyō, de două săptămâni încoace; şi-al doilea… sunt femeie.

Morino mijeşte ochii şi mă citeşte. Eu îmi cobor privirile. Lui Frankenstein începe să-i ţârâie telefonul mobil. Se duce-n camera de-alături, să răspundă. Un dirijabil îşi face apariţia dincolo de capul lui Morino. Încă şi mai sus, un avion sclipeşte-n lumina soarelui, la mare altitudine. Mama-*san* scoate un disc din laptop şi-l bagă într-o carcasă de plastic.

— Curând, latră Frankenstein la telefon. Curând – şi-şi reia locul.

Morino mă termină de citit. Zice:

— Eiji Miyake. Tribunalul te găseşte vinovat. Vinovat de-a fi un căcat cu ochi, care-şi vâră nasul pe uşa care nu trebuie. Sentinţa definitivă este să ţi se taie testiculele, să-ţi fie asezonate-n sos de soia şi îndesate în gură, peste care să ţi se lipească bandă autocolantă, până când respectivul mădular va fi mestecat şi înghiţit de fostul deţinător.

Mă uit de jur împrejur, la juraţi. Nici măcar nu zâmbeşte nimeni.

— Totuşi, tribunalul suspendă sentinţa sus-menţionată, cu condiţia să respecţi

un ordin de excludere. Nu te mai apropii niciodată de Dama-de-Pică. Nu te mai apropii niciodată de fetiţa mea. Chiar dac-o s-o vezi în vis, tot o să aflu c-ai recidivat, şi-atunci sentinţa va fi dusă la îndeplinire. Am reuşit să mă fac înţeles?

Nici nu-ndrăznesc să gust libertatea pe care o miros.

— Cu desăvârşire, domnule.

— Te-ntorci la viaţa ta fără sens. Fără-ntârziere.

— Da, domnule.

Mama-*san* se ridică-n picioare, dar Morino încă nu-mi dă liber.

— Când eram copil, Miyake, de jumătate din anii tăi de-acum, eu şi prietenii mei prindeam şopârle de dună pe coastele din Shimane. Şopârlele de dună sunt şmechere. Tu le apuci, ele-şi desprind cozile şi se fac nevăzute. Cum ştiu că nu ne laşi vreo coadă?

— M-aţi băgat în sperieţi.

— Şi taică-tu se teme de mine, dar tot m-a lăsat, la viaţa lui, c-o grădină zoologică-ntreagă de cozi.

Cornii de vânătoare încuviinţează din capete. O aud pe Acadea hlizindu-se.

— Tatăl meu, aţi spus? – la care Morino scoate fum pe gură.

— Da-aa. M-ai auzit foarte bine.

— Tatăl meu adevărat?

— Da-aa.

— Adică…

— Adică individul ăla, în carne şi oase, care i-a pus-o maică-tii, Mariko Miyake, acum douăj’ de ani. De cine altcineva crezi că vorbesc?

— Îl *cunoaşteţi*?

— Îndeaproape, nu. Din când în când, ne-ntâlnim pe linie profesională. Pari surprins – şi se uită la mine, cât de năucit sunt. Aşa deci, punct ochit, punct lovit pentru agenta mea. Iarăşi. Da’ *bună* mai e. Chiar nu ştii cine-i taică-tu, este? Când stai să te gândeşti c-asemenea lucruri se-ntâmplă-n viaţa reală! Un semiorfan vine la Tōkyō, să-l caute pe tac-su, pe care nu l-a văzut niciodată. Deci ai crezut că mesajele-alea de la bancomat, pe care am aranjat cu oamenii mei din bancă să le primeşti, erau de la taică-tu *adevărat*? – şi buzele i se umflă vag, de parc-ar da să râdă.

Şopârlă rânjeşte.

— Tot ce-l priveşte pe taică-tu e-aici, continuă Morino, ridicând mapa cenuşie, cu care-şi face vânt. Ai fost îngropat foarte adânc, dar agenta mea e-n stare să dezgroape orice. Te-am cercetat, şi peste cine dau – peste taică-tu. Ne-a

surprins. Chiar şi-acum. Hai, cară-te de-aici – şi aruncă mapa într-un coş de hârtii metalic.

Şopârlă se ridică de pe scaun şi dă cu picioru-n scaunul meu.

— Domnule Morino…

— Tot aici eşti?

— Vă rog să-mi daţi mie acea mapă.

Morino mijeşte iar ochii, de astă-dată către Şopârlă, şi face semn cu capul către uşă.

— Domnule, dacă nu vă mai trebuie informaţiile de-acolo…

— Nu, nu îmi mai trebuie, dar îmi face plăcere să-ţi provoc o suferinţă inutilă. Te conduce Fiu' până-n hol. Prietenul şi mentorul tău, Yuzu Daimon, te-aşteaptă. Se simte stors. Haide, ieşi imediat din camera asta, că altfel mănânci o bătaie soră cu moartea şi-ajungi într-un malaxor de beton.

Îl urmez pe Şopârlă, aruncând o ultimă privire-n urmă, la coşul de gunoi metalic, înainte ca uşa camerei 333 să mă despartă de tatăl meu.

Eram hotărât să trec pe lângă Yuzu Daimon, ca să-mi arăt dispreţul, ignorându-l, pur şi simplu. Asta, până să-i văd corpul zăcând pe canapea. Mi s-a-ntâmplat să aflu despre câţiva oameni c-au murit, dar n-am văzut niciodată pe nimeni murind propriu-zis – atât de palid e, şi-atât de nemişcat! Ce faci, într-o asemenea situaţie? Inima mea e ca un sac de box, mecanic şi maniac. Canapeaua trosneşte, când îşi mişcă membrele. Întredeschide ochii. Pupilele-i rătăcesc, dar mă găsesc, până la urmă.

— Ia zi… ţie… ce ţi-au făcut?

Parcă i s-a-mpiedicat schimbătorul de viteze.

— Ţie ce ţi-au făcut, Miyake?

Reuşesc să vorbesc, totuşi:

— Mi-au dat drumul.

— Două miracole-n aceeaşi zi. Neatins?

— Speriat de mă cac pe mine, dar neatins. Şi nici măcar atât de speriat de mă căcam pe mine ceva mai devreme. Am crezut c-ai murit! Ce ţi-au făcut?

Daimon ignoră întrebarea mea.

— De ce… te-ai dus… la Miriam, de ce?

— I-a scăpat pe jos o carte-mprumutată de la bibliotecă; ne-am întâlnit… întâmplător în parcul din Ueno, în ziua când ai dispărut în zori. I-am dus cartea înapoi. Atâta tot.

Colţurile gurii lui dau să schiţeze un zâmbet.

— Ce ţi-au făcut? adaug.

— Un litru de sânge.

Cred că n-am auzit bine.

— Ţi-au scos un litru de sânge? Dar asta nu-i…

— Cu mult mai mult… decât donezi la banca de sânge, da… N-o să mor din asta. E doar prima mea… infracţiune.

— Dar sângele-ăsta… ce-au de gând cu el?

— Să-l analizeze… să-l vândă, probabil.

— Cui să-l vândă?

— Miyake… te rog. N-am destulă energie… să-ţi fac un expozeu despre… piaţa neagră…

— Poţi să te mişti? Cred c-ar fi cazul să mergi la un spital.

Vorbitul e costisitor pentru Daimon:

— Corect… da, domnule doctor. Mi s-a scos a şasea parte din sânge ca plată într-o vendetă de-a Yakuzei. Oribil, nu-i aşa? Da, ştiu că sunt norocos că mai trăiesc. Absolut ilegal, de acord. Numai, vă rog eu, nu anunţaţi poliţia, că şi tatăl meu e băgat în afacere.

— Bine, dar să rămâi aici, în clădirea asta, e cea mai proastă idee.

— Un minut… două minute… lasă-mă să… pot să răsuflu.

Explorez holul. Uşile ne permit să plecăm, dar nu să revenim. Culoarul care duce înapoi spre camera unde s-a desfăşurat interogatoriul e blocat cu un grilaj încuiat de Şopârlă. Pereţii de sticlă ai holului sunt acoperiţi cu folie de plastic lipită cu bandă adezivă. Dezlipesc un colţ: un şantier de construcţii, gardul care delimitează perimetrul şi plaja de tip lido-californian – toate la un şut de minge de fotbal distanţă. Pe podiştile de lemn, se coc la soare doritorii de plajă. Oceanul Pacific e la fel de sclipitor ca marea tipică din filmele cu monştri. Strănut. Nu răceală, nu acum, zău aşa. Mă tem că Daimon ar putea intra în comă dacă nu-l duc eu de-aici.

— Încearcă să te ridici.

— Lasă-mă-n durerea mea.

— Vreau să-i chem pe părinţii tăi.

Daimon se ridică-n fund pe jumătate.

— Nu, nu, asta, cu siguranţă, nu. Crede-mă, te rog, măcar acum. Chematul părinţilor mei aici, acum, e cel mai, dar cel mai rău lucru…

— De ce?

Daimon scutură din cap, de parc-ar vrea să scape de-o muscă.

— Politică. Politică…

Şi ce facem, atunci?

— Câţi bani ai la tine?

— Ţi-i dau pe toţi, până la ultimul yen, dacă mă laşi în pace.

— Nu mă ispiti. Am văzut o rampă de taxiuri lângă intrarea la Xanadu. O să mergem pân-acolo amândoi, tu şi cu mine. Poţi să leşini acum, sau să mă faci să urlu întruna la tine zece minute şi să leşini după aia. Tu alegi.

Daimon oftează iar.

— Ce despotic eşti când te exciţi!

Ne-alegem cu priviri pieziţe, în timp ce navigăm prin mulţime, dar toată lumea presupune că Daimon e prăbuşit pe umărul meu, pentru că e beat-mangă. Strălucirea nucleară a soarelui de septembrie inundă ziua. Uniforma mea de la Căile Ferate Japoneze e năclăită de sudoare. Şuvoaie de oameni se revarsă-n Xanadu, şi dinăuntru – în afară. Unde ar trebui să fie aer, se-nghesuie baloane argintii umplute cu heliu şi răsună muzică de fanfaronadă. Frânturile de conversaţie roiesc, şi un grătar de copt porumb umple totul de fum. Văd reflecţia noastră într-o pereche de ochelari de soare gigantici. Arătăm ca dracu'. Un iepuraş uriaş negru scoate un magician pitic dintr-un joben, şi toată lumea bate din palme. Undeva, un pian şi nişte instrumente cu coarde interpretează o muzică frumoasă. Îl simt pe Daimon icnind.

— Îţi vine să vomiţi? îl întreb.

— Nu, râdeam de partea amuzantă a zilei de azi – mă-ntreb care parte o fi fost amuzantă. Habar n-ai cât de jenant e pentru mine să-mi salvezi curu' tocmai tu, Miyake.

Zax Omega trece-n salturi prin faţa noastră, vânzându-se pe el însuşi în miniatură.

— Mda, zic, îmi închipui că trebuie să fie destul de umilitor, dacă stai şi te gândeşti.

Daimon nu mai zice nimic pân-ajungem la rampa de taxiuri. Îşi trage picioarele mai greu după el şi respiră mai hârşâit. Portiera taxiului se deschide brusc, din proprie iniţiativă – mai spre sud, la noi, încă mai trebuie să ţi-o deschizi tu singur, cu mâna.

— Ştiţi unde vine Kita Senju? îl întreb pe şofer, care dă din cap că da. Ştiţi unde vine restaurantul Tenmaya, la cinci minute de gară? – iar dă din cap că da.

Ei, magazinul ăsta de casete video e chiar pe aceeaşi stradă – îi mâzgălesc adresa Stelei Căzătoare. Vă rog, duceţi-l acolo pe prietenul meu.

Taximetristul pare să aibă dubii, punând în balanţă o cursă foarte bună cu năuceala evidentă a lui Daimon. Zic:

— L-a bătut puţin mai mult soarele-n cap. În zece minute o să-şi revină-n simţiri.

Cursa bună prevalează şi taxiul, cu tot cu Daimon, o ia din loc. Eu mă-ntorc şi-o iau înapoi, pe drumul pe care am venit. Am o întâlnire-n Valhalla, cu o mapă azvârlită-ntr-un coş de hârtii metalic.

Mongolul urcă şi mai mult, se-apropie. Nu-i decât o gaură cu formă umană în bezna lăptoasă. Îl văd cum aproape-zâmbeşte. Cizmele lui de cowboy numără invers câte momente mi-au mai rămas de trăit. Şopârlă şi farurile Cadillacului, care luminează intermitent câmpul de bătălie, ar putea fi evenimente dintr-o altă viaţă. Oare Morino şi Frankenstein se mai uită? Dacă nu stau cu ochii aţintiţi spre mongol, mă tem ca nu cumva ucigaşul meu să fi-njumătăţit distanţa dintre el şi mine, când mi-aş întoarce iar privirile spre el. Adrenalina mi se luptă cu febra, dar n-am cum să profit de această energie pe care frica mi-o dă cu-mprumut. Adrenalina, oricât de multă ar fi, n-o să mă ţină-n viaţă, când oi da de pământ, după o asemenea căzătură. Nici n-o să m-ajute să dezarmez un mercenar viu, real, înarmat c-un pistol real, încărcat. Nici vorbă. Sunt mort. Cui o să-i lipsesc? Buntarō, până sâmbăta viitoare, o să-şi găsească alt chiriaş. Mama o să-şi reia ciclul de vinovăţie, reproşuri şi vodcă – iarăşi. Tatăl meu, cine ştie cum se va simţi. Mama mea vitregă probabil c-o să-şi cumpere o pălărie nouă, fiindc-o să aibă ce sărbători. Akiko Katō – ea o să aibă nişte hârtii de completat. Pisică o să-şi găsească o poală nouă, pe care să se cuibărească. Ea, oricum, nu m-a frecventat niciodată pentru altceva decât pentru lapte. Unchii mei, nevestele lor şi verii mei de-acasă, de pe insula Yakushima, o să fie şocaţi şi întorşi pe dos, bineînţeles, la primirea veştii, dar cu toţii vor ajunge la un consens, şi anume că Tōkyō şi necazurile-s totuna şi că Japonia nu mai este o fortăreaţă sigură, aşa cum a fost odată. Bunica mea va primi vestea cu o faţă impasibilă şi o tăcere prelungită până la o jumătate de zi. După care, o să spună: „L-a chemat soră-sa şi s-a dus“. Lista mi se-ncheie cu ea. Şi asta, presupunând că trupul meu va mai fi găsit vreodată. Cu siguranţă că mult mai logic ar fi să mă-ngroape într-un puţ, sub cine-ştie-ce viitoare autostradă, laolaltă cu ceilalţi. Buntarō, după o

săptămână, o să mă dea dispărut, şi toată lumea o să ridice din umeri şi-o să spună c-a luat-o pe urmele maică-sii. Uite-l că vine, verificându-şi pistolul. La ce bun, toată povestea? Pe Anju a luat-o la fund oceanul. Mie o să-mi dea drumu' jos, şi gata. Strănut iar. Să strănut, acum! Ce rost mai are să-mi bat capul? Vântul adie răcoros peste fostul fund de mare, secat.

Decid să pierd vremea vreo oră, înainte să intru înapoi în Valhalla. Mai întâi, găsesc un telefon. O sun pe doamna Sasaki la gara din Ueno, dar, în momentul în care-i aud vocea, închid, cuprins de panică – sau de ruşine. Ar trebui să-i spun ori o minciună sfruntată, ori adevărul gol-goluţ. Nu pot să fac nici una, nici alta. Drept care îl sun pe Buntarō, cu care-i mai simplu – el ţopăie de bucurie la celălalt capăt al firului.

— Să vezi ce chestie, băiete! Kōdai îşi ţine ochii deschişi, să ştii şi tu! În burta nevesti-mii! Deschişi! Închipuie-ţi, cum vine asta! Şi să vezi ce face – îşi suge deştu' mare! De pe-acum! Doctorul zice că e ceva neobişnuit, chiar aşa devreme. Dezvoltare precoce – exact vorbele-astea ni le-a spus doctorul.

— Buntarō, eu…

— M-am uitat mai devreme la o casetă video cu bebeluşi. Maternitatea e… ceva de necrezut. Ia zi, te-ai întrebat vreodată dacă embrionilor nu li se face sete? Ei bine, li se face! Aşa că beau din lichidul amniotic, după care-l scot înapoi ca pipi! E ca şi cum ai fi conectat la un robinet veşnic deschis, prin care curge Budweiser. Doar că lichidul amniotic are gust mai bun. Să tot aştepţi să te naşti – păi, trebuie să fie nouă luni de curată fericire. Ca la un bar unde nu ţi-ar vârî nimeni vreodată sub nas nota de plată. Ca la sfârşitul anilor şaizeci. Şi nu ne-amintim niciodată nimic din toate astea.

— Buntarō, un prieten al meu…

— Habar n-ai tu de cum reaşază o sarcină măruntaiele femeii. Până-n trimestrul al treilea, uterul ajunge să-i atingă sternul. Mamiferele placentare se chinuie, nu glumă. De-aia… – o femeie de la Steaua Căzătoare urlă-n fundal, de-şi varsă plămânii. Stai aşa, nu-nchide, să dau sonorul mai încet. Mă uitam la *Rosemary şi copilul ei*[76]. Mai aflu câteva ponturi, pentru cazul în care Kōdai se dovedeşte a fi progenitura Satanei. O moaşă de la spital spunea că…

— Buntarō!

— Ce, s-a-ntâmplat ceva?

— Îmi pare foarte rău, dar te sun de la o cabină telefonică, şi cartela mea nu

mai are mult şi se opreşte. Un prieten vine cu taxiul chiar acum la Steaua Căzătoare. A donat nişte sânge, dar i-au luat prea mult, şi trebuie să stea undeva întins. Te rog mult, când ajunge acolo, vrei tu să-l conduci la mine-n cameră, sus? Îţi explic mai târziu. Te rog.

— Şi n-are nevoie şi de pantaloni călcaţi? Sau cum ar fi un masaj, sau…

Încep să se audă piuituri pe fir. Perfect. Pun receptorul în furcă.

Un pluton de băieţi şi fete – ca să nu mai vorbesc de batalionul de tinere familii plictisite, în care se vor transforma şi toate aceste cupluri, în cinci ani – mă iau pur şi simplu pe sus, de-a lungul unei arcade comerciale, către un podium. Nişte muzicieni cântă ceva sofisticat, dar jucăuş. O fi Mozart. Întâmplarea face să mă trezesc în rându-ntâi. Un violoncelist gras, doi violonişti slabi, un solist de violă plictisit şi o fată care cântă la un pian cu coadă, marca Yamaha. Dacă stăpânii de câini ajung să semene cu animalele lor de companie, instrumentiştii se transformă-n propriile instrumente. În afară de pianişti – cum ar putea o fiinţă umană să semene cu pianul ei? La complexitate, eventual. Părul îi acoperă faţa – stă aplecată peste claviatură, de parcă vreun zeu i-ar şopti muzica la ureche. Are o ceafă dintr-alea perfecte, pianista – curbe, netezime, rezistenţă, adâncituri, proeminenţe, toate potrivite. Poartă o rochie de mătase crem – rotocoale de sudoare-i marchează şira spinării – şi cântă desculţă. Muzica se sfârşeşte şi toţi cei de faţă aplaudă. Secţiunea de coarde se delectează cu aplauzele; pianista se-ntoarce doar şi se-nclină cu modestie. Ai Imajō. Chiar ea este, Ai Imajō. Mă uit după vreo ascunzătoare, dar sunt înconjurat de poşete, cărucioare de copii şi îngheţate semitopite. Ai Imajō se uită exact înspre mine, şi roşeaţa-mi explodează-n faţă, ca o grenadă. Pe urmă-mi dau seama că se uită, dar nu vede. Încă e năucită de splendoarea muzicii. Dar ea-mi zâmbeşte – mie, nu altcuiva – şi mimează un cap în gură. Abia izbutesc să-i fac uşor cu mâna, că mă-mping în spate nişte pinguini care duc în mâini buchete de flori de dimensiunile unor copaci. O femeie-hipopotam, înfăşurată-n mărgele, urlă-n microfon, mimând o muzică preînregistrată. Mă las dus de val, căutând un loc adăpostit în Xanadu, în care să pot sta jos. Nu vreau s-o stânjenesc pe Ai Imajō în faţa colegilor ei studenţi la Conservator.

Valhalla mi-acoperă soarele. Când mi se termină ora, mă strecor printr-o gaură din gardul care delimitează perimetrul şantierului, şi-apoi în umbra ei neterminată. Zăresc trei gardieni care fumează la gura tunelului de intrare

principal, dar e simplu să mă fofilez printre şiruri întregi de blocuri de construcţie şi stive de ţevi, colaci de cabluri şi rigole de scurgere. Dacă mă vede cineva din Valhalla însăşi, am dat-o naibii; sper că întâlnirea cu Ai Imajō a epuizat cota de coincidenţe pe ziua de azi. Cât pe-aci să mă-mpiedic de un cablu încolăcit. Se ridică de la pământ, de zici c-are viaţă-n el, şi pătrunde-n Valhalla printr-o conductă de ventilaţie. Ăla, Şarpe, nu-i loc de şerpuit. Evitând raza vizuală a gardienilor, ajung la baza piramidei şi-ncep să caut un loc prin care să intru. Construcţia e vastă – îmi ia vreo cinci minute pe fiecare latură. Trec de intrarea în holul hotelului şi-mi spun vreo două-n gând, să mă usture, că n-am lăsat-o întredeschisă mai devreme, cu vreo pană – probabil c-aş fi putut forţa cumva mecanismul interior de închidere. După alte douăzeci de minute, ajung înapoi la intrarea principală şi la cei trei gardieni. Mă gândesc să trec pe lângă ei, dându-mă drept băiatul cu boilerele sau mai ştiu eu ce – la urma urmei, sunt şi acum în salopeta de serviciu –, dar, când mă strecor suficient de aproape de ei, cât să-i aud cum discută despre cea mai bună metodă prin care să schilodeşti un om, renunţ şi mă retrag. Mă-ntorc pe unde am venit, până la rampa care duce către subsol, cea pe care a coborât Frankenstein cu maşina mai devreme. Spionez ghereta paznicului, din spatele unui excavator. Ferestruica ei priveşte de-a curmezişul rampei, nu în susul ei. Dacă stau lipit de perete, mă gândesc, pot s-ajung până la gheretă, fără să fiu văzut. Iar acolo, eventual, pot să trec de ea târâş. Principalul pericol ar veni din partea vehiculelor care s-ar angaja să urce rampa, în timp ce eu aş coborî-o. Chiar şi aşa, nu erau decât cele trei Cadillacuri în toată acea parcare subterană. Dac-am văzut bine.

Merge. Ajung la gheretă fără să mă vadă nimeni. De la televizorul paznicului, aud cam aşa: „Iată, o adevărată încleştare între Giganţi şi Dragoni, în faţa unui public de şaizeci de mii de spectatori, în această după-amiază înăbuşitoare, sub cupola Domului, în timp ce jucătorul gazdelor, Enoki, îşi face încălzirea, şi-mi închipui foarte bine ce-i poate trece prin minte acestui tânăr combatant, în momentul de faţă“ – şi-aşa mai departe. Simt miros de *katsu*[77] de porc şi aud un *ping!* făcut de un cuptor cu microunde. Mă las pe coate şi genunchi şi trec de-a buşilea prin faţa gheretei. Îmi alunecă piciorul pe pietrişul mărunt, nu se poate să nu mă fi auzit, dar eu merg mai departe, prin faţa uşii, pe sub barieră, şi mă fac pierdut în bezna parcării, cu toţi nervii încordaţi, aşteptând să m-aud strigat sau vreo alarmă izbucnind. Mă reped în spatele unei coloane, cu inima bubuindu-mi în piept ca un instrument de percuţie. Nimic. Paznicul trebuie să fie surd-toacă. De-acum, sunt un intrus, un pasager clandestin. Să mă calmez. Am intrat într-o

clădire, ca să recuperez dintr-o pubelă un rebut nedorit. Cele trei Cadillacuri sunt şi-acum parcate în şir, ceea ce nu-i un semn bun, dar, atâta timp cât îl ştiu pe tatăl meu stând în siguranţă în coşul metalic de hârtii, tot ce am de făcut este să-mi găsesc o ascunzătoare pe cine-ştie-unde, prin hotel, şi să-l recuperez de-acolo, când o rămâne coasta nepăzită. Rămânând în cotloanele de umbră cele mai întunecate, mă îndrept către uşa boltită şi mă strecor pe ea. Ţin minte drumul, cât-de-cât. Şi-acum e pustiu. Şarpe rătăceşte şi el prin acest labirint de uşi batante. A crescut cât o canoe. Trec de toaleta în care eu şi Daimon am fost puşi la păstrare – aud răsunând râsete bruşte. Nervii-mi zvâcnesc mai ceva ca o coardă de arc – ţâşnesc înainte ca săgeata şi-o iau pe după colţul următor, exact în momentul în care hohotele se revarsă pe coridor. Mă urmăresc pe după următoarele trei colţuri. Abia pe urmă se sting. Apoi însă îşi schimbă direcţia şi se-ndreaptă către mine – nu, zău?! Mă-ntorc pe unde-am venit, panicat – aşa mi s-a părut, că m-am întors pe unde-am venit –, şi mă trezesc pe un coridor înfundat, cu un automat de băuturi într-o nişă. Ascult. Vocile celor doi se-apropie. Poate reuşesc să m-ascund pe după latura tonomatului ăstuia de băuturi – încap, dar, când încerc să mă storc şi mai tare în spatele lui, mi se prinde piciorul într-o buclă de cablu. În acelaşi moment, vocile se opresc în faţa maşinăriei. Îngheţ. Dacă mă mişc o să m-audă, precis. Dacă se uită pe după latura ei, o să-mi vadă piciorul. Simt că mă paşte şi-un strănut. Un transformator îmi apasă fix în şale. Zumzăie ca o viespe şi e fierbinte ca un fier de călcat.

— Ia uite, ia, ce-avem noi aici?

— Stella Artois de import. Nectaru’ zeilor.

— Avem timp de-o doză aşa, pe picior?

— De ce nu? Şi, ce să vezi? Kakizaki are AB, cu Rh negativ.

— I-auzi! Sper că l-ai stors de tot ce-avea-n el. AB negativ e ca rubinu’ lichid pentru miliardaru’ care trebuie.

— L-am stors de-a rămas ca deşertu’, nenorocitu’ dracu’. Eu văd asta ca pe-o eliberare. Ai auzit de juveţele-alea-n jurul gâtului pe buza puţului? Căcat, porcăria asta nu vrea să ia de cinci mii. Ai tu mai mici?

Uite-acum strănut. Aud cum sunt băgate monede-n automat.

— Juveţe la gât? Da’ n-a zis Morino să folosim band-adezivă?

— Am folosit, da’ Nabe se zvârcolea prea tare. Şi Morino a ordonat fără sedative. Deci, n-aveam cum să procedăm altfel, decât cu juveţe de-alea în jurul gâtului şi cuie de nouă ţoli. Kakizaki-i ăla norocosu’: are pielea mai albă ca curcanu’, aşa că n-o să simtă mai-nimic.

Nu îmi mai vine să strănut. Cutiile de bere troncăne prin măruntaiele automatului. Cei doi îşi desfac berile şi pleacă, discutând în continuare despre tâmplărie. Eu strănut şi dau cu capul de latura maşinăriei.

Din întâmplare, dau peste camera 33 în timp ce caut mai departe un loc unde să m-ascund. Îmi lipesc urechea de ea. N-aud nimic, în afară de pulsul meu, care-mi zvâcneşte-n amândouă timpanele. Mă gândesc. Încerc uşor mânerul. Arcurile-i sunt dure, dar uşa nu pare încuiată. O întredeschid şi arunc o privire înăuntru. Fereastra e şi ea întredeschisă, şi o adiere trece ca pieptănul prin storuri. Mă strecor înăuntru, fără să uit de camera de-alături. Nu-i nimeni acolo. Un sentiment de uşurare se revarsă peste mine, după care altul, de triumf, mai-mai să mă trântească la pământ. Iată c-a meritat riscul dement pe care mi l-am asumat. Deschid mapa de documente şi scot un geamăt. O singură fotografie cade la pământ din ea şi aterizează cu faţa-n jos. Pe spatele ei, un mesaj scris cu pixul: „Există un proverb arab: «Ia-ţi ce vrei, zice Dumnezeu, şi plăteşte pentru ce ţi-ai luat». Pluto-Păcănea, Xanadu, acum.“ Întorc poza invers. Două certitudini – una: femeia este Akiko Katō; a doua: de la maxilarul pătrăţos până la sprâncenele arcuite, bărbatul de pe locul şoferului e tatăl meu. Nu există dubiu.

La Păcănelele lui Pluto, atmosfera e-atât de-ncărcată de năduşeală, de fum şi de gălăgie pură, încât ai putea înota până sus de tot, la globurile tapetate cu mozaic de oglinzi, de pe tavanul ca de discotecă. Mi-aş da un plămân, uite-acum, pentr-o ţigară, în loc s-aştept până la cin’zeci de ani, dar mă tem că, dacă mai amân fie şi un singur moment, o să-l scap pe Morino, şi Planul meu F, cel mai bun de pân-acum, o să se urce-n maşină odată cu el, şi dus o să fie. Nu contează, numai respirând aici, înăuntru, pot absorbi suficientă nicotină, cât să calmeze şi-un rinocer. Clienţii se bulucesc pe culoare, aşteptând să se elibereze vreun loc. Cel mai mare dintre unchii mei – proprietarul singurei săli de păcănele de pe insula Yakushima – zicea că saloanele noi îşi reglează câteva dintre aparate să le plătească mai generos jucătorilor, ca să intre în forţă pe piaţa jocurilor. Droni şi drone stau gură-cască – parcă-s hipnotizaţi – şi urmăresc zuruitul şi strălucitul bilelor argintii care se rostogolesc în cascadă. Stau şi mă-ntreb: oare câţi bebeluşi trag să moară, copţi uşor-uşor, în măruntaiele parcării de la Xanadu? Încep un al doilea tur de sală, căutând o uşă rezervată personalului. Ceasul ticăie. Dau de-o fată îmbrăcată în uniforma lui Pluto-Păcănea.

— Ei, tu! Biroul lui tata unde e? – o iau tare, la care ea se intimidează:

— Biroul cui, domnule?

— Al şefului de-aici!, mă-ncrunt

— Aaa… domn' Ozaki?

— Dacă nu el, cine? îmi dau ochii peste cap.

Fata mă duce în spatele biroului de informaţii, unde-i o uşă cu tastatură, introduce un cod şi mi-o deschide.

— Pe scări în sus, domnule. V-aş conduce eu, dar n-am voie să părăsesc nivelul clienţilor.

— Bineînţeles că nu.

Închid uşa. O încuietoare complexă clămpăne şi-o blochează. Nişte scări abrupte duc spre o singură uşă. Linişte ca sub apă. Încep să urc scările şi, la un moment dat, mă şi-mpiedic, dau să cad, când îl văd pe Piele-Tăbăcită uitându-se calm la mine, de pe treapta cea mai de sus. Zic:

— Ăăă… bună-ziua.

Piele-Tăbăcită se uită la mine, mestecând gumă. Într-una dintre mâinile încrucişate la piept, ţine un pistol. Primul pistol adevărat pe care l-am văzut vreodată.

— Pot săăă… intru?

Piele-Tăbăcită mestecă şi face un semn cu capul, o fracţiune de secundă. Bat de două ori şi deschid uşa de sus.

Deschid uşa de sus şi văd cum un om zboară prin aer şi, de-acolo, prin mijlocul unei oglinzi de la celălalt capăt al încăperii. Oglinda se face ţăndări, care se prăbuşesc într-un ropot de aplauze – şi omul se prăbuşeşte, nu se mai vede, în salonul de mai jos, ticsit de droni şi drone. Parcă toată scena se clatină. Înghit în sec – eu am făcut asta? Larmă neobosită de păcănele dă buzna-n cameră. Morino se uită la mine din spatele biroului, cu un deget la buze şi palma cealaltă făcută pâlnie la ureche. Mai am timp doar să-i înregistrez pe retină pe cei trei corni de vânătoare – ei l-au azvârlit pe respectivul – şi pe Mama-*san* tricotând, până se declanşează reacţia în lanţ de la etajul de mai jos. Haos, urlete, ţipete. Morino stă cu coatele proptite în tăblia biroului. Mulţumirea i se citeşte lăbărţată pe faţă. Un ciob de oglindă se trezeşte şi el să cadă mai târziu din ramă. Piele-Tăbăcită închide uşa în urma mea. Ciclonul iscat mai slăbeşte în intensitate, pe măsură ce tropăiturile se reped să iasă mai repede. Şopârlă şi Frankenstein trag cu ochiul prin rama fostei oglinzi, evaluând pagubele. Morino parc-ar zâmbi numai din pleoape.

— Te-ai nimerit perfect, Miyake. Ai fost martor la declaraţia mea de război. Stai jos.

Tremur tot.

— Omul care…

— Care om?

— Pe care l-au aruncat pe fereastră…

— Ozaki? Ce-i cu el? zice Morino, cercetând o cutie de lemn.

— N-are nevoie de-o… – înghit iar în sec – … ambulanţă?

— Probabil că are, zice Morino, ridicând o clapetă, apoi capacul cutiei.

Înăuntru, ţigări de foi.

— Şi nu i-o chemaţi?

— Excelent! Asta-i Monte-Cristo[78]. Să-i chem eu salvarea? Dacă Ozaki voia să-i cheme cineva salvarea, să fi făcut bine să se gândească la ce consecinţe risca pişându-se pe bombeul pantofilor lui Ryūtarō Morino.

— O să colcăie pe-aici de poliţişti.

Morino îşi trece trabucul pe sub nas. Frankenstein urmăreşte atent cum se buluceşte haosul să iasă de la Păcănelele lui Pluto.

— De poliţişti? Poliţiştii trăiesc în lumea ta, Miyake. Noi ne poliţienim singuri, în lumea noastră.

Dă din cap către Şopârlă, şi cei doi se îndepărtează de rama oglinzii. Mie încă mi-e greaţă până-n suflet, c-am fost de faţă la exercitarea violenţei. Andrelele cu care tricotează Mama-*san* clic-clic-clicăie. Cornii de vânătoare sunt iarăşi în antract.

Într-un târziu, Morino desface trabucul din ambalaj.

— Ce ştii tu despre ţigările de foi? Nimic. Aşa că, fii atent aici. Învaţă. Monte-Cristo e pentru ţigările de foi ce sunt vitrinele de la Tiffany’s pentru tiarele cu diamante. Perfecţiunea întruchipată. Cubaneze pure – umplutură, înveliitură, legătură. Pentru o scârnă de şobolan ca Ozaki, era o blasfemie să se şi uite la o ţigară de foi Monte-Cristo. Stai jos, ţi-am spus – eu, năucit, mă supun. Eşti aici, pentru că umbli după informaţii. Am dreptate?

— Da.

— Ştiu. Informaţiile-astea m-au costat bani buni. Cum intenţionezi să plăteşti?

Mă forţez cum pot să ignor faptul că omul din faţa mea tocmai a pus ca un alt om să fie aruncat pe fereastră şi încerc să mă scot pe mine-n evidenţă.

— Aş fi foarte recunoscător dacă… – dar las propoziţia-n aer.

Morino mângâie uşor ţigara cu vârful limbii.

— Sunt convins că recunoştinţa ta e de cinci stele. Dar eu am nişte mahări metropolitani. Aşa că recunoştinţa ta face cât un căcat de purice pentru mine. Mai încearcă.

— Bine, cât?

Morino ia un instrument de pe masă şi taie-mprejur trabucul.

— De ce, oare, totul se reduce la bani, bani, bani, la tineretul din ziua de azi? Nici nu-i de mirare că Japonia se afundă tot mai mult, moral şi spiritual, într-un marasm. Nu, Miyake, nu vreau banii tăi. Plus că ştim, şi unul, şi celălalt, că până şi porumbeii stau mai bine ca tine la capitolul venituri disponibile. Nu, îţi propun aşa: îţi propun să plăteşti în loialitate.

— Loialitatea mea?

— Ce căcat e-aici, vreun ecou?

— Ce poate să-nsemne asta, să vă dau loialitatea mea?

— Cât de bine semeni cu taică-tu. Şi tu trăieşti în detalii mărunte. Loialitatea ta? Ia să vedem. Mă gândeam că ne putem petrece restul zilei împreună. Mergem s-aruncăm o bilă-n popice. Vizionăm un spectacol cu câini. Mâncăm ceva, pe urmă ne-ntâlnim cu câţiva prieteni vechi. Şi, când se face miezul nopţii, te repezim acasă cu maşina.

— Şi-n schimb, eu…

Morino pocneşte din degete, iar unul dintre cornii de vânătoare îi întinde o altă mapă, pe care el o răsfoieşte.

— Îl primeşti pe taică-tu: nume, adresă, ocupaţie, rezumatul activităţii de până-acum, istoricul personal, poze – color şi alb-negru –, facturi telefonice detaliate, conturi bancare, gelul de ras preferat – închide mapa şi zâmbeşte. Ne dai mie şi familiei mele câteva ore din timpul tău preţios, şi căutarea ta de-a dreptul istorică se-ncheie cu un succes răsunător. Ei, ce zici?

Din sala de păcănele de jos, de-acum pustie, aud crănţănit de cioburi şi huruit de obloane electrice care se lasă-n jos. Îmi trece prin minte că un eventual „Nu“ ar putea să aibă consecinţe mult mai rele pentru mine decât simplul refuz de a-mi fi înmânată o mapă, ţinând cont de scena la care am asistat.

— Da.

Un tampon umed, şi un ac mi se-nfige în braţul stâng, puţin mai sus de cot. Icnesc. Un alt corn de vânătoare m-apucă şi mă ţine strâns. Îşi coboară mutra la nivelul feţei mele şi cască mare gura, ca şi cum ar vrea să-mi smulgă nasul cu dinţii. Respiraţie stătută, de apă de iaz. Îi văd în fundul gâtului de-aproape, înainte s-apuc să mă uit în altă parte, după care chiar că mă uit în altă parte. Are

limba un ciot retezat, un zvârcolici amorf. Cornii de vânătoare sunt muţi cu toţii. Seringa se umple de sângele meu. Mă uit siderat cum o seringă înfiptă în braţul lui Morino se umple de sângele lui. Pare surprins că mă vede pe mine surprins.

— Avem nevoie de cerneală.

— Cerneală?

— Pentru contract. Eu cred în lucrul scris.

Ne sunt luate seringile, iar eu îmi recapăt braţul. Morino le goleşte pe-amândouă într-o ceaşcă de ceai şi amestecă sângele amândurora c-o linguriţă. Înţepătura mea se-alege cu încă un tampon cu dezinfectant. Unul dintre cornii de vânătoare desfăşoară-n faţa şefului cel mare o foaie de scris caligrafic şi-i înmânează o pensulă de scris. Morino înmoaie pensula, inspiră profund şi caligrafiază, cu tuşe graţioase, caracterele care înseamnă: *Loialitate, Îndatorire şi Ascultare. Mori. No.* Apoi răsuceşte foaia de hârtie pe birou.

— Repede – îmi ordonă, şi gura pare să-i fie-n ochi –, până nu se-ncheagă sângele.

Iau pensula din mâna lui, o înmoi şi scriu: *Mi* şi *Yake*.

Roşul sângeriu alunecă deja înspre bălegăriu. Morino priveşte c-un ochi critic. Zice:

— Arta scrisului. Trage să moară.

— La mine la liceu, exersam cu cerneală, zic.

Morino suflă peste hârtie, ca s-o usuce, o rulează şi-o introduce într-un etui de sul de papirus. Totul pare să fi fost pregătit dinainte. Mama-*san* lasă jos andrelele şi lucrul de mână, ca să pună etuiul în geanta ei. Zice:

— Şi-acuma, Tată, poate că trecem şi la lucruri serioase?

Morino pune pe masă ceaşca de sânge şi se şterge la gură.

— Da. La popice.

Un centru comercial subteran va lega-ntre ele, cândva, complexele Xanadu, Valhalla şi Nirvana. Deocamdată, e un subsol noptatic, luminat doar de felinare de-ale muncitorilor, în care zac depozitate prelate, dale de gresie, planşeuri de lemn, foi mari de sticlă şi o armată de manechine de buticuri, livrate prematur şi înghesuite goale în polietilenă semitransparentă. Morino merge în faţă, cu o portavoce într-o mână. Mama-*san* merge-n urma mea, iar cornii de vânătoare formează ariergarda. Undeva, deasupra capetelor noastre, în lumea reală, însorită, Ai Imajō cântă la pian Mozart. Vorbele lui Morino se-aud ca şi cum întunericul propriu-zis ar fi prins glas:

— Strămoşii noştri au construit temple pentru zeii lor. Noi construim, uite, magazine universale. Când eram tânăr, am fost în Italia cu tatăl meu, într-o călătorie de afaceri. Şi-acum visez clădirile de-acolo. Megalomania ne lipseşte nouă, în Japonia.

Jos, aici, dedesubt, e răcoare şi umed. Strănut. Când înghit, mă doare gâtul. Într-un târziu, dăm de-o scară rulantă încremenită, pe care urcăm la suprafaţă. „Bine aţi venit în Valhalla!“, zice Thor, cu fulgerul într-o mână şi c-o bilă de popice în cealaltă. Printr-o uşă temporară dintr-un perete de placaj, intrăm într-o vastă întunecime, unde lumina zilei nu se cunoaşte. La început, nu văd absolut nimic, nici măcar podeaua pe care calc. Simt spaţiul gol, atâta tot. Mă ţin după dâra de fum şi după lumina ca de ambră a vârfului ţigării de foi a lui Morino. Să fim într-un hangar? Undeva, departe, se distinge o licărire. Suntem într-o sală de popice. Trecem prin dreptul pistelor, una după alta. Încerc să le număr, dar le pierd şirul. Par să treacă minute-ntregi, dar aşa ceva este imposibil.

— Mergi des la popice, Miyake, pe Yakushima? întreabă Morino, cu o voce care uneori pare să vină de departe, alteori – de aproape.

— Nu, îi răspund.

— Popicele-i împiedică pe tineri să intre-n belele. E mai sigur decât să cazi din copaci ori să te-nece curenţii care te trag la fund. Am fost odată la popice cu tatăl tău. Popicar serios, nu glumă. Deşi golf joacă şi mai bine.

Nu cred ce-mi spune, dar tot îmi încerc norocul:

— Pe ce teren de golf aţi jucat? – dar Morino-mi face semn că nu cu ţigara, care parc-ar avea un licurici în vârf.

— Nici o fărâmă până la miezul nopţii. Asta-i înţelegerea. După care, poţi să te-ndopi cu toate informaţiile pe care o să fii în stare să le digeri.

Dintr-odată, iată-ne ajunşi: Piele-Tăbăcită, Frankenstein, Şopârlă, Acadea. Mama-*san* se aşază şi-şi scoate lucrul de mână. Morino-şi umezeşte buzele. Întreabă:

— Oaspeţii noştri sunt bine plasaţi?

Frankenstein îşi răsuceşte-n jos degetul mare, către pista luminată. În locul celor zece popice, sunt trei capete umane ca de ceară. Capul din centru face o mişcare. Capul din stânga pare să aibă un tic. N-ar trebui să fiu aici. E de coşmar o asemenea greşeală. Nu. Trebuie să fie un fel de interogatoriu. Nu-i atât de bolnav Morino, încât s-azvârle bile de popice în capetele unor oameni adevăraţi. E om de afaceri, în esenţa lui.

— Tată, zice Mama-*san*, ceva trebuie să spun. Actul ăsta e de nedescris.

— Dacă-i război, e război.

— Şi retinele lor – cum rămâne cu ele?

— Înţeleg ce te preocupă, zău că-nţeleg. Dar conştiinţa mă împiedică să privez un biet mort de-o viziune clară asupra destinului său.

— *Morino!* răcneşte Cap-din-Centru, c-o voce răguşită. Ştiu că eşti acolo!

Morino duce portavocea la gură. Vocea lui, amplificată, sună ca o furtună de nisip.

— Felicitări pentr-o minunată zi de inaugurare, domnule Nabe – şi ecourile răsună înainte şi-napoi. Parc-a fost un vag tărăboi la salonul de păcănele, dar acum, sunt convins, totul e pus la punct.

— Dă-ne drumu'! În clipa asta! Jun Nagasaki e stăpânul oraşului ăstuia!

— Greşit, Nabe. Jun Nagasaki doar *crede* că e stăpân aici. Pe când eu mă *ştiu* stăpân aici.

— Eşti un nenoroci' de căcănar *nebun*!

— Şi tu, îi întoarce zbierătul Şopârlă, eşti un nenoroci' de căcănar *mort*!

Portavocea pârâie.

— Nabe, tu ai fost dintotdeauna o lobotomie umblătoare. Moartea ţi se potriveşte perfect. Dar tu, Gunzo – credeam că ai atâta minte, să-ţi iei mita şi să te duci învârtindu-te la tropice – la care Cap-din-Stânga zice şi el:

— Îţi suntem cu toţii mai folositori vii, Morino.

— Da, dar îmi sunteţi mai plăcuţi morţi.

— Pot să-ţi arăt cum să-i strangulezi liniile de-aprovizionare lui Nagasaki.

Morino îi întinde portavocea lui Piele-Tăbăcită, care-şi depune guma de mestecat într-un şerveţel.

— Bună să-ţi fie ziua, Gunzo.

— *Tu?!*

— Prefer clienţii care plătesc la timp.

Are un accent străin, tărăgănat.

— Nu pot să *cred* o asemenea porcărie.

— Neputinţa ta de-a crede este cauza dilemei în care te afli.

Cap-din-Centru zbiară:

— Atunci, eşti mort şi tu, căcat slinos de mongol!

Căcatul-slinos-de-mongol îi întinde portavocea înapoi lui Morino, zâmbeşte şi bagă-n gură o lamă nouă de gumă de mestecat.

Cap-din-Stânga strigă:

— Pot să fiu eu mesagerul tău pe lângă Nagasaki, Morino!

— Tu nu eşti mesageru' nostru, căcatule, îi răspunde Şopârlă, strigând şi el. Tu eşti mesaju' nostru!

— Foarte concis, fiule, comentează Morino, aprobator. Foarte concis. Aruncă tu primul.

Şopârlă se-nclină graţios şi alege bila cea mai grea. Eu îmi tot spun că nu-i decât o cacealma. N-ar trebui să fiu aici. Şopârlă se postează la capătul pistei şi-şi proiectează lovitura.

— Împuşcă-ne, Morino! strigă de la celălalt capăt Cap-din-Centru. Lasă-ne să murim onorabil!

— Ce ştii tu ce-i aia onoare, Nabe? Ţi-ai vândut curu' lui Nagasaki, până s-apuce el să-ţi spună să te-apleci!

Şopârlă face un pas, doi paşi – *vrrrummm!* O traiectorie rapidă, fără unduieli, mi se strânge stomacul, încerc să mă trezesc, să mă uit în altă parte, pentru binele meu, dar, când urlă Cap-din-Centru, mă uit, idiot ce sunt. Cap-din-Dreapta – Kakizaki, de care vorbeau cei doi, bănuiesc – nu mai e de recunoscut. Aş vrea să vomit, dar nu mi se ridică nimic din burtă. Parcă-s încleiat. Kakizaki e, de fapt, o cavitate căscată, de os şi sânge. Cornii de vânătoare se lansează în aplauze năvalnice. Cap-din-Stânga e-atât de şocat, că parcă s-a-nchis. Cap-din-Centru icneşte, se îneacă, împroşcat cu fărâme sângerii. Şopârlă se-nclină iar şi revine pe bancheta de la consolă.

— Superbă tehnică, îl elogiază Frankenstein. S-o mai urmărim o dată, în reluare.

Eu întorc spatele şi mă fac arici, cu capu-ntre genunchi. Tresar, când portavocea-mi tună-n ureche: „Miyaaaakeeeeeee!" Şopârlă-mi face semn către pista de popice.

— Rându' tău.

— Nu.

Cornii de vânătoare mimează confuzie şi surprindere. Morino şopteşte, ca sufleurul pe scenă:

— Ba da. Ne-am înţeles prin contract.

— Nu scria nicăieri nimic de complicitate la crimă.

— Te-ai angajat să faci aia ce-ţi spune Tatăl să faci, zice Frankenstein.

— Bine, dar…

— O dilemă de ordin moral pentru tânărul acesta cu simţul responsabilităţii, comentează Morino. S-arunci, ori să nu arunci. Dac-arunci, rişti să le provoci anumite stricăciuni scârbelor ălora trădătoare de colo. Dacă nu arunci, o să

provoci un incendiu la Steaua Căzătoare şi-o naştere prematură, cu trei luni mai devreme decât ar trebui, nevestei proprietarului. Care dintre cele două trage mai greu la cântarul conştiinţei tale?

Vrea să mă implice în violenţele-astea, ca să fie sigur că n-o să scot niciodată o vorbă despre ele. Parcă mă şi văd, cu lacătul pus la gură şi cheia răsucită-n el de mai multe ori. Mă ridic de pe scaun, cu intenţia să-mi aleg bila cea mai uşoară, sperând ca vreo întorsătură neprevăzută a lucrurilor să mă facă scăpat de-aici. Ridic bila, cea mai uşoară dintre toate. Cântăreşte cât nu face. Nu. Nu pot să fac aşa ceva. Pur şi simplu, nu pot. Aud râsete-n spatele meu. Îmi întorc privirile. Şopârlă s-a întins pe spate, cu picioarele desfăcute şi c-un balon umflat, înghesuit sub geacă. Balonul are mâzgălite pe el, cu trasator negru, sfârcuri, buric şi un triunghi de păr pubian. Frankenstein se pune-n genunchi deasupra lui, ameninţându-i umflătura cu cuţitul.

— Nu! strigă Şopârlă-n *falsetto*. Nu, domnule, te rog, nu mă răni, am un bebeluş în marsupiu.

— Scuze, madam Buntarō, suspină Frankenstein, dar aşa păţeşti când le-nchiriezi camere unora care nu-şi respectă angajamentele făcute-n faţa unor oameni puternici…

Şopârlă zbiară cât îl ţin curelele:

— Te rrrog! Copilu' meu, copilu' meu! Ai *milă*!

Cuţitul îşi apasă vârful în pântecul de cauciuc al pretinsei madam Buntarō, Frankenstein strânge pumnul celălalt şi dă cu el, rotindu-l ca pe-un baros. *Bang!* Acadea suge-ntruna şi dă drumul unui hohot de râs gâlgâit. Mama-*san* tricotează. Morino bate din palme. Un snop de feţe suspendate în penumbră, conturate doar de lumina monitorului şi-a consolei. Dintr-o singură mişcare, se răsucesc toate şi se uită fix la mine. Mi-e şi greu să spun care dintre acele mutre neclare dă ordinul, până la urmă:

— Aruncă bila!

Trebuie neapărat să ratez, dar nu evident. N-ar trebui să fiu aici. Aş vrea să le cer scuze capetelor, dar cum? Pun piciorul pe pistă şi-ncerc să respir adânc. Unu: îmi iau ţinta-n şanţ, la un metru în faţa lui Cap-de-Mort-din-Dreapta; doi: mi se-ntorc maţele pe dos şi bila-mi scapă din mână prea devreme – de la degetele mele, au năduşit şi găurile din ea. Mă las pe vine acolo, unde sunt, prea-ngreţoşat să mă uit, prea-ngreţoşat să nu mă uit. Bila o virează către şanţ şi se rostogoleşte pe muchia lui preţ de-a doua treime a pistei. Dar apoi, efectul o face să vină înapoi pe mijloc – şi se-ndreaptă fix către Cap-din-Centru. Mutra lui pare a se

refracta, un urlet ca de fiară acoperă huruitul bilei, şi cornii de vânătoare din spatele meu aplaudă la unison. Eu închid ochii. Mormăituri dezamăgite mi-ajung la ureche tot din spate.

— I-ai ras barba, zice Morino, pe ton de consolare.

Tremur tot, nu mă pot stăpâni.

— Vrei să vezi reluarea? îmi rânjeşte Şopârlă.

Nu-l bag în seamă, revin la locul meu, cu paşi împleticiţi, şi mă prăbuşesc pe ultimul scaun. Închid ochii. Atâta sânge lucios, închegat.

— Eliberaţi ringul! exclamă Frankenstein. Să v-arăt specialitatea mea – moara de vânt ţintită!

Aud multe mormăieli, paşii lui repeziţi şi bubuitul unei bile plecate ca din tun. Trei secunde mai târziu, aplauze furtunoase.

— Bostan crăpat! strigă Şopârlă.

— Bravo! aclamă Tatăl Morino.

Cap-din-Centru ţipă din toţi bojocii, iar şi iar. În schimb, Cap-din-Stânga e rău-prevestitor de tăcut. Pe dinăuntrul pleoapelor, mi se conturează capătul pistei. Îmi strâng şi mai tare ochii, dar viziunea în Technicolor persistă. Probabil că n-o să scap de ea până mor. N-ar trebui să fiu aici, în această după-masă cu-ntorsături halucinante. Corpul meu nu se lasă oprit din tremurat. Horcăi o dată, de două ori – degeaba, tot nu-mi vine să borăsc. Aburi otrăvitori de tăiţei. Când am pus ceva-n gură ultima dată? Cu săptămâni în urmă. Dac-aş putea, m-aş duce-nvârtindu-mă. S-o ia naiba de mapă cu date. Ştiu însă că n-o să mă lase. O mână mi se strecoară-n pantaloni. Acadea.

— Ceva bomboane ai? *Ce?!* Bombe cu şampanie? Bomboane n-ai?

Halena-i miroase a iaurt mucegăit. Şopârl-o apucă de păr şi-o smulge de lângă mine.

— Târfuliţă nenorocită de trei parale! – trosc, trosc, pleaşc.

Morino duce la gură portavocea. Supravieţuitorul ţipă, ţipă-ntruna.

— Facem o înţelegere, Nabe? – ţipetele slăbesc şi devin suspine strangulate. Dacă-ţi tace fleanca la următoarea bilă, eşti liber să pleci. Da’ nici măcar un chiţăit, fii atent!

Nabe respiră-n horcăituri hârşâite. Morino lasă-n jos portavocea şi se uită la Mama-*san*:

— Nu vrei?

— M-am lăsat de popice, răspunde ea, clic-clic-clicăind cu andrelele.

— Tată, zice Piele-Tăbăcită. Esenţa jocului acesta, şi eu am prins-o.

— Eşti de-al nostru. Te rog, încuviinţează Morino.

— O să-l rezolv pe Gunzo. Nu mi-a plăcut niciodată Gunzo.

Un rostogolit constant, un geamăt cu fălcile-ncleştate scos de Nabe şi-o bufnitură. Aplauze.

— Aoleu, Nabe, tună Frankenstein. Sigur am auzit un chiţăit.

— Ba nu! se-aude o voce spartă, sacadată, saturată.

Morino se ridică-n picioare.

— Încearcă să vezi partea umoristică a lucrurilor. Simţul umorului e sufletul sufletului.

N-ar trebui să fiu aici. Morino se mişcă tacticos.

— Ei, nu! Asta-i o bilă care s-a mai folosit o dată. Are pe ea urme de scalp de-al lui Gunzo. Sau Kakizaki.

Nabe scânceşte uşor, ca şi cum şi-ar fi pierdut ursuleţul, şi nu i-ar păsa nimănui. Morino calc-apăsat, un pas, doi – bila-i zboară din mână, huruind. Un urlet scurt, ascuţit ca dinţii de ferăstrău. O plesnitură ca de beţişor. Două chestii grele bufnesc în fosa din spate.

Trei Cadillacuri alunecă de-a lungul benzii de viteză. Un tărâm de niciunde, nici la oraş, nici la ţară. Drumuri de acces, puncte de servicii, depozite. După-amiaza se transformă-n seară, de parcă s-ar scurge-n gaură. Am fost ars cu fierul roşu de ce-am văzut pe pista de popice. Arsura n-o să mă doară, până când starea de şoc nu mă părăseşte şi nervii nu-mi revin la viaţă. Mă gândesc la câte locuri există, unde aş putea fi, dacă nu mă-ntorceam în Valhalla. Aş putea sta de vorbă cu Ai Imajō într-o cafenea. Aş putea fuma cu Buntarō, în timp ce dau de mâncare la Pisică. Aş putea să-mprăştii bombe cu motocicleta unchiului Bitum, pe şoseaua de coastă care-nconjoară Yakushima. Luna se ridică peste versanţi împăduriţi. Unde-i asta? Pe nu-ştiu-ce peninsulă. Frankenstein e la volan, Piele-Tăbăcită – pe locul mortului. Morino stă pe bancheta mediană, eu – lângă el. Suflă-n formă de coroniţe fumul trabucului şi dă câteva telefoane, în care tot repetă cuvântul „operaţii“. Dă telefoane unul după altul, care nu durează mai mult, aproape de fiecare dată, decât îi ia să spună: „Unde, futu-i mă-sa, -i Miriam?“ Acadea o ia-n gură de la Şopârlă pe bancheta din spate. Intrăm într-un tunel. Luminile din tavan trec peste parbriz ca un scanner peste codul de bare. Din loc în loc, atârnă ventilatoare puternice. N-ar trebui să fiu în coşmarul ăsta.

— M-aş bucura dacă n-ai mai tot spune asta, zice Morino, pare-se către mine. Mă calcă pe nervi. Toţi avem parte fix de coşmarul pe care-l merităm.

Tot mai încerc să pricep ce vrea să spună, când Frankenstein rupe tăcerea:

— La mine, coşmarurile se petrec mereu în tuneluri. Am câte un vis oarecare, nimic înspăimântător, nimic de felul ăsta, şi brusc văd gura unui tunel, şi-atunci mă gândesc: „Da, bine, urmează un coşmar“. Intru cu maşina-n tunel, şi-ncepe. Oameni spânzuraţi de tavan. Vreun ăla de i-am tras-o acum zece ani se-ntoarce din morţi, şi mie mi se blochează arma. Tunelu' se-ngustează din ce în ce mai tare şi mă strânge, de nu mai po' să respir.

Acadea soarbe. Şopârlă geme-nfundat şi zice:

— În coşmaruri, e legea junglei pentru fiecare. Toate trăncănăile moderne, rămâi fără ele. Te trezeşti acolo singur, lăsat să te-nfulece vreun ăla mai mare, mai tare, mai da' dracu'. Vezi ce faci cu dinţii ăia! – şi-o plesneşte pe Acadea, care geme aşa cum e, cu gura plină.

Morino scutură scrumul trabucului în scrumieră.

— Interesante vederi, băieţi. Eu văd lucrurile aşa: coşmarul e-o comedie fără supapă de eliberare. Te gâdilă, dar nu poţi râde. Şi presiunea se-acumulează iar şi iar. Cum face gazu-n bere. Ai ceva de-adăugat la discuţia noastră fascinantă, Miyake?

Mă uit la torţionarul ăsta şi mă-ntreb dacă pentru el e-o zi ca oricare alta.

— Nu.

Parcă nici nu mai are nevoie de buze, ca să vorbească:

— Înveseleşte-te, Miyake. Tot timpul mor oameni. Ăia trei au terminat-o cu viaţa în momentu-n care m-au tras pe sfoară. Tu n-ai făcut altceva decât s-ajuţi ca sentinţa să fie dusă la-ndeplinire. Nici n-o să-ţi mai aduci aminte de ei într-o săptămână. Cică „timpul e cel mai mare vindecător“. Pe dracu'! Cel mai mare vindecător e uitarea.

Şopârlă-şi dă drumu', plescăind mulţumit din buze. Acadea se ridică-n fund, ştergându-se la gură. Zice:

— Plata!

Şopârlă bombăne ceva şi trage un fermoar.

— La tine, braţu-i ca un căca' de-ăla de pernuţă de ace. Bagă coapsa-ncoa'! Ţi-o injectez acolo. Şi nu lăsa bale mai mult decât e nevoie.

Piele-Tăbăcită ia cuvântul:

— În ţara de unde vin eu, despre coşmaruri se spune că sunt strămoşii noştri mai sălbatici, veniţi să-şi revendice pământurile. Pământuri cultivate şi păşunate de fiinţele noastre mai blânde, mai grase, moderne, în stare de trezie.

Frankenstein produce un pieptăn de oţel, pe care şi-l trece prin păr cu o mână,

în timp ce cu cealaltă ţine volanul.

— Trimişi de cine? întreabă.

Piele-Tăbăcită desface o lamă nouă de gumă, o-ndoaie şi-o bagă-n gură.

— Coşmarurile ne sunt trimise de cine sau de ce suntem noi înşine *în realitate*, pe dinăuntru. Coşmarul ne spune: „Să nu uiţi de unde vii“ şi „Să nu uiţi cine eşti cu-adevărat“.

Un pudel de neon se dă mare pe firma lui, în vecii vecilor. Poartă un papion mic de căţei. Cadillacul nostru îl ajunge din urmă pe cel al cornilor de vânătoare. Mama-*san* a plecat la treburile ei, cu cel de-al treilea. Bărbaţii-şi verifică armele, şi Frankenstein îmi deschide mie portiera. Zice:

— N-ai prefera să stai frumos aici în siguranţă, în maşină, c-o borfuliţă toantă şi ahtiată după sex?

Până să mă gândesc eu ce să spun, Şopârlă-mi trage una peste şapca de baseball.

— Păcat. Nu se poate.

Coborâm şi ne-ndreptăm spre intrarea magaziei cu pudeli. Un insectocutor clipeşte la fiecare câteva secunde. Dinăuntrul magaziei, se aude un întreg vacarm, când mai tare, când mai încet. Doi nămiloi se materializează din penumbra intrării şi se-apropie de cornii de vânătoare.

— ’Seara, domnilor. Mai întâi, tre’ să vă-ntrebăm dac-aveţi arme – de orice fel. Regulile casei – le-nchidem undeva, în siguranţă. Al doilea, n-avem pe listă motoarele-astea. Cu cine sunteţi?

Cornii de vânătoare se despart, şi Morino trece printre ei.

— Cu mine.

Nămiloii se albesc la feţe. Morino se uită la ei, pe rând.

— Am auzit un zvon, că-n seara asta e-un spectacol cu câini.

Nămiloiu’ cel mai colos dintre cei doi îşi revine-n simţiri primul.

— Domnu’ Morino…

— Vechiul domn Morino, s-a terminat cu el în ziua când s-a terminat şi cu domnu’ Tsuru. Numele meu, acum, e Tată.

— Ăăă… da, sigur, Tată, zice nămiloiu’, desfăcându-şi telefonul mobil c-o singură mână. Daţi-mi voie numai o clipă, să m-asigur că sunt eliberate, pentru dumneavoastră şi-nsoţitori, cele mai bune… ăăă… locuri de lângă ring…

Morino dă din cap către Frankenstein, care-i înfige cuţitul nămiloiului unde-şi are inima – până-n prăsele. Unul dintre cornii de vânătoare-i smuceşte capul spre

ceafă şi probabil că-i rupe gâtul. Se-ntâmplă prea repede ca să-nregistrezi totul şi prea repede ca victima să scoată fie şi-un sunet. Ceilalţi doi corni de vânătoare-l doboară pe celălalt nămiloi. Şopârlă-i prinde pistolul din zbor, când ăluia-i scapă din mână, după care-l sărută, până nu se prăbuşeşte – ba nu, altceva-i face: îi smulge nasul cu dinţii nămiloiului şi scuipă ceva-ntunecat. E momentul în care eu mă uit în altă parte. Bufnituri, grohăituri, înjurături şi alte bufnituri.

— Aruncaţi-i pe scârnele-astea de şobolani după lăzile de colo, dă ordin Morino.

Sună telefonul mobil scăpat din mână de primul nămiloi. Frankenstein îl face ţăndări dintr-o singură izbitură de picior.

— Porcării taiwaneze nenorocite! Nimic nu se mai face-n Japonia.

Şopârlă deschide uşa magaziei. Atmosfera dinăuntru duhneşte a resturi vegetale şi animale. Rânduri peste rânduri întunecate de paleţi pe care stau stivuite conserve de hrană pentru câini. Uriaş e locul ăsta. Ovaţii şi zbierăte se-amestecă de undeva, departe. Cornii de vânătoare o iau înainte. Eu preget, şi-ncasez un şut de la Frankenstein, fix în noadă.

— Nu trage de timp, Miyake. Al nostru eşti, până când o bate gongu’ de miezu’ nopţii.

Mă supun. Trebuie. Tot ce pot face, ca să-mi domolesc instinctul de supravieţuire, este să-mi trag mai pe ochi şapca de baseball. Nimeni din mulţimea de peste o sută de inşi care strigă nu observă c-a sosit grupul nostru. Cornii de vânătoare-şi croiesc drum cu greu prin rândurile de la exterior – toţi cei de faţă au cămăşi de membri ai Yakuzei, la fel şi tatuaje. Îşi rotesc privirile de jur împrejur, nervoşi, îl zăresc pe Morino, rămân gură-cască şi se dau la o parte. Ajungem la marginea unei fose luminate. Un buldog cenuşiu, de-o parte, şi-un doberman negru, de partea cealaltă, trag de lesele cu care sunt legaţi, împroşcând stropi de salivă de pe colţi. La capătul îndepărtat al ringului, un bărbat stă în picioare, cocoţat pe-o ladă. Îşi notează pariurile strigate din mulţime. Maioul de plasă-i lasă la vedere, bulbucate, romburi grase şi păroase. Eu sunt prins la mijloc între Frankenstein, din spate, şi Morino, din faţă – mai sigur de-atâta nu se poate –, aşa că am o poziţie destul de bună, din care-l văd pe Morino cum scoate un pistol din geacă şi trage un glonţ direct în capul cenuşiu al buldogului.

Tăcere.

O pată începe să-nghită podeaua ringului din fosă, de jur împrejurul capului de câine mort. Dobermanul schelălăie din spatele antrenorului său. Cornii de

vânătoare stau deja cu armele aţintite spre mulţime. Se trag mai înapoi toţi trei. N-ar trebui să fiu aici. Antrenorul buldogului îşi recapătă glasul:

— Ai împuşcat cel mai bun câine al domnului Nagasaki!

— Al cui câine cel mai bun? se preface nedumerit Morino.

— Al lui Jun Nagasaki, ne…, ne…, ne…!

— Al lui, deci.

Antrenorul pare lovit de-apoplexie:

— Al lui Jun Nagasaki! Jun Nagasaki!

— Am auzit de prea multe ori, azi, numele ăsta. Nu-l mai spune.

— O să te jupoaie de viu, Jun Nagasaki, ne…, ne…, ne…!

Morino îndreaptă pistolul. *Bang!* Antrenorul dă capul pe spate şi se prăbuşeşte peste buldog. Sângele ambilor face băltoacă, de-acum. Morino se-ntoarce către Frankenstein:

— L-am avertizat. Este, unchiule? L-am avertizat sau nu?

— Nu poate zice nimeni, Tată, că nu i-ai lansat un avertisment prealabil, încuviinţează Frankenstein.

Mulţimea stă mută şi ancorată de podeaua de beton. Morino ridică iar pistolul, ţinteşte spre antrenorul mort şi-l scuipă.

— Armele şi zânele bune. Ele-ţi îndeplinesc dorinţele cele mai arzătoare. Plecaţi de-aici toţi, cioflingarilor, picior să nu mai rămână. Doar Yamada, cel de faţă – şi-l arată cu pistolul pe agentul de pariuri de pe ladă. Vreau să-ţi spun ceva la ureche, Yamada. Voi, restul – să nu vă mai văd! Afară!

Cornii de vânătoare trag, fiecare, câte un foc în aer. Mulţimea se scurge pe culoare, printre rânduri, în timp ce cornii-şi armează iar pistoalele – nici vampirii, la prima rază de soare, nu se fac nevăzuţi atât de repede. Agentul de pariuri stă cu mâinile sus. Şopârlă sare-n ring şi răsuceşte capul antrenorului mort, cu vârful piciorului. Între ochii ăluia, tronează o gaură-nsângerată, ca o mască de la magazinul de cadouri tâmpite.

— Bravo, Tată, bine ţintit.

De-afară, se-aud maşini care pornesc în trombă, scrâşnindu-şi roţile. Agentul de pariuri înghite-n sec.

— Morino, dac-ai de gând să mă omori…

— Bietu' Yamada-*kun*. Iar ai mizat pe câinele care nu trebuia. O să te omor, bineînţeles, dar nu azi. Am nevoie de tine, ca să-i transmiţi un mesaj noului tău stăpân. Anunţă-l pe Nagasaki aşa: că vreau să discut cu el despre ce compensaţii de război îmi datorează. Spune-i că-l aştept la miezul nopţii – fix. La podul

viitorului terminal de la noul aeroport. Dincolo de Xanadu, pe terenul asanat. Crezi că le ţii minte pe toate?

Mongolul se opreşte la zece paşi distanţă. Îşi flexează degetele de la mâna-n care ţine pistolul. Împuşcăturile şi exploziile de lumină de pe terenul asanat par să se petreacă undeva departe, departe de tot. Mie-mi bubuie inima-n coşul pieptului. Salopeta mă zgârie şi-mi pute. Ultimele amintiri din viaţa mea sunt cele mai mari stupizenii cu putinţă. Un roman de Haruki Murakami, nerevendicat de nimeni, pe care l-am păstrat, dintre toate obiectele pierdute, în dulăpiorul meu de la gara din Ueno şi l-am citit pe jumătate – ce s-o fi-ntâmplat cu omul rămas blocat fără frânghie în fundul puţului fără apă? Mama mea râzând, în grădina din spatele casei unchiului Păcănele, şi încercând să joace badminton – beată, dar cel puţin fericită. Regret că nu m-am dus în pelerinaj la Liverpool. Că m-am trezit, într-o dimineaţă, şi-am văzut o linie subţire de zăpadă, parcă trasă cu creionul, pe salteaua pe care o-mpărţeam cu Anju – în perete, era o crăpătură, şi pe-acolo pătrunsese, într-o toamnă timpurie. Nimicurile-astea să fie materia din care-i făcută viaţa? Mi-aud numele rostit, dar sunt convins că n-a fost decât în imaginaţia mea. Mă lupt să-mi ţin respiraţia sub control şi strănut. Nu m-am uitat deloc, pân-acum, la faţa lui Piele-Tăbăcită, nu m-am uitat ca lumea, de fapt. Asta-i ultima faţă pe care am s-o văd vreodată. Nu-i cum ţi-ai închipuit c-arată la faţă moartea. O faţă banală, pe care vag se citeşte curiozitatea, împietrită de o imunitate la emoţii, din cauza gesturilor la care stăpânul ei a făcut-o să asiste. Dă-i drumul. Ar fi prea de-râsul-curcilor să mă milogesc pentru viaţa mea. Şi deci care să fie ultimele cuvinte pe care le rostesc? „Aş dori să nu faci asta, ce te pregăteşti să faci.“ Foarte profund.

— Îţi propun, zice Piele-Tăbăcită, să te ghemuieşti.

— Să mă ghemuiesc?

Execuţie-n genunchi, deci. Da’ de ce?

— La pământ. Să iei poziţie de… asta – cum se zice? De fetus – de ce m-aş mai obosi?, doar mortu-i mort. Asasinul meu insistă: Ai face bine să te ghemuieşti, pentru siguranţa ta personală.

Mimez o ţâfnă obstinată, pe care Piele-Tăbăcită o interpretează ca fiind felul meu de-a spune nu. Îşi armează pistolul.

— Mă rog, eu te-am prevenit.

Atât de multe stele. Oare la ce bun?

☯

Ton, melci-de-mare, plătică, icre de somon, tofu de ou, bonito, lob de ureche umană. Stive-ntregi de *sushi*. Hreanul japonez *wasabi* e-amestecat cu soia, ca să omoare orice impurităţi ar putea conţine peştele crud. Soia face cocoloaşe de la el, ca un sânge-nchegat. Trebuie să-ncetez de-a mă mai gândi la sala de popice. Trebuie. Am tot străbătut noaptea cu maşina, de la povestea cu câinii, aşa mi se pare, dar ceasul de bord nu arată decât 22:14. Mai am doar o sută-şi-ceva de minute, îmi spun, dar îmi vine greu să cred în orice lucru bun. M-a pocnit o răceală care o să meargă din rău în mai rău, până să se facă mai bine. Înghit nişte apă, să-mi umezesc puţin gâtul – îmi inflamează burta. Până şi să respir îmi vine greu. Tot restaurantul e numai pentru noi. Era o familie la o masă, dar, de cum ne-au văzut intrând, au şi şters-o. Chelneriţa bătrână-şi păstrează calmul; bucătarul, în schimb, stă-n spate şi nu se-arată. Aş face şi eu la fel, dac-aş putea. Frankenstein îmi lobează un cârnat, zicând:

— Ce faci o mutră de-asta, de băşino' scrobit, pui de cercetaş? Cine te vede, crede că ţi-ai pierdut amândoi părinţii.

Şopârlă presară şi mai mult hrean în sosul de soia. Morino-şi îndreaptă vârful ţigării de foi către mine:

— Poate şi-a dat seama că buldogul ăla, de l-am împuşcat la Goichi, era tăticu' lui demult pierdut. Rânjeşte şi pătimeşte! Nu cumva să uiţi care ţi-e moştenirea! Eşti un hetero japonez cu frica legii! Rânjeşte şi pătimeşte-le, pe-astea două, până ţi-o ceda cadrul de mers Zimmer, şi apa de băut ţi-o deveni oxid de mercur, şi toată ţara noastră s-o transforma-ntr-o singură mare parcare, de la o coastă la cealaltă. Eu nu-n Japonia dau aici. Japonia, o iubesc. În cele mai multe locuri, muşchii sunt la cheremul stăpânilor. Aici, în Japonia, noi, adică muşchii, suntem *şi* stăpânii. Japonia-i ograda noastră. Aşa că, rânjeşte. Şi pătimeşte.

Să pătimesc, poate că sunt obligat, dar nici nu-mi trece prin cap să mai şi rânjesc, după ce că mă târăsc după ei, într-un război pe teritorii, nişte lupi atinşi de rabie. Singurul motiv pentru care sunt în stare să rânjesc este că-n restaurantul ăsta, până plecăm, nimic nu poate fi şi mai rău. Şopârlă face semn spre un colţ al încăperii şi-şi arată dumicatul de sushi din gură, sclipindu-i de salivă.

— Tată! Ia uite ce-am descoperit eu cu ochişoru' meu – ce au ăştia: o maşină de karaoke!

— Bucuria bucuriilor, zice Morino, uitându-se la Frankenstein. Desfăşuraţi aripile cântecului.

Frankenstein începe să răcnească un cântec în limba engleză, al cărui refren sună aşa:

— Nu po’ trăiiiiiiiii, dacă tre’ să trăies’ fără tineeeeeeee, / Nu po’ să mai staaaaauuuuu, nu po’ să mai daaaaauuuuuuuu…[79]

Cornii de vânătoare hămăie şi ei pe vocale. E-atât de odios vacarmul, încât mă uit la sushi – nu cumva o să-mprăştie viermi? Piele-Tăbăcită soarbe dintr-un pahar cu lapte, într-un colţ. Nici lui nu pare să-i fie locul aici. Morino-i face semn chelneriţei celei bătrâne, care ne-a servit pe noi, ceilalţi, cu gesturi nervoase, şi-i spune:

— Cântă!

Fără să comenteze, femeia cântă o piesă de muzică *enka*[80], intitulată *Florile de cireş de la Marea Interioară*[81], despre un jucător de mahjong, care se sinucide pentru a onora o datorie de la joc, dar numai după nouăşnouă de versuri. Şopârlă cântă o piesă intitulată *Incest cu electrozi*, a unei formaţii denumite la fel, care nu are nici versuri, nici refrene şi nici progresii armonice. Cornii de vânătoare aplaudă frenetic, în timp ce Şopârlă face un dans al curcanului[82] pe masă şi mimează o labă cu microfonul. Cântecul se termină, până la urmă, şi Morino-mi face semn că-i rândul meu.

— Nu, îi răspund sec. Nu cânt.

O ploaie de sushi mă nimereşte peste faţă. Cornii de vânătoare mă huiduie.

— Nu-mi place muzica.

— Mănânci căcat, zice Morino. Investigatoarea mea preferată zicea că ai douăzeci de CD-uri, cele mai multe cu ăla din grupul Beatles, de-a fost lichidat[83], un dosar de partituri muzicale şi-o chitară.

— De unde ştiţi toate astea?

— Coşmarurile-şi fac temele.

— Aţi pus pe cineva să intre-n camera mea? întreb, curăţindu-mi orezul de pe faţă.

Morino-şi ridică paharul ca să i-l umple chelneriţa.

— Dacă m-aş fi gândit că te-ai atins măcar de fetiţa mea, şmecheraşule cvasiorfan, aş fi pus pe cineva să intre-n *tine*. Aşa că, fii recunoscător.

— Nu pot să sufăr karaoke şi nici nu mă gândesc să cânt.

— *Nu pot să sufăr karaoke şi nici nu mă gândesc să cânt*, mă imită Şopârlă, pe un ton piţigăiat, după care-mi trosneşte un pumn în ochi, şi masa ia locul tavanului. Zice: Toată ziua mi-am dorit să fac asta – şi-şi cercetează încheieturile degetelor. Tata ţi-a spus să cânţi.

Bine ar fi să mă tem, dar scutur din cap. Nu-mi curge sânge. Frankenstein îşi pune un beţişor peste degetul arătător şi peste inelar, râgâie şi rupe-n două beţişorul cu degetul mijlociu.

— Eu zi' că Miyake e-n mare pericol de nerespectare a contractului, Tată.

Morino face semn cu degetul că nu-i cazul.

— Trebuie să fim îngăduitori. N-a mai fost acelaşi după ce s-a înecat sora lui. Aveau acolo ţărişoara lor. Ce aia a mă-sii – aveau şi limba lor proprie. Mare păcat, nenorocit egoist ce e, că s-a cărat la Kagoshima chiar în ziua-n care s-a înecat soră-sa. Ei! – şi pocneşte din degete către chelneriţă. Mai adu soia *edamame*!

Aşa molipsit cu germenii răcelii, cum sunt, nu-mi dau seama dacă Morino are un dar al presupunerilor inspirate sau cine-ştie-ce cheie magică pentru subsolurile minţilor. Ori aşa, ori aşa, mi-ar plăcea să-i străpung ochiul cu beţişorul. Mă şi-nchipui făcând asta. Să văd cum i se scurge din cap. Deocamdată, îi pulsează negul din colţul ochiului. Jur că porcăria de neg mă urmăreşte.

După ceasul de bord al Cadillacului, intrăm pe drumul de perimetru al terenului asanat la ora 23:04. După alte treizeci de minute, încă mai mergem. O muzică de fanfară militară duduie-n maşină şi o febră duduie-n mine – sau poate febra e-n maşină şi muzica-n mine. Câţiva milimetri mai într-o parte, şi-aş fi fost un criminal. Aş fi. Poate să mă facă realmente nevinovat o diferenţă fortuită de rotaţie sau de unghi? Am aruncat bila. Da, bine, am fost obligat s-o arunc. Dar am aruncat-o. Încă o oră, şi mapa cu informaţii e-a mea. Plus un ochi învineţit, de toată frumuseţea. M-aş fi aşteptat ca pretendentul la tronul Yakuzei din Tōkyō să fie flancat de flote-ntregi de oameni în armuri, dar iată că nu. Doar Cadillacurile astea două. Nasul îmi curge de nu-l pot stăpâni, iar gâtul – parcă mi-l strânge un juvăţ. Poate că vreun cod al onoarei obligă ambele facţiuni la non-violenţă. Sau – vă rog eu, nu! – asta de-acum e-o misiune sinucigaşă. Îmi spun în sinea mea că Morino, dacă era genul *kamikaze*[84], n-ar fi ajuns până la vârsta – nici până la greutatea – lui de-acum, dar zău dacă mai ştiu ce să cred. Nimeni nu prea vorbeşte. Morino, cred, o sună pe Mama-*san*, la Dama-de-Pică.

— Miriam a venit acolo? Am sunat-o acasă la ea. Spune-i să mă sune pe mobil în clipa-n care intră pe uşă.

Şopârlă şi Frankenstein fumează ţigări Camel, Morino-şi fumează şi-acum trabucul. Eu sunt prea bolnav ca să mai am chef de fumat. Acadea geme, în

somnul ei narcotic. Marea e suficient de calmă ca să poţi merge pe ea, şi cerul e tot numai stele, hectare peste hectare. Luna plină-i un bec de treizeci de waţi, aflat la câteva palme distanţă, nu mai departe. Morino mai dă un telefon, dar nu-i răspunde nimeni. Zice:

— Sinucigaşii au tendinţa să-şi încheie socotelile cu viaţa când e lună plină – mi-a spus odată o soră medicală. Sinucigaşii, plus, din cine-ştie-ce motiv, caii.

Într-un târziu, încetinim şi oprim, parcând Cadillacul într-un anume unghi strategic, mă gândesc eu, faţă de Cadillacul cornilor de vânătoare. Cobor. Mă dor toţi muşchii de ce crampe am. Încă un şantier de construcţii. Suburbiile din Tōkyō sunt ori gropi de gunoi, ori şantiere de construcţii. Viitoarea clădire uriaşă a terminalului viitorului aeroport e deocamdată-n stadiul de uriaşă fundaţie. Neted ca o masă de biliard, terenul asanat se-ntinde până hăt-departe, la munţii din zare. Un pod, căruia-i lipseşte porţiunea centrală, se înalţă de-o parte şi de alta a locului unde ne aflăm. Se-aude marea leneşă nu departe, peste marginea taluzului.

— Auzi, Miyake, poţi să te caţări pe podul ăsta, zice Morino, cu flacăra brichetei dansându-i în palmă, iar eu mă-ntreb care ar putea fi clenciul. Opoziţia-i Nagasaki, şi tu nu te potriveşti în tablou. Nu vreau să creadă cineva c-am ajuns atât de jos, încât să recrutez de la grădiniţă.

Şopârlă pufneşte pe nas.

— Îmi daţi mapa cu informaţii?

— Nu mă călca pe nervi! Nu-ţi dau nimic până după miezu' nopţii ăla nenorocit! Cară-te!

Fac doar câţiva paşi, când Piele-Tăbăcită, care s-a urcat pe-un morman de bolovani, fluieră. Mi s-a părut că după mine fluiera, dar nu. Zice:

— Ne sosesc prietenii. Sunt nouă vehicule.

— Nouă, ridică din umeri Frankenstein. Speram să fie mai multe, dar nici nouă nu-s rele.

O iau la fugă pe rambleu în sus. Podul neterminat e cea mai bună soluţie alternativă la un loc de refugiu adevărat. Pe de altă parte, e şi celula perfectă-n care să fiu pus la păstrare. Ajung la câţiva metri de vârf. Sunt la vreo treizeci de metri înălţime, bănuiesc – suficient de sus ca vertijul să-mi strângă plămânii ca-ntr-un cleşte şi să-mi facă boaşele să se retragă. Arunc o privire peste parapet şi văd cum se-apropie maşinile lui Nagasaki. Parchează formând un semicerc în jurul celor două Cadillacuri ale lui Morino, şi-şi trec, toate, farurile pe faze lungi. Îşi opresc motoarele. Câte patru bărbaţi coboară din fiecare maşină, toţi cu geci

de luptă, căşti şi arme automate, şi adoptă poziţii de tragere. Nu pentru prima oară pe ziua de azi, am senzaţia că m-am rătăcit pe platoul unui film de acţiune. Morino şi oamenii lui îşi pun ochelari de soare. N-au nici arme, nici instrumente de vedere pe timp de noapte. Morino ţine-ntr-o mână portavocea, iar cealaltă mână şi-o ţine-n buzunar. Treiş'şase de oameni înarmaţi până-n dinţi, faţă de şapte. Un bărbat într-un costum alb coboară fără să se grăbească, flancat de doi goriloi de gărzi de corp. Aştept să se dea ordin de tragere. Mapa cu informaţii – ioc. Totul a fost în zadar. Vocea lui Morino reverberează pe terenul asanat, ca şi cum portavocea lui ar fi o gaură cât o gămălie de ac, prin care vorbeşte noaptea însăşi.

— Jun Nagasaki, ai vreo ultimă dorinţă?

— Am venit aici, Morino, şi zău că sunt uimit. Chiar te-ai prăbuşit atât de jos, atât de repede? Zvonurile cum c-ai fi murit par să nu fie atât de exagerate. Cinci bulumaci plictisiţi, un fost traficant de arme – Suhbataar, pe tine o să te omor cu mâna mea, şi-atât de dureros, că până şi tu o să te simţi impresionat – şi-un curist amărât şi neînarmat, care se-ascunde pe pod – adio, refugiu, îmi spun. Ăsta-i comandoul cu care vrei să revii?! Ai vreun portavion care te-aşteaptă-n apele teritoriale? Cum speri tu să mă lichidezi – pur şi simplu, mă dezamăgeşti.

— Te-am convocat aici, ca să-ţi comunic verdictul meu.

— Eşti sifilitic în stadiul trei? Eşti vreun Ultraman, şi nu ştiu eu?

— Îţi dau voie să-ţi ceri iertare onorabil. Poţi să te sinucizi.

— Morino, e mai mult decât stupid ce se-ntâmplă, e de-a dreptul obraznic. Stai să fac un scurt rezumat. Mi-ai futut *grav* ziua inaugurală de la Xanadu. Să convingi presa c-a fost un accident căderea lui Ozaki prin oglindă – ce hernie de logistică! Ai aruncat cu bile de popice-n mutrele celor trei directori ai mei, până le-ai crăpat capetele ca pe nişte coji de ouă – metoda-i originală, îţi recunosc meritul, dar extrem de supărătoare –, după care mi-ai omorât ăia doi forţoşi nevinovaţi, după metode clasice, şi mi-ai împuşcat cel mai bun câine. Câinele meu, Morino, asta m-a durut cel mai tare. *Amator* ce eşti! Nici un operator cu stil nu face rău vreodată unui animal – *niciodată*!

— Cu stil? Să imporţi hamburgeri de vită din nu-ştiu-ce căcat sintetic scutit de inspecţii, din Statele Unite, şi să decimezi copiii de şcoală din Wakayama cu bacilu' O-157, după care să-ţi asmuţi pudelii ministeriali agricoli, să dea vina pe producătorii de ridichi – asta-nseamnă „cu stil“? Să-i şantajezi pe şefii băncilor cu cifrele pe care tu i-ai pus să le scornească, refuzând să-ţi achiţi împrumuturile de bulă economică, da? – tot „cu stil“ e şi-asta? Porcăria cu „plăteşte ce-ai de

plătit, domnu' producător alimentar, sau plăteşte pentru lama de ras care o s-apară-n produsele tale pentru bebeluşi" e tot „cu stil" şi asta?

— Fiindcă n-ai reuşit să pricepi că lumea-ntreag-a progresat din 1970 încoace – de-aia, vezi?, eu am preluat şi extins afacerile lui Tsuru, în timp ce tu încă-ţi mai storci veniturile operative băgând spaima-n câte un proprietar de bar din Shinjuku, să-ţi dea ce mărunţiş are prin casa de marcat. Cum – spune-mi şi mie *cum* – îţi închipui c-o să mai trăieşti peste cinci minute?

— Uiţi de cele două arme secrete ale mele.

— Nu, zău? M-am *încins* tot de curiozitate.

— Arma mea numărul unu e curiozitatea care te-ncinge pe tine, Nagasaki. Şi mai demult, în loc să tragi, preferai să vorbeşti.

— Şi arma ta numărul doi e la fel de-ngrozitoare ca şi prima?

— Daţi-mi voie să vă prezint, doamnelor – de sus, de unde sunt, nu reuşesc să prind cuvântul următor – …NimQ6.

— „Nim – Q – 6"? Ăsta ce-i, un spiriduş magic pişăcios? Un gel cu care desfunzi chiuvete?

— Un explozibil artificial, produs de serviciile secrete israeliene.

— N-am auzit de el.

— Bineînţeles că n-ai auzit de el. Nu-şi fac reclamă-n *Time* israelienii. Dar trăgaciurile puştilor pe care le ţin în mâini tâmpiţii tăi de maimuţoi au incastrate-n ele microcelule de NimQ6. Şi căptuşelile căştilor voastre şmechere de kevlar sunt presărate cu de-ăsta. Colegul meu aici de faţă, domnu' Suhbataar, a supervizat procesul de personalizare a echipamentelor voastre, când le-a deturnat de la furnizorul lui militar din Rusia.

Câţiva dintre oamenii lui Nagasaki se-ntorc şi se uită la şeful lor cel mare.

Nagasaki-şi încrucişează braţele peste piept.

— În istoria de tristă amintire a căcănarilor cacealmişti de şi mai tristă idioţenie, care n-au nici un atu real în mânecă, Morino, tu o să fii amintirea cea mai tristă, mai idioată şi mai de căcat-cacealmistă. Cu ce arme crezi că l-am lichidat pe Tsuru şi pe toţi ai lui, futu-te-n cur să te fut? Dac-ar fi un gram de adevăr în toată pelteaua ta cu explozibilu'-capcană, crezi că nu ne-am fi prins pân-acum?

— Nu v-aţi prins, pentru c-aveam nevoie de tine să-ngropi facţiunea lui Tsuru. Pentru asta, îţi mulţumesc…

— Mulţumeşte-mi când o să ţi se reverse maţele prin găurile gloanţelor. Hai, gata, că am un oraş de condus. Daţi-vă la o parte, căţeluşilor, de lângă maşinile-

alea, că le-am comandat personal, prin mongolul nostru comun, şi nu vreau să le stric vopseaua.

Morino-şi stinge ţigara de foi pe stratul de vopsea.

— Mai taci şi-nvaţă. Vrei un gram de-adevăr, zici. Micro-celulele de NimQ6 cântăresc a douăzecea parte dintr-un gram. Ca un punct pe-o pagină. Este un explozibil absolut stabil, chiar şi în condiţiile unui ricoşeu de foc automat, *până când* – şi-aici e frumuseţea întregii poveşti – e făcut să oscileze sub o frecvenţă VHF anume. Atunci, microcelula explodează cu o forţă suficient de mare, cât să smulgă bucăţi din tine. Şi singurul oscilator de la est de Siria, ghici unde-i incastrat? – în telefonul meu mobil.

Mie, cel puţin, care tremur tot de transpiraţie rece la treizeci de metri înălţime, luat, probabil, ţintă de vreun lunetist, argumentaţia lui Morino parcă nu-mi sună foarte convingătoare. Nagasaki gesticulează plictisit. Zice:

— Destul cu lăbăgeala pseudoştiinţifică, Morino. M-am…

— Mai răbdă-mă zece secunde. NimQ6 ăsta e substanţa viitorului. Uite cum fac: formez codul – am fost precaut şi-am făcut asta până s-ajungeţi voi aici, în seara asta – şi nu mai am decât s-apăs butonul care formează numărul. Aşa…

Snopuri de explozii bubuie, fulgeră şi tună. Mă ghemuiesc. Undele de şoc scalpează aerul. Ecourile mai bubuie o dată dinspre munţi.

Până la urmă, totuşi, mă uit peste parapet. Oamenii lui Nagasaki zac împrăştiaţi în aceleaşi locuri în care adineauri stăteau în picioare. Cei care nu se află în razele de lumină ale farurilor sunt nişte grămezi amorfe, dar cei care s-au prăbuşit la lumină sunt roşii ca podeaua unui abator. Cele mai multe piepturi îşi mai au încă picioarele, dar braţele care ţineau puştile, nu – le-au fost smulse. Iar capetele – spulberate înăuntrul căştilor de luptă – nu se văd pe nicăieri. N-am învăţat până acum vocabularul de care am nevoie ca să descriu ce văd. Nici n-am mai văzut, decât în filme de război sau de groază – în coşmaruri, adică. Portiera unui Cadillac se deschide, şi Acadea se prăbuşeşte dinăuntru direct în genunchi. Scoate un zbierăt de scârbă, cum ar face dac-ar speria-o vreun păianjen în baie. Şopârlă ţopăie-n toate direcţiile:

— Iaaaa! strigă. Iaaaaaaaaa!! Nenorociţilor, iaaaaaaaa!!

Nagasaki trăieşte încă – n-avea cască, aşadar mai are cap – şi-ncearcă să se ridice-n picioare. Din amândouă braţele, i-au mai rămas nişte cioturi de la coate-n sus. Morino se-apropie ţanţoş de el, îi pune portavocea la ureche şi urlă-n urechea duşmanului de moarte:

— Nu e minunată ştiinţa? – *Bang!*

După care, portavocea se-ntoarce către mine:

— Artificii de sezon, Miyake. Fii atent aici. E trecut de miezul nopţii. Aşa că mapa cu informaţii dinăuntru, din Cadillac, e-a ta. Exact aşa. Tata se ţine de cuvânt. Din păcate, n-o să te poţi bucura de informaţiile din ea, pe care le-ai obţinut cu-atâtea eforturi, pentru c-o să fii mort ca o proastă de pasăre dodo. Te-am adus pân-aici pentru cazul în care Nasagaki-l scotea pe taică-tu de la naftalină. L-am bănuit pe dobitoc de prea multă viclenie, aşa că se pare c-avem un martor în plus la toate distracţiile serii, în loc de-o eventuală monedă de schimb. Domnu' Suhbataar s-a oferit să-ţi bage minţile-n cap c-un glonţ şi, cum el este arhitectul-şef al planului meu magistral, cum puteam să-l refuz? Rămâi cu bine. Şi, dacă asta te face să te simţi mai bine, ai fost un neica-nimeni absolut, care-ar fi dus o viaţă plictisită, îmbâcsită şi fadă. A, da – şi taică-tu e la fel, un nenorocit şi-un bun de nimic. Vise plăcute.

De ce m-aş mai obosi? Mortu-i mort.

Asasinul meu insistă:

— Ai face bine să te ghemuieşti, pentru siguranţa ta personală – dar frica-mi schilodeşte reacţia, din care nu mai rămâne decât o ţâfnă mută. Nu? zice Piele-Tăbăcită, armându-şi pistolul. Mă rog, eu te-am prevenit.

Numai că nu ţine-n mână pistolul, ci telefonul mobil. Formează un număr, se apleacă peste parapet şi ţinteşte cele două Cadillacuri, după care şi el se ghemuieşte lângă mine.

Noaptea-şi scuipă maţele-afară, mă simt izbit de un zid concret de zgomot, podul se zgâlţâie, o grindină mi se-abate, cât de piatră, cât de metal, peste cap, zăresc o halcă de maşină-n flăcări, trasând un arc de cerc pe deasupra – şi mapa cu informaţii, care-l conţinea pe tatăl meu, s-a făcut scrum. Noaptea-şi trage-napoi fermoarul. Ecoul se izbeşte şi ricoşează de munţi ca de-o barieră sonică. Pietrişul de jos şi pometele obrazului meu parcă-s totuna. Cum-necum, reuşesc să mă ridic – şi, culmea, corpul meu încă mai funcţionează. Fumul erupe din cele două cratere căscate, unde stătuseră parcate Cadillacurile.

Piele-Tăbăcită formează un alt număr la telefonul mobil. Mă fac înapoi mic, la pământ, neştiind ce-o mai fi rămas de aruncat în aer – ce-i ăsta, o bombă pe picioare, care-şi face ţăndări propria realitate? –, dar, telefonul mobil, de astă-dată-i doar atât, un telefon mobil.

— Domnu' Tsuru? Suhbataar. Dorinţele dumneavoastră cu privire la domnii

Morino şi Nagasaki tocmai s-au îndeplinit. Exact aşa, domnu' Tsuru. Ce-au semănat, au cules – şi-şi bagă telefonul în buzunar şi se uită la mine.

Flăcările pârâie. Mie-mi sângerează buza pe care mi-am muşcat-o.

— Ai de gând să mă omori?

— Stau şi mă gândesc. Ţi-e frică?

— Mi-e foarte, foarte frică.

— Frica nu-i neapărat o slăbiciune. Mi-e silă de slăbiciune, dar mi-e silă şi de risipă. Ca să rămâi în viaţă, trebuie să te convingi tu singur că tot ce s-a-ntâmplat în seara asta n-a fost decât un coşmar – coşmarul altcuiva – în care tu, întâmplător, te-ai rătăcit. Găseşti o ascunzătoare până se crapă de ziuă şi rămâi ascuns acolo multe zile. Dacă-ţi vine ideea să-i ajuţi pe poliţişti sub orice formă, o să fii omorât imediat. Ai priceput?

Dau din cap că da şi strănut. Când îmi ridic privirile din pământ, fumul înghite noaptea.

Note

64. Minnie Mouse, personaj din benzile desenate şi filmele de animaţie marca Walt Disney, partenera lui Mickey Mouse.

65. Cuvântul acesta nu are legătură, cum s-ar putea crede, cu numele personajului: *okonomi* înseamnă, aproximativ, „ce vrei tu“, şi *yaki* – „prăjit, fript“. Este un fel de turtă cu mai multe ingrediente.

66. The Grateful Dead, trupă de muzică rock înfiinţată în 1965 la Palo Alto, în California.

67. Tăiţei foarte subţiri, din făină de hrişcă.

68. Specialitate japoneză: moluşte (sau peşte) prăjite în unt.

69. Sau Shangdu, capitala de vară a Marelui Han al Imperiului Mongol, Kubla (sau Kubilai, 1260–1294), fondatorul dinastiei chineze Yuan. Despre acest oraş vorbeşte poetul S.T. Coleridge în poemul *Hanul Kubla*, scris, pare-se, după ce a fost visat şi care începe astfel: „La Xanadu, nălţat-a Hanul Kubla un templu al plăcerilor măreţ“.

70. Denumirea dată variantei norvegiene a paradisului, peste care tronează Odin, zeul suprem al mitologiei nordice, şi unde ajung, după moarte, cei care au căzut în luptă, adică eroii.

71. Starea supremă de înălţare spirituală în budism.

72. Planeta de provenienţă a lui Superman.

73. Cuvânt italian care desemnează un bazin de înot în aer liber. În California, există o insulă artificială, în portul Newport Beach, denumită Lido Isle.

74. „Sesam, deschide-te!“ este formula magică prin care se deschide poarta peşterii în care este ascunsă comoara, în basmul „Ali-Baba şi cei patruzeci de hoţi“ din cele *O mie şi una de nopţi*.

75. E vorba de ocupaţia trupelor aliate, în principal americane, asupra Japoniei, sub comanda generalului Douglas MacArthur, de după capitularea necondiţionată a Japoniei, din 1945. A durat efectiv până în 1952.

76. *Rosemary's Baby*, film psihologic şi de groază american din 1968, în regia lui Roman Polanski, cu Mia Farrow în rolul principal.

77. Fel de mâncare japonez, constând în felii subţiri de carne pané; preparat din carne de pui, este asemănător puiului Shanghai chinezesc.

78. Marcă de ţigări de foi în două variante, una de producţie cubaneză, cealaltă din Republica

Dominicană.

79. Cântecul la care se face trimitere este *Without You*, al grupului britanic de muzică rock Badfinger, şi a fost lansat în albumul *No Dice*, din 1970, fiind reluat ulterior de zeci de muzicieni, în multe variante.

80. Gen muzical japonez foarte răspândit, despre care se crede că seamănă cu muzica tradiţională japoneză, din punct de vedere stilistic.

81. Denumire dată întinderii de mare care separă trei dintre cele patru insule principale din arhipelagul nipon: Honshū, Shikoku şi Kyūshū.

82. Dans ceremonial în comunităţile nativ-americane *caddo*, din sud-estul Statelor Unite.

83. E vorba de John Lennon (1940–1980), care a fost împuşcat în spate, cu patru gloanţe, de un fan, Mark David Chapman (n. 1955), căruia, în aceeaşi seară îi semnase un autograf pe un album.

84. În limba japoneză, „vântul divin“ sau „vântul spiritului“ – denumire dată piloţilor militari care îndeplineau misiuni sinucigaşe, prăbuşindu-şi avioanele intenţionat peste navele maritime ale Aliaţilor, în ultima parte a celui de-al Doilea Război Mondial. Aproape patru mii de piloţi japonezi au murit în felul acesta.

Cinci

♌

Studiu fabulist

MĂRGINIME

Ţap-Autor aruncă un ochi afară, la noaptea fără stele. Răsuflarea-i aburi parbrizul. Prima brumă sugruma vinul de *edelweiss*[85] c-o pojghiţă de gheaţă. Numără trei zgomote, Ţap-Autor: lumânarea care împroşca pe birouaşul său de scris; doamna Meliţă, care se lupta, în somn, cu „Lui nu-mi pasă, uite-acum îi pasă[86], Crinolina Cap-de-Mătură!“; şi Pitecantrop, care sforăia în hamacul lui, atârnat sub şasiul cu bagaje. Al patrulea zgomot, şoapta pe care o aştepta Ţap-Autor, se lăsa încă aşteptată, aşa că pipăi, Ţap-Autor, după ochelarii săi de respectabil, ca să frunzărească un volum de versuri compuse de prinţesa Nukada în secolul IX. Deshumase cărţulia, Ţap-Autor, într-o joie de paranoie la Delhi. De la solstiţiul de vară, fiecare noapte se desfăşura la fel. Venerabilul Omnibus parca, Ţap-Autor se trezea şi, pentru nimic în lume, nu mai reuşea s-adoarmă. Una, două, trei ore mai târziu, hop şi şoaptele-aşteptate. Ţap-Autor nu pomenise nimănui de insomniile lui, nici lui Pitecantrop şi, cu siguranţă, nici doamnei Meliţă, care-n mod sigur i-ar fi prescris vreun „leac“ de belea, mai rău decât ce-l durea pe el. Crezuse la început, Ţap-Autor, că şoaptele erau cascada locală Aberdeen[87], dar teoria numărul unu picase, când şoaptele-l urmaseră şi-n alte locuri. A doua teorie a Ţap-Autorului fusese că era nebun. Dar, cum nici o altă facultate mentală nu părea să-i fi fost afectată, Ţap-Autor ajunsese la concluzia că şoaptele izvorau din stiloul său – unul şi-acelaşi cu care Onorabila Shōnagon îşi scrisese cartea de căpătâi cu peste treisprezece mii de crai-noi în urmă. Ţap-Autor auzi un screamăt, auzi un freamăt şi simţi cum inima i-o lua din loc. O depuse pe prinţesa Nukada înapoi pe poliţă şi-şi apăsă urechea de trunchiul stiloului. Da, se gândi, auzi-le cum vin. Dar, astă-seară, cuvintele sunau mai distincte – fii atent! Ici – un „plici“; colo – un „solo“; peste tot – un „peşte-n

bot“. Ţap-Autor apucă stiloul şi se puse pe scris, la-nceput mai încet, fiindcă şi cuvintele se năşteau câte unul, dar nu trecu mult, şi propoziţiile se revărsară, iar plinul deveni preaplin.

— A, nu, domnule, c-asta-i prea de tot! zise doamna Meliţă, dând la iveală dimineaţa din spatele perdeluţelor. Dacă tot vă faceţi de cap la ore mici, înveliţi-vă ca lumea! Dacă v-apucă iarăşi reumatismul, Găgăuţă-aici de faţă o să trebuiască să vă târască şi să vă care-n spinare, ascultaţi-mă ce vă spun.

Ţap-Autor îşi descleioşi pleoapele cu mâna de pe ochii cleioşi.

— Dacă dorm fără somn, doamnă M-Meliţă… Am visat că eram la detectat m-metale pentru nişte nonagoni scandinavi, într-o deltă unde nu era nimic altceva decât m-miercuri dimineaţa, cât e vecia de lungă.

Doamna Meliţă-şi legă strâns cordoanele şorţului.

— Dacă nu v-am spus, domnule, de nouăşnouă de ori: „Dulciuri şi miere, şi visezi fiere“! Dar dumneavoastră, nu şi nu, o ţineţi bătută cu supeuri ca-n Devon. Acuma, haideţi, hopa-sus din pat! V-am pregătit micul-dejun. Ceai Earl Grey şi scrumbii de Zanzibar la grătar, cum ştiu că vă plac – şi doamna Meliţă se uită afară, la peisajul înconjurător: Loc mai mohorât nici că se putea, pe onoarea mea.

Ţap-Autor îşi găsi lornionul pe un soclu de monoclu şi privi şi el afară. Venerabilul Omnibus acostase-n coasta pustie a încă şi mai multor landuri printre landuri peste landuri. Zise:

— Peisajul vineţiu, cerul – ca pasta de hârtie. N-am nici un dubiu, doamnă M-Meliţă, că ne aflăm în m-mărginime.

Ghemotoace de păducel se ghemuiau în scobituri ca nişte coburi cu apă.

— Denumire morocănoasă pentru un loc mohorât, se pronunţă doamna Meliţă.

— Solu-i foarte acid aici, iar culoarea nu prinde rădăcini. Un duce m-marginal a încercat odată să pună de-o plantaţie de narcise, dar până şi galbenul s-a înălbit. Iar veşnic-verzile au rămas pe veci neînverzite. Nici o pasăre nu-şi lasă refrenele, nici o cioară nu-şi cară trenele pe-aici.

— Mda, bine, domnule. Vi se răcesc scrumbiile.

Ţap-Autor încruntă din sprâncene:

— Curios lucru, doamnă M-Meliţă, dar pofta de peşte-mi lipseşte. Pot să vă rog să puneţi pe-o farfurie tot ce-i scrumbie – şi le voi m-mânca uite-aşa, una câte una. O gură de ceai, deocamdată-mi ajunge… – şi Ţap-Autor lăsă propoziţia

în aer. Exclamă: Ce iritant! Zeci de pagini am scris azi-noapte, şi-acum unde sunt?

Căută dedesubtul, dedindosul, dedeasupra măsuţei, dar paginile nicăieri.

— Dar e-un dezastru! Doar am scris fragmente-ale unei fabule nemaipomenite şi nemaispuse!

Cu toate multele decenii de când îl servea, doamna Meliţă la chip se-adumbri, când auzi de scrumbii.

— Aţi avut iarăşi un vis cu scris, domnule, eu aşa zic. Ţineţi minte când aţi visat că scriseserăţi *Les Misérables*? O săptămână i-a trebuit editorului vostru să vă convingă să nu-l chemaţi pe mizerabilul de Victor Hugo la tribunal, să-l flagelaţi.

Portiera se deschise de perete şi vântul dădu buzna-năuntru. O făptură preistorică fioroasă blocă intrarea cu trupu-i flocos, ici şi colo clisos. Mormăi de câteva ori în limba lutului şi-a sângelui. Doamna Meliţă îi întoarse privirea, feroce:

— Să nu-ndrăzneşti să-mi clămpăni mie pe-aici, pe covorul curat, cu crăcana ta murdară de noroi!

— Bună să-ţi fie dimineaţa şi dumitale, Pitecantrop, zise Ţap-Autor, uitând cu desăvârşire de lipsa de pagini. Ce ţii acolo, dragul meu camarad?

Pitecantrop îşi desfăcu mâinile făcute căuş către doamna Meliţă. O floare delicat de albă îşi înclină capul din boţul ei de pământ.

— Ce să vezi! exclamă Ţap-Autor. Un ghiocel ca un clopoţel! În septembrie! Ce minunat! Ce rar!

Doamna Meliţă se arătă mai puţin impresionată:

— Treaba ta ce răhăţişuri de buruieni dezgropi, atâta timp cât le duci în altă parte! Aşa un împrăştie-rahat n-am văzut de când sunt! Şi trage portiera după tine când ieşi! Vrei să ne molipsim de moarte, eu şi domnu'?

Mormăi obidit Pitecantrop, şi-nchise portiera pe dinafară.

— Nimic altceva de capu' lui decât păroşenia, bombăni doamna Meliţă, râcâind la tigaia de scrumbii. Un sălbatic, şi-atât!

Ţap-Autor se-ntristă, gândindu-se la camaradul său, dar nu era el genul care să se bage-ntre doamna Meliţă şi proasta ei dispoziţie.

♌

Aşadar, mă trezesc, holbându-mă la încă un tavan care nu-mi spune nimic, şi m-apuc direct de jocul în care mimez amnezia. Nu ştiu pe ce lume sunt, dar

acolo vreau să rămân. Jocul ăsta-l jucam şi după ce a dispărut Anju, când am început cei nouă ani de luat la rând camerele de oaspeţi ale unchilor mei şi dormitul pe saltele-ntinse pe cutii de pesmeţi de orez – „luna viitoare vine-n vizită Eiji“ –, şi verii care băgau direct ogiva nucleară-n orice posibilă ceartă iscată între noi: „Dacă nu-ţi place-aici, du-te înapoi acasă la bunică-ta!“ În fine: scopul jocului este să mă cramponez cât mai mult cu putinţă de senzaţia că nu ştiu când şi unde mă aflu. Număr până la zece, dar tot n-am nici cea mai vagă idee. Am dormit pe o canapea înălţată, în mijlocul unei camere de zi, cu nişte draperii palide, care acoperă o fereastră mare, boltită. Am un herpes la gură, cât o urmă de copită. *Bang!* – bubuie bomba de memorie. Capetele de la capătul pistei de popice. Îl văd pe Morino, cu ţigara de foi aprinsă. Mongolul de pe podul neterminat. Îmi încordez muşchii descordaţi. Nasul şi gâtul mi-au ajuns în stadiul de asediu al unei răceli rele de tot. Corpul mi se scoate la liman de unul singur, în ciuda creierului cretin pe care-l are. Cât am dormit? Şi Pisică – ei cine i-a dat să mănânce? Pe măsuţa de cafea e-o cutie de ţigări Lark. Numai trei au mai rămas, şi le fumez una după alta – le-aprind cu chibrituri. Dinţii mi-i simt bandajaţi. E cald în cameră. Am dormit cu hainele pe mine, aşa că-ntre picioare şi la subsuori, parc-aş avea stufat. Ar trebui să deschid fereastra, dar deocamdată nu pot să mă mişc. Şi mai e ceva: câtă vreme zac aici, nu poate-ncepe nimic nou şi se intercalează o distanţă tot mai mare între mine şi morţile a treizeci-patruzeci de inşi. Gem. Nu reuşesc să nemaivăd ce-am văzut. O să se dea la ştirile naţionale, dacă nu cumva la cele internaţionale. Războaiele din Yakuza, de-acuma şi până la Anul Nou. Gem. Ăia de la medicină legală o să ia la puricat locul bătăliei, cu penseta. Echipa de la Criminalistică şi Omoruri o să le ia interviuri la toţi gură-cască de la Xanadu. O fată angajată la deja-rău-famatul salon de păcănele precis c-o să le povestească reporterilor despre un impostor care pretindea că era fiul şefului cel mare, cu câteva clipe înainte ca domnul Ozaki însuşi să fie azvârlit prin fereastra de siguranţă de la etaj. Graficienii poliţiei o să facă schiţe-n cărbune. Ce am de făcut? Ce-o să vrea domnu’ Tsuru cel invizibil să mi se facă? Ce s-a-ntâmplat cu Mama-*san* şi cu Dama-de-Pică? N-am nimic planificat. N-am ţigări. N-am şerveţele, să-mi desfund nasul. Ascult cu atenţie şi ce-aud… absolut nimic.

Cum o să mai trag eu căcarea de dimineaţă, dacă m-am lăsat de fumat? Scuturatul maţelor este una dintre calităţile ţigărilor, pe care nu le pomenesc niciodată reclamele cu plăci de călărit valurile şi fete bronzate. Îmi pare rău c-am

dormit cu blugii pe mine, dar mă temeam să mă dezbrac: dacă mă trezeam, şi-auzeam uşa încercată cu şperaclul, şi trebuia s-o iau din loc? Mă tem şi-acum. E mai rău decât s-aştepţi un cutremur. Dar ce fac, dacă mi se pare c-aud pe cineva intrând nepoftit? M-ascund? Bine, unde? Nici măcar nu ştiu câte etaje are casa. Mă ridic – prima oprire: toaleta. Stil pe-vine japonez, c-un bol de ierburi amare. Ca o naştere uşoară şi sănătoasă – closetele occidentale înmulţesc riscurile de complicaţii. Trag apa – cascada Niagara, nu altceva. Bucătăria toată e-n teracotă imaculată – îi place să gătească, proprietarului, după urmele de făină de pe cărţile de reţete. Fiecare instrument de bucătărie atârnă de propriu-i cârlig. Pe fereastră, se văd un loc de parcare acoperit, fără maşini, şi grădina din faţă. Trandafiri, buruieni şi-un adăpost de păsărele. Un gard viu de lemn-câinesc, înalt, ascunde casa de lumea din afară. Oficiul cu obiecte de curăţenie – bine dotat, dar e prea evident, ca loc de-ascunzătoare. Camera de zi e japoneză – tatami, un altar budist, cu fotografii ale celor morţi şi demult, şi recent, o nişă pentru aranjamente florale şi un sul cu caractere *kanji*, atârnat de perete, care mi-ar da dureri de cap dac-aş încerca să le citesc. Televizor nu e, nici combină stereo, nici telefon – doar un fax fără receptor, pe un raft de cărţi foarte lat. Cărţile sunt vechi, ilustrate, culegeri de fabule: *Prinţesa Lunii*, *Urashima Tarō*, *Gon Vulpoiul*. Casa pare prea ordonată, ca să aibă în dotare copii. Dau la o parte draperiile, cât de-un deget. Grădina din spate-i mândria şi bucuria cuiva – clar. Iazul e mai mare decât cel de la bunica mea – se văd şi crapii, cum dau cercuri prin apă. Libelule-ntârziate zboară la rasul lintiţei. Pe o insuliţă, tronează un lampion de piatră. Sunt şi ghivece de levănţică, şi-un crâng de bambuşi înalţi, deşi, numai buni să te-ascunzi printre ei. Păsările-şi au cuibul într-o cutie poştală oranj, prinsă-n cuie de-un mesteacăn argintiu. E-o grădină pe care aş putea s-o privesc ore-ntregi. Ţi se dezvăluie-ntruna. De-aia nici nu e televizor. Mă duc la etaj. Covorul e alb ca zăpada şi moale, sub picioarele mele desculţe. O baie luxoasă, cu căluţi-de-mare pe post de robinete. Un dormitor principal – după decor, al unui cuplu de vârstă medie. Dormitorul mai mic se foloseşte numai pentru oaspeţi. Asta e – n-ai unde să te-ascunzi aici. Trebuie să ai nouă ani, ca să descoperi ascunzători bune într-o casă oarecare. Anju a câştigat odată, ascunzându-se-n maşina de spălat. Presupun că turul casei s-a terminat, dar observ, la capătul palierului, o uşă cu şipci – un dulap în perete. Mânerul se roteşte-n gol, dar uşa tot se deschide. Poliţele nu sunt poliţe, ci trepte înalte. O frânghie cu noduri atârnă de sus, ca să te-ajute să te salţi pe ele. După numai trei asemenea trepte, dau cu capul de tavan, care se urneşte-n sus. Împing în el, şi o

rază de lumină se cască, odată ce chepengul de placaj se ridică. Am greşit rău de tot. E mai bine-aici, decât în orice ascunzătoare. Am nimerit într-o bibliotecă-studio, cu cea mai mare densitate a populaţiei de cărţi, din câte am văzut vreodată. Pereţi de cărţi, turnuri de cărţi, şosele de cărţi, străduţe lăturalnice de cărţi. Răsturnări de cărţi, grămezi de cărţi. Cărţi broşate, cărţi legate, atlase, manuale, almanahuri. Cărţi cât pentru nouă vieţi. Suficiente cărţi ca să construieşti un iglu şi să te-ascunzi în el. Conştiinţa încăperii stă-n cărţi. Oglinzile înmulţesc la pătrat şi la cub cărţile. Ca număr, e un Mare Zid chinezesc de cărţi. Atâtea cărţi, că mă-ntreb dacă nu sunt şi eu tot o carte. Lumina pătrunde printr-un luminator triunghiular, undeva sus de tot, de unde atârnă un fel de abajur de-mpletitură de rafie. În afară de biblioteci şi de rafturile-încovoiate, singurul alt obiect de mobilier este un birou de scris de modă veche, cu fante dreptunghiulare, de ascuns hârtii şi facturi înăuntru. Şi bunica mea avea unul asemănător. Îl mai are şi-acum, bănuiesc. Pe biroul de scris, tronează două stive de hârtie – una albă şi goală, ca un teanc de cămăşi scrobite; cealaltă, un manuscris depus într-o tavă specială, dată cu lac. Nu mă pot abţine. M-aşez, şi-ncep să citesc de la pagina-ntâi.

Ţap-Autor lucră toată dimineaţa, străduindu-se a reconstitui fragmentele fabulei nemaipomenite şi nemaispuse, care-i şoptiseră în ureche înaintea zorilor – dar se dovedi la fel de anevoios ca scotocitul după cuie într-un cufăr cu fierătănii. Doamna Meliţă-i ferfeniţea la ce foi el fornăia pe nări nemulţumit. Pitecantrop repuse în funcţiune motorul Venerabilului Omnibus. La un moment dat, Ţap-Autor se ridică de la birouaşul de scris, ca să caute în dicţionarul său grafia corectă a cuvântului *zwitterion*, dar atenţia îi fu deviată de *gustviter* şi ademenită chiar mai departe, odată ce dădu peste *durzi* şi *theopneust*. În ambuscadă, somnolenţa îl dovedi. Ultimul lucru pe care-l gândi Ţap-Autor: că dicţionarul său era o pernă impostoare – sau viceversa, poate.

Când se trezi din aţipire şi se întoarse la birouaşul său de scris, Ţap-Autor crezu că era tot în vis. Paginile pe care tocmai le scrisese presiestă… dispăruseră! Imposibil! Doamna Meliţă, cum prea bine ştia, nu se atingea niciodată de birouaşul său de scris – nu exista decât o singură explicaţie.

— Hoţul! strigă Ţap-Autor. Hoţul! Hoţul!

Doamna Meliţă se repezi înăuntru, scăpând pe jos cârlige de rufe.

— Domnule! Ce s-a-ntâmplat?

— Jefuit am fost, doamnă M-Meliţă, în timp ce m-m-odihneam!

Pitecantrop dădu buzna înăuntru, înarmat c-o cheie franceză.

— S-a volatilizat – reconstrucţia fabulei m-mele nemaipomenite şi nemaispuse!

— Dar cum se poate aşa ceva, domnule? Eram afară şi atârnam rufele spălate la uscat, dar n-am văzut pe nimeni!

— Se prea poate să fi fost un hoţoman de guzgan, care a imigrat şi-a emigrat prin ţeava de eşapament!

Aşa ceva i se păru doamnei Meliţe cam prea de tot, dar îi urmă afară pe Ţap-Autor şi Pitecantrop, la pupa Venerabilului Omnibus. Pitecantrop îngenunche şi adulmecă noroiul de pe urma de pneu. Gemu.

— Un sclerozător? verifică Ţap-Autor. M-mai m-mare ceva decât un şoarece-va? Ha! De-aici putem trage concluzia că hoţul e-o scârbă m-mică şi blănoasă. Haideţi, prieteni! Un asemenea terchea-berchea trebuie prins şi învăţat ce şi cum despre legea dreptului de autor! Scumpul meu Pitecantrop, ia-o înainte!

Pitecantrop descifră terenul cu fruntea-mbrăzdată. Un nor cu aer de nicovală îşi târâi pe deasupra noritatea barosană. Urma părăsea drumul bătătorit, se-avânta pe cărarea neumblată, se scobora-n ravina somnoroasă, peste ochiul de apă stătută împuţită. Doamna Meliţă prima îl zări.

— Ce naiba-i şi ăsta?

Un sperie-ciori ca vai de el, bătut în cuie de-un T înfipt în buza unui mal de pământ. Avea ochii şi urechile ciugulite, şi sângera smocuri de paie prin rana căscată-n coastă, ori de câte ori se-ndura vântul s-adie. Ţap-Autor se-apropie.

— He-he! Ziua-bună, Sperie-Ciori!

Sperie-Ciori îşi înălţă capul mai anevoie ca munţii muncindu-se să se-nalţe.

— Teribil de rău îmi pare să te tulbur, începu Ţap-Autor, dar n-ai văzut cumva o scârbă m-mică şi blănoasă trecând pe-aici, împovărată cu paginile unui m-manuscris furat?

Sperie-Ciori îşi schimonosi gura mai alene ca violenţa violetelor.

— În astă zi…

— Splendid! exclamă Ţap-Autor. Poţi oare să-mi spui şi-ncotro a luat-o hoţul?

— În astă zi… şedea-vom alături de tatăl meu în Paradis…[88]

Tocmai în momentul acela, doi demoni de câini săriră malul de pământ, îşi înfipseră colţii băloşi în bietul Sperie-Ciori îl smulseră de pe T-ul său şi-l sfâşiară-n paie luate de vânt. Ţap-Autor se pricopsi c-un dos de labă, care-l trânti

pe spate. Pitecantrop se repezi şi-o smuci pe doamna Meliţă-n braţele sale. Din ce fusese, nu mai rămăsese din bietul Sperie-Ciori, decât un snop de zdrenţe bătute-cuie pe lemn. Ţap-Autor încercă să-şi aducă aminte ce se făcea şi ce nu se făcea în privinţa câinilor turbaţi – s-o faci pe mortul? Să te uiţi fix în ochii lor? Să fugi mâncând pământul?

— Asta o să-l înveţe minte, mârâi câinele-şef, să dea-n vileag firul narativ!

— Cu-ăştia trei ce facem, şefu'? nădăjdui sub-câinele, adulmecându-i.

Ţap-Autor le simţi halena-nfierbântată. Zise, riscând să se repete:

— Cuţu-cuţu…

— Vorbeşte ca un scriitor, mârâi sub-câinele. Miroase a scriitor. Asta şi este – scriitor.

— N-avem timp, hămăi câinele-şef. Ne pleacă făcătorul!

— Vreau să exersez întâi pe coana Bărbuţă!

Pitecantrop se pregăti să-şi apere prietena, dar demonii de câini porniră în salturi peste suişurile şi coborâşurile mărginimii, până când rămaseră nişte biete pete pe linia zbârcită a orizontului.

— I-auzi! exclamă doamna Meliţă, după care deveni conştientă că-i rămăsese cuibărită-n braţe lui Pitecantrop. Fă bine şi lasă-mă jos, bădăran afurisit, în momentul ăsta!

O uşă se trânteşte jos, şi manuscrisul îmi iese din cap. Inima-mi sare din piept, şi nu mai respir. A venit cineva. După mine a venit cineva. Buntarō m-ar fi strigat, pân-acum. Atât de curând? Şi cum de m-au găsit? Instinctul de supravieţuire, pe care Morino mi l-a făcut arşice, acum îşi revine-n simţiri. Cine a venit controlează camera de zi, bucătăria, grădina – cotlon cu crăpătură. Şosetele, pe care mi le-am lăsat pe canapea. Pachetul de ţigări golit. Am pus chepengul de placaj la loc, am tras frânghia cu noduri în sus, dar am închis şi uşa cu şipci? Aş putea să mă predau din proprie iniţiativă şi să sper în clemenţă. Las-o baltă. Yakuza, pur şi simplu, nu ştie ce înseamnă clemenţa. Ascunde-te aici, sub cărţi. Dar, dacă provoc o alunecare de cărţi, ăla sunt. Există ceva pe-aici, pe sus, care ar putea servi drept armă? Ascult, s-aud paşi pe rafturi – nimic. Ori intruşii lucrează în linişte, ori e vorba doar de unul singur. Strategia mea de bază este următoarea: să ţin o trilogie de trei tone, intitulată *O trecere critică în revistă a romanului japonez la persoana I*, deasupra chepengului şi, când s-ar deschide suficient de mult, să-i dau drumul peste cine s-ar ivi pe-acolo, sperând

să-l trântesc pe individ cu capul de podeaua de mult mai jos. Pe urmă, să-mi dau drumul peste el, să cad peste el – dacă e, cumva, înarmat, ăla sunt –, să-i rup coastele şi să fug mâncând pământul. Aştept. Şi-aştept. Mă concentrez. Aştept. Sunt eu sigur c-am auzit uşa trântindu-se? Am lăsat fereastra din spate întredeschisă doar de două degete – e cu putinţă să fi fost vântul, şi nimic altceva? Concentrează-te! Aştept. Nu e nimeni. Mi-au amorţit braţele. Nu pot să mai stau aşa. Îmi încerc norocul:

— E cineva?

Răbufnirea de violenţă, ia-o de unde nu-i. Speriat de-o poveste pe care singur mi-am spus-o – rău am ajuns.

Mai târziu, după-amiază, cobor înapoi. În dulapul din camera de oaspeţi, găsesc nişte prosoape şi cearşafuri, pe care le aranjez pe rafturile-trepte din spatele uşii cu şipci, în speranţa că intrusul ar putea crede că nu e decât un dulap de pânzeturi. Adun semnele prezenţei mele şi le îndes într-un sac de plastic, sub chiuvetă. Trebuie să şterg orice urmă a trecerii mele pe-aici, pe măsură ce-o las. Ar trebui să-mi fie foame – chiar aşa, când am mâncat ultima oară? –, dar stomacul pare să-mi lipsească. Simt nevoia de-o ţigară, dar nici vorbă să m-aventurez în afara casei. Ar fi numai bună şi cafeaua, dar nu găsesc decât ceai verde, aşa că-mi fac un ceainic întreg. Îmi suflu nasul – mi se desfundă urechile, dar imediat se-nfundă iarăşi de la muci –, deschid fereastra boltită şi-mi beau ceaiul pe pragul ei. În iaz, crapii apar şi dispar. Vâltorile văluresc, dar niciodată nu străpung bolta cerului lichidă. O păsărică roş-guşată pândeşte râmele. Eu – furnicile. Greierii fac muzzzmezzzmezzzmezzzmezzzmuzzzică. Nicăieri, în toată ditamai casa, nu este un singur ceas, iar un calendar, nici atât. Există un cadran solar în grădină, dar ziua e mult prea împâclită ca să se vadă vreo umbră clară. Pluteşte-n aer o atmosferă ca de ora trei. Briza se strecoară şi se-nvârtejeşte printre frunzele de bambus. Un roi de musculiţe dă roată pe deasupra iazului. Sorb din ceai. Nu simt nici un gust pe limbă. În ce hal am ajuns! Acum doar patru săptămâni, eram pe feribotul de dimineaţă spre Kagoshima, cu prânzul într-o cutie pe care mi-o dăduse mătuşa Portocală. Eram convins că urma să-mi găsesc tatăl până la sfârşitul acelei săptămâni. Şi uite pe cine am găsit – sau ce –, în loc să-l găsesc pe el. Ce dezastru, ce urmări. Vara s-a dus, şi alte lucruri odată cu ea. Faxul scoate un piuit. Mă sperii, şi-mi vărs ceaiul. Un mesaj de la Buntarō, prin care m-anunţă că ajunge pe la ora şase, dacă se mai răreşte traficul. Şi când este ora şase, mă rog, faţă de acum? Orele au nevoie de alte ore, ca să

aibă sens, cât-de-cât. Deasupra faxului, atârnată de perete, este o fotografie înrămată cu alb – un bărbat în vârstă şi o femeie, trecuţi bine de cin’zeci de ani. Presupun că ei sunt stăpânii casei. Stau aşezaţi la o masă de cafenea, la umbră, într-o zi însorită. Bărbatul dă să izbucnească în râs, ca reacţie la ceva ce-a spus ea. Femeia îmi testează reacţia, ca să fie sigură că mi-a plăcut povestea ei cu adevărat şi că nu sunt politicos şi-atât. Ciudat. Faţa ei mi-e cunoscută. Atât de cunoscută, că-mi e cu neputinţă s-o mint. „Aşa este – pare să-mi comunice –, ne-am mai întâlnit.“ Ne uităm unul în ochii celuilalt o vreme, după care eu mă-ntorc la locul meu de observaţie, de unde-i supraveghez grădina, şi văd cum libelulele-şi trăiesc efemerul vieţii.

♌

— Eşti sigur-sigur, dragul m-meu prieten, vru să ştie Ţap-Autor, că urmele se opresc aici, în acest m-maldăr de m-mulci m-mâzgos?

Pitecantrop mormăi a „da“, se înămoli preţ de-un metru şi scoase ceva la iveală.

— Oase de scrumbie! cotcodăci doamna Meliţă.

— Păi, atunci, trebuie să conchid, conchise Ţap-Autor, că ne-am hăituit prada până-n bârlogul ei.

— Cu nimic mai breaz decât un ulcior la ochi, zise doamna Meliţă, numai bun de pufos, ca să fie stors.

La o cercetare mai atentă însă, bârlogul se dovedi construit cu bună-ştiinţă – cărămizile, de cioburi de oale goale şi sticlă de butelcă; mortarul, de zdrenţe de piei, cruste de orez ars şi manifeste cu „Votaţi pentru mine!“ O aripă de bicicletă se arcuia ca o rampă către o gaură mai neagră decât o intrare prin dos. Ţap-Autor aruncă o privire înăuntru.

— Deci, hoţomanul în tină se-aţine, în această cocioabă puturoasă.

— Cocioabă?! se-auzi o voce mânată de patos mânios. Lasă-mă pe mine-n cocioaba mea şi ia-ţi omnibusul ăla străvechi, năpădit de rugină, şi bagă-ţi-l în… oricare zi a lunii!

— Aha! Vasăzică eşti la faţa locului, banditule! Ia-ţi laba de pe m-manuscrisul m-meu de îndată!

— Du-te-n… ☠☝ vârtindu-te de-aici, Neica-Nimeni ce eşti!

— Vai, apă şi săpun! gemu doamna Meliţă.

Ţap-Autor îşi coborî coarnele. Zise:

— Diavole, sunt şi doamne de faţă!

O mână minusculă se ivi din gaură şi-mpunse-n sus cu degetul mijlociu.

— Dac-aşa o păsărică zbârcită e-o „doamnă“, eu mi-s Frank Sinatra! ☠☝! Fă bine şi-ascult-aici, da? Dacă n-ai şters-o de-aici cu cozile astea două-ntre picioare până număr pân’ la cinci, îţi trag nişte procese de hărţuire de nu te vezi, în doi timpi şi trei mişcări!

— Legalitatea! Bineînţeles! O chestiune m-mai m-mult decât actuală. Te-ai strecurat în venerabilul nostru omnibus şi-ai furgăsit nu doar scrumbiile de Zanzibar, ci şi fabula m-mea nemaipomenită şi nemaispusă! Fă bine şi află, pe bune, că n-avem de gând să plecăm cu mâna goală!

— Ahaaa! O ameninţare! Uite-acuma-mi vine să mă 📢! 🗨! în turul nădragilor!

Pitecantrop mormăi a răbdare pierdută, se repezi la mormanul de gunoaie şi smulse de-a binelea sfertul de sus. Dinăuntru, ieşi la iveală un şobolan şocat, care-n clipa următoare lăsă locul unui şobolan furios:

— Ce eşti, bătut în capu’ ăla de tot IXXX 💥?! Era să mă descăpăţânezi, freacă-paru’ de omu’ cavernelor ce eşti!

Ţap-Autor privi atent prin lornion:

— Remarcabil! Hoţomanul se-arată a fi înrudit cu *mus musculus domesticus* – şoarecele domestic!

— Nu mă lua pe mine cu nimicu’ domesticu’, scârbă! Sunt Unul, sunt Unicul – Şobo-kan! Şi, da, bine, ţi-am *gustat* din scârbele de scrumbii – ce mare tura-vura, ă? Da’ nu ţi-am luat nici neam de poveste. Am cu ce să mă şterg la gaură… *!* ●, cu *Săptămânalul pescuitului ştiinţific de balene japonez*. Şi mă jur că, dacă mai înjuri o singură dată buna mea reputaţie, avocatu’ meu o să te dea în judecată 🚔 👂 şi o să ţi-o bage-n #x$s!

— Dezinfectant! Detergent! strigă doamna Meliţă, acoperindu-şi urechile.

Şobo-kan urlă şi mai tare:

— Poartă-te ca de vârsta de-o ai, nu de cât de mare ţi-e ou’! Eşti în mărginimea lumii rele aici! – şi făcu salutul c-un singur deget. Trăiască şobo-kanii! Şobo-kani din toate ţările, uniţi-vă! Nu moare niciodată, Şobo-kan!

Acestea zicându-le, rozătorul se făcu nevăzut în măruntaiele bentonice ale redutei *à la* Pirus[89] în care-şi făcea veacul.

Pitecantrop mormăi a întrebare.

— Aici sunt de acord cu el, domnule, zise doamna Meliţă. Lui nu-i pasă trebuie făcut să-i pese.

Ţap-Autor scutură din cap a tristeţe. Artrita-l durea.

— Cu siguranţă, prieteni, acest Şobo-kan e-un personaj dezagreabil cu asupra de m-măsură, dar lipsa de m-maniere nu-i o crimă *per se*. M-Mă tem că m-misterul m-manuscrisului m-meu lipsă va rămâne aşa cum este, nerezolvat. Să ne-ntoarcem la Venerabilul nostru Omnibus. Sunt încredinţat că vom părăsi m-mărginimea chiar diseară.

Seara, în mărginime, se dovedi a fi un recviem neachiesat. Doamna Meliţă coapse în foi de brusture brioşi, ca să-nveselească Ţap-Autorul, iar Pitecantrop se apucă să repare o gaură din acoperiş. Ţap-Autor îşi reciti ultima pagină, şi o depuse în tăviţa de manuscris. Îi lipsea, rescrierii sale, strălucirea magnifică pe care fabula nemaipomenită şi nemaispusă originală o păstra în memoria lui.

— Ora cinei, uite-acuş', strigă doamna Meliţă. Trebuie să fiţi hămesit, domnule.

— Oricât de straniu ar suna din gura m-mea, n-aş putea să iau nici o m-muşcătură.

— Bine, domnule, dar n-aţi pus nimic în gură, cât a fost ziua de lungă!

Pitecantrop mormăi a preocupare, prin gaura din acoperiş. Ţap-Autor zise, contemplativ:

— Într-adevăr, n-am pus.

— Tot vă macină povestea cu povestirile lipsă, domnule? O să lăsăm în urmă şi mărginimea, şi hoţomanii, şi tot ce ţine de ele, cât de curând.

Pitecantrop reacţionă mai târziu, în schimb se puse pe-un mormăit frenetic.

— Mai taci naibii, sălbaticule! Lasă stupoarea şi-astupă odată gaura aia. Nu vezi că domnul nu e-n apele lui?

— Dragul m-meu prieten, se-ncruntă Ţap-Autor, ce te-a tulburat aşa de tare?

Doamna Meliţă scăpă din mână cartea de bucate.

— Domnule! Ce mâncaţi acolo?

— Păi, ce să… rumeg nişte hârtie…

Ţap-Autorului îi înlemniră fălcile. Adevărul i se arătă în şi spre toată oroarea. Doamna Meliţă îl rosti cu voce tare:

— Domnule, v-aţi mâncat singur paginile, pe măsură ce le scriaţi!

Ţap-Autorului îi rămaseră în gât propriile vorbe.

Pe înserate, sting toate luminile şi-l aştept pe Buntarō în bucătărie, ca să nu

ştie nimeni că sunt aici, în schimb eu să-l văd pe Buntarō venind şi să ştiu că el este, şi nimeni altcineva. Mă uit fix la faianţa de pe pereţi şi-mi închipui diverse modele, în timp ce minutele se înşiră unul după altul şi trec. Iată şi farurile maşinii lui Buntarō, care ia o curbă graţioasă şi opreşte sub arcada pentru maşini. Mi se pare şi-acum ciudat să mi-l imaginez pe Buntarō în oricare alt loc decât în spatele tejghelei de la Steaua Căzătoare. Detest să am nevoie de ceva. Ultimii nouă ani, mi i-am petrecut încercând să evit orice nevoie – de generozitate, de milă, de afecţiune, de înţelegere, de bani. Şi uite unde am ajuns iar. Descui uşa din faţă.

— Bună.

— Îmi pare rău c-am întârziat. De groază, circulaţia. Cum stai cu febra, ţi-a trecut?

— Mi s-a transformat în frisoane.

— Aha, de-asta vorbeşti ca un papagal. Ia de-aici: ţi-am adus un bax de urgenţă de şase beri Ebisu Export şi un meniu la pachet de la Hokka-Hokka. Pune mâna şi mănâncă, până nu se răceşte şi nu capătă gustul chestiilor din care-i făcut – şi-mi întinde punga de hârtie, în acelaşi timp descălţându-se de sandale. Ţi-am adus şi ţigări. Nu ştiam de care fumezi, aşa c-am luat un pachet de Pace.

— Mulţumesc… Nu te supăra, dar mi-a pierit pofta de mâncare.

— Nu contează. Presupun că pofta de nicotină te răscoleşte ca şi pân-acum, neabătută.

— „Pacea“ e numai bună.

— Ce faci aici, baricadat şi pe-ntuneric?

— Nimic special, zic, şi aprind luminile, ca să vedem pe unde trecem în camera de zi.

— Uaaau! exclamă Buntarō, când îmi vede ochiul învineţit. Ce frumuseţe!

— Cine are grijă de Steaua Căzătoare?

— Nevastă-mea. Tu cine credeai?

— Dar ea n-ar trebui să se menajeze cât-de-cât? La cât e de… gravidă, vreau să zic.

— E mai rău decât gravidă – e gravidă *şi* plictisită. Adevăru-i c-am avut un fel de ceartă azi-dimineaţă. Zicea că s-a plictisit să fie tratată ca o balenă invalidă şi că un singur documentar TV despre cum să transformi sticlele de medicamente în păpuşi tradiţionale, după ce le-ai golit, dacă mai vede, se duce şi-şi cumpără un pistol. Da, şi tu, dacă te-ntrebi, află că ştie ce ţi s-a-ntâmplat. Numai că vestea bună-i alta: s-ar părea că ea este singura persoană, din toată lumea largă, da’

singura care ştie.
— Cum adică?
— Nimic la ştiri. Nimic în ziare.
— Nu se poate.
— Băiete, nu s-a-ntâmplat nimic, şi cu asta, basta, ridică din umeri Buntarō.
— Ba da, s-a-ntâmplat.
— Ba nu, dacă nu s-a-ntâmplat şi la ştiri.
— Tu mă crezi?
— Ştii ce? Nu fi dobitoc. Am stat numai la volan toată noaptea.
— Şi-atunci, toate alea – pistoalele, exploziile?
— Cenzurate. Sau totul a fost, probabil, curăţat bine, înainte ca poliţia să prindă măcar de veste. Cei din Yakuza-şi adună propriul rahat, fie şi numai ca să nu se ştie cât de mult mănâncă. Fii recunoscător, băiatule. În felul ăsta, noi avem o grijă-n minus.
— Dar cu administratorul salonului de păcănele cum rămâne?
— Cine ştie? O fi căzut pe fereastră, în timp ce se chinuia să înlocuiască un bec.
Ieşim afară şi fumăm pe verandă. Culorile amurgului se-ntunecă tot mai tare. Din când în când, pleoscăie un crap. Sting luminile, ca să nu intre insectele. Broaştele croncăne şi cârâie.
— Care-i diferenţa dintre broaştele obişnuite şi alea râioase, băiatule de la ţară? vrea să afle Buntarō.
— Broaştele râioase trăiesc la nesfârşit. Pe-alea obişnuite le calcă maşinile.
— Şi mie mi s-au dus impozitele pe învăţătura ta.
— Mai era ceva, Buntarō. Ţii minte că ţi-am povestit despre o pisică…
— Animalul ăla? Da, bine, ea şi nevastă-mea sunt deja prietene la cataramă. Are viitorul garantat. E momentul să hrănim peştii.
Se ridică, merge înăuntru şi emerge de-acolo cu o cutie de ceva făinos, care miroase la fel ca meniul de la Hokka-Hokka, din pungă. Luăm cutia pe rând şi presărăm peste iaz cât apucăm, fiecare, între două degete. Crapii dau buzna şi plescăie din buze.
— Trebuie neapărat să-ţi mulţumesc, Buntarō.
— Că dau de mâncare la peşti? Ieftin ca praful de pe tobă.
— Nu de mâncarea de peşti e vorba.
— A, de ţigări, atunci. Îmi dai banii înapoi al’dată.
Renunţ.

♌

ORAŞ FOMIST

Doamna Meliţă-şi depuse ultimul ou pe săptămâna-n curs. Îl cocoloşi în vată de bumbac şi-l depuse, alături de celelalte, în coşul ei de răchită, acoperindu-le pe toate cu un şervet de bucătărie. Pe urmă, trecu pentru o ultimă oară peste lista de cumpărături: andrele de tricotat numărul nouă, loţiune contra lindinelor, cerneală indigo indiană, polonezi polonezi, marţipan de Zanzibar, două cutii de lumânări-tucan canadiene. O bătaie scurtă în uşa budoarului doamnei, urmată de dresul glasului de Ţap-Autor.

— Da, domnule?

Uşa se crăpă cât să-ncapă căutătura-ncrucişată a Ţap-Autorului, pe deasupra ochelarilor.

— M-Mă tem că iarăşi am ajuns la ziua de piaţă, doamnă M-Meliţă.

— Aşa e, domnule. Mă duc să-mi vând ouăle.

— Splendid, splendid. Simt apropiindu-se o penibilă penurie, în peniţa mea, de inspiraţie. Mă gândeam să luaţi, eventual, cu dumneavoastră la piaţă vreunul dintre volumele m-mele şi să vedeţi dacă nu se iveşte vreun agent literar. Nu se ştie niciodată. Ofertă, cerere, lucruri de-astea…

— Mare dreptate aveţi, domnule.

Era sceptică, doamna Meliţă, dar nu voia să-i lezeze Ţap-Autorului sentimentele, aşa că-şi vârî cartea într-unul dintre buzunarele şorţului. Portiera se deschise de perete şi vântul dădu buzna-năuntru. Pitecantrop se ivi în cadrul ei şi mormăi a întrebare adresată doamnei Meliţă.

— Mda, răspunse ea, tocmai plecam. Şi nu, nu poţi să vii cu mine, pentru că nu vreau să-mi alungi toţi clienţii, cum ai făcut atunci, la Marrakech-de-vale.

Pitecantrop mormăi a cerere de favoare şi-şi desfăcu dinaintea doamnei Meliţă palmele făcute căuş. Ea, mai-mai să scape coşul din mână

— *Viermi?!* În budoarul meu! În părţile-astea locuiesc oameni respectabili, bine hrăniţi! Nu mănâncă nimeni *viermi*! Cum îndrăzneşti să te gândeşti măcar să pui fiinţele-astea scârboase lângă ouăle mele delicioase, de proaspete ce sunt? Pleacă imediat, să nu te mai văd! Loază ce eşti!

Binecuvântate fie-mi penele penaţilor! se gândi doamna Meliţă, în timp ce traversa blestemata de landă. Ce putuseră s-ajungă şi locurile-astea! Peisajul fusese frumos odinioară, dar acum recoltele erau, dacă nu moarte, atunci pe

moarte, copacii ori despletiţi, ori despicaţi, iar terenul, calcinat, călcat de te-miri-ce, ciupit-ciuruit de găuroaie cu puroaie. Pari care păreau mădulari înroşiţi în foc se iţeau din tancuri buşite-ruginite, prin găuri de la obuze care avuseseră uraniu în compoziţie. Scaieţii se zgâiau. O ţeavă deversa canalizare într-o mlaştină ca de baştină. Putoarea o făcu pe doamna Meliţă să-şi acopere năsucul cu baticul.

— La naiba!

Dintr-odată, cerul bubui cât îl ţineau bojocii. Abia dac-avu timp doamna Meliţă să-şi acopere coşul preţios cu ouă – şi urechile – cu aripile, înainte să se spargă bariera sunetului, şorţul peste cap suflându-i, budigăii umflându-i. Undele şocului se risipiră. Doamna Meliţă aruncă pe furiş o privire şi se ridică-n picioare. Uitându-se-n sus, văzu o ciudată privelişte – un hipiot, c-o placă de surf psihedelică, se prăvălea din cer direct peste… ea, doamna Meliţă! Din reflex necondiţionat acţionând, îşi apucă-n braţe coşul cu ouă şi se zburătăci după un butoi butucănos, inscripţionat cu „Agent Oranj“[90]. Hipiotul izbi colbul drumului cu o celeritate fatală celebrităţii. Din craterul de impact, plouă cu pietre şi alte zgomote rezultate în urma coliziunii. Doamna Meliţă asistă neputincioasă la cât de lent se-aşeza praful – prea năucită ca să scoată o vorbă, fie şi-n sinea ei.

— Băi, *omule*! strigă hipiotul, şi se aburcă peste margine – avea codiţele rastafariene roşcate, ochelarii de soare ca o bentiţă, de jur împrejurul capului, şi haloul, cam şifonat şi-ntr-o parte. *Omule!* repetă, apoi, văzând-o pe doamna Meliţă, făcu semnul păcii, adăugând: Ziua-bună, madam.

Doamna Meliţă-şi regăsi limba. Zise:

— Urâtă căzătură, fără glumă.

— Ale naibii, Phantom[91]-e! *Total* m-au dat peste cap! Nici măcar n-am realizat că veneau. Probabil că bombardează oraşul, dacă mai găsesc pe-acolo ceva de bombardat. Oricum, dacă au muniţia, trebuie s-o folosească până o termină.

— N-aveţi nimic rănit?

— Numai amorul propriu, mulţumesc de-ntrebare, madam. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, eu sunt nemuritor.

— Cum aţi spus?!

— Nemuritor. Dumnezeu, mă numesc. Atotîncântat de cunoştinţă.

Aşa ceva o tulbură pe doamna Meliţă. Se cuvenea, oare, să facă o reverenţă?

— Fermecată, bineînţeles. Dar, dacă oraşul acela se pregăteşte să fie bombardat, n-ar trebui să interveniţi?

Dumnezeu îşi potrivi mai bine haloul.

— Ar trebui, numai să pot, madam, dar odată ce militarii hotărăsc să scoată-n bombardamente, dintr-o ţară, tot ce mişcă, noi ce să mai… – şi ridică din umeri. Mai demult, aveam un drept de veto divin în privinţa războaielor, numai că puterile executive ne-au fost ştirbite uşor-uşor, şi-acuma nu-şi mai bate nimeni capul nici măcar să ne consulte.

— Mă-ntrebam… de ce-i nevoie ca să opreşti un război, dacă-mi permiteţi?

Dumnezeu făcu o mutră de „te-ai găsit pe cine să-ntrebi“.

— Ca să v-o spun pe-a dreaptă, madam, eu n-am vrut niciodată să mă fac Dumnezeu. Numai că taică-meu a insistat, c-asta era tradiţia în familie, şi-aşa mai departe. Le-am lăsat baltă, colegiile pentru divinităţi din Liga Iederii[92], şi-am aterizat în California – şi Dumnezeu se arătă nostalgic: Ce valuri de surf acolo, ce nisip de aur, ce bunăciuni! Gagicile-alea… Intervenţia divină era materie obligatorie în programă, dar eu trăgeam chiulul de la cele mai multe cursuri şi mă duceam să-ncerc brizanţii pe plajele de la Big Sur! Opritul războaielor? O flegmă cleioasă, madam, după ce-ai mâncat salată de avocado. Aşa c-am absolvit, cum-necum, nici eu nu ştiu, ca ultima loază, şi singurul lucru pe care l-am reţinut de-acolo a fost scamatoria cu apa transformată-n vin[93]. Taică-meu a încercat să tragă sforile, dar cerurile, madam – şi Dumnezeu îşi coborî vocea –, sunt un sinonim pentru nepotism. Dac-aţi vedea ce e-n Rai, francmasoneria vi s-ar părea o meritocraţie. Nu contează ce ştii – contează pe cine ştii şi de unde ştii pe cine ştii. Amicii la cataramă ai Atotputernicului primesc democraţiile stabile, iar noi ăştia, neica-nimenii, căpătăm zonele de război şi misiunile de menţinere a păcii. Dar, ia spuneţi, madam, ştiţi cumva ce oră este?

Doamna Meliţă-şi consultă ceasul de la mână.

— Fără douăzeş’cinci. Unsprezece.

— Fir-ar să fie de treabă! Trebuie neapărat să restitui casetele video la magazin, altfel iar îmi trag ăia vreo amendă! – şi Dumnezeu pocni din degete, iar placa lui de surf se ridică din craterul de impact, levitând; sări la bordul ei şi-şi potrivi ochelarii de soare. Zise: Atotplăcut mi-a fost să-mi petrec o parte a timpului cu dumneavoastră, madam. Dacă vi se-ntâmplă să daţi vreodată de necaz, trimiteţi-mi doar atât: un gând şi-o rugăciune!

Şi Dumnezeu se ghemui în poziţie de *kung-fu* pe placa de surf şi-o surfă de-acolo cât ai clipi. Doamna Meliţă se uită cum dispărea în depărtare divinitatea şi zise:

— Mda. Bine, oi vedea, când o fi.

♌

În pâcla pergamentoasă şi lumina difuză, mă trezesc ţipând, pentru că o femeie bătrână, îmbrăcată-n negru stă aplecată peste mine. Am ca un fel de spasm şi mă prăvălesc de pe canapea.

— Uşor, zice bătrâna, uşor, copile. Ai visat. Eu sunt, doamna Sasaki, de la gara din Ueno.

Doamna Sasaki… Mă descleştez, trag aer în piept, scot aer afară din piept. Doamna Sasaki? Pâcla se risipeşte. Ea îmi zâmbeşte şi scutură din cap.

— Îmi pare rău că te-am speriat aşa de tare. Bine ai revenit pe tărâmul celor vii. Buntarō n-a catadicsit să te anunţe că vin să te vizitez, de dimineaţă. Corect?

Mă detensionez şi respir adânc.

— ’Neaţa…

Doamna Sasaki lasă jos geanta de sport.

— Ţi-am adus nişte lucruri de la dumneata, de-acasă. M-am gândit că s-ar putea să-ţi facă şederea aici mai confortabilă. Deşi, dacă ştiam că ai un ochi vânăt, îţi aduceam un cotlet proaspăt, zice, iar mie mi-e jenă că una ca doamna Sasaki vede în ce hal am ajuns. Cel puţin, adaugă ea, credeam că te-ai sculat deja. Oare de ce n-oi fi dormit în camera de oaspeţi, tinere nătăfleţ?

În gură, parc-aş avea praf şi clei.

— Mă simt mai în siguranţă aici, jos – cred… Doamnă Sasaki, dumneavoastră… Buntarō – el de unde ştia numărul dumneavoastră de la Ueno? De unde ştiţi dumneavoastră de Steaua Căzătoare – şi de Buntarō?

— Sunt mama lui, zice doamna Sasaki, şi zâmbeşte, văzându-mă atât de surprins. Ştii, cu toţii avem câte o mamă pe cine-ştie-unde. Până şi Buntarō.

Pică fisele, una câte una.

— Cum se face că nici unul, nici altul n-aţi suflat o vorbă?

— N-ai întrebat.

— Nu mi-a trecut prin cap să-ntreb.

— Păi, şi nouă, atunci, de ce ne-ar fi trecut prin cap să-ţi spunem?

— Şi-adică… slujba mea?

— Buntarō ţi-a făcut rost de interviul de angajare, dar slujba ţi-ai obţinut-o singur. Nimic din toate astea nu contează. O să discutăm despre situaţia ta la Ueno, dar după micul dejun. Fiecare lucru la timpul său. Mai întâi, fă bine şi te spală, te bărbiereşte. Arăţi, de parcă ţi-ai fi petrecut o săptămână sub cerul liber, cu vagabonzii din parcul din Ueno. E cazul să te opreşti din viaţa asta fără

noimă. Câtă vreme dumneata faci duş, eu pregătesc masa – şi am pretenţia să mănânci mai mult decât mine. Ce rost are să-ţi salvăm pielea, dacă faci greva foamei?

Stau sub duş o veşnicie, până mi se-nfierbântă măduva oaselor şi mi se-ncreţesc buricele degetelor. Îmi dau cu gel de duş de trei ori, din creştetul capului până pe tălpile picioarelor. Când ies de-acolo, într-un târziu, până şi răceala mi-a mai trecut şi cântăresc mai puţin. Mă şi bărbieresc. Norocul meu că n-am nevoie să mă bărbieresc decât o dată pe săptămână. Băieţii din clasa mea de liceu se lăudau cu cât de frecvent se bărbiereau, dar eu prefer să fac o sută de altele mai degrabă decât să-mi trec o lamă de oţel peste foliculele de păr. Acum însă, o sugestie din partea doamnei Sasaki e totuna cu o poruncă – mai mult sau mai puţin. Unchiul Bănet mi-a dat un aparat de ras acum vreo doi ani, dar unchiul Bitum a râs când l-a văzut şi a zis că un bărbat adevărat se rade cu briciul. Eu sunt încă la primul meu pachet de Bic-uri de unică folosinţă. Îmi dau pe faţă cu apă rece şi-mi clătesc Bicul sub acelaşi robinet – unchiul Bitum zice că recele face ca lama de ras să se contracte şi să fie mai ascuţită. Ori de câte ori mă rad, la el mă gândesc. Îmi dau cu gel de ras Albastru-Gheţar, mai ales în şanţul dintre buza de sus şi baza nasului – oare de ce nu se cheamă nicicum locul ăsta? –, în adâncitura de peste bărbie şi unde se-mbucă maxilarul de jos – unde mă tai de obicei. Aştept să-nceapă să mă-nţepe gelul. După care încep de lângă urechi, de pe suprafeţele netede pe care mă doare cel mai puţin. Aproape că-mi place o asemenea durere. E ca atunci când tragi de ceva, când smulgi din rădăcină. Unele dureri le-nvingi, provocându-ţi-le. Prin jurul nasului – au! Mă clătesc de mâzga plină de perişori şi-o stropesc, să se ducă mai repede pe gura de canal în jos. Mai dau cu apă rece. Îmi apăs ochiul vânăt, până-mi dau seama că mă doare. Chiloţi curaţi, tricou, bermude. Simt mirosul de mâncare gătită. Cobor şi-mi pun ustensilele de bărbierit înapoi în geanta de sport. Îmi încrucişez iar privirile cu doamna din fotografia înrămată.
— Ei, te simţi mai bine acum? Îţi faci prea multe griji. Eşti în perfectă siguranţă aici. Spune-mi ce s-a întâmplat. Vreau să aflu povestea dumitale. Dă-i drumul. Povesteşte-mi.

Mongolul s-a făcut nevăzut – parcă s-a volatilizat. Cadillacurile în flăcări au izbucnit în valuri de aplauze. Mie, simţurile mi-au revenit cu greu de cine-ştie-unde, şi am realizat că trebuia să părăsesc locul acela cât mai repede cu putinţă.

Am luat-o în pas alergător pe pod în jos. Nu fugeam propriu-zis, fiindcă ştiam că m-aştepta o noapte foarte lungă. Nu m-am uitat peste parapet – nu m-am uitat nici peste umărul meu. Nu m-am simţit nici măcar tentat să mă uit. Se răsucea, fumul gros, cu nişte răbufniri ca de plutoniu. Mi-am pus toată voinţa la bătaie, ca să devin o maşină făcută să producă numai şi numai distanţă. O sută de paşi i-am parcurs alergând, o altă sută – mergând, iar şi iar, de-a lungul drumului de perimetru, rotindu-mi privirile peste tot acel spaţiu înconjurător, după vreo maşină care s-ar fi apropiat. Dacă venea ceva, puteam să m-ascund peste rambleu – panta era construită din blocuri de-acelea de beton prefabricat pentru faleze, cu adâncituri mari. Groază, şoc, vinovăţie, uşurare, toate sentimentele predictibile – nu mă-ncerca nici unul dintre ele. Singurul lucru pe care-l resimţeam era nevoia urgentă de a pune o distanţă cât mai mare între mine şi tot ce văzusem. Stelele au început să pălească. Teama că aveam să fiu prins şi făcut răspunzător de toată puzderia de crime de pe terenul asanat îmi scosese la bătaie rezerve de energie pe care nici nu bănuiam că le-aş fi avut, aşa că m-am ţinut de regimul de o sută paşi alergare – o sută paşi mers, până când am ajuns în locul unde drumul de perimetru o cotea pe după barieră şi dădea în şoseaua principală de coastă, care ducea înapoi la Xanadu. Zorii înflăcărau deja orizontul, şi traficul de pe şoseaua principală către Tōkyō era din ce în ce mai dens. Lun-aspirină se dizolva în lumina călduţă a dimineţii. Şoferii şi cei de lângă ei se uitau lung la mine. Nu merge nimeni pe-acolo, nici nu e trotuar, numai un fel de mal de pământ făcut cu lama buldozerului – aşa că se gândeau, probabil, că evadasem de la cine-ştie-ce balamuc. Am vrut să fac autostopul, dar m-am răzgândit, ca să nu atrag atenţia nimănui asupra mea. Cum aş fi putut explica de ce mă aflam acolo? Am auzit apropiindu-se o puzderie de sirene de poliţie. Spre norocul meu, tocmai treceam pe dinaintea unui restaurant de familie, aşa că mă puteam ascunde în cabina telefonică de la intrare şi să pretind că tocmai dădeam un telefon. Dar mă-nşelasem – nu erau toate maşinile de poliţie, doar două ambulanţe. Ce aveam de făcut? Febra parcă-mi bătea în ritm de tobe *taiko* în creier. N-aveam nici un alt plan de acţiune, decât să-i telefonez lui Buntarō şi să-l implor să m-ajute, dar el nu ajungea la Steaua Căzătoare decât la ora unşpe, şi nu-i ştiam numărul de-acasă, şi mă temeam că era în stare să-mi arunce toate boarfele în stradă, când ar fi aflat cu ce soi de oameni mă-nhăitasem. „Ţi-e bine, iubiţel?“ m-a întrebat o chelneriţă, din spatele casei de marcat. „Ai nevoie de ceva pentru ochiul ăla?“ Se uita la mine cu atâta bunătate, încât singura metodă prin care m-am putut opri să mă smiorcăi a fost să plec bădărăneşte, fără să-i

răspund. Îl invidiam pe fiul ei. Drumul trecea pe dinaintea unei proprietăţi industriale – măcar acolo era un trotuar, pe care puteam să merg. Fiecare stâlp de iluminat s-a stins de la sine, concomitent cu toţi ceilalţi. Unităţile acelei fabrici nu se mai terminau. Toate făceau diverse lucruri pentru alte unităţi de fabrici: rafturi pentru depozitare, produse de împachetat, cutii de viteze pentru stivuitoare. Răpăitul ca de tobe se mai atenuase, în schimb febra îmi fierbea sub aburi conţinutul căpăţânei. Îmi consumasem orice urmă de energie. Ar fi trebuit să mă-ntorc la restaurantul de familie, m-am gândit, şi să mă prăbuşesc în braţele îngerului milostiveniei de acolo. Dar să mă prăbuşesc? Spitale, doctori, întrebări? Când ai douăzeci de ani, nu te prăbuşeşti. Plus că restaurantul rămăsese prea departe în urmă. Era o bancă, în faţa unei fabrici de lianţi pentru ţigle. Nu ştiu de ce ar fi pus cineva o bancă tocmai acolo, dar m-am aşezat pe ea, recunoscător, la umbra unui antrenor gigantic echipat de Nike – o lume pe care o urăsc. Zicea: NIKE. NU EXISTĂ LINIE DE FINIŞ. Dincolo de un teren viran, pe care-l năpădiseră buruienile, se vedeau bine Xanadu şi Valhalla. Un singur cerc mare. Un pistol de start probabil c-a tras pe undeva, şi soarele a ţâşnit de pe loc, începându-şi cursa. O pasăre cânta, pe o notă ca un fluierat omenesc prelung, după care a urmat finalul – o supernovă de triluri păsăreşti. Iar şi iar. Aceeaşi pasăre trăieşte şi pe insula Yakushima, jur. Mi-am adunat fărâma de voinţă pe care o mai aveam, ca să mă ridic şi s-ajung până la Xanadu, fiindcă numai acolo aş fi putut găsi aer condiţionat şi un loc unde să dorm, până aş fi putut suna la Steaua Căzătoare. Voinţă aş fi avut eu, dar corpul a refuzat să mi se mişte. O maşină albă a oprit în faţa mea. *Biiip, biiip!* O maşină albă şi bipăitoare. Pleacă de-aici. Portiera s-a deschis dinăuntru, şi l-am văzut pe şofer aplecându-se peste locul mortului. Mi-a spus: „Ştii ce, băiete? N-oi fi eu Zizzi Hikaru, dar, dacă n-ai cumva o soluţie mai bună în vedere, eu zic să te urci.“ După câteva momente în care n-am cuplat, mi-am dat seama că şoferul era chiar Buntarō. Un Buntarō cu o mutră stresată şi hăituită. Eram însă mult prea sleit ca să mă-ntreb cum, când, cine, de ce. Am adormit în următoarele treizeci de secunde.

Oraşul cu piaţa era o ruină, numai dărâmături sfărâmate şi maidane haine. Moscheea de pe colină fusese nimerită în plină fiinţă şi avea măruntaiele chisălizate şi ferestrele împrăştiate care-ncotro. Clădirea stătea ca o gură mare căscată spre oraş. Tramvaiele zăceau răsturnate şi scâlciate. Copiii abandonaţi aliniau marginea drumului, cu pielea încreţit-adunată în jurul oaselor

proeminente. Muştele se adăpau din canalele lor lacrimale. Vulturii dădeau roată suficient de aproape de sol, încât să poată fi auzit vântul cum le şuiera printre pene, iar hienele rânjeau din rigole. Un jeep alb, al unei organizaţii de menţinere a păcii, trecu în viteză, mai-mai s-o calce pe doamna Meliţă, ocupat cum era să facă o mulţime de fotografii şi să filmeze pentru buletinele de ştiri. Doamna Meliţă ajunse la o statuie gigantică, mai-mare peste toată ruina. IUBITUL CONDUCĂTOR – scria pe placa de sub el. Alături, un bărbat numai piele şi os frigea viermi la un foc, pentru familia lui. Dictatorul de pe soclu, dominator, bombastic, turnat în bronz, stufos în sprâncene, umflat în piept, era tocmai opusul omului cu pieptul scobit de la picioarele lui, al cărui schelet părea să fi fost luat cu forţa de pe nişte umeraşe.

— Iertaţi-mă, zise doamna Meliţă. Caut piaţa oraşului.

Omul îi aruncă o căutătură urâcioasă:

— În piaţă şi sunteţi.

Doamna Meliţă realiză că omul nu glumea câtuşi de puţin.

— Aici, în acest pustiu al nimănui?

— Războiul e-n toi, cucoană, poate n-aţi remarcat.

— Bine, dar oamenii tot trebuie să mănânce, nu?

— Ce să mănânce? Suntem sub asediu.

— Asediu?

Omul descărnat legănă un vierme deasupra gurii fiului său, care-l apucă delicat, cu buzele, din vârfurile beţişoarelor şi-l mestecă inexpresiv.

— Păi, în ziua de astăzi, asediul se numeşte „sancţiuni“. E mai uşor de-nghiţit cuvântul.

— Dacă nu vă supăraţi… cine cu cine se războieşte, mai exact?

— Şşşt! zise omul, uitându-se jur împrejur. Asta-i secret! V-arestează dacă puneţi asemenea întrebări.

— Dar dumneavoastră cu siguranţă ştiţi când se luptă soldaţii între ei, nu-i aşa?

— Soldaţii? Nu se luptă niciodată între ei! Să rişte să se rănească? Există o înţelegere tacită – nu tragi în altă uniformă. Scopul războiului este să fie ucişi cât mai mulţi civili cu putinţă.

— Şocant! zise doamna Meliţă, după care adăugă, oarecum neinspirat: Se pare că n-o să pot să-mi vând ouăle, până la urmă.

Gura unui sac de-ngrăşământ se căscă, şi din el se târî afară nevasta slăbănogului. Zise:

— Ouă?!

Bărbatul încercă s-o facă să tacă, dar ea, în schimb, răcni:

— Ouă!

Natura moartă a orei prânzului prinse viaţă, când acel cuvânt îşi împrăştie undele de şoc – ouă! Copii orfani, ciungi de ambele braţe, scoaseră capetele din gurile de canalizare – ouă! Femei bătrâne se puseră pe bătut cu bastoanele în caldarâm – ouă! Bărbaţi se iviră în pragurile uşilor fără uşi, cu găvanele ochilor golite de foame – ouă! O gloată ameninţătoare încercui monumentul Iubitului Conducător.

Doamna Meliţă încercă să calmeze spiritele:

— Haideţi, haideţi, nu-i nevoie să…

Gloata se urni – un uragan urlător de ură şi urale urâte se revărsă ca o hoardă hrăpăreaţă peste doamna Meliţă şi-i smulse coşul cu ouă. După care, gloata mugi. Doamna Meliţă cotcodăci îngrozită când îşi văzu ouăle rostogolindu-se în glod şi călcate în picioare, într-o băltoacă de gălbenuşuri şi albuşuri amestecate cu fragmente de coji. Flutură din aripi şi se-nălţă deasupra mulţimii – nu mai zburase de când era o puicuţă fără minte, şi nu putea rămâne în aer mai mult de câteva secunde o dată. Singurul loc de cocoţat, care se găsea cât-de-cât mai aproape, era jumătatea de mustaţă ca un levier a Iubitului Conducător. Gloata, cuprinsă de veneraţie, îşi aţinti privirile spre ea.

— A zburat! Aţi văzut cum a zburat doamna?

Doar o mică parte dintre glotaşi erau suficient de aproape cât să se încaiere pe flegmele care mai rămăseseră din ouăle terciuite. Ceilalţi rămăseseră gură-cască, uitându-se la doamna Meliţă. Un copilaş o zise, înaintea tuturor:

— Ce doamnă?! Nu-i nici o doamnă!

— Ba sunt o doamnă, bineînţeles! îi întoarse vorba doamna Meliţă. Tatăl meu era mai-mare peste tot cuibarul!

— Doamnele nu zboară! E-o *găină*, asta e!

— Ba sunt o *doamnă*!

Cuvântul porni să devoreze oraşul fomist, aşa cum focul de brusă devorează hăţişurile de mărăcinişuri. Dar nu „doamnă“, şi nici „găină“, ci: „Pui! Pui! Pui!“

♌

Doamna Sasaki îmi transferă supa *miso*[94] cu polonicul din cratiţă într-un castron lăcuit. Sardele *koiwashi*, alături de cubuleţe de tōfu. Anju adora peştişorii *koiwashi*, pe care la fel ni-i servea bunica noastră. Pasta de *miso* bălteşte la

fundul castronului, ca o mâzgă în abisul mării. Ridichi *daikon* murate, găluşte de orez cu somon, înfăşurate în alge marine. O mâncare mai mult decât reconfortantă. La mine-n chichineaţă, trăiesc numai cu pâine prăjită şi iaurt, presupunând că mă trezesc destul de devreme – prea multă bătaie de cap, numai ca să pregăteşti tot ce am în faţă. Ştiu c-ar trebui să fiu hămesit, dar pofta de mâncare nu mi-a ieşit încă de unde s-a ascuns. Mănânc numai ca să-i fac pe plac doamnei Sasaki. La fel şi câinele bunicii mele, pe nume Cezar – era pe moarte şi mai mânca numai de hatârul stăpânei.

— Doamnă Sasaki, am câteva întrebări.

— Mă gândeam eu că precis ai.

— Unde mă aflu?

Doamna Sasaki îmi întinde castronaşul cu supă:

— Nu l-ai întrebat pe Buntarō?

— Ziua de ieri a fost cu fundu-n sus – n-am reuşit să gândesc limpede. Deloc.

— Păi…, în momentul acesta, eşti în casa surorii şi-a cumnatului meu.

— Cei doi din fotografia înrămată cu alb, de deasupra faxului?

— Da. Chiar eu le-am făcut poza aceea.

— Şi ei unde sunt acum?

— În Germania. Cărţile ei se vând foarte bine acolo, aşa că editorul a invitat-o să şi le promoveze, în cadrul unui tur literar. Soţul ei e specialist în limbi europene, aşa că el se-nfundă în bibliotecile universităţilor, în timp ce ea îşi îndeplineşte sarcinile de autoare.

Îmi sorb supa.

— E bună asta. E scriitoare, sora dumneavoastră? Şi lucrează în pod?

— Ea preferă să spună că e „fabulistă“. Mă şi întrebam cât de repede aveai să-i găseşti biroul.

— Sper că n-am făcut nimic rău, c-am urcat acolo. M-am şi apucat săăă… citesc nişte povestiri pe care le-am găsit pe masa de scris.

— N-o văd pe soră-mea obiectând. Povestirile necitite nu sunt povestiri.

— Trebuie să fie o persoană aparte, sora dumneavoastră.

— Mănâncă-ţi găluştele de orez. De ce spui asta?

— Casa asta. E-n Tōkyō, deşi ar putea fi într-o pădure, în perioada Kofun[95]. Fără telefon, fără televizor, fără computer.

Doamna Sasaki zâmbeşte, cu buzele făcute pungă.

— Trebuie neapărat să-i spun asta. O să-i placă la nebunie. Sora mea n-are nevoie de telefon, pentru că, vezi dumneata, s-a născut surdă. Iar cumnatul meu

e de părere că lumii îi trebuie mai puţină comunicare, nu mai multă.

Doamna Sasaki desface o portocală pe fundul de lemn, şi coaja împroaşcă stropi. Se-aşază şi zice:

— Miyake-*kun*, eu cred că n-ar mai trebui să te-ntorci la gara din Ueno. Sigur, n-avem nici o dovadă că oamenii ăştia sau asociaţii lor te mai caută, dar, tot aşa, n-avem nici o dovadă că *nu* te mai caută. Eu votez pentru neasumarea de riscuri. Au ştiut unde să te caute vineri. Ca măsură de precauţie, am avut grijă să îndosariez greşit actele care te privesc, de la Ueno. Cred c-ar trebui să stai cuminte aici, până la sfârşitul săptămânii – şi, dacă vine cineva să-ntrebe de dumneata la Steaua Căzătoare, îi spune Buntarō c-ai şters-o din oraş. Dacă nu, înseamnă că drumul e destul de sigur.

Pare logic ce spune. Zic:

— Bine.

— Fă-ţi griji despre viitor de săptămâna viitoare încolo, zice doamna Sasaki, turnându-mi ceai. Până atunci, odihneşte-te. Văd că nu rezolvi problemele – mai curând, le trăieşti.

Ceai verde cu grăunţe de orz.

— Dumneavoastră şi Buntarō… de ce m-ajutaţi?

— „Cine“ contează mai mult decât „de ce“. Ia şi mănâncă.

— Nu-nţeleg.

— N-are importanţă, Eiji.

Mai târziu, în aceeaşi zi. Soneria de la uşă face *cling!-clang!*, iar mie mi se face inima covrig o dată în plus. Las manuscrisul jos. Nu e Buntarō, nu-i doamna Sasaki – şi-atunci, cine e? Sunt în podul-birou, sus, dar tot aud o cheie răsucită-n broasca uşii de la intrare. Am început să-nvăţ liniştile care populează casa şi ştiu ce e-n capul meu şi ce nu e – uşa se deschide, i-auzi, şi-n vestibul tropăie nişte paşi. Cărţile îşi încordează şi ele urechile.

— Miyake! Nu te speria! Sunt Yuzu Daimon! Ieşi afară, ieşi afară, domniţă sprinţară! Proprietarul tău mi-a dat cheia.

Ne-ntâlnim pe scări.

— Arăţi mai bine acum decât ultima oară când te-am văzut, îi spun.

— Cei mai mulţi care mor pe şosele arată mai bine decât mine, vinerea trecută, îmi răspunde. În schimb, tu arăţi şi mai prost. Ai-ai-ai! Ce ţi-au putut face la ochiul ăla!

Pe tricou, are scris: „Cine moare cu cât mai multă marfă la el învinge“.

— Am venit, zice, să-ţi prezint scuzele mele. M-am gândit c-aş putea să-mi retez degetul mic.

— Şi ce să fac eu cu degetul tău mic?

— Orice vrei. Îl pui la murat, îl pui într-o casetă emailată – ideal pentru scobit în nas într-o societate simandicoasă. Imaginează-ţi ce conversaţie ai purta: „Ştiţi, mai demult a fost al unui anume Yuzu Daimon, un individ rău-famat“.

— Prefer să mă scobesc în nas cu degetul meu, mulţumesc. Şi, în plus – fac un gest vag din mână –, a fost decizia mea să mă-ntorc, nu a ta.

— Da, bine, ţi-am cumpărat zece pachete de ţigări, ca să fim chit, zice – văd că tot nu e sigur pe el, adică nu ştie dacă am de gând să-l omor sau nu. Dac-ar fi fost vorba să-mi tai câte un deget de fiecare dată când a trebuit să-mi cer scuze, ajungeam deja la omoplaţi, pân-acum. Marlboro. Mi-am adus aminte că fumai Marlboro în salonul de biliard, în acea seară fatidică. Şi proprietarul tău s-a gândit că poate-ţi vrei chitara, ca să-ţi mai treacă de urât, aşa că ţi-am adus-o. Am lăsat-o jos, în holul de la intrare. Cum te mai simţi?

Cum mă mai simt? Nu grozav, dar nici furios. Îi spun:

— Mulţumesc, bine – la care el ridică din umeri. Adaug: Având în vedere că… – şi ridic şi eu din umeri. În grădină, e numai bine de fumat, zic.

Odată ce mă lansez – de la momentul în care l-am înghesuit eu pe el într-un taxi –, nu mă mai pot opri până la sfârşit – până la momentul în care m-a-nghesuit Buntarō pe mine în maşina lui. Nu ţin minte să mai fi vorbit chiar atât de mult de când sunt. Daimon, ce-i drept, nu mă-ntrerupe decât ca să ne-aprindă ţigările şi unuia, şi celuilalt, şi să mai aducă din frigider câte o bere. Îi povestesc până şi de tatăl meu şi de motivul pentru care am venit la Tōkyō, în primul rând. Când, în sfârşit, ajung la final, soarele nici nu mai e.

— Ce mă uimeşte, îi spun, este că nimic din ce s-a întâmplat acolo nu a fost nici măcar pomenit. Cum se poate să fie omorâţi patruzeci de oameni – şi nu în linişte, ci aşa, ca în filmele de acţiune –, şi nimeni să nu scoată o vorbă despre asta?

Albinele cercetează levănţica foşnitoare.

— Războaiele din interiorul Yakuzei îi fac pe poliţişti s-arate jalnic şi pe politicieni – supuşi. Ceea ce, cum bine ştie toată lumea, este foarte adevărat. Dar, dacă se recunoaşte asta, poate că votanţii din Tōkyō sunt aduşi în situaţia de-a se întreba de ce-şi mai bat capul să plătească impozite. Aşa că televiziunile păstrează tăcerea.

— Bine, şi ziarele?

— Jurnaliştii sunt îndopaţi cu diverse relatări ale unor bătălii deja câştigate şi pierdute, dar de undeva de mai sus, de mai la munte. Jurnaliştii originali, care au nas pentru subiectele adevărate, sunt trecuţi pe listele negre ale conferinţelor de presă, aşa că ziarele nu le pot relata. Subtil, este?

— Şi-atunci, de ce să-ţi mai baţi capul să dai ştiri, oricare ar fi ele?

— Oamenii-şi vor cărţile cu benzi desenate şi poveştile de adormit copiii. Uite – o libelulă! Vechii poeţi-călugări ştiau ce săptămână a cărei luni era numai după culoarea şi după luciul corpurilor de libelule, după asta, cum îi zice – fuselaje, zice, jucându-se cu bricheta. Şi, i-ai povestit şi proprietarului tău versiunea necenzurată a ce ţi s-a-ntâmplat?

— Am atenuat, cât-de-cât, partea violentă. Am omis şi ameninţările cu moartea la adresa nevesti-sii, de vreme ce omul care le formulase era… mort. Nu ştiu nici acum ce e bine să-i spun şi ce nu, ce-o să-l facă să devină paranoic şi să viseze urât noaptea.

Yuzu Daimon încuviinţează din cap:

— Uneori, nici nu ai ce să faci, ca să fie bine, şi tot ce poţi face este să speri în răul cel mai mic. Tu visezi toate alea?

— N-am dormit cine-ştie-ce, zic, în timp ce desfac o cutie de bere. Şi-acum, ce planuri ai?

— Taică-meu crede c-ar trebui să dispar o vreme – şi, pentru o dată, suntem şi noi de acord. Plec înapoi în Statele Unite, dis-de-dimineaţă. Cu nevastă-mea cu tot.

Mie-mi ţâşneşte berea pe nas.

— Eşti *însurat*?! De când asta? – la care Daimon se uită la ceas şi zice:

— De-acum cinci ore.

Îmi arată zâmbetul lui sincer. Îl zăresc numai o dată şi numai o clipă.

— Cu Miriam? Kang Hyo Yeoun?

Zâmbetul sincer se evaporă.

— De fapt, se numeşte Min. Puţini o ştiu după numele ei adevărat, dar îţi rămânem îndatoraţi. Din câte-nţeleg, te-a servit cu celebra ei lovitură cu şpiţul.

— Mi le-am cusut la loc. Min, deci? Numele… i se schimbă-ntruna.

— De-acuma, gata cu schimbatul numelui.

Ne ciocnim dozele de bere una de alta.

— Felicitări. Ăăă… căsătorie la minut.

— Ăsta-i şi sensul căsătoriei clandestine şi al fugii împreună.

— Şi eu, care trăiam cu impresia că vă urâţi între voi.

— Ură, zice Daimon, examinându-şi palmele. Iubire.

— Părinţii tăi ştiu?

— Părinţii mei trăiesc despărţiţi de zece ani – foarte respectabil, întotdeauna, bineînţeles. Dar au cam renunţat de bunăvoie la dreptul de a-mi da sfaturi în materie de… – şi iar îşi roteşte bricheta între degete – …relaţii de cuplu.

— N-ar trebui să fii cu… Min-*san*, la ora asta?

— Ba da. O să şi trebuiască să mă duc să iau biletele de avion. Dar, înainte să plec, nu-mi arăţi şi mie fotografia tatălui tău?

O scot din portofel şi o despăturesc. Yuzu o studiază îndeaproape, dar apoi scutură din cap:

— Îmi pare rău, nu l-am văzut niciodată. Dar, fii atent aici: o să-l rog pe taică-meu să găsească datele de contact ale detectivului ăluia de care se folosea Morino de obicei. Membrii Yakuza nu recurg niciodată decât la una sau două persoane de încredere. Nu promit nimic – la departamentul de poliţie al Primăriei este un balamuc întreg, nimeni nu ştie cine cu cine se culcă, iar Tsuru, după toate aparenţele, s-a întors de la Singapore, cu câteva porţiuni-lipsă din memorie şi din sănătatea mintală, dar poate fi util încă pe post de şef, măcar cu numele. Tot ce-ţi promit este că-ncerc. După aceea, te descurci cum ştii, dar o să ai măcar un capăt de fir de la care să-ţi croieşti un Plan B.

— Plan G. Orice capăt de fir e mai bun decât nici un fir.

Mergem în vestibul amândoi. Yuzu Daimon se-ncalţă cu sandalele.

— Asta e, deci.

— Asta e, deci. Lună de miere fericită.

— Uite, asta-mi place la tine, Miyake.

— Ce anume?

Dar el se urcă în Porsche-ul cu care a venit şi-mi face un sfert de semn cu mâna.

♌

— S-o legăm! răcni o parte a gloatei.

— S-o batem! răcni o altă parte.

— S-o frigem la proţap!

Cum şi-ar mai fi dorit doamna Meliţă ca Pitecantrop să dea năvală chiar atunci, în piaţa aceea nenorocită, şi s-o ducă de-acolo, undeva unde ar fi fost în siguranţă! Nu s-ar mai fi plâns nici dacă-i găsea un purice-n păr.

— Copane de pui! ţipă un cor de prichindei. Cu cartofi prăjiţi!

O scară-şi făcu apariţia de unde, de neunde, şi doamna Meliţă, cuprinsă iar de frică, îşi dădu seama că aveau de gând să se caţăre pe monumentul Iubitului Conducător şi să-i facă ei vânt, de pe mustaţa lui, direct în cuptor. Cum ar putea, oare, Ţap-Autor să se descurce fără ea? Precis ar muri de foame. În momentul acela, doamna Meliţă-şi aminti de cartea pe care i-o dăduse domnul.

— Ţineţi-vă telegarii! cotcodăci. Veţi avea parte de o cină mai gustoasă decât aţi putea obţine dintr-o găină bătrână şi aţoasă!

Gloata se opri. Doamna Meliţă flutură cartea sfântă. Strigă:

— Poveşti! – dar o târfă, numai bună de bârfă, clănţăni:

— Poveştile nu mi-au ţinut niciodată de foame!

Scara se apropie de statuie. Doamna Meliţă-şi luă inima-n dinţi:

— Poate că n-ai ascultat niciodată poveştile potrivite!

— Dovedeşte-ne, atunci! zbieră un vârcolac în zdrenţe de sac şi cu cenuşă-n cap. Spune-ne o poveste, şi vezi dacă ne ţine de foame!

Doamna Meliţă deschise cartea la pagina întâi, sperând ca Ţap-Autor să nu fi avut un scris de mână prea mărunt. Citi:

— „A fost odată, ca niciodată, un artist-echilibrist, care merse în vizită la căderile de apă de pe Saturn, ca să ofere cel mai grozav spectacol de mers pe sârmă, din câte se văzuseră vreodată – sau, de ce nu?, din câte aveau să fie văzute vreodată. Seara mult aşteptată sosi, şi artistul purcese la numărul său de echilibristică, numai bun ca să sfideze moartea. Mare nevoie avea de fiecare uncie de concentrare pe care ar fi reuşit s-o pună la bătaie. Deasupra capului său, multe luni se roteau. Sub tălpile sale, cataracta nesfârşită de pe Saturn se revărsa, răscolea, rostogolea către oceanul fără margini, atât de adânc, de sunetul nu reuşea să urce până la el. La jumătatea drumului peste această linişte maiestuoasă, artist-echilibristul rămase uimit, văzând o fată care venea în pas uşor pe aceeaşi sârmă, către el. Merită să mai fie descrisă acea fată a visurilor lui? Toată lumea ştie cum arăta. «Ce cauţi aici?» o întrebă el. «Am venit să te întreb: Crezi în fantome?» Artist-echilibristul se încruntă: «În fantome? De ce, tu crezi în fantome?» Fata visurilor lui zâmbi şi-i răspunse: «Cred, bineînţeles» – şi-şi dădu drumul de pe sârmă. Cuprins de groază, artist-echilibristul îi urmări cu privirile căderea lentă, dar, cu mult înainte să se apropie măcar de apă, fata se dizolvă în lumina lunii…“

O piatră de caldarâm zbură pe lângă urechea doamnei Meliţe, la nu mai mult de un deget.

— Tot mi-e foame! zbieră acelaşi vârcolac în zdrenţe de sac şi cu cenuşă-n cap.

Scara fu proptită de trupul Iubitului Conducător suprem. Cu ghearele şi dinţii se luptă gloata să urce.

— Staţi! Staţi! O să vă stricaţi de râs, dac-o ascultaţi pe-asta – şi doamna Meliţă bătu din aripi, nu mai găsi unde rămăsese şi trecu la pagina nouă: „Tatăl meu, Tatăl meu, de ce m-ai părăsit?“[96]

Soarele amiezii se-ncafeni, se-ncenuşi, se răcori şi se-ascunse. Gloata, brusc, deveni tăcută – apoi nervoasă – apoi isterică.

— Phantom-ele! ţipă toată mulţimea într-un singur glas. Repede-n adăposturile anti bombe!

Cu toţii, bărbaţi, femei, copii, se scurseră în spărturi, crăpături, adâncituri, lăsând-o pe doamna Meliţă singură cu Iubitul Conducător şi cu trupul unui speculant de pe piaţa neagră, a cărui ţeastă fusese zdrobită de piatra de caldarâm azvârlită la întâmplare.

— Dumnezeule mare! zise doamna Meliţă.

— *Grozave* mingi de foc! exclamă Dumnezeu de pe placă, surfând pe deasupra. Madam!

— Dumnezeu?

— Mi s-a părut că m-aţi chemat?

— V-am chemat?

— Cartierul ăsta nu mai e ce era odată, madam. Ce ziceţi, să vă iau cu mine-n altă parte?

Doamna Meliţă cotcodăci a uşurare.

— Vai, dar cum, Dumnezeu? Aţi venit exact la ţanc! Numai canibali prin părţile-astea, numai canibali! Dacă nu vă cer prea mult, v-aş ruga, plină de recunoştinţă, să mă duceţi înapoi la Venerabilul Omnibus.

— Veniţi la bord, madam, zise Dumnezeu, şi-şi alinie placa de surf cu jumătatea de mustaţă ca un levier a Iubitului Conducător. Şi ţineţi-vă bine!

Doamna Meliţă îşi legă baticul mai strâns pe cap şi privi cum aluneca oraşul fomist pe sub picioarele ei. De ce un asemenea dispreţ al oamenilor faţă de tot ce era frumos şi bun? De ce distrugeau lucrurile de care aveau cea mai mare nevoie? Doamna Meliţă nu reuşea să-nţeleagă fiinţele umane. Pur şi simplu, nu pricepea.

♌

Întors pe pragul balconului, îmi aprind încă o ţigară. Pachetul de Marlboro este mult prea greu. Mă uit înăuntru. Bricheta de platină cu care se lăuda Yuzu Daimon. Pe-o parte, are o inscripţie în limba engleză. Mă-narmez cu un dicţionar, ca să descifrez ce înseamnă cuvintele: „Generalului MacArthur, cu prilejul împlinirii a 71 de ani, ianuarie 1951, din partea Comitetului de Repatriere a Cetăţenilor din Aichi – Rugămintea cea mai sinceră să ajute compatrioţi capturaţi în URSS". Aşa deci, bricheta era cu-adevărat autentică. Trebuie să valoreze… cât? O mulţime de bani. Mult prea mulţi. Mă-ntorc în vestibulul de la intrare şi mă uit pe vizorul uşii – Daimon însă a plecat. Zgomotul unei maşini sport – poate a lui Daimon, poate nu – se pierde în zumzetul după-amiezii din acel cartier. E mult mai mult decât un deget mic. Şi e şi trist – mă-ntreb câţi cetăţeni din Aichi au mai ajuns vreodată la casele lor.

DOMENIUL REGINEI ARAHNIDE

Pitecantrop scoase capul din hamacul său, de sub şasiul de bagaje. Venerabilul Omnibus vibra ca de obicei, când îşi făcea călătoria de noapte. Liniile albe şi ochii de pisică treceau grăbite, din bezna lăptoasă dinainte, ca somonii într-un râu din hiper-spaţiu. Lui Pitecantrop îi plăceau legănatul de adormit copiii al hamacului, câtă vreme venerabilul avansa, în legea lui, şi vântul din faţă, care-i flutura prin păr. Un iepure bălţat, căscat, hipnotizat, dezorientat, împietri, nimic nu păţi – nasu-i de Pitecantrop mai că se lovi – între roţile venerabilului.

— Iete-al naibii! îşi spuse iepurele, descoperindu-se viu, la urma urmelor. Îngerul morţii e-un animal de casă, mai urât decât e nevoie! Să vezi când le-oi povesti neamurilor mele!

Uşor-uşor, Pitecantrop începu să caşte şi se lăsă pe spate-n hamac, aşezându-se mai bine pe culcuşul de oase iadeş rupte, baterii plate, cârpe clisoase şi coji de brânză Stilton. Ultimul său gând fu acesta: că nu Venerabilul Omnibus era cel care se mişca peste faţa Pământului, ci Pământul se rotea pe sub roţile lui, care stăteau pe loc.

Aspiratorul cu care doamna Meliţă dădea prin budoarul ei, aflat chiar deasupra capului său, îi întrerupse lui Pitecantrop visele matinale, aşa că se trezi de dimineaţă şi văzu că departe ajunsese. Venerabilul Omnibus, în sfârşit, poposise. Chiar şi de la el de acolo, de sub şasiul de bagaje, Pitecantrop ştiu că parcaseră într-un loc mai înfierbântat decât un sextet pentru saxofon saharian. După ce

molfăi câteva lăcuste uscate la soare, se târî afară din adăpostul său şi se ridică pe ambele picioare, cât era de înalt, într-un deşert arid, ocru la culoare, de galete, bolovani şi oase de tot felul de dihănii, albite. Soarele ca un glob ocular smuls din orbită privea lung, fără să clipească, de pe un cer care bătea în roz, din pricina căldurii uscate. Vântul deşertului nu răcorea câtuşi de puţin lumea pe care o cutreiera. Drumul se-ntindea la fel de drept ca o dreaptă matematică şi la fel se-ndrepta spre infinit. Un cvorum oarecare de rozătoare quokka fugiră care-ncotro, când Pitecantrop îşi încordă bicepşii zdraveni, se izbi cu pumnii în pieptul ca o tobă mare cu tremolouri şi rosti un răget asurzitor. Portiera venerabilului se deschise, şi doamna Meliţă scutură faţa de masă de firimiturile de la micul dejun. Zise:

— Ce tărăboi diavolesc!

Ţap-Autor coborî treptele şi trase adânc în piept aerul deşertului.

— Bună să vă fie dimineaţa!

Pitecantrop mormăi şi-a salutare, şi-a întrebare.

— Cred că suntem în Teritoriile de Nord, îi răspunse Ţap-Autor, dar nu ştiu spune sigur dacă în cele din Australia sau de pe M-Marte. Dacă este să consultăm…

Dar Ţap-Autor nu apucă să-şi termine fraza, pentru că un maelstrom se iscă miraculos, de nicăieri anume, şi umplu aerul de jur împrejurul Venerabilului Omnibus cu păsări care croncăneau, şuierau, măcăneau, trilurileau, multe nemaivăzute din vremea când mitologia era bârfă curentă.

— Arheoptericşi! exclamă Ţap-Autor. Gâştele lui Strâmbă-Lemne! Quetzalcoatluşi! Pinguini imperiali imperioşi! Paparude zălude la amiază! Ascultaţi! Auziţi-le cum incantează! Fragmente! Aud fragmente! – şi Ţap-Autor închise ochii, iar chipu-i se lumină de un zâmbet heroinic.

Pitecantrop făcu şi el ochii mari, amintindu-şi de zilele copilăriei din pădurile fosilizate. Doamna Meliţă se făcuse mică şi se adăpostise dedesubtul Venerabilului Omnibus. Păsările se făcură nevăzute înspre niciunde, la fel de brusc precum se iviseră de nicăieri.

— *Extra*ordinară avifaună! declară Ţap-Autor. Puteţi ieşi, de-acum, doamnă M-Meliţă! Ştiţi, am auzit fragmente ale unei fabule nemaipomenite şi nemaispuse! O cântau păsările! Iertaţi-mă, prieteni, dar trebuie neapărat să m-mă întorc la birouaşul m-meu de scris. În acest m-moment!

♌

Încă două sau trei zile-mi trec, din vremea nimicului. Aşa mi le petrec. Mă trezesc târziu, fumez în grădină şi-mi fac ceai şi pâine prăjită. Văd cum ochiul meu vânăt capătă pete mai liliachii. Fac ordine în camera de zi şi-n bucătărie, îmi ascund gunoiul şi mă duc să citesc sus, în pod. Acolo mă simt cel mai în siguranţă. Mă transform într-o maşină de citit. Citesc povestiri cu detectivi, de Kogorō Akechi. Apoi, citesc *Bucătăria*, de Banana Yoshimoto, şi-o detest, cu toate că nu prea ştiu de ce. Apoi, citesc *Surorile Makioka*, de Junichirō Tanizaki, şi-o ador. Apoi, citesc un roman bizar, de Philip Dick, despre un alt univers, paralel, în care Germania şi Japonia câştigă al Doilea Război Mondial şi în care un scriitor scrie un roman bizar, despre un alt univers, paralel, în care America şi Anglia îl câştigă. Apoi, citesc *Nu mai sunt uman*, de Osamu Dazai, în care personajul atât de tare-şi plânge de milă, încât aş vrea să-l văd aruncându-se-n mare cu mult înainte să se arunce propriu-zis. Anju avea obiceiul să citească – eu, deloc. Dacă-mi aduc bine aminte, eram gelos pe cărţile ei, pentru câte ore-şi rezerva pentru ele. Iar la liceu, aveam orele alea de japoneză, parcă făcute într-adins ca să ne alunge orice plăcere de a citi, punându-ne să răspundem la întrebări de genul: „Alegeţi cuvântul care descrie în modul cel mai potrivit emoţia pe care noi o trăim când citim următoarea frază: «Ţipetele jalnice ale pescăruşilor se răspândeau pe deasupra valurilor, în timp ce tatăl meu ridica pânzele pentru ultima oară». [a] nostalgie; [b] amărăciune; [c] dor; [d] ezoterism; [e] însufleţire.“ Auzi: „noi“. Cine este labagiu’ de „noi“? Nu l-am întâlnit niciodată. În această dimineaţă, citesc un roman franţuzesc, *Marele Meaulnes*[97]. Mă şi-ngraş de-atâtea cărţi. La gustările dintre mese, citesc povestirile cu Ţap-Autor, ale surorii doamnei Sasaki. Sunt cu zecile. Doamna Sasaki zice că sora ei le-a scris pentru nepotul ei, Buntarō, când era el mic – să fi fost vreodată copil, Buntarō? Ciudat. Acum, le scrie ca să-şi facă dimineaţa încălzirea. Cititul te-nfometează. Când mi se face foame de prânz, cobor în bucătărie şi mănânc ceva de prin frigider, plus un măr sau vreo banană. Pe urmă, trec apa iazului printr-o plasă mare, ca s-adun frunzele căzute, şi dau de mâncare la peşti. După asta, urc iar în pod şi mă pun pe citit, până se-ntunecă. Astup luminatorul triunghiular cu hârtie şi cânt la chitară, până soseşte Buntarō, sau doamna Sasaki. Mâncăm laolaltă şi stăm de vorbă – nu m-a căutat nimeni la Steaua Căzătoare, nici la gara din Ueno. Deocamdată. După cină, încui, pun zăvorul şi lanţul de siguranţă la uşă, fac o normă de flotări şi abdomene, după care fac duş. Dorm tot pe canapea, la parter, unde am şanse mai bune s-aud vreun intrus, până nu pune el gabja pe mine. Continui să citesc, până la orele mici ale dimineţii, şi abia într-un târziu

adorm. Visele mele se-nvârt în jurul unor lucruri banale, trecătoare – lentile de transfocator, maşini parcate, oameni care zâmbesc înspre mine cu subînţeles…

Mi-a revenit mirosul. N-am dat niciodată atenţie mirosurilor, aşa cum le dau acum. Refac harta casei, de astă-dată după mirosuri. În camera de zi, miroase a obiecte lăcuite, a *tatami*, a tămâie. În bucătărie – a ulei de gătit, a vase de inox, a coacăze tari. În dormitorul principal – a pânzeturi, a iasomie, a email. În grădină – a zeamă de frunze, a vietăţile din iaz şi-a fuioare de fum. Ce linişte poate fi în casă! Cel mai slab zgomot este imposibil de ignorat, aşa cum nu poţi să nu asculţi cea mai zbierată convorbire telefonică din trenurile de navetişti. Aud lucruri pe care, în mod normal, nu le bag în seamă niciodată. Fluidele care se screm prin maţele mele, articulaţiile care-mi pocnesc în timp ce urc pe rafturile-trepte, vibraţiile produse de maşini. Ciorile şi uşile de la câteva străzi depărtare, o muscă izbindu-se cu capul de cutare geam, o saltea bătută de praf.

Faxul începe să ţârâie. Îl pun jos pe *Marele Meaulnes*, cobor şi găsesc mesajul căzut pe podea. Scrie aşa: `MIYAKE, DETECTIVUL LUI MORINO PRIMEŞTE CORESPONDENŢĂ ADRESA DE MAI JOS. AI GRIJĂ. NU-I DA ADRESA PÂNĂ NU EŞTI SIGUR CĂ TOTUL OK. NE URCĂM AVION 30 MINUTE. SPER SĂ-ŢI GĂSEŞTI TATĂL.` Urmează numărul unei căsuţe poştale din Edogawabashi. Mi-l notez pe-o clapetă de la un pachet de ţigări, pe care mi-o ascund în portofel, după care aprind foaia cu mesajul într-o scrumieră, cu bricheta generalului Douglas MacArthur. Mi se pare şi mie cam exagerat de dramatic, dar îmi plac flăcările. Îmi ridic privirile spre sora doamnei Sasaki din fotografie. Vinul din paharul ei arată ca lumea, şi chiar am senzaţia că umple aerul de miros. „Bun, şi? Ce se-ntâmplă în capitolul următor?“ parcă zice doamna.

Ţap-Autor se aşeză la birouaşul său de scris. Fraze coapte, suculente, se-nvolburau la o palmă deasupra capului său, aşteptându-l să le aştearnă pe hârtie. Ţap-Autor îşi căută stiloul. Tare curios, cugetă el, ţin minte absolut clar că l-am aşezat aici, pe foaia de sugativă, când am auzit că Pitecantrop îşi vocaliza mormăitul antemeridian… Se uită în toate locurile unde ar fi trebuit să fie, apoi în toate locurile unde ar fi putut fi şi, în cele din urmă, în toate locurile unde nici în ruptul capului n-ar fi putut fi. Aceasta nu-i lăsă decât o singură concluzie de tras:

— Hoţul! strigă Ţap-Autor. Hoţul! Hoţul!

Pitecantrop şi doamna Meliţă se repeziră înăuntru – dar ea, de-acum, ştia exact ce avea de făcut:

— Nu-ncepeţi iar, domnule. Daţi-mi voie să vă explic: hârtia de gustare o aveţi aici, iar ce scrieţi dumneavoastră şi ce mai faceţi cu ea… – dar Ţap-Autor scutură din cap, a neputinţă:

— Nu, doamnă Meliţă! Nu m-manuscrisul m-mi-a dispărut, ci stiloul! Limba însăşi a imaginaţiei m-mele! Unul şi-acelaşi stilou cu care Onorabila Shōnagon şi-a scris cartea de căpătâi, cu peste treisprezece mii de crai-noi în urmă. Păsările n-au fost altceva decât o tactică didactică, o stratagemă-ngemănată cu lovitura dată de hoţ!

— Încotro se-ndreaptă lumea nedreaptă? vru să ştie doamna Meliţă. Jefuieşte-ţi aproapele!

Pitecantrop mormăi a întrebare.

— Cine? O seamă infamă de cârcotaşi cârdaşi vor să-mi omoare m-marea umoare! se tângui Ţap-Autor, cu ochii în lacrimi. Fără stilou, cariera m-mea e gata, pot s-o iau cu lopata! Criticii m-mă vor de-re-ne-in(con)strui!

— Peste cadavrul meu, domnule! Nu vă temeţi! Nu ne-am ales noi c-un hoţ şi data trecută? O să ne-alegem cu altul şi-acum! Nu-i aşa, tu ăsta?

Pitecantrop se bucură tare mult că doamna Meliţă i se adresase direct, aşa încât mormăi a fericire, dar se abţinu să sublinieze că luatul urmei în mărginimea mocirloasă fusese floare la ureche, pe când luatul urmei într-un deşert calcinat şi bătut de vânturi punea lucrurile într-o perspectivă totalmente diferită.

— Ca de obicei, doamnă M-Meliţă, aveţi perfectă dreptate, zise Ţap-Autor, făcând eforturi să se liniştească. Să supunem dilema logicii. Îmi lipseşte stiloul. Unde găsim stilouri? La capetele propoziţiilor. Şi unde găsim capetele propoziţiilor? La capetele de rânduri. Acuma: câte rânduri se găsesc într-un deşert?

Doamna Meliţă privi afară, pe fereastră.

— Nu-i decât un rând, în toată pustietatea de-afară, domnule.

— Şi care să fie acela, draga m-mea doamnă M-Meliţă?

— Cum care, domnule? Rândul de dungi cu spaţii, care se-nşiră pe mijlocul drumului!

Ţap-Autor bătu din copite:

— Luaţi-vă armele, prieteni! Pornim la război!

Doamna Meliţă obosise, năduşise, chiar şi la umbra parasolului, şi se întreba dacă nu cumva următorul ou pe care l-ar fi depus avea să iasă direct fiert. Pitecantrop transpira generos, şi drumul îi cocea găuri calpe-n ambele talpe. Ţap-Autor vedea miraje, cu verbe care îngheţau şi se topeau. Soarele crud, încruntat, arunca plumb topit peste orele amiezii. Timpului însuşi, sinapsele-i colapsau. Ţap-Autor îşi tampona fruntea cu batista leoarcă de sudoare şi verifica dacă era şi-ntr-adevăr de fapt real ceea ce i se părea lui că vedea.

— Aha! Prindeţi curaj, prieteni! Liniile albe o cotesc în afara drumului – stiloul m-meu nu poate fi departe!

Doamna Meliţă insistă să bea cu toţii în deşert câte un suc-desert de pară sprinţară. Fără liniile albe care să-i ghideze, chiar şi Pitecantrop ar fi rătăcit drumul printre atâţia mocofani de bolovani, stânci pe brânci, pietre inerte. Reptilele stăteau natură-moartă, care pe-un picior, care pe altul. Pitecantrop simţi că erau ţinuţi sub observaţie, dar nu zise nimic, de teamă ca doamna Meliţă să nu se dea de ceasul morţii.

— Auziţi, le spuse Ţap-Autor, din fruntea expediţiei. Părem să ne aflăm… aici.

Se opriră toţi trei la buza unui crater de porţelan, pe cât de vast, pe-atât de abrupt. În fundul şi centrul aceluia se căsca o gaură neagră.

— *Extra*ordinar! zise-n şoaptă Ţap-Autor. O cultură primitivă, care a dezvoltat o tehnologie radiotelescopică, dar a rămas necunoscută lumii largi…

— Spuneţi-i dumneavoastră cum vreţi, domnule, radio-tele-nu-ştiu-ce, dar eu recunosc o chiuvetă de bucătărie, când am una în faţa ochilor. Ar putea dura şi de joi până mai apoi, ca să mai fie lustruită, sau…

Crrrrraaaaauuuuu! Un pterodactil deochios, cu ciocul gros de la dinţii ca de fierăstrău, se ivi de unde-niciunde şi-mpunse Ţap-Autorul în dos, care alunecă neîndoios pe crater în jos.

— Domnule! cotcodăci doamna Meliţă – dar copitele Ţap-Autorului nu putură opune tracţiune pe suprafaţa ceramică. Domnule! Vin acum! Vă salvez!

Doamna Meliţă se lansă la vale, pe-un curs de interceptare, dar Ţap-Autor dispăru în hăul de-ntunecare. Doamna Meliţă, neputând să se oprească din elanul plonjonului cu ciocu-nainte, se făcu şi ea, brusc, nevăzută. Pitecantrop rămase cu privirile aţintite la pterodactilul care dădea roată pe deasupra, căutându-şi o altă ţintă: *Crrrrraaaaauuuuu! Crrrrraaaaauuuuu!* Pitecantrop nu se temea de dinozauri – nici de altceva –, dar numai gândul că doamna Meliţă ar fi putut înfrunta singură primejdia îi făcea ţeasta să pulseze de griji. Îşi dădu drumul şi el

pe toboganul craterului. Fără-fundul întunecos, iată, se-apropia vertiginos.

Stau la birou c-o foaie albă de hârtie, şi am în faţă o scrisoare pe moment perfectă. Fotografia tatălui meu este şi ea despăturită pe birou. Cum îi scrii o scrisoare unui detectiv particular din viaţa reală? *Stimate domn, dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar…* – nu e bine. *Stimate domn, i-am fost asistent personal răposatului domn Morino şi vă scriu pentru a vă solicita o înlocuire…* – nu e bine. *Stimate domn, mă numesc Eiji Miyake, şi aţi cules informaţii despre mine nu cu mult timp în urmă…* – nu e bine. Mă decid să fiu neinventiv şi scurt: *Domnule, vă rog să trimiteţi o copie a dosarului de identificare despre Eiji Miyake la căsuţa poştală 333, ziarul* Tokyo Evening Mail. *Vă mulţumesc.* Dacă merge, merge; dacă nu merge, oricum n-aş reuşi să-l conving, indiferent ce i-aş spune. Cobor înapoi în grădină şi ard cele trei ciorne – dac-ar afla, Buntarō sau doamna Sasaki mi-ar spune că sunt nebun de legat – şi, pe deasupra, iresponsabil – să caut pe oricine cât-de-cât legat de Morino. Şi, bineînţeles, ar avea dreptate. Un lucru e cert însă: dacă individul respectiv ar fi constituit o ameninţare, am fi aflat cu toţii pân-acum. Doar mi-a trecut chichineaţa prin ciur, trimis de Morino, aşa că-mi ştie adresa deja. Introduc biletul într-un plic, scriu adresa şi-l lipesc. Asta a fost partea uşoară. Acum însă, trebuie să mă duc să pun plicul la poştă.

Îmi îndes pe cap şapca de baseball cât de mult pot, iau cheia din cârligul de lângă uşa de la intrare şi mă-ncalţ. Ridic ivărul de la poarta principală şi ies – de fapt, intru – în lumea largă. Nu tu frâne. Nu tu maşini dubioase. Doar o stradă liniştită, într-o zonă rezidenţială construită pe-o pantă uşoară. Toate casele sunt amplasate retras faţă de drum, în spatele unor garduri metalice înalte, cu porţi automate. Câteva dintre ele au şi camere de supraveghere. Fiecare clădire costă mai mult decât un sat întreg de pe Yakushima, probabil. Aş putea ploua, zice vremea, dar la fel de bine aş putea să nu plou. Mă-ntreb dacă şi Ai Imajō locuieşte pe-o stradă asemănătoare, c-o fereastră asemănătoare la dormitor, deasupra unui gard viu asemănător, de lemn-câinesc. Aud un râs de fată şi, de pe o alee, ţâşnesc un băiat de şcoală generală pe bicicletă, cu prietena lui aşezată pe suportul de bagaje de pe roata din spate.

— Ce poveste *scabroasă*! repetă fata iar şi iar, hohotind şi scuturându-şi părul pe spate. *Sca-broa-să!*

Panta uşoară duce spre un drum principal aglomerat, mărginit de magazine. Tare ciudat să vezi atâta mişcare şi s-auzi atâta zgomot. Fiecare vehicul egal o

misiune. Mă simt ca o fantomă care m-aş duce să revăd un loc unde n-am fost niciodată, propriu-zis, fericită. Trec prin faţa unui magazin universal, unde fructele de mango şi papaya stau elegant înfăşurate, cu câte o funduliţă. Nişte copii joacă leapşa pe culoare. În parcarea magazinului universal, nişte bărbaţi se uită la televizoarele din propriile maşini. O fată gravidă – cam de-o vârstă cu mine – trece agale, ţinându-şi mâinile pe burdihan. Nişte constructori se fâţâie pe grinzile de oţel. O flacără de sudură fâsâie a magneziu. Trec pe dinaintea locului de joacă al unei grădiniţe, unde copiii, cu şepci codificate pe culori, aleargă după traiectoriile mişcării browniene. La ce-o folosi? Ceea ce mă lasă perplex este faptul că sunt invizibil. Nimeni care să se-oprească şi să m-arate cu degetul; nu se fac blocaje în trafic; nu cad păsările din zbor, secerate; n-aud nici un „Ei! Uite! Ăla-i băiatul care a fost martor la cum au lichidat gangsterii treizeci-şi-ceva de oameni acum vreo trei sau patru seri!“ Or simţi la fel şi soldaţii, când se-ntorc de la vreun război oarecare? Absoluta ciudăţenie a normalităţii absolute. Oficiul poştal geme de bebeluşi care zbiară şi de pensionari care privesc în hăul interior. Îmi aştept rândul, cercetând afişele pe care scrie: „Aţi văzut această persoană?“ – adică inamicii numărul unu ai societăţii, cu toate figurile despre care se crede că şi le-au confecţionat prin chirurgie plastică. „Nu încercaţi să-i prindeţi pe aceşti criminali. Ar putea fi înarmaţi şi foarte periculoşi.“ Cine e-n spatele meu îmi dă un ghiont. Funcţionara de la ghişeu mă-ntreabă, pentru a treia sau a patra oară:

— Ce doriţi, domnu'?

— Ăăă… aş vrea să trimit acest plic, vă rog.

Plătesc, îmi dă timbrele şi restul. E-adevărat. Ce s-a-ntâmplat vinerea trecută, noaptea, este ferecat undeva, în mintea mea, şi nimic nu mi se citeşte pe chip. Îmi trec limba peste dosurile timbrelor, le lipesc şi las plicul, o clipă, în echilibru pe buza cutiei poştale. O fi înţelept ce fac? Dau drumul scrisorii înăuntru – cade c-un fâşâit de hârtie. Când a intrat „înţeleptul“ vreodată la socoteală? Dă-i înainte, Plan G. Mă uit în sus, în ochiul unei camere de supraveghere. Afară, aerul e mai dens şi mai vijelios decât era, şi rândunelele coboară jos de tot. O altă cameră supraveghează parcarea magazinului universal. Încă una stă cocoţată deasupra podului, ca să mediteze la circulaţia care-i trece pe dinainte. Mă grăbesc s-ajung înapoi.

Seara vine cu ploaie la pachet, care-şi dă drumul cu încetinitorul. Sunt la mine sus, în pod. În lumina tot mai palidă, albul hârtiei s-a făcut albastru, iar acum

este aproape la fel de gri precum cerneala. Mă uit la firişoarele de ploaie care se preling pe geamul luminatorului. Aproape c-aud cum oraşul însetat scoate un zgomot ca de spumă care se umflă, în timp ce absoarbe ploaia ca un burete. Pe Yakushima, oamenii se laudă cu ploaia. Unchiul Păcănele zice că plouă treişcinci de zile pe lună. Aici, la Tōkyō, când a plouat ultima dată? Când cu furtuna aia de vară, în ziua cu pânda mea de la PanOpticon. Ce nătărău patentat eram pe-atunci! Morino a fost ca o bombă care m-a trezit la realitate. Dar dacă pe tatăl meu chiar nu-l interesează nici măcar să mă cunoască? Dacă este şi el băgat în Yakuza? Uneori, firişoarele de ploaie le urmează pe cele dinaintea lor, alteori o iau pe alte cursuri. Păi, atunci, tatăl meu îmi datorează măcar atâta lucru – să-mi comunice el, personal. Nu contează cu ce se ocupă – nici măcar viaţa pe care o duce. Afară, pe stradă, maşinile unor soţi obişnuiţi se strecoară unele pe lângă altele, fiecare în drumul spre câte o casă obişnuită. O maşină-şi opreşte motorul chiar în faţă, şi sentimentul meu de linişte şi pace se duce naibii. Arunc o privire pe ferestruica triunghiulară: Honda veche şi obosită a lui Buntarō. Mi-a sosit salvatorul, făcând salturi peste torenţii de afară, cu ziarul ţinut deasupra capului. Pata de chelie din creştet îi luceşte-n ploaie.

Îmi termin primul tăiţeii, aşa că trec la subiect:

— Buntarō, trebuie să vorbim despre bani.

Buntarō pescuieşte creveţi în aluat.

— Ce bani?

Exact despre asta-i vorba.

— Chiria pe luna viitoare. Nu ştiu cum să-ţi dau vestea, dar… n-am bani să ţi-o plătesc. Dacă nu mai primesc nici banii de la Ueno… Ştiu că-ţi cer un lucru oribil, dar ai putea să mi-i tragi din depozitul de siguranţă?

Buntarō se-ncruntă – la mine sau la crevetele care nu se lasă prins? Adaug:

— Chiar mi-e ruşine, după tot ce-aţi făcut pentru mine, şi tu, şi doamna Sasaki. Dar asta voiam să-ţi spun, şi dacă, ştiu şi eu?, vrei să-mi dai preaviz de mutare, adică zău c-aş înţelege, pe bune…

— Te-am prins! – şi Buntarō-mi arată crevetele strâns între beţişoare, după care cu duioşie-i smulge capul. Zice: Nevastă-mea a venit c-o idee mai bună, băiatule. Vrea o vacanţă. Până nu se face prea gravidă, ca s-o mai lase liniile aeriene să urce la bord. Ne gândeam cât de mult a trecut, ştii, de când ne-am luat şi noi liber o săptămână împreună. Ghici de când. De niciodată! Chiar aşa, niciodată. Până să preiau Steaua Căzătoare, eram întotdeauna prea pârliţi, iar de-

atunci… mă rog, un magazin de casete video nu doarme niciodată. Când eu lucrez, ea doarme; când lucrează ea, dorm eu. Exact aşa ne-au trecut ultimii nouă ani. Drept care, azi-dimineaţă, a dat câteva telefoane la nişte hoteluri din Okinawa – e-n afara sezonului, şi sunt o mulţime de oferte ieftine. Aşa că uite care este propunerea noastră pentru tine: săptămâna viitoare, ai tu grijă de magazin, şi cu asta-ţi acoperi chiria pe octombrie.

— Pentru *tot* octombrie?

— Orele-s câinoase – de la zece dimineaţa la miezul nopţii, şapte din şapte zile. Dac-aduni, ajungi la un program de lucru destul de nenorocit. Atâta doar, că-ţi oferă puţin spaţiu de manevră, ca să-ţi găseşti un alt serviciu.

— Şi chiar m-ai lăsa pe mine cu tot magazinul?

— N-a venit, deocamdată, nici o sosie de-a lui Al Pacino[98] să-ntrebe de tine. A fost bună ideea să te-ascunzi aici, dar cred că poţi să revii pe lume, de-acum.

— Nu, ce vreau să zic – ai avea încredere-n mine, să-mi laşi pe mână… afacerea ta?

— Nevastă-mea zice că are încredere, aşa că am şi eu. Şi am primit şi nişte referinţe grozave de la fostul tău angajator, zice Buntarō, şi se pune pe scobit în dinţi. Zice: Administrarea unui magazin e floare la ureche – aş putea să te învăţ tot ce e de ştiut, în treij’ de minute. Şi mama o să treacă-n fiecare seară, să colecteze numerarul şi să completeze registrele. Ce zici? O pun pe nevastă-mea să ne rezerve o cameră la hotelul din paradis?

— Bineînţeles. Ba bine că nu. Mulţumesc.

— N-ai de ce, băiatule. E-o afacere. Hai să fumăm câte un Marlboro pe pragul uşii, ca să-ncheiem o înţelegere benefică pentru toată lumea. Da’ tu să nu-i spui nevesti-mii – trebuia să plec de-aici la timp, ca s-ajung la marea premieră a lui Kōdai.

Ieşim afară şi punem la bătaie un pachet aproape întreg, ascultând broaştele şi răpăitul ploii în iaz. Ploaia şi fumul îi ţin pe ţânţari la distanţă.

— Apropo, zice Buntarō, numele Ai Imajō… se-ntâmplă să-ţi fie cunoscut?

Mă scarpin la ceafă şi dau din cap că da.

— Aha. De bine sau de rău?

— Eu sper că de bine. De ce?

— Se pare că şi-a făcut apariţia la biroul de obiecte pierdute, la gara din Ueno, azi-dimineaţă, ca să-l dea pierdut pe un anume Eiji Miyake. Maică-mea i-a spus c-ai plecat pe nepusă-masă din Tōkyō, din motive de familie. Domnişoara cic-a făcut o mutră de genul: „Bravo lui că mi-a spus şi mie!“, după care i-a mulţumit

mamei şi-a plecat – la care eu rămân c-o mutră ca de poker. Buntarō se ridică-n picioare şi zice: Bine, atunci, mă duc să-i dau nevesti-mii vestea cea mare.

Mergem împreună spre vestibulul de la intrare. Buntarō se preface că verifică praful.

— Trebuie să recunosc: ţii casa asta curată ca un palat. Mai curată decât apartamentul tău de lux de la ultimul etaj, în tot cazul – şi Buntarō îşi trage o palmă peste buzunarul de la piept al cămăşii. Zice: Băiatule, mare dobitoc sunt! Am uitat cu desăvârşire. Azi ai primit această ilustrată! Iartă-mă, te rog. Vise plăcute.

După ce pleacă Buntarō, mă duc în camera de zi cu ilustrata şi-o inspectez la lumina veiozei. „Nagano. Paradisul montan“. Ceva-mi spune că scăparea de memorie a lui Buntarō n-a fost câtuşi de puţin accidentală – ilustrata e de la mama mea, redirecţionată de unchiul Bănet. M-aşez şi mi-o aşez în echilibru pe genunchi. Nu cântăreşte mai-nimic, dar greutate are din plin. Eterul – cenuşiu de-atâta zăpadă; versanţii munţilor – îmbujoraţi de florile de cireş; zăpada – în aceeaşi nuanţă de turcoaz ca şi cerul; căţărători fericiţi, schiori fericiţi şi ei. Alte revelaţii, mai intime şi care mută vinovăţia în altă parte. Creatoarea Ţap-Autorului se uită la mine de la înălţimea penumbrei înrămate cu alb. Nu-i văd ochii, dar am impresia că-i aud glasul: „Nu mi se pare că eşti foarte cinstit. Dă-i drumul. Citeşte-o acum şi scuteşte-ne de şi mai multă suferinţă“. Exact ca doamna Sasaki, este înţelegătoare şi severă în egală măsură. Oftează: „Ah, tinerii ăştia!“ – şi marea vlăguită din fundal suspină şi ea.

Îndelungata cădere a Pitecantropului se opri într-o semi-îmbârligătură de sârme şi cabluri. Undeva departe, sus de tot, printr-o gaură cât o gămălie de ac, pătrundea o rază de lumină, la care viziunea nocturnă a omului timpuriu se adaptă. Pitecantrop mormăi.

— Da, îi dădu replica Ţap-Autor, şovăitor. Căderea m-mi-a fost providenţial prevenită de un potpourri poros de-mpachetări. Doamnă M-Meliţă, doamnă M-Meliţă – m-m-auziţi?

Gospodina cotcodăci:

— O să fie nevoie de mai mult de-atât ca să-mi vină mie de hac, domnule! Oi fi eu găină bătrână, dar mai ştiu încă să dau din aripi. Totuşi, ce este această materie ca o… pânză de păianjen peste tot? Abia dacă mă pot mişca!

Un perete de lumină se-aprinse, şi o voce de femeie începu să emită:

— Bine-aţi venit! – şi o figură de femeie nu doar se ivi, dar şi repetă: Bine-aţi venit!

Purta o coroană în Technicolor şi un costum cu epoleţi mulat pe organism. Părul blond îi radia lumină, buzele-i sclipeau, dar părea bidimensională, ceea ce şi era. Peretele era un ecran, care lumina o încăpere împânzită cu cabluri electrice. Podeaua era moale, de la fragmentele de piele scămoşată şi genele smulse.

— Fiţi bine-venit, o, Ţap-Autor! Sunt Regin-Arahnidă. Acesta e domeniul meu de Internet.

— Nu-mi este cunoscut arborele genealogic al M-Majestăţii Voastre, începu Ţap-Autor.

— Arborele meu genealogic este reţeaua virtuală mondială! Imperiul meu este viitorul!

— Curat măreţ, fără-ndoială, zise doamna Meliţă. Dar noi porniserăm în căutarea unui stilou furat şi aveam toate motivele să suspectăm că el ar fi putut s-aterizeze aici.

— Într-adevăr, catadicsi Regin-Arahnidă să se uite la doamna Meliţă. Eu am pus, da, să fie furat.

— Măreaţă purtare de regină! ugui doamna Meliţă. Să te strecori şi te cobori pân-acolo, încât să fugi cu bunurile oamenilor cumsecade! Noi le spunem *hoţi* celor ca tine, prin ogradă pe la mine!

— Nu l-a furat ea în persoană, Regin-Arahnidă, bibilică năroadă ce eşti! îi replică răsunător un rozător. *Eu* v-am şterpelit stiloul nenorocit de sub nasurile nătânge, în timp ce Majestatea Sa digitaliza roiul de păsări!

A uimire horcăi Pitecantrop.

— Şobo-kan! exclamă Ţap-Autor când îl văzu apărând pe ecran, alături de Regin-Arahnidă.

Procletul rânji la ei şi-şi struni mustăţile ca nişte corzi de harpă. Zise:

— Vă puteţi referi la mine drept „Artistul cunoscut anterior drept Şobo-kan“[99].

Doamna Meliţă se umflă în pene şi cloncăni:

— Dar cum ai ajuns aici?

— Mă săturasem să trăiesc marginalizat! Am tot mers clandestin cu tărăboanţa voastră aia ruginită de tot ■⌛-ul, de când omul cavernelor aici de faţă mi-a distrus şobo-kanatul. Azi-dimineaţă, Majestatea Sa divină – zâmbet de douăşpatru de carate pe chipul Reginei Arahnide – mi-a făcut o propunere pe

care nici un şobolan care se respectă n-ar şti-o refuza: eu v-ademenesc pe domeniul ei de Internet şi ea mă digitalizează drept şobolanul informatic numărul unu din toată lumea!

Regin-Arahnidă îl ciupi de ureche pe Şobo-kan, şi el scutură din coadă, extaziat. Ţap-Autor îşi morfoli ţăcălia şi întrebă:

— De ce să renunţi de bunăvoie la starea dumitale solidă, pentru cea virtuală?

— De ce? Auzi: *de ce!* Pentru că Internetul e tarlaua mea de-acum, Ţăcălie! Cu viteza luminii circul pe cablurile pe care-mi făceam colţii praştie, 😐☺rozându-le! Hai să-ţi spun la fel de repede cum stă treaba: Regin-Arahnidă ţi-acordă audienţa de faţă, ca să-ţi facă şi ţie aceeaşi propunere, Ţăcălie.

Regin-Arahnidă se-apropie într-un plan atât de prim, încât ochii ei caleidoscopici umplură ecranul.

— Într-adevăr, o, Ţap-Autor! Vă propun să vă descărcaţi de partea ecranului unde v-aşteaptă viitorul! Cuplaţi-vă la ciber-agenţi, la e-librării! Cartea pe hârtie, ăsta-i adevărul, e pe moarte! – şi părul ei pârâi a purici electrostatici, când vocea i se-nălţă la octave pasionale, de parc-ar fi fost o cântăreaţă de operă. Compuneţi-vă povestirile în paradisul virtual! Mă ofer eu să vă fiu ciber-agentă şi…

— Ăsta era clenciul! cotcodăci doamna Meliţă.

— Tăcere, găină! Ţap-Autor, digitalizarea vă poate face perfect. Scăpaţi de acel d-d-defect enervant de v-v-vorbire! Fraze la viteza luminii, în loc de târâşul din ziua m-m-maratonului amputaţilor!

Ţap-Autor o privi orgolios-dispreţuitor:

— Bâlbâiala-mi deosebeşte prietenii autentici de fariseii falşi, flatulenţi, flătoşi. Refuz!

Regin-Arahnidă zise, pilindu-şi unghiile:

— Cât de hotărât sunteţi. O să vă digitalizez oricum. Vă dau iama-n creierul virtual, sintetizez de acolo fiecare poveste pe care aţi putea s-o concepeţi vreodată şi-arunc la gunoi restul de biţi, împreună cu aceşti doi companioni anoşti ai dumneavoastră, domnul Id şi madam Ego – şi-şi apucă pieptul în mâini, Regin-Arahnidă: O, ce avansuri! Ce drepturi de autor! Şobo-kan! Aduceţi digitalizorul electronic!

Chipul reginei-maştere se retrase, ca să-i facă loc teribilei maşinării semi-tun / semi-generator, cu care Şobo-kan se lupta pe ecran.

— Pregăteşte-te să fii descărcat, Ţăcălie!

Ţap-Autor se strădui să se mişte, dar cablurile-l ţineau fix, ca o pânză de

păianjen.

— În ce constă împlinirea creatoare, zise, dacă te prezinţi cu povestirile altuia ca fiind ale tale?

Regin-Arahnidă păru intrigată:

— Împlinire?! Scrisul nu caută „împlinirea“! Scrisul caută adorarea! Fascinaţia! Premiile! Când eram o simplă fiinţă umană, şi eu mă lăsam păcălită de „împlinire“. Am învăţat limbajul scriitoricesc – da, da: ziceam *coda* şi *noţiune*, în loc de „final“ şi „idee“; ziceam *tour de force*, în loc de „tare chestie“; ziceam *clasic şi cult*, în loc de „o asemenea prostie n-o să se vândă-n vechii vecilor!“. Şi, ce împlinire mi-am găsit? Nici una! Am avut parte numai de nerecunoaştere şi de conturi bancare cu deficit! Dar, dacă vă fac al meu creierul, Ţap-Autor, întregul cosmos literar va deveni, pentru mine, barul la care voi bea cocteiluri cu umbreluţe! Haideţi, Şobo-kan! Pregătiţi-vă de tragere!

— La ordinul vostru, Regină!

Ţap-Autor îşi coborî coarnele. Zise:

— Uitaţi ceva, M-Majestatea-Voastră!

— Şi prin această ipostază, ipochimen de ogradă ce sunteţi, vă gândiţi să m-ameninţaţi?

— Ba nu, cu clauza ghicitorii din Legea Reginei M-Maştere! – şi Ţap-Autor se puse a cita: „Orice neînţelegere apărută între, pe de-o parte, regina-m-maşteră şi, pe de altă parte, persoana captivă se va rezolva printr-o ghicitoare dată spre rezolvare părţii din urmă de partea dintâi. Cu excepţia cazului în care prezenta clauză a ghicitorii va fi aplicată corespunzător, este ilegal ca partea captivă să fie stocată într-un sistem de reproducere, ca partea captivă să fie transmisă sub orice formă şi prin orice m-mijloace electronice, m-mecanice de fotocopiere sau înregistrare, fără permisiunea obţinută anterior de la partea captivă însăşi sau de la editorul părţii captive“. Limpede ca ziua-bună de dimineaţă.

Ochiul Reginei Arahnide, albastru glacial, umplu tot ecranul.

— Şobo-kan, spuneţi-mi că nu-i adevărat – la care Şobo-kan îşi ciupi o coardă a mustăţii:

— E-o veche formalitate, Maiestate. Lăsaţi, c-o rezolv eu. Sar acum la ghicitoriinsolubile@reginemastere.sup.org şi scot de-acolo nişte ghicitori, de-ţi îm***că minţile! Staţi liniştită! Floci-în-Bărbie, aici de faţă, e ca şi pus cu botul pe labe! ☠Φs O s-o ia-n mână, ca-n bordelul din Bangkok.Ψ

Regin-Arahnidă închise ochii, de parcă s-ar fi delectat cu vreun ciber-orgasm.

— Aşa să faceţi! Şi pe urmă, sufletul – culori gazoase ţâşniră şi se-mprăştiară – povestirilor sale – îşi dădu capul pe spate –, drepturile de ecranizare şi contractele de publicare în douăş'şapte de limbi – gura căscată care-i hohotea de râs umplu ecranul şi plonjă întregul domeniu de Internet într-o beznă pulmonară – vor fi ale mele! Mele! Meeeeleeee!

Pitecantrop, între timp, evadase din jungla cablată – se pricepea la jungle – şi cerceta marginile domeniului de Internet cel cavernos – şi la caverne se pricepea. Observă că toate cablurile se-mpreunau într-unul şi acelaşi gigantic ştecher. Deasupra ştecherului se răsucea ventilatorul care avea rolul să răcorească toată puzderia de circuite, iar pe grila ventilatorului, ascuns într-un suport de şurubelniţe Philips – ce să vezi? –, iubitul stilou al Ţap-Autorului. Prin acea grilă, folosindu-şi vederea nocturnă, Pitecantrop desluşi o scară printr-un puţ aflat undeva în spate. Horcăi gânditor, apoi se strecură înapoi dinaintea ecranului, când îl auzi pe Şobo-kan revenind pe sticlă. Rozătorul se ivi într-o tunică sclipitoare de gazdă a emisiunii de întrebări-şi-răspunsuri, ţinând strâns în gheare un plic pe care scria: „Ghicitori de-un milion de dolari". Strigă:

— Am găsit-o, Maiestateo! Ghicitoarea mileniului!

— Să fim bine-nţeleşi, zise Regin-Arahnidă. Nu găsiţi răspunsul, îmi revin mie drepturile dumneavoastră de autor.

— Iar dacă domnul răspunde corect, îşi scutură doamna Meliţă pana din coadă, suntem liberi să plecăm – cu tot cu stiloul domnului.

— Ah, ce imaginaţie bogată, rânji Regin-Arahnidă, pentr-o fată-n casă cu ghearele nefăcute! Şobo-kan! Adresaţi prima ghicitoare!

Şobo-kan desigilă plicul cu gheara-i ca un spin. Un răpăit de tobe spori suspansul, din amplificatoarele ascunse.

— Care este animalul cel mai matematic?

— Pe naiba! îşi încrucişă aripile în faţă doamna Meliţă. Ce-ntrebare tâmpită de concurs mai e şi-asta?

Şobo-kan se inflamă, şi-n loc de flecăreală îi adresă o flegmă, care se prelinse pe dinăuntrul ecranului.

— Ai un minut, zgârie-brânză! – un cronometru cu şaizeci de secunde apăru pe sticlă. De… acum!

De niciunde, porni o muzică de numărătoare inversă. Ţap-Autor începu să-şi morfolească ţăcălia:

— Cel mai m-matematic animal… M-Mă rog, cazul oamenilor se face ţăndări,

dacă te uiţi un singur m-minut la televiziunea lor… Delfinii câştigă detaşat la raportul dintre greutatea creierului şi greutatea corpului… Totuşi, nu există geometru euclidian mai deştept decât păianjenul cu glob de m-mătase… În schimb, neîntrecută la cunoaşterea lentilelor ovale carteziene e stridia, din tot regnul faunistic…

Şobo-kan chicoti:

— Mai ai treizeci de secunde!

Regin-Arahnidă bătu din palme, încântată, şi-şi luă rebelul rodent la o rumbă tălâmbă.

— Parcă şi simt gustul dejunurilor cu editorii! Parc-aud extazul recenzenţilor newyorkezi!

Doamna Meliţă, îngrijorată, căută-n geantă vreun bob de inspiraţie, dar nu găsi decât o castană veche. De-acest moment profită Pitecantrop, ca s-o bată peste aripă şi să-i strecoare stiloul Ţap-Autorului în poşetă. La lumina orbitoare a ecranului, ochiul ager al doamnei Meliţă dibui o dihanie din cel mai sinistru coşmar al ei, ţopăind între sprâncenele Pitecantropului.

— Puricii! chiui. Ştiam eu! De la bun început! Puricii!

— Da, păcatele mele, da! tropăi din copite Ţap-Autor. Bineînţeles! Cel mai matematic animal e puricele!

Rumba Reginei Arahnide se opri brusc. Rânjetul i se pleoşti pe faţă lui Şobo-kan.

— Fă bine şi spune de ce, că altfel nu se pune!

Ţap-Autor îşi drese glasul:

— Pentru că „puricii îţi scad fericirea, îţi împart atenţia, îţi fac să se adune amărăciunile şi se-nmulţesc alarmant“.

Şobo-kan îşi ridică privirile către idola sa de pe marele ecran. Zise:

— Uneori, Maiestate, câştigi, alteori mai şi…

Regin-Arahnidă-l dădu pe mut pe Şobo-kan, dintr-un singur dublu-clic.

— M-ai dezamăgit, parazit cibernetic virusat şi corupt! Unica pedeapsă pe măsura unei asemenea lezmajestăţi este… – şi *Nuuuuuuuu!*-ul Şobo-kanului se pierdu, când Regin-Arahnidă îşi înfipse cursorul în el şi-l mută în coşul de gunoi.

Acum, furia-i deveni fioroasă:

— Iar dumneata, Mare-Bărbos, dacă-ţi închipui că nu-ştiu-ce bleotocăreală bla-bla-legală mă-mpiedică să pun mâna – şi Regin-Arahnidă-şi miji ochii de gheaţă ameninţători, făcând să pârâie megabiţii – pe obiectul dorinţelor mele, chiar şi pentr-un scriitor, eşti un cretinoid fără margini! Pregăteşte-te… pentru

digitalizare! – şi, c-un clic, iniţializă digitalizorul rămas într-un colţ al ecranului. Cinci… patru…

— Domnule! dădu din aripi doamna Meliţă, deşi tot mai era încurcată-n căblărie. Domnule!

Ţap-Autor se opintea să se dezbare de propriile frâie cabliste. Zise:

— Pe toţi diavolii drăceşti decăzuţi!

Dinţii-i luciră siliconaţi Reginei Arahnide.

— …trei… doi…

Pitecantrop smulse snopul de cabluri din priză. Ecranul se stinse şi domeniul de Internet se volatiliză, de parcă nici n-ar fi existat vreodată, ceea ce, într-un anume sens, chiar aşa era. Pentru că Ţap-Autor, Pitecantrop şi doamna Meliţă se treziră-n deşertul calcinat de soare, mult prea uimiţi ca să rostească vreo silabă.

17 septembrie
O staţiune de ski din munţii Nagano

Eiji,

Dacă ai încercat să iei legătura cu mine, după ce-am şters-o de la clinica din Miyakazi, foarte frumos din partea ta, dar nu mai puteam rămâne acolo. Pe insula Kyūshū, oriunde aş sta, sunt prea aproape de Yakushima ca să mă simt bine. (Dacă nu m-ai căutat, nu-ţi găsesc vreo vină. Nici nu mă aşteptam, de fapt, să mă cauţi.) Este adevărat că am probleme, dar pacienţii de acolo erau atât de înfricoşători, încât m-am gândit să-mi încerc iar norocul în lumea cea mare şi rea. (Măcar aici, afară, ţi se dau cuţite şi furculiţe.) Arde ultima scrisoare pe care ţi-am scris-o. Te rog s-o arzi. Nu-ţi cer nimic altceva, ăsta e singurul lucru pe care te rog să-l faci. Şi singurul lucru pe care l-am învăţat de la doctoriţa Suzuki este că vine un moment în viaţă, după care nu te mai poţi schimba, dacă treci de el. Eşti ceea ce eşti, indiferent dacă în bine sau în rău, şi cu asta, basta. N-ar fi trebuit să-ţi povestesc incidentul cu scările. Probabil că mă urăşti. Şi eu m-aş urî. Uneori, sincer îţi spun că asta şi fac. Mă urăsc. Să te fereşti de consilieri, terapeuţi, doctori de cap. Îţi scormonesc prin viaţă şi fac lucrurile ţăndări, fără să se gândească o clipă la cum vor face să le reconstituie cum au fost. Arde scrisoarea. Nici n-ar trebui să existe o asemenea scrisoare (mai ales pe Yakushima). Te rog s-o arzi.

Iată-mă, deci, în regiunea Nagano. Ce apusuri de soare ţi se oferă în aceşti

munţi! Hotelul este la poalele muntelui Hakuba, şi vederea de la fereastra camerei mele este înghiţită de munte. Ar trebui câte un alt cuvânt pentru a o descrie, în fiecare zi. Merită să vizitezi şi tu Nagano, într-o bună zi. În perioada Edo, aici veneau să „văreze“ toţi misionarii din capitală, ca să scape de căldură. Presupun că lor trebuie să le mulţumim c-au numit aceşti munţi „Alpii Japoniei“. De ce se simt oamenii obligaţi să compare mereu totul cu străinătatea? (Cum i se spune Kagoshimei: acest „Napoli al Japoniei“ – ceea ce chiar că-mi strepezeşte dinţii.) Nu ştie nimeni cum le spuneau localnicii acestor munţi, până când n-au ajuns acolo oameni care să fi cunoscut Alpii, sau chiar Europa. (Sunt eu singura care găseşte acest lucru deprimant?) Stau ca oaspete neplătitor într-un mic hotel deschis de cineva cunoscut mie de pe vremea când locuiam la Tōkyō, cu ani şi ani în urmă, după ce v-am lăsat în grija bunicii voastre. Acum este o mare figură printre hotelieri, foarte respectabil, dacă nu punem la socoteală două divorţuri care l-au costat foarte mult şi pe care sunt convinsă că le-a meritat. (S-a schimbat, înainte să ajungă la momentul acela, în care ţi se betonează viaţa.) Voia să-l ajut să găsească un amplasament pentru încă un hotel, pe care intenţionează să-l construiască de la zero, dar el nu ştie cât de mult beau eu, de fapt, sau este convins că poate să mă „salveze“. Cele două cuvinte preferate ale lui sunt „proiect“ şi „aventură“, care par să însemne unul şi acelaşi lucru. Ninsorile sunt aşteptate să înceapă în primele zile ale lui noiembrie (peste numai şase săptămâni – încă un an care trage să moară). Dacă mi se termină rezervele de amintiri plăcute din vremurile bune, în relaţia cu prietenul meu, până vine iarna, s-ar putea să plec în căutarea unei clime ceva mai calde. (Un vechi proverb chinezesc zice că musafirii sunt ca peştele – după trei zile, încep să pută.) Aud că e plăcut să „iernezi“ la Monte Carlo. Aud că Prinţul Charles al Angliei ar putea fi disponibil.

Am avut un vis cu Anju azi-noapte. Cu Anju şi cu un tigru siberian care trecea în fugă pe lângă mine, printr-un pasaj subteran (ştiam că era siberian, pentru că avea dungile galbene, albe), şi cu un joc în care trebuia să ascunzi un iadeş într-o bibliotecă. Anju nu vrea să-mi dea pace. I-am plătit o avere unui preot să-mi îndeplinească ritualurile de împăcare, dar mai bine făceam dacă dădeam acei bani pe vin franţuzesc, la cât efect a avut. Pe tine nu te visez niciodată – de fapt, nici nu-mi amintesc vreodată visele pe care le am, în afară de cele cu Anju. Oare de ce se întâmplă aşa? Doctoriţa Sukuzi pare să creadă că… ei, ce mai contează? Tu arde scrisoarea, te rog.

♌

STUDIU FABULIST

Liliecii roiau dincolo de amurgul ascuns de ferigi. Ţap-Autor, la birouaşul său, rumega, privind la pădurea invadată de muşchi, până când umbrele începură să danseze. Începu şi el:

— Declar, aş putea să jur… – la care doamna Meliţă, lustruind încălţări afară, pe scări:

— Sper să nu-njuraţi, domnule, ca Şobo-kan acela, gură-spurcată.

Ţap-Autor mângâia stiloul de la Onorabila Shōnagon:

— Aş putea să jur că-n inima ei arboricolă, a pădurii acesteia… departe şi-adânc… adulmec urme ale unei fabule nemaipomenite şi nemaispuse…

Nu era clar dacă Ţap-Autor cugeta-n vorbe sau vorbea-n tăcere.

— Venerabilul Omnibus a penetrat această pădure atâta cât i-a îngăduit cărarea şi n-a plecat m-mai departe, iată, de şapte zile… lucru fără precedent… Cred cu tărie că încearcă să-mi spună ceva…

Seara se răcori, şi doamna Meliţă dârdâi de răcoarea ei.

— Roşcove prăjite la cină, domnule. Mai odihniţi-vă şi dumneavoastră ochii şi jucaţi o partidă sănătoasă de scrabble pe nevăzute.

Spera ca Venerabilul Omnibus, în seara aceea, să binevoiască a se urni, dar până şi ea se îndoia că mai era în stare.

Dis-de-dimineaţă, a doua zi, Pitecantrop se puse pe scormonit printre filoane de cărbune adânci, pârâitoare – după diamante. Aniversarea doamnei Meliţe se-apropia şi, cu câteva seri înainte, Venerabilul Omnibus fusese depăşit de o tinerică decapotabilă, de la radioul căreia se-auzea un cântec despre cum sunt diamantele cei mai buni prieteni ai fetelor. Doamna Meliţă nu mai era ea fată, ce-i drept, dar Pitecantrop spera ca ideea cu prietenul cel mai bun să se dovedească reală, şi anume în favoarea lui. Strămoşul timpuriu săpă din ce în ce mai adânc, printre atât de gustoase colonii de râme, ciorchini de trufe şi pepiniere de larve, printre gnomi autonomi, cârtiţe, năpârci zăpăcite şi viezuri nervoşi – atât de adânc, de Pitecantrop auzi furnalul pământului duduind în ritmul său caracteristic. Orele nu pot pătrunde atât de departe, drept care Pitecantrop rătăci orice noţiune a timpului.

— Matahală de zdrahon ce eşti, ajunse până la el, în cele din urmă, o voce care nu putea fi chiar atât de îndepărtată. Unde te-ai vârât, când am şi eu, o dată, nevoie de tine?

Doamna Meliţă! Pitecantrop înapoi plonjă, în stil bras năvalnic în sus înotă, prin pământul afânat şi ieşi la suprafaţă în mai puţin de un minut. Doamna Meliţă se-nvârtea în cerc şi bătea din aripi, ca un pui fără cap, fluturând un bilet.

— Ia uită-te, în sfârşit! Scormoneşti prin glod la ceas de criză! – Pitecantrop horcăi – Domnul a luat-o din loc şi s-a dus! Ştiam de-aseară că nu era-n apele lui, şi azi-dimineaţă, pe birouaşul lui de scris, am găsit biletul ăsta! – şi-l aruncă spre Pitecantrop, care gemu la toate îmbârligăturile-alea, învălmăşite pe hârtie.

Doamna Meliţă suspină:

— Nu ţi-au ajuns trei milioane de ani, ca să-nveţi să citeşti! Scrie că domnul s-a dus în nenorocita de pădure! De unul singur! Scrie că n-a vrut să ne târască după el în cine-ştie-ce primejdie! Auzi, primejdie! Dacă dă peste vreun canibal, fie şi simpatic – asta, ca să nu mai vorbim despre vreun animal sălbatic! Dacă Venerabilul Omnibus decide să pornească la drum astă-seară? L-am pierde pe domnul pentru totdeauna! Plus că şi-a uitat inhalatorul pentru astm! – şi doamna Meliţă începu să hohotească de plâns în şorţul ei, ceea ce-i frânse inima de uriaş lui Pitecantrop. Mai întâi povestirile, pe urmă stiloul, şi acum se pierduse pe el însuşi!

Pitecantrop horcăi încurajator.

— Eşti… eşti sigur? Poţi să iei urma domnului într-o asemenea pădure de nepătruns?

Pitecantrop horcăi asigurator.

Îl aud pe Buntarō descuindu-şi singur la parter.

— Stai o clipă, cobor acum! zbier de sus, din pod.

Deja ora două – azi e ultima zi a exilului meu. Iarăşi mă simt obosit – azi-noapte a plouat, şi ceva ca nişte degete groase nu m-au lăsat s-aţipesc. Am avut impresia întruna că nu-ştiu-cine forţa o fereastră pe nu-ştiu-unde. Aranjez paginile manuscrisului aşa cum erau, pe biroul de scris, şi-mi croiesc drum printre cărţi, spre chepengul de ieşire. Strig de-acolo, de sus:

— Pare rău, Buntarō! Am pierdut noţiunea timpului!

Rămas-bun, studiu fabulist. Cobor în camera de zi, unde o siluetă întunecată închide uşa după mine. Inima-mi dă buzna în gât, să iasă afară. Este o femeie între două vârste, curajoasă, curioasă, care mă citeşte din priviri. Are o coafură scurtă, severă şi la fel de căruntă, cum ar avea dac-ar fi o directoare de şcoală temută de toţi. Este îmbrăcată cu nişte haine oarecare, anonime ca o reclamă

dintr-un catalog de comenzi prin poştă. Ai putea să treci pe lângă ea de o sută de ori şi să n-o remarci nici măcar o dată. Cu excepţia cazului în care te trezeşti cu ea, dintr-odată, în camera ta de zi. Ce aer de bufniţă şifonată! Uitatul fix la mine se prelungeşte, ca şi cum ar avea tot dreptul să fie aici – ea – şi ar aştepta ca intrusul – eu – să-şi explice prezenţa.

— Ce… căutaţi aici? reuşesc, în cele din urmă, să îngaim.

— Dumneata m-ai chemat, Eiji Miyake – are o voce pe care n-ai cum s-o uiţi: spartă ca de tobă crăpată, uscată ca seceta. Iată-mă, zice.

Vreo nebună aflată în trecere?

— Dar… eu n-am invitat pe nimeni.

— Ba da. Cu două zile în urmă, ai trimis o invitaţie la căsuţa mea poştală.

— Adică sunteţi… detectiva lui Morino? – la care dă din cap:

— Mă numesc Yamaya – mă dezarmează c-un zâmbet la fel de prietenos ca un pumnal azvârlit către mine. Şi, da, sunt femeie, nu bărbat deghizat. În domeniul în care lucrez, este un avantaj major să te faci invizibil. Totuşi, n-am venit aici ca să discutăm despre cum operez eu, nu-i aşa? Nu mă inviţi să stau jos?

E mult prea ciudat ce se-ntâmplă.

— Ba da, sigur… luaţi loc, vă rog…

Doamna Yamaya-şi alege canapeaua, prin urmare eu îmi aleg podeaua din faţa ferestrei. Are privirea unei cititoare meticuloase, ceea ce mă face pe mine să fiu cartea. Se uită peste mine.

— Frumoasă grădină. Frumoasă toată casa. Frumos cartier. Frumoasă ascunzătoare.

Pare că vrea să mă câştige. Îi ofer o ţigară Marlboro, din ultimul pachet de la Daimon, dar ea scutură din cap că nu. Mi-o aprind pe-a mea.

— Cum aţi… făcut să-mi daţi de urmă?

— Am făcut rost de adresa dumitale de la ziar, de la *Tokyo Evening Mail*.

— V-au dat adresa mea?

— Nu. Am zis c-am făcut *rost* de ea. După care, l-am urmărit pe domnul Ōgiso pân-aici, aseară.

— Cu tot respectul, doamnă Yamaya, v-am cerut un dosar, nu o vizită.

— Cu tot respectul, domnule Miyake, coboară cu picioarele pe pământ. Primesc un mesaj de la un misterios nimeni, care-mi cere unul şi-acelaşi dosar pe care l-am adunat pentru – cine? – răposatul Ryūtarō Morino, cu doar trei zile înaintea nopţii cuţitelor lungi[100]. Coincidenţă, nu? Eu îmi câştig existenţa

demontând coincidenţele. Mesajul dumitale era al unui miel rănit, azvârlit într-un bazin în care mişună rechinii. Trei teorii mi-am formulat în cap: ori erai un potenţial client, care-mi testa profesionalismul; ori cineva care ar fi putut avea un interes personal profitabil în materie de Eiji Miyake; ori tatăl lui Eiji Miyake însuşi. Toate trei mi s-au părut demne de-a fi verificate. Fac asta, şi descopăr că eşti fiul acelui tată.

Din grădină, se-aude o cioară care face *craaa!-craaa!* Mă-ntreb ce-o fi păţit această doamnă Yamaya, de are o atitudine atât de tristă, dar şi o voinţă atât de oţelită.

— Îl cunoaşteţi pe tatăl meu?

— Numai după nume.

Numai după nume, deci.

— Doamnă Yamaya, mi-ar plăcea să vă rog mai deştept şi mai puţin direct, dar… ăăă… vreţi să-mi daţi, vă rog, dosarul pe care-l aveţi, legat de tatăl meu?

Doamna Yamaya formează o colivie cu degetele ei lungi, puternice.

— Iată c-am ajuns la motivul pentru care mă aflu aici. Să evaluăm tocmai această chestiune.

— Cât anume?

— Domnule Miyake, te rog. Suntem perfect conştienţi amândoi de non-poziţia dumitale financiară.

— Şi-atunci, vă aflaţi aici, ca să evaluaţi… ce anume? Dacă-l merit sau nu, dosarul tatălui meu?

Cioara se-aşază chiar pe balcon şi trage cu ochiul înăuntru. E mare cât un vultur. Doamna Yamaya zice, pe-un ton şoptit, care ar putea reduce la tăcere un stadion întreg.

— Nu, oamenii cu care-mi intersectez drumurile nu trebuie să-i permită niciodată conceptului de „merit“ să intre în ecuaţie.

— Dar ce intră în ecuaţie?

— Consecinţele.

Dintr-odată, sună la uşă, iar eu tresar – scrumul fierbinte-mi cade pe coapsă. Sună din nou. Ce invazie! O lumină stroboscopică special amplasată clipeşte de mai multe ori – pentru surzenia surorii doamnei Sasaki, bănuiesc. Îmi sting ţigara, care încremeneşte, muc-storcit, în scrumieră. Iarăşi sună – se-aud, foarte slab, şi nişte râsete. Nici doamna Yamaya nu se mişcă.

— Ai de gând să deschizi?

— Mă scuzaţi, îi spun, iar ea încuviinţează din cap.

De prost ce sunt – şi-ntors pe dos –, uit să pun lanţul la uşă, iar cei doi tineri din faţa ei par atât de bucuroşi să mă vadă, încât mă şi ia cu panică, în primul moment – asta-i o capcană pe care mi-a întins-o doamna Yamaya, şi eu am căzut în ea, fără să clipesc măcar.

— Bună! – cei doi radiază.

Care dintre ei a vorbit? Cămăşi imaculat de albe, cravate conservatoare, păr lucios, ca desenat pe calculator – ţinute nu foarte potrivite pentru Yakuza. Emană sănătate şi vibraţii pozitive.

— Deci, băiatu'! Poate nu e momentul potrivit? Fiindcă avem să-ţi dăm veşti *măreţe*!

Ori au de gând să scoată pistoalele, ori se pregătesc să-mi ofere o reducere spectaculoasă la cine-ştie-ce serviciu de escortă – dame de companie în *kimono*.

— Zău? Chiar aşa? zic şi arunc o privire în spate.

— Păi, cum altfel?! Ştii, Domnul nostru Isus Cristos aşteaptă chiar acum, în *acest* moment, în faţa uşii *sufletului* tău. Vrea să ştie dacă ai câteva momente disponibile, ca să-ţi arate ce bucurie vei resimţi. Nu trebuie decât să-ţi descui uşa inimii şi să dai drumul înăuntru iubirii Lui – la care eu răsuflu mai mult decât uşurat, iar cei doi interpretează asta ca pe un „da“ implicit, şi-şi dau şi mai tare volumul zelului: Inima ta, prietene, mi se pare că nu-i străină de tulburări. Noi venim la tine din partea Bisericii lui Isus Cristos a Sfinţilor Zilelor din Urmă – poate ai auzit de munca noastră de misionariat?

— Nu, nu. Adevăru-i că n-am auzit – altă prostie pe care m-am găsit s-o spun.

Când reuşesc, în fine, să-nchid uşa – zâmbetele mormonilor ăstora parcă sunt imprimate cu fierul de călcat – şi revin în camera de zi, nu mai găsesc pe nimeni. Surprins, deschid uşile balconului. Oare mi-am imaginat-o, nemiloasa vizitatoare?

— Doamnă Yamaya?!

Dispărută-i şi cioara. N-au mai rămas decât straturile suprapuse de bâzâituri, şi pârâituri, şi şuierături de vară. Un fluture cu ochi de săpător după aur mă confundă c-un tufiş. Rămân cu privirile aţintite către el şi momentele se telescopează, devenind minute. Când intru înapoi în casă, observ ceva ce iniţial am trecut cu vederea – un plic maro depus pe canapea, chiar pe locul pe care a stat doamna Yamaya. Orice speranţă fugară că mi-ar fi putut lăsa mapa cu documente care-l priveau pe tatăl meu se spulberă imediat – plicul poartă o etichetă pe care scrie: „*Tokyo Evening Mail* – Căsuţa de corespondenţă 333“. Înăuntru se află o scrisoare adresată mie, cu caligrafia foarte măruntă a cuiva

foarte bătrân. M-aşez şi desfac plicul.

♌

Unde perdelele de muşchi erau atât de multe şi dense, încât nu mai putea străpunge prin ele, Ţap-Autor pleoscăi prin apa unui pârâu clipocitor. Firul de apă îi şerpuia cu zgomot pe sub copite, dar nu pietre de râu troncăneau, ci farfurii întinse. Apa era de culoarea ceaiului. Ţap-Autor luă o înghiţitură zdravănă – ceai rece, de cea mai bună calitate. Bău până se sătură şi mintea i se limpezi.

— Un flux al conştiinţei, îşi spuse Ţap-Autor, jubilând. Probabil că sunt la poalele Darjeelingului[101].

Îşi îndreptă paşii spre amonte. Orhidee-lampioane alungau lungile umbre din penumbra de sub sinistre aspidistre. Păsări-colibri, cu vârfurile aripilor de opal, sondau smochine care sângerau sirop. Undeva, sus de tot, departe, bolta verde a pădurii era prăfuită cu lumina zilei. Ţap-Autorului i se păru că străpungerile acestea întâmplătoare de lumină formau cuvinte.

— Toată viaţa, zise, am căutat fabula nemaipomenită şi nemaispusă în misterios, în profund. E cu putinţă, oare, ca rezultatul căutării mele donquijoteşti să se afle într-o questiune quasi-quotidiană? Se-ascunde, oare, profunzimea-n limpezime?

Paşii prin albia pârâului scoaseră Ţap-Autorul într-o poieniţă poleită-n lumină lină de soare. O fată cu cosiţele cânepii se lansa-balansa, psalmodiind o cântare fără-nceput şi fără-ncetare. Ţap-Autor ajunse la rădăcinile arborelui de-a cărui creangă se legăna fata. Glasul ei rostea şoaptele pe care bătrânul ţap le auzea noapte de noapte, încă de la miezul verii. Zise:

— Ai pornit în căutarea fabulei nemaipomenite şi nemaispuse – şi se legănă-n sus, iar Antarctica se mută la nenumărate mile distanţă.

— Aşa este, îi răspunse Ţap-Autor.

Fata se legănă-n jos, iar Carul Mic se-nălţă.

— Fabulele nemaipomenite şi nemaispuse în ţinuturile-nalte se află.

— Şi cum aş putea găsi acele ţinuturi înalte?

— Mergi pe după cotul iazului sacru, pe zid în sus şi peste buza cascadei.

— Peste buza cascadei…

Fata cu cosiţele cânepii se legănă-n sus.

— Eşti pregătit să plăteşti?

— Am plătit viaţa mea-ntreagă.
— Dar vai, Ţap-Autor! N-ai plătit încă totul.
— Ce mai rămâne de plătit, rogu-te?
Leagănul căzu la pământ, şi nimeni nu stătea pe el.

Când ajunse la iazul sacru, Ţap-Autor îşi dădu jos ochelarii, ca să-i şteargă de bura cascadei. Spre marea lui surprindere, constată că vedea mai bine fără ei. Aşa că-i lăsă pe stânca de marmură şi măsură din ochi iazul. Curios. Mai întâi, că era silenţioasă, cascada. În al doilea rând, apa nu se revărsa din hăul de deasupra, ci se înălţa ca un torent nehotărât, împleticit, înspumat – şi mut. Ţap-Autor nu văzu nici o cărare pe care ar fi putut urca faleza de stâncă. Vorbi către sine, dar nici un sunet nu ieşi din gâtlejul său:

— Nu mai sunt copil. Am îmbătrânit prea tare, pentru asemenea căutări simbolice.

Cântări posibilitatea de-a se întoarce, chiar şi-n acest al unsprezecelea ceas. Doamna Meliţă ar fi înnebunit, dacă el nu s-ar mai fi întors – dar tot l-ar fi avut alături pe Pitecantrop, pe care să-l îngrijească – şi care să aibă grijă de ea. Scriitorul din animalul care era oftă. Se gândi la fabula nemaipomenită şi nemaispusă şi plonjă de pe stânca de marmură. Iazul se dovedi la fel de rece – şi dintr-odată – precum însăşi moartea.

Miercuri 20 septembrie,
Tōkyō

Dragă Eiji Miyake,

Sper să ierţi caracterul neaşteptat, neobişnuit şi, eventual, nepoftit al acestei scrisori. Mai mult decât atât, se prea poate ca dumneata să nu fii una şi aceeaşi persoană cu cel căruia intenţionam să mă adresez, ceea ce ar fi de natură să creeze numeroase încurcături. Chiar şi aşa, consider că este un risc pe care merită să mi-l asum. Dă-mi voie să mă explic.

Îţi scriu ca răspuns la un mesaj publicat în rubrica de anunţuri personale din ziarul *Tokyo Evening Mail*, pe 14 septembrie. Anunţul mi-a fost adus în atenţie abia în această dimineaţă, de către o cunoştinţă care m-a vizitat. Ar trebui să precizez, poate, că sunt în convalescenţă, după ce am fost supus unei operaţii la valvele inimii. Ai cerut, în anunţul din ziar, ca orice rudă a lui Eiji Miyake să ia legătura cu dumneata. Cred că eu aş putea fi bunicul dumitale pe linie paternă.

Cu două decenii în urmă, fiul meu a devenit tatăl unei perechi de gemeni ilegitimi – un băiat şi o fată. A rupt orice relaţie cu mama lor, o femeie de ocupaţie îndoielnică, şi, din câte ştiu, nu şi-a mai văzut niciodată gemenii. Nu ştiu să spun unde au fost crescuţi acei copii, nici de către cine – de rudele mamei lor, după cum ar fi de presupus. După toate aparenţele, fata s-ar fi înecat, când avea unsprezece ani; băiatul, în schimb, ar trebui să aibă douăzeci de ani acum. N-am ştiut niciodată cum se numea mama lor, nici n-am văzut vreo poză a nepoţilor mei nelegitimi. Relaţiile dintre mine şi fiul meu n-au fost niciodată atât de cordiale, pe cât ar fi fost de dorit, iar de când el s-a căsătorit, am corespondat din ce în ce mai puţin. Totuşi, am descoperit numele celor doi copii gemeni ai fiului meu – de unde şi această scrisoare. Fata se numea Anju, iar băiatul se numeşte Eiji, dar scris nu în maniera uzuală, cu semnele *kanji* care înseamnă „inteligent“ plus „doi“ sau „stăpânire“, ci cu semnele *kanji* care înseamnă „incantaţie“ şi „lume“, precum în cazul dumitale.

Aş vrea să nu lungesc prea tare scrisoarea de faţă, pentru că „dovezile“ aduse de caligrafia cu semne *kanji* este neconcludentă. O întâlnire faţă-n faţă va fi de natură să clarifice, cred, această ambiguitate: dacă ne înrudim, dumneata şi cu mine, sunt convins că vom găsi criterii de asemănare fizică între noi. Voi fi la Salonul de Ceai Amadeus, de la etajul nouă al hotelului Righa Regal (vizavi de gara Harajuku), în ziua de luni, 25 septembrie, la o masă rezervată pe numele meu. Am rugămintea să fii prezent la ora 10 dimineaţa, cu orice dovezi concrete ale filiaţiei dumitale pe care le ai, eventual, în posesie.

Sper să fii de acord că este o chestiune foarte delicată şi să înţelegi reţinerea mea de a-ţi oferi detaliile mele de contact în acest moment. Dacă eşti un alt Eiji Miyake, scris cu aceleaşi semne *kanji*, te rog să accepţi din partea mea cele mai sincere scuze pentru faptul de a-ţi crea speranţe deşarte. În schimb, dacă eşti acel Eiji Miyake, pe care sper eu să-l găsesc în persoana dumitale, avem de discutat o mulţime de lucruri.

Al dumitale credincios,
Takara Tsukiyama

Pentru prima oară de când am venit la Tōkyō, mă-ncearcă un sentiment de fericire curată şi clară. Mi-a scris bunicul meu o scrisoare. Parcă mă şi văd întâlnindu-mă şi cu bunicul, şi cu tatăl meu. Cică: „Avem de discutat o mulţime de lucruri!“ Şi ce disperat mai eram, cât de imposibil era totul, când, iată, intratul în legătură cu tatăl meu era exact atât de simplu, pe cât mi-l închipuisem de la

bun început. Luni – peste numai două zile! Bunicul meu foloseşte un limbaj elevat – cu siguranţă că ţine mai bine în mână frâiele politicii de familie, decât mama mea vitregă şi paranoică. Îmi fac un ceai verde şi mi-l duc în grădină, ca să fumez o ţigară Kent – marca preferată a lui Buntarō, dacă tot mi s-au terminat rezervele de Marlboro. Tsukiyama – tare nume – foloseşte semnele *kanji* care înseamnă „lună“ şi „munte“. Grădina zumzăie de frumuseţe, senzaţie de bine şi viaţă. Aş vrea ca ziua de luni să-nceapă fix peste cinşpe minute. Ce oră o fi, că tot veni vorba? Intru înapoi în casă şi mă uit la ceasul pe care mi l-a adus doamna Sasaki, la mijlocul săptămânii. Trei ore mai sunt, până soseşte Buntarō. Gazda mea din rama vopsită alb, absenteista, îmi prinde privirea. „Ţi s-a sucit norocul, în fine“, pare a zice. „Sun-o pe Ai Imajō. Doar a ei a fost ideea să publici anunţul personal, mai ţii minte? Haide. Sfiiciunea-n zori de zi îmbietoare poate fi, dar sfiiciunea deghizată-n milă niciodată nu-ţi va fi utilă.“ – „Mi s-a părut mie sau a rimat?“ – „Nu mai schimba subiectul! Ieşi din casă, găseşte un telefon şi sun-o!“

Şoseaua cu magazinele înşirate nu diferă cu nimic faţă de ultima dată când am văzut-o, doar eu sunt altul. Lumea nu-i decât o înşiruire schematică de intrigi secundare, la urma urmelor. De pildă, toate aceste maşini – trec întruna unele pe lângă altele şi nu se ciocnesc niciodată. Ordinea e dificil de văzut, dar e prezentă, indiferent de haosul aparent. Şi ce dac-am trăit douăşpe ore de coşmar – ce mare lucru? Oamenii trăiesc şi câte doişpe ani de coşmar, şi tot supravieţuiesc şi-şi spun povestea. Viaţa merge înainte. Norocul nostru, al tuturor. Dau de-o cabină telefonică, sub scara de urgenţă dintr-un magazin Uniqlo. Pe măsură ce telefoanele mobile vor prelua lumea largă, asemenea maşinării vor deveni la fel de rare ca lămpile cu gaz. Ridic receptorul şi înlemnesc. Laşule, ce eşti! Decid să mă tund, mai întâi – vierme fără şira spinării, Miyake – şi o iau pe scări în sus, către frizeria lui Genji. Are ca însemn un ţăruş dintr-acela de frizer, cu dungi în spirală, roşii, albe şi albastre – pe Anju o apuca disperarea ori de câte ori încerca să mă facă să pricep din ce parte se desfăşurau şi-n ce parte se înfăşurau acele dungi. Pentru ea, era limpede ca lumina zilei. Genji ţine o amărâtă de prăvălie, cu o atmosferă de iarnă, de la aerul condiţionat – sunt unicul client –, care n-a mai fost zugrăvită de la capitularea Japoniei. Un televizor dat pe mut arată curse de cai. Aerul este atât de îmbâcsit de la fixativul de păr şi aburii de tonifiant, încât, dac-ai scăpăra un chibrit, probabil c-ai arunca în aer toată şandramaua. Genji în persoană este un bătrân căruia-i răsare păr din nas şi care mătură pe jos,

cu mâinile tremurându-i.

— Intră, fiule, intră, zice, şi-mi face semn către unul dintre scaunele goale.

M-aşez, şi el îmi întinde o faţă de masă peste umeri. În oglindă, capul meu pare amputat de restul persoanei mele. Mi se-ncrânceneazã pielea pe mine, când mă gândesc la Valhalla şi la pista de popice de-acolo.

— Ce e cu mutra asta lungă, fiule? întreabă Genji, scăpându-şi pe jos foarfecile. Orice te doare, viaţa dumitale nu poate fi atât de rea, cum era pentru celălalt client, ultimul care a trecut pe-aici. Un om de afaceri care se descurca destul de bine, după costumul de pe el, dar aşa un amărât şi nenorocit, eu n-am mai văzut! – şi lui Genji îi scapă, de astă-dată, pieptănul. I-am spus: „Iartă-mă că m-amestec în ce nu mă priveşte, domnule, dar ce ai pe suflet?“ Şi clientul a oftat şi mi-a spus, până la urmă: „Chintzywoo… mi-a murit săptămâna trecută“. L-am întrebat: „Cine era Chintzywoo – pudelul dumitale?“ – şi Genji pufneşte-n râs. „Nu“, a zis el. „Era nevastă-mea“ – la care Genji se opreşte şi-şi desface o sticlă de *saké*, din care bea jumătate dintr-o răsuflare, apoi aşază sticla pe poliţa de sub oglindă. „E groaznic, domnule“, i-am spus. „Măcar atâta sper, că-ţi găseşti alinare în munca dumitale“ – „Am fost concediat ieri“, mi-a răspuns el. „E oribil, domnule“, i-am spus. „Ai fost concediat pentru… – ştii ce vreau să spun – … starea de depresie pe care ţi-a provocat-o suferinţa pierderii?“ – „Nu tocmai – a oftat el –, am fost concediat în legătură cu activităţile mele de spionaj“ – şi Genji se opreşte, ca să termine şi restul de *saké*, dar întinde mâna după sticla de tonifiant de păr şi bea cea mai mare parte din ea, fără să-şi dea seama. Zice: Ei bine, asta chiar că m-a dat pe spate, dacă poţi să mă crezi. Am exclamat: „Spionaj? N-am mai avut niciodată un spion aici, pe scaunul meu. Şi pentru cine lucrai? Pentru China? Rusia? Coreea de Nord?“ – „Nu“, mi-a mărturisit el, destul de mândru. „Pentru cea mai puternică ţară de pe faţa Pământului, Regatul Tonga“ – şi Genji apasă pe butonul maşinii de tuns electrice, dar nu se-ntâmplă nimic, aşa că răsuceşte cablul de alimentare şi dă cu capul maşinăriei de marginea tejghelei, la care dihania începe să huruie. Zice: Aşa că i-am spus: „Regatul Tonga? Nici nu ştiam c-ar avea un… de-ăsta, cum se cheamă?… un serviciu secret.“ – „Nimeni nu ştie. Strălucit, este?“ – „Păi, domnule, bănuiesc că eşti erou naţional acolo. De ce nu emigrezi? O să te-ntâmpine cu braţele deschise“, zice Genji, luându-mă cu maşina de tuns electrică în jurul urechilor. Omul s-a-ncruntat. Mi-a spus: „Acum trei zile, a fost o lovitură de palat acolo. Junta militară care-i acum la putere m-a denunţat c-aş fi agent dublu şi m-a condamnat la moarte prin spânzurare, nu mai târziu decât ieri.“ – „Ei, domnule,

măcar ţi-ai păstrat sănătatea“, zice Genji, atârnând maşina de tuns electrică în cui şi apucând foarfecile. Ei, şi, chiar în momentul ăla, clientul meu a răbufnit într-un acces de tuse îndrăcit, şi eu a trebuit să şterg de pe oglindă sângele scuipat de el. „Hm – i-am spus –, poate c-ar trebui să te-ntorci la vechea dumitale slujbă, la ce făceai înainte să devii spion, adică“, la care el s-a luminat la faţă pentru prima oară şi a zis: „Pilot de avion am fost“. – „Bravo, domnule! De ce nu depui cerere pentru vreun post la o companie aeriană?“ i-am sugerat, moment în care el a strănutat, şi-ţi jur, fiule, că i-a zburat ochiul drept din orbită! I-a zburat în celălalt colţ al camerei, zău aşa! „Fir-ar al naibii – a exclamat –, ăsta era cel bun!“, la care eu deja mă simţeam cuprins de disperare, poţi să-ţi închipui. I-am spus: „Ce-ar fi, domnule, să-ţi pui autobiografia pe hârtie? Viaţa dumitale ar putea transforma tragedia în subiect de Oscar“ – şi Genji taie, fâr, fâr, fâr, din părul meu. Apoi continuă: Omul mi-a spus: „Filmul care s-a făcut despre mine a luat trei premii Oscar.“ – „Bravo, domnule, minunat! Ştiam eu că trebuie să fie o luminiţă la capătul unui tunel atât de lung!“ – „A câştigat el trei Oscaruri, dar la un an-jumate *după* ce agentul meu literar a fugit cu scenariul scris de mine. Un film de succes, de multe milioane de dolari, şi eu n-am văzut nici măcar un yen! Şi, ca să le pună capac la toate, pe cine credeţi c-au pus în rolul meu? Cu Johnny Depp, hai că m-aş fi descurcat, dar cu Bruce Willis?“ – după care Genji mă-ntreabă: Ia zi, fiule, cum vrei să te tund, scurt?

Între timp, în pădurea de muşchi, doamna Meliţă şi Pitecantrop se treziră prinşi între ciocan şi nicovală şi verzişul de frunzişuri. Pitecantrop se scărpină în cap şi mormăi. Adevărul era că urmele Ţap-Autorului se cam încurcaseră cu-ale vacilor sacre şi ale elefanţilor albi, dar el, Pitecantrop, nu-i suflase o vorbă doamnei Meliţe, de teamă să n-o facă să dispere, în loc să spere. Ea, doamna Meliţă, se cocoţase pe-un ciot de copac năpădit de fungi. Zise:

— Trebuie să fi trecut de mult ora gustării de unsprezece a domnului… dacă m-ar fi anunţat, măcar atât, că avea de gând să plece haihui aşa, intempestiv, tot aş fi reuşit să-i pregătesc ceva de-ale gurii…

Un bărbat străpunse vegetaţia impenetrabilă şi se prăbuşi la picioarele lor. Doamna Meliţă se zburătăci, speriată, şi se trase mai aproape de nicovală, iar Pitecantrop se poziţionă între doamna Meliţă şi bărbatul nou-apărut. Nu păru să constituie vreo ameninţare, acesta din urmă, când se ridică de la pământ, se scutură de mucegaiul de frunze de pe jacheta de tweed cu cotiere de piele şi-şi

aşeză mai bine pe nas ochelarii care-şi aveau rama de corn lipită cu leucoplast. Nici surprins nu păru să întâlnească, în acea pădure de-nceput de lume, o găină de înaltă conştiinţă de sine şi un strămoş de mult dispărut al speciei *Homo sapiens*. Le spuse:

— I-aţi văzut?

— Pe cine să vedem? zise doamna Meliţă, vag ofensată de abordarea prea directă a omului.

— Dulăii-cuvinte.

— Nu cumva brutele acelea băloase de câini vorbitori, pe care i-am întâlnit în mărginime?

— Aceia sunt – şi, temător, îşi duse un deget la buze şi se uită la Pitecantrop: Auziţi ceva?

Drugi de tăcere se-auzeau, de care te-ai fi putut izbi cu capul. Pitecantrop mormăi a „nu“. Scriitorul îşi extrase un spin lung din coroană. Zise:

— Cu mulţi ani în urmă, am scris un roman de succes. N-am crezut o clipă că s-ar putea găsi cineva dornic să-l publice, mă-nţelegeţi, dar s-a găsit, mi-a fost luat cu forţa şi, de ce-mi doream eu ca orice exemplar existent din el să explodeze ca un balon de păpădie, de aceea se vindeau mai multe exemplare din acea mizerie lamentabilă. Câte puteau să fie-n el – şi erori, şi îngâmfare, şi aroganţă! Zău că mi-aş fi vândut şi sufletul, numai să văd întregul tiraj aruncat pe foc. Dar, vai, Mefistofel nu mi-a răspuns la fax, şi cuvintele pe care le-am asmuţit mă urmăresc de-atunci ca nişte dulăi.

Doamna Meliţă-şi reluă postura de public, de pe ciotul de copac. Zise:

— De ce nu te retragi?

Scriitorul, în schimb, se rezemă de ciocan. Zise:

— Măcar să fie atât de simplu. M-am ascuns în şcoli de gândire, în metafore amestecate, în săli de aşteptare de pe aeroporturi din state nerecunoscute. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot aud o hămăială undeva, departe, şi-atunci îmi dau seama că iarăşi mi-au luat urma dulăii-cuvinte… – dintr-odată, se schimbă la faţă şi trecu de la sfârşeala melancolică la suspiciune. Zise: Dar pe *voi*, mai exact, ce v-aduce în străfundurile acestei păduri de muşchi?

— Prietenul nostru a luat-o haihui încoace – nu cumva l-ai văzut? Coarne, ţăcălie, copite…?

— Dacă nu este însuşi Diavolul, ori scriitor trebuie să fie, ori nebun de legat.

— Scriitor. De unde ştii?

— Ca s-ajungi atât de departe aici, în pădure, trebuie neapărat să fii una dintre

cele trei variante. Şşşşşt! – şi scriitorul căscă ochii de groază: Un hămăit! N-aţi auzit un hămăit?

Pitecantrop mormăi discret şi scutură din cap.

— Mincinoşilor! se răsti scriitorul. Mincinoşi ce sunteţi! În cârdăşie cu dulăii-cuvinte! Ştiu eu că le faceţi jocul! Sunt în copacii ăştia! Vin încoace! – şi omul o rupse la fugă, înfundându-se în verdeaţa de nepătruns. Doamna Meliţă şi Pitecantrop se uitară unul la celălalt. Pitecantrop mormăi. Doamna Meliţă se arătă de acord:

— Bătut în cap… ca o cagulă parfumată!

Pitecantrop se uită atent la despicătura lăsată-n verzişul de frunzişuri. Mormăi. Văzu, dincolo de ea, un pârâu mut.

— Mai repede, mocăitule! strigă doamna Meliţă, fâlfâindu-şi aripile de la o stâncă la alta, câtă vreme Pitecantrop înainta cu greu prin torentul de culoarea ceaiului, peste farfuriile întinse, care-i troncăneau sub picioare. Aşa se făcu, prin urmare, că doamna Meliţă ajunse prima la iazul sacru. În al doilea moment, zări ochelarii de respectabil ai Ţap-Autorului abandonaţi pe stânca de marmură. Pe urmă, în al treilea rând, văzu trupul prietenului bun şi drag plutind pe apă.

— Domnule! strigă. Domnule! Ce e de făcut? – şi zbură peste iaz, de parc-ar fi avut patru aripi, fără să observe ascensiunea cascadei, nici batista pe ţambal a liniştii care-nghiţea orice sunet.

Dintr-a cincea bătaie de aripi, ajunse la capul Ţap-Autorului. Lui Pitecantrop, al şaselea simţ îi spuse că iazul sacru şi moartea erau totuna, şi mugi a prevenire – dar, cum nici un sunet nu-şi lua zborul, nu-i rămase decât să fie martor disperat la cum se prăvăli mult-iubita-i din zbor, bătu apa cu vârfurile aripilor şi se prăbuşi alături de Ţap-Autor. Din şapte salturi, Pitecantrop ajunse-n vârful stâncii de marmură, unde opt urlete-i sfâşiară trupul, de mută suferinţă. Izbi cu pumnii-n stâncă, până-i sângerară. După care, brusc, strămoşul nostru timpuriu se linişti. Îşi smulse din păr scaieţii agăţători şi se căţără pe faleză, până ajunse la muchia de sus. Numără până la nouă – pentru că atât reuşise Ţap-Autor să-l înveţe – şi-şi luă drept ţintă fix locşorul rămas între cei doi prieteni ai săi fără viaţă. Un plonjon reuşit, un zece perfect. Nici un gând nu-i tulbură mintea lui Pitecantrop, când se cufundă în iazul sacru. Seninătate – nu avusese niciodată acest cuvânt în vocabular, deşi asta simţi – seninătate.

♌

— Bună ziua. Braseria Jupiter. Nagamimi este numele meu.

Măgăriţa, îmi spun în gând. Zic:

— Ăăă, bună-ziua. Aş putea vorbi cu Ai Imajō, vă rog?

— Îmi pare rău, dar astăzi nu lucrează, vă rog.

— Aha… Puteţi să-mi spuneţi, atunci, când intră iar în tură?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune.

— Aha. Din… motive de securitate?

Măgăriţa scoate un fel de nechezat:

— Nu, nu de-asta. Ultima tură a domnişoarei Imajō a fost duminică, mă-nţelegeţi?

— Aha…

— Şi, cum ea e studentă la muzică, şi-i începe următorul semestru la colegiu, a trebuit să renunţe la slujba cu jumătate de normă de la noi, ca să se concentreze pe studii, mă-nţelegeţi?

— Înţeleg. Speram să pot lua legătura cu ea. Sunt un prieten.

— Mda, pot să-nţeleg asta, că-i sunteţi prieten, şi toate alea…

— Da, şi… aveţi cumva numărul ei de telefon? Pe vreun formular, vreo fişă?

— Nu ţinem aici formulare şi fişe. Iar domnişoara Imajō n-a lucrat la noi decât o singură lună, mă-nţelegeţi? – Măgăriţa, gândind, fredonează. Nu ţinem formulare şi-alte lucruri de-astea, din motive de spaţiu, mă-nţelegeţi? La noi, până şi-n vestiar e mai puţin loc decât în cutiile-alea în care-nfig magicienii săbiile. Păi, e corect aşa? La Yoyogi, în localul de-acolo, vestiarul e suficient de mare cât să…

— Vă mulţumesc, domnişoară Nagamimi, oricum, dar…

— Staţi aşa! Staţi! Domnişoara Imajō mi-a lăsat numărul ei, dar numai dacă sună cineva pe nume Eiji Miyake.

Să mori, nu alta!

— Păi, da. Eu sunt Eiji Miyake.

— Serios? nechează iar Măgăriţa.

— Serios.

— Hai, nu, zău? Dacă nici asta nu-i o coincidenţă…

— Eee-gzact aşa.

— Domnişoara Imajō a zis că numai dacă sună cineva pe nume Eiji Miyake. Şi sunaţi dumneavoastră, şi vă cheamă chiar Eiji Miyake! Eu aşa zic întotdeauna, mă-nţelegeţi? – că adevărul bate realitatea. V-am văzut, când l-aţi pocnit pe individul ăla brutal cu capul. Ce v-o fi durut!

— Domnişoară Nagamimi, vă rog, îmi daţi numărul domnişoarei Imajō?
— A, da, staţi o clipă, nu-nchideţi. Mă-ntreb unde l-oi fi pus.

Ai Imajō are un număr de telefon din zece – nici mai multe, nici mai puţine – cifre. Ajung la cea de-a noua, şi simt cum paralizia fricii îmi cuprinde braţul cu care le formez. Dac-o deranjează faptul c-o sun? Dacă are impresia că sunt cine-ştie-ce derbedeu, care se ţine de capul ei? Dacă-mi răspunde prietenul ei? Sau tatăl? Dacă răspunde chiar Ai Imajō? Ce-i spun? Mă uit de jur împrejur, prin Uniqlo. Cumpărători, pulovere, spaţiu. Degetu-mi apasă şi ultima cifră. Numărul se formează. Un telefon se pune pe sunat, într-un apartament de cine-ştie-unde. Cineva se ridică de unde stătea, poate că pune pauză la caseta video la care se uita, poate că pune jos beţişoarele cu care mânca, înjurându-l pe cel care, uite, întrerupea…
— Alo? – *ea* este.
— Ăăă… – încerc să vorbesc, dar nu-mi iese pe gură decât o icneală, ca de spasm.
— Alo?
Trebuia să plănuiesc momentul mai bine.
— Alo? Aflu şi eu cine mă caută?
Vocea-mi revine, din proprie iniţiativă:
— Alo… sunteţi, oare, Ai Imajō? – ce întrebare tâmpită, ştiam dinainte că este Ai Imajō. Zic tot eu: Am… ăăă… sunt…
— Cavalerul meu în armură strălucitoare? sună, destul de mulţumită, vocea ei.
— De unde ştii?
— Ţi-am recunoscut vocea. De unde ai făcut rost de numărul meu?
— Domnişoara Nagamimi, de la braseria Jupiter, mi l-a spus. Până la urmă. Dacă nu e momentul potrivit să vorbim, pot să…
— Ba nu, e foarte potrivit, momentul. Am încercat să-ţi dau de urmă la biroul de obiecte pierdute de la gara din Ueno, unde ziceai că lucrezi, dar mi s-a spus, de-acolo, c-ai părăsit oraşul intempestiv.
— Mda, cam aşa… mi-a spus doamna Sasaki.
— Asta, din cauza rudei pe care o căutai?
— Oarecum. Adică, nu. Sau da, într-un fel.
— În fine, măcar asta s-a lămurit, oricum. La Xanadu, sâmbăta trecută, unde ai dispărut?
— M-am gândit c-o să vrea mulţi dintre… organizatori şi oamenii cu muzica

să stea de vorbă cu tine, şi…

— Exact! Aş fi avut nevoie de tine, să le dai capete-n gură câtorva dintre ei, din partea mea. Chiar aşa, cum te mai simţi cu capul? N-ai leziuni pe creier, nu?, care să fie serioase?

— Nu, creierul meu e foarte normal. Mulţumesc de-ntrebare. Cât poate fi de normal.

Pe Ai Imajō o amuză replica mea. Începem, şi unul, şi celălalt, să vorbim deodată.

— După tine, îi spun.

— Ba nu, zice ea, după tine.

— Eu… măăă… – precis e mai suportabil scaunul electric decât asta – …mă gândeam dacă, vreau să zic, e foarte bine şi dacă nu, mă-nţelegi? – nu-ţi angaja trupele niciodată, fără să ştii că ţi-a rămas o cale sigură de retragere –, dar dacăăă… pot să te mai… să te mai sun.

Un moment de linişte.

— Aşadar, Miyake, m-ai sunat să mă-ntrebi dacă e-n regulă să mă suni, corect?

Zău c-ar fi trebuit să plănuiesc momentul mai bine.

Mersul devenise plăcut, de când Ţap-Autor îşi abandonase trupul chinuit de artroză, în iazul sacru. Bambuşii se-aplecau de-o parte şi de alta, ca să-i dea voie să treacă, iar caprimulgii triluiau tremolouri în triouri. Zări o casă, ceva mai departe. Era o construcţie stranie pentru platoul Lapsang Souchong. N-ar fi părut nelalocul ei într-o suburbie somnoroasă, cu iazul ei plin de lintiţă şi libelule. Un felinar de piatră lucea pe o insuliţă. Un iepure bălţat se făcu nevăzut, într-o răzvrătire de rubarbă romboidală. Sub fronton, era o fereastră deschisă, triunghiulară. Peste tot, prin aer, pluteau şoapte. Ţap-Autor o apucă pe cărarea care ducea la uşa din faţă. Mânerul fără broască al uşii se-nvârtea ca un titirez inutil; uşa se deschise, şi Ţap-Autor sui treptele profetice care duceau în pod.

— Ziua-bună, îi spuse biroul de scris.

— Şi salutări, îi spuse stiloul de la Onorabila Shōnagon.

— Dar v-am lăsat în urmă, în Venerabilul Omnibus, exclamă Ţap-Autor.

— Noi te urmăm oriunde te-ai duce, lămuri biroul.

— De când aţi învăţat să vorbiţi?

— De când ai învăţat şi *tu* să-ţi destupi urechile, răspunse stiloul de la

Onorabila Shōnagon, care-şi ascuţise peniţa pe piatra de şlefuit a spiritului stăpânei lui iniţiale.

— Să-ncepem, propuse biroul de scris. Doamna Meliţă şi Pitecantrop sunt pe drum încoace.

Ţap-Autor scoase o foaie nouă de hârtie.

Afară, peste înălţimi şi văi, peste păduri tropicale, mahalale, cartiere, insule, câmpii – peste toate cele nouă colţuri ale busolei, pacea se lăsă, uşor-uşor, din cerul umezit de bură. Realitatea e pagina. Viaţa e cuvântul.

Note

85. Floare-de-colţ (germană); aici, specie de viţă-de-vie nord-americană, rezistentă la frig, dezvoltată în anii 1980 la Universitatea din Minnesota.

86. Vers dintr-o poezioară moralizatoare pentru copii, despre comportamentul responsabil.

87. Denumirea unei cascade înalte de 98 de metri din Sri Lanka.

88. De comparat cu pasajul din Evanghelia după Luca, în care Isus Cristos îi spune unuia dintre cei doi tâlhari între care a fost răstignit: „Adevărat grăiesc ţie că astăzi vei fi cu mine în Rai“ (Luca 23: 43).

89. Pirus din Epir (318–272 î.Cr.), comandant militar şi rege al Epirului în 297 şi 272 î.Cr., unul dintre cei mai aprigi oponenţi ai Romei timpurii. Expresia „victorie à la Pirus“ înseamnă o victorie obţinută cu preţul unor pierderi colosale.

90. Denumire dată unui amestec erbicid cu efecte foarte puternice, folosit ca armă în timpul Războiului din Vietnam, în anii 1960, şi ulterior, dar la scară mult redusă.

91. Avion bombardier supersonic, dat în folosinţă în anii 1960.

92. Ivy League – denumire colectivă, sinonimă cu excelenţa academică, dată unui număr de opt universităţi şi colegii elitiste de pe Coasta de Est a Statelor Unite.

93. Aluzie la episodul relatat în Evanghelia după Ioan, în care Isus Cristos, fiind prezent la o nuntă în oraşul Cana din Galileea, a transformat apa din mai multe vase în vin (Ioan 2: 1-11).

94. Supă al cărei ingredient de bază este *dashi*, folosită pe scară largă în bucătăria japoneză, mai ales sub formă de condiment.

95. Perioadă în istoria Japoniei, de la mijlocul secolului III până la mijlocul secolului VI (d.Cr.).

96. Trimitere la pasajul din Evanghelia după Matei (27: 46), în care Isus Cristos, răstignit, strigă: *Eli, Eli, lama sabahtani?*, adică: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?“

97. *Le Grand Meaulnes* (1913), unicul roman scris de Alain-Fournier, pseudonimul literar al lui Henri-Alban Fournier (1886–1914). La el face referire autorul şi în alt roman al său, *Omul de ianuarie* (Humanitas Fiction, Bucureşti, 2015).

98. Aluzie la rolul capului mafiot Michael Corleone, interpretat de Al Pacino în filmul *Naşul III* (1990), în regia lui Francis Ford Coppola.

99. Aluzie la compozitorul şi interpretul Prince Rogers Nelson (1958–2016), al cărui nume de scenă a fost Prince şi care, între anii 1993 şi 2000, din cauza unor neînţelegeri în materie de copyright cu producătorii săi muzicali, a renunţat să mai poarte un nume şi se prezenta prin intermediul unui semn grafic special conceput. În această perioadă, orice referire la el se făcea numai cu ajutorul perifrazei „Artistul cunoscut anterior drept Prince“.

100. Denumire dată Operaţiunii „Colibri“, desfăşurată în zilele de 30 iunie – 2 iulie 1934, în cursul căreia regimul nazist a procedat la asasinarea unor lideri din partea proprie a baricadei politice, pentru consolidarea puterii lui Hitler. Aceeaşi metaforă a mai fost utilizată pentru desemnarea altor epurări politice

brutale, din epoci diferite.

101. Regiune şi staţiune de vară din India, de la poalele munţilor Himalaya, unde se produce un ceai negru cu totul aparte.

Şase

回天

Kaiten

Salonul de Ceai Amadeus este o lume ca un tort de nuntă. Glazuri în culori pastelate, caneluri, vârtejuri. Mătuşa Bănet l-ar premia cu cea mai înaltă preţuire a ei: „Răpitor“. Eu unul aş vrea să-i şpriţuiesc cu vopsea covoarele cremoase, zidăriile lăptoase şi tapiţeriile untoase. Imediat am găsit hotelul Righa Regal, drept care mi-a rămas timp de pierdut mai bine de o oră, fâţâindu-mă prin Harajuku. Vânzătoare visătoare ştergeau vitrinele buticurilor în răcoarea dimineţii, iar florăresele udau trotuarele cu furtunul. Îmi pun gheaţă în apă cu cleştele. Trebuie să sosească în cinşpe minute, bunicul meu. Termenul *bunic* e pe cale să capete o nouă semnificaţie. Curios cum sar cuvintele de la o semnificaţie la alta: până săptămâna trecută, „bunicul“ însemna bărbatul din fotografia granulată din altarul de familie al bunicii mele. „L-a luat marea tribut“ – altceva nu ne-a spus niciodată despre soţul ei, care murise demult. Folclorul de pe Yakushima şi-l aminteşte ca pe un hoţ şi-un beţivan, care a dispărut, într-o noapte vântoasă, de la capătul cheiului din port.

Salonul de Ceai Amadeus e suficient de şic pentru a ţine un majordom. Acesta stă drept în spatele unui soi de pupitru, la uşile de la intrare, sidefate, cercetează registrul de rezervări, le cheamă pe chelneriţe şi bate darabana cu degetele. Oare majordomii urmează vreo şcoală de majordomi? Cu cât or fi plătiţi? Încerc şi eu să bat darabana cu degetele, şi Majordom se uită ţintă la mine, exact în acel moment. Îmi las mâinile pe masă şi mă uit afară, pe fereastră, stânjenit rău de tot. La mesele învecinate, soţii bogate discută despre secretele meseriei lor. Oameni de afaceri îşi trec privirile peste file cu coloane de date şi bat cu degetele în tastaturile unor laptopuri de mărimea unor vrăbii. Wolfgang Amadeus Mozart se uită la toţi de sus, din fresca lui de pe tavan, înconjurat de heruvimi de culoarea margarinei, care suflă din goarne. Arată pufos şi păstos – nu-i de mirare c-a murit de tânăr. Simt o nevoie acută să fumez o ţigară Clark, de care am la

mine. Mozart se bucură, cu siguranţă, de o vedere grozavă pe fereastra panoramică: Turnul Tōkyō, PanOpticonul, parcul Yoyogi – unde-şi fac veacul bătrânii libidinoşi, cu obiective cu transfocator. Pe un bloc înalt, cromat, o macara uriaşă construieşte o variantă la scară a ei însăşi. Rezervoare de apă, antene, acoperişuri. Vremea oferă astăzi o nuanţă de kaki pătat. O linguriţă de argint este lovită ritmic de o ceaşcă de ceai din porţelan cu adaos de os – ba nu, este orologiul în formă de caleaşcă, de pe şemineu, care anunţă că s-a făcut ora zece. Majordom se înclină şi conduce înspre mine un bărbat în vârstă. El!

Bunicul meu se uită la mine – mă ridic, mă fâstâcesc, dintr-odată mă simt nepregătit – şi-mi aruncă acea privire care vrea să spună: „Da, *eu* sunt“, de genul celor pe care le arborezi atunci când te prezinţi la o întâlnire cu un străin. Nu pot să spun că seamănă cu mine – dar nici că nu seamănă. Bunicul meu se sprijină într-un baston când merge şi poartă un costum bleumarin de bumbac şi cravată gen şiret, prinsă cu o clemă. Majordom se repede înainte şi-i pregăteşte un scaun. Bunicul meu îşi face buzele pungă. Are pielea de un cenuşiu bolnăvicios şi marmorată, şi nu reuşeşte să ascundă cât de mult efort îl costă mersul.

— Eiji Miyake, ar fi de presupus?

Eu mă înclin aproape la nouăzeci de grade, căutând ceva potrivit, ce-aş putea spune. Bunicul meu se înclină, aşa, cât de vreo zece grade, zâmbind amuzat.

— Domnule Miyake, trebuie să te informez, de la bun început, că nu sunt eu bunicul dumitale.

Mă-ndrept de spinare.

— A…

Majordom se retrage, şi străinul se aşază, lăsându-mă aşa cum eram, în picioare.

— Dar mă aflu aici la solicitarea bunicului dumitale, pentru a discuta chestiuni pertinente în privinţa familiei Tsukiyama. Stai jos, tinere.

Îmi urmăreşte fiecare mişcare. O fi având pleoapele pleoştite, dar ochii din spatele lor sunt ageri ca nişte lasere.

— Raizo mă numesc. Bunicul dumitale şi cu mine ne cunoaştem de câteva decenii bune. Ştiu despre dumneata, Miyake. Adevărul este că eu i-am atras atenţia prietenului meu în legătură cu anunţul dumitale personal, din rubrica de la ziar. Aşa, deci. După cum ştii deja, bunicul dumitale este în convalescenţă, în siajul unei operaţii de inimă importante. Previziunile iniţiale, pe care le-a formulat doctorul lui, s-au dovedit exagerat de optimiste, aşa încât a fost nevoit să mai rămână în spital încă trei zile. Iată de ce mă aflu eu aici, ţinându-i locul.

Întrebări?

— Pot să-l vizitez? – dar domnul Raizo scutură din cap:

— Mama dumitale vitregă ajută la îngrijirea lui în salon, şi… cum să formulez eu asta?

— Crede că sunt o lipitoare şi că vreau să sug bani de la clanul Tsukiyama.

— Exact. Doar de curiozitate: asta să fie intenţia dumitale?

— Nu, domnule Raizo. Tot ce vreau este să-mi întâlnesc tatăl.

Oare de câte ori trebuie să repet asta?

— Bunicul dumitale crede că discreţia constituie cea mai înţeleaptă strategie, pentru a ocoli resentimentele mamei dumitale vitrege, în această etapă. Domnişoară! zice domnul Raizo, făcându-i semn, cu degetul său încovoiat, unei chelneriţe aflate în trecere. Un coniac de-al meu gigantic, dacă nu te superi. Dumneata cu ce te otrăveşti, Miyake?

— Ăăă… ceai verde, vă rog.

Chelneriţa îmi oferă un zâmbet îndelung exersat. Zice:

— Avem optsprezece soiuri…

— Haide, zău, adă-i băiatului un ceai, care o fi, ce naiba!

Chelneriţa se înclină, cu zâmbetul încremenit pe faţă. Zice:

— Da, domnule amiral.

Amiral? Câţi or fi existând?

— Domnul *amiral* Raizo?

— Asta era cu foarte mulţi ani în urmă. „Domnul" e foarte bine.

— Domnule Raizo… Chiar îl cunoaşteţi pe tatăl meu?

— Întrebările puse fără menajamente îşi merită răspunsurile date la fel, fără menajamente. Nu fac un secret din faptul că-l dispreţuiesc pe individ. Ani de zile am evitat să mă aflu în compania lui. Asta, din ziua în care am aflat c-a vândut sabia Tsukiyama. Era în familia lui – a dumitale – de cinci secole, Miyake. De cinci sute de ani! Umilinţa la care tatăl dumitale i-a supus pe toţi acei Tsukiyama din cele cinci secole – ca să nu mai vorbesc de cei care urmează a se naşte Tsukiyama – este incomensurabilă! *In-co-men-su-ra-bi-lă!* Bunicul dumitale, Takara Tsukiyama, este un om care crede în descendenţa de sânge. Tatăl dumitale este un om care crede în societăţi pe acţiuni, cu sediul în Formosa[102]. Ştii unde rezidă, în prezent, sabia Tsukiyama? – şi vocea amiralului sună hârşâit: Rezidă în camera de consiliu a unei fabrici de pesticide din Nebraska! Ce părere-ţi faci despre asta, Miyake?

— Sună a ruşine, domnule Raizo, dar…

— O crimă este, Miyake! Tatăl dumitale este un om lipsit de onoare! Când s-a despărţit de mama dumitale, n-ar fi avut nici o problemă s-o lase baltă, fără să se gândească măcar o clipă la viitorul ei! Bunicul dumitale a ajutat-o să supravieţuiască financiar – asta, pentru mine, e ceva nou. Amiralul continuă: Există coduri ale onoarei, chiar şi atunci când ai de-a face cu o concubină. Trupul şi sângele contează, Miyake! Descendenţele de sânge – din ele e făcută viaţa. Identitatea! Să ştii cine şi de unde eşti constituie o cerinţă a cunoaşterii de sine.

Chelneriţa soseşte cu o tavă de argint şi ne aşază fiecăruia băutura pe câte un suport de dantelă.

— Sunt de acord că descendenţa de sânge este importantă, domnule Raizo. De aceea mă şi aflu aici.

Amiralul îşi adulmecă iritat coniacul. Eu sorb din ceaiul dulceag.

— Ştii, Miyake, mi-au spus doctorii să renunţ la ăsta. Numai că eu cunosc mai mulţi marinari bătrâni decât doctori bătrâni – şi bea o jumătate de pahar dintr-o singură înghiţitură, lăsându-şi capul pe spate şi savurând fiecare moleculă. Zice apoi: Surorile dumitale vitrege sunt nişte rateuri absolute. O pereche de vulgarităţi strigătoare la cer, la nu-ştiu-ce colegiu de reduşi mintal. Se trezesc la ora unsprezece dimineaţa. Poartă buzele rujate cu alb, ghete de astronauţi, pălării de văcăriţe şi basmale de ţărănci ucrainence. Îşi vopsesc părul în culoarea vântului turbat. Speranţa bunicului dumitale este că singurul nepot – dumneata – susţine principii mai înalte decât cele strigate sus şi tare în cel mai recent succes al muzicii pop.

— Domnule Raizo, iertaţi-mă dacă… adică, sper că bunicul meu nu se gândeşte la mine ca la vreun… ăăă… viitor moştenitor. Am vorbit serios, când am zis că n-am de gând să mă vâr cu forţa în arborele genealogic al familiei Tsukiyama.

Domnul Raizo, devenit impacient, zice sacadat:

— Cine – a zis – ce – unde – când – al cui – de ce… Uite ce este, bunicul dumitale vrea să citeşti asta – şi depune pe masă un pachet învelit în pânză neagră. E de împrumut, nu de dar. Jurnalul acesta e bunul lui cel mai de preţ. Păzeşte-l ca pe viaţa dumitale şi adă-l înapoi la întâlnirea cu bunicul dumitale însuşi, de azi în şapte zile. Aici. La aceeaşi oră – zece dimineaţa – şi aceeaşi masă. Întrebări?

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Este înţelept să-mi încredinţeze mie un lucru atât de…

— E nebunie curată, zic eu. Fă o copie – aşa i-am spus, dar la cât de năuc şi încăpăţânat este… Nu-i încredinţa originalul unui băiat oarecare. Dar el a insistat. O eventuală copie ar dilua sufletul, unicitatea originalului. Astea-s vorbele lui, nu ale mele.

— Eu… ăăă… – mă uit la pachetul negru şi zic: Sunt onorat.

— Chiar că eşti. Să ştii că tatăl dumitale n-a citit ce scrie în paginile astea. Probabil că le-ar scoate la licitaţie şi le-ar vinde cui oferă mai mult, pe inter… ăsta – netul lui.

— Domnule Raizo… puteţi să-mi spuneţi ce vrea, de fapt, bunicul meu?

— Altă întrebare fără menajamente – şi amiralul dă peste cap şi restul de coniac, iar piatra de la clema sa de cravată sclipeşte într-o nuanţă ultramarină de albastru. Zice: O să-ţi spun următorul lucru. Îmbătrânitul este o campanie imposibil de câştigat. Pe parcursul acestui război, asistăm la scene oribile. Adevărurile suferă mutaţii şi devin toane. Credinţa devine o sumă de tranzacţii cinice între mincinoşi. Sacrificiile se dovedesc a fi excese inutile. Eroii se transformă în bătrâni băşinoşi, iar tinerii băşinoşi – în eroi. Etica se prezintă sub forma unor etichete, pe obiectele de îmbrăcăminte sportivă. Mă-ntrebi ce vrea bunicul dumitale? Uite, o să-ţi spun. Vrea exact ce vrei şi dumneata. Nici mai mult, nici mai puţin.

Un sabat al nevestelor izbucneşte într-un hohot de râs nestăpânit.

— Ăăă… şi anume ce?

Amiralul Raizo se ridică. Majordom a şi sosit cu bastonul său.

— Semnificaţie.

1 august 1944

Dimineaţa, înnorată; după-amiaza – ploaie uşoară. Sunt în trenul de la Nagasaki. Călătoria mea către Tokuyama, în prefectura Yamaguchi, va mai dura câteva ore bune, şi nu voi ajunge pe insula Ōtsushima, destinaţia mea, decât mâine-dimineaţă. În zilele de la ultimul sfârşit de săptămână, m-am simţit împărţit între două promisiuni. O promisiune era cea făcută ţie, Takara: să-ţi povestesc fiecare detaliu al pregătirii mele în Marina Imperială. A doua promisiune era cea făcută ţării mele şi împăratului: să păstrez un secret absolut în legătură cu orice detaliu privitor la pregătirea mea în cadrul forţelor speciale de atac. Scopul acestui jurnal este să-mi rezolv propria dilemă. Cuvintele de faţă sunt pentru tine. Tăcerea mea este pentru împărat.

Când vei citi cuvintele acestea, Mama va fi primit deja o telegramă, care vă va informa pe toţi de moartea mea şi de promovarea mea postumă. Poate că tu, Mama şi Yaeko veţi fi îndureraţi. Poate că te vei întreba care e semnificaţia morţii mele. Poate că vei regreta că nu ai nici cenuşă, nici oase pe care să le aşezi în mormântul familiei noastre. Jurnalul acesta e consolarea mea, semnificaţia mea şi trupul meu. Marea este un mormânt perfect. Nu fi îndurerat peste măsură.

Să încep, aşadar. Situaţia se deteriorează rapid. Forţele noastre imperiale au suferit pierderi importante în Insulele Solomon. Americanii invadează Filipinele, cu scopul clar de a pune stăpânire pe lanţul insulelor Ryūkū. Pentru a preveni distrugerea insulelor principale, sunt imperios necesare măsuri extraordinare. Iată de ce Marina Imperială a reglementat programul *kaiten*.

Kaiten[103] este o torpilă model 93, modificată – cea mai eficientă dintre toate torpilele din lume, dotată cu un habitaclu pentru un pilot. O torpilă *kaiten* poate fi manevrată, aliniată şi ţintită către un vas inamic, de sub linia de plutire. Distrugerea ţintei reprezintă, măcar în teorie, o certitudine. Ştiu că eşti pasionat de datele tehnice, Takara – deci, iată-le: o torpilă *kaiten* are o lungime de 14,75 metri, este propulsată de un motor de 550 de cai-putere şi alimentată cu oxigen lichid, care nu lasă în urmă un siaj de bule de aer, deci permite o lovitură invizibilă. O torpilă *kaiten* poate menţine o viteză de croazieră de 56 de kilometri pe oră, timp de 25 de minute, prin aceasta depăşind vasele-ţintă de mari dimensiuni. O torpilă *kaiten* are montat în vârf un focos de luptă de 1,55 tone de TNT[104], care detonează la impact. Câte patru torpile *kaiten* vor fi montate pe submarinele de clasă I. Submarinele se vor deplasa până în raza de lovire a zonelor de ancorare ale inamicului, de unde vor fi lansate torpilele *kaiten*. Aceste noi torpile, cu ghidaj uman, vor inversa tendinţa pierderilor de vieţi omeneşti din Marea Sferă de Prosperitate Comună din Asia de Est[105], vor demoraliza şi, în cele din urmă, vor decima flota militară americană. Oceanul Pacific va deveni un lac japonez.

De la bazele aeriene ale Marinei de la Nara şi Tsuchiura, 1 375 de voluntari şi-au pus vieţile la dispoziţie pentru programul *kaiten*. Dintre aceştia, numai 160 au trecut prin sita procedurilor stricte de selecţie. Iată deci, fratele meu, cum va fi onorat şi memorat numele Tsukiyama.

2 august

Dimineaţa, pâcloasă; după-amiaza, caldă şi fără nori. M-am trezit, împreună cu alţi stagiari din programul *kaiten*, în celulele din cazarma poliţiei militare de

la Tokuyama – cantonamentul obişnuit a fost distrus în raidurile de bombardare de luna trecută. O bombă a lovit depozitul de combustibil şi, în distrugerea pe care a provocat-o, au fost făcute una cu pământul portul şi zone întinse din oraş. Din acea ruină, un barcaz ne-a dus până la Ōtsushima. Călătoria, scurtă altminteri, nu durează decât 30 de minute, dar contrastul este cum nu se poate mai desăvârşit. Ōtsushima este ca un trup şi cap de coline împădurite, liniştite, pe care se întind câmpuri de orez terasate. Baza navală, în care sunt găzduite şi produse torpilele *kaiten*, este situată în zona „gâtului“ de joasă înălţime al insulei.

Sublocotenentul Hiroshi Kuroki şi stegarul Sekio Nishina, cei doi co-inventatori ai torpilei *kaiten*, ne-au făcut onoarea inestimabilă de a întâmpina sosirea barcazului nostru. Aceşti doi oameni sunt nişte legende vii, Takara. Iniţial, Înaltul Comandament al Marinei a refuzat să aprobe folosirea forţelor speciale de atac şi a respins propunerile privitoare la torpilele *kaiten*, înaintate de sublocotenentul Kuroki şi stegarul Nishina. Pentru a convinge Înaltul Comandament de sinceritatea lor desăvârşită, cei doi şi-au reînaintat propunerea, doar că scrisă cu propriul lor sânge, pe post de cerneală. Cu toate acestea, sunt doi băieţi veseli şi modeşti. Ne-au condus până la locul de încartiruire, spunându-i, în glumă, „Hotelul Ōtsushima“. Au condus instructajele tehnice care s-au întins pe tot restul zilei, aşa că turul bazei a fost amânat pentru mâine.

3 august

Condiţii de vânt; marea – cu hulă. Gardul de perimetru al bazei torpilelor *kaiten* delimitează o suprafaţă cât aproximativ şase terenuri de baseball, pe care sunt cazaţi între 500 şi 600 de oameni. Măsurile de securitate sunt stricte – nici măcar insularii nu sunt la curent cu adevăratele scopuri ale bazei. Aceasta include o cazarmă, o sală de mese, trei fabrici de torpile, un atelier mecanic de convertire a torpilelor model 93 în model *kaiten*, o curte pentru exerciţii fizice, un platou de ceremonii, clădiri administrative şi portul propriu-zis. Din atelierul mecanic, o linie de cale ferată îngustă pătrunde într-un tunel săpat în stâncă, pe o lungime de 400 de metri, şi ajunge la cheiul de lansare a torpilelor *kaiten*, de unde ne-am început pregătirea încă de aseară. Am tras la sorţi cu Takashi Higuchi, un coleg de clasă de la Nara, pentru privilegiul celei dintâi curse de probă cu o torpilă *kaiten*, pe post de copilot al sublocotenentului Kuroki. Eu am tras paiul mai scurt! Nici o problemă, îmi vine şi mie rândul mâine.

4 august

Vreme fierbinte, umedă, înăbuşitoare. O tragedie a survenit mult prea devreme. Azi-noapte, sublocotenentul Kuroki şi locotenentul Higuchi nu s-au mai întors din cursa de probă în jurul capătului nordic al insulei Ōtsushima. Scafandrii şi-au petrecut întreaga noapte căutându-le torpila *kaiten*. A fost găsită la scurt timp după ce s-a crăpat de ziuă, la doar 300 de metri de cheiul de lansare, înfiptă în mâlul de pe fundul mării, la un interval de 16 ore după ce fusese lansată. Deşi torpilele *kaiten* au două chepenguri de evadare, acestea nu pot fi deschise decât la suprafaţa apei. În imersiune, din cauza presiunii exercitate de apă, sunt închise ermetic. O torpilă *kaiten* conţine suficient aer pentru circa zece ore – fiind vorba de doi piloţi, acest interval s-a înjumătăţit. Cei doi au luat măsuri pentru ca sacrificiul să nu le fie zadarnic şi au scris 2 000 de *kana* de date şi observaţii tehnice, referitoare la defecţiunea care le-a fost fatală. Când au terminat hârtia pe care o aveau înăuntru, au scrijelit cuvintele pe peretele interior al habitaclului, cu o şurubelniţă. Tocmai ne-am întors de la ceremonia de incinerare. Stegarul Nishina s-a jurat să ia cu el cenuşa lui Kuroki, pe propria torpilă *kaiten*, când va veni şi momentul său de glorie. Atmosfera din toată baza este una îndoliată, bineînţeles, dar temperată de hotărârea ca vieţile fraţilor noştri să nu fi fost irosite în van. Şi eu mi-am simţit inima împovărată de vinovăţie. I-am solicitat o audienţă personală Comandantului Ujina şi i-am spus că mă simţeam responsabil în mod special faţă de amintirea lui Higuchi. Comandantul Ujina mi-a promis că va ţine cont de cererea mea de a mă include în prima serie de atacuri cu torpile *kaiten*.

9 august

Vremea, extrem de caldă. Iartă-mi, te rog, Takara, tăcerea îndelungată. Pregătirile sunt în plină desfăşurare, şi mi-a fost imposibil să găsesc fie şi zece minute în care să stau jos, cu jurnalul alături, în timpul zilei. Noaptea, nici nu apucă bine capul să-mi atingă perna, c-am şi adormit. Am veşti minunate. În cursul apelului de dimineaţă, au fost anunţate numele din primul val de atacuri cu torpile *kaiten*, şi numele Tsukiyama s-a numărat printre ele! Emblema unităţii noastre e *kikusui* – crizantema plutitoare, care a fost blazonul lui Masashige Kusunoki, marele comandant de oşti al împăratului Godaigo[106]. Cei şapte sute de războinici al lui Kusunoki au ţinut piept unui asalt brutal din partea unui număr de 35 000 de trădători din Ashikaga, la bătălia de la Minatogawa, şi, numai după ce a primit unsprezece răni teribile, comandantul lor şi-a făcut *seppuku*, alături

de fratele său, Masasue. Simbolismul este unul evident. Astăzi noi suntem cei şapte sute. Devotamentul nostru faţă de iubitul împărat este suprem.

Patru submarine din cadrul flotei vor transporta, fiecare, câte patru torpile *kaiten*. I-47, sub comanda celebrului căpitan Zenji Orita, îi va duce pe stegarul Nishina, Sato, Watanabe şi locotenentul Fukuda. I-36 îi va duce pe locotenentul Yoshimoto şi stegarul Toyozumi, plus Imanishi şi Kudo. Cu I-37, vor merge locotenentul Kamibeppu şi Murakami, plus stegarul Utsunomiya şi Kondō. I-333, sub comanda căpitanului Yokota, îi va duce pe locotenenţii Abe şi Gotō, pe stegarul Kusakabe şi pe Tsukiyama Subaru. După ce s-a făcut anunţul, am fost repartizaţi diferit în dormitoare, în aşa fel, încât membrii aceleiaşi echipe să împartă acelaşi dormitor. Echipa de pe I-333 este cazată la etajul întâi, la capătul coridorului, cu ferestrele orientate spre terasele culturii de orez. Noaptea, orăcăitul broaştelor acoperă zgomotul topitoriilor. Îmi aduc aminte de camera noastră de la Nagasaki.

12 august

Vremea, rece şi calmă. Marea, netedă ca râul Nakajima, pe care ne puneam noi să plutească machetele de iahturi. Astăzi, voi scrie despre cum ne pregătim. După micul-dejun, ne împărţim în Crizanteme şi Rămaşi-pe-Uscat. Fiindcă nu avem decât şase torpile *kaiten* de pregătire, căpătăm privilegii de antrenament prioritare. La ora 08:30, parcurgem tunelul către cheiul torpilelor *kaiten*. După ce ne urcăm la bord, o macara ne coboară în mare. De obicei, navigăm câte doi într-un habitaclu. Desigur, nu avem spaţiu, dar această dublare ne ajută să economisim carburant, pentru că „un strop de motorină e la fel de preţios ca un strop de sânge“. Instructorul ne bate în cocă, iar noi răspundem tot bătând în ea, ca să arătăm că suntem gata de îmbarcare. Mai întâi, trecem printr-o serie de coborâri. Apoi, rezolvăm o problemă de navigaţie, folosind un cronometru şi o busolă giroscopică. Localizăm un vas-ţintă şi simulăm o lovitură, trecându-i pe sub provă. Trebuie să avem grijă să nu lovim chepengul superior de chilă – doi piloţi de torpile *kaiten* au murit în felul acesta la Baza P. Suntem şi îngroziţi să nu ne împotmolim în aluviuni, cum li s-a întâmplat sublocotenentului Kuroki şi locotenentului Higuchi. Dacă intervine un asemenea ghinion, cineva trebuie să introducă aer comprimat în focos (care este umplut cu apă de mare, în loc de TNT), ceea ce ar urma, în principiu, să aducă torpila la suprafaţă, la fel ca o baliză. Nici unul dintre noi nu e nerăbdător să testeze primul această ipoteză de flotabilitate. Totuşi, ce ne îngrozeşte cel mai mult este să supravieţuim pierderii

unei torpile *kaiten* de antrenament. Asta i s-a întâmplat unui stagiar nefericit din Yokohama, în urmă cu cinci zile. A fost exclus din pregătire, şi numele său nu mai este rostit de nimeni. După ce ne întoarcem la chei sau la portul bazei, în funcţie de cursul care ni se imprimă, participăm la sesiuni de informare, ca să le împărtăşim şi Rămaşilor-pe-Uscat observaţiile noastre. După ce trece partea cea mai înfierbântată a după-amiezii, facem exerciţii de luptă *sumō*, de scrimă *kendō*, de rugby şi atletism. Piloţii torpilelor *kaiten* trebuie să fie în cea mai bună condiţie fizică. Ţine minte vorbele tatălui nostru, Takara: trupul este cel mai din afară strat al minţii.

14 august

Vreme bună la început, înnorată spre ora prânzului. Sesiunea de antrenamente fiindu-mi anulată, astăzi, din cauza unei defecţiuni la motor, am la dispoziţie o oră, ca să-ţi scriu despre fraţii mei de pe submarinul I-333. Yutaka Abe este comandantul nostru, are 24 de ani, provine dintr-o familie tokiotă veche şi este absolvent al Colegiului Pedagogic. Tatăl său a luptat pe vasul *Shimantogawa*, în glorioasa bătălie pentru Strâmtoarea Tsushima, în 1905. Abe este un supraom, care în orice domeniu excelează: vâslit, navigare, compunere de poeme *haiku*. Ne-a lăsat să înţelegem că toate partidele de şah pe care le-a jucat în ultimii nouă ani le-a şi câştigat. Deviza de pe torpila sa *kaiten* urmează a fi „Săgeata care nu dă greş a Împăratului“. Shigenobu Gotō, în vârstă de 22 de ani, provine dintr-o familie de negustori din Ōsaka şi are un spirit care te-ar putea ucide şi de la douăzeci de paşi distanţă. Primeşte scrisori de dragoste aproape în fiecare zi, de la diverse fete, şi se plânge de lipsa femeilor din incinta bazei. Abe îi răspunde printr-un singur cuvânt: Puritate. Gotō e în stare să întruchipeze pe oricine şi orice. Primeşte chiar şi solicitări: chinez atacat de şarpe la privată; mahalagioaică din Tōhoku, imitată cu tuba. Gotō îşi foloseşte calităţile vocale, ca să-i distragă atenţia lui Abe, când joacă şah amândoi – Abe câştigă şi aşa. Mesajul de pe torpila *kaiten* a lui Gotō va suna astfel: „Medicament pentru yankei“. Al treilea membru al echipei noastre se numeşte Issa Kusakabe. Este mai mare decât mine cu un an, foarte liniştit, şi citeşte orice îi cade în mână: cărţi tehnice, romane, poezii, reviste vechi, dinainte de război – orice. Doamna Oshige („mama“ noastră de pe Ōtsushima, care crede că testăm un model nou de submarin) a făcut un aranjament: un băiat îi aduce lui Kusakabe cărţi de la biblioteca şcolii, în fiecare săptămână. A primit chiar şi un volum de Shakespeare. Abe l-a întrebat dacă scrierile unui occidental decadent sunt potrivite unui războinic

japonez. Kusakabe i-a explicat că Shakespeare a scris un fel de *kabuki*[107] englezesc. Abe a zis că la Shakespeare există influenţe corupătoare. Kusakabe l-a întrebat la care piesă anume făcea referire. Abe a renunţat. La urma urmei, Kusakabe nu s-ar fi oferit voluntar pentru postul de pilot de torpilă *kaiten*, dacă etica lui ar fi fost câtuşi de puţin îndoielnică. El are de gând să-şi inscripţioneze pe viitoarea torpilă *kaiten* un vers, nu o deviză: „Duşmanul poate să strige de zece mii de ori – noi învingem fără să scoatem o vorbă“. Nu trebuie să-l uit pe Mâzgă, inginerul-şef al echipei noastre. Porecla i se trage de la mâinile pe care le are mereu înnegrite şi murdare de ulei. Mâzgă este unul dintre cei mai bătrâni membri ai personalului bazei. Răspunde vag la orice întrebare despre vârsta lui, dar e suficient de bătrân ca să-i fie tată oricăruia dintre noi. Gotō glumeşte că probabil asta şi e – tatăl nostru. Adevăraţii copii ai lui Mâzgă sunt însă torpilele lui *kaiten*. Fiindcă tot a venit vorba, eu am hotărât să-mi las torpila *kaiten* fără deviză. Sacrificiul meu va fi deviza şi semnificaţia ei.

Depun jurnalul sub tejgheaua de la Steaua Căzătoare, ca să le mai dau ochilor mei ocazia să se odihnească – paginile sunt laminate, dar trăsăturile de creion au început să se transforme, uşor-uşor, în linii-fantomă. În plus, multe dintre caracterele *kanji* sunt obscure pentru mine, aşa că trebuie să caut întruna în dicţionar. Îmi desfac o doză de Pepsi fără zahăr şi-mi rotesc privirile peste noul meu imperiu: etajere, stive şi rafturi de casete video. Extratereştri mucoizi, gladiatori străluciţi, idoli stridenţi. Boxele revarsă piese de muzică *soft rock*. În săptămâna cât am lipsit, vechiul atelier de cizmărie de lângă Fujifilm a fost înlocuit de un restaurant Kentucky Fried Chicken. O statuie în mărime naturală, de te şi sperii, a colonelului Sanders[108] păzeşte intrarea, sub o banieră pleoştită, pe care scrie: „Târg de inaugurare“. Individul e la fel de gras şi de rânjit ca o statuie a lui Ebisu[109], dintr-un templu. De la KFC poţi să te îngraşi într-un asemenea hal?

Buntarō şi Machiko trebuie să fie în avionul companiei Japan Airlines, de-acum, pe undeva pe deasupra Pacificului. Buntarō mai avea puţin şi dădea în bingăneală, când m-am întors de la întâlnirea cu domnul Raizo, deşi taxiul urma să vină abia după nouăzeci de minute. Ce se-ntâmpla, dacă se buşea calculatorul? Dacă se strica monitorul? Dacă ploua cu ţipari-de-mare, dansatori de step? Machiko l-a băgat cu forţa în taxi. Pot să mă uit la orice film pe monitor, dar, având atâtea filme din care să-mi aleg, renunţ şi las acelaşi film să

ruleze toată ziua – unul cu Tom Hanks. N-o să observe nimeni. Între două şi cinci, afluxul de clienţi nu e cine-ştie-ce; odată ce birourile şi şcolile încep să se golească, devin şi eu mult mai ocupat. Clienţii fideli rămân gură-cască, văzându-mă – trag imediat concluzia că Machiko precis a pierdut sarcina. Când le spun că soţii Ōgiso au plecat în vacanţă, reacţionează ca şi cum le-aş spune că Buntarō şi nevasta lui s-au transformat în ceainice şi au zburat până-n Tibet. La întrebarea cine sunt, răspunsul e puţintel mai delicat – proprietarul meu de reputaţie îndoielnică îmi închiriază chichineaţa de la etaj, fără să-i mai deranjeze pe agenţii Fiscului. Copiii de şcoală se adună ciorchini în secţiunea de groază, doamnele funcţionare închiriază filme hollywoodiene cu stele de cinema blonde, bărbaţii salariaţi – titluri precum *Pam, dama din Amsterdam* sau *Academia crenvurştilor*. Câţiva clienţi returnează casetele video cu întârziere – întotdeauna trebuie să verifici datele. Doamna Sasaki soseşte la ora 7:30 – eu mă reped la etaj, ca să pregătesc mâncarea pentru Pisică, după care peste drum, la KFC, ca să iau de mâncare pentru mine. Puiul Colonelului Sanders e făcut din rumeguş. Doamna Sasaki îmi povesteşte despre înlocuitorul meu de la gara din Ueno, ceea ce-mi creează o vagă nostalgie după fosta mea slujbă. Îmi lasă mie ziarul *Tokyo Star* – numărul de luni are pagini cu ofertele de slujbe. Dacă-mi doresc o carieră de ajutor de bucătar, de vânzător telefonic, de stivuitor la raft sau de distribuitor de corespondenţă în căsuţele poştale, Tōkyō este raiul pe pământ. Pisică îşi face apariţia pe scări – în decursul săptămânii mele petrecute în ascunzătoare, Pisică a învăţat să deschidă uşa chichineţei. O trimit înapoi, dar ea mă ignoră şi, după ce repun la locurile lor un teanc de casete video returnate, o găsesc instalată pe scaunul meu de la tejghea, drept care trebuie să mă declar mulţumit cu un taburet şchiop. Fujifilm anunţă ora: 10:26. Magazinul se-nchide.

♎

2 septembrie

Vremea, tot fierbinte, dar se mai răcoreşte seara. Astăzi am primit scrisoarea de la tine, Takara, şi pachetul de la Mama şi Yaeko, prin care mi-au trimis centura cu o mie de ochiuri. Dată fiind natura specială a misiunii mele de atac, monedele de cinci yeni cusute în centură nu mă vor feri de moarte, dar eu mă voi încinge cu ea, ori de câte ori mă voi urca la bordul torpilei mele *kaiten*. Abe, Gotō, Kusakabe şi eu ne citim fiecare, cu voce tare, scrisorile primite de acasă, iar eu m-am simţit mândru ca un *tengu*, când le-am spus că fratele meu mai mic a fost numit deja comandant-adjunct de pluton la fabrica de cartuşe. Jocurile tale

seamănă cu pregătirea militară autentică – să ataci Roosevelţi şi Churchilli cu baionete de bambus. Gândurile mi se îndreaptă şi către Yaeko, la fabrica de paraşute. Cusăturile ei le-ar putea salva vieţile foştilor mei colegi de promoţie de la Academia Aeriană a Marinei, de la Nara. Probabil că Mama se simte îndurerată să dea piese din tezaurul familiei Tsukiyama pe orez, dar ştiu că Tata şi strămoşii noştri sunt înţelegători. Războiul modifică regulile. Bine faci că aplici X-uri din bandă adezivă pe ferestre, care să le protejeze de exploziile bombelor. Nagasaki s-a numărat întotdeauna printre cele mai norocoase oraşe. Dacă s-ar întâmpla să fie ţinta unor eventuale raiduri, inamicul ar ţinti şantierele navale mai degrabă decât partea noastră de oraş. Oricum ar fi, orice măsură de precauţie merită să fie luată.

Îţi voi scrie, cât de curând, un răspuns la scrisoarea ta. De-acum, înţelegi de ce nu pot să-ţi răspund la toate întrebările pe care mi le pui.

9 septembrie

Vremea, caldă, blândă, înmiresmată. Astăzi împlinesc douăzeci de ani. Ar fi inadecvat să-mi sărbătoresc ziua de naştere într-un moment de necesitate naţională, aşa că, după o şedinţă de studiere a focosului, m-am strecurat afară, înaintea cinei. Plin de recunoştinţă, am acceptat apusul soarelui drept cadou de aniversare. Pe Marea Interioară, apusurile de soare sunt cu totul aparte. Cel din această seară avea culoarea dulceţii de prune pe care o face Yaeko. Ţii minte povestea lui Urashima Tarō? Cum a salvat el ţestoasa uriaşă, după care a rămas în palatul subacvatic timp de trei zile, dar, când a revenit la suprafaţă, trei generaţii se perindaseră prin viaţă? M-am întrebat cum se va prezenta locul acesta peste nouăzeci de ani, când Marele Război din Asia de Est va fi devenit o îndepărtată amintire. Să-ţi aduci copiii pe insula Ōtsushima, după ce vom câştiga războiul. E delicioasă, plătica de mare de aici, la fel şi stridiile din Marea Interioară. Mă pregăteam să mă duc înapoi la sala de mese, când i-am văzut apărând pe Abe, Gotō şi Kusakabe. Nu ştiu cum, dar Abe aflase despre ziua mea de naştere şi-i spusese doamnei Oshige, care izbutise, iar nu ştiu cum, să pregătească frigărui de pui, înfipte pe beţe. Kusakabe a făcut un foc şi ne-am luat cina chiar acolo, pe ţărmul mării, cu nişte *saké* de casă, pe care Gotō şi-l însuşise de la un asistent de la cantină. Băutura era destul de tare, cât să ne paralizeze feţele, dar nici o masă n-a mai avut aşa un gust bun – cu excepţia celor făcute de Mama.

13 septembrie

O dimineaţă caldă, o după-amiază înăbuşitoare. O epidemie de gripă a cuprins toată baza. Şi eu am stat la infirmerie timp de douăzeci şi patru de ore, având o temperatură de 39 de grade. Acum, sunt în convalescenţă. Am suferit şi de vise ciudate. Într-unul dintre ele, eram în torpila mea *kaiten* şi dădeam ocol Insulelor Solomon, în căutarea unui portavion inamic. Atât de albastru era totul în jur. Mă simţeam indestructibil, ca un rechin. Brusc, m-am trezit în *kaiten* cu fiul doamnei Shiomi, băiatul care s-a lăsat călcat de un tanc rusesc la Nomonhan, având asupra lui o bombă. „Nu te-a informat nimeni? Războiul s-a încheiat“, mi-a spus. L-am întrebat cine a învins, şi atunci am observat că lui Shiomi îi lipseau ochii. „Împăratul îi distrează pe americani cu vânători de raţe în incinta palatului. În felul ăsta, caută să-şi salveze pielea.“ Am decis că trebuia să pătrund în portul Tōkyō şi să scufund măcar un vas inamic, aşa că mi-am cârmit înspre nord torpila *kaiten*. Acceleraţia mi-a împins corpul înapoi şi, când m-am trezit, mă simţeam ca şi cum aş fi ţinut minte propria mea naştere – sau poate moarte, data trecută sau data viitoare. Kusakabe şi Gotō mi-au făcut o vizită mai târziu, ca să-mi împărtăşească notiţele pe care şi le luaseră la cursul de navigaţie, dar eu nu le-am suflat o vorbă despre visul avut.

2 octombrie

Burniţă – toată ziua. Amplasamentele ţintelor unităţii noastre, Kikusui, au fost anunţate în cadrul unei reuniuni secrete, în această după-masă. Submarinele I-47 şi I-36 au primit cap-compas către Ulithi, o lagună de mari dimensiuni din Filipine, cucerită de americani cu numai zece zile în urmă. I-37 şi I-333 vor ataca simultan locul de ancorare din Pasajul Kossol, în Insulele Palau. Scopul unui atac simultan în două locuri este acela de a provoca daune cât mai mari moralului inamic. Takara, tu caută Insulele Palau în atlasul rămas de la Tata. Vezi acolo cât de însufleţitor de albastre sunt acele mări. Iar dacă te vei întreba unde mă aflu, ţine minte: fratele tău e totuna cu albastrul mării.

Lipsa de armonie se adânceşte între Abe şi Kusakabe. Comandantul nostru de unitate l-a provocat pe Kusakabe la o partidă de şah, iar el a refuzat. Abe l-a tachinat: „Te temi să nu pierzi, cumva?“ – la care Kusakabe i-a dat un răspuns cel puţin straniu: „Mă tem ca nu cumva să câştig“. Lui Abe i-a pierit zâmbetul, dar se vedea clar că era iritat. N-ar trebui să se certe în acest fel nişte fraţi care urmează să moară împreună.

10 octombrie

Vreme senină. Rouă pe iarbă, azi-dimineaţă. Mâzgă, echipa lui de la sol şi eu ne împingeam torpila *kaiten* către cheiul de lansare, în această după-amiază, când a început să sune sirena de raid aerian. Nu aveam programat nici un exerciţiu. Tunelul s-a umplut de oameni de la cheiul de lansare, în timp ce comandantul striga ordine prin difuzoare. Rezerva de TNT a fost asigurată în buncărul de mare adâncime, submarinele au fost scoase în afara golfului, şi cu toţii am aşteptat, anxioşi, zgomotul bombardierelor B29. Dacă vreo bombă nimereşte cumva direct atelierele mecanice, întregul proiect ar putea fi întârziat câteva săptămâni cruciale. Mâzgă s-a întrebat cu voce tare dacă un atac împotriva zonei continentale însemna că americanii atacau deja şi Okinawa. Auzim atâtea zvonuri, în schimb veştile concrete sunt foarte puţine. După vreo patruzeci de minute de nervozitate, a sunat şi sirena de încetare a pericolului. S-ar putea ca vreo santinelă cu nervii încordaţi să fi confundat avioanele noastre Zero cu altele, inamice.

13 octombrie

După-amiaza – un soare plăcut. Până seara – înnorat. Recitind acest jurnal, observ că nu ţi-am descris atmosfera din incinta bazei. Este unică, după experienţa mea. Ingineri, instructori, piloţi şi stagiari – cu toţii lucrează pentru atingerea unui scop comun. Atât de viu ca în săptămânile acestea nu m-am simţit niciodată. Viaţa mea are o semnificaţie – să-mi apăr Patria. Disciplina e severă. Îndeplinim aceleaşi exerciţii şi suntem supuşi aceloraşi inspecţii ca oricare altă bază militară. Dar excesele din cazărmile obişnuite, unde proaspeţii recruţi sunt puşi la corvezi, unde soldaţii sunt atârnaţi de picioare, cu capetele în jos, şi bătuţi – aşa ceva nu se cunoaşte pe insula Ōtsushima. Ne primim raţiile uzuale de ţigări şi bomboane, şi orez alb, adevărat. Singurul meu regret este că nu-mi pot împărţi mesele cu tine, cu Mama şi Yaeko. Totuşi, îmi pun deoparte bomboanele pentru tine, Takara, şi refuz să le pun la bătaie la tot felul de jocuri, cum procedează Gotō şi majoritatea colegilor mei de stagiatură.

18 octombrie

Toată ziua, ploaie neînteruptă. Am aflat că *Zuikaku* este şi acum în stare de plutire şi că, prin urmare, Tata este încă în viaţă – aproape cu siguranţă! Abe mi-a creat posibilitatea să utilizez canalele militare pentru a expedia o telegramă către Mama, de îndată ce am aflat. Am primit vestea de la Tsuyoshi Yokota,

căpitanul submarinului I-333, care a andocat astăzi pe insula Ōtsushima. Căpitanul Yokota s-a întreţinut cu amiralul Kurita, la bordul vasului *Atago*, în urmă cu doar şapte zile, în timp ce se afla în misiune de patrulare în golful Leyte. Vestea că Tata este încă bine-sănătos şi se gândeşte la noi mă bucură până dincolo de cuvinte. Într-o bună zi, poate că va ţine în mâini chiar şi acest jurnal! Căpitanul Yokota zice că *Zuikaku* este considerat un vas fermecat, de la Pearl Harbor încoace. Reţine că poşta civilă îndreptată către Mările Sudului nu constituie o prioritate, aşa că tu nu te simţi descurajat, dacă nu auzi nimic. În această seară, a fost anunţată o permisie de patru zile pentru membrii grupului Kikusui, înainte să plecăm spre zona-ţintă.

20 octombrie

Zi senină, adieri înviorătoare. O întâmplare fericită atrage după sine o altă întâmplare fericită. La cină, comandantul Ujina a făcut anunţul la megafoanele din toată cazarma şi am aflat despre succesele extraordinare ale soldaţilor noştri *kamikaze*, de ieri, din Filipine. Cinci portavioane şi şase distrugătoare americane scufundate! Într-un singur asalt! Cu siguranţă că şi sălbaticii de americani îşi vor da seama de cât de lipsită de orice speranţă ar fi o invazie a insulelor noastre naţionale. Locotenentul Kamibeppu s-a ridicat în picioare pe bancă şi a propus un toast pentru sufletele bravilor aviatori care şi-au dat vieţile pentru iubitul nostru împărat Hirohito. Rar mi-a fost dat să aud un discurs atât de înălţător: „Spiritul pur sau metalul? Care este mai puternic? Spiritul încovoaie metalul şi-l străpunge cu găuri! Metalul nu poate provoca mai multe daune spiritului pur, decât poate o pereche de foarfeci să taie un fuior de fum!“ Recunosc: mi-am şi închipuit ziua în care asemenea toasturi vor fi propuse pentru sufletele noastre.

28 octombrie

Astăzi, o ploaie uşoară. Noile torpile *kaiten* ale submarinului I-333 au devenit operaţionale. Sunt mai uşor de manevrat, decât cele de antrenament. După o sesiune de testări mai îndelungată decât era de aşteptat, mă întorceam, alergând prin ploaie, peste platoul de exerciţii fizice şi aproape că m-am ciocnit de Kusakabe, care stătea rezemat de peretele magaziei cu provizii şi se uita fix şi concentrat în pământ. L-am întrebat ce anume îi captase atenţia. Kusakabe mi-a făcut semn înspre o baltă şi a zis, cu jumătate de glas: „Cercuri se nasc, în timp ce alte cercuri, născute în urmă cu o secundă, trăiesc. Cercuri trăiesc, în timp ce alte cercuri, născute în urmă cu o secundă, mor. Cercuri mor, în timp ce alte

cercuri se nasc.“ Un comentariu tipic pentru Kusakabe. I-am spus că el ar fi trebuit să se nască preot-poet rătăcitor. Mi-a răspuns că poate a şi fost, cândva. Ne-am uitat amândoi la bălţi, o vreme.

2 noiembrie

Ultimele călduri din 1944. Abia m-am întors de la Nagasaki, pentru ultima oară. Amintirile de acolo sunt şi ale tale, Takara, deci nu am nici un motiv să le descriu aici. Încă mai simt gustul *yōkan*-ului făcut de Mama şi al tocăniţei de dovleac de la Yaeko. Drumul cu trenul a durat mult, pentru că locomotiva s-a stricat întruna. Vagonul militar fusese rechiziţionat de un grup de ofiţeri de ranguri înalte, aşa încât eu am călătorit într-un vagon ticsit de refugiaţi din Manchūkuo[110]. Poveştile pe care le spuneau, despre cruzimea sovieticilor şi trădările servitorilor chinezi, erau cumplite. Cât de recunoscător sunt că Tata nu li s-a alăturat niciodată coloniştilor, în ultimele două decenii. O fată, mai mică decât tine, călătorea de una singură, în căutarea unei mătuşi de la Tōkyō. Se afla pentru prima oară în Japonia. Purta la gât o urnă conţinând cenuşa tatălui ei, care murise la Sasebo. Se temea să nu adoarmă şi să treacă de Tōkyō, despre care îşi imagina că era un oraş mic, la fel ca orăşelul de frontieră din care provenea ea. Credea că-şi putea găsi mătuşa întrebând, aşa, din om în om. La Tokuyama, i-am dat jumătate din banii mei, înfăşuraţi într-o batistă, şi am plecat, înainte să apuce ea să refuze. Mă tem pentru acea fată. Mă tem pentru toţi şi toate.

— Golemul este cu totul altceva decât un zombi, explic, stând gol, cu duşul proaspăt făcut, în bezna chichineţei mele, şi discutând la telefon, după miezul-nopţii, cu Ai Imajō. Sigur că şi unul, şi celălalt sunt ne-morţi, dar golemul îl modelezi din noroiul cimitirului, după chipul mortului de dedesubt, după care-i înscrii pe piept runa lui. Nu poţi să omori un golem, decât dacă-i ştergi runa. Pe zombi îl poţi decapita uşor, sau îi poţi da foc, dacă ai un aruncător de flăcări. De făcut, îl faci din porţiuni de cadavru, de obicei furate de la morgă sau, dacă nu aşa, poţi să readuci la viaţă, pur şi simplu, nişte cadavre pe jumătate putrezite.

— Să fie, oare, necrofilia disciplină obligatorie în liceele din Kyūshū?

— Acum lucrez într-un magazin de casete video. Trebuie să ştiu lucrurile-astea.

— Schimbă subiectul.

— Foarte bine. Cu ce anume?

— Eu te-am întrebat prima.

— Bine, uite: am vrut întotdeauna să ştiu care e sensul vieţii.

— Să mănânci îngheţată de nuci macadamia şi s-asculţi Debussy.

— Răspunde serios.

Ai Imajō fredonează, înainte de-a schimba macazul. Zice:

— Întrebarea ta este greşită rău de tot.

Mi-o şi închipui aici, întinsă lângă mine.

— Zău? Şi care ar trebui să fie întrebarea mea?

— Ar trebui să fie asta: Care e pentru *tine* sensul vieţii? Uite, de exemplu, *Clavecinul bine temperat*, al lui Bach. Pentru mine, înseamnă armonie la nivel molecular. Pentru tatăl meu, înseamnă o maşină de cusut stricată. Pentru Bach însuşi, înseamnă bani cu care să-l plătească pe cel care-i furniza lumânările. Cine are dreptate? Individual vorbind, fiecare dintre noi. La modul general, nici unul dintre noi. Încă te mai gândeşti la fratele bunicului tău şi la torpila lui *kaiten*?

— Presupun că da. Sensul vieţii, în viziunea lui, era unul de-o valabilitate solidă ca piatra.

— Pentru el, da. Să-ţi sacrifici viaţa pentru gloria de moment a unei clici militariste, mie nu mi se pare deloc ilustrarea „valabilităţii“. Pentru fratele bunicului tău, în schimb, faptul că eu învăţ să cânt la pian atât de bine cât îmi îngăduie creierul, nervii şi muşchii mei laolaltă, probabil că nu pare deloc ceva care să merite – moment în care Pisică îşi face intrarea în chichineaţă. Ai Imajō mai zice: Poate că sensul vieţii rezidă, tocmai, în căutarea sensului vieţii.

Pisică lipăie apă, în lumina însetată a lunii.

— Atâta spaţiu! îmi zbiară Buntarō la telefon, într-o dimineaţă cu mult vânt. Ce să faci cu-atâta spaţiu? De ce n-am venit aici încă de-acum câţiva ani? A durat mai puţin zborul cu avionul, decât îmi petrec la dentist. Ştii când a fost ultima oară când am plecat din Tōkyō în vacanţă?

— Ă-ă, zic, înăbuşindu-mi un căscat.

— Păi, aia e, că nici eu nu ştiu, băiatule. Când am ajuns la Tōkyō, aveam douăj’doi de ani. Firma la care lucram făcea transformatoare şi mă trimisese în stagiatură. Am coborât în gara din Tōkyō, şi mi-au trebuit douăzeci de minute numai ca să găsesc ieşirea. Mă-ntrebam dac-o să *detest* vreodată să-mi irosesc viaţa, trăind într-o asemenea gură de iad! Şi, după douăj’ de ani, uite ce-am făcut. Să te fereşti, băiatule, de vacanţele în paradis. Te gândeşti prea mult la tot

ce n-ai făcut în viaţă.

— Toată lumea se trezeşte aşa devreme, în paradis?

— Nevastă-mea s-a trezit înaintea mea. S-a plimbat pe plajă, pe la umbra palmierilor. De ce-o fi oceanul atât de… cum să zic… atât de albastru? Se-aud valurile, cum se sparg, din balconul nostru. A găsit, nevastă-mea, o stea-de-mare, eşuată pe ţărm. O stea-de-mare autentică, vie.

— Bravo ţie, cu marea. Voiai săăă… discuţi despre ceva cu mine, în mod special?

— Ei, da. Mă gândeam să te-ajut să-ţi rezolvi problemele.

— La care dintre ele te… gândeai, propriu-zis?

— La problemele tale cu magazinul.

— Cu Steaua Căzătoare? N-am nici o problemă.

— Nici una?

— Nici măcar o problemă.

— Aha…

— Du-te înapoi în paradis, Buntarō.

Încerc s-adorm la loc – am vorbit cu Ai Imajō la telefon până după trei dimineaţă –, dar mintea mea s-a băgat în priză. Fujifilm arată 07:45. Pisică mai lipăie nişte apă şi pleacă la muncă. Dimineaţa îşi intră singură în drepturi. Zdrăngăn câteva acorduri de blues la chitară, îmi fumez ultimele trei ţigări Lucky Strike, mănânc iaurt – după ce dau la o parte, cu linguriţa, o colonie de mucegai – şi ascult nişte *Lapte şi miere*[111]. Un zmeu de lumină de soare o cuprinde pe Anju, cea din ramă.

De două zile fusese dată dispărută, dar nimeni n-a avut cruzimea să-mi spună să renunţ la speranţă. Turiştii, ce-i drept, sunt mereu daţi dispăruţi pe Yakushima, şi adesea revin – ori sunt salvaţi – după câte o zi sau două. Dar localnicii nu sunt niciodată chiar atât de proşti, nici măcar localnicii în vârstă de unşpe ani – cu toţii ştiam că Anju se înecase. Fără nici un rămas-bun – se dusese, şi gata. Bunica mea îmbătrânise cu zece ani până a doua zi dimineaţa, şi se uita la mine ca şi cum n-ar fi ştiut cine eram. Nu mi-a făcut cine-ştie-ce mare scenă, în dimineaţa în care am plecat. O ţin minte, cum stătea la masa din bucătărie – mi-a spus că, dacă eu n-aş fi plecat atunci la Kagoshima, nepoata ei ar mai fi fost în viaţă. Ceea ce – m-am gândit la vremea respectivă şi mă gândesc şi acum – era mai mult decât adevărat. Mi s-a părut insuportabil să fiu înconjurat de hainele, şi jucăriile, şi cărţile lui Anju, aşa că m-am dus pe jos până la ferma

unchiului Portocală, şi mătuşa mi-a eliberat un colţ în care să dorm. Ofiţerul Kuma ne-a făcut o vizită mai pe seară, ca să-mi spună că fuseseră întrerupte căutările după trupul lui Anju. Verişoarele mele Portocală, toate mai mari decât mine, au hotărât că era cazul să mă ajute să trec mai uşor peste suferinţă – îmi spuneau întruna că era foarte bine dacă plângeam, că-nţelegeau cum trebuia să mă simt, că nu eram eu vinovat de faptul că Anju se-necase, că-i fusesem întotdeauna un frate bun. La fel de insuportabilă era şi compasiunea celorlalţi. Făcusem un schimb: sora mea contra unui gol care nu avea să se mai repete niciodată. Aşa c-am fugit. Fugitul e simplu pe o insulă cum este Yakushima – pleci, până să se dumirească babele şi ceaţa s-o ia înapoi spre casă, adică spre mare, mergi agale pe aleile acoperite de streşini, traversezi drumul de coastă, ocoleşti câmpurile de ceai şi livezile de portocali, linişteşti un câine de la vreo fermă, care te latră, pătrunzi în pădure şi începi să urci.

După ce capul Zeului Tunetului a dispărut în ocean, am luat-o pe marginea falezei de deasupra casei bunicii mele. Nici o lumină aprinsă. O dimineaţă de toamnă, când nu trec niciodată mai mult de zece minute fără să plouă. Am urcat. Nişte căderi de apă fără nume, frunze cu aspect ceruit, fructe de pădure în băltuţe de culoarea jadului. Am urcat. Crengile atârnau, ferigile se desfăceau în evantai, rădăcinile-mi puneau piedică. Am urcat. Am mâncat alune de pădure şi portocale, ca să fiu sigur că puteam să mă fac nevăzut suficient de sus şi de adânc. O lipitoare pe picior, tăcerea era palpabilă, ziua se strângea într-o după-amiază cenuşie, n-aveam noţiunea timpului. Am urcat. Un cimitir de copaci, un pântec de copaci, un război de copaci. Năduşeala s-a răcit. Am urcat. Acolo, sus-sus, totul era acoperit de muşchi. Muşchi plin de viaţă ca durerea, pufos ca zăpada, păros ca picioarele de tarantulă. Dacă dormeai acolo, te acoperea şi pe tine muşchiul. Picioarele mi s-au înţepenit şi-mpleticit, aşa că m-am aşezat, şi hop şi luna pâcloasă peste mine, printr-un fel de luminator de-al pădurii. Mi-era frig, şi m-am cuibărit în pătura pe care mi-o adusesem, la adăpostul unei ruine de cedru străvechi. Nu-mi era teamă. Trebuie să-ţi atribui o valoare, ca să te temi. Şi totuşi, pentru prima oară după trei zile, voiam ceva. Ca stăpânul pădurii să mă transforme în cedru. Cei mai bătrâni dintre insulari spun că, dacă te prinde noaptea în munţii din interior, când stăpânul pădurii îşi numără copacii, te socoteşte şi pe tine la numărătoare şi te transformă în copac. Animalele chemau, întunericul roia, frigul îmi ronţăia degetele de la picioare. Mi-o aminteam pe Anju. Cu tot frigul, am adormit. Cu toată oboseala, m-am trezit. O vulpe albă călca grijuliu pe un trunchi de copac prăbuşit. S-a oprit, şi-a întors capul şi m-a

recunoscut cu nişte ochi mai mult decât umani. Ceaţa plutea prin spaţiile dintre crengile mele, şi păsările cuibăreau în ceea ce fusese odată urechea mea. Aş fi vrut să-i mulţumesc stăpânului pădurii, dar nu mai aveam gură, de-acum. Nu-i nimic. Nu mai conta nimic, niciodată. Când m-am trezit, înţepenit, nu copac, ci tot băiat cu mucii atârnându-i de nas, cu gâtul strâns de-o răceală, am plâns, şi-am plâns, şi-am plâns, şi-am plâns, şi-am plâns, şi-am plâns, şi-am plâns…

Laptele şi mierea s-au terminat, *discman*-ul meu se opreşte cu zgomot. Zmeul de lumină de soare s-a mutat pe raftul meu cu nimicuri, de unde stă cu ochii pe mine Gândac, bâţâindu-şi antenele. Sar în picioare, apuc moartea-gândacilor, dar Gândac al meu o ia la goană-n jos, prin crăpătura dintre perete şi podea – împroşc aproape o treime din doză şi rămân aşa, în postura de vânător de mamuţi, golit de orişice. Am fugit în partea interioară a insulei, ca să pricep de ce Anju crescuse odată cu mine, celulă de celulă, zi de zi, dacă tot avea de gând să moară înainte să-mplinească doişpe ani. Răspunsul acesta nu l-am descoperit niciodată. Am coborât pe acelaşi drum, fără alte necazuri, a doua zi – familia Portocală trecuse prin istericale colective în legătură cu mine –, dar, privind retrospectiv, oare am părăsit vreodată, cu adevărat, interiorul acelei insule? Îşi are aşa-numitul Eiji Miyake rădăcinile încă pe Yakushima, transformat prin magie într-un cedru, pe un versant de munte pierdut în ceţuri, aşa încât căutarea tatălui meu nu e decât un vag şi efemer… nimic? Fujifilm zice că trebuie să pregătesc Steaua Căzătoare pentru o nouă zi de comerţ. Încă o zi prea ocupată ca să mă mai gândesc la ce înseamnă tot şi toate. Ce noroc pe mine!

7 noiembrie

Vreme blândă, nori ca solzii de peşte. Sunt în dormitorul comun, după banchetul dinaintea deplasării. M-am îndopat cu peşte, orez alb, alge de mare uscate, castane ale victoriei, fructe la conservă şi *saké*, oferit de însuşi împăratul. Pentru că astăzi a fost o vreme aşa de frumoasă, ceremonia de absolvire a promoţiei Kikusui s-a ţinut afară, pe terenul pentru exerciţii fizice. Toată lumea din incinta bazei a fost prezentă, de la comandantul Ujina, până la cel mai umil ajutor de la bucătărie. Drapelele cu soarele răsărind, cele din bază şi cele de pe nave şi sumbarine, au fost ridicate la unison. O formaţie de alămuri a intonat *Kimigayo*[112]. Am purtat uniforme confecţionate special pentru divizia de torpile *kaiten*: negre, cu marginile de culoarea cobaltului şi cu crizanteme verzi brodate pe pieptul stâng. Vice-amiralul Miwa, de la Flota VI, ne-a făcut onoarea unei

adresări personale. Este un orator minunat, precum şi un strateg naval fără pereche. Vorbele lui ni s-au gravat în inimi: „Voi sunteţi răzbunătorii, ajunşi, în fine, faţă-n faţă cu cei care vor să-i ucidă pe taţii voştri şi să le violeze pe mamele voastre. Nu veţi mai cunoaşte liniştea şi pacea dacă daţi greş! Moartea e mai uşoară decât o pană, în schimb datoria e mai grea decât un munte! *Kai* şi *Ten* înseamnă «Întoarcere» şi «Cer» – iată de ce vă îndemn: Întoarceţi-vă la ceruri, pentru ca lumina să strălucească iarăşi peste pământurile zeilor!“ Unul câte unul, am urcat pe podium, şi viceamiralul ne-a înmânat câte o bentiţă *hachimaki*, pe care să ne-o legăm în jurul capetelor, precum samuraii din vechime, şi câte o sabie pentru *seppuku*, ca să nu uităm că vieţile noastre îi aparţin Majestăţii-Sale Imperiale şi să ne salveze de la ruşinea de a ne preda, în cazul în care vreun dezastru ne-ar împiedica să ne lovim fiecare ţinta. În timpul intonării de final a imnului *Kimigayo*, ne-am înclinat în faţa portretului imperial. Pe urmă, un preot ne-a condus la un altar *shinto*, ca să ne rugăm pentru glorie.

Abe, Gotō şi Kusakabe le adresează scrisori familiilor, aşa că voi face şi eu acelaşi lucru, adăugând şi nişte şuviţe de păr şi unghii, pentru incinerare. Îmi voi scrie ultimele porunci către tine în acea scrisoare, dar le reiterez şi aici: Takara, eşti capul interimar al familiei Tsukiyama, până când se întoarce Tata. Indiferent de încercările prin care vei trece, păstrează sabia. Impune-le fiilor tăi, şi fiilor acelora, integritatea şi puritatea descendenţei de sânge a neamului Tsukiyama. După zeificare, sufletul meu va poposi la templul imperial Yasukuni, alături de puzderia de fraţi care, la fel ca şi mine, şi-au încredinţat vieţile împăratului. Vino să te rogi, adu şi sabia şi fă în aşa fel ca lumina să danseze pe lama ei. Te voi aştepta.

8 noiembrie

Vremea: senină, ceţoasă. Frunzele de arţar sunt de un stacojiu înflăcărat. Submarinul I-333 a plecat de pe insula Ōtsushima. Ceremonia de plecare s-a ţinut pe chei, la ora 09:00 dimineaţa. O echipă de cineaşti era de faţă, ca să filmeze un material pentru buletinul de ştiri, cu plecarea noastră. Am făcut cu mâna spre cameră, când am trecut prin faţa ei – să ştii, Takara, dacă tu şi prietenii tăi mă vedeţi la cinematograf, la Nagasaki. Locotenentul Kamibeppu a ţinut un mic discurs în numele unităţii Kikusui, mulţumindu-le instructorilor noştri, scuzându-se pentru gafele noastre şi angajându-se că fiecare pilot de torpilă *kaiten* va face totul pentru ca ţara noastră să fie mândră de noi. După aceea, fiecare în parte i-a mulţumit doamnei Oshige. Biata femeie s-a şi înecat de

emoţie şi n-a fost în stare să spună o vorbă, dar vorbele pot mânji mesajul sufletului. Ofiţerii ne-au închinat toasturi cu libaţii *omiki* şi s-au îmbarcat pe submarin cu strigăte de *Banzai* – „Zece mii de ani să trăieşti!“ Noi ne-am postat fiecare pe torpila lui *kaiten* şi le-am făcut şi noi cu mâna colegilor de promoţie rămaşi pe ţărm, până am dat ocol promontoriului vestic al insulei Ōtsushima. O mică flotilă de bărci de pescuit şi canoe de antrenament ne-au escortat până în largul mării. Gotō se uita la fetele pescarilor, prin binoclul lui Kusakabe. Tocmai ne-a informat Abe că verificările de mentenanţă au fost devansate cu o oră, aşa că las pe mâine prezentarea submarinului I-333.

9 noiembrie

Vremea: ploaie dimineaţa; după-amiaza – senin, cu valuri zdravene. Gotō, care le are cu vorbele, descrie viaţa de pe un submarin spunând că eşti „vârât într-o sticluţă subţire, bine astupată cu un dop şi azvârlită într-un torent“. Într-o asemenea sticluţă subţire, încap compartimentul torpilelor de la prova, secţiunea ofiţerilor, bateria din faţă, camera pompelor, turnul-castel, sala de comandă, sala de mese, secţiunea echipajului, cu 60 de locuri, sălile motoarelor prova/pupa, compartimentul torpilelor de la pupa. Mâzgă asemuieşte submarinul I-333 cu o balenă de fier. Mă uimesc marinarii din echipaj: sunt în serviciu activ de la începutul războiului, cu numai zece zile de permisie pe uscat! După numai o zi, mie deja îmi vine să fug, sau măcar să arunc o minge de baseball. Mi-e dor de saltelele noastre de pe Ōtsushima; aici, pe I-333, dormim pe nişte poliţe înguste, cu proptele laterale, care să ne împiedice să cădem. Aerul e stătut, iar lumina are o nuanţă de sepia. Trebuie neapărat să imit şi eu rezistenţa echipajului. Chiar şi mersul simplu presupune o contorsionare, mai ales la începutul unui voiaj, când coridoarele sunt folosite ca spaţiu de depozitare pentru alimente. În doar două locuri poţi fi singur. Unul este zona torpilelor *kaiten*, unde se poate ajunge din interiorul submarinului, pe nişte conducte special adaptate, care leagă puntea submarinului de chepengul inferior al torpilei *kaiten*. Celălalt e toaleta, deşi toaletele de pe submarine descurajează statul prea mult înăuntru. În plus, căpitanul Yokota ne-a îngăduit să folosim castelul, când sunt condiţii adecvate. Bineînţeles, trebuie să-l informez pe ofiţerul de serviciu dacă mă urc pe punte, ca să ştie de unde să mă ia, în caz că trebuie făcută vreo scufundare de urgenţă. După sesiunea de antrenamente fizice de seară, m-am dus lângă stegarul aflat la postul de observaţie, în partea de tribord a turnului-castel. Noaptea, sala de comandă este „pregătită de întuneric“ – numai luminile roşii sunt permise, astfel

încât căpitanul sau observatorii să poată comuta deasupra sau dedesubtul punţii, fără să afecteze vederea pe timp de noapte. Am stat şi m-am uitat la spuma împrăştiată de provă şi la siajul de spumă de la pupa. În nopţile cu lună, acestea două sunt marcajele preferate ale bombardierelor. Stegarul mi-a spus că linia de coastă dinspre apus era capul Sata-misaki, din prefectura Kagoshima. Capătul Japoniei s-a pierdut în norii stacojii.

— Eiji Miyake!!!

Masanobu Suga, întrupat din noaptea de neon de afară, dă buzna în Steaua Căzătoare, se-mpiedică şi şterge pe jos cu el însuşi. Dă cu nasul de podea şi rânjeşte către mine – e-atât de beat, încât creierul lui nu reuşeşte să priceapă cât de rău îl doare tot restul corpului. Cum-necum, şontâcăind, se ridică într-un singur genunchi, de parc-ar avea intenţia să mă ceară în căsătorie. Din spatele tejghelei, mă reped să-i recuperez ochelarii, până nu şi-i face singur ţăndări. Suga, în schimb, crede că vreau să-l ajut să se ridice, şi mă-mbrânceşte cu cotul, zicând:

— Las'mă-n pace!!

Se ridică în picioare, stabil ca o girafă nou-născută, şi cade înapoi pe spate, peste un rastel cu filme de război. Rastelul se răstoarnă, şi o sută de cutii de casete video formează o cascadă. O clientă – una singură, din fericire – se uită la noi cu nişte priviri precum razele morţii, prin ochelarii format semilună. Suga se uită urât la rastelul prăbuşit:

— Ai polter… geistere-aici, Miyake. Tre' să mă-ntin'acol-o clip-o clipă, doar o cli… – şi se-ndreaptă ca pe sârmă spre tejghea, înălţându-şi capul spre monitor. Zice: *Casablanca*…

De fapt, filmul este *Bladerunner*. Ridic înapoi la verticală rastelul şi-ncep s-adun cutiile cu casete. Suga-şi bâţâie capul în stilul unei marionete stricate. Zice:

— Miya…ki…

— Suga, mă bucur să te…

Dar Suga şi-a pierdut controlul asupra salivei. Stalactita de scuipat, i-o interceptez eu cu numărul din *Tokyo Post*.

— Nu beat. Io nu beat, niciodată. Nu io. Vesel, vesel, ve-ve-se-sel, da, poa', da' să pier' şiru', asta niciodată că nu. Zău.

Se scurge înapoi în genunchi, agăţându-se cu degetele de muchia falezei. Nici măcar unchiul Păcănele, când scapă la whisky, nu se face chiar atât de mangă.

— M-am du’ s’te caut. Coana Sa…sa-sa…ki ’ce c-ai plecat. Pa, pa, Ueno, pa, pa, proast-atmo…sferă proas’, da’ proastă-proast-atmo…sferă la Ueno, un’e toţi orfanii pierdu’şi-uita’ s-au aciu…it după război, şşş…tiai una ca asta? Mureau ca muşşş…tele bieţii de… bieţii de ei…

Lacrimile dau să-l podidească pe Suga, dar numai una o ia la vale pe obraji, printre pustule. Razele-Morţii, ochelarista, zbiară la noi pe un ton de alarmă de viol într-o bibliotecă:

— Prea mult! La cum vă comportaţi voi, ăştia, tinerii din ziua de azi, îmi vine să-mi vărs plămânii afară! – şi pleacă, până s-apuc eu să formulez o scuză.

Pentru o clipă, îmi doresc să-l văd pe Suga leşinând – aş putea pretinde că nu-l cunosc, şi-ar veni o ambulanţă să mi-l ia de pe cap. Îi spun:

— Suga! E cazul să te duci acasă! Ai băut prea mult!

Suga pufneşte pe nas şi se uită ţintă la mine cu nişte ochi umflaţi, ca de rechin. Zice:

— Făcu’ praf!

— Ştii să-mi spui adresa ta, Suga?

Îşi închide ochii şi-ntr-adins îşi izbeşte partea din spate a capului de partea din faţă a tejghelei, cât de tare poate, ceea ce, din fericire, nu înseamnă chiar foarte tare, pentru că funcţia de control al gâtului o are deconectată, dar şi aşa i se citeşte durerea pe chip. Îi pun o mână la ceafă, dar el îmi face vânt, cu toate puterile pe care le mai are.

— Făcu’ praf sun’, Miyake! Ce nu pricepi, dacă-ţ’ spun? Făcu’ praf! O singură gogoaşă! Pentr-o singură nenoroci’ de gogoaşă! Un copilaş, puţulică de grădiniţă, m-aştepta chiar după uşa brutăriei, plângea de ’ceai că-ies ochii din cap… – şi el însuşi începe chiar să plângă şi tremură tot, de-un tremurici cum au câinii speriaţi.

— Suga, îi spun, camera mea e-aici, mai sus, mă duc să…

— Una – *trosc!* – gogoaşă – *trosc!* – de căca’. Deschid uşa… puţulic-o şterge-afa’, repe’ de nici nu l-am văz’t – Suga-şi strânge ochii de durere. Ba’man ş’Robin îi scria pe trico’ lu’ ţâşti-bâşti ş’s-a dus to’ma-n mijlocu’ străzii… – Suga se smiorcăie şi respiră sacadat şi ciopârţit. E, şi ce crez’ c-am făcu’ Miyake? Crez’ c-am sări’ să-l scap, crezi? Nooo, Miyake, nooo, nooo, ie groasă, groasă, groasă rău de to’. Până-n măduva oaselor, Miyake. Am văz’t. Am auz’t. Audiovizual, ă? Maşina. Frâna. Puţulică. Poc, trosc, pleoşc. A zbura’ ţâşti-bâşti, zbura’ ca o pungă plină, ’odoronca-tronca, ca bila cân’ o loveş’ popica. Sânge pe şosea, pa’că era desena’ cu carioca… – Suga dă să tragă de propria faţă, cu

degetele strânse gheară, ca de frânghia paraşutei, aşa că-i apuc amândouă mâinile într-ale mele. Zice, pierzându-şi puterea de-a mai rezista: Mă-sa… m-a tras deoparte… da’ la o parte, urlând… Aaaahhaaaahhaaaahh!!… Am fugi’… fugi’…fugi’, Miyake, am fugi’, nu m-am uitat în urmă, fugi, Suga, fugi, cri-mi-na-lu-le… Criminalu’ de Suga – şi Suga-şi înghite găluşca de durere. Zice: Pun pariu c-acum ai vrea să fi otrăvit ananasu’ ăla, ă? Al’fel cum crezi că m-am ales cu pielea asta ca brânza coaptă pe pizză? Făcu’ praf. Trec strada, -l vă’ pe ţâşti-bâşti. Oriunde-l vă’ pe ţâşti-bâşti. Făcu’ praf sunt. Făcu’ terci era. Făcu’ terci – şi-şi închide ochii, în sfârşit.

Înţeleg. Iau cheia din sertarul casei de marcat şi-l duc pe Suga-n cârcă până sus.

— Buda. Să ştii că, dacă mi te pişi pe saltea, îţi dau cu aruncătorul de flăcări peste calculatoare, bine? Suga? M-auzi? – la care Suga dă din cap că da, prea năuc şi-mbârligat ca să mai verbalizeze. Mă găseşti la parter, îi spun.

Jos, la casă, aşteaptă o fată cu un tricou imprimat c-un cap de vacă. Şi-a luat orice casetă cu Brad Pitt pe care a găsit-o. Îşi studiază ceasul de la mână şi emite un oftat de suferinţă.

— ’Mi pare rău că te-am făcut s-aştepţi, îi spun – dar nu mă bagă-n seamă.

Îl aud pe Suga borând. La borâtul numărul unu, Văcăriţa se uită mirată. La borâtul numărul doi, Văcăriţa-şi încalcă legământul de non-interacţiune şi se uită la mine, căscând ochii la modul interogativ. La borâtul numărul trei, Văcăriţa zice:

— N-auzi nimic? – la care eu mă uit la ea ca la o ţicnită desăvârşită.

— Nimic. De ce?

Pleacă, şi eu m-apuc s-aranjez la loc, pe rastel, cutiile cu casete răvăşite pe jos. Aud apa trasă la closetul meu, ceea ce mi se pare destul de încurajator. Soseşte un torent de clienţi. Nici nu mai ştiu care e fiinţă umană şi care e replicant provenit din *Bladerunner*. Mă-ntreb de câţi ani o fi fost Suga „făcu’ praf“ de acea istorie personală. Uit că şi alţi oameni din lumea asta largă au sufletele zdrobite. Ora unşpe vine şi trece, dar noaptea de-afară nu dă semne de răcire. Aud o tropăială, două, la etaj – măcar nu am un cadavru în incinta magazinului, pe care să trebuiască să i-l justific lui Buntarō. Aud apa ropotind şi-mi închipui, în prima clipă, că zăpuşeala de-afară s-a transformat în ploaie, dar apoi îmi dau seama că nu – ca să răspund la ultima întrebare pe care mi-a pus-o cu trei săptămâni în urmă –, Suga nu se poate pişa drept. Încă un regal păstrat pentru mâine-dimineaţă. Dau cu o treaptă mai sus aerul condiţionat şi recuperez jurnalul

bunicului meu şi dicţionarul de caractere *kanji* de sub tejghea. Căldura dintre Subaru şi Takara, fratele lui mai mic, contrastează tare de tot cu atmosfera de răceală dintre tatăl meu şi Takara, bunicul meu. Faptul menţionat de amiralul Raizo, că între ei ar exista o „feudă“, mă face să mă simt nelalocul meu. Mătuşile de pe Yakushima s-au folosit de mine, fără probleme, ca de-o muniţie în bătăliile lor politicoase interminabile, drept care nu reuşesc să scap de senzaţia că mă aflu în pragul unei alte zone de război.

♎

10 noiembrie

Condiţiile prea vitrege nu îngăduie accesul pe punte. Abe ne reaminteşte că suntem părţi componente ale torpilelor *kaiten*, de neînlocuit. În plus, submarinul I-333 se scutură prea tare într-o parte şi-ntr-alta, ca să ne permită să facem verificările de mentenanţă la torpilele *kaiten*. Cu toţii am resimţit o anume rezervă care s-a instalat între noi şi echipajul submarinului. Poate că o anumită distanţă e firească, dar comportamentul membrilor echipajului aduce, uneori, a răceală. De exemplu, am descoperit că radiotelegrafistul clasa-întâi Hosokawa, de la comunicaţii, a crescut la Nagasaki şi, când ne-am încrucişat pe coridor, după cină, i-am vorbit în dialectul local. A părut surprins şi mi-a răspuns rigid, folosind limbajul formal. Când Abe a propus ca piloţii de torpile *kaiten* să contribuie la corvezile de curăţenie, căpitanul Yokota i-a replicat sever că oferta noastră era una generoasă, dar de neconceput. Abe crede că membrii echipajului ne consideră nişte zei în devenire şi nu fac decât să sufere de un exces de veneraţie. Gotō a precizat că trei ani şi jumătate de făcut slalom printre încărcăturile explozibile de adâncime ar pune presiune pe starea mentală a oricui. Kusakabe s-a lansat în speculaţii, spunând că s-ar putea ca restul oamenilor de pe submarin să ne considere nebuni. Asta l-a înfuriat pe Abe. Kusakabe a subliniat, calm, că marinarii de pe submarine îşi petrec viaţa scăpându-i morţii printre degete, în timp ce noi căutăm să ne aruncăm în braţele ei, cu capetele înainte. Abe a făcut uz de calitatea lui de şef şi le-a ordonat lui Kusakabe – şi lui Gotō să nu mai exprime niciodată asemenea gânduri, pentru c-ar însemna să le minimalizăm gazdelor noastre devotamentul şi patriotismul. Eu n-am zis nimic, de dragul armoniei dintre noi, dar eram de partea lui Gotō, în sinea mea. Chiar şi cei mai tineri membri ai echipajului au nişte priviri de oameni bătrâni.

11 noiembrie

Condiţiile meteo bune persistă. Mercurul din termometre se ridică, pe măsură ce marea se încălzeşte. Este imposibil de reataşat torpilele *kaiten* la puntea submarinului, odată detaşate, aşa că nu putem face teste de funcţionare cu vehiculele noastre. Totuşi, trebuie să petrecem un timp în torpilele *kaiten*, ca să verificăm dacă motoarele şi alte sisteme sunt în perfectă stare de funcţionare. Este mai mult decât o plăcere să vezi cum alunecă marea prin faţa periscoapelor de pe torpilele *kaiten*, mai ales atunci când I-333 este în submersie. Pe măsură ce ne îndreptăm spre sud, observ schimbări în regnul animal. De exemplu, astăzi am zărit un lamantin. Înota la fel cum ar înota o vacă. Am trecut printr-un banc de peşti tropicali, de culoarea gălbenelelor, a zăpezii şi-a liliacului. Doi delfini au apărut în această după-masă şi au înotat alături de noi. Păreau să râdă, creaturile, de un peşte atât de straniu. Măcar de ne-ar zâmbi şi norocul tot aşa, când vom pleca în misiune. Gotō ne-a spus un banc: „Dacă un bandit de chinez, un imperialist american şi un general englez ar sări de pe acoperişul unei clădiri deodată, care s-ar izbi primul de pământ?“ N-a ştiut nimeni să-i răspundă, aşa că tot Gotō ne-a spus şi poanta: „Ce contează?“

12 noiembrie

Vreme tunătoare, dar ploaia n-a început, deocamdată. Căpitanul Yokota critică pe faţă guvernarea de la Tōkyō – ca să nu spun mai mult. Dacă un civil s-ar exprima la fel de nerespectuos, cu siguranţă c-ar fi arestat de serviciile secrete. Astă-seară, la cină, căpitanul a destupat o sticlă de rom. Este o băutură cu care n-am avut niciodată de-a face, decât în poveştile cu piraţi din copilărie. Pot să spun cu certitudine că dezleagă limba. Ultimul a băut Abe, care nu-i obişnuit să bea, în schimb căpitanul Yokota poate s-o dea peste cap, de parc-ar fi un ceai rece într-o zi fierbinte. Căpitanul Yokota s-a dezlănţuit mai întâi la adresa Amiralităţii, pentru faptul că n-a învăţat nimic în urma dezastrului din atolul Midway[113] şi a preferat să interzică ştirile despre înfrângere şi să transforme termenul însuşi într-un tabu. „Singura strategie a Marinei noastre militare – potrivit căpitanului Yokota – este să ademenească inamicul într-o aşa-zisă «Înfruntare Navală Decisivă», precum bătălia pentru Tsushima, împotriva ruşilor. Numai că-n războiul ăsta n-o să se mai întâmple. Americanii nu-s chiar atât de proşti.“ Prim-ministrul Tōjō este „un idiot milităros cum nu se poate mai mare“, pentru c-a ordonat invadarea insulelor nelocuite din Alaska. „De ce? Ca să elibereze păsările marine de tirania anglo-saxonă?“ Prinţul Higashikuni este

„atât de prost, încât n-ar putea să verse pişatul dintr-o cizmă, nici dac-ar avea instrucţiunile scrise pe călcâi“. Gotō a râs, Kusakabe a zâmbit, iar Abe s-a înroşit la faţă, politicos. Eu nu eram sigur care ar fi fost răspunsul adecvat. Căpitanul Yokota susţine că terenurile petrolifere din Indiile de Est ar fi şi acum teritoriu japonez, dacă diversele ramuri ale forţelor armate japoneze ar fi luptat împreună, nu fiecare împotriva celorlalte, şi dacă s-ar fi lucrat mai serios la dezvoltarea tehnologiei radarului. Aşa, trebuie să recurgem la milogeală în faţa nemţilor, ca să ne dea şi nouă echipamente radar. Căpitanul Yokota, la fel, acuză Armata Imperială că se foloseşte de submarine, pe care nu le-a declarat Înaltului Comandament, ca de nişte „roabe“ cu care sprijină trupele blocate pe Rabaul şi alte insule ocolite de inamic. Cea mai îngrijorătoare dintre toate e convingerea căpitanului Yokota că ne-au fost sparte codurile secrete. Abe l-a contrazis, poate cam grăbit, în privinţa codurilor noastre, spunând c-au fost concepute de un criptolog de la Universitatea Imperială din Tōkyō, în aşa fel încât să fie indescifrabile de către o minte occidentală. Căpitanul Yokota i-a replicat că nici un criptolog de la Universitatea Imperială din Tōkyō nu a fost vreodată prins într-o ambuscadă în largul mării, de către o haită de distrugătoare care cunoşteau cu precizie amplasamentul vasului său.

— Dar dacă, zic, desfăcând răsucelile cordonului de la telefon – dar dacă ai dreptate, şi semnificaţia nu e decât ceva ce mintea „face“, cum se face că oameni diferiţi îi conferă vieţii semnificaţii diferite? Cum se face că unii nu au nici o semnificaţie a vieţii lor? Sau că uită semnificaţia de la care au plecat?

— Experienţe, influenţe, suferinţe, divorţuri. Ce e zgomotul *ăla*?

— Sforăie Suga.

— Ce mâţă sforăie-n asemenea hal?

— Suga e om – vorba vine.

— A… şi ce e Suga, un el sau o ea?

În zadar caut inflexiuni ale geloziei.

— Un el. Un prieten beat, care mi s-a prăbuşit în poală, departe de casă. L-am lăsat să doarmă la mine pe jos, dar el mi-a luat salteaua. Ce ziceai?

— Am uitat… Ba da, mi-am adus aminte. Vrei s-auzi ceva personal despre mine?

— Sigur că vreau, zic, ridicându-mă-n capul oaselor.

— Sunt o diabetică în toată puterea cuvântului. În fiecare seară, de

treisprezece ani încoace, îmi injectez insulină în braţ. Mă conformez unui plan alimentar. Dacă neglijez lucrurile astea, risc să dau în hipoglicemie. Dacă dau într-o hipoglicemie destul de gravă, risc să mor. Pentru mine, semnificaţia vieţii este să menţin un echilibru între nivelul glicemiei şi moarte. Oamenii care nu poartă în ei, în genele lor, bombe cu ceas, mai mult ca sigur că nu văd aceeaşi semnificaţie a vieţii. Poate că diferenţa cea mai clară dintre oameni este chiar asta: cum văd ei motivul pentru care sunt pe lume.

Suga mormăie-n somn. Ţigara mea luminează-n beznă.

— Mmm…

— Ce-i cu tine-n seara asta, Miyake?

Îmi scutur ţigara într-o doză de bere, devenită scrumieră.

— Pentru mine, semnificaţia vieţii a fost să-mi întâlnesc tatăl. Acum, sunt pe cale să-l întâlnesc – după aia, ce mai fac?

— De ce-ţi faci de-acum grijile astea?

— Habar n-am. Aşa-mi fac eu griji despre toate – nu mă pot abţine.

— Eiji Miyake, vreau să dorm cu tine chiar acum.

— *Poftim?!* zic, şi mă-nec, fiindcă am plămânii plini de fum.

— Glumeam. Ideea era să-ţi demonstrez că poţi să nu-ţi mai faci griji, dacă vrei cu adevărat. Oricum, Debussy nu-şi făcea niciodată griji despre semnificaţia vieţii.

— Debussy? În ce formaţie cântă?

— Claude Debussy. Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Claude Debussy… cânta la percuţie pentru Jimi Hendrix, corect?

— Nu fi blasfemator în legătură cu sacrul, nici măcar în glumă, fiindcă altfel or să-ţi ciugulească vulturii ficatul. L-am ales pe el pentru piesa de tonalitate din audiţia de mâine. Vrei s-auzi?

— Bineînţeles.

Asta-i ceva nou. Aud cum troncăne şi fojgăie pe-acolo, pe la ea.

— Întinde-te pe spate şi holbează-te la stele.

— Cerul nopţii de peste Kita Senju este numai obscuritate şi neon.

— Atunci, o să-ţi cânt *Et la lune descend sur le temple qui fut*.

— Ajutor!

— Şi luna coboară peste templul ce-a fost.

— Vorbeşti franceza la fel de bine cum le faci pe toate?

— Plănuiesc să fug în Franţa de când aveam şase ani, ţii minte?

— Franţa… Uite, asta chiar că-i o semnificaţie elegantă a vieţii.

— Şşşt, că altfel n-o s-auzi stelele.

Uleiul din tigaie sfârâie. Sparg şi-al doilea ou, simt colţuri de coajă între degete şi chestia aia cu consistenţă de spermă se revarsă-n tigaie. Îmi place felul în care partea străvezie se transformă-ntr-o masă albă. Salvez pâinea prăjită, aproape în timp util, dar tot râcâi arsura în chiuvetă. Mormanul de pe salteaua mea se mişcă – *Uuuoooeeeaaaiii!* Suga – o baracudă nedisimulată – îşi răsuceşte capul şi-şi conştientizează prezenţa în chichineaţa mea. Eu îmi sting ţigara Philip Morris într-o coajă de ou, trag perdelele, şi dimineaţa, dezgolită, se revarsă înăuntru, peste un teanc de vase de spălat de peste trei zile şi o risipă majoră de şosete şi hârtii. Suga nu-i o privelişte prea frumoasă. Are gâtul de-un rozuliu ca de caracatiţă fiartă, şi un lanţ de insule vulcanice de pişcături de ţânţari i se-nşiră pe faţă. Clipeşte.

— Miyake? Ce cauţi aici?

— Aici locuiesc.

— A… Eu ce caut aici?

— Aici ai căzut mort azi-noapte.

— Tre' să trag o pişare cât un dinozaur. Care-i pişarniţa?

Îi arăt dintr-un semn cu capul. Suga se ridică şi se duce să facă. Şi face, şi face. Iese de-acolo suspinând şi încheindu-şi prohabul.

— Buda-ţi miroase la fel de rău ca la Ueno. Miroase a borâtură, nu glumă.

— Ce zici de-o bunătate de ou prăjit la micul-dejun, bine stropit de ulei gustos?

— *Eu* am borât aici azi-noapte?

— Ai fost amabil şi-ai nimerit, cu cea mai mare parte, în closet. Mai poftiţi pe la noi.

— Simt nevoia să beau o piscină-ntreagă.

Îi umplu o cană de bere cu apă de la robinet. Suga o dă pe gât în jos, într-o sorbitură-maraton. Zice:

— Mulţumesc. E vreo şansă de cafea?

I-o dau pe-a mea şi pun la fiert o nouă cratiţă de apă. Suga-mi face salteaua sul, se-aşază la masă, îşi bea cafeaua mea, răsuflă uşurat – Aaaaahh! – şi-şi lasă-n jos mânecile de la cămaşă, ca să-şi ascundă eczema.

— Habar n-aveam că-ţi place să cânţi la chitară, zice. Fătuţa aia din leagăn e surioara ta?

Pe-aproape.

— Da, zic, şi-ntind ochiurile pe feliile de pâine prăjită, curăţ mizeria şi m-aşez la masă, cu mâncarea-n faţă.

— Atunci, bărbatul cu ochelarii ăia de soare ciudaţi e taică-tu?

Gălbenuşul meu sângerează galben.

— Nu tocmai. E John Lennon.

Suga-şi masează tâmplele cu degetele mari.

— Am auzit de el. E-n trupa aia, „Băieţii de pe plajă“[114], nu? Spune-mi deci unde sunt, mai exact?

— Deasupra unui magazin de-nchiriat casete video, în Kita Senju.

— Când am ajuns aici?

— Azi-noapte, pe la unşpe.

— Tu locuieşti deasupra locului unde lucrezi? Trebuie să fie o pacoste naveta.

— *Tu* să fii recunoscător c-am avut unde să-ţi culc hoitul pe-aproape, fiindcă altfel se pişa vreun câine pe tine acum, în şanţ. Cum ai ajuns pân-aici, azi-noapte? Ai venit cu taxiul de la gară? Nu erai în stare să mergi prea mult pe jos.

Suga scutură din cap, habarnist.

— Zău că nu-mi amintesc.

— Şi de ce-ai venit în vizită la mine? – sunt bune ouăle.

Suga ridică din umeri.

— Miyake, azi-noapte… când eram beat-criţă… sper că n-am bleotocărit cine-ştie-ce poveşti prosteşti, sau… Când beau, încep să dau pe gură toate-alea. Dac-am zis ceva, să ştii că nu era nici dram de adevăr. Căcaturi, şi-atât. Orice-aş fi zis. Ce-aş fi putut zice.

— Cum zici tu.

— Dar n-am… zis, de fapt, nici o… – ştii ce vreau să zic – …prostie, nu-i aşa?

— Nu, Suga, nimic n-ai zis.

Suga dă din cap, încrezător.

— Mda… mă gândeam eu că… Eu şi alcoolul, pfff! – moment în care intră în scenă Pisică şi-l recunoaşte imediat pe Suga drept o ţintă uşoară. Bună, frumoaso! exclamă el şi o mângâie, în timp ce Pisică evaluează situaţia hranei. Ce cauţi tu să-mparţi acoperişul cu individul acesta dubios, ă?

— Gratitudinea ta mă copleşeşte.

— De ce-ai plecat de la Ueno, la numai două săptămâni după o condamnare pe viaţă?

— Treburi de familie. Aşa, deci… Astăzi n-ai de-astea… seminarii?
Suga ridică iar din umeri.
— Azi ce zi este?
— Joi.
— Nu ştiu deloc unde merg azi.
— N-ai vreun Sfânt Graal de căutat?
— N-are sens – şi Suga-şi scoate ochelarii şi-şi strânge şaua nasului între două degete, gest care-l face să pară de vreo şaizeci-şi-ceva de ani. Profundă pierdere de vreme. Am renunţat la hackerit.
— Oare am auzit bine?
— Am pătruns pe uşa din dos la Pentagon, acum două săptămâni. Şi, ce să vezi?
— Nici neam de Sfântul Graal? – la care Suga-şi trece degetele prin păr şi zice:
— Nouă miliarde de Sfinţi Graal erau. Am aruncat o privire într-unul dintre ei. Am dat peste alte nouă miliarde, tot de Sfinţi Graal. Şi-n fiecare dintre ei…?
— Alţi şi alţi Sfinţi Graal?
Trebuie să mă pregătesc pentru o nouă zi de lucru. Suga oftează:
— Toată chestia n-a fost decât o glumă, pusă la cale de vreun tocilar de la guvern. Fiecare oră pe care mi-am pierdut-o spărgând coduri – şi s-au adunat luni de zile –, aş fi putut să mi-o petrec mai profitabil dacă-mi băgam deştu-n cur. Mi se face silă, chiar şi dacă mai văd în faţa ochilor un calculator.
— Păi, şi-atunci, cu ce te mai ocupi la universitate?
— Cu nimic. Mă plimb. Dorm.
— De ce nu-ţi găseşti un alt site pe care să-l spargi, şi gata?
Îmi iau de pe bara de perdea un tricou curat. S-a uscat, dar e şifonat, aşa că bag în priză fierul de călcat.
— Pentru hackeri, oftează Suga, mă rog, pentru cei mai buni dintre ei, Sfântul Graal este *semnificaţia* supremă a spargerii de coduri, da? Ne-hackerii nu pot pricepe asta. Închipuie-ţi că tu ai descoperi brusc, să zicem, că tatăl tău nu e cine credeai tu că e. Nici n-am curajul să postez ce-am aflat. Nu m-ar crede nimeni, oricum, Ar crede c-am trecut în tabăra cealaltă.
Îmi adaug farfuria la colecţia din chiuvetă şi încerc să găsesc două şosete care să se potrivească – vorba vine.
— Nouă miliarde, auzi tu! de Sfinţi Graal, plini cu alţi nouă miliarde tot de Sfinţi Graal, zice Suga.

Desfac picioarele tăbliei de călcat şi o aşez în poziţie. Mă trezesc să comentez:

— Ce ascunzătoare grozavă, pentru un Sfânt Graal.

Suga deschide gura, să-mi răspundă, apoi se răzgândeşte. Pisică, între timp, de cât o mângâie, toarce în viteză de croazieră – nouăzeci pe minut. Fierul meu de călcat a început să respire abur. Suga deschide iar gura. Zice:

— Nu este. Am verificat sute de probe de dosare din Graal, de pe toată plaja de documente. Sfântul Graal nu e decât un exerciţiu de nesfârşire. De lipsă de semnificaţie.

13 noiembrie

Vremea – necunoscută, în prezent. Navigăm în regim silenţios. Acum zece minute, un observator a declanşat alarma – o escadrilă de Fulgere se îndrepta cap-compas direct către noi. Balamucul exersat dinainte s-a instalat, echipajul submarinului I-333 pregătindu-se de scufundare, înainte să fim localizaţi. „Observatorii, jos! Plonjaţi! Plonjaţi!“ Abe, Gotō, Kusakabe şi eu ne-am întors la cuşetele noastre. „Asiguraţi chepengurile!“ Apa de mare a dat buzna în rezervoarele de balast. Cu un bocet prelung, scos de aerul împins afară cu forţa prin conductele de ventilare superioare, I-333 şi-a lăsat botul în jos la 10 grade. Becurile au explodat. O durere surdă face să-mi ţiuie urechile. Vieţile noastre sunt acum în mâinile membrilor echipajului. Am coborât la adâncimea maximă, de optzeci de metri. Coca lui I-333 geme cum eu unul n-am mai auzit până acum. Nu îndrăzneşte nimeni să scoată un sunet. Căpitanul Yokota ne-a spus că se vorbeşte c-ar exista balize pe care le scufundă inamicul şi care funcţionează ca un sonar, permiţându-le torpilelor ghidate acustic să localizeze şi să distrugă submarinele. Poate că are dreptate, căpitanul Yokota: curajul este calitatea supremă a unui soldat, însă tehnologia îl poate suplini cu succes. Mă tot gândesc la câtă apă e deasupra noastră. Ceea ce nu-mi place câtuşi de puţin, la I-333, este mirosul: îmi lezează simţurile ori de câte ori mă întorc de pe punte. Năduşeală, excremente, alimente putrezite – şi bărbaţi. Bărbaţi, bărbaţi, bărbaţi. Pe ţărm, surprizele sunt adesea bine-venite – îţi fragmentează rutina plictisitoare şi te incită. La bordul unui submarin, surprizele se pot dovedi fatale. Scriu aceste cuvinte ca să-mi distrag singur atenţia. Abe meditează. Gotō se roagă. Kusakabe citeşte. Un pilot de torpilă *kaiten* este cel mai periculos agent distructiv din toată istoria maritimă – dar cât de vulnerabil mă simt în acest moment!

14 noiembrie

Se strică vremea. I-333 este cam la jumătatea drumului până la destinaţia noastră. Relaţiile dintre Abe şi Kusakabe s-au înrăutăţit. Ieri-seară, Abe l-a provocat la o partidă de şah şi, văzându-se refuzat de Kusakabe, i-a spus: „Ciudat lucru că un pilot de *kaiten* se teme să nu piardă la un joc“. Şi-a formulat acuzaţia, deghizând-o în glumă, dar glumele chiar asta sunt, de obicei – alte lucruri, costumate. Cred că Abe e gelos pe un teritoriu pe care Kusakabe nu vrea să-l împartă cu ceilalţi, şi pace. Fără să scoată o vorbă, Kusakabe şi-a pus cartea jos şi a pregătit tabla de şah. L-a făcut praf pe Abe, aşa cum ai face praf un copil de şase ani. I-au trebuit, în medie, cam zece secunde ca să mute. Lui Abe i-a trebuit mai mult timp la fiecare mutare, se făcea din ce în ce mai negru la faţă, dar n-a găsit în el însuşi puterea să se declare învins. Kusakabe şi-a transformat pionul în regină de trei ori, în timp ce regele lui Abe stătea într-un colţ şi aştepta inevitabilul. Când şi-a culcat regele, Abe a glumit: „Sper ca şi misiunea ta finală să fie un succes la fel de răsunător ca felul în care joci şah“. Kusakabe i-a replicat: „Americanii sunt adversari de temut, domnule locotenent“. Gotō şi cu mine ne temeam că asemenea insulte nu puteau conduce decât la violenţe, dar Abe a strâns piesele de şah şi a comentat, foarte calm: „Americanii sunt un neam decadent, de laşi. Dacă n-are pistol, yankeul e-un zero.“ Kusakabe a îndoit tabla de joc, zicând: „Noi am pierdut acest război, înghiţindu-ne singuri propaganda. Care ne otrăveşte facultăţile mintale.“ Abe şi-a pierdut cumpătul, i-a smuls din mână tabla de şah şi a zvârlit-o în celălalt colţ al cabinei. „Şi-atunci, de ce te afli aici, mai exact, pilot de *kaiten*?“ Kusakabe s-a uitat fix şi sfidător la comandantul grupului nostru şi i-a spus: „Semnificaţia sacrificiului meu este aceea de a sprijini guvernul de la Tōkyō să negocieze o capitulare în condiţii mai puţin umilitoare“. Abe i-a şuierat printre dinţi: „Capitulare?! Cuvântul ăsta-i anatemă pentru spiritul *Yamato-damashii*[115]! Am eliberat peninsula Malaya în zece săptămâni! Am bombardat Darwinul! I-am scos cu forţa pe britanici din golful Bengal! Cruciada noastră a creat o sferă de prosperitate comună, care n-a mai avut egal, în Est, de la Ginghis-han încoace! Opt colţuri unite sub acelaşi acoperiş!“ Kusakabe nu s-a lăsat nici aţâţat, nici intimidat. I-a spus lui Abe: „Mare păcat că spiritul *Yamato-damashii* n-a găsit o metodă prin care să-mpiedice acoperişul ăla să se prăbuşească peste noi“. Abe a răcnit la el din toţi bojocii: „Vorbele astea sunt o ruşine pentru însemnele de pe uniforma pe care o porţi! O insultă la adresa escadronului din care faci parte! Dac-am fi pe Ōtsushima, ţi-aş face raport pentru atitudine de răzvrătire! Vorbim despre bine şi

rău, aici! Despre manifestarea voinţei divine!“ – la care Kusakabe i-a întors-o: „Vorbim aici despre cine aruncă mai multe bombe. Îmi doresc să scufund un portavion de-al inamicului, dar nu pentru tine, locotenentule, nu pentru regiment, nu pentru sânge-nobilii sau caraghioşii de la Tōkyō, ci pentru că mai puţine avioane cu care americanii să facă să plouă cu bombe peste Japonia înseamnă mai multe şanse pentru surorile mele de a supravieţui acestui război stupid şi sângeros.“ Abe l-a lovit pe Kusakabe în faţă, cu pumnul drept – de două ori, şi tare –, pe urmă i-a tras un pumn în bărbie cu stânga. Kusakabe s-a clătinat pe picioare şi a zis: „Minunată mostră de gândire, domnule locotenent“. Gotō s-a băgat să-i despartă. Eu rămăsesem prea şocat ca să fac vreo mişcare. Abe l-a scuipat în faţă pe Kusakabe şi a ieşit ca o furtună, dar nu ai prea multe locuri unde să pleci furtunos, pe un submarin. Am udat o cârpă, ca să-i şterg vânătăile lui Kusakabe, dar el şi-a luat iarăşi cartea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Atât de calm era, încât aproape că l-am bănuit că-l provocase pe Abe numai şi numai ca să fie lăsat în pace.

15 noiembrie

Vremea: ploaie şi vânt, în coada unui taifun. Sufăr de o formă uşoară de diaree, dar mi s-a dat, de la infirmerie, o medicaţie care se arată eficientă. Am pierdut legătura cu I-37, submarinul nostru geamăn din această misiune. Aproape toată ziua ne-a luat o verificare a tuturor sistemelor de pe torpila *kaiten*. Ca urmare a incidentului de ieri, Abe s-a ferit să vorbească, dacă nu avea de spus ceva concret. Kusakabe i s-a adresat cu o politeţe rigidă. Are ochiul stâng pe jumătate închis, umflat şi vânăt. Gotō le-a povestit membrilor echipajului că-şi învineţise ochiul după ce căzuse din pat. L-am întrebat pe Kusakabe dacă propunerea lui de a-mi împrumuta cartea de teatru *kabuki* englezesc mai era valabilă, la care el a zis că da, sigur, şi mi-a recomandat o piesă despre cel mai mare soldat de la Roma. Auzi şi tu, Takara: „Mie-mi place războiul, fiindcă întrece pacea, cum o întrece ziua pe noapte; e vesel, treaz, vorbăreţ, aduce mereu lucruri noi; pacea are simţirile tocite, e somnoroasă, are burtă mare, e leneşă, surdă, nesimţitoare, şi aduce pe lume mai mulţi bastarzi decât nimiceşte războiul, cu isprăvile lui“[116]. Chiar şi când Abe a intrat în cabina noastră, eu mi-am văzut de cititul meu. Totuşi, valorile militare occidentale te lasă perplex. Acel soldat, Coriolan, vorbeşte despre onoare, dar, când se simte trădat de romanii lui, în loc să-şi marcheze dezamăgirea făcându-şi *harakiri*, el ce face? Dezertează şi luptă pentru inamic! Unde este onoarea, într-o asemenea mişcare? În această după-

amiază, a fost observat un cargobot american fără escortă, dar căpitanul Yokota a primit ordine stricte, să nu tragă vreo torpilă convenţională, până nu e dusă la bun sfârşit misiunea torpilelor *kaiten*. Gotō a jurat că el unul n-ar sufla o vorbă, pentru nimic în lume, către Comandamentul Amiralităţii dacă această directivă ar fi trecută cu vederea de căpitanul Yokota. I-47 a transmis un mesaj prin care ne avertizează de prezenţa a două distrugătoare inamice pe direcţia S-S-E, la douăzeci de kilometri, aşa c-am lăsat cargobotul să-şi vadă de drum. Ceva mai târziu, Gotō şi cu mine am confecţionat o machetă de vas de război, din carton şi am exersat pe ea unghiuri de abordare cu torpila *kaiten*, folosindu-ne de un periscop de jucărie. Pe urmă, la fel de nepăsător cum ar fi fost dacă mi-ar fi vorbit despre vreme, Gotō a zis: „Tsukiyama, vreau să ţi-o prezint pe nevasta mea". Pentru prima dată, vorbea foarte serios. O luase de nevastă la ultima noastră permisie de sfârşit de săptămână. „Dacă vrea să se recăsătorească după ce mor eu – mi-a spus –, are binecuvântarea mea. Poate avea mai mulţi soţi, dar eu nu voi avea niciodată decât o singură soţie." După care m-a întrebat de ce mă oferisem voluntar pentru forţele speciale de atac. Poate ţi se va părea ciudat, dar nu discutaserăm niciodată despre asta pe insula Ōtsushima, nici măcar la Nara, pentru că minţile noastre erau mult prea ocupate să priceapă „cum", ca să se mai gândească la „de ce". Răspunsul meu a fost – şi este şi acum – că eu cred că proiectul *kaiten* a reprezentat motivul pentru care m-am născut.

Suga se lasă ca dulapul pe scări în jos.

— Ei…

— Ei, zic, şi închid jurnalul. Cum te simţi?

— Am o durere de cap de zece megatone.

— Şeful meu ţine o cutie de prim-ajutor pe undeva…

— Sunt de-o imunitate unică la orice antinevralgic. Ţi-am curăţat toaleta. N-am mai curăţat niciodată o toaletă. Sper c-am folosit cârpele şi produsele corecte.

— Mulţumesc.

Suga-şi trage nasul şi se uită la monitor o vreme. Rulează un film american – nu multe sunt ne-americane –, pe care l-am ales la întâmplare, intitulat *Ofiţer şi gentilom*[117]. După cutia casetei, am crezut că era despre războiul din Pacific şi marina militară, în care luptase fratele bunicului meu, dar s-a dovedit a fi cu totul altceva. Personajul principal – are o mutră de rozător suferind – este blocat într-o tabără de instrucţie din anii 1980.

— Aha, zice Suga, pricep de ce ţi-ai făcut vânt de la Ueno. Asta faci toată ziua? Stai pe cur şi te uiţi la filme, de dimineaţa până seara?

— E ca şi cum ai sta pe cur şi te-ai holba la monitoare de calculator.

Suga trece în revistă rastelul cu filmele nou-disponibile.

— Trăiesc din timp dat cu-mprumut, magazinele-astea cu casete video. În curând, oamenii o să-şi descarce toate filmele, de orice fel, de pe internet, bine? În format DCDI. Tehnologia există deja – n-aşteaptă decât s-o prindă marketingul din urmă. A, voiam să te-ntreb: ce s-a-ntâmplat cu bucăţica aia coreeană, după care umblai?

— Ei, da, identitate greşită.

Un jeep de culoare verde-kryptonit[118], vibrând tot de o muzică de călătorie în timp, urcă pe trotuar. Lolita de pe locul mortului scuipă sâmburi de cireşe pe fereastra maşinii, iar Dalai-Lama de lângă ea dă buzna înăuntru, ţinând la piept, cu o mână, un dihor blănos alb – împopoţonat cu un papion roz-cu-vernil – şi trei casete video în cealaltă. Zice:

— *Iason şi argonauţii* ne-a incitat, *Sindbad* ne-a înfiorat, *Titanic* ne-a lăsat laţi. Miturile nu mai sunt nici ele ce erau mai demult. S-ar cuveni să ştiu – doar le-am scris.

Verific datele de returnare şi-i mulţumesc. Dalai-Lama iese-n pas uşor, ca pe Lună, şi ne face semn cu lăbuţa dihorului. Dihorul cască. Jeepul ţâşneşte de pe loc, deplasând muzica spre roşu şi transformând-o într-un zumzet blegit. Suga îl urmăreşte cu privirile prin uşă.

— Mi-ar plăcea să am un asemenea prieten. Aş putea să-i telefonez, ori de câte ori aş simţi nevoia de-un inadecvat, este?, numai ca să-mi aduc aminte cât de normal sunt, de fapt – după care cască, îşi scoate ochelarii, şi-i şterge de marginea tricoului şi face un pas afară, să consulte cerul. Zice: Aşa deci, o nouă zi.

— Spaţiile de aşteptare de la sălile de audiţie sunt ca nişte pepiniere de zărghiţi, îmi spune Ai Imajō, în timp ce vuietul vântului se aude ca un pârâit neclar de paraziţi. Sau de studenţi la secţia de război psihologic. Muzicienii sunt mai răi decât jucătorii ăia de şah de clasă mondială, care-şi trag şuturi pe sub masă. Un băiat de la şcoala de muzică din Tōhō mânca iaurt cu usturoi şi citea expresii în argou franţuzesc, dintr-un ghid frazeologic. Asta, cu voce tare. Un altul scanda, cu maică-sa, citate budiste. Două fete discutau despre cei mai buni de iubit studenţi de la conservatoarele de muzică, despre care ştiau ele că se

sinuciseseră pentru că nu mai suportaseră presiunea.

— Dacă muzica ta le sună membrilor juriului măcar pe jumătate la fel de bună pe cât mi-a sunat mie azi-noapte, cred c-ai luat-o fluierând, audiţia, zic.

— Mă tem că tu eşti subiectiv, Miyake. Nu se dau puncte pentru forma cefei. Şi-n tot cazul, nu capeţi fluierând o bursă la Conservatorul de la Paris. Te târăşti pân-acolo, agăţându-te cu ghearele, peste cadavrele competitorilor tăi, măcelăriţi. Precum gladiatorii de la Roma, doar că, atunci când pierzi, trebuie să zâmbeşti politicos şi prosteşte şi să-ţi feliciţi duşmanul de moarte. Cum ţi-am cântat eu ţie la telefon, aseară, nu e deloc acelaşi lucru cu interpretatul în faţa unei comisii în care toţi au nişte mutre de criminali de război de clasă A, proaspăt dezgropaţi, şi care-mi controlează mie viitorul, visurile şi semnificaţia mea, ca fiinţă umană. Dacă ratez această audiţie, o să le dau lecţii în particular unor lugu-lugu de fetiţe cu fundiţe, până-n ziua în care o să mor.

— Las', c-o să mai fie şi alte audiţii, altă dată, punctez eu.

— Nu asta trebuia să spui.

— Când se anunţă rezultatele?

— La ora cinci, astăzi, după ce a interpretat şi ultimul candidat – membrii comisiei au avion de întoarcere în Franţa mâine. Stai puţin – vine cineva… – urmează o porţie de paraziţi cu şuierături şi de bălmăjeli acoperite. Ai Imajō revine: Asta mi-a fost chemarea de „intri-n două minute“.

Spune-i ceva puternic, încurajator, deştept.

— Ăăă… mult noroc.

Respiraţia i se schimbă după mers. Zice:

— Mă gândeam, ceva mai devreme…

— La ce?

— La semnificaţia vieţii, bineînţeles. M-am răzgândit iar.

— Zău?

— Îţi găseşti singur semnificaţia vieţii, după cum treci sau pici o serie de teste.

— Cine te trece sau te pică, în testele-alea?

Răsună ecoul paşilor ei, iar paraziţii devin respiraţie.

— Tu singur, zice.

Clienţi vin, clienţi pleacă. Un şuvoi constant de filme despre sfârşitul lumii sunt împrumutate – trebuie să fie ceva ce pluteşte-n aer. Mă-ntreb cum se descurcă Ai Imajō cu audiţia ei. Şi eu, care credeam că merge cum cânt la chitară, în comparaţie cu ea, sunt un amator cu degetele boante. Intră o mamă

stresată în magazin şi-mi cere să-i recomand un film care să le-nchidă gura copiilor ei timp de o oră. Aş putea să i-o bag pe gât pe *Pam, dama din Amsterdam* – Păi, da, doamnă, dar i-a făcut s-amuţească, nu? –, totuşi rezist ispitei şi-i propun *Laputa, castelul din cer*. Mă duc la uşă – cerul oferă unul dintre apusurile de culoarea opalului, cu consistenţă de marmeladă. O motocicletă Harley-Davidson trece mârâind prin faţa uşii, ca un leu scos la plimbare. Părţile cromate sugerează o cometă, iar cel care încalecă leul este un puşti cu pantaloni de piele, un tricou măscărit de-o firmă, pe care scrie: AL NAIBII DE BUN CE SUNT, şi o cască militară de motociclist de escortă, cu un răţoi din benzi desenate inscripţionat pe ea. Prietena lui, cu braţele perfecte ascunse sub tricoul dat naibii, cu părul blond captând ambra din lumina soarelui, e nimeni alta decât Cafea. Cafea, de la hotelul iubirii! Aceeaşi mutră bosumflată, aceiaşi craci care parc-ar sta crăcănaţi pe două fuse orare diferite. M-ascund în spatele unui afiş cu Ken Takakura[119] şi mă uit după motocicletă, care se strecoară printre blocajele din trafic. Fără îndoială, Cafea – sau, dacă nu, vreo clonă de-a ei. Acum, după ce-a trecut, nu mai sunt chiar aşa de sigur. Cafea are milioane de clone la Tōkyō. M-aşez pe scaun şi deschid jurnalul de la bunicul meu. Ce-ar spune Subaru Tsukiyama despre Japonia de astăzi? A meritat să moară pentru ea? Poate c-ar obiecta că *această* Japonie nu e Japonia pentru care a murit el. Cea pentru care a murit el n-a mai luat fiinţă. Era un viitor posibil, pentru care prezentul a făcut audiţie şi pe care l-a respins, odată cu alte vise deşarte. Poate că este o binecuvântare pentru el că n-a mai apucat să vadă Japonia care a fost aleasă. Mă-ntreb ce perspectivă să abordez la întâlnirea cu bunicul meu, de lunea viitoare. M-aş bucura să pot şi eu să schimb perspectivele, ca Daimon. Îmi pare rău că amiralul Raizo nu mi-a dat nici un indiciu. S-ar cuveni s-aplaud chestiile cu spiritul de samurai? Mai contează? Tot ce-mi doresc este ca bunicul să mă prezinte tatălui meu – nimic altceva. Mă-ntreb cum anume – şi dacă – m-aş fi descurcat în război. Aş fi putut să stau calm într-o balenă de oţel şi să mă-ndrept spre moarte? Am aceeaşi vârstă pe care o avea fratele bunicului meu când a murit. Presupun că n-aş fi fost eu – aş fi fost un alt eu. Curios gând – nu m-am făcut eu, nu m-au făcut părinţii mei, m-a făcut Japonia care a trecut audiţia şi a luat fiinţă. Subaru Tsukiyama era făcut de o Japonie care a murit odată cu capitularea. Trebuie să fie complicat să fii produsul amândurora, cum e Takara Tsukiyama.

♎

18 noiembrie

Vremea: căldură tropicală, soare orbitor. Azi-dimineaţă, am petrecut o jumătate de oră pe platforma observatorilor, în faţa periscoapelor. Marinarul de cart mi-a împrumutat binoclul său. Poziţia noastră actuală este la 60 km vest de atolul Ulithi. Un avion de recunoaştere de mare altitudime, de la Truk, a raportat prezenţa a două sute de ambarcaţiuni – inclusiv patru portavioane – ale inamicului. Transmisiunile radio inamice se aglomerează din ce în ce mai mult. Căpitanul Yokota a luat hotărârea să nu-l mai aşteptăm pe I-37, fiindcă au trecut cinci zile de la ultimul contact. Să-l apelăm pe frecvenţele foarte lungi ar fi primejdios, atât de aproape de o redută a inamicului. Sper să fie numai întârziaţi. Să fi fost scufundaţi atât de aproape de zona-ţintă ar însemna o crudă ironie pentru piloţii torpilelor *kaiten*. Le-am urat submarinelor I-36 şi I-47 vânătoare uşoară şi ne-am îndreptat către est şi către Insulele Palau. I-333 s-a apropiat de Peleliu în jurul orei 18:00. Arhipelagul este frumos ca locurile din poveştile vechi, dar ciudat, ca peisajele pe care le mâzgăleam eu în caiet. Am văzut insuliţe de coral, promontorii sucite, defileuri, creste, mlaştini şi bancuri de nisip. Vizibile erau şi pagunele produse de bătăliile recente. Divizia a 14-a din Armata Kwantung probabil că l-a obligat pe inamic să plătească scump invadarea acestor insule. Bazele şi aerodromurile se numărau printre cele mai capabile de luptă din tot războiul, pentru că Insulele Palau erau teritoriu japonez de la mandatul Naţiunilor Unite, din 1919. Dar inamicul nici nu bănuieşte adevăratul preţ al ancoratului în Pasajul Kossol. Observatorul a dibuit un avion de recunoaştere inamic, şi ne-am scufundat. De vreme ce masa din această seară va fi, după toate probabilităţile, şi ultima pentru noi, căpitanul Yokota şi-a scos gramofonul cu manivelă şi două discuri. Am recunoscut pe loc o melodie pe care Tata o cânta, înainte ca jazzul să fie interzis, din cauza influenţei sale corupătoare. Numele interpretului este Jyu Keringuton. Ce curios: ascultăm jazz american, chiar înainte să plecăm la ucis de americani.

19 noiembrie

Vreme frumoasă, condiţii de calm atmosferic prevalente. O ultimă noapte liniştită. Submarinul I-333 procedează la supraveghere subacvatică prin periscop. Mâzgă mi-a promis că va face o vizită la Nagasaki şi-ţi va înmâna personal jurnalul de faţă, Takara. Colegii mei piloţi din echipa Kikusui îşi scriau ultimele scrisori. Kusakabe i-a cerut sfatul lui Abe în privinţa unui caracter *kanji* obscur, pentru un *haiku* pe care-l compunea, iar Abe i-a răspuns fără nici o

ranchiună. Eu am prea puţin talent la poezie. Mâzgă ne verifică, în prezent, pentru ultima oară, torpilele *kaiten* din punct de vedere tehnic, şi se testează mecanismele de lansare. Căpitanul Yokota se apropie de gura Pasajului Kossol după o traiectorie curbă largă. Ne-am rugat la sanctuarul special amenajat şi am lăsat în dar tămâie, pentru zeul sanctuarului. Gotō şi-a ars portavionul de carton şi a depus cenuşa ca ofrandă. Am studiat o schemă cartografică a zonei-ţintă, făcută cu testări sonore de adâncime. La cina noastră cea de pe urmă, le-am mulţumit membrilor echipajului pentru că ne-au adus până aici în siguranţă. Am toastat cu strigăte de *Banzai* – pentru reuşita misiunii noastre şi pentru împărat. M-am dus pe punte, pentru ultima oară, ca să văd luna şi stelele, şi am împărţit o ţigară cu stegarul de cart. Luna era plină şi strălucitoare. Mi-a reamintit de oglinda pe care o folosesc Yaeko şi Mama când îşi dau cu cosmetice pe faţă. Luna plină îmi va îngădui să-mi aleg ţinta, în mai puţin de trei ore de-acum încolo. Trei ore. Atât mai durează viaţa mea – dacă totul merge bine. Gândurile îmi sunt ocupate acum de felul în care aş putea să-mi utilizez pregătirea cel mai bine, pentru a fi sigur că-i voi da o lovitură de moarte inamicului. Îndată îi voi încredinţa lui Mâzgă jurnalul.

Trăieşte-mi şi mie viaţa, Takara, iar eu îţi voi muri şi ţie moartea.

Viaţă lungă, iubitul meu frăţior.

Niciodată n-am auzit-o pe Ai Imajō nefericită. Nu credeam să existe aşa ceva în repertoriul ei. O mângâi pe Pisică.

— Tatăl tău ştie cât de mult înseamnă Conservatorul pentru tine?

— Omul Ăla ştie foarte bine cât de mult înseamnă.

— Ştie şi cât de puţine sunt bursele care se acordă?

— Ştie.

— Şi de ce te-a oprit să te duci? De ce nu dă pe din afară de mândrie?

— Niigata i-a fost lui destul de bună, aşa că Niigata să fac bine să-mi fie şi mie la fel de bună. Refuză şi să pronunţe cuvântul muzică. Îi spune „zdrăngăneală“, în schimb.

— Mama ta ce crede?

— Mama mea? Să „creadă“ ceva? N-a mai crezut nimic din luna de miere. Un singur lucru ştie să spună: „Ascultă-l pe tatăl tău!“ Iar şi iar. Atâta timp l-a lăsat pe el să-i termine propoziţiile, încât acum i le şi începe. Merge pân-acolo încât îi cere iertare tatălui meu că-l face să ţipe la ea. Soră-mea s-a măritat cu patronul

celei mai mari uzine de ciment de pe coasta Mării Japoniei, pentru că aşa i-a spus tata, şi-acum se transformă şi ea în mama. Te ia cu fiori. A auzit că există găuri mari de ozon peste Austria şi…

— Austria? Poate voia să spună Australia?

— Cunoştinţele lor despre lumea din afara Japoniei nu se-ntind mai mult decât pot să înoate înspre larg de la ţărm. Iartă-mă dacă par înverşunată. Pe urmă, a fost recrutat şi fratele meu. Conduce birourile unei filiale a Omului Ăluia, drept care-ţi poţi imagina cât de înţelegător a fost cu mine. Distrug armonia familiei – aşa mi-a spus. Mâncarea franţuzească o să-mi dea peste cap diabetul – de parcă i-ar păsa lui de diabetul meu –, şi simpla îngrijorare o să-i ridice maică-mii tensiunea, de unde concluzia c-ar putea exploda. Şi-atunci, m-aş face vinovată şi de săritul în aer al mamei, şi de faptul că nu-l ascult pe Omul Ăla. Ce e zgomotul care se-aude? Nu tot Suga?

— De data asta-i Pisică. Îi pare rău pentru tine, dar nu ştie ce să spună, fară să sune a pisiceală. Speră ca toate să iasă bine, până la urmă.

— Mulţumeşte-i. În asemenea momente, îmi pare rău că nu fumez.

— Ţine-ţi gura în dreptul receptorului şi suflu eu fum pe fir, până la tine.

— Adolescenţii-şi închipuie, de multe ori, că părinţii lor nu sunt părinţii lor adevăraţi. După astă-seară, înţeleg de ce. Adevărul este că Omul Ăla detestă ideea că nu am nevoie de el. Îşi doreşte să-nvârtă lumea pe degete după cum i se năzare. Se teme să nu afle angajaţii lui că nu-şi poate controla propria fiică. Din ce familie de purici de nisip mai provin şi eu! Îţi jur că mă gândesc uneori că m-aş descurca mai bine dac-aş fi orfană… Aoleu, aoleu! – iartă-mă, Miyake…

— Nu-ţi face probleme.

— Ziua de azi mi-a pârlit cipul de tact. Ar trebui să închid şi să te las în pace. Nu fac decât să mă vaiet de treizeci de minute.

— Poţi să te vaieţi toată noaptea. Nu-i aşa că poate, Pisică?

Pisică – slăvit fie-i numele! – miaună fix la momentul oportun.

— Vezi? Hai, vaietă-te.

— Arăţi cu cinci ani mai tânăr, îi spun lui Buntarō când se-ntoarce din Okinawa, duminică seara – şi chiar aşa arată. Zice:

— Dacă m-aş duce în patru vacanţe deci, aş ajunge s-arăt ca de douăzeci de ani?

Îmi întinde un breloc de chei cu Zizzi Hikaru – la fel ca majoritatea idolilor,

Zizzi provine din Okinawa –, care-şi dă jos hainele de pe ea dacă sufli peste carcasa de plastic.

— Ei, mulţumesc, îi spun. Ăsta o să intre în categoria bijuteriilor de familie. Te bucuri că te-ai întors?

— Daaa…, zice Buntarō, uitându-se în jur, prin Steaua Căzătoare. Ba nu. Ba da.

— Minunat. Şi Machiko-*san* – ei cum i-a plăcut?

— Mult prea mult. Vrea să se mute acolo. De mâine, zice Buntarō, şi se scarpină-n cap: Naşterea lui Kōdai, nu peste mult timp… îţi schimbă felul în care vezi lucrurile. Ţie ţi-ar plăcea să fii crescut la Tōkyō?

Mi-amintesc de prima scrisoarea de la mama mea, cea cu balconul.

— Poate că nu, zic.

Buntarō dă din cap şi se uită la ceas.

— Probabil că ai o mie de lucruri pe care ai vrea să le faci, băiete.

N-am, dar îmi dau seama că el vrea să mai câştige din timpul de hârţogăraie pierdut, aşa că mă urc la mine-n chichineaţă şi-mi adun lucrurile de spălat. Încerc s-o sun pe Ai Imajō, dar nu răspunde. Zgomotele din lumea de apoi reverberează pe toată înălţimea blocului: un soţ răcneşte, un bebeluş zbiară, o maşină de spălat duduie. Mâine e luni – ziua cu bunicul. Mă-ntind pe saltea şi-ncep să decodez ultimele trei pagini ale jurnalului. Sunt scrise pe o altfel de hârtie, cu litere scremute, care devin din ce în ce mai greu de citit. În partea de sus a hârtiei, pe două ştampile cu cerneală roşie, în englezeşte, scrie: „SCAP“[120] – nu găsesc în dicţionarul meu – şi „Cenzura Militară“. Cele două acoperă pe jumătate un înscris făcut cu creionul în japoneză: „…aceste cuvinte… proprietatea morală… Takara Tsukiyama…“ Mai este şi o adresă din Nagasaki, dar ilizibilă pentru mine.

20 noiembrie

Vremea – necunoscută. Mort, dar încă viu. Singur în *kaiten*. Ultimele şase ore. La ora 02:45, căpitanul Yokota venit în cabină – anunţat că atac torpile *kaiten* început 15 minute. Stat în cerc şi legat *hachimaki* de frăţietate unii faţă alţii. Gotō: „Încă un rând antrenamente, băieţi“. Abe lui Kusakabe: „Eşti un demon de jucător şah, stegare“. Kusakabe: „Pumnul tău stâng e demonul, locotenent“. Făcut turul I-333 – mulţumit echipaj pentru adus aici siguranţă. Salutat om cu om. Dat mâna, pe urmă intrat *kaiten* pe jgheab. Mâzgă sigilat chepenguri după

toţi. Faţa lui, ultima văzută. I-333 scufundat pentru apropiere finală. Radiotelegrafist clasa I Hosokawa menţinut conexiune telefonică până desprindere, asigurând orientare ultim moment. Abe desprins 03:15. Auzit cleme desfăcute. Gotō desprins 03:20. Kusakabe plutit liber 03:35. Următoare 5 minute, gândit multe lucruri, concentrare dificilă. Hosokawa, în dialect Nagasaki: „Mă gândesc la voi. Gloria fie a voastră.“ Ultime vorbe fiinţă umană. Cleme proră desfăcute. Pornit motor. Cleme pupă desfăcute. Plutit liber. Virat brusc stânga evitat forfecare turn-castel/periscop. Adoptat cap-compas E-S-E, păstrat adâncime 5 metri. Ieşit suprafaţă 03:42, confirmat poziţie cu fixare vizuală. Flotă inamică perfect conturată lumini port. Transportoare trupe, nave transport, cisterne combustibil, cel puţin 3 cuirasate, 3 distrugătoare, 2 crucişătoare grele. Lipsă portavioane, multe ţinte grase. Americani care mănâncă, dorm, cacă, fumează, beau, vorbesc. Eu, călăul lor. Stranie senzaţie. La şedinţă strategie pe I-333, căzut de acord prime torpile *kaiten* vizat nave depărtate – procedat obligatoriu ghicite. Folosit poezioară alegere copii: Do-re-ni-shi-ma-sho-ka? Ka-mi-sa-ma-no-iu-to – *bum!* Unde şoc zgâlţâit *kaiten*. Stabilizat periscop, văzut cisternă combustibil, foc formă floare prun, fum deja obturat stele. Explozie nr. 2. Oranj. Frumos, cumplit, neputut desprinde priviri. Flăcări înălţat, aprins Pasaj mai luminos ca ziua. Vânat, prin urmare scufundat. Visat ochi deschişi. Existat, nu acţionat. Ales cea mai apropiată navă de luptă voluminoasă şi manevrat pentru plasare unghi adecvat. Claxoane, motoare, haos. Încă o explozie majoră – *kaiten*, încărcătură de adâncime, imposibil ştiut. Barcă de patrulare? Vibraţii aproape, mai aproape, din ce în ce mai aproape – scufundat 8 metri – trecut pe deasupra. Explozie considerabilă tribord. Sentiment însingurare – teamă fraţii abandonat aici printre străini ostili neam diferit. Încetinit la 2 km/h, ridicat suprafaţă pentru verificare poziţie periscop. Focuri/fum/urmări explozii 2 locuri. Ales contur amplu direcţie vest – crucişător uşor? 150 metri. Orbit proiector, dar mascat stare haos ţărm. Scufundat 6-7 metri. Accelerat 18 km/h. Sentiment zbor, aer ciudat. Oprit poziţie imobilă. Ieşit suprafaţă, verificare finală. Crucişător umplut cer noapte. 80 metri. Văzut siluete agitate. Furnici. Licurici. Scufundat 5 metri. Armat focos. Gândit: „Ăsta-i ultimul meu gând“. Împins manetă acceleraţie la viteză maximă. Acceleraţie împins înapoi cu putere… 70 metri în scădere, 60, 50, 40, 30, 20, impact clipa următoare, impact acum.

Clang! – precum clopot templu. Răsucire sălbatică sfârlează – sus = jos, jos =

sus –, sfredel, izbit stânga dreapta sus jos, obiecte nefixate, inclusiv eu, plutit aer. Plămâni goliţi. Deci asta moartea gândit, apoi gândit: Poate mortul să gândească? Zvâcniri durere cap risipit alte gânduri. Izbitură cu scuturătură > atârnat cap jos > oprire brutală. Motoare mugit, control cârmă înţepenit şi rotit în mână, zgomot ca urlet de la motoare, acumulat căldură, miros ulei ars – acelaşi moment în care dat seama nu mort şi trebuie oprit motoare, motoare oprit singure. Rateu. Focos nedetonat. *Kaiten* ricoşat cocă = suliţă de bambus ricoşat cască metal. Mânere periscop izbit faţă, rupt nas. Rămas linişte ascultat zgomote suprafaţă. Încercat detonare TNT manual, izbit carcasă cheie. Rupt unghie în tentativă. Impact stricat cronometru. Imposibil precizat minute sau ore. Vedere periscop neagră – acum albastră. Sticlă whisky. Beau, pun aceste pagini înăuntru sticlă. Takara. Mesaj în sticlă în rechin mort. Învăţat acest cântec, Takara?

Cadavre în derivă, cadavre umflate,
Cadavre înfipte în fundul mării agitate,
Cadavre visând pe pajişti de munte,
Murim, murim, murim pentru împărat, şi nu ne uităm înapoi.

Înfipt în fundul mării agitate. Aer mai rarefiat. Sau închipuit aer rarefiat? Şi-acum? Scafandrii mă descoperă poate – taifun mă desprinde, mă scoate ţărm – rămân aici veci de veci. Nu era calea morţii glorioase, *kaiten*. *Kaiten* e urmă. Marea e mormânt. Nu ne blamaţi pe noi, cei ce dormim atât de mult până-n prânz.

— Nu mi-s eu, răspunde femeia care nu este Ai Imajō. ’Mi pare rău.

E trecut de miezul nopţii, dar ea e mai curând amuzată decât înfuriată, după voce. Are un accent de Ōsaka, butucănos ca o cărămidă.

— Aha… Pot să-ntreb când… ar urma să se-ntoarcă, domnişoara Imajō?

— Simte-te liber să-ntrebi, dar, dacă primeşti vreun răspuns – asta-i altă chestie.

— Când se-ntoarce domnişoara Imajō? Vă rog!

— Şi iată ştirea principală a serii: Ai Imajō este convocată la sediul ancestral de la Niigata, într-o tentativă de ultimă instanţă de a debloca impasul diplomatic. Când reporterii noştri au întrebat-o pe insolenta domnişoară Imajō cât de mult ar putea dura întâlnirea la vârf, aceasta ne-a răspuns: „Cât e nevoie“. Rămâneţi cu noi!

— Câteva zile, deci?
— Rândul meu. Eşti băiatul karatist?
— Nu. Băiatul cap-în-gurist.
— Unul şi-acelaşi. Mă bucur să-ţi cunosc, în sfârşit, vocea destrupată, băiatule karatist. Ştiu că Ai Imajō te numeşte „băiatul cap-în-gurist“, dar mie mi se pare mai şmecher „băiatul karatist“.
— Ăăă… cu siguranţă. Când se-ntoarce Ai Imajō, puteţi să…
— Am moştenit puterile de medium ale bunicii mele. Ştiam că tu suni. Nu vrei să ştii cine sunt?
— Sunteţi colega timidă şi retrasă cu care împarte Ai Imajō apartamentul… cumva?
— Toate la un loc, eu sunt. Aşa, deci. Iese şi Ai Imajō c-o fiinţă umană, sau eşti vreun alt gremlin psihotic?
— Nu iese, propriu-zis… – dar apoi muşc momeala ei: „Gremlin psihotic“?
— Fapt, zice ea. Optzeci la sută dintre admiratorii cu care se mândreşte Ai Imajō ajung să urmeze cariere de succes în industria filmului de groază. Ultimul a fost Creatura din *Laguna neagră*. Consistenţă de pânză de păianjen, flasc, impermeabil, prindea muşte-de-carne cu limba. Telefona la miezul nopţii şi croncănea până-n zori. Conducea un Volvo, purta căşti, împărţea CD-uri de-ale lui însuşi cântând madrigale şi mi se confesa tot felul de fantezii nesolicitate, când Ai Imajō mă implora să spun că ieşise în oraş. El şi Ai Imajō urmau să se căsătorească la Disneylandul din Tōkyō, să plece în turneu la Atena, Montréal şi Paris cu cei trei copii ai lor, Delius, Sibelius şi Yoyo. Odată a sunat maică-sa – voia numărul părinţilor lui Ai Imajō de la Niigata, ca să demareze negocierile de căsătorie direct cu producătorii. A trebuit să născocim, Ai Imajō şi cu mine, un fost iubit boxer, acum închis, care aproape că-l sugrumase pe ultimul ei admirator.
— Pot să vă promit că mama mea n-o să sune niciodată. Numai…
— Băiatule karatist, ai lucrat vreodată într-o bucătărie de pizza?
— Bucătărie de pizza? De ce?
— Pentru că Ai Imajō zice că-ţi trebuie neapărat o slujbă, începând chiar de mâine.
— Aşa este, dar n-am mai lucrat în nici un fel de bucătărie, pân-acum.
— Nici o grijă. Şi-un cimpanzeu s-ar putea descurca la noi. Adevăru-i c-am angajat mai demult o mulţime de primate blănoase, care locuiau în copaci – altfel evoluate. Programu-i nasol – de la miezul nopţii la opt dimineaţa –,

bucătăria-i mai încinsă decât miezul soarelui, dar, cum e tură de noapte, plata-i bună. Amplasament central – la pizzeria Nero, de vizavi de braseria Jupiter, locul unde s-a dat legendarul cap în gură. Plus c-ai avea ocazia să lucrezi cu mine. Nu ţi-a pomenit Ai Imajō de numele meu?

— Ăăă…

— Bineînţeles că sunt ultimul lucru la care se gândeşte. Sachiko Sera. Ca în *Che sarà sarà*[121], bla, bla, bla. Mă rog, pe-aproape. Poţi începe mâine-seară? Luni?

— Nu vreau să vă descurajez de a-mi oferi o slujbă de care am aşa mare nevoie, doamnă Sera, dar… ăăă… nu vreţi să mă cunoaşteţi mai întâi?

Sachiko Sera îşi ia o voce de pe lumea cealaltă şi zice:

— Eiji Miyake, de obârşie din Yakushima… ştiu *totul* despre tine…

— Domnul Miyake?

La Salonul de Ceai Amadeus, Majordom se opreşte din bătut darabana cu degetele. Sprâncene arcuite – majordomia stă, toată, în sprâncene.

— Vă rog să mă urmaţi. Familia Tsukiyama vă aşteaptă.

Familia Tsukiyama? Să-l fi convins bunicul pe tatăl meu să vină şi el? În local, e mai multă lume decât săptămâna trecută – o ceremonie de înmormântare se organizează, probabil, aici, fiindcă mulţi dintre clienţi sunt în negru –, şi-mi vine greu să localizez doi bărbaţi, unul bătrân şi unul de vârstă medie, care seamănă cu mine. Prin urmare, când Majordom trage pentru mine un scaun de la o masă la care stau deja o femeie şi o fată cam de vârsta mea, presupun c-a intervenit o eroare. Sprâncenele lui îmi spun că nu e nici o eroare, aşa că mă holbez la ele, care mă cântăresc din priviri.

— Doriţi o ceaşcă în plus, doamnă? se interesează Majordom.

Femeia îi face un semn cu mâna, care vrea să însemne „Nu, nici vorbă“. Fata se uită fix la mine – cu o privire de genul „cine mai e şi rahatul ăsta-n ploaie?“ –, în timp ce memoria mea detecterază o vagă asemănare… Anju! O Anju dodoloaţă, cu pliuri pe gât, ciufută. Avem aceleaşi sprâncene în formă de pană.

— Eiji Miyake, zice, şi eu încuviinţez din cap, de parc-ar fi o întrebare, eşti un ticălos jalnic şi neruşinat – din câte înţeleg, toate deodată.

Sora mea pe jumătate. Mama mea vitregă îşi pipăie cu degetele colierul răsucit de bronz de la gât – suficient de gros cât să reziste unei lovituri de secure – şi oftează:

— Să-ncercăm să facem această întâlnire cât mai scurtă şi mai nedureroasă cu putinţă. Ia loc, domnule Miyake.

Iau loc. Salonul de Ceai Amadeus continuă în fundal, de parcă s-ar desfăşura pe un ecran video.

— Doamnă Tsukiyama – orbecăii după nişte politeţuri –, vă mulţumesc pentru scrisoarea de luna trecută.

— Îmi „mulţumeşti“? mimează ea surpriza. Ironia e prima dumitale mişcare, domnule Miyake?

Mă uit în jur.

— Ăăă… de fapt, m-aşteptam să-l întâlnesc pe bunicul meu…

— Da, ştim totul şi despre asta. Şi-a notat în agendă micul rendez-vous cu dumneata. Regretabil, dar socrul meu nu va putea onora promisiunea.

— Aha… înţeleg, zic – şi mă gândesc: L-aţi încuiat într-un dulap?

Are o voce ca un bici, Sora-Jumătate:

— Tata-mare s-a săvârşit din viaţă acum trei zile.

Şfichi!

O chelneriţă trece cu o tavă pe care sunt înşirate felii de tartă cu brânză şi zmeură.

Mama vitregă nici nu încearcă să-şi ascundă zâmbetul fals.

— Sunt efectiv uimită că nu ţi-ai dat seama de cât de bolnav era lunea trecută. Să-l pui să se trambaleze la chemarea dumitale, ca să puneţi la cale conspiraţii. Sper că eşti mândru de dumneata, măcar atât.

Nu mai înţeleg nimic.

— Dar nu l-am întâlnit lunea trecută.

— Mincinosule! şfichiuieşte Sora-Jumătate. Mincinosule! Doar ţi-a spus mama – e la noi agenda lui de întâlniri! Ghici al cui nume l-am găsit acum o săptămână – cu cine-şi dăduse întâlnire! – mi-ar plăcea să-i astup gura fetei ăsteia cu bandă adezivă. Zice: Lunea trecută, bunicul meu era încă în spital.

Mama vitregă adoptă o postură de cap sprijinit în mâini.

— Zău că sunt jenante minciunile dumitale, domnule Miyake. Ştim că socrul meu şi-a părăsit azilul, tocmai ca să te întâlnească pe dumneata, lunea trecută! Nu i-a cerut permisiunea surorii de serviciu, pentru că nu i-ar fi dat-o. Era mult prea bolnav.

— Dar nu vă mint! Bunicul meu era prea bolnav ca să vină, aşa că şi-a trimis prietenul.

— Ce prieten?

— Amiralul Raizo.

Mama vitregă şi Sora-Jumătate se uită una la cealaltă. Sora-Jumătate pufneşte într-un râs ţâfnos, iar mama vitregă zâmbeşte în aşa fel încât buzele i se strâng într-un vârf rujat. Buzele alea îl sărută pe tatăl meu.

— Atunci, chiar l-ai întâlnit pe tata-mare, şfichiuieşte Sora-Jumătate, dar ai fost prea bătut în cap ca să-l recunoşti!

Răbdarea mea rezistă biciului. Mă uit la mama vitregă, aşteptând o explicaţie. Zice:

— Ultima farsă a socrului meu.

— De ce s-ar fi prefăcut bunicul meu că era un anume amiral Raizo?

Sora-Jumătate bate cu pumnul în masă:

— *Nu* este bunicul dumitale! – dar o ignor.

Mama vitregă-mi aruncă o privire în care sclipeşte dorinţa de război.

— Ţi-a dat să semnezi vreun document? – dar eu repet:

— De ce s-ar fi prefăcut bunicul meu că era o altă persoană?

— Ai semnat ceva?

Aşa nu ajungem nicăieri. Îmi duc mâinile la ceafă, mă las pe spate şi studiez tavanul, încercând să mă calmez. „Da, prietene – punctează Mozart –, ai o problemă serioasă. Dar e problema ta, nu a mea.“ Rău de tot aş vrea să fumez.

— Doamnă Tsukiyama, chiar e nevoie de-atâta sânge rău?

— „Sânge rău“, mormăie Sora-Jumătate. Frumoasă expresie.

— Ce trebuie să fac pentru a vă demonstra tuturor că nu vreau nimic altceva decât să-l întâlnesc pe tatăl meu?

Mama vitregă-şi apleacă într-o parte capul. Zice:

— Calmează-te, domnule Miyake…

Asta chiar mă face să răbufnesc:

— Ba nu, doamnă Tsukiyama, sunt sătul de-atât calmat! Nu vreau…

— Domnule Miyake, faci o…

— Tăceţi din gură şi-ascultaţi-mă! Nu vreau banii dumneavoastră! Nu vreau favoruri din partea dumneavoastră! Nici nu vă *şantajez*! De unde aţi mai scos şi teoria c-aş vrea să vă *şantajez*? Sunt atât, dar atât de *sătul* să tot râcâi mizeria din oraşul ăsta, încercând să găsesc… pe cine? Pe propriul meu tată! Vreţi să mă dispreţuiţi – foarte bine, vă-nţeleg preferinţa. Dar lăsaţi-mă să-l întâlnesc – numai o dată –, şi, dacă el îmi spune că nu vrea să mă mai vadă niciodată, ce să fac? – o să dispar din vieţile dumneavoastră şi-o să-mi încep, aşa cum trebuie, viaţa mea personală. Asta e. Atâta tot. E prea mult pentru înţelegerea

dumneavoastră? Este o cerere exagerată?

Sunt atât de secătuit. Sora-Jumătate nu mai e chiar atât de sigură pe ea. Mama vitregă şi-a dat deoparte, în sfârşit, rictusul insuportabil. Cred că le-am făcut să m-asculte. Ca şi pe jumătate din ceilalţi clienţi ai Salonului de Ceai Amadeus.

— De fapt, da, este, zice mama vitregă, şi-şi toarnă, ei şi fiică-sii botoase şi porcine, ceai slab dintr-un infuzor de ceai cu caneluri. Este o cerere exagerată. Hai să concedem că accept ideea că nu ai rele intenţii vizavi de familia mea, domnule Miyake. Hai să concedem chiar c-aş resimţi o anumită compasiune faţă de poziţia dumitale. Situaţia de bază rămâne, oricum, neschimbată.

— Situaţia de bază…

— N-am cum să-ţi formulez într-un mod plăcut. Soţul meu nu doreşte să te întâlnească. Dumneata pari să crezi într-o sumbră conspiraţie, care te ţine la distanţă de el – aşa ceva, pur şi simplu, nu este adevărat. N-am venit aici, fiica mea şi cu mine, ca să-ţi zădărnicim dumitale căutările. Am venit aici la solicitarea soţului meu, ca să te rugăm – te *rugăm* – să-l laşi în pace. A plătit pentru întreţinerea dumitale, nu ca să-ţi alimenteze speranţele unei reuniuni viitoare, ci ca să-şi cumpere lui însuşi dreptul la intimitate. E prea mult pentru înţelegerea dumitale? Este o cerere exagerată?

Îmi vine să plâng.

— De ce nu-mi spune el personal acest lucru?

— În doar două cuvinte, domnule Miyake – şi mama vitregă soarbe din ceai –, de ruşine. Îi este ruşine de dumneata.

— Cum poate să-i fie ruşine de un fiu cu care nu vrea să se-ntâlnească?

— Soţului meu nu-i este ruşine de *cine* eşti, ci de *ce* eşti – la celălalt capăt al salonului, un client se ridică brusc, împingându-şi scaunul în spate. Nu faci decât să provoci suferinţă – lui, nouă, dumitale. Te rog, opreşte-te.

Chelneriţa dă peste scaunul ivit în faţa ei. Ceştile de ceai şi feliile de tartă cu brânză şi zmeură îi alunecă de pe tavă, şi porţelanul fin, cu adaos de os, produce un cor de clinchete de ţăndări, plus un alt cor de exclamaţii: *Ooooo!!* Mama vitregă şi Sora-Jumătate stau cu privirile aţintite spre mine. Majordom trece într-acolo plutind, ca să supervizeze operaţia de ştergere a urmelor. Scuze, contra-scuze, asigurări, comenzi, bureţi pentru covoare, făraşe – după numai şaizeci de secunde, orice urmă a dispărut, şi marea criză a tartei cu brânză parcă nici n-a fost.

— Foarte bine, zic.

— Foarte bine? mă-ngână Sora-Jumătate.

— Foarte bine, aţi câştigat – m-adresez femeii cu care tatăl meu a optat să se căsătorească.

Nu se aştepta s-audă asta. Nici eu nu m-aşteptam să spun asta. Se uită atent la faţa mea, după vreun clenci. Nu-l găseşte. Zic:

— Tatăl meu, prin simplul fapt că nu a luat niciodată legătura cu mine, şi-a făcut… ăăă… clară poziţia cu mult timp în urmă. Eu… nu ştiu… n-am vrut să cred… niciodată. Dar spuneţi-i – o garoafă de culoarea caisei tronează într-o mică vază ornamentală – bună din partea mea. Bună şi rămas-bun.

Mama vitregă rămâne cu privirile aţintite asupra mea. Mă ridic să plec.

— Ai luat ăla de la tata-mare? şfichiuieşte Sora-Jumătate, făcând semn cu capul către jurnalul torpilei *kaiten*, învelit în pânza lui neagră. Dacă da, e proprietatea familiei Tsukiyama.

O privesc pe această anti-Anju. Dacă m-ar fi întrebat frumos, aş fi recunoscut că da şi i-aş fi returnat jurnalul. Aşa însă, îi spun:

— E cutia cu prânzul meu. De-aici, mă duc direct la muncă.

Ies din Salonul de Ceai Amadeus, fără să mă uit în urmă, şi iau jurnalul cu mine. Majordom cheamă un ascensor şi se-nclină când uşile se-nchid. Numai eu sunt, în toată cutia. Piesa *muzak* este *Acoperişul lumii*[122], a trupei Carpenters, o melodie la care mi se strepezesc dinţii, dar acum sunt mult prea secătuit ca să mai detest ceva. Sunt şi uimit de hotărârea pe care am luat-o adineauri. Mă uit la numerele etajelor, cum descresc. Oare am vorbit serios? Tatăl meu nu vrea să mă vadă – niciodată. Aşa că… nu mai e valabilă căutarea mea? S-a terminat? Semnificaţia vieţii mele… suprimată? Presupun că da, chiar am vorbit serios. „Parter“, m-anunţă ascensorul. Uşile se deschid şi o mulţime de oameni foarte ocupaţi dau buzna în ascensor. Mă lupt să ies, până când uşile nu se-nchid la loc, să mă ducă înapoi de unde vin.

Note

102. Denumire dată de portughezi Taiwanului în secolul XVI.

103. Textual: „Întoarcere la Cer“ (în japoneză, în original).

104. Trinitrotoluen, compus chimic sintetizat pentru prima oară în 1863 şi folosit iniţial ca vopsea galbenă, care s-a dovedit ulterior a poseda calităţi de material explozibil, devenind o substanţă de referinţă pentru măsurarea puterii exploziilor de orice fel.

105. Denumire dată, în perioada 1930–1945, zonelor din Asia ocupate de Imperiul Japonez.

106. Sau Go-Daigo, cel de-al nouăzeci şi şaselea împărat al Japoniei, care a domnit la începutul secolului XIV.

107. Tip de dramă dansantă clasică japoneză, caracterizată printr-o stilizare a acţiunii şi o machiere a feţelor personajelor, ambele duse la extrem.

108. Harland David Sanders (1890–1980), om de afaceri american originar din statul Kentucky, fondatorul lanţului de restaurante KFC, cu specific de pui picant. Figura lui se află stilizată pe emblema firmei.

109. Zeul japonez al pescarilor şi unul dintre cei şapte zei ai norocului.

110. Textual: „Statul Manciuria“, denumire dată, din 1932 până în 1945, unui stat-marionetă impus de ocupaţia japoneză asupra regiunii sino-mongole Manciuria.

111. *Milk and Honey*, album lansat în 1984 de John Lennon şi Yoko Ono.

112. Sau *Kimi Ga Yo* („Domnia Majestăţii-Sale Imperiale“), imnul naţional japonez, ale cărui versuri provin dintr-un poem din perioada Heian (sec. VIII–XII), fiind astfel textul cel mai vechi al unui imn naţional, din toată lumea.

113. Bătălie navală care s-a desfăşurat la mijlocul anului 1942 în apele din jurul atolului Midway din Pacific şi în care flota americană a spulberat forţele navale japoneze, făcându-le să nu-şi mai revină cu adevărat până la sfârşitul războiului.

114. *The Beach Boys* este o trupă rock americană, care s-a înfiinţat în California, în 1961.

115. Textual: „Spiritul/sufletul japonez“, termen referitor la valorile culturale şi caracteristicile spiritului nipon.

116. William Shakespeare, *Coriolan* (traducere de Tudor Vianu), în *Opere complete*, vol. 7, Univers, Bucureşti, 1988, p. 593.

117. *An Officer and a Gentleman*, comedie romantică din 1982, în regia lui Taylor Hackford, avându-l pe Richard Gere în rolul principal. Titlul face trimitere la un articol de regulament referitor la „comportamentul inadecvat al unui ofiţer şi gentilom“.

118. Kryptonitul este un mineral radioactiv de culoare verde–aprins, de provenienţă de pe Krypton, planeta de obârşie a lui Superman, singurul care-i poate anihila personajului puterile excepţionale.

119. Numele de scenă al lui Gōichi Oda (1931–2014), actor şi cântăreţ japonez.

120. Iniţialele cuvintelor: *Supreme Commander of the Allied Powers* (Comandantul Suprem al Puterilor Aliate), titulatură pe care a folosit-o generalul Douglas MacArthur în timpul Ocupaţiei Aliate a Japoniei (1945–1951).

121. Textual: „Ce va fi va fi“ (sau „Ce-o fi o fi“, în italiană în original), titlul unui cântec lansat de Jimmy Fontana (muzica) şi Franco Migliacci (versurile), la Festivalul de la San Remo din 1971.

122. *Top of the World*, piesă lansată în 1972, foarte cunoscută în Japonia.

Şapte

♠

Joc de cărţi

Nu exagera Sachiko Sera, cea de-a treia patroană a mea în patru săptămâni – bucătăria de la Nero chiar este la fel de fierbinte ca iadul, şi un maimuţoi ar fi în stare, într-adevăr, să mă suplinească la făcutul pizzelor după reţetă. Este o fundătură, bucătăria măsoară cinci paşi pe unul singur şi are un soi de cuşcă la un capăt, cu dulapuri de vestiar şi scaune, unde aşteaptă scuteriştii care livrează. Sachiko şi Tomomi recepţionează comenzile prin telefon sau de la clienţii care intră în restaurant şi ne pasează nouă bonurile, prin ferestruică, de la tejgheaua din faţă. Mie-mi revine sarcina să umplu blaturile cu ingredientele corecte, făcând să se potrivească denumirea pizzei cu zona corespunzătoare a diagramei uriaşe, care ocupă un perete întreg, și cu imagini colorate, pentru maimuţoii care n-au învăţat să citească. Aşa, de pildă, într-un cerc mare, intitulat „Schimb de focuri la Chicago“, sunt poze mai mici cu piure de roşii, cubuleţe de carne, felioare de cârnat, chilli, ardei gras galben şi roşu, brânză; „Luna de miere în Hawaii“ conţine roşii, ananas, ton şi nucă de cocos; „Neromaniac“ este cu salam cu pepperoni, smântână, capere, măsline, creveţi. Pe urmă, ai blaturile: gros, crustos, cu ierburi, umplut cu mozzarella. Ingredientele-şi duc existenţa într-un frigider cât o peşteră – fiecare capac de recipient are lipită o imagine cu ce conţine. După ce ai reunit blatul cu ingredientele, introduci pizza într-un infern cu două benzi, acţionat cu gaz. Rulourile transportă pizza prin măruntaiele topite ale maşinăriei, la viteza de câţiva centimetri – vreo zece – pe minut, deşi, dacă ţi se aglomerează comenzile, poţi să vâri în cuptor un forceps şi să-i provoci pizzei o naştere prematură.

— Coordonarea e tot schepsisul, zice Sachiko, legându-şi părul la spate. Ideal este ca pizza să aterizeze în cutia potrivită – şi să lipeşti bonul de comandă pe capac, exact în momentul în care omul pe scuter ajunge înapoi, de la ultima livrare.

După o jumătate de oră, Sachiko mă lasă la butoane. E chiar amuzant, şi comenzile nu se opresc niciodată, nici măcar la ora unu sau două noaptea, drept care, spre deosebire de cum era la biroul de obiecte pierdute de la gara din Ueno sau la Steaua Căzătoare, n-am prea mult timp de gândire, în nici un moment. Printre clienţii noştri se numără studenţi, jucători de cărţi înrăiţi, oameni de afaceri care lucrează toată noaptea – Shinjuku este o junglă nocturnă. Beau litri de apă, transpir litri de apă, şi nici măcar o dată nu simt nevoia să mă piş. Avem un ventilator de aerisire, zgomotos ca un feribot, şi o tinicheluţă de aparat de radio, care prinde un singur post local, încremenit în anii 1980. Avem un mapamond năclăit, care nu face decât să-i tachineze pe sclavii acestui infern cu gânduri despre toate ţările lumii – şi despre femeile lor, de toate culorile –, unde ăştia ca noi n-au ce căuta. Un ceas de perete înaintează scremut. Sachiko este chiar aşa cum mi-o imaginam, vorbind cu ea la telefon – înceată, organizată, nevrotică, stabilă. Tomomi este o hoaşc-a naibii, care lucrează la Nero de pe vremea când amiralul Perry[123] a pătruns în vechiul golf Edo, şi nici nu se gândeşte să-şi tulbure bunătate de viaţă comodă, lăsându-se vreodată promovată. Stă la taclale cu prietenele ei la telefon, flirtează cu anumiţi scuterişti privilegiaţi, îşi alege cursuri de arte frumoase, la care nu va mai ajunge în vecii vecilor să se-nscrie şi o ţine tot într-o aluzie străvezie la povestea ei de amor cu proprietarul întregului lanţ Nero, de-acum enşpe ani, şi la ce neplăceri i-ar putea provoca ea lui în căsnicie, dacă atât de plăcutul echilibru al vieţii i-ar fi ameninţat în vreun fel. Vocea ei ar putea să taie-n fâşii o tablă de oţel, şi râsul ei sună tare, fals, încrezut. Scuteriştii se schimbă de la o săptămână la alta, dar, în această seară, sunt Onizuka şi Doi. Onizuka are un ţep înfipt în buză, părul blond-cremos, şi poartă o jachetă de motociclist cu cap-de-mort, în locul uniformei de la Pizzeria Nero. Când Sachiko face prezentările, el îmi spune:

— Ăla dinaintea ta ce-a făcut? A încurcat comenzile. Clienţii mi-au tras-o mie. Tu să nu-ncurci comenzile.

Onizuka e de fel din Tōhoku şi mai păstrează şi acum un accent nordic, la fel de gros ca ţiţeiul brut. Asta mă-ngrijorează – nu cumva să confund o ameninţare cu moartea cu vreun comentariu despre vreme. Doi e bătrân, trecut de patruzeci de ani, merge şchiopătat şi are o mină a feţei de Isus tocmai răstignit pe Cruce. E suferind, are ochii depărtaţi, ca de imagine de monitor, nu foarte mult păr pe cap, dar o mulţime pe bărbie. Îmi spune:

— Moşule, nu te lăsa intimidat de Onizuka. E blând, în felu' lui. Mi-a reparat motoru' pe degeaba. Fumezi ceva tare, moşule?

Când îi spun că nu, scutură din cap cu tristeţe:

— Moşule, voi ăştia, tinerii din ziua de azi, vă irosiţi partea cea mai bun-a vieţii. Şi-o să vă pară atâ' de rău de-atâta relaxare, moşule! N-ai prieteni care să ştie cum se petrece? Calitatea-ntâi, serviciu discret.

Tomomi vine şi ea în cuşcă – se pricepe la trasul cu urechea.

— Discret, ă? Discret ca un OZN de-un kilometru-n diametru, care ar da muzica din *Misiune imposibilă* deasupra Palatului Imperial.

La ora trei dimineaţa, Sachiko îmi aduce o cană cu cea mai groasă cafea de care-i capabilă chimia – destul de groasă cât să ţină creioanele-n ea – şi care mă face să uit de cât de obosit mi-e corpul. Onizuka stă şi aşteaptă, în partiţia pentru personal de la capătul fundăturii mele, dar nu mai schimbă o vorbă cu mine. Ies de două ori să fumez câte o ţigară JPS în faţa magazinului. Am o vedere de primă mână înspre turnul PanOpticon. Luminile de avertizare pentru avioane clipesc frenetic, din amurg până-n zori. Seamănă izbitor cu Gotham City[124]. De ambele dăţi, infernul mă cheamă înapoi, cu toate că nu mi-am terminat ţigara. Cât aştept eu să iasă pe gura infernului un „Club de sănătate" – sparanghel, smântână, măsline, cartofi-pană, usturoi –, Doi se apleacă peste ferestruică.

— Miyake, ştii cumva câ' de foame-mi poate fi?

— Cât de foame-ţi poate fi, Doi?

— Destul de foame cât să-mi tai degetul mare şi să-l mestec.

— Adică, ţi-e foame, nu glumă.

— Dă-mi cuţitu-ăla, te rog – la care eu fac o mutră de genul: „Da' ce, sunt obligat să ţi-l dau?", iar el insistă: Dă-mi cuţitu-ăla, moşule, că mi s-a făcut o foame de criză.

— Ai grijă cu el. Taie ca briciul.

— De ce crezi că-l vreau, moşule?

Doi îşi fixează degetul mare pe tocătorul meu de lemn, aşază lama cuţitului deasupra şi-i apasă mânerul cu pumnul drept. Lama îi retează degetul exact prin încheietură. Sângele i se-mprăştie pe tejghea – Doi îşi ţine strâns respiraţia.

— Hai, că n-a fos' chiar atâ' de rău! zice.

Îşi ia, cu mâna dreaptă, degetul mare tăiat şi şi-l vâră-n gură – *flop!* Eu fac gargară cu aer uscat. Doi molfăie încet, ca să se hotărască dacă-i place gustul.

— Cam prea multe zgârciuri, da' nu-i rău, moşule! – şi Doi scuip-afară osul degetului mare, curăţat şi lustruit de orice mai era pe el.

Pun jos ce-aveam în mână. Sachiko-şi face apariţia la ferestruică – îi arăt cu degetul şi-nghit în sec.

— Doi! Primadonă ce eşti! îl admonestează ea. Pur şi simplu, nu poţi să rezişti când ai un public nou şi captiv, este? Scuză-mă, Miyake, trebuia să te avertizez în privinţa micii pasiuni a lui Doi: şcoala de magie.

Doi mimează o mişcare punitivă, gen kung-fu.

— Academia Sacră a Iluzioniştilor nu-i o mică pasiune, căpităneaso. Într-o bună zi, o să stea la coadă, în faţă la Budōkan, să-mi vadă mie spectacolul – şi-şi flutură spre mine cele două degete mari ataşate. Zice: Se vede clar, din ochii lui, că Shiyake tânjeşte după artele magiei.

— Miyake, îl corectează Sachiko.

— Şi-ăla, zice Doi.

Nu ştiu cum să reacţionez la toate astea. Mă simt uşurat să aflu că sângele nu era decât suc de roşii. Ora cinci. Dimineaţa se înscrie pe curs de aterizare. Sachiko mă pune să pregătesc nişte mini-salate, aşa că spăl nişte salată verde şi câteva roşii-miniatură. Comenzile de pizza se-nmulţesc din nou – cine mănâncă pizza la micul dejun? – şi nici nu-mi dau seama când se-ntoarce Sachiko şi zice, luându-şi un ton de înaltă curte:

— Eiji Miyake, prin puterile cu care am fost învestită de împăratul Nero, şi drept consecinţă a purtării tale satisfăcătoare, declar că sentinţa ta pe viaţă e suspendată pe durata a şaisprezece ore. În schimb, te vei prezenta din nou, la miezul nopţii, la instituţia noastră corecţională, în vederea unui alt interval de opt ore de muncă silnică.

— Ă? mă-ncrunt, la care Sachiko îmi arată ceasul.

— E opt. Ai unde să te duci acasă, nu?

Uşa restaurantului se deschide. Sachiko se-ntoarce să vadă cine e, după care se uită iar la mine, cu o privire gen: „Aha!“ Zice:

— Prizonierul are o vizitatoare, care-l aşteaptă în faţa porţilor.

Ai Imajō zice că oriunde, numai la braseria Jupiter nu, aşa că mergem înspre Shinjuku, să găsim un local cu mic dejun. Vorbitul e destul de stânjenitor – nu ne-am mai văzut, propriu-zis, din acea zi de la braseria Jupiter, chiar dacă ne-am petrecut, probabil, mai bine de douăşpatru de ore la telefon, săptămâna trecută.

— Dac-ar fi şi mai mare umezeala decât este acum, ar ploua, încerc să comentez.

Ai Imajō îşi ridică faţa înspre cer.

— Da’ să ştii, chiar plouă.

A prins un autobuz, cu care s-a întors de la Niigata ieri-seară, şi arată ruptă de

oboseală după o călătorie atât de lungă. Eu sunt năduşit şi deşălat, ca un pat dintr-o casă de curve. Aşa-mi închipui.

— Ei, şi? Cum a mers cu tatăl tău? întreb, în timp ce Ai Imajō fredonează ceva.

— Nicicum. Ştiam că n-o să iasă… începe ea şi se opreşte.

Eu scot zgomotele corecte, la momentele potrivite, dar, ca de fiecare dată când se discută probleme legate de părinţi, mă simt ca şi cum aş auzi ceva despre starea medicală a unui organ care mie-mi lipseşte. Chiar şi aşa, sunt încântat că Ai Imajō a venit la întâlnire cu mine la micul dejun. Trecem pe dinaintea unui mic sanctuar, la care Ai Imajō se opreşte, să se uite la copaci, la poarta tradiţională *torī*, la funiile din paie şi la ghirlandele de hârtie. O statuetă *jizō* stă în spatele unei portocale, al unei sticle de whisky marca Suntory şi al unei vaze cu crizanteme. Un bătrân se roagă îndelung şi temeinic.

— Muzicienii au superstiţii? întreb.

— Depinde la ce instrument cântă. Cei de la instrumentele cu coarde, între care se numără, tehnic vorbind, şi pianiştii, se bucură de luxul de-a putea exersa până le iese – ne iese – cum trebuie, şi orice greşeli facem sunt înghiţite, de obicei, de partea orchestrală. Celor de la suflători şi, mai ales, de la percuţie, le vine mai greu. Oricât ai fi de bun, o singură scăpare pe-alături, şi *Simfonia a noua* de Bruckner, altfel divină, se face ţăndări, ca o băşină de puşcoace – mă rog, asta-i o metaforă a ultimului meu dirijor. Majoritatea trompetiştilor pe care-i cunosc iau beta-inhibitoare la micul dejun, în loc să ronţăie biscuiţi la cafea. Dar făcătorii de pizza de pe Yakushima, ei au superstiţii?

— Ultima dată când am intrat într-un sanctuar, m-am dus acolo ca săăă… să-l decapitez pe zeul tutelar.

— Cu o lovitură de trăsnet?

— N-aveam decât o pânză de bomfaier dintr-un set de dulgherie pentru elevi.

Ai Imajō vede că vorbesc serios.

— De ce, nu ţi-a dat zeul ce voiai?

— Ba mi-a dat zeul exact ce voiam.

— Motiv pentru care i-ai tăiat capul cu bomfaierul?

— Îhî.

— Aoleu, trebuie să fiu atentă, să nu-ţi dau niciodată ce vrei.

— Ai Imajō… eu, Eiji Miyake, jur că n-o să-ţi tai niciodată capul cu fierăstrăul.

— Ei, atunci e bine. Dar nu cumva distrugerea de obiecte religioase constituie

o crimă de dimensiuni cosmice?

— N-am spus nimănui, până azi, de dimineaţă.

Ai Imajō îmi aruncă o privire cu nouăşnouă de posibile semnificaţii. La McDonald's, este un panou electronic deasupra intrării, care anunţă câte locuri libere sunt înăuntru, oscilând când sub zece, când peste zece. Presupun că au detectoare incastrate în scaune. Ai Imajō îmi spune să mă duc eu la etaj şi să găsesc o masă, câtă vreme ea stă la coadă – sunt prea epuizat, ca să mă opun. La McDonald's pute a McDonald's, dar e bine, fiindc-o să acopere, măcar, putoarea lui Miyake, sclavul din bucătărie cu duşul nefăcut. La etaj, un stol de asistente medicale studente fumează, bârfesc şi zbiară în telefoanele mobile. Adun banii pe care tocmai i-am câştigat şi mă simt ceva mai puţin obosit. Este săptămâna europeană la McDonald's – un monitor video atârnă de perete, şi pe el se succedă imagini de la Roma, în timp ce o muzică soporifică te atrage în mrejele ei. Ai Imajō apare în capul scărilor, cu tava, şi se uită în jur, după mine. I-aş putea face cu mâna, dar mă bucur de privilegiul de a mă uita la ea. Colanţi negri, un tricou bleu-azuriu pe sub o bluză de mătase ca sucul de zmeură şi cercei făcuţi parcă dintr-o magmă de culoarea ambrei. Dacă Ai Imajō ar fi asistentă medicală, mi-aş fractura un os important numai ca să obţin un pat în salonul ei.

— Nu mai aveau *shake* de ciocolată, zice, aşa c-am luat de banane. Văd că ai un fetiş pervers legat de uniformele de asistente.

— Probabil căăă… s-au ţinut după mine înăuntru.

Ai Imajō îmi înfige paiul în pleoapă.

— Poate-n visele tale – oricum, duhneşti a brânză. Sachiko zice că o mulţime dintre clienţii voştri sunt asistente medicale – se pregătesc vizavi. Clădirea aia cenuşie, butucănoasă, e Spitalul Sensō-ji.

— Credeam că e-o închisoare. Nu bei decât ceai verde?

— Ceai verde – altceva nu permite planul meu nutriţional până la prânz.

— A… uit mereu. Iartă-mă.

— N-am de ce să te iert. Diabetul nu-i un păcat, e-o stare medicală.

— N-am vrut să…

— Stai calm, da? Calm. Ştiu. Mănâncă.

Un şuvoi năvalnic de droni se scurge pe sub fereastră – funcţionari care se precipită s-ajungă fiecare la biroul său, înainte s-ajungă şeful de secţie la al lui.

— Odată ca niciodată, zice Ai Imajō, oamenii construiau Tōkyō. Dar asta s-a schimbat undeva, pe parcurs, iar acum Tōkyō construieşte oamenii.

Aştept să mi se dizolve pe limbă o gură de *shake*.

— Să revenim la tatăl tău: ţi-a spus că, dacă nu ţii seama de ce-ţi spune el şi te duci la Paris, n-ai ce să mai cauţi niciodată la Niigata.

— Aşa că eu i-am spus că foarte bine – cum vrea el.

— Adică nu te mai duci la Paris?

— Mă duc la Paris. La Niigata nu mă mai duc niciodată.

— Şi tatăl tău vorbea serios, când ţi-a spus ce ţi-a spus?

— A fost o ameninţare termonucleară adresată maică-mii, nu mie: „Dacă vrei să fii îngrijită la bătrâneţe de fiică-ta, fă-o să nu plece“. Cert este c-a plecat, la scurt timp după aceea, şi s-a dus să joace la păcănele. Maică-mea s-a prăbuşit sub o viforniţă de lacrimi, exact cum el ştia prea bine că urma să facă. Stau şi mă-ntreb: în ce secol suntem? Ştii, sunt unele sate de munte, în Niigata, unde se importă neveste filipineze cu toptanul, în grupuri de câte douăzeci, pentru că fetele locale nici nu apucă bine să devină majore, că s-au şi urcat la bordul celui mai rapid tren de mare viteză care le ia de-acolo. Bărbaţii se miră de ce.

— Deci ai câştigat. Poţi să te duci la Paris.

— Căzută-n dizgraţie, dar mă duc.

Îmi aprind o ţigară JPS.

— Eşti aşa de tare, Ai Imajō – la care ea dă din cap că nu. Zic: Abisul dintre cum te văd alţii şi cum te vezi tu însuţi este… un mister pentru mine. Eu cred că *tu* eşti tare. Şi cred că *eu* sunt la fel de tare ca *shake*-ul ăsta de la tine – care, întâmplător, este untură de porc, în proporţie de nouă părţi din zece. Eu cu disperare-mi doresc să-i fac pe părinţii mei mândri de mine. Adevărata forţă înseamnă să n-ai nevoie chiar tot timpul de aprobarea celorlalţi.

Pe un balcon roman, pe înserate, o fată pune câteva fire de floarea-soarelui într-o oală de teracotă. Îl vede pe cameraman, se-ncruntă, se bosumflă, îşi scutură părul şi dispare. Ai Imajō îşi bagă şi scoate pliculeţul de ceai în şi din apa clocotită. Zice:

— Eu sincer cred c-ar fi fost amândoi mai fericiţi dacă urmam un curs de doi ani de aplicare a cosmeticelor, la vreun colegiu de fete, mă căsătoream cu dentistul familiei şi turnam un stup întreg de copii. Muzică… o mănânci tu, dar te mănâncă şi ea pe tine.

Îmi înghit bolul alimentar de cartofi pané. Zic:

— Şi totuşi, prin comparaţie cu familia Miyake, părinţii tăi sunt ca soţii von Tripp din *Sunetul muzicii*.

Ai Imajō îşi roteşte acum pliculeţul de ceai. Zice:

— Von Trapp.

O fetiţă de cinci ani se-apropie de masa noastră, venind parcă de nicăieri, şi se uită ţintă la Ai Imajō. Zice:

— De unde vin bebeluşii, înainte s-ajungă-n burticile mămicilor?

— Îi aduc berzele, o lămureşte Ai Imajō, dar copila capătă un aer sceptic.

— Şi-atunci, berzele de unde-i aduc?

— De la Paris, îi spun eu şi-i stârnesc un zâmbet lui Ai Imajō.

Tatăl fetiţei se iveşte în capul scării, cu o tavă plină cu nişte mâncare de culoare deschisă, aşa încât ea fuge spre el. Pare un tătic bun.

Ai Imajō se uită la mine. Îi văd chipul ca de femeie foarte bătrână, dar şi ca de fetiţă. Nu m-am mai uitat niciodată atât de lung în ochii cuiva, de când făceam, eu şi Anju, jocurile alea cu cine clipea primul. Dac-am fi la un film, şi nu la un McDonald's, acum ne-am săruta. Poate c-aici suntem chiar mai intimi. Loialitate, suferinţă, veşti bune, zile proaste.

— Foarte bine, zic, în cele din urmă, iar Ai Imajō nu mă-ntreabă: „Foarte bine, ce?"

În loc de asta, râcâie cu unghia un cartonaş răzuibil de la McTeriakiburger. Zice:

— Ia uite, am câştigat o cutie cu prânz de curcan pentru bebe-roboţei. Trebuie că e ceva de bun augur. Îmi dai voie să-ţi cumpăr o şapcă de baseball nouă?

— Pe-asta o am cadou de la Anju, îi răspund, până s-apuc să mă răzgândesc.

— De la cine? se-ncruntă Ai Imajō.

— De la soră-mea geamănă.

Ai Imajō se-ncruntă şi mai tare.

— Parcă erai singurul copil la părinţi.

Nu mai există cale de-ntoarcere, acum.

— Ţi-am spus o minciună. Asta – singura. Vreau s-o iau înapoi. Am şi o mulţime de alte lucruri pe care vreau să ţi le spun: bunicul meu a luat legătura cu mine, mulţumită anunţului personal pe care tu mi l-ai sugerat, şi maică-mea vitregă şi soră-mea numai după tată au venit la întâlnirea cu mine. Mi-au pregătit o ambuscadă, mai degrabă decât o întâlnire, de fapt. Am stat şi m-am gândit că să-ncerc, aşa, să găsesc pe cineva care e clar că nu vrea să mă cunoască, deşi e tatăl meu, n-o să-mi creeze altceva decât suferinţă, aşa c-am renunţat… Ce este?

Ai Imajō fierbe de exasperare. Zice:

— Eşti aşa de tipic tu însuţi cu chestia asta, Miyake!

— Cu ce chestie? întreb, căutând să-nţeleg.

Ai Imajō se loveşte peste frunte cu încheieturile degetelor. Zice:

— Bine, bine. Ia-o de la soră-ta geamănă. Pe urmă, treci la mama vitregă. Dă-i drumul.

Eşuez înapoi la Steaua Căzătoare pe la ora prânzului, la fel de fluşturatic precum un vălurel. Ai Imajō are cursuri tot restul zilei, dar vine să mă viziteze, la mine-n chichineaţă, mâine… miercuri. Trebuie să mă opresc şi să mă gândesc – doar aşa-mi aduc aminte ce zi este. Mă gândesc la Ai Imajō de vreo nouăzeci de ori în fiecare oră. A fost amuzant când ne-am spus la revedere la Shinjuku – ne-am pierdut de-a binelea, fiindcă eu mă ţineam după ea, şi ea se ţinea după mine. Plimbarea de la gara Kita Senju e plăcută azi. Tufe, copaci tomnatici, copilaşi în cărucţuri lipăind acadele – astăzi, toate laolaltă bat urâţenia de mocirlă din Tōkyō.

— Bună dimineaţa, Eiji-*kun*, duhneşti a brânză, anunţă Machiko, binedispusă, uitându-se la un film cu Beat Takeshi[125], care se petrece în Okinawa. Bun, regizorul, dar numai actorii care sunt realmente buni îndrăznesc să joace roluri care nu sunt bune.

Machiko îmi arată fotografiile ei din vacanţă şi-mi dă una dintre ele, care-mi place, cu o livadă de portocali, care se pierde în zare, pe un versant de colină înceţoşat de ploaie. Vorbim o vreme despre Nero. Machiko are darul ăsta de-a mă face să mă simt interesant – şi mai-mai să-i povestesc despre Ai Imajō, dar mă tem să nu-i par siropos şi, pe urmă, nici n-am prea multe de spus, aşa c-o iau în sus pe scări, spre chichineaţa mea.

— Eiji-*kun*! Am uitat să-ţi dau acest plic. A fost livrat azi-dimineaţă.

Mă răsucesc pe călcâie şi cobor înapoi după acel pachet – genul de plic matlasat antişoc, dimensiunea cea mai mică disponibilă. Destinatarul este: Dl Fujin Yoda – cine mai e şi-ăsta? – care locuieşte în Hakodate, hăt, departe, în Hokkaido. Pe faţa plicului, a fost ştampilat mesajul: INCORECT EXPEDIAT. Pe spate, figurează numele şi adresa mea, tipărite sub cuvântul EXPEDITOR, pe o etichetă auto-colantă.

— S-a-ntâmplat ceva? întreabă Machiko.

Mă abţin de la comentarii şi zic:

— Nu, nimic.

Totuşi, ceva s-a întâmplat – nu l-am expediat eu, plicul ăsta. Sus, în chichineaţă, un şervet de ceai, pe care-l găsesc sfâşiat, face să-mi zboare gândurile de la pachetul misterios. Pisică, din pură gelozie, fiindc-am lăsat-o să doarmă singură azi-noapte. Sper să-nceteze cu sfâşiatul, până nu trece la bluzele mele. Fac duş, adun zdrenţele de şervet şi scuip afară o interpretare de Lup-

Urlător[126] după *Iubirea e tot ce-ţi trebuie*[127], la chitară. Normal ar fi să cad frânt de oboseală, dar sunt imun la somn. Abia atunci îmi aduc aminte de pachet şi-l desfac. Înăuntru, găsesc un disc de calculator, învelit într-o scrisoare. Scot nişte gheaţă din tăviţă într-un pahar, şi-l umplu cu apă. Îmi place sunetul pe care-l scot cuburile când încep să se fisureze.

Tōkyō, 1 octombrie

Numele meu este Kozue Yamaya. Oricât de puţin probabilă sau de brutală ar putea să pară această relatare a ultimilor nouă ani din viaţa mea, te rog s-o citeşti până la sfârşit. Ţii în mâinile dumitale varianta finală a testamentului meu. Te rog să fii dumneata executorul meu legal.

Finalurile sunt simple, dar fiecare început se datorează începutului anterior. Cel pe care-l voi alege este o noapte din anotimpul ploios, din urmă cu nouă ani. Pe vremea aceea, numele meu era Makino Matani. Ea era o gospodină cu un fiu în vârstă de doi ani, măritată cu patronul unei firme de servicii financiare. Absolvise recent facultatea de Studii Economice a unui colegiu respectabil pentru femei, din Kobe. La fiecare An Nou, făcea schimb de cărţi poştale cu fostele ei colege de facultate, măritate cu dentişti, judecători şi funcţionari publici. O viaţă ca oricare alta. Ei, şi a venit anotimpul ploios. Îmi aduc aminte foarte bine de acele ultime clipe – fiul meu avea un trenuleţ de jucărie din plastic, cu care se juca, iar eu curăţam stratul de mucegai lăsat de anotimpul ploios în cabina de duş. Auzeam relatările de la televizor, despre alunecările de teren şi revărsările de torenţi din vestul Japoniei.

A sunat la uşă. Am deschis, şi trei bărbaţi au dat buzna, smulgând lanţul pe care soţul meu mă învăţase să-l folosesc. Mi-au cerut să le spun unde se ascundea soţul meu. Le-am cerut să-mi spună cine erau. M-a plesnit atât de tare, unul dintre ei, încât mi-a sărit un dinte din gură. S-a stropşit la mine: „Suntem ofiţerii de reţea ai soţului tău şi *noi* punem întrebările“. El şi un altul au început să cotrobăie prin casă, în timp ce al treilea se uita la mine, cum încercam să-mi liniştesc fiul, care urla. M-a ameninţat că-mi omoară copilul dacă nu-i spun unde e soţul meu. L-am sunat pe soţul meu la serviciu şi am aflat că telefonase de dimineaţă şi se declarase bolnav. Am sunat la numărul de telefon mobil al soţului meu şi am aflat că fusese deconectat. L-am sunat la numărul de pager – mort şi acela. Devenisem deja isterică – bătăuşul mi-a turnat o măsură din whisky-ul soţului meu, dar n-am putut să-l înghit. Fiul meu se uita cu nişte ochi mari, speriaţi. Ceilalţi doi bătăuşi s-au întors cu o cutie conţinând efecte

personale de-ale soţului meu şi cu toate bijuteriile mele. Veştile rele abia de-atunci încolo au început să se reverse peste mine. Am aflat că soţul meu adunase datorii de peste cincizeci de milioane de yeni la o firmă de creditare în spatele căreia se afla Yakuza. Asigurarea noastră de viaţă fusese măsluită în aşa fel încât să menţioneze organizaţia respectivă drept unic beneficiar, în cazul în care el s-ar fi sinucis. Casa, cu tot ce conţinea ea, intra în proprietatea firmei dacă soţul meu nu-şi achita ratele la termen. „Şi asta – mi-a spus cel mai violent dintre cei trei –, te include şi pe tine.“ Fiul meu a fost dus în camera de-alături. Mi s-a spus că eu eram răspunzătoare, de-acum, de datoriile soţului meu. Pe urmă, am fost bătută şi violată. Mi s-au făcut fotografii, care „să garanteze că eram ascultătoare“. A trebuit să suport aceste chinuri în tăcere, de dragul fiului meu. Dacă nu ascultam de ordinele lor, acele fotografii aveau să fie trimise la fiecare nume din agenda mea.

După o lună, locuiam într-o cămăruţă fără ferestre din zona Buraku a Osakăi. Eram angajata unui bordel şi nu mi se dădea voie să părăsesc stabilimentul, nici să am vreun contact cu lumea exterioară, în afara partidelor de sex pe care le aveam cu clienţii. Te îndoieşti, poate, că sclavia sexuală se mai practică în Japonia secolului XXI. Ignoranţa dumitale e de invidiat, dar faptul că nu crezi acest lucru e tocmai motivul pentru care o asemenea sclavie poate prospera nestânjenită de nimeni. Eu însămi n-aş fi crezut că femeile „respectabile“ pot fi transformate în prostituate, dar stăpânii au în mâini toate pârghiile de control. Am fost deposedată de orice obiect din vechea mea viaţă, care mi-ar fi putut reaminti cine eram – în afară de fiul meu. Mi s-a îngăduit să-l păstrez pe fiul meu –, ca să fiu împiedicată să evadez prin sinucidere. Clienţii mei nu numai că erau la curent cu calitatea mea de prizonieră, dar asta chiar le producea plăcere, şi s-ar fi lăsat implicaţi în infracţiune, presupunând că lucrurile ar fi devenit vreodată publice. Zidul suprem dintre mine şi lumea reală era, poate, şi cel mai puternic, anume fenomenul pe care psihologii îl numesc „sindromul ostaticului“ – convingerea că meritam soarta de care aveam parte şi că, de fapt, nu era nici o infracţiune la mijloc. La urma urmei, ce eram acum? O „curvă“ – ce drept aveam eu să revărs ruşinea peste vechile mele prietene, chiar şi peste mama mea, căutând ajutor la ele? Mai bine să creadă că dispărusem peste mări şi ţări, cu soţul meu falit. Împărţeam etajul cu alte şase femei, dintre care trei aveau bebeluşi mai mici decât fiul meu. Bărbatul care mă violase era peştele nostru, al tuturor de-acolo – de el trebuia să ne milogim pentru mâncare, medicamente, ba chiar şi pentru scutecele de care aveau nevoie copiii noştri. Tot el ne furniza

narcotice, în cantităţi atent verificate. Ni le administra personal, ca să fie sigur că nu luam vreo supradoză. Ne-am creat identități false, fiecare dintre noi, şi, cu timpul, vechile noastre vieţi s-au detaşat de ceea ce deveniserăm. Toate visam să ne omorâm stăpânul într-un viitor neclar, după ce am fi evadat, dar toate ştiam că n-am fi îndrăznit să ne mai întoarcem la Ōsaka. Ni se cerea să ne ocupăm fiecare de copiii celorlalte, câtă vreme lucrau mamele lor. Peştele ne-a spus că, după ce am fi compensat sumele pe care le delapidaseră membrii noştri de familie rău-platnici, eram libere să mergem unde voiam, aşa că trebuia să muncim din ce în ce mai mult întru plăcerea clienţilor noştri, dacă voiam să scăpăm de-acolo mai repede. În toamnă, o fată care lucrase la bordel timp de doi ani, a fost eliberată. Cel puţin, aşa am crezut noi.

Eu am fost „eliberată“ mai curând, pentru că, în anul următor, capacitatea mea de rezistenţă s-a epuizat, şi am suferit o cădere nervoasă. Clienţii s-au plâns de mine şi i-au spus peştelui că nu-mi mai dădeam silinţa. Peştele a stat de vorbă cu mine o vreme. Dacă voia, putea fi şi blând – asta era una dintre armele lui. Mi-a spus că discutase cu creditorii mei şi că urma să fiu transferată, împreună cu fiul meu, în altă sucursală, chiar în acea noapte. Am sărbătorit, bând gin-şi-tonic.

M-am trezit, înfăşurată într-o pătură, într-un loc întunecat şi neaerisit. Mă simţeam drogată şi ameţită. Fiul meu nu era lângă mine. Eram tot în cămaşa de noapte a bordelului. A fost cumplit în prima clipă, credeam că mă îngropaseră de vie, dar nu – pipăind cu mâinile, mi-am dat seama că eram în portbagajul unei maşini staţionate. Am găsit un cric şi am reuşit să ies cu forţa. Eram într-un garaj încuiat. Am văzut reflecţia peştelui în oglinda retrovizoare de la portieră şi am îngheţat. Era inconştient. Pe urmă, am văzut că nu mai avea nas. Cineva îi pusese pistolul într-o nară şi apăsase pe trăgaci. De fiul meu, nici urmă. Am fugit, dar nici nu ieşisem încă din garaj, când mi-am revenit în simţiri: eram pierdută, fără un ban, şi toată lumea pe care o cunoscusem vreodată credea că dispărusem. Foştii mei stăpâni aveau să creadă că fusesem răpită sau omorâtă de aceeaşi bandă care-mi ucisese peştele. Am ezitat, dar apoi m-am întors tot în fugă şi am scotocit înăuntrul gecii peştelui, căutându-i portofelul. Nu l-am găsit, dar am găsit o borsetă în schimb, prinsă în curele peste vintre, în care avea un teanc de bancnote de zece mii de yeni, gros de trei degete. Nu mai văzusem atâţia bani în viaţa mea. Când am reuşit să ies, mi-am dat seama că mă aflam în incinta uriaşului spital central din Ōsaka, singurul loc, din tot oraşul, unde o femeie palidă ca moartea la faţă şi în ţinută de noapte se putea face pierdută în

mediul înconjurător.

Nu am timp să-ţi povestesc prea multe în legătură cu anii următori. Am trăit un an prin refugii pentru femei şi hoteluri ieftine. Aveam conturi bancare pe nume false. De-acum, sensul vieţii mele era să-mi găsesc fiul. Fostul meu soţ devenise o fantomă la care nici măcar nu mă mai gândeam. La un moment dat, am angajat un detectiv particular, să cerceteze ramura din Yakuza care mă ţinuse prizonieră. Detectivul mi-a returnat avansul după numai o săptămână – fusese avertizat s-o lase baltă. Din simpatie şi dintr-un sentiment de vinovăţie, m-a reangajat el pe mine, ca secretară-contabilă. A fost o decizie inteligentă pentru afacerea lui, de vreme ce trei sferturi dintre clienţii care-i treceau pragul erau, de fapt, femei care voiau ca soţii lor să fie urmăriţi, în perspectiva unor înţelegeri de divorţ cât mai profitabile pentru ele. Femei fiind, preferau să discute cu o femeie detaliile sordide. Şi nu numai despre infidelitatea conjugală, ci şi despre tot ce ţinea de ginecologie. Femeile respective le recomandau agenţia noastră altor prietene de-ale lor, aşa încât afacerea devenea din ce în ce mai prosperă. Am început să-mi însoţesc şeful în munca de teren. Femeile sunt practic invizibile, chiar şi pentru cei mai paranoici dintre bărbaţi. (Mai mult decât atât, am descoperit că organizaţia care deţinea bordelul ştersese orice referinţă computerizată la mine şi la fiul meu. Mă bucur de privilegiul de a fi o femeie inexistentă.) Viaţa la bordel mă făcuse la fel de dură, pe cât de mult mă traumatizase. După trei ani, şeful mi-a propus un parteneriat şi când, în cele din urmă, el a murit de cancer, eu am preluat afacerea în întregime. În tot acest timp, investigasem organizaţia care îi lichidase pe Makino Matani şi pe fiul ei şi o crease pe Kozue Yamaya. Este gargantuescă, nu are nume, în schimb are multe capete. Nu se numeşte nicicum. Numărul membrilor ei trece cu mult de şase mii. Am reuşit să mă fac prezentată liderilor ei, ba chiar invitată la nunţile copiilor lor. Am intrat în slujba organizaţiei ca investigator liber-profesionist. Statutul meu de semi-acceptată mi-a oferit un acces mai mare la secrete şi a fost de natură să atenueze suspiciunile.

Fiul meu a fost omorât pentru ca organele lui să le fie vândute unor părinţi extrem de bogaţi – şi de disperaţi – din elita Japoniei. Piaţa internă de aşa ceva este mai mult decât profitabilă, de vreme ce părinţii sunt dispuşi să plătească oricât pentru o marfă pură, cultivată local, dar exporturile către Asia de Est, America de Nord şi Rusia sunt şi ele semnificative. Această soartă este

împărtăşită de copiii şi, în ultimă instanţă, de femeile ţinute în condiţii de sclavie în bordeluri. Pe discul inclus în acest pachet se află numele, imaginile digitalizate şi poveştile de viaţă ale celor care conduc organizaţia; ale oamenilor legii care-i protejează; ale chirurgilor care efectuează operaţiile de recoltare de organe; ale politicienilor care muşamalizează toată operaţiunea; ale afaceriştilor care spală banii; ale curierilor şi vameşilor care congelează şi transportă organele.

Mâine este 2 octombrie, ziua în care intenţionez să fac publice toate aceste lucruri. Datele adunate, le voi preda contactelor mele din poliţie şi din mass-media. Una din două se va întâmpla: mass-media vor ţipa, iar publicul şi viaţa politică din Japonia vor fi lovite de un scandal în materie de moravuri, care îşi va trimite undele de şoc de la spitalele din Kyūshū, până tocmai la clădirea Parlamentului; sau voi fi ucisă de cei pe care încerc să-i dau în vileag. Dacă această din urmă variantă este cea corectă, copii ale acestui disc şi ale scrisorii urmează să fie trimise mai departe, unui public pe care l-am selectat din varii motive.

Înţelege următorul lucru: ai citit scrisoarea unei femei deja moarte. Răzbunarea mea pe oamenii care răpesc femei şi copii, ca să le recolteze organele, a eşuat. Speranţa şi munca mea de-o viaţă sunt acum în mâinile dumitale. Acţionează cu ochii larg deschişi, după cum îţi dictează conştiinţa. Nu te pot sfătui – încercarea mea bine plănuită a dat greş deja. Yakuza este un stat în statul nostru, numărând cel puţin nouăzeci de mii de oameni. Dacă vei încerca să utilizezi canalele poliţieneşti obişnuite, nu vei face decât să grăbeşti propria dumitale condamnare la moarte. Eşti în posesia unui atu dintr-un joc foarte periculos, la care n-ai cerut niciodată să fii cooptat. Dar, pentru liniştea sufletului fiului meu, Eiji Matani, care a fost ucis de aceşti oameni, şi pentru nenumăraţi alţii din trecut, prezent şi viitor, te implor să acţionezi.

Kozue Yamaya

De ce eu? Fiul ei şi cu mine purtăm acelaşi nume, scris cu exact aceleaşi caractere *kanji* – *ei* cu sensul de incantaţie, *ji* cu sensul de pământ. N-am mai întâlnit această combinaţie niciodată, dar asta şi numai asta nu poate justifica faptul c-am fost pus de Kozue Yamaya pe lista ei de persoane de încredere. Îmi trec prin ciur, în căutare de indicii, amintirea momentului în care am întâlnit-o, dar nu găsesc nici unul. Nici vreo modalitate prin care să aflu.

De sus, din capul scărilor, strig jos:

— Machiko? Vreo poveste grozavă în ziarul de azi?

— Ce? Nu-mi spune că n-ai auzit, zice Machiko.

— Ce s-aud? – la care Machiko îmi citeşte de pe pagina întâi:

— I-auzi: „Politician de vârf, într-o ipostază de onestitate şocantă: «Nu alerg după venituri ilicite»! Revelaţia în materie de integritate a ministrului îi şochează pe colegi!“

Schiţez un zâmbet şi-nchid uşa. Deci e moartă şi Kozue Yamaya. Mă simt golit pe dinăuntru de milă pentru acea fiinţă traumatizată, care a venit să mă vadă în cursul săptămânii mele de studiu fabulist. Dar aş fi un prost să mă implic în aşa ceva. Este periculos pentru viaţa mea chiar să şi deţin acest disc. Îl pun la păstrare în locul cel mai nefolosit din chichineaţă – în cutia cu prezervative de sub şosete –, până-mi dau seama de ce am de făcut. Dacă nu-mi vine azi, cel târziu mâine, vreo idee fără cusur, cel mai bine ar fi să-l arunc în fluviu şi să sper că vreun alt destinatar se află într-o poziţie mai solidă, mai înţeleaptă. Nu-mi vine deloc uşor, când mă gândesc la noi toţi, destinatarii, aliniaţi pe pod, cu toţii lăsându-ne discurile să cadă-n apă, acţionând la unul şi acelaşi impuls dat de laşitate. Schimb apa pentru Pisică, aprind ventilatorul, îmi întind salteaua şi încerc să dorm. Cu toate că n-am dormit de douăzeci de ore, mă gândesc întruna la doamna Yamaya. Presimt că urmează o săptămână dificilă, cu colţi ascuţiţi. Îmi bubuie pulsul. O suliţă imposibil de rupt izbeşte un scut imposibil de străpuns.

Sosesc la lucru când marţi trage să moară. Până când îmi pun şorţul de maestru-bucătar şi bandana albă pe frunte, miercuri a și venit pe lume. Un ditamai grupul de taximetrişti în afara serviciului se opresc să comande o cantitate de pizza ca de petrecere la birou, aşa că sunt ocupat în următoarele nouăzeci de minute. Radioul, pe unde FM, îşi schimbă întruna frecvenţa, după bunul-plac, oscilând între posturi la care se vorbeşte chinezeşte, spanioleşte şi alte-limbeşte.

— Asta-i tagalogheză, moşule, clarifică Doi chestiunea. Eteru’ stratosferic e hiper-pur în seara asta, moşule. Simt eu, în sinusurile mele.

Aşteaptă ca infernul să scuipe afară pizza lui, între timp fumând, în cuşcă, o ţigară făcută chiar de el. Se freacă la ochi.

— Miyake, zice, mi-a intrat ceva în colţul ochiului, aici – îmi dai o scobitoare,

moşule? – la care-mi ignor propriile presimţiri şi-i întind scobitoarea. Zice: Mulţumesc.

O foloseşte ca să-şi tragă-n jos pleoapa de sub ochi.

— Nu reuşesc. Vrei tu să te uiţi? Cred că mi-a intrat o musculiţă.

M-apropii de el şi mă uit atent. Doi strănută brusc, capul îi zvâcneşte-n jos şi scobitoarea îi străpunge globul ochiului. Un jet de ceva lichid şi alb mă stropeşte pe faţă.

— Căcat! zbiară Doi. Ah, ce căcat! Nu po’ să *suport* când mi se-ntâmpl-aşa ceva!

Încremenesc în poziţia în care eram, neputând să cred că realitatea este în halul ăsta de grotescă. Sachiko se-arată iar la ferestruică. Dau să-ngaim ceva, dar ea scutură din cap, aşa că-mi înghit îngăimatul

— Să te laşi păcălit de el o dată, Miyake, e simpatic, dar să pici de fraier de două ori înseamnă că eşti dom’ Naiv. Doi, adaugă ea, dacă mai îmi strici multe doze de lapte pentru cafea, o să mă faci să devin doamna director-adjunct şi să-ţi tai din salariu. Pe bune.

Doi rânjeşte şi-mi dau seama că mi-a tras-o din nou.

— Te-auuud şi te-ascuuult, căpităneaso.

Sachiko se-adresează unei prezenţe supranaturale de deasupra infernului:

— Ăsta o fi destinul meu karmic, să priveghez nişte aziluri de nebuni, viaţă după viaţă, iar şi iar, până pun lucrurile la locurile lor? Miyake – un „Titanic“ dublu, cu blat gros şi supliment la carnea de rechin.

Pun în cutie pizza lui Doi, care pleacă, triumfător. Mă gândesc întruna la pachetul trimis de doamna Yamaya. Tomomi se fofilează-n cuşcă, într-una dintre nenumăratele ei pauze de cafea. Îmi povesteşte cât de aberant de activă este viaţa ei – „activ“, cu siguranţă, e cuvântul ei preferat – şi mă-ntreabă de unde ştiu eu că Ai Imajō nu se preface c-ar avea orgasm, când facem sex, pentru că ea, uite, când era-mbârligată cu dom’ Nero, simţea nevoia să mai *activeze* puţin atmosfera, din când în când, că doar bărbaţii sunt aşa de nesiguri pe ei, când vine vorba de prestaţie-n pat. Asupra mea, Tomomi are un efect de tarantulă vârâtă-n chiloţi. Îşi ascute unghiile şi nu se lasă până nu capătă un răspuns. Mă salvează, dacă se poate spune aşa, o viespe cât un elicopter de jucărie, care pătrunde-n zbor – Tomomi zbiară: „Omoar-o! Omoar-o!“ – şi începe să dea ture, înainte şi-napoi. Uşiţa ferestruicii se-nchide, trântită. Viespea bâzâie ca o drujbă, timp de un minut, evaluându-mă plictisită prin ochii ei cu mulţi ochişori, după care aterizează-n Laos. Îmi vine greu să mă concentrez la pizze, dar prefer să-mi ţină

companie viespea, şi nu Tomomi. Mă cocoţ pe tejghea şi-acopăr Asia de Sud-Est c-o găletuşă de plastic. Viespea bagă de-un zgomot gen oboiul morţii şi-ncearcă să perforeze găletuşa prin partea laterală – pe mine m-apucă o mâncărime insuportabilă şi, în loc să fac din ea o colivie portabilă de pus în libertate viespi, intru în semi-panică şi fac s-alunece găletuşa peste ventilatorul de aerisire, ceea ce produce un fleoşc pe perete. Oboiul încetează, scoţând un pârâit aproape imposibil de auzit.

— Ultimul dintre marii eroi ai filmelor de acţiune, zice Onizuka, pipăindu-şi ţepul din buză, sosind iarăşi în cuşcă, aşa cum face mereu, tăcut ca o fantomă şi vorbind atât de încet, că trebuie să-i citesc, mai degrabă, de pe buze. Face semn cu capul către infern, unde o pizza aşteaptă să fie depusă în cutie: Asta-i „Quinn Eskimosul“ meu pentru clădirea KDD? Clienţii mă iau pe mine-n şuturi dacă li se răcesc pizzele.

Ferestruica se deschide cât de-o crăpătură.

— A murit? întreabă Tomomi.

— Viespea-i bine, zice Onizuka, dar Miyake s-a storcoşit, încercând să fugă prin ventilator.

Tomomi dă drumul unui preludiu la râs, ca să vadă: mă enervez sau nu? Onizuka-şi ia pizza şi pleacă, fără să mai scoată o vorbă. Doi se-ntoarce după un minut. Aş putea jura că ieri şchiopăta de piciorul stâng, iar azi – de dreptul. Tomomi îi povesteşte cum a fost cu viespea. Traficantul de droguri şi regina tuturor relelor discută dacă eu mă fac vinovat de crimă asupra unei forme de viaţă.

— Era doar o viespe, zic, mai sunt o mulţime de unde a venit asta, dar, pentru Tomomi, nu este o explicaţie suficientă:

— Şi oameni mai sunt o mulţime, de unde venim noi – asta face ca omuciderea să fie-n regulă?

Mi se pare o stupizenie mult prea mare, ca să mă cert cu ea – cu atât mai mult, cu cât striga la mine: „Omoar-o! Omoar-o!“ –, drept care mă uit la pizzele care se târăsc prin infern, centimetru cu centimetru. Când reintru pe lungimea lor de undă, Tomomi şi Doi discută despre ciori.

— Poţi să zici tu ce vrei, dar ciorile-s drăguţe, proclamă Tomomi, la care Doi scutură din cap:

— Ciorile-s nazişti înaripaţi, moşule. Portaru’ din blocu-n care stau eu a gonit una c-o mătură. A doua zi, aceeaşi cioară a năvălit în picaj peste el şi l-a ciupi’ de cap atâ’ de tare, că i-a da’ sângele, moşule. O cioară? S-atace un portar în

uniformă? Nu-i normal, moşule. Zici că s-a scur'-circuita' natura.

Tomomi-şi ascute creionul dermatograf şi desface, c-un pocnet, capacul oglinjoarei de mână.

— Care are, are. Care n-are, n-are.

De la Ueno la Kita Senju, e simplu, chiar şi la orele de vârf, pentru că submarinele cu destinaţie către exterior sunt goale, dacă nu-i pui la socoteală pe cei care au lucrat în schimbul de noapte şi pe miliardarii excentrici. Submarinele cu destinaţia opusă, înspre Ueno, sunt ca nişte vagoane de mărfuri, cu încărcătură umană. Tōkyō este un model pentru acea teorie a universului, în care big-bangul se repetă: explodează la ora 5 după-masa, şi oamenii-materie sunt expulzaţi către suburbii; în schimb, la ora 5 dimineaţa, gravitaţia iarăşi acţionează asupra oamenilor-materie, şi totul se adună înapoi către centru, tocmai la timp, ca să se poată manifesta explozia de a doua zi. Naveta mea este contrară legii naturale a marelui Tōkyō. Mă simt frânt de oboseală. Îmi trebuie ceva timp să renunţ la căutarea tatălui meu. Ai Imajō vine la mine-n chichineaţă după repetiţie, pe la cinci după-masă. Cină pentru ea, mic dejun pentru mine. Spre marea mea uşurare, m-a întrebat dacă poate să se ocupe de gătit – preferă s-aleagă ea ce mănâncă, din cauza diabetului. Ar fi o lăudăroşenie să-mi descriu repertoriul culinar ca fiind chiar şi „limitat“. Pe drumul de întoarcere de la Kita Senju la Steaua Căzătoare, un nor ciudat acoperă jumătate din cer. Biciclişti, femei cu copii în căruţuri, şoferi de taxi se opresc şi cască gura-n sus la el. Cerul e pe jumătate senin şi de-un albastru de octombrie, iar cealaltă jumătate este acoperită de un nor negru de furtună, un vârtej în formă de pâlnie. Pungi de plastic sunt prinse-n turbioane şi dispar în neant. Buntarō a venit devreme la magazin, ca să-şi aducă la zi contabilitatea, după săptămâna de concediu. Îşi ridică privirile spre mine. Zic:

— Ştiu, ştiu, duhnesc a brânză.

Buntarō înalță din umeri, tot numai inocenţă, şi se-ntoarce la maşina lui de socotit. Eu mă târăsc până sus. Pisică-mi urează bună dimineaţa şi se face nevăzută-n dimensiunea ei. Spăl castronelul, îi schimb apa, fac duş, după care mă culc puţin, urmând să fac ordine pentru Ai Imajō.

Mi s-a topit faţa şi a luat altă formă. Parcă am limba făcută din piatră ponce. Saliva, câtă mi s-a colectat în adâncitura de la baza limbii, se prelinge din gură

pe pernă. Ai Imajō mărunţeşte morcovi şi mere la masa mea. În prima clipă, mă gândesc: sunt căsătorit cu Ai Imajō, care pregăteşte cina pentru cei nouă copii ai noştri – dar apoi simt mirosul de măr. Şi de nucşoară. Pisică-şi linge lăbuţele, uitându-se la mine. Pe Ai Imajō o aduce sus Buntarō, ea bate la uşă, eu dorm atât de adânc şi nu mă trezesc, Buntarō confirmă că sunt în chichineaţă, Ai Imajō aruncă o privire înăuntru, mă vede, iese şi cumpără ce trebuie pentru o salată. Viaţa poate fi o totală binecuvântare, când vrea ea să fie. Ai Imajō trebuie să aibă încredere-n mine, dacă stă singură cu mine-n chichineaţa mea, cât eu sunt îmbrăcat – sau nu sunt îmbrăcat – cum sunt. Dacă are încredere-n mine înseamnă că sunt demn de încredere. Morcovii şi merele merg de minune împreună. Toacă şi nuci – nu prea m-am dat eu în vânt după nuci, pân-acum –, şi stafide, şi le presară peste salată. Poartă nişte blugi vechi şi un tricou galben decolorat, mai palid ca pielea ei, și are părul ridicat. Iată şi ceafa ei legendară. Adună cojile şi le depune în sacul de gunoi. Poartă nişte ochelari groşi, cu ramă neagră, care i se potrivesc de-o manieră excentrică. Ai Imajō nu încearcă niciodată – dar niciodată – să impresioneze, ceea ce mă impresionează *atât* de mult. Are un cercel de argint, ca de pirat.

— Auzi, Canibalule din Kyūshū, zice – de unde realizez c-a ştiut, în tot acest timp, că eram cu ochii pe ea, şi corzile dinăuntrul meu se schimbă: la bemol trece la re minor –, de ce ţii scrisori în congelator?

— Fii atent, zice Ai Imajō, cred că s-ar putea să fie peşte-n oasele-astea.

— E minunat la gust.

— Tu trăieşti numai şi numai din tăiţei la pahar?

— Îmi diversific dieta cu pizza, prin amabilitatea celor de la Nero. Pot să termin salata?

— Termin-o, până nu mori de scorbut. Nu mi-ai povestit de vederea pe care o ai de la fereastră.

— N-am nici o vedere. Pe Yakushima sunt vederi de la ferestre.

— Bate vederea pe care o avem acum, eu şi Sachiko. Mai demult, ferestrele noastre dădeau peste curtea de exerciţii fizice a unei închisori de minimă siguranţă. Era foarte frumos acolo. Lăsam ferestrele deschise şi cântam valsuri de Chopin, unul după altul. Dar m-am întors de la cursuri, într-o bună zi, şi am descoperit că ne răsărise chiar în faţă, de la micul dejun, o parcare de maşini verticală, cu placă turnantă. Acum avem o vedere de beton, la două palme distanţă de geamuri. Vrem să ne mutăm, dar simpla perspectivă de a trebui să

plătim o garanţie ne-ar lăsa leftere. Până şi agenţii imobiliari cinstiţi – dacă nu-i cumva un oximoron – te jupoaie de viu. Plus că e bine de ştiut că, dac-ar fi să izbucnească un incendiu, am putea ieşi pe fereastră şi să scăpăm, coborând în rapel pe frânghie şi respirând măsurat.

Telefonul suuuuuuuunăăăăăăăăăă. Răspund:

— Alo?

— Miyake!

— Suga? Unde eşti?

— Jos, aici. Domnul Ōgiso-mi spune că e cineva la tine, dar… te superi dacă urc şi eu?

Mă supăr, ca să fiu sincer.

— Urcă, bineînţeles.

Când îl văd pe Suga intrând în chichineaţa mea, rămân gură-cască. Şi-a făcut un transplant de corp. I-a dispărut eczema. Şi-a făcut o tunsoare conturată, care trebuie să-l fi costat zece mii de yeni. Poartă un costum de hoţ de diamante milanez şi nişte ochelari de soare ţanţoşi-pătrăţoşi, ca de interpret de muzică folk la chitară electrică.

— Te duci la vreun interviu? îl întreb.

Suga nu mă bagă-n seamă şi se-nclină sfios către Ai Imajō.

— Bună. Eu sunt Masanobu Suga. Tu eşti iubita coreeană a lui Miyake?

Ai Imajō smulge cu dinţii capătul unei tulpini de ţelină şi se uită la mine a interogatoriu.

— Nu, Suga, bombăn, ea este domnişoara Imajō.

— Suga Sforăitorul? zice Ai Imajō, molfăind.

Acum e rândul lui Suga să pară încurcat.

— Eu… ăăă… Miyake?

— Las-o pe altă dată.

— N-o să mai fie vreo altă dată, pentru mult timp de-acum încolo – am trecut să-mi iau rămas-bun.

— Pleci din Tōkyō? întreb, azvârlindu-i o pernă pe jos. Aproape sau departe?

Suga se descalţă de sandale şi se aşază.

— La Saratoga.

— În ce prefectură vine asta?

Ai Imajō, în schimb, a mai auzit. Zice:

— Saratoga din vestul Texasului?

— În mijlocul deşertului.

— Frumos, molfăie Ai Imajō, dar sălbatic.

Găsesc un fel de cană curată. Zic:

— De ce te duci într-un deşert?

— N-am voie să spun absolut nimănui de ce anume.

Îi torn ceai.

— De ce n-ai voie?

— Nici asta n-am voie să spun absolut nimănui.

— Are de-a face, înt-un fel oarecare, cu Sfântul Graal al tău?

— După ce-am plecat de la tine, săptămâna trecută, m-am dus la birou şi mi-am repus creieru-n funcţiune. Atât de ofensator de evident era. Scrii un program de căutare, îl strecori în câmpul de fişiere şi-l pui să scotocească-n cele nouă miliarde de fişiere, ca să vezi dacă nu cumva un adevărat site Sfânt Graal a fost ascuns pe undeva pe-acolo, corect? Prima mea tentativă a dat rateu. În termeni de megabiţi, era ca şi cum ai fi încercat să extragi China prin tunelul acvatic din parcul de la Sumida. Sistemul de imunizare al Pentagonului mi-a recunoscut programul ca un corp străin, mi l-a lichidat şi a lansat un program de depistare. Am reuşit să ies de-acolo exact la timp.

— Pentagonul… *ăla*? întreabă Ai Imajō.

Suga-şi face degetele mari morişcă, plin de el, în modestia lui.

— Aşa c-am stat câteva zile şi m-am gândit la problemă, după care un geniu profund a dat uşa de perete. Un raid al inspiraţiei, în zori de zi. Am intrat chiar în sistemul de imunizare al Pentagonului, i-am şterpelit propriul sistem de operare, i-am pus botniţă şi l-am asmuţit să caute chiar acele fişiere pe care e făcut să le protejeze! Ca şi cum le-ai reorienta dresajul câinilor de aport ai duşmanului, să-ţi arate vizuina în care se-ascunde. Le fac să pară simple, toate astea, ştiu, dar întâi a trebuit să-mi deschid calea de fugă prin şase calculatoare zombi diferite, din şase reţele de telefonie mobilă diferite. Al doilea…

— Şi-ai reuşit? – la care Suga lasă nespuse detaliile:

— Am reuşit. Dar numărul de Sfinţi Graali pe care a trebuit să le verifice era de-a dreptul astronomic, mă-nţelegi. Gândeşte-te şi tu: nouă miliarde de fişiere, în vârfurile a tot atâtea piramide – nouă miliarde –, fiecare construită din câte nouă miliarde de fişiere – şi asta numai cât de adânc am îndrăznit să pătrund. Ei, şi, după ce i-am dat frâu liber programului de căutare, am adormit. În Oraşul Somnului Profund. Se făcuse unsprezece dimineaţa, bine? – lucram la calculator de la ora şapte, din seara dinainte. Şi, ce să vezi? M-am trezit şi-am văzut că trei inşi îmi scotoceau prin birou. După-amiază-n toi, şoc profund. Un tip – hacker,

mi-am dat seama imediat – descărca fişierele mele personale pe un suport mobil care-i încăpea-n palmă, nici n-am văzut pân-acum aşa ceva. Un al doilea, mai bătrân, mutră de director de şcoală, făcea un inventar al aparaturii mele. Al treilea era un grăsan ars de soare, cu aer de străin şi pălărie de cowboy pe cap, care-mi frunzărea cărţile manga cu Zax Omega şi-mi bea berea. Eram atât de uimit, că nici măcar nu mi s-a făcut frică. Directorul de şcoală mi-a băgat sub nas un fel de legitimaţie – Agenţia de Protecţie a Datelor, dac-aţi auzit vreodată de aşa ceva – şi mi-a spus c-am încălcat grav Tratatul Bilateral de Apărare dintre Japonia şi Statele Unite şi că aveam dreptul să păstrez tăcerea, dar, dacă nu voiam să fiu judecat pentru spionaj, în cadrul jurisprudenţei americane, la cea mai apropiată bază militară, să fac bine să mă pun în genunchi şi să dau drumul la gură, ca să scap cu viaţă.

— E-adevărată, chestia asta? mă-ntreabă Ai Imajō.

— E-adevărată, chestia asta? îl întreb pe Suga.

— Mi-aş fi dorit, în momentul ăla, să nu fie, pe toţi dracii! Scena cu trasu-n dos din filmul ăla, *Închisoarea îngerilor*[128], îmi tot trecea prin faţa ochilor. Directorul de şcoală a scos din buzunar un reportofon cât o cutie de chibrituri şi a-nceput să mă bombardeze cu întrebări. M-aşteptam să-mi conecteze nişte electrozi la boaşe. Cum am ajuns la datele Pentagonului, mai întâi? Cum le-am piratat sistemul de operare antivirus? Am lucrat singur? Cu cine am stat de vorbă-ntre timp? Am auzit de vreuna dintre următoarele organizaţii – n-am auzit, nici nu-mi aduc aminte, în momentul ăsta, care erau. Ştiau ce şcoli am urmat, unde locuiam, totul. Pe urmă, individul hacker a dat-o pe termeni tehnici – mi-am dat seama că era impresionat de reţeaua mea de calculatoare zombi. Oricum, se-ntunecase deja şi nu ştiam ce aveau de gând cu mine. Până la urmă, străinul, care-mi scotocise prin albumele cu fotografii şi-mi frunzărise colecţia de *Master hacker*, i-a spus ceva directorului de şcoală – pe englezeşte. Mi-am dat seama că el era mai-mare, în toată situaţia dată. Am întrebat dacă mă puteam duce să trag o pişare. Cel mai tânăr, hackerul, m-a însoţit – i-am cerut mai multe informaţii, dar a dat din cap că nu. Ne-am întors la mine-n birou, şi directorul de şcoală mi-a propus o slujbă, în loc să fiu acuzat de încălcarea nu-ştiu-cărei legi, care suna foarte ameninţător. Mi-a descris în ce consta slujba, ce bani urma să primesc – un *uau!* cât mine de mare, serios. Inteligenţă artificială, sisteme de protecţie a rachetelor… – dar Suga se opreşte şi-şi muşcă buza. Asta-i singura parte proastă – că n-am voie să povestesc, aşa, oricui despre toată chestia.

— Şi cu IBM-ul şi universitatea, cum rămâne?

— Aşa, da, următoarea mea întrebare asta a fost. Directorul de şcoală a dat din cap către străin, iar străinul a lătrat nişte ordine în telefonul mobil. „S-a rezolvat deja, domnule Suga“, mi-a spus directorul de şcoală. „Şi putem aranja să vă luaţi un doctorat, dacă părinţii dumneavoastră îşi fac griji în privinţa calificărilor. La MIT[129] – vi se pare acceptabil? Alte amănunte, le putem discuta şi mai târziu.“ Cert este că mă urc în avion poimâine, aşa că am un milion de chestii de făcut. Ţi-am adus un cadou, Miyake. M-am gândit la vreun fruct tropical, dar ăsta-i ceva mai personal. Uite – şi produce o servietă pătrăţoasă, o deschide şi scoate din ea un obiect negru, plat. Zice: Ăsta-i cel mai avansat virus de calculator al meu – e bun, e făcut în casă.

Pentru a doua oară în tot atâtea zile, îmi dă cineva un disc de calculator. Zic:

— Ă… mulţumesc. Nu mi-a mai dat nimeni un virus, pân-acum.

Ai Imajō bombăne ceva, după care zice cu voce tare:

— Chestiile-astea, dac-ajung în sistemele spitalelor, pun vieţile oamenilor în pericol. Te-ai gândit vreodată la treaba asta?

Suga dă din cap că da şi soarbe o gură de ceai.

— Exploratorii cibernetici sunt şi etici, şi responsabili, da? Nişte fantome într-o maşinărie, nu nişte vandali-tocilari. Suntem o specie în curs de creştere. Peste şaizeşcinci dintr-o sută de exploratori de top ai sistemelor cibernetice sunt oameni cu simţul eticii – la care, Ai Imajō îi întoarce lui Suga o privire sumbră:

— Şi peste optzeşcinci la sută din toate statisticile sunt făcute pe genunchi.

Suga-şi ţine sus drapelul:

— Ia-l, Miyake, virusul ăsta – „Poştaşul“, aşa i-am spus –, care-ţi răspândeşte mesajul către orice adresant din agenda cu adrese a oricui vrei să i-l trimiţi. După care se multiplică şi-l trimite el însuşi către toate adresele din agendele respective – şi tot aşa, într-un total de nouăşnouă de salturi. Tare sau nu? Şi absolut inofensiv.

Ai Imajō nu pare convinsă:

— Nu mi se pare deosebit de etic să răspândeşti mesaje nedorite la zeci de mii de persoane – dar Suga radiază, ca un tată mândru:

— Nu mesaje nedorite! Miyake poate răspândi orice mesaj de bucurie şi pace vrea el, către sute de mii de utilizatori. Nu e genul de lucru cu care mă pot duce-n Texas, la cum e Saratoga, o instalaţie de cercetare ultrasecretă, corect? – şi-ar fi păcat să se piardă.

Suga pleacă, eu termin salata şi tai o felie de pepene, ca desert. Îi duc şi lui

Buntarō, care-şi ridică privirile spre tavan şi dă, cu înţeles, din degetul mic. Mă prefac a nu înţelege. Nici nu se pune problema să-ncerc să mă dau la Ai Imajō. Există, între noi, ceva ca un fel de nu-încă, îmi spun, în sinea mea. Ea face loc pe masă.

— E momentul să-mi fac insulina, zice. Vrei să te uiţi, ori te scârbeşti când vezi înţepături de ace în pielea omului?

— Vreau să mă uit, o mint.

Scoate o trusă medicală din poşetă, pregăteşte seringa, îşi dezinfectează antebraţul şi-şi bagă acul înăuntru, foarte calmă. Am senzaţia că mi se face rău. Se uită la mine uitându-mă la ea, în timp ce insulina i se răspândeşte în fluxul sangvin. Dintr-odată, mă simt foarte umil. Să mă dau la ea mi se pare la fel de barbar cum ar fi să zbier la o floare să se grăbească. Plus că, dacă aş fi refuzat de ea, nu mi-ar mai rămâne decât să dispar, băgându-mă-n cuptorul cu microunde.

— Aşa, deci, Miyake, zice Ai Imajō, scoţându-şi acul din braţ. Care-i următoarea ta mişcare?

— Ă… care ce? înghit în sec.

Îşi tamponează o picătură de sânge, cu nişte vată sterilizată.

— Adică, ai de gând să rămâi la Tōkyō, de-acum, dacă te-ai răzgândit în materie de luat urma tatălui tău?

Mă ridic şi-mi iau tigaia la frecat.

— Nu ştiu… Mai am nevoie să strâng nişte bani, înainte să m-apuc de orice altceva. Şi-atunci, probabil că mai rămân la Nero, până se iveşte ceva mai bun… Vreau să-ţi arăt câteva scrisori pe care mi le-a scris maică-mea.

— Arată-mi-le, ridică din umeri Ai Imajō.

Frec granulele de gheaţă de pe suprafaţa de plastic. Ai citeşte scrisorile, până termin eu cu vasele şi fac un duş.

— Lung, duşul, zice.

— Ştii… când fac duş, mă simt ca pe vremuri, pe Yakushima – în ploaia caldă, zic, şi fac semn cu capul spre scrisori: Ce părere-ţi faci?

Ai Imajō le pune cu grijă înapoi în plicuri. Zice:

— Mă gândesc la ce părere să-mi fac.

Fujifilm arată ora zece. Trebuie să mergem – Ai Imajō vrea s-ajungă înapoi acasă, până nu ies hărţuitorii de prin baruri, iar eu trebuie s-ajung la lucru până la miezul nopţii. La parter, Buntarō molfăie cartofi-pai Pringles şi se uită la un film care colcăie de *cyborg*-i, motociclete şi tipi care sudează.

— A fost bună salata? ne întreabă pe un ton atât de nevinovat, că-mi vine să-l

omor – dar îi fac semn cu capul spre monitor:
— La ce te uiţi?
— Testez cele două legi ale cinematografiei.
— Care sunt alea?
— Prima zice aşa: „Orice film al cărui titlu se termină cu *-ator* este o prostie patentată“.
— Şi-a doua?
— „Calitatea unui film este invers proporţională cu numărul de elicoptere care apar în el.“

— Într-un fel, zice Ai Imajō, când ajungem la gara Kita Senju, îmi pare rău că mi-ai dat să citesc scrisorile alea.
— De ce?
— Nu cred c-o să-ţi placă prea tare ce părere mi-au făcut, zice Ai Imajō, zornăind în palmă nişte mărunţiş.
Ultimii fluturaşi ai toamnei dau roată unui felinar care pâlpâie.
— Ca s-aud ce părere ai, tocmai de-aia ţi le-am dat să le citeşti.
Ai Imajō îşi cumpără bilet, eu scot abonamentul, şi-mpreună o luăm în direcţia peronului.
— Mama ta vrea să faci parte din viaţa ei, şi ţie ţi s-ar părea mult mai bogată viaţa, dac-ar include-o şi pe ea. Faptul că păstrezi, aşa, o distanţă nu v-ajută nici pe tine, nici pe ea. Scrisorile alea sunt ca un tratat de pace.
Mă simt oarecum izbit în moalele capului. Zic:
— Dacă voia să iau legătura cu ea, de ce nu mi-a dat adresa ei de la Nagano?
— Te-ai gândit vreodată că poate se teme să-ţi ofere puterea de-a o respinge? – şi Ai Imajō îmi vânează privirile. Oricum, ţi-a spus unde este – la muntele Hakuba.
Îmi scutur privirile de-ale ei. Zic:
— „Muntele Hakuba“ nu-i adresă – la care Ai Imajō se opreşte-n loc:
— Miyake, pentru cineva care-i atât de isteţ – detectorul meu de sarcasme începe să bâzzzzâie –, eşti un *virtuoso* într-ale autoamăgirii. Nu pot să fie mai mult de zece hoteluri la poalele muntelui Hakuba. Prin comparaţie cu găsitul unui bărbat anonim în Tōkyō, găsitul mamei tale e joacă de copii. Ai putea s-o localizezi până mâine-seară, dacă ţi-ai pune mintea şi-ai vrea.
De-acum, fată, calci pe-un teritoriu minat. Sunt conştient c-ar trebui să las lucrurile aşa cum au picat, dar nu pot.

— Şi de ce anume crezi că nu vreau?

— Nu sunt eu terapeutul tău, mi-o taie din scurt Ai Imajō. Spune-mi tu de ce. Eşti furios pe ea? O-nvinovăţeşti?

— Nu – habar n-are, Ai Imajō, de cum stă treaba. Îi spun eu: Şapte ani a avut la dispoziţie ca să ne dez-părăsească pe-amândoi, şi alţi nouă ani, ca să mă dez-părăsească pe mine.

Ai Imajō se-ncruntă.

— Foarte bine, dar, dacă nu vrei să ştii ce anume cred eu despre ce te preocupă, hai să vorbim despre vreme, în loc să-mi dai să citesc scrisorile tale intime. Şi, zău aşa, Miyake, dă-o naibii…

— Ce e? mă uit la ea, care mârâie pe jumătate:

— Chiar nu *poţi* să nu fumezi?

Îmi ascund bricheta care a fost a generalului MacArthur şi-mi bag înapoi, în buzunarul de la cămaşă, pachetul de ţigări Parlament.

— Nici nu m-am gândit că te deranjează chiar atât de mult, zic, dar nici nu scot bine vorbele pe gură, că-mi dau seama de cât de prefăcute sună, motiv pentru care Ai Imajō mârâie de-a dreptul:

— Cum să nu mă deranjeze? De când aveam nouă ani, braţul meu a devenit pernuţă de ace, ca să nu mor de diabet. Îndur câte-o hipoglicemie de două ori pe an, iar tu-ţi tratezi plămânii cu cancer – şi plămânii oricui stă sub vântul care bate dinspre tine –, doar ca să poţi arăta ca Omul Marlboro. Ei bine, da, Miyake, faptul că fumezi *chiar* mă deranjează!

Nu-mi vine-n minte nimic inteligent, ce-aş putea spune. S-a făcut ţăndări seara noastră împreună.

Trenul soseşte. Stăm alături, pe drumul de întoarcere spre Ueno, dar am putea, la fel de bine, să stăm în oraşe diferite. Îmi pare rău că nu şi stăm. Cetăţenii voioşi de pe tărâmul reclamei îşi bat joc de mine de pe panouri, cu zâmbetele lor cu iz de mentă. Ai Imajō nu zice nimic. Coborâm la gara din Ueno, mai tăcută decât poate fi vreodată la Ueno.

— Pot să te conduc până la peronul tău? întreb, ca mână-ntinsă, de împăciuire.

Ai Imajō ridică din umeri. Mergem pe un coridor lung şi lat cât hala de stază de pe o arcă spaţială. Un zgomot cumplit, ca nişte izbituri sacadate, porneşte de undeva din faţă – un bărbat în portocaliu zdrobeşte ceva cu un soi de baros de cauciuc. Indiferent ce-o fi – sau cine-o fi –, ce bate el acolo, se află dincolo de-o coloană de susţinere. Ne modificăm traiectoriile, amândoi, ca să-i lăsăm respectivului suficient loc de manevră – şi trebuie să trecem de el, ca s-ajungem

la peronul cel bun pentru Ai Imajō. Am impresia, foarte serios, că omul în portocaliu tocmai omoară pe cineva-n bătaie. Dar nu e vorba decât de-o placă de gresie, pe care încearcă s-o vâre cu forţa într-un spaţiu prea mic pentru ea: *Dă-i! Dă-i! Dă-i!*

— Asta-i viaţa, zice Ai Imajō, probabil numai pentru sine.

Din tunel se aude urletul ca de lup al unui tren care se apropie. Părul îi flutură-n vânt lui Ai Imajō. Mă simt nenorocit.

— Ăăă… Ai…, dau să zic, dar Ai Imajō îmi taie avântul, scuturând iritată din cap. Zice:

— Te sun eu.

Asta ce-nseamnă: „E-n regulă, nu-ţi face griji“, sau: „Să nu care cumva să mă suni, până nu mă hotărăsc eu să te iert“? Perfectă ambiguitate, domnişoară candidată la o bursă la Conservatorul din Paris. Trenul soseşte, ea se urcă, se aşază, îşi încrucişează braţele şi pune un picior peste celălalt. Fără să mă gândesc la ce fac, îi fac semn de la revedere cu o mână, iar cu cealaltă, scot pachetul de ţigări Parlament din buzunarul cămăşii, după care le azvârl, cu o mişcare lobată, în spaţiul dintre peron şi tren. Numai că Ai Imajō a şi închis ochii. Trenul porneşte – nici măcar n-a văzut.

Căcat. *Asta*, mă gândesc şi eu, în sinea mea. Exact, *asta*-i viaţa.

Fundătura mea de la Nero se reduce-n fiecare seară. Infernul devine şi mai fierbinte. Sachiko nu zice nimic despre Ai Imajō. Miercuri-noaptea este cea mai aglomerată de pân-acum. Ora unu, ora două – trec, de nici nu le văd. Obositoare mai sunt emoţiile. Probabil că de-asta le şi evit. În momentul în care un lucru devine bun, e condamnat. Doi suge cuburi de gheaţă, îşi scobeşte o nară cu unghia şi-şi amestecă pachetul de cărţi de joc. Zice:

— Ia o carte, orice carte – la care eu scutur din cap, n-am dispoziţia necesară. Haide! insistă Doi. Asta-i o vrăjeală sumeriană, cu-mbunătăţiri de mileniu’ trei, moşule. Ia o carte.

Doi îşi răsfiră tot pachetul de cărţi în faţa ochilor, uitându-se în altă parte. Ce să fac – iau o carte.

— Ţine minte care este, fără să spui cu voce tare.

Nouă de caro.

— Gata? Pune-o înapoi şi-amestecă pachetul. În orice fel, oricum, oriunde, îngroapă rămăşiţele pământeşti ale cărţii pe care ţi-ai ales-o…

Fac şi asta – Doi n-are cum să fi văzut. Tomomi se iveşte-n cadrul ferestruicii. Zice:

— Miyake! Trei „Sirene grase“, cu supliment de alge de mare şi calamar. Doi, scobitul în nas nu merge la un hipiot de anii tăi.

Doi se scarpină la nas pe dinafară.

— Pune-i botniţă fiarei, moşule… tu n-ai avut o excrescenţă intranazală adineauri? – la care, Tomomi se uită urât la el:

— Eu am o excrescenţă intranazală chiar acum. Doi se numeşte. Livrarea aia la paranghelia doctorului de şira spinării trebuia făcută acum şapte zile – dacă sună să se plângă, să ştii că-ţi vâr ţie-n ureche casca şi poţi să te distrezi tu cu energia lor negativă. Moşule.

Doi face un gest de lehamite.

— Cucoană, sunt în toiul unui truc aici.

Tomomi fluieră trăgând aerul înăuntru.

— Chiar vrei să-i povestesc domnului Nero despre substanţele aromatice din cutia termică de pe scuterul tău?

Doi îşi bagă înapoi în cutie cărţile de joc şi-mi şopteşte, plecând:

— Nu-ţi face griji, moşule, trucul e-n derulare, doar suspendat…

Minutele aleargă-n sus pe scara rulantă care merge-n jos. Onizuka-şi ia o pauză după o livrare la distanţă mare. Stă şi meditează în cuşcă, în timp ce face bucăţi mici un grepfrut. Eu depun în cutie o frigăruie de pui şi-o mini-salată, pentru livrarea lui următoare. Ca să mai grăbesc noaptea, să treacă odată, exersez manipularea timpului: înainte să verific ora exactă, mă păcălesc de unul singur că e cu douăzeci de minute mai devreme decât am senzaţia că e, de fapt, numai ca să pot fi plăcut surprins, după ce văd cât e. În această noapte însă, chiar şi ghicelile mele parşive sunt cu mult prea optimiste. Doi îşi face reapariţia în cuşcă, ascultând extaziat un cântec de la radio:

— *Călăreţi în furtună*[130], moşule… – ar putea fi o pasăre cântătoare, mai potrivită într-o pădure deasă. Zice: Eu pe scuteru’ meu, cu care livrez pizza.

Bea ceai tibetan, cu aspect de unt vomitat, dintr-o sticlă şi exersează făcutul cărţilor de joc s-apară din propriile urechi. A uitat de trucul în aşteptare, iar eu nu-i reamintesc. Zice:

— Condiţia umană e ca un joc de cărţi, moşule. Mâna i se-mparte, fiecăruia dintre noi, încă din burta mamei. În perioada copilăriei, decartăm câteva dintre cărţi, ni se dau altele noi. Pubertatea, moşule – încă nişte cărţi – slujbe, relaţii, chefuri, căsătorie… îţi intră unele cărţi, le pierzi pe-altele. Sunt zile-n care-ţi

intră câte-o mână tare de tot; urmează alte zile, în care pasele câştigătoare ţi se-ncheie cu câte-o serie proastă rău de tot. Mizezi, plăteşti, mergi la cacealma.

Sachiko intră şi ea în cuşcă, să-şi facă pauza.

— Şi cum faci să câştigi la jocul ăsta?

Doi răsfiră cărţile ca pe-o coadă de fazan şi-şi face vânt cu ele.

— Când se-ntâmplă să câştigi, se schimbă regulile şi constaţi c-ai pierdu', de fapt.

Sachiko-şi odihneşte picioarele pe-o cutie de pliculeţe de ketchup Nero.

— Metaforele lui Doi îmi fac întotdeauna capul să mi se-nvârtă mai ceva decât nu-ştiu-ce idee abstractă, pe care ele cic-o simplifică.

Tomomi vâră pe ferestruică o comandă pentru o pizza „Satanica“ – blat crocant, doză triplă de capere. Întind baza şi mi-o imaginez pe Ai Imajō dormind şi visându-se la Paris. În schimb, Suga se visează-n America. Pisică visează alte pisici. Pizza vine, pizza se duce. Teancul de comenzi onorate se-nalţă pe ţăruş în sus. Alte zori fierbinţi luminează lumea reală, cea de-afară. Curăţ castraveţi, până când ora opt dimineaţa mi-aduce cu ea bucătarul de zi, o bătaie pe umeri şi-un „Miyake, du-te acasă!“ de nouăzeci de decibeli.

Întorcându-mă la Kita Senju pe linia spre Chiyoda, îmi pun în funcţiune discmanul. Nici o muzică. Curios, chiar aseară i-am înlocuit bateriile. Apăs pe *eject* – înăuntru nu este un CD, ci o carte de joc. Nouă de caro.

M-aşteaptă un mesaj pe robotul telefonic din chichineaţă. Nu mi l-a trimis Ai Imajō. „Ăăă… mă rog, bună, Eiji. Tatăl tău sunt.“ Râsete. Îngheţ. Pentru prima oară mă ia cu frig – din martie încoace. „Hai, c-am zis-o. Tatăl tău sunt, Eiji.“ O respiraţie profundă. Fumează. „Nu-i chiar aşa greu. În fine. Ce-ncurcătură. De unde să-ncep?“ Un sunet ca de *pfff!* „Mai întâi – crede-mă, te rog –, *nu* am ştiut c-ai venit la Tōkyō să mă cauţi. Sadica de Akiko Katō a luat legătura cu soţia mea, nu cu mine. Eu am fost în Canada pentru conferinţe şi afaceri, din august – m-am întors în oraş abia săptămâna trecută.“ Un oftat profund. „Am sperat dintotdeauna, Eiji, c-o să vină şi-această zi, dar niciodată n-am îndrăznit să fac eu prima mişcare. N-am crezut niciodată că mai aveam dreptul s-o fac. Dacă are vreun sens ce spun. Al doilea – legat de soţia mea. E-atât de stânjenitor, Eiji – pot să-ţi spun Eiji, de fapt? Orice altceva pare greşit. Soţia mea n-a suflat o vorbă despre scrisoarea pe care ţi-a scris-o ca să te-ndepărteze, nici despre cum s-a întâlnit cu tine săptămâna trecută… Am aflat abia când fiicei mele i-a scăpat porumbelul din gură, acum o oră.“ Şovăieli-sporovăieli. „Ei, şi mi-a sărit

ţandăra, şi abia ce m-am calmat suficient, cât să te sun acum. Câtă micime. Câtă suspiciune. Ce drept avea ea să te ţină la distanţă de mine? Şi-anume tocmai când tatăl meu nici nu s-a răcit bine… Mă cutremur numai gândindu-mă la ce familie trebuie să crezi că suntem. Şi totuşi, s-ar putea să ai dreptate. Soţia mea şi cu mine – căsnicia noastră… Mă rog, nu contează.“ Pauză. „Al treilea. Care-i al treilea? Mi-a zburat ideea. Ăsta-i trecutul. Viitorul, acum, Eiji. Aş vrea foarte tare să te-ntâlnesc, dacă te-ntrebai cumva. Chiar acum, dacă se poate. Astăzi. Avem atâtea să ne spunem – de unde să-ncep? Unde să mă opresc?“ Râs mirat. „Vino astăzi la clinica mea – sunt chirurg estetician, dacă vrei să ştii şi dacă mama ta nu ţi-a spus pân-acum. Nu ne va deranja nici soţia mea, nici vreo altă partidă ostilă – sau putem să mergem la vreun restaurant, dacă n-ai mâncat, cumva, până asculţi acest mesaj… Uite, mi-am anulat operaţia de după-masă. Poţi s-ajungi până la ora unu? Ăsta-i numărul meu de la cabinet.“ Îl scriu pe ceva. „Mergi la staţia de metrou Edogawabashi, sună de-acolo, şi asistenta mea, doamna Sarashina – absolut de-ncredere –, o să-ţi iasă în întâmpinare. Nu e de mers mai mult de-un minut. Aşa, deci. Până la unu, după prânz…“ Un sunet de uimire, ca un gângurit de porumbel. „M-am rugat să vină şi-această zi, timp de-atâţia ani, atâţia şi-atâţia ani… Ori de câte ori m-am dus la sanctuar, am cerut… abia dacă pot să…“ Râde zgomotos. „Gata, hai, ajunge cu-asta, Eiji! Ora unu! Staţia de metrou Edogawabashi!“

Viaţa-i dulce, plină şi dreaptă. Uit de Ai Imajō, uit de Kozue Yamaya, mă-ntind pe spate şi pun mesajul iar şi iar, până-nvăţ pe dinafară fiecare vorbă, fiecare intonaţie. Scot poza tatălui meu şi-i animez faţa, imaginându-mi că spune acele vorbe. Are o voce educată, caldă, uscată, care insuflă respect. Nu atât de nazală, cum o am eu. Vreau să-i pun în temă pe Buntarō şi pe Machiko – ba nu, prefer s-aştept. Tot astăzi, doar ceva mai târziu, o să intru foarte calm în Steaua Căzătoare, însoţit de un domn misterios şi-o să spun foarte firesc: „Apropo de asta, Buntarō, dă-mi voie să ţi-l prezint pe tatăl meu“. Pisică mă priveşte precaută din dulap. Zic:

— Azi e ziua cea mare, Pisică!

Îmi calc tricoul cel bun, fac duş, după care încerc s-aţipesc vreo oră. Nici o şansă. Ascult *Viaţa la New York*, de John Lennon, şi bine am făcut c-am pus ceasul deşteptător să sune, fiindcă nici nu ştiu când s-a făcut unşpe-jumate şi ceasul îmi sunăsunăsunăsunăsună în urechi. Mă-mbrac, o zgarmăn pe Pisică şi-i scot masa de seară cu şase ore mai devreme, pentru cazul în care ar trebui să mă

duc direct la lucru, după întâlnirea cu tata. Norocul meu că Buntarō vorbeşte la telefon cu distribuitorul, aşa că n-are ocazia să-şi bage nasul pe sub haloul bucuriei mele.

Staţia Edogawabashi. Îmi rotesc privirile atât de intens peste mulţimile de la miezul zilei, încât nici n-o văd.

— Mă scuzaţi… Presupun că sunteţi Eiji Miyake, după şapca de baseball.

Dau din cap că da către femeia îmbrăcată elegant – nici tocmai tânără, nici tocmai bătrână. Îmi zâmbeşte cu nişte buze de culoarea coacăzei negre.

— Sunt Mari Sarashina, cu care aţi vorbit adineauri la telefon – asistenta de la clinica tatălui dumneavoastră. Mă bucur mult că ne vizitaţi.

— Vă mulţumesc, doamnă Sarashina – îi fac o plecăciune –, că v-aţi deranjat să veniţi să mă luaţi.

— Nici un deranj. Clinica este la doi paşi. Să ştiţi că este o zi cu totul specială pentru tatăl dumneavoastră. Să-şi anuleze o după-amiază întreagă de consultaţii… – şi scutură din cap. Nu s-a mai întâmplat, în ultimii şase ani! M-am şi gândit: „Da’ ce, îi vine împăratul în vizită?“ Abia după aceea mi-a spus că-i vine fiul în vizită – exact aşa s-a exprimat – şi mi-am spus, în sinea mea: „Deci aşa se explică!“ Voia să vă ia chiar el, ştiţi, de la Edogawabashi, dar şi-a pierdut curajul în ultima clipă – fie vorba-ntre noi, se teme să-şi manifeste pe faţă emoţiile, şi-aşa mai departe. Dar am bârfit destul. Urmaţi-mă, vă rog.

Doamna Sarashina merge şi vorbeşte neobosită. Un căţel cât o pisică ne taie calea. Pietoni şi biciclişti care vin înspre noi se dau la o parte din calea ei. Ştie pe unde s-o ia, pe străduţe laterale, cu buticuri anonime şi galerii de artă. Zice:

— Clinica tatălui dumneavoastră este o investiţie de ultimă generaţie în domeniul chirurgiei estetice. Avem o clientelă fidelă, care se lărgeşte numai prin recomandare verbală, aşa încât evităm reclama ostentativă, spre deosebire de zona mai populară a pieţei, care ne calcă pe urme – o pisică de dimensiunile unui şoarece ne taie calea. Am ajuns – vedeţi, puteaţi foarte bine să treceţi pe-aici, fără să ştiţi de noi.

O clădire înaltă, anonimă şi ea, făcută sandvici între vecini mai sclipitori. La parter este un magazin de bijuterii, cu vizitarea programată. La capătul unui coridor scurt este o uşă metalică. Mari Sarashina îmi arată o placă de alamă. Zice:

— Aici suntem noi – la „Iunona“. Pe care Zeus a transformat-o în lebădă – şi degetele ei încep să danseze pe tastatura sistemului de siguranţă. Sau în taur? –

nu mai ştiu.[131] O cameră de supraveghere stă cu ochiul pe noi. Mai degrabă draconice, măsurile de securitate, ştiu, dar pe lista noastră de clienţi sunt staruri de televiziune, şi-aşa mai departe. N-o să vă vină să credeţi – şi-şi înalţă privirile spre cer – la ce sunt gata să se dedea, paparazzii cei mai josnici, ca să poată s-arunce o privire înăuntru. Tatăl dumneavoastră şi-a revizuit sistemul de securitate după ce un reporter, deghizat în inspector de la Ministerul Sănătăţii, a încercat să ne păcălească şi să intre în fişierele clienţilor noştri. Nişte şacali, oamenii ăştia! Nişte lepre. Avea carte de identitate falsă, carte de vizită, tot ce trebuia. Doamna Katō, avocata tatălui dumneavoastră, i-a secat de sânge la tribunal, fireşte – deşi, din câte am înţeles, nu e tocmai preferata dumneavoastră. Un lift îşi deschide uşile, şi doamna Sarashina apasă pe 9, zicând: O cameră cu vedere – după care-mi zâmbeşte liniştitor: Aveţi emoţii?

— Puţin, îi spun mai mult din cap, golit pe dinăuntru de nervii combinaţi cu emoţii.

— Absolut firesc, zice ea, scuturându-şi manşeta de scame, apoi şopteşte, ca un sufleur la teatru: Tatăl dumneavoastră e de trei ori mai nervos – dar nu vă faceţi griji.

Uşile se deschid într-o zonă de recepţie sclipitor de albă, decorată cu crini. Iz de antiseptic parfumat. Canapele cu model de dungi subţiri, mese cu tăbliile de sticlă, o tapiserie cu lebede pe un râu care se pierde-n zare. Pereţii se curbează şi se transformă-n tavan, lin şi delicat, ca oscioarele dintr-o ureche. Fâşâitul aerului condiţionat este însoţit de o muzică de harpă, cu sonorităţi celtice. Doamna Sarashina pune degetul pe interfonul de la biroul ei. Zice:

— Domnule doctor Tsukiyama? Felicitări, e băiat! – şi-mi arată cât de perfecţi are dinţii. Să-l trimit înăuntru? – la care se-aude vocea lui hârâită, şi Mari Sarashina râde: Foarte bine, domnule doctor. Vine acum – după care, se-aşază în faţa calculatorului şi-mi face semn cu mâna către uşa metalică: Mergeţi, Eiji. Tatăl dumneavoastră v-aşteaptă.

Mă mişc, dar timpul real e pus pe „Pauză“. Îi spun:

— Mulţumesc, iar ea face o grimasă care vrea să-nsemne: „Pentru puţin“. Mai am de trecut doar de-o uşă – hai, mişcă! Răsucesc mânerul – camera din spatele uşii este închisă etanş. Uşa de oţel scoate un sunet ca de sărut apăsat.

Mâinile-mi sunt răsucite la spate, trupul izbit de perete, picioarele depărtate – şi podeaua rece, ajung s-o simt în coaste. O pereche de mâini mă pipăie peste tot, în timp ce alte mâini îmi ţin braţele într-o poziţie mult peste unghiul maxim la

care sunt ele proiectate să fie îndoite – durerea bate orice record. Yakuza – iarăşi. Dac-aş avea un cuţit ascuns pe undeva, m-aş înjunghia cu el, pentru c-am fost atât de prost. Iarăşi. Mă gândesc să mă ofer voluntar să renunţ la discul de la Kozue Yamaya, dar un şut în şale mă face să uit de-un asemenea gând. Sunt răsucit cu faţa-n sus şi ridicat în picioare ca un sac. În primul moment, am impresia c-am aterizat în decorul unei drame cu subiect medical: un cărucior cu echipament chirurgical, un dulăpior cu medicamente, o masă de operaţie. Contururile sunt vagi – vreo zece sau unsprezece oameni, ale căror chipuri nu reuşesc să le disting. Miroase a… cârnaţi. Un bărbat mă filmează c-o cameră portabilă, şi mă văd pe mine însumi pe un monitor mare, aşezat deasupra capetelor tuturor. Doi bărbaţi cu staturi de aruncători de greutăți la olimpiadă mă ţin, fiecare de câte un braţ. Camera portabilă apropie cadrul şi-mi filmează mutra din mai multe unghiuri.

— Lumină! se-aude o voce de om bătrân, şi albeaţa-mi inundă amândoi ochii.

Sunt cărat înainte câţiva paşi, după care pus cu forţa pe un scaun. Când reuşesc să mai văd iar ceva, mă descopăr aşezat la o masă de cărţi. În jurul mesei se mai află Mama-*san* şi trei bărbaţi. Destul de aproape, cât să-l atingi, este un ecran de sticlă fumuriu, care acoperă aproape tot peretele. Se-aude un clic de interfon, şi vocea lui Dumnezeu se revarsă în toată încăperea:

— Specimenul ăsta lamentabil – el e?

Mama-*san* se-ntoarce spre ecranul fumuriu. Zice:

— El este.

— Habar n-am avut, zice Dumnezeu, că Morino dăduse de greu chiar în aşa hal.

De-acum, sunt conştient că nu e bine pentru mine. O-ntreb pe Mama-*san*:

— Bărbatul de la telefon… cine era?

— Un actor, zice. Ca să nu mai trebuiască să trimitem pe cineva după tine.

Încerc să-mi readuc viaţa în braţele amorţite şi mă uit la ceilalţi trei inşi aşezaţi, ca şi mine, la masa de joc. După cum stau şi ce mutre fac, îmi dau seama că şi ei se află aici tot împotriva propriilor voinţe. Un astmatic lucios de năduşeală, cu faţa rotundă ca o gogoaşă, un tip ale cărui trăsături se contorsionează întruna, ca din pricina unui tic nervos, şi unul mai în vârstă, care a fost odată arătos, dar acum are nişte cicatrice care-i prelungesc în sus colţurile gurii, făcându-l să pară că rânjeşte mereu. Domnii Gogoaşă, Tic-Nervos şi Rânjitul stau, cu toţii, cu privirile înfipte-n masă.

— Ne-am adunat astăzi aici, zice Dumnezeu, pentru ca voi să vă plătiţi

datoriile către mine.

Nu pot să mă adresez unei voci fără trup, aşa că mă uit către Mama-*san*:

— Ce datorii? – dar Dumnezeu îmi răspunde primul:

— Stricăciunile majore de la Salonul de Păcănele Pluto. Compensaţii pentru pierderea timpului de lucru chiar în ziua inaugurării. Două automobile Cadillac. Pierderea bonusurilor de asigurare, facturile de curăţenie – despăgubiri la modul general. Cincizeci-şi-patru de milioane de yeni în total.

— Dar pagubele-alea, Morino le-a provocat.

— Iar tu, intervine Mama-*san*, eşti ultimul discipol în viaţă al facţiunii reprezentate de el.

M-aş bucura să mi se facă rău. Zic:

— Ştiţi cu toţii foarte bine că nu eram deloc discipolul lui – la care Dumnezeu bate-n microfon şi boxele pârâie:

— Avem contractul încheiat de el cu tine! Semnat cu sângele vostru amestecat! Ştii vreo cerneală care să te oblige mai tare?

Mă uit la ecranul fumuriu. Zic:

— Dar cu ea cum rămâne? – şi arăt către Mama-*san*. Era contabila lui Morino.

Dar ea se uită la mine, aproape zâmbind:

— Tinere, zice, eram infiltrată. Acuma, taci din gură şi-ascultă, fiindcă, altfel, unul dintre oamenii aceştia răi şi ticăloşi ia un bisturiu şi-ţi taie limba-n două – aşa că tac şi ascult. Domnul Tsuru v-a selectat pe voi, datornicii lui cei mai nepricopsiţi, ca să jucaţi un joc de cărţi. Un joc simplu, în care trei câştigă şi unul pierde. Câştigătorii pleacă de-aici, din această cameră, liberi şi nu-i mai datorează nici un ban. Pierzătorul donează din propriile organe, pentru pacienţii care au nevoie de ele. Un plămân – se uită fix la mine –, o retină şi-un rinichi.

Toată lumea din cameră se comportă ca şi cum ar fi un lucru absolut normal.

— Şi-ar trebui să spun… – dar trebuie s-o iau de la început, fiindcă prima oară vocea nu vrea să mi se-audă: Şi eu ar trebui să spun: „Foarte bine, sigur, hai să pariem pe organele mele interne“?

— Eşti liber să refuzi.

— Dar atunci…?

— Dar atunci eşti declarat pierzătorul.

— Refuză, băiete, mă ia peste picior Tic-Nervos, cu care stau faţă-n faţă. Nu-ţi abandona principiile.

Se simte miros de muştar şi ketchup. Nu găsesc nici o logică prin care să combat aşa ceva.

— Şi cum e jocul? întreb.

Mama-*san* scoate un pachet de cărţi. Zice:

— Tu le tai şi decizi ordinea în care se trage câte-o carte. Aşii sunt cei mai tari, altfel cel mai tare trage primul, iar ceilalţi jucători trag în ordinea acelor de ceasornic, în urma primului. Apoi începem jocul propriu-zis. În ordinea stabilită, întoarceţi cartea de deasupra, până când se iveşte dama de pică.

— Pe cine-l alege ea, zice Dumnezeu, ăla pierde.

Mă simt la fel ca mai demult, pe pista de popice.

— Asta-i vocea lui? o-ntreb pe Mama-*san*, deşi am corzile vocale uscate ca nisipul. Ăsta-i domnul Tsuru? – la care Tic-Nervos bate din palme, sarcastic.

Aşa deci, Tsuru e Dumnezeu, şi Dumnezeu e Tsuru. Încerc să mai câştig puţin timp:

— Chiar şi ţie trebuie să ţi se pară că-i o nebunie ce se-ntâmplă acum şi-aici – cu Mama-*san* vorbesc.

Gura ei devine o fantă subţire.

— Ordinele mele vin de la preşedintele companiei. Tu ţi le iei de la mine. Taie.

Mi-o simt, mâna, grea ca o cărămidă. Valetul de pică.

Dom' Gogoaşă trage decarul de caro.

Tic-Nervos trage doiarul de treflă.

Rânjitul întoarce nouarul de pică.

— Băiatul face cărţile primul, zice Tsuru, din spatele ecranului fumuriu.

Jucătorii se uită la mine. Cu mâinile-mpiedicate, amestec – mai degrabă, încurc – pachetul de cărţi. Sus, pe monitor, mâini de multe ori mai mari decât ale mele fac acelaşi lucru. De nouă ori, ca să poarte noroc.

Dom' Gogoaşă se şterge pe mâini de cămaşă. Cărţile trec din mână-n mână, ca într-o formaţie de gimnastică.

Tic-Nervos face un gest magic deasupra loc, cu trei degete, şi taie o dată.

Rânjitul le-amestecă, făcând mişcări circulare, perfect regulate.

Mama-*san* împinge pachetul de cărţi în mijlocul mesei. Ce nevinovat stă el acolo. Mă uit la el ca la o bombă, ceea ce şi este. M-aştept la o explozie, un cutremur, un foc de armă, un strigăt de „Fugiţi, poliţia!“

Aud sfârâit de cârnaţi pe grătar.

Respiraţie înfundată a mai multor oameni.

— Acuma, ia cartea de deasupra, mă-ndeamnă cu blândeţe vocea lui Tsuru, sau îl pun pe unul dintre gardieni să-ţi taie pleoapele, ca să nu mai fii în stare

niciodată să-nchizi ochii – nici măcar să clipeşti.

Întorc nouarul de caro.

Dom’ Gogoaşă hârâie ca un raşpel, chinuit de astm. Întoarce asul de treflă.

Tic-Nervos intonează de trei ori *Namu amida butsu* – a primit o educaţie budistă –, şi abia pe urmă întinde mâna şi smulge asul de pică. Zice:

— Mulţumesc.

Rânjitul e cel mai reţinut dintre toţi patru. Foarte calm, întoarce şaptele de pică.

Mi-a venit rândul iar. Am senzaţia că Miyake îl manevrează pe Miyake prin telecomandă. Mă uit la mine însumi, cel de pe monitor. Miyake îmi întoarce privirea – n-am ştiut niciodată că arăt aşa. Întind mâna şi…

O uşă îngustă se deschide brusc, în ecranul fumuriu, şi un labrador jucăuş se strecoară prin deschizătură, molfăind un cârnat şi patinând pe marmura lustruită de pe jos.

— Aduceţi-o înapoi! strigă Tsuru, şi vocea lui reală evadează pe-aceeaşi uşă deschisă, preluată numai pe jumătate de microfon şi răspândită de difuzoare. N-are voie s-alerge cu burta plină! Are probleme cu digestia!

Doi dintre gardieni reuşesc, în cele din urmă, să mâne câinele înapoi la stăpân. Rânjitul zice, şoptit:

— Suntem cina din faţa televizorului a unui căcat bătrân şi dement.

Toţi ochii din cameră se-ntorc iarăşi către mine. Simt ceva străin sub limbă. Întorc şesarul de cupă. Îmi ling antebraţul, simt gust de sare şi văd o insectă mică şi neagră.

Dom’ Gogoaşă lasă o urmă de palmă transpirată pe fetrul mesei. Treiarul de caro.

Tic-Nervos se roagă la Buddha şi întoarce un joker.

— Mulţumesc.

Rânjitul oftează şi-ntoarce cincearul de pică.

Douăşpe cărţi întoarse din cinzeş’două – cinzeş’patru, cu cei doi jokeri.

Mă uit la dosul cărţii de deasupra, după vreun indiciu, şi doi ochi trapezoidali se uită şi ei la mine. Cunosc acei ochi. Oare cum o fi să trăieşti fără jumătate dintre organe? Ba nu, Tsuru nu i-ar da voie-n veci pierzătorului să plece, ca să povestească şi să aibă corpul plin de cicatrice şi găuri care să-i confirme povestea. Pe tăcerea fericiţilor câştigători, se poate pune bază, dar pierzătorul n-are cum să sfârşească altfel decât fiul acelei femei, Kozue Yamaya.

Ce-am făcut eu, de-am ajuns aici? Mă uit la Miyake de pe monitor, dar nici el

nu ştie răspunsul. Mama-*san* deschide gura, ca să mă poată ameninţa…

Răsucesc nenorocita de carte, şi dama neagră se uită ţintă-n ochii mei. Camera se leagănă când într-o parte, când în cealaltă.

— Căcat, zice Tic-Nervos. Am crezut c-a dat de scârba aia, puştiul, nu de soră-sa.

— Şi el credea la fel, zice Rânjitul.

Ce tot vorbesc ăştia? Rânjitul face semn cu capul către condamnarea mea la moarte, din mijlocul mesei.

— Uită-te mai atent, zice.

Dama e de treflă, nu de pică. De treflă.

— Am nevoie de inhalator, zice dom' Gogoaşă.

Mama-*san* încuviinţează din cap, şi el îşi vâră mâna-n buzunarul hainei. Lasă capul pe spate, trage-n piept, își ţine puţin respirația şi dă aerul înapoi afară. Abia pe urmă o-ntoarce, dama de pică.

Nimeni nu scoate o vorbă.

Dom' Gogoaşă de pe monitor transpiră mai ceva decât un om care trage să moară de ciumă.

Eu tremur tot şi sunt copleşit de uşurare, vinovăţie şi compasiune.

Mama-*san* îşi drege glasul:

— Dama dumneavoastră a ieşit, domnule Tsuru.

Difuzoarele păstrează tăcerea.

— Domnule Tsuru? zice Mama-san, încruntându-se la ecranul fumuriu. Dama dumneavoastră a vorbit.

Nici un răspuns.

Mama-*san* se-apleacă şi bate în geam:

— Domnule Tsuru?

Unul dintre gardieni strâmbă din nas:

— Acuma ce-o mai frige?

Un alt gardian ridică din sprâncene:

— Nu cârnaţi, asta-i sigur…

Gardianul aflat cel mai aproape de uşa din ecranul de sticlă o deschide şi aruncă o privire înăuntru.

— Domnule Tsuru? zice, şi trage aer brusc în piept, ca şi cum ar vrea să blocheze o lovitură de karate cu muşchii stomacului. Domnule Tsuru! – nu se mişcă de unde este, în schimb se-ntoarce către noi, ceilalţi, cu faţa lungă.

— Ei? vrea să ştie Mama-*san*.

Omul îşi mişcă maxilarul, dar nu scoate nici un sunet.

— Ce-i?

— Domnul Tsuru şi-a fript faţa pe grătaru-ncins – şi înghite-n sec.

Izbucneşte brusc o-ntreagă tevatură, ca de teatru improvizat. Eu, tot ce pot să fac, este să-nchid ochii.

— Domnu' Tsuru! Domnu' Tsuru! Domnu' Tsuru! – m-auziţi?

— Ridică-i capu' de-acolo!

— Închide gazul!

— I s-a lipi' buza de metal!

— Ambulanţă! Ambulanţă! Ambulanţă! – să cheme careva o…

— Căcat! I s-a zborşit ochiu'!

— Şterge-ţi-l de pe cămaşă!

— Luaţi, dracu', de-aici nenorocitu' de câine!

Cineva borăşte zgomotos. Câinele hămăie voios.

Mama-*san* freacă un obiect metalic de geamul fumuriu. Scrâşnetul e de nedescris, şi toată încăperea se cufundă-n tăcere. Atitudinea ei denotă un calm absolut, de parcă şi-ar fi programat acest moment cu mulţi ani în urmă, şi de-atunci l-a tot exersat. Zice:

— Distracţia domnului Tsuru a fost întreruptă de un *deus ex machina*[132]. Se pare că emoţia prea mare i-a provocat un al doilea accident cerebral şi, de vreme ce dragul nostru patron s-a găsit să se prăbuşească peste propriu-i grătar, nu mai contează prea mult când anume soseşte ambulanţa – după care li se adresează celor doi sau trei bărbaţi mai în vârstă, prezenţi: Mă autodesemnez cap interimar al acestei organizaţii. Sunteţi ori alături de mine, ori împotriva mea. Vă rog să vă faceţi cunoscute intenţiile. Acum.

Atmosfera devine mai densă, de-atâtea calcule mentale. Bărbaţii respectivi se uită la noi, cei de la masa de joc:

— Mama-*san*, dar cu ăştia ce facem?

— Jocurile de cărţi nu mai constituie o politică a firmei. Arătaţi-le uşa.

Nici nu îndrăznesc să cred în această inedită evoluţie – în orice caz, până nu mă văd afară, alergând cum n-am alergat niciodată. Mama-*san* se-ntoarce spre noi:

— Oricare dintre voi, dacă se duce la poliţie şi convinge, cum-necum, vreun detectiv cu caşul încă necăzut de la gură că nu e dus cu pluta, va păți următoarele trei lucruri, în această ordine: Unu – va fi luat în arest preventiv; doi – i se va

trage un glonţ în cap, într-un interval de cel mult şase ore; trei – datoriile îi vor fi transferate la ruda cea mai apropiată, iar eu voi avea grijă personal ca viaţa respectivului să fie distrusă. Şi asta nu-i o ameninţare, e procedura-standard. Vreau să văd c-aţi priceput.

Dăm din cap cu toţii c-am priceput.

— Facem această muncă de treizeci de ani. Trageţi concluzia singuri despre capacitatea noastră de-a ne proteja interesele. Şi-acum, ieşiţi afară de-aici.

Sala de cinema e plină-ochi. Perechi, studenţi, droni şi drone. Singurele locuri libere sunt în faţă, unde ţi se pare că ecranul îţi cade-n cap. La Tōkyō, totul este ca-şi-plin, plin sau prea-plin. Nici urmă de Mari Sarashina în camera de recepţie dinaintea camerei aceleia, când am ieşit. „Dac-aş fi în locul vostru, băieţi – ne-a spus gardianul, când ascensorul şi-a închis uşile –, aş cumpăra un bilet la vreun căca' de loterie.“ Pe locul de lângă al meu, stă o fată – prietenul ei şi-a pus braţul pe spătarul scaunului. Ascensorul şi-a început coborârea lungă şi lentă. Lui dom' Gogoaşă, i-au scăpat ţigările pe jos. Ne-am uitat la ele, cum zăceau inerte unde căzuseră. Dom' Gogoaşă a început să se scuture – dar de râs, de frică sau de nu-ştiu-ce altceva, n-am înţeles nici unul. Rânjitul a închis ochii şi a dat capul pe spate. Eu am rămas cu privirile aţintite la numerele etajelor, care scădeau. Tic-Nervos a luat o ţigară de pe jos şi şi-a aprins-o. Filmul ăsta e brutal, de doi bani şi fără noimă. Dacă oamenii care născocesc asemenea scenarii violente ar veni vreodată în contact cu violenţa reală, i-ar scârbi mult prea tare ca să mai scrie vreo scenă de felul ăsta. Când ascensorul şi-a deschis uşile, am plonjat în mulţimea de după-masă, fără să scoatem o vorbă. Vremea însorită parcă era o farsă de prost-gust. Am ajuns într-un loc unde nişte saltimbanci de stradă răsuceau baloane în forme de crocodili şi girafe, şi-a trebuit să-mi înfig unghiile adânc în braţ, ca să nu mă podidească lacrimile. Filmul se termină şi publicul se-nghesuie la ieşire. Eu rămân să văd genericul de final. Cameramanii, antrenorii animalelor, furnizorii. Un alt public se răspândeşte în sală. Vizionez iar filmul, până simt că mi se lichefiază creierul. Trec de omul cu baloanele şi mă las dus în derivă, oriunde pare mai densă mulţimea. M-am blestemat de unul singur, că n-am plecat din Tōkyō după ce am scăpat de Morino. Ar fi trebuit să bănuiesc. Din foaierul cinematografului, o sun pe Ai Imajō şi-nchid repede, când îmi răspunde. Mă urc într-un submarin de pe linia circulară Yamanote şi m-aşez în secţiunea dronilor. Mi-ar plăcea să fiu şi eu un dron oarecare. Staţiile trec una câte una, câte una, câte una, după care se repetă. Dau pe dinafară de cât de poluat sunt de

frică, să mai pot dormi vreodată.

Un conductor mă scutură blând şi mă trezeşte. Are ochi de om bun, şi-l invidiez pe fiul lui. Zice:

— De şase ori ai dat ocolul, tinere, aşa că m-am gândit să te trezesc.

— E noapte sau suntem tot în subteran?

— E unşpe fără un sfert, joi, pe cinci. În ce an suntem, ştii?

— Da… ştiu asta.

— Ai face bine să te duci acasă, cât mai circulă trenurile.

Aş vrea eu.

— Trebuie s-ajung la muncă.

— Dar ce eşti, jefuitor de morminte?

— Nu chiar atât de exotic… Mulţumesc de trezire.

— Oricând.

Conductorul trece mai departe prin compartiment. Deasupra locurilor din faţă, dincolo de mânerele de susţinere care se bălăngăne, văd o reclamă la o companie de publicitate pe internet. Un măr creşte dintr-un cip de calculator şi, din fructele lui, alte cipuri de calculator, cresc alţi meri, care dau alte cipuri de calculator. Pădurea creşte până dincolo de cadru, invadând spaţiile de afişare de pe ambele părţi. Nici nu eram conştient că o parte a creierului meu se gândea la discul de la Kozue Yamaya, dar îmi vine o idee gigantică. Sunt treaz – dar treaz de-a binelea.

Mintea mea e plecată, dar nu-mi trebuie niciodată mintea, la Nero. Când ajung, la ultimele bătăi de inimă ale joii, Sachiko se uită ciudat la mine – ştie despre cearta mea cu Ai Imajō –, dar îmi vine greu să-mi pese. Mă gândesc la Eiji Miyake de-acum douăşpatru de ore, care se fâţâia în sus şi-n jos pe aceiaşi trei metri pe un metru din Tōkyō, moşindu-şi pizzele. Ce idiot orb, norocos, blestemat. Îmi pare rău că n-am reuşit să-l avertizez. Dau peste cap o băutură energizantă, ca să-mi combat lipsa de somn, şi-ncep să lucrez la comenzile confirmate.

— N-ai cumva un nouar de caro pentru mine, moşule? mă-ntreabă Doi, când se întoarce – i l-am uitat.

— Nu, zic. Mâine – la care Doi se felicită:

— Magia este arta manipulării coincidenţei, moşule. În această viaţă, coincidenţele sunt singurul lucru pe care poţi conta.

Mă spăl pe mâini şi pe faţă. Ori de câte ori ţârâie la uşă, mă tem c-ar putea fi unul dintre bătăuşii lui Tsuru. Ori de câte ori sună telefonul, mă tem să nu se arate Sachiko sau Tomomi la ferestruică şi să-mi întindă receptorul, spunându-mi: „Pentru tine, Miyake. Nu s-a prezentat.“ Doi este supervorbăreţ în această seară – îmi povesteşte cum a fost el concediat de la ultima slujbă. Era paznic de noapte la un cimitir multi-etajat, unde cenuşa morţilor se păstrează în stupuri întregi de mici dulapuri-sanctuar. A fost dat afară, pentru că şi-a pus propria muzică, în locul mantrelor funerare budiste.

— M-am gândi', moşule, că *eu*, dac-aş fi fos' depus într-o cutie pentru veşnicie, ce-aş fi prefera' s-aud? Nişte preoţi care scoteau gemete, pentru că le venise cu mul' mai mare factura telefonică, decât se-aşteptaseră ei, sau piese din epoca de aur a rock'n'rollului? Nici nu se compara! Parcă şi *simţeam* cum se schimbau vibraţiile de-acolo, moşule, ori de câte ori puneam benzile mele cu „Morţii recunoscători“ – şi Doi îşi retează jugulara cu degetul arătător.

Îl aud pe Doi, fără să-l ascult cu adevărat. Pizza pe care trebuie s-o livreze iese din infern. O depun în cutie, şi Doi pleacă. La radio, cântă *Am auzit-o prin viţa-de-vie*[133] – o piesă istovitoare şi schematică. Sachiko deschide ferestruica. Zice:

— Ai o apelantă misterioasă pe linia trei!

— Ai Imajō?

— Nooo…

— Dar cine?

— A zis că e personal, apelul – şi Sachiko se apleacă pe ferestruică până la telefonul de perete, apasă pe un buton şi-mi întinde receptorul.

— Alo? – dar cine a sunat, nu răspunde, iar mie, de frică, mi se ascute vocea: Nu vă mai datorez nimic!

— Ora două noaptea e de bună-dimineaţa, Eiji, sau de noapte-bună? Nu sunt foarte sigură.

O voce de femeie între două vârste – nu Mama-*san*. Mi se pare la fel de agitată ca şi mine.

— Uitaţi ce este, n-aţi vrea să-mi spuneţi cu cine vorbesc, şi gata?

— Eu sunt, Eiji, mama ta.

Mă sprijin de tejghea. Tomomi mă studiază prin ferestruica întredeschisă, pe care o-nchid.

— Asta-i o… o surpriză.

— Ai primit scrisorile de la mine? Fratele meu a zis că ţi le-a trimis mai departe. Mi-a spus că locuieşti acum la Tōkyō.

— Mda…

Scrisorile de la tine le-am primit. Dar terapia care-ţi închide ţie rănile mi le deschide mie.

— Deci… – dăm să-ncepem şi unul, şi celălalt.

— Spune tu întâi, zice ea.

— Ba nu, întâi tu – la care aud cum trage aer adânc în piept. Zice:

— Un bărbat mi-a cerut să-l iau de soţ.

Şi ce-mi pasă mie?

— Aha, zic.

Tomomi deschide uşiţele ferestruicii cât de două degete. Le-nchid la loc, izbindu-le ca un sălbatic. Sper să-i fi rupt nasul, scârba.

— Felicitări, zic.

— Da. Hotelierul de la Nagano, despre care ţi-am povestit în ultima mea scrisoare.

Un hotelier, ă? Bravo ţie. Mai ales c-o istorie cum ai tu. Şi de ce, mă rog, îmi spui acum asta? Nu te-ai deranjat niciodată să ne povesteşti nouă care era viaţa ta. Nu ţi-a păsat niciodată de ce-am fi putut noi crede. Câtuşi de puţin. Te-aştepţi să mă bucur pentru tine? Să zic: „Sigur că da, mămico, ce veste mare!“? Mai-mai să ne scutesc de suferinţă pe-amândoi, punând receptorul în furcă. În loc de asta, sfârşesc prin a-i spune:

— De unde suni?

— M-am întos la clinica de la Miyazaki. Ştii… pentru băutură. Am dus-o foarte greu, multă vreme. De-aia şi… Dar acum, el – hotelierul, pe care, apropo de asta, îl cheamă Ōta – zice că, după ce ne căsătorim, problemele mele sunt şi problemele lui, aşa că… vreau să mă fac bine. De-aia m-am întors aici.

— Înţeleg. Bine. Mult noroc.

— Doamna Ōta…

Normală, căsătorită, respectabilă. Ba nu, RESETARE: un protector nou, un set de carduri bancare noi, o garderobă nouă. Frumos. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare: De ce-mi spui mie acum asta? Înţeleg. Domnul Ōta nu ştie despre noi. Nu i-ai spus. Vrei să te-asiguri că eu sunt de acord să păstrez pentru mine micile tale secrete indiscrete. Corect?

— I-ar plăcea să te cunoască, Eiji.

Frumos din partea domnului Ōta. Şi de ce-aş vrea să-l cunosc pe acest patron de hoteluri profitabile? Douăzeci de ani – parcă e cam târziu, ca să-ncepi s-o faci pe mama responsabilă, mamă. Cert este că nu mă faci niciodată altfel decât

nefericit – şi-acum, tot nefericit mă faci. Aşa că, bine. Rezolvă-ţi problema cu băutura, mărită-te, trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi şi lasă-mă-n pace. Scârbă nevrotică, apucătoare şi trădătoare ce eşti.

Se deschide ferestruica – un beţişor flutură un steguleţ alb – cana cu Doraemon a lui Sachiko, cea intangibilă, apare pe poliţă, emiţând particule de cafea. Ferestruica se-nchide la loc.

— Eiji? zice vocea de la telefon.

DJ-ul întrerupe mai devreme piesa cu viţa-de-vie. De ce spun ce spun acum, n-aş putea să explic niciodată, nici măcar mie însumi.

— Mamă, ce-ar fi săăă… vin mâine la Miyazaki, să te văd?

Când termin de dat explicaţii, Sachiko încuviinţează din cap.

— Nu e genul de misiune umanitară căreia să pot să-i pun beţe-n roate, nu? Dar ultimul meu ordin către tine, în calitate de ofiţer-comandant în armata cea mare a împăratului Nero, ăsta e: telefonează-i colegei mele de apartament înainte să pleci din Tōkyō.

— V-a spus ea ceva?

— Îmi dau seama şi singură de starea ei de spirit, după ce cântă la pian. Câtă vreme i-ai telefonat, săptămâna trecută, a cântat numai Chopin şi piese frumoase. Aseară, în schimb, a trebuit să mă pregătesc de mers la lucru pe un fundal de piese ceaca-paca de-ale lui Erik Satie, scrise ca să-şi evacueze vecinii, probabil.

— Ăăă… cred c-am dat-o-n bară, Sachiko.

— Las’, că nici Ai Imajō nu e Domnişoara Perfecţiune. Viaţa-i scurtă, Miyake. Tu sun-o.

— Ştiu şi eu…

— „Ştiu şi eu“ nu se-acceptă. Spune: „Te-aud şi te-ascult, domnişoară Sera“.

— Zău că…

— Taci din gură şi repetă ce ţi-am spus, că altfel n-o să mai faci niciodată pizza-n oraşul ăsta.

— Te-aud şi te-ascult, domnişoară Sera.

— Zice Tomomi c-ai avut parte de-o sesiune dificilă, moşule… – Doi reapare-n cuşcă, ducând un mini-blender. Adaugă: Ştii ce fac eu ca s-atenuez toate vibraţiile-astea ca nişte ghimpi, moşule?

Îi întorc spatele. Zic:

— Doi, asta-i ultima mea noapte aici. Fie-ţi milă.

— Gata cu trucurile, moşule! Îţi fac doar un cocteil magic antistres…

Oare m-ar mai face să suport aşa ceva, dac-ar şti că mai devreme, chiar azi, după-masă, am fost la o carte şi la o arteră plesnită distanţă de a mi se preleva organele? Probabil că da.

— Mai întâi, căpşunile! – şi Doi răstoarnă un coşuleţ întreg în blender.

Trage o glugă de catifea neagră peste blender şi le lichefiază. Ridică şi gluga, şi capacul.

— Apoi, roşiile! – îndeasă în blender trei roşii foarte coapte. Hrana roşie, zice, îndepărtează undele de stres ca masajul. Cea verde le agravează. De-aia sunt atât de crispaţi iepurii şi vegetarienii… Ce urmează? Sucul de zmeură… tonul crud… boabe de fasole *azuki*… toate grupele majore de alimente – şi Doi pune înapoi capacul şi gluga şi amestecă totul. Pe urmă: Şi ultima dintre toate – bijuteria coroanei…

Cu o înfloritură plină de emfază, scoate dintr-o batistă un peruş rozuliu, care flutură din aripi, clipeşte din ochi şi ciripeşte zglobiu.

— Înăuntru cu tine, păsărico! zice Doi, şi-o coboară uşurel în zeama de-un roşu aprins, după care pune înapoi capacul şi gluga.

Ştiu că e un truc stupid, aşa că nici nu mă gândesc să par şocat. Doi lasă blenderul în jos, până sub poliţa dintre cuşcă şi fundătura mea – unde înlocuieşte blenderul cu altul, probabil? –, după care scutură aparatul, în stilul barmanilor, când prepară cocteiluri, pe fundalul muzicii de chitară hawaiiană, de la radio.

— Doi! zice brusc Sachiko, intrând în cuşcă, înarmată cu bloc-notesul, la care Doi tresare, c-un aer vinovat, şi pune jos ce are-n mână. Nu-mi place să te inoportunez cu chestiile-astea plictisitoare zise „muncă“, dar…

— Sunt încă-n pauză, căpităneaso! Mai am trei minute! Îi arătam lui Miyake poţiunea mea liniştitoare…

Pune mâna pe blender, tot acoperit de gluga neagră, şi-i lichefiază conţinutul timp de treizeci de secunde. Sachiko se-aşază, învinsă. Doi dă la o parte gluga, scoate capacul şi bea lichidul cu consistenţă de supă, dându-l peste cap. Zice:

— Deee-liii-cios!

— Uau!… exclamă Sachiko, se ridică şi pune blenderul B – ştiam eu! – pe poliţă, fără gluga de catifea. Tu ai făcut imitaţia asta de peruş? Foarte realist arată. Din ce-i făcut? – e realmente impresionată.

— Mare-şefă! Mi-ai dezvăluit magia!

— Atunci, nu-ţi mai lăsa recuzita răspândită peste tot prin bucătărie!

— Nu mi-l face recuzită pe Tutu! Peruşii au şi ei sentimente, ce naiba!

— Nu pare cine-ştie-ce însufleţit pentru un peruş viu, Tutu al tău.

Sachiko extrage pasărea din clisoşenia roşie. Capul i se desprinde, şi din el se revarsă un praf alb.

— Doi, zic, te rog eu, spune-mi că toate astea fac parte din truc.

Doi cască ochii mari, cuprins de o panică deloc jucată. Zice:

— Aoleu, moşule…!

După ce ambulanţa pleacă la spital cu Doi, ca să-i facă injecţii antirabice şi spălături stomacale, mă ofer să fac eu livrările pe scuter. Sachiko zice c-ar trebui să le facă ea, pentru că ştie zona mai bine. Tomomi rămâne singură cu telefonul. Pregătesc şi pun în cutie trei pizze „El Gringo" – blat gros, gorgonzola, salam picant, roşii, crustă de busuioc –, până se-ntoarce Onizuka. Tomomi îi povesteşte ce-a păţit Doi – pentru o clipă, am impresia că Onizuka şi-ar putea denunţa principiile, zâmbind, însă nu, pericolul trece şi-l văd revenind la felul lui de-a fi, veşnic morocănos. Treaba se mai răreşte puţin. Până la ora 7:30, am învăţat deja pe de rost rezumatul ştirilor dimineţii: negocieri comerciale, întâlniri la vârf, demnitari aflaţi în vizită. Aşa pot fi controlate populaţii întregi – nu suprimi ştirile, dar le faci atât de fără-sare-şi-piper, încât nu mai interesează pe nimeni. Vremea de vineri, 6 octombrie, va fi înnorată la început, cu o probabilitate de 60-la-sută de ploaie până la jumătatea după-amiezii şi cu o probabilitate de 90-la-sută de ploaie până spre seară. Curăţ tejghelele, sperând să nu mai vină alte comenzi în următoarele treizeci de minute. Va trebui să inventez cea mai ieftină modalitate prin care s-ajung la Miyazaki. Arunc o privire în infern – şase pizze se târăsc prin el incandescente, parcă le-ar ilumina karma. La radio, cântă o piesă intitulată *Simt că mi se mişcă pământul sub picioare*[134]. Radiourile şi pisicile îşi pot vedea de treburile lor, indiferent dacă este cineva de faţă sau nu, spre deosebire de chitare – ele parcă încetează de-a mai fi chitare, de-ndată ce le închizi în cutiile lor. Sachiko depune un plic pe tejgheaua din fundătura mea. Zice:

— Ştiu că-s mai-nimic, dar ăştia-s banii pe care ţi-i datorează Nero.

— Îmi pare rău să vă las baltă.

— Ce să zic, indicele Nippon o să cadă-n nas după ce se va răspândi vestea, dar o să ne descurcăm noi cumva. Poate c-o să onorez chiar eu şorţul de bucătar, dacă din centrală n-au pe cine să-mi trimită. N-ar fi prima oară. Sună-mă când te-ntorci la Tōkyō. Nu pot să promit că-ţi păstrez postul ocupat în această filială, dar pot să te bag oriunde apare vreun post liber.

— Dau o înaltă apreciere.

— Ai măcar idee cât timp o să lipseşti?

— Depinde… de multe lucruri. Dacă pot s-o ajut pe maică-mea să se facă bine – şi bag plicul, îndoit, în portofelul muritor de foame.

— Sun-o pe Ai Imajō. Nu vreau să fiu eu cea care-i spune c-ai şters-o din oraş.

— Ăăă… nu cred că sunt eu prietenul cel mai bun, în momentul ăsta.

— Ai Imajō n-are prieteni cei mai buni, prostule. *Sun-o.*

Tomomi se-apleacă şi-şi vâră capul pe ferestruică.

— Dacă mai găseşti energie să prepari o ultimă pizza, înaintea fericitei reuniuni de familie, tipul de la Osugi-Bosugi a sunat să-şi comande „Kamikaze“-le săptămânal – şi trânteşte bileţelul de comandă pe poliţa de sub ferestruică, după care se face nevăzută.

Mă uit mirat la Sachiko, simţind că mi se taie picioarele sub mine. Zic:

— Osugi şi Bosugi? PanOpticon?

— O comandă regulată, de când e timpul timp. „Kamikaze“ este o pizza care nu figurează pe diagramă – ar trebui să ne mobilizăm şi s-o afişăm, doar că nimănui altcuiva din Tōkyō nu-i cade bine la stomac. Blat cu mozzarella, banană, ouă de prepeliţă, moluşte, cerneală de caracatiţă.

— Şi *chilli* netocat.

— Ţi-a povestit vreunul dintre ceilalţi bucătari?

— Presupun că da… – cu toate că şi pentru mine rămâne un mister de unde ştiu.

— Într-adevăr, o creaţie de neuitat. Apropo de asta, eu trebuie să mă duc să-ntocmesc raportul despre accidentul lui Doi.

Aşa se face că nu-mi vede mutra, când mă uit pe bileţelul de comandă. Tomomi are un scris de mână citeţ şi clar ca o faptă rea: *Tsukiyama, Osugi & Bosugi, PanOpticon*.

Primul lucru, îmi vine să râd, pentru că nu-mi vine să cred. Apoi, mă gândesc: altă capcană. Apoi, mă gândesc: ba nu-i nici o capcană. Dincolo de faptul că nu ştie nimeni că eu ştiu cum îl cheamă pe tatăl meu, de când a murit Tsuru, nu mai vrea nimeni să-mi întindă capcane. Mama-*san* mi-a dat deja drumul o dată. Nu e vorba de nici o capcană, e doar o scamatorie cu cărţi, pe care mi-o joacă marele Tōkyō. Cum se face? Trebuie privită pas cu pas. Ştiu despre „Kamikaze“, pentru că…? Mi-am adus aminte, iată cum: cu câteva săptămâni în urmă, în noaptea-n care Pisică s-a-ntors din morţi, un bărbat a format greşit numărul de telefon, a sunat la chichineaţa mea, crezând că suna la o pizzerie, şi a comandat chiar

această pizza. Numai că n-a greşit numărul de telefon. Bărbatul respectiv era tatăl meu. Restul e simplu. Tatăl meu nu e clientul lui Akiko Katō – e colegul ei.

Akiko Katō este motivul pentru care am ţinut sub observaţie turnul PanOpticon, de la braseria Jupiter.

Braseria Jupiter este motivul pentru care am cunoscut-o pe Ai Imajō.

Ai Imajō este motivul pentru care am cunoscut-o pe Sachiko Sera.

Sachiko Sera este motivul pentru care mă aflu acum la pizzeria Nero, pregătind o pizza pentru tatăl meu.

Gata cu direcţiile greşite, cu concluziile pripite, cu minciunile. Pentru tatăl meu, am fost o distracţie de şaizeci de secunde. Pe urmă, am reprezentat un zero. Acum, reprezint o bătaie de cap. Mă simt atât de… atât de prost. Îi întind ingredientele pe blat. Arată exact aşa de greţos, cum şi sună. O introduc în infern şi mă uit cum se face portocalie materia aia neagră şi vâscoasă. De ce prost? De ce nu furios? De când i-am scris colegei lui, Akiko Katō, tatăl meu a ştiut cum să ia legătura cu mine. Morino, Tsuru, tot restul… măcar dacă mi-ar fi spus, acum două luni, să plec şi să-l las în pace. Aş fi fost dezamăgit, sigur că da. Şi totuşi, l-aş fi ascultat. De astă-dată însă, eu hotărăsc ce şi cum se-ntâmplă. Nu ştiu ce-o să fac, în momentul în care o să fiu faţă-n faţă cu el, dar acum, dacă Tōkyō mi l-a scos în cale, am de gând să mă duc să-l văd, măcar. Deschid ferestruica. Tomomi, nicăieri. Sachiko ronţăie un pix Biro. Zice:

— Dacă scriu aici că un peruş viu a zburat în blender din proprie iniţiativă, ce zici, o să mă creadă careva din centrală?

— Doar dacă vrea să creadă.

— Ce mult m-ajuţi.

— În schimb, aş putea să livrez eu „Kamikaze“-le ăsta.

Sachiko se uită la ceas. Zice:

— Ţi se termină schimbul în două minute.

— PanOpticon e-n drumul meu spre Shinjuku.

— Eşti o binecuvântare bipedă, Miyake, trimisă din ceruri.

Uşa de la intrarea în PanOpticon se roteşte, într-o mişcare perpetuă. Palmieri se înalţă din urne de bronz. Orhidee în culori ţipătoare, mâncătoare de oameni, se uită la mine, cum trec. Nouă fotolii de piele, identice, îşi aşteaptă ocupanţii. Un bărbat în cârje traversează podeaua lustruită, într-un singur picior. Cauciucul scârţâie, metalul troncăne. În spatele biroului stă gardianul rotofei care m-a trimis la plimbare acum două luni, când am încercat s-ajung la Akiko Katō. I-a

rămas un spârc de spumă de ras chiar sub o ureche. Cască, în timp ce m-apropii de el.

— Da, băiete?

— Am o pizza pentru domnul Tsukiyama, de la Osugi şi Bosugi.

— Nu, zău?

Ridic şi mai sus cutia, s-o vadă. Zice:

— „Nu mă tem s-o cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrrooo!“, ă? N-ai vreun explozibil pe-acolo, pri’ năuntru, este? Voi, ăştia, teroriştii mondiali, întotdeauna băgaţi arme-n clădiri pe furiş, în cutiile de pizza – i se pare că e amuzant rău de tot, ce spune.

— Puneţi-o la scanner, dacă doriţi.

Face semn c-un fel de baston, către lifturi:

— Ascensorul de est, etajul nouă.

Recepţia de la Osugi & Bosugi pare pustie. O consolă cu dosare stivuite pe ea, plante care trag să moară de foame de soare, un monitor lăsat pe modul-repaus – o mutră computerizată trece de la furie la surpriză la gelozie la bucurie la tristeţe şi-napoi la furie. Un coridor unic duce către un dreptunghi de lumină a dimineţii. Un fotocopiator fâşâie. Unde mă duc? Un cap de fiinţă umană se ridică dintr-o mlaştină a somnului:

— Da?

— ’Neaţa. Pizza pentru domnul Tsukiyama.

Fiinţa umană se urneşte către un plan mai înalt al conştiinţei, îşi duce o cască la ureche şi apasă un buton de pe consola din faţa ei. Îşi aprinde o ţigară, cât aşteaptă.

— Momoe sunt, domnule Tsukiyama. A venit băiatul cu pizza dumneavoastră de mic dejun. Să-l trimit să v-o aducă, sau tot mai proiectaţi poziţii cu clienta? – şi-şi suge obrajii, aşteptând răspunsul tatălui meu. Apoi zice: Recepţionat şi-nţeles, domnule Tsukiyama – şi-mi face semn cu degetul mare înspre coridor, scoţându-şi casca din ureche: Mergi până la capăt şi-o faci la dreapta, când se termină. Domnul Tsukiyama e drept înainte. Şi baţi la uşă, mai întâi!

Mocheta – uzată, aerul condiţionat – vechi, pereţii n-au mai fost văruiţi de mult. O uşă se deschide mai în faţă şi – atenţie la semnal! – Akiko Katō îşi face apariţia, ducând un coş de sârmă, plin cu fluturaşi de badminton. Cerceii cu arici-de-mare de argint i se bâţâie de urechi. Mă surprinde aruncându-i pe furiş o privire, în acelaşi timp în care o surprind aruncându-mi pe furiş o privire. Trec

mai departe, tot reamintindu-mi că nu fac nimic ilegal. Ajung la capătul coridorului şi aproape că mă ciocnesc de-o femeie care-şi potriveşte piciorul mai bine-n pantof. E de vârsta mea, şi are picioare mai apetisante decât ale lui Zizzi Hikaru. Simt miros de parfum şi de vin. Femeia-şi recapătă echilibrul şi pleacă în direcţia din care vin eu. În faţă, mai este o singură uşă deschisă, pe care scrie: „Daisuke Tsukiyama. Partener.“ Înăuntru este un bărbat – presupun că tatăl meu –, care vorbeşte la telefon. Trag cu urechea.

— Iubito, *ştiu*! Exagerezi – tu – doar – iubito – *ascultă-mă!* Gata, m-asculţi? Mulţumesc. A *trebuit* să stau aici peste noapte, pentru că pe asta, dac-o las în grija subalternilor, precis o să-şi bage picioarele-n ea şi, pe urmă, o să trebuiască să stau şi mai multe nopţi aici, ca să pun ordine-n balamuc, şi clientul o să-şi bage şi el picioarele-n tot şi toate, şi-o să-şi ducă dosaru-n altă parte, mai pricopsită, şi-atunci, prima mea o să se ducă naibii, şi cum vrei să mai pot plăti pentru căcatu' de ponei, fir-ar al dracului să-l ia? Termină – termină, iubito – da, bine, ştiu că toate prietenele ei au ponei, dar toate prietenele ei au şi tătici judecători, care au mai mulţi bani decât nenorocita de Elveţie… crezi că mie-mi *place* să fac toate căcaturile-astea de ore suplimentare, de sclav? Crezi că mie-mi *place* să… ce? *Ce?!* Ai-ai-ai, despre *asta* vorbeşti, de fapt, este? Paranoia contra-atacă! Ţi-a trecut vreodată prin minte, *iubito*… *Ce?!* Nu se poate! Nu – spune-mi că n-ai făcut aşa ceva. Ba da. Ei bine, asta ţi-e bomba de dimineaţă. Un detectiv privat. Femeie proastă ce eşti. Da' *bineînţeles* că-ţi împoaie capul, detectivii privaţi, cu tot felul de rahaturi! Cum de ce? Pentru că vor să rămână angajaţi! Să ştii că sunt prea ultragiat – uşa unui fişet metalic se trânteşte –, ca să mai continui această conversaţie. Am o firmă de condus aici. Iar dacă tu ai bani de aruncat pe jocuri de-astea, de ce atâta grabă să vinzi acţiunile pe care ţi le-a lăsat ăl bătrân? Da, bine, şi tu să ai o zi bună. *Iubito!* – şi trânteşte receptorul în furcă, după care, adaugă: Şi-aruncă-te pe fereastră, *iubito*!

Trag aer adânc în piept…

Poate mă recunoaşte…

Poate nu mă recunoaşte, şi-atunci îi pot spune…

Poate nu mă recunoaşte, şi-atunci nu-i pot spune…

Bat în uşă. Linişte. Pe urmă, pe un ton voios:

— Intră!

Îl recunosc pe tatăl meu din fotografia pe care o am de la Morino. Stă întins pe-o canapea uriaşă, îmbrăcat cu un halat de casă.

— Băiatu' cu pizza! M-ai auzit vorbind la telefon?

— Am făcut tot posibilul să nu.
— Să-ţi fie-nvăţătură de minte.
— Îmi pare rău, eu…
— Să ţii minte: costă mai mult să ţii un ponei în fân, decât o curvă-n blănuri.
— Nu pot să-mi imaginez la ce mi-ar folosi vreodată să ţin minte aşa ceva.
Tatăl meu râde mânzeşte – are un rictus de om obişnuit să obţină orice vrea – şi-mi face semn să m-apropii. În fundal, este o vedere minunată cu zgârie-nori, dar eu mă-nfrupt din fiecare detaliu. Părul prea negru. Rafturile cu pantofi din oficiu. Fotografia cu Sora-Jumătate în chip de balerină-lebădă, de pe biroul lui. Ce formă au mâinile lui. Cum se leagănă, ca să se ridice-n capul oaselor. Pare să aibă trupul într-o condiţie fizică mai bună decât firma – presupun că face gimnastică la vreo sală de sport. Zice:
— Nu eşti Onizuka, şi nu eşti Doi.
Nu, sunt fiul tău cu prima din lungul şir de amante. Zic:
— Nu.
— Şi, deci? – aşteaptă. Cine eşti?
— Bucătarul.
— Aha! Deci tu-mi faci delicioasele astea de „Kamikaze“.
— Numai săptămâna asta. Sunt angajat temporar.
— Atunci, pun pariu – zice, arătând cu capul către cutia de pizza – că n-ai mai văzut nicăieri ceva care să semene cu „Kamikaze“-le meu, corect?
Îi depun cutia pe măsuţa de cafea.
— Este o combinaţie neobişnuită.
— Neobişnuită? E unică!
Simt miros de parfum şi de vin. Tatăl meu îmi zâmbeşte şi se-ncruntă în acelaşi timp. Zice:
— Te simţi bine? – ori îi spun acum, ori dispar pentru totdeauna. Arăţi de parc-ai fi avut o noapte la fel de lungă şi de complicată ca şi mine – şi afișează iarăşi rictusul ăla.
Ce te mai iubeşti.
— Rămâneţi cu bine – la care el mimează o surprindere ofensată:
— Nu-mi dai să semnez nimic?
— A, ba da, vă rog… uitaţi aici.
Tatăl meu mâzgăleşte o semnătură pe bonul de casă.
Aş vrea să-ţi crăp capul cu trofeul de la golf.
Aş vrea să urlu şi cred c-aş vrea să plâng.

Aş vrea să ştii. Ce consecinţe, ce pagube, ce morţi ai provocat.

Aş vrea să te târăsc până pe fundul mării, printre pietroaiele de-acolo şi stânca-n formă de balenă.

— Alo-ooo! – şi tatăl meu îşi flutură o mână. Am întrebat dacă săptămâna viitoare se-ntoarce Doi.

Înghit cu greu, dau din cap că da, şi-l părăsesc pe omul ăsta, cu care n-o să mă mai întâlnesc niciodată. Arunc o privire-n urmă –închide ochii în momentul în care-şi înfige dinţii în grozăvia neagră.

Din faţă de la PanOpticon, îmi cumpăr un pachet de ţigări Hope, m-aşez pe-o bornă şi mă uit la traficul care se-opreşte şi porneşte. Douăzeci de ani transferaţi în două minute. Fumez una, două, trei ţigări. *Atlasul norilor*[135] îşi dă propriile pagini. Ciorile disecă un morman de gunoaie. Tōkyō însuşi este un fel de gumă murdară. Vara l-a părăsit, oraşul, fără să lase vreo adresă unde mai poate fi găsită. Dronii de la braseria Jupiter se-nfig în mic dejunurile din faţa lor. Aş vrea să opresc un trecător şi să-i spun povestea ultimelor şase săptămâni, de când pândeam turnul PanOpticon până-n acest moment. Cum mă simt, oare? Ah, nici nu ştiu de unde să-ncep. Dar, uite, Anju, că m-am ţinut de promisiune. Îmi pare rău că Ai Imajō nu lucrează la braseria Jupiter azi. Aş veni călare pe-o Harley-Davidson, ca Richard Gere în *Ofiţer şi gentilom*, ea s-ar urca în spatele meu şi ne-am face nevăzuţi pe drumul cel îngust către nordul profund. Mă uit la pietonii care traversează *en masse*, când le spune omuleţul verde că pot. Mă fac una cu ei. Traversez strada Kita – mă simt dezamăgit de faptul că tatăl nostru s-a dovedit a fi exact aşa cum indicau toate dovezile că urma să fie. Aştept să se facă verde omuleţul. Traversez şoseaua Ōmekaidō – mă simt ruşinat că sângele lui curge şi prin venele mele – şi aştept să se facă verde omuleţul. Pe urmă, traversez înapoi strada Kita – mă simt întristat c-am găsit ceea ce căutam, dar nu mai vreau ce-am găsit. Aştept, şi traversez înapoi şoseaua Ōmekaidō. Mă simt uşurat. Refac circuitul o dată, de două ori, de trei ori. Pot să plec, de-acum. Dar îmi aud numele strigat. Onizuka s-a oprit, cu scuterul lui de la Nero. Sunt imun la surprize, şi acum, şi – probabil – pe veci. Nu ştiu ce vrea, dar nici nu poate fi vorba să-i întorc spatele lui Onizuka, de frică să nu mă-njunghie-n rinichi.

— Vino-ncoa’, îmi face semn, şi trage o flegmă. Te-am căutat.

— M-ai găsit.

— Te-am urmărit, mergând în cercuri.

— În pătrate. Nu-s cercuri.

M-apropii de el. Face semn cu degetul mare înspre Nero.

— Tomomi, gura-târgului, zice că te duci la Miyazaki.

— Tomomi, gura-târgului, are dreptate.

— E bolnavă, maică-ta?

— Este, mă rog…

— Duci lipsă de biştari?

Unde vrea s-ajungă, oare?

— Nu sunt chiar Banca Japoniei, nu…

— Taică-miu vitreg are o firmă de transport. ’Cea că vreun şofer de-al lui poa’ să te ducă pân’ la Ōsaka, şi de-acolo să te repeadă altu’ pân’ la Fukuoka – nu glumeşte niciodată, Onizuka, şi cu siguranţă nu-ncepe de azi. Îmi întinde o foaie de hârtie şi zice: Hartă, adresă, număr de telefon. Să fii acolo ’nainte de prânz.

Sunt prea surprins – prea recunoscător –, ca să scot vreo vorbă. Onizuka o ia din loc, până s-apuc măcar să-i mulţumesc.

— Vrei s-o vizitezi pe mama ta la Miyazaki, dar nu ştii sigur când anume te-ntorci, rezumă Buntarō, când ajung înapoi la Steaua Căzătoare, după care-şi împătureşte revista *Okinawa Property Weekly*. De parc-aş putea zice „Nu!“, băiatule. M-ar omorî pe mine maică-mea. Da, nevastă-mea o să aibă grijă de Pisică. La fel ca-n vremurile bune. Chiria ta e-acoperită până la sfârşit de octombrie, iar garanţia poate acoperi şi noiembrie, doar dacă n-ai nevoie să ţi-o restitui, în care caz ţi-o depun în contul de la bancă, îţi adun boarfele-n cutii şi cutiile ţi le pun bine. Sună-mă de la Miyazaki, de-acolo, când te hotărăşti ce planuri ai. Steaua Căzătoare nu pleacă nicăieri. Nevastă-mea ţi-a pregătit o cutie cu masa de prânz – şi-şi freacă dintele de aur, iar eu realizez că este chiar amuleta norocoasă a lui Buntarō. Dă-i drumul, zice. Fă-ţi bagajele!

Chichineaţa mea este fix aşa cum am lăsat-o în urmă cu douăzeci de ore. Şosete, pahare de iaurt golite, perne sfâşiate. Curios lucru: Pisică e plecată, în schimb Gândac stă şi-aşteaptă pe pervazul ferestrei. Pun mâna pe sprayul morţii, m-apropii tiptil de el şi… Gândac nu se mişcă. Ce face, visează cu ochii deschişi? Îl sâcâi cu colţul unei hârtii de ambalaj. Gândac este doar o crustă moartă.

Firma Onizuka TransJapan Ltd. se află în apropiere de gara Takashimadaira, cum o iei în afară, pe linia Tōei Mita. Când intri pe poartă, ajungi într-o curte împrejmuită cu zid, unde sunt o rampă de încărcare şi trei camioane de tonaj

mediu. Este abia ora unşpe. O iau înapoi spre gară, unde abia se deschide uriaşul magazin de electronice. Înăuntru e frig ca-n februarie, la crăpatul zorilor. Două recepţionere identice stau la biroul de informaţii şi triluiesc „Bună dimineaţa“ într-o armonie atât de angelică, de nici nu ştiu sigur căreia dintre ele trebuie să-i vorbesc.

— Ăăă… calculatoarele, vă rog, la ce etaj le găsesc?

— Subsol, nivelul trei, îmi replică Domnişoara Stânga.

— Pot să-mi las rucasul la dumneavoastră?

— Cu mare plăcere, îmi replică Domnişoara Dreapta.

Plutesc odată cu scara rulantă care merge-n jos. Sufletele cumpărătorilor plutesc odată cu mine. Totul e tapetat cu frunze de arţar din beteală, care vor s-anunţe venirea toamnei. Televizoare miniaturale, boxe audio sferice, cuptoare inteligente cu microunde, camere de filmat digitale, telefoane mobile, congelatoare ionizante, radiatoare cu dezumidificare, covoraşe electrice, scaune de masaj, uscătoare de vase cu încălzire, imprimante cu 256 de culori. Scara rulantă difuzează un anunţ, prin care mă previne să nu staţionez pe liniile galbene, să ajut copiii şi vârstnicii în toate situaţiile, şi-mi comandă să mă bucur de calitatea cumpărăturilor. Produsele stau pe rafturile lor şi se uită la noi, cum le trecem în revistă. Nici măcar o singură fereastră. La raionul de calculatoare, mă-ntâmpină un Suga domesticit, cu o cravată prinsă cu clama. Pielea îi luceşte ca o bandă adezivă. Mă-ntreb dacă au, aici, jos, tuburi luminoase care emit vitamina D, ca să compenseze lipsa totală a luminii naturale.

— Arătaţi ca un om care ştie deja ce doreşte, domnule!

— Da, mă gândesc să-mi îmbunătăţesc unul dintre calculatoare.

— Ei bine, v-asigur că vă putem pune în dificultate – n-o să ştiţi ce s-alegeţi. De ce buget dispuneţi?

— Ăăă… am o bursă de cercetare, din care pot să-mi fac de cap. Modemul e din secolul douăş’cinci – tot ce-mi mai trebuie acum este configuraţia potrivită pentru el.

— Nici o problemă. Ce modem aveţi?

Na, c-am exagerat. Zic:

— Unul… ăăă… foarte rapid, pe bune.

— Sigur că da, domnule, dar ce marcă?

— Ăăă… modem Suga. De la Saratoga Instruments.

Tipul blufează:

— Foarrrrte bună maşinărie. La ce universitate sunteţi?

— La… Waseda.

Am nimerit cuvântul magic. Individul îmi întinde cartea lui de vizită şi se-nclină suficient de adânc, pentru a-mi linge bombeurile.

— Fujimoto… la dispoziţia dumneavoastră. Oferim o schemă de reducere pentru mediul academic. În tot cazul, vă las să vă jucaţi – chemaţi-mă, dacă vă pot fi de folos.

— Aşa fac.

Mă prefac interesat de specificaţiile câtorva configuraţii, adun un teanc de broşuri şi-mi aleg un calculator la care m-aşez. Intru pe Internet şi găsesc adresa de e-mail de pe pagina Poliţiei Metropolitane din Tōkyō. Mi-o scriu pe mână. Mă uit de jur împrejur, sperând să nu fiu văzut de vreo cameră de supraveghere. Introduc discul de la Suga.

Călduros bun-venit, virusule poştaş!

Suga şi-a făcut virusul mai prietenos faţă de utilizatori, decât a reuşit vreodată să se facă pe sine.

Vrei să-ţi introduci mesajul către mase prin tastatură sau să-l încarci de pe disc?

Apăs pe D.

Foarte bine. Introdu discul şi apasă pe ENTER.

Ejectez discul lui Suga, introduc discul de la Kozue Yamaya şi apăs ENTER. Programul-virus preia controlul. Animaţia bâzâie şi clipeşte.

Foarte bine. Acum introdu adresa fericitului primitor.

Tastez adresa de e-mail a poliţiei, pe care o copiez de pe mână.

Apasă pe ENTER, ca să lingi timbrul!

Cursorul pulsează, degetul meu rămâne suspendat – consecinţele apăsării tastei respective îmi roiesc prin minte – *clic!* Prea târziu acum, ca să mă mai pot răzgândi.

Poştaşul livrează scrisoarea ta la destinatarul principal…

Zvâşti!

Poştaşul redirecţionează scrisoarea ta către a doua generaţie de adresanţi…

Scurtă pauză.

A treia generaţie de adresanţi…

Pauză mai lungă.

A patra generaţie de adresanţi… [căscat]

Ecranul se goleşte.

Poştaşul va continua în acelaşi fel, până la generaţia cu numărul 99.

Mesajul următor se derulează din afara ecranului până în afara ecranului:

Acum, deconectează-te. Părăseşte scena crimei. Fugi mâncând pământul. Pa-pa.

Biiiiip! Pa-pa, Suga. Ejectez discul de la Kozue Yamaya şi mi-l bag în buzunarul de la cămaşă. Am devenit cel ce răspândeşte ciuma. Cu diferenţa că asta-i o ciumă care ar putea să vindece câte ceva.

— Mă scuzaţi… – un vânzător mai în vârstă se-apropie de mine. Ce anume aţi încărcat în sistemul nostru?

Bâjbâi după o minciună plauzibilă, dar nu găsesc nici una.

— Ăăă…, cum să vă spun? M-am simţit obligat moralmente să răspândesc anumite informaţii despre o reţea patronată de Yakuza, care se ocupă să răpească persoane, să le taie şi săăă… le vândă organele interne. Folosirea calculatorului dumneavoastră mi s-a părut cea mai sigură cale prin care să scot la iveală toată schema. Sper că n-aveţi nimic împotrivă?

Vânzătorul încuviinţează din cap cu un aer grav, încercând să-şi dea seama unde mă situez, pe scara ţăcănelii, între inofensiv şi dus rău de tot cu pluta. Zice:

— Mă bucur că v-am putut fi de folos, domnule.

Ne mulţumim unul celuilalt, ne înclinăm unul spre celălalt, şi eu mă las în seama scării rulante, să mă scoată ea la lumină. Îmi recuperez rucsacul de la biroul de informaţii, fără să mă-ntrebe nimeni nimic, şi ies în atmosfera de-afară, încinsă de gazele de eşapament ale traficului. Introduc cele două discuri în cea mai apropiată gură de canalizare. De la o cabină telefonică din apropiere de Onizuka TransJapan, încerc s-o sun pe Ai Imajō acasă, apoi pe telefonul mobil, dar nu reuşesc să dau de ea. Mai am un sfert de oră până la prânz. Aş face bine să-l găsesc pe tatăl vitreg al lui Onizuka şi să mă prezint. Sunt atât de obosit, că nimic nu mi se pare concret.

Note

123. Matthew C. Perry (1794–1858), navigator american, care a inaugurat, în anii 1852–1854, relaţiile dintre Statele Unite şi Japonia.

124. Metropola cu aer gotic, în care locuieşte şi acţionează Batman.

125. Takeshi Kitano (n. 1947), om de televiziune şi actor japonez.

126. Howlin' Wolf, numele de scenă al lui Chester Arthur Burnett (1910–1976), interpret de blues,

chitarist şi acordeonist american, din Chicago.

127. *All You Need Is Love*, piesă a trupei The Beatles, lansată ca single în 1967.

128. Titlul original: *The Shawshank Redemption* („Mântuirea de la Shawshank“ – 1994), film în regia lui Frank Darabont, cu Tim Robbins şi Morgan Freeman în rolurile principale.

129. Massachusetts Institute of Technology, unul dintre cele mai prestigioase institute politehnice din Statele Unite.

130. *Riders on the Storm*, piesă a trupei de rock americane The Doors, de pe al şaselea album de studio al acesteia, intitulat *L.A. Woman* (1971).

131. Aici intervine un anumit amestec mitologic: Iunona era varianta din mitologia latină a Herei, soţia lui Zeus, regele zeilor la greci, care a luat chip de lebădă şi a sedus-o pe Leda, regina Spartei. În chip de taur, a răpit-o pe prinţesa feniciană Europa şi a dus-o cu el pe continentul care avea să-i poarte numele.

132. Textual: „Zeu din maşinărie“ (latină), denumire dată acelei tehnici din teatrul antic, în care o divinitate era coborâtă în mijlocul scenei, cu ajutorul unui mecanism, la un moment dat, ca să rezolve o situaţie aparent fără ieşire a intrigii piesei.

133. *I Heard It Through the Grapevine*, piesă lansată în 1966 de Norman Whitfield şi Barrett Strong la casa de discuri Motown Records, reluată apoi de alţi interpreţi şi formaţii. Versiunea lui Marvin Gaye, din 1968, este probabil cea mai cunoscută şi a fost inclusă de revista *Rolling Stone* în topul celor mai bune melodii din toate timpurile.

134. *I Feel the Earth Move under My Feet*, piesă a cantautoarei Carole King, apărută pentru prima dată pe albumul ei, *Tapestry* (1971).

135. Trimitere la un alt roman al aceluiaşi autor, David Mitchell: *Atlasul norilor* (Humanitas Fiction, Bucureşti, 2008, 2012).

Opt

Limbajul munţilor e ploaia

Fac driblinguri cu mingea de fotbal pe coridoarele unui complex comercial aglomerat din centrul metropolei Tōkyō. Ăsta nu mai e un punct fierbinte al vânzărilor cu amănuntul ţipătoare – toate magazinele sunt în declin şi vând bureţi de frecat cratiţele cu toptanul, bluze de-acum treizeci de veri, suplimente alimentare dubioase. Lumina pare să aibă cocoloaşe – nişte meduze din mările străvechi. Cum sau când am preluat posesia mingii de fotbal, n-aş putea spune, dar uite c-o am la picior – blestem, nu binecuvântare, pentru că stâlpii porţii adverse ar putea fi ascunși oriunde în Japonia. Dacă iau mingea în braţe, arbitrul îmi taie mâinile cu nişte foarfeci ruginite. Dacă pierd mingea în beneficiul adversarului, o să fiu scuipat de şcolari şi muşcat de câini, până-n ultima zi a vieţii. Dar jucătorii sunt aleşi, nu aleg ei. Trebuie neapărat să găsesc stâlpii porţii adverse şi să trag un şut plasat, direct în gol. Feţe cunoscute mie se aţin pe la marginile şuvoiului de cumpărători – un vânzător de obiecte muzicale din Kagoshima, secretara tatălui meu, Genji frizerul, care clămpăne din degetele-foarfeci –, dar sunt conştient că, o singură eroare de concentrare dacă fac, adversarul mi-a şi furat mingea. Centrul comercial se cufundă într-o pâclă mlăştinoasă, şi aerul dinăuntru se răcoreşte. Meduzele încep să cadă la pământ şi să moară. Pleoscăi cu picioarele prin trupurile lor străvezii, împingând mingea înainte cu genunchiul, în băltoace care se scurg în jos. Ştiu că adversarul mă urmăreşte cu ajutorul unor unităţi radar, obţinute din Germania nazistă, aşa că de ce-mi dă voie să pătrund atât de adânc în teritoriul său? Uite-l şi pe Claude Debussy, păşind pe suprafaţa mlaştinii în şoşoni de zăpadă. „Sunteţi în posesie, Monsieur Miyake? Fantastique!“ Îmi suflă, ca pe scenă: „V-aduc un mesaj clasificat de la fratele bunicului dumneavoastră. Un membru al echipei noastre a devenit trădător! Să n-aveţi încredere în absolut nimeni – nici măcar în mine!“

„Buntarō? Machiko-*san*?“ întreb. Steaua Căzătoare a fost părăsită cu ani în

urmă. Afişe zdrenţuite mai atârnă de câte o singură pioneză. Pun zăvorul, după ce-nchid uşa – o măsură utilă de precauţie, constat, în timp ce jucătorii echipei adverse îşi dau jos măştile şi se-adună pe trotuar. Starea dărăpănată a magazinului este motivul pentru care adversarul a hotărât să-şi ascundă stâlpii porţii tocmai în chichineaţa mea de la etaj. Împing mingea după tejghea şi mă confrunt cu problema scărilor, care sunt de nouă ori mai înalte decât mi-am imaginat eu. Şutez mingea în sus, dar ea ricoşează înapoi jos. Între timp, jucătorii echipei adverse izbesc în fereastră, în loc de berbece, cu o statuie de lemn a zeului râsului – geamul se îndoaie, dar nu se sparge încă. Prind mingea între genunchi şi încep să ţopăi ca o broască pe scări în sus, treaptă cu treaptă. Am ajuns aproape sus, când aud geamul făcându-se ţăndări. Dacă-ncerc să ţopăi mai repede, mingea o să-mi scape şi-o să se rostogolească înapoi până jos, la adversar. Urletele adversarilor – ştirile din trafic – treapta cea mai de sus – năvala membrilor echipei adverse pe scări – blochez mânerul uşii cu tacuri de biliard.

Chichineţaa mea este un depozit sumbru, gol, în care nu e nimic altceva decât moloz de la construcţii.

În faţă, e numai gloria mea – poarta echipei adverse.

Domn’ Ikeda îmi zbiară în ureche: „Ce-ai făcut?“

Mă-ntorc spre tatăl meu şi-i spun: „Am venit să marchez golul“.

„Asta-i poarta noastră, nu poarta echipei adverse! Trădătorule! Le-ai arătat drumul pân-aici!“

Tacurile de biliard plesnesc, şi din ele sar aşchii.

Un căpcăun îmi scutură genunchiul cu o mână şi ţine volanul cu cealaltă.

— Ai visa’, băiatu’. Ai şi bombănit în somn.

E trist, Căpcăun. Casc ochii mari de jur împrejur, neştiind unde mă aflu. Amulete de la diverse temple şi sanctuare sunt agăţate în ghirlandă, în cabina unui camion. Ochii ca bilele de biliard ai lui Căpcăun se-ndreaptă în toate direcţiile.

— Cine ştie ce bombăneai acolo? Io nu, în to’ cazu’. N-avea nici un sens, nimic, zice, iar mie-mi revin în minte Eiji Miyake şi ultimele lui şapte săptămâni. Căpcăun adaugă: Nici un sens, în nici o limbă cunoscută vreodată, vreau să zic.

Îl cheamă Honda, cred, cu toate că e prea târziu acum să mai verific.

Simt o ciudată uşurătate. M-am întâlnit cu tatăl meu azi-dimineaţă. Mă simt pierdut, mă simt victorios, dar mă simt, mai presus de toate, liber. Iar acum, într-o perfectă răsturnare a felului în care mi-am imaginat lucrurile, mă-ndrept spre Miyazaki, să-mi văd mama, pentru prima oară după şapte ani. Cu mai puţin de cinci kilometri pe oră. Patru culoare de vehicule se târăsc înainte cu viteza melcului. Ceasul de bord clipeşte: 16:47. Am dormit mai bine de trei ore, dar tot am o descoperire de cont zdravănă la banca de somn. Dacă virusul-poştaş de la Suga s-a comportat aşa cum s-a lăudat el, dosarul de la Kozue Yamaya s-a răspândit deja către fiecare adresă de e-mail din fiecare agendă cu adrese a fiecărei adrese de e-mail din fiecare agendă cu adrese etc. – nouăşnouă de generaţii de asemenea salturi. Asta se cifrează, dacă trag linie şi adun, la… mai multe calculatoare decât există în toată Japonia, presupun. Cu mult, foarte mult dincolo de capacitatea oricui de-a mai muşamaliza ceva. Mingea nu mai este în posesia mea, orice-aş face.

— De la Hadano încoa', nu mai merge nimeni repede, zice Căpcăun. La ştirile din trafic, au anunţa' că s-a răsturnat o cisternă cu lapte, la vreo zece kilometri în faţă.

Aglomerarea urbană Tōkyō s-a desfăcut în zone şi câmpuri de orez delimitate.

— Într-o zi senină, mai zice Căpcăun, po' să vezi muntele Fuji[136] încolo, spre dreapta.

Burniţa, totuşi, a pus stăpânire pe lume, aşa cum o cunoaştem. Stropii de ploaie se transformă în supernove pe parbriz, trimişi la plimbare la fiecare a noua bătaie de ritm. Radioul bârâie despre ceva. Pneurile fâşâie pe autostrada Tōmei. Un microbuz cu elevi de la o şcoală pentru copii cu dizabilităţi ne depăşeşte pe partea interioară. Copiii ne fac semne cu mâna. Căpcăun clipeşte din faruri şi copiii sar în sus de bucurie. Căpcăun jubilează:

— Cine ştie ce-i face pe copii să funcţioneze? Io nu, în to' cazu'. Copiii-s extratereştri.

Şir după şir de sere stau aliniate, să le trecem noi în revistă. Simt c-ar trebui s-aţâţ şi eu puţin focul conversaţiei, ca să-mi plătesc drumul, dar, când să-ncep o propoziţie, un căscat îmi despică faţa în două. Zic, totuşi:

— Aveţi copii?

— N-am copii. Io nu, în to' cazu'. Io şi căsătoria – niciodată nu s-au potrivi' stelele. Mulţi camionagii au câte o fată-n fiecare port. Aşa se zice, oricum. Da' io?

Căpcăun are şi el povestea lui, însă ar fi urât din partea mea să-l trag de limbă.

— O ţigară, cumva? zic.

Căpcăun îmi întinde un pachet de Cabana, şi dau să-mi aprind una, când îmi aduc aminte:

— Pardon, i-am promis unei prietene că mă las – aşa că-i aprind una lui Căpcăun şi eu încerc să-mi fumez tânjeala după o ţigară.

Traficul se urneşte. Căpcăun inhalează fumul şi se-apleacă peste volanul uriaş, ca să scuture scrumul.

— Am fos' şi io de vârsta dumitale odată, vrei, nu vrei să mă crezi. Lucram la Showa-Shell – conduceam nişte autocisterne gigantenorme. Cât vine asta, gigantenorm? Păi… gigantenorm, cât să vină? Divizia de transport avea programu' ei de pregătire, la faţa locului – că fetiţele-alea nu erau genul obişnui' de motor cu nişte roţi, dacă mă-nţelegi. Dormitoarele erau foste cazărmi, la marginea Yamagatei. Urât loc mai era şi-ăla, zloată şi ger până-n martie. Paişpe inşi eram – şi-mpărţeam acelaşi coridor lung, pe care erau nişte paravane, ca să se cheme că ai puţină intimitate, îţi imaginezi cum vine asta, nu?

Mă frec la ochi. Îi depăşim pe copiii din microbuz, care-şi lipesc feţele de geamuri şi fac nişte mutre demne de grădina zoologică. Mă gândesc la oamenii care se-neacă în submarine.

— Ei, şi io nu mai fusesem somnambul în viaţa mea. Niciodată. Până-n prima mea noapte la Yamagata. Nu numa' că mergeam în somn – mai şi făceam diverse. De pildă, să zicem că visam că mă fâţâiam prin oraşu' de unde sunt io – mergeam, uite-aşa, pe coridor şi ziceam: „'Nă-ziua. Vreme frumoasă. 'Nă-ziua." Dacă visam că eram nu-ş' ce artist celebru, atunci ne trezeam cu toţii şi găseam oglinzile mânjite cu pastă de dinţi. Chestie nevinovată, nu? Io-ntotdeauna mi-am strâns mizeria după mine. Ce glumă, ne gândeam noi, ăştia, de făceam stagiu acolo. Nu m-au trezi' niciodată, nu? – toată lumea ştie regula: „Să nu trezeşti niciodată un somnambul", deşi nimeni nu ştie de ce, asta-i realitatea.

Radioul şfichiuie şi păcăne. Căpcăun încearcă să-l regleze.

— Am afla' de ce – au fost cele mai oribile şaizeci de secunde pe care le-am trăi' vreodată. Acuma umblam, uite-aşa, printr-o piaţă acoperită, într-o zi fierbinte, în China. Şi-n clipa următoare, doi inşi stăteau călare pe mine şi zbierau – alţi doi mă ţineau fiecare de câte-o mână – alţi doi îmi desfăceau degetele cu forţa. Fiin'că ce-aveam în mână? Un satâr. Luat de la cantină – de-acolo-l aveam. Satâr de-ăla de omori cu el, dat dracului, cu care ciopârţeşti carcase de vită-ngheţate. Ei, şi io treceam dintr-o partiţie de-aia într-alta, şi-i trezeam pe colegii mei de pregătire, mângâindu-i cu satâru' pe tâmple.

Pe drum, înainte, se văd lumini de ambulanţe clipind albastru şi roşu în lumina de-nceput de amurg. Un camion-cisternă argintiu zace într-o rână. Are cabina zdrobită şi sfâşiată. O maşină este ridicată cu o gruie pe platforma unei furgonete de ridicat maşini. Controlorii de trafic gesticulează de zor şi adună trei culoare într-unul singur. Au bastoane luminoase şi veste cu dungi fluorescente. Alţii spală şoseaua cu furtunurile. Căpcăun mângâie o amuletă.

— Zici că lumea-i solidă ca stânca. Şi p-ormă, totu' se zdruncină şi se răstoarnă, şi to' ce credeai tu se duce naibii.

Traficul se târăşte printr-o gâtuire din ce în ce mai strâmtă, şi Căpcăun bâjbâie c-o mână după pachetul de ţigări Cabana. Zice:

— Ai un foc? – la care eu îi aprind o ţigară şi mă-ntreb dacă povestea s-a terminat. Ea continuă: Visul meu. Era o zi, în China, de-ţi ieşea pe nas căldura. Mă uscasem de tot. Se făcea că dădeam peste o piaţă de pepeni verzi. Se-ntindeau pepenii verzi şi dulci, ca stratu' de zăpadă. Mi-aş fi vându' şi sufletu', numa' să iau şi io unu', zău aşa. Maică-mea-mi şoptea la ureche: „Ai grijă, fiule! Ăştia o să-ncerce să-ţi bage pe gât fructe stricate!“ Ceva pe jumate-ngropat în glod îmi sărea în ochi – un pumnal, de-ăla de găsesc arheologii. Mă duceam de la o tarabă la alta, bătând pepenii ăia verzi cu lama pumnalului. După cum suna, îmi dădeam seama dacă miezu', 'năuntru, era stricat sau tare. Ştiam: primu' pepene bun peste care dădeam, acolo, pe loc, îl crăpam în două şi-l mâncam.

Scăpăm din gâtuire, şi Căpcăun începe să urce pe scara vitezelor. Zice:

— Dacă iei hapuri, scapi de somnambulism. Acuma-s vindecat, pe bune. Numa' că ţi se scrie la licenţă, aşa că slujbele sindicalizate şi-ncărcăturile periculoase, gata – nici nu ma' intră-n discuţie. Aşa că, nevastă? Şi copii, başca? Mă tem prea tare de ce le-aş putea face-ntr-o noapte, dacă m-apucă din nou. Aşa că, vezi… – şi Căpcăun îşi inhalează toată viaţa din ţigară. Zice: Fii foarte atent la ce visezi.

— Oamenii de ştiinţă numesc asta „efectul Ai Imajō“ – atât de clar i se-aude vocea, c-ar putea fi şi-n camera de-alături. Cele mai sclipitoare minţi din psihologie s-au luat de piept cu acest mister, şi totuşi rezultatele sunt încă neconcludente. Oare de ce, vai?, de ce, ori de câte ori pregătesc o masă pentru vreun bărbat, ăla sare-n primul camion care-l scoate din Tōkyō?

Nu m-aşteptam la o glumă.

— Am încercat să te sun azi-dimineaţă.

— Ar fi mai la-ndemână să-mi pun toanele schimbătoare pe seama vechiului meu prieten, diabetul, dar adevărul este că trebuie să mi le pun mie însămi în

cârcă.

— Nici vorbă, tot ce-am…

— Taci din gură. Nu. A fost vina mea.

— Dar…

— Acceptă-mi scuzele, că altfel s-a zis cu prietenia. Dintre toţi, m-am găsit eu să-ţi ofer prelegeri despre cum să te comporţi cu mama ta.

— Aveai dreptate. M-a sunat maică-mea de la Miyazaki. Azi-noapte.

— Ştiu, de la Sachiko. Totuşi, faptul că ai dreptate nu-i o scuză ca să devii moralist. În fine. Stau pe scaunul meu de la pian şi-mi ojez unghiile. Pe unde eşti, fofilantule?

— Mâncat de viu de ţânţari, în faţa unei cafenele de camionagii, care se cheamă Okachan.

— Sunt zece mii de cafenele de camionagii, și toate se cheamă Okachan.

— Asta-i între… cum să zic eu… nicăieri şi niciunde.

— Trebuie să fie la Gifu.

— Da, cred c-ai dreptate. Un şofer de camion m-a lăsat aici, după ce şi-a sunat un coleg, pe care-l cheamă – auzi şi tu! – Ştiucă şi care mă ia şi pe mine când trece, în drum spre Fukuoka. Până s-ajungă la mine însă, are o reglare de conturi c-un asistent de benzinărie ticălos, care a făcut nişte comentarii necuvenite despre nevasta lui.

— Roagă-te să iasă nebumbăcit din toată povestea asta. Bietul Miyake – prins într-un film cu camionagii, produs de studiourile Nikkatsu.

— N-o fi cea mai rapidă modalitate de-a ajunge în Kyūshū, dar e cea mai ieftină. Am veşti.

— Ce veşti?

— Pune-ţi deoparte oja de unghii. Nu vreau să-ţi pătezi, cumva, scaunul de la pian.

— Ce s-a-ntâmplat?

— În ultimii nouă ani, am crescut în cel mai liniştit sat, de pe cea mai liniştită insulă, din cea mai liniştită prefectură din Japonia. Nimic nu se-ntâmpla. Copiii spun c-aşa e peste tot, dar pe Yakushima chiar aşa şi era. De când te-am văzut ultima oară, tot ce nu s-a-ntâmplat niciodată – ei bine, s-a-ntâmplat. A fost cea mai groaznică zi pe care am trăit-o vreodată. Şi, dacă-ţi spun cu cine m-am întâlnit azi-dimineaţă…

— Am impresia că e cazul să te sun eu pe tine. Dă-mi numărul.

„Eiji!“ Stă cocoţată pe înălţimea-sa, pervazul ferestrei, cu genunchii strânşi la piept. Umbrele bambuşilor se leagănă, că te şi sperii, pe *tatami* şi pe paravanele *fusuma* decolorate. „Eiji! Vino repede!“ Mă ridic şi m-apropii de fereastră. Pânze de păianjen din aţă dentară. De la fereastra casei bunicii mele văd parcul din Ueno, dar toată lumea s-a dus acasă. Numai Anju e-acolo, îngenuncheată în faţa unui cedru care aduce a epavă străveche. Cobor pe fereastră. Zmeul de lumină al lui Anju s-a-ncurcat în crengile cele mai înalte. Luceşte de-un auriu-închis. Anju e disperată. „Uite! Mi s-a prins acolo zmeul!“ Îngenunchez lângă ea – nu pot suporta ideea s-o văd înlăcrimată – şi încerc s-o-nveselesc. „De ce nu-l desprinzi tu singură? Eşti fantastică la căţărat în copaci!“ Anju pune de-un oftat profund, cum a învăţat recent să scoată. „Diabetul, geniule, mai ţii minte?“ Face semn în jos – picioarele ei sunt o pernuţă de ace de seringi, perfuzii şi alte instrumente de tortură. „Desprinde-l tu în locul meu, Eiji.“ Aşa că mă pun pe căţărat – degetele mele se-agaţă ca nişte gheare de coaja reptiliană a copacului. Nişte oi behăie într-o vale, undeva departe. Găsesc o pereche de şosete de-ale mele aruncate, din care n-o să mai iasă niciodată murdăria. După o viaţă-ntreagă, se lasă întunericul, se stârneşte vântul, corbii vin să caute locuri ferite. Mă tem că zmeul inundat de soare o să se rupă şi-o să se facă ferfeniţă, până reuşesc eu s-ajung la el. Unde-o fi, în toată această furtună de frunze? După alte câteva minute, dau peste el, pe cea mai de sus creangă. Un bărbat nemişcat, fără faţă. Mă-ntreabă: „De ce te caţări în copacul meu?“ Mă justific: „Voiam să găsesc zmeul surorii mele“. Se-ncruntă: „Alergatul după zmeie ţi se pare mai important decât să ai grijă de propria soră? Dintr-odată, realizez c-am lăsat-o singură pe Anju – oare câte zile? – în casa bunicii mele, fără să mă gândesc dacă are ce să mănânce şi ce să bea. Cine o să-i deschidă cutiile de conserve la cină? Grijile mi se dublează, când văd cât de dărăpănată poate fi casa – tufe crescute din cornişe –, un singur vânt mai aspru e-n stare s-o doboare. Oare chiar au trecut nouă ani? Mânerul de la uşă, fără broască, se roteşte inutil – bat, şi tot cadrul uşii se prăvăleşte înăuntru. Umbre de Pisică se strecoară pe după căpriori. În chichineaţa mea, este cutia chitarei mele. Iar în cutia chitarei, este Anju. Nu poate să deschidă chepengul de salvare dinăuntru şi rămâne fără aer – o aud cum bate-n el, deznădăjduită, le râcâi şi le râjgâi, încuietorile, dar sunt atât de ruginite…

— Şi m-am trezit, şi totu’ nu era decât un vis, ă!

Ştiucă luceşte-n luminile de pe bordul camionului, aşa cum e, numai într-un maiou de plasă şi gol în rest. Are un râs croncănit – un-doi-trei. Are cele mai cauciucate buze pe care orice fiinţă umană le-a avut vreodată. Sunt în alt camion, care traversează hiperspaţiul ploios. Un indicator stradal zboară pe lângă noi cu viteza luminii – Autostrada Meishin: *Ieşire spre Ōtsu* – 9 km. Ceasul de bord clipeşte: 21:09.

— Curioase lucruri şi visele-astea, zice Ştiucă. Ţi-a spus Honda povestea lui cu somnambulu’? Mare căcat. Adevăru-i că femeile-l găsesc respingător. Simplu ca bună-ziua. Visele. Am citit despre ele. Nu ştie nimeni exact ce-s visele. Oamenii ăştia de ştiinţă nu se pun de acord. O tabără zice că hipocampu’-ţi amestecă amintirile de pe partea stâng-a creierului. Şi pe urmă, partea dreapt-a creierului îţi pune cap la cap nişte poveşti aiuritoare, ca să-ţi lege-ntre ele nişte imagini.

Ştiucă nu se-aşteaptă de la mine să-i dau vreun răspuns – aceeaşi conversaţie ar purta-o şi cu păpuşa Zizzi Hikaru, dacă eu n-aş fi aici. *Ieşire spre Kyōto* – 18 km.

— Mai curân’, zici că eşti într-un scenariu de film decât într-un vis. Mă rog

O muscă păroasă trece-n plimbare peste parbriz.

— Ţi-am spus vreodată povestea mea cu visu’? Cu toţii avem câte una. Eram de-o vârstă cu tine de-acu’. Eram înamorat. Sau poate bătut în cap. Totuna. Mă rog. Ea – Kirara o chema – era genu’ de fată răzgâiată, de-o ţinea tăticu’-n braţe. Frecventam acelaşi club cu piscină. Aveam şi io un fizic, în tinereţea mea. Tăticu’ era eminenţa cenuşie şi fascistă a nu-mai-ştiu-cărei organizaţii ticăloase. Cum îi zicea? Aşa, da, Ministeru’ Educaţiei. Asta-nsemna că era mult peste nivelu’ meu, Kirara. Nu conta. Eram obseda’ de ea. Odată, la şcoală, am copiat o poezie de dragoste dintr-o carte. M-am ales c-un sărut! Am şi-acuma lipiciu’ ăsta de ţap la sexu’ frumos, şi fata asta, Kirara, nu i-a putu’ rezista. Cu maşina lu’ văru-miu, am început să ieşim la-ntâlniri la malu’ lacului de acumulare. Număram stelele. Număram semnele ei di’ naştere. Nu mai avusesem parte niciodată de-asemenea fericire – nici n-o să mai am vreodată. Da’ pe urmă, i-au ajuns şi lu’ tat-su la ureche zvonuri despre cum ne distram noi. Nu eram eu material de prinţ pentru prinţesa lui. Mă rog. O vorbă numa’ de la tăticu’, şi m-a lăsa’ baltă ca pe-o mortăciune râioasă. Şi de la clubu’ de înot s-a mutat. Pentru Kirara, eu nu eram decât un aperitiv de ronţăit, da’ ea, pentru mine, era meniu’ complet de la restaurantu’ iubirii. Ce să zic, am fos’ tare nenorocit. Înnebunit. I-

am trimis alte câteva poezii. Nici nu le-a băgat în seamă. Am început să nu mai dorm, să nu mănânc, să nu gândesc. Am hotărâ' să-mi ară' devotamentu' faţă de ea, omorându-mă. Am plănui' s-o iau, aşa, uşor-uşor, către Marea de Copaci de la poalele muntelui Fuji, şi-acolo să mă-ndop cu pastile de dormit, până muream. Ştiu, nu era nimic original în asta, numa' că eu aveam optşpe ani, şi unchi-miu avea o cabană pe-acolo. În dimineaţa cân' am plecat, am pus la poştă o scrisoare pentru Kirara, în care-i spuneam că nu mai aveam de ce trăi, dacă nu puteam să trăies' cu iubirea ei, şi-i descriam unde şi cum aveam de gân' să fac gestu' cu pricina – că n-are sens să te omori din dragoste, şi nimeni să nu bage de seamă, nu? M-am urcat în primu' tren care mergea într-acolo, şi urma să cobor într-o gară liniştită, de ţară, şi s-o iau la picior spre cabană. Vremea mai dădea semne că era nehotărâtă, dar eu – nici o clipă. În viaţa mea nu fusesem atât de sigur pe-o decizie, niciodată. Ei, şi i-am găsi' cabana lu' unchi-miu, şi-am trecu' de ea, pân-am ajuns într-un luminiş. Ăla era locu', clar. Şi, ce să vezi, tot acolo, sus, în aer?

— O… pasăre?

— Kirara! Iubita mea, cu juvăţu'-n juru' gâtului! Făcea cu picioarele chestia aia, când în sensul acelor ceasului, când invers. Ce imagine! Umflată, căcată pe ea, luată deja în lucru de ciori şi viermi.

— Adică…

— Atâ' de oribil, că m-am trezit, şi eram tot în trenu' de dimineaţă către muntele Fuji. Să vezi atunci revelaţie! Am coborât în prima gară, m-am urcat în primu' tren care m-aducea înapoi acasă. Mi-am găsit biletu' de sinucigaş, necitit, nedesfăcu', pe ştergătoru' din faţa uşii. *Returnat expeditorului* – era mâzgăli' pe el, cu cerneală roşu-sângerie. Kirara – sau poate tat-su – mi-l returnase, fără să-l desfacă măcar. Câ' de pros' crezi că m-am simţit? Pe urmă, ea s-a dus la universitate, eu…

Ştiucă încetineşte, ca să lase prioritate unui alt camion. Celălalt şofer îi face cu mâna.

— Am revăzut-o pe Kirara, după mulţi ani. Pe aeroportul Kansai, de la distanţă. Soţ ca lumea, to' felu' de brizbrizuri de aur atârnându-i de mâini, un puşti într-un căruţ. Ce crezi că mi-a trecu' ca fulgeru' prin minte?

— Gelozie?

— Nimic. Ab-so-lu' nimic n-am simţit. Eram gata să mă sinuci' pentru ea, da' de fapt nici n-o iubisem vreodată. Nu pe bune, în to' cazu'. Mi se părea doar c-o iubeam.

Intrăm într-un tunel de vânt şi ecouri.

— Poveştilor de felu’ ăsta le trebuie o morală. Uite care-i morala mea: ai încredere-n ce visezi. Nu-n ce gândeşti.

Alte tuneluri, viaducte, popasuri de servicii. Camionul se zgâlţâie pe autostrada spre Chūgoku până-n zori. Un drum de treizeci de minute în secolul douăş’unu acoperă distanţe de zile-ntregi pentru nobilii şi preoţii secolelor anterioare. Cât ploaie, cât burniţă, cât pot şi ele, ştergătoarele de parbriz. Formele-şi recapătă denumirile, şi denumirile – formele. Insule-n estuare. Cocostârci pescuind. Malaxoare de betoane liliachii, sigilând maluri de râuri. Tuneluri îmbrăcate-n cărămidă, străpungând versanţii dealurilor. Un depozit de lăzi de bere, nesfârşit şi uniform ca-n Utopia. Mi-o imaginez pe mama mea trează, întinsă-n pat, la sute de kilometri în faţă, gândindu-se la mine. Şi-acuma sunt şocat de felul în care m-am auto-invitat la Miyazaki. O fi şi ea la fel de surprinsă? O fi la fel de încordată, cum sunt eu acum? *Ieşire spre Okayama*. Fum, desfăşurându-se din coşuri de fabrici. Ştiucă fredonează una şi-aceeaşi melodie o dată, şi-ncă o dată, şi-ncă o dată. Vehiculele stăpânesc autostrăzile, nu şoferii lor – camioanele-şi schimbă şoferii la fel de uşor ca uleiul. Vizitele făcute de mama noastră pe Yakushima – ce chinuri au fost! Între momentul în care ne-a lăsat baltă şi ziua-n care Anju s-a înecat, ea s-a mai arătat pe-acolo cam o dată pe an. *Ieşire spre Fukuyama*. O flacără mistuie colţul unui câmp de pâclă. Pământ curăţat de copaci într-o săptămână, nivelat într-o lună, asfaltat într-o după-masă – de-atunci, uitat cu desăvârşire. Străpuns, înverzit, astupat şi dezrădăcinat. Linii şi cabluri, atârnând şi ridicându-se de la un stâlp la următorul, măsuri ale vitezei, înghesuindu-se pe-o chitară cu corzile slăbite. Bunica mea refuza s-o vadă, aşa că-ntotdeauna rămâneam acasă la unchiul Păcănele, în Kamiyaku – portul principal –, în seara dinainte. Îmbrăcaţi mereu în uniformele de şcoală. Mătuşa Păcănele ne ducea la frizer, special pentru asta. Toată lumea ştia, bineînţeles. Lua un taxi, după ce cobora de pe feribot, deşi casa unchiului Păcănele era la mai puţin de zece minute de mers pe jos. Era poftită în camera cea mai bună, şi răspundea la fleacurile mătuşii cu o sălbatică atenţie la detaliile inutile. *Ieşire spre Hiroshima*. Ştiucă apasă pe buton şi ştergătoarele de parbriz se opresc. Panourile fac reclamă unei bănci care s-a prăbuşit cu multe luni în urmă. Munţii se-ntorc în urmă cu ani, în schimb, către ţărmul Mării Japoniei. Suburbii lipsite de culoare ale unor aglomerări urbane în reluare. Mi-a povestit unchiul Bitum,

ani de zile mai târziu – şi după un bax de şase beri –, că unchiul Păcănele a obligat-o pe mama să ne viziteze, asta fiind condiţia pentru alocaţia pe care i-o trimitea. Avusese intenţii bune, bănuiesc, dar nu făcuse bine că ne adusese împreună cu forţa. Noi răspundeam la întrebările pe care ni le punea. Mereu aceleaşi întrebări, evitând subiectele periculoase: Ce materii ne plăceau cel mai mult la şcoală? Ce materii ne plăceau cel mai puţin la şcoală? Ce făceam după şcoală? Vorbeam cu ea, ca şi cum ar fi fost inspectorul, şi noi – inspectaţii. Nici urmă de afecţiune. *Ieşire spre Tokuyama.* Acolo şi-a petrecut fratele bunicului meu, Subaru Tsukiyama, ultimele lui săptămâni în Japonia. N-ar mai recunoaşte prefectura Yamaguchi de astăzi. Un teren de golf smuls unei coline, învăluit într-o plasă verde. Figurine minuscule se zăresc răsucind crosele. Mi-aduc aminte iar de virusul-poştaş – oare încă o mai fi răspândind veştile proaste ale lui Kozue Yamaya? Mă simt ca şi cum n-ar mai avea nimic de-a face cu mine, de-acum. Consecinţele vizibile sunt ca vârfurile de aisberguri: majoritatea rezultatelor majorităţii acţiunilor îi rămân invizibile celui care acţionează. O zdreanţă murdară de cer înălbit – dimineaţa uită c-a plouat, la fel de brusc precum uită o copilă că plănuia să stea îmbufnată ani întregi. Anju ar fi fost, poate, mai vorbăreaţă cu mama noastră, mă gândesc, dar simţea neîncrederea mea, şi-atunci se-nchidea şi ea în cochilia ei. Mama noastră fuma ţigară de la ţigară. Orice imagine cu ea, care mi-a rămas în minte, este înceţoşată de fumul de ţigară. Mătuşa Păcănele nu-i punea niciodată întrebări despre ea însăşi, nu de faţă cu noi, cel puţin, aşa că nu ştiam nimic altceva decât ce reuşeam s-auzim din spatele panourilor despărţitoare. Pe urmă, spre seară, ea lua ultima cursă rapidă înapoi spre Kagoshima, şi toată lumea răsufla uşurată. Odată, a stat două zile – probabil când Anju a văzut-o băgându-şi inelul în cratiţa cu sos de *tempura* – dar vizita prelungită nu s-a mai repetat. *Ieşire spre Yamaguchi.* Un copac se mişcă de unul singur pe un versant fără vânt. Munţii se nivelează. Era plecată, la ritualul funerar al lui Anju. Bârfa, sportul din sângele insularilor, susţinea că zburase până-n Guam, „cu treabă“, în ziua dinaintea morţii lui Anju, fără să lase vreun număr de telefon la care să fie sunată în caz de urgenţă. Şi alte poveşti s-au răspândit, mai puţin înţelegătoare. M-am blindat c-o armură groasă de-o palmă – de indiferenţă faţă de ea. Ultima dată când ne-am întâlnit – şi singura dată fără Anju –, aveam paişpe ani. S-a-ntâmplat la Kagoshima, la vechea locuinţă a unchiului Bănet. Era tunsă scurt şi purta bijuterii de prost-gust. Şi ochelari fumurii. La ordin, venisem acolo. Presupun că la fel şi ea. Mi-a spus: „Ai crescut, Eiji“, când am intrat în cameră, târşâindu-mi picioarele şi hotărât să fiu

dezagreabil. „Tu, nu“, i-am răspuns. Mătuşa Bănet s-a grăbit s-adauge: „Eiji s-a înălţat ca o rachetă, în ultimele luni. Şi profesoara lui de muzică zice că are un talent natural de-a cânta la chitară. Ce păcat că nu ţi-ai adus chitara, Eiji. Mama ta s-ar fi bucurat aşa de mult să te-asculte cântând.“ Am răspuns către puntea ochelarilor ei: „Mama? N-am aşa ceva, mătuşă. A murit înainte să se-nece Anju. Am un tată pe undeva, dar mamă n-am. Ştii foarte bine.“ Mama mea s-a camuflat în fum de ţigară. Mătuşa Bănet a turnat ceai şi a zis: „A bătut un drum lung, mama ta, ca să te vadă, şi cred c-ar trebui să-ţi ceri scuze“. Eram gata să mă ridic şi să plec, dar mi-a luat-o înainte chiar mama mea. Şi-a înşfăcat poşeta şi s-a întors către mătuşa Bănet: „Chiar nu-i nevoie. N-a spus nimic cu care să nu fiu de acord. Cu ce nu sunt de acord este să fim forţaţi să-ndurăm asemenea discuţii de familie, când este absolut clar că nu poate fi vorba de-o familie şi că n-avem ce discuta despre ea. Ştiu că voi faceţi din amabilitate ce faceţi, dar din amabilitate poţi să crezi că o impoliteţe e totuna cu moartea, când începi să socoteşti daunele. Urează-i toate cele bune fratelui meu. E un tren de noapte spre Tōkyō în următoarele cincizeci de minute, şi am de gând să-l iau pe ăla.“ Poate că trecerea unui număr de ani a mai modificat puţin scenariul, dar, în esenţă, cam astea s-au spus atunci. Poate c-am pus de la mine şi ochelarii fumurii, dar nu-mi amintesc de ochii mamei mele.

Ştiucă desface o cutie de cafea şi mută pe alt post de radio. Soarele se mută şi el, când trecem podul de la Shimonoseki. M-am întors în Kyūshū. Zâmbesc fără motiv. Un suflet revenit în trupul pe care-l crezuse mort, uimit să descopere că totul funcţionează în continuare – aşa mă simt. Garduri cu spărturi, flori sălbatice răzvrătite, spaţiu neparcelat. Kyūshū este lumea cealaltă, sălbăticită, a Japoniei. Toate miturile s-au rostogolit, au fugit în galop ori au roit din Kyūshū. Ştiucă-şi aduce aminte că sunt şi eu de faţă:

— Aşa cum zicea iubita mea mamă, în fiecare dimineaţă, fără excepţie: „Trezeşte-te devreme – prima oră e un dar din rai“. Mă rog. Douăj’ de minute până la Kitakyūshū…

— Domn’ Aoyama! Vă rog să primiţi condoleanţele mele sincere pentru… moartea dumneavoastră.

Domn’ Aoyama îşi lasă jos binoclul şi moşmondeşte ceva la focalizare. E tot în uniforma lui de la Căile Ferate Japoneze, în schimb are un aer mult mai distins

decât a avut vreodată la gara din Ueno.

— Moartea nu-i atât de rea, Miyake – nu când are loc, în tot cazul. E ca şi cum ai fi plătit. Şi trebuie să-mi cer scuze că te-am acuzat de spionaj.

— Nu contează. Eraţi apăsat de foarte multe lucruri stresante. Se vedea clar.

Domn' Aoyama îşi trece degetul peste buza de sus.

— Mi-am ras mustaţa.

— Bună mişcare, domnule subşef-de-gară. Oricum, nu vi se potrivea, cinstit vorbind.

— Oamenii trebuie să comemoreze schimbările majore în viaţă, cred eu.

— Şi nu sunt multe, schimbările mai majore decât moartea.

— Într-adevăr, Miyake.

— Pot să vă-ntreb: eu cum am murit?

— Dar dumneata eşti mai mult decât viu! Trupul dumitale se află în rata care te duce de la Kitakyūshū la Miyazaki. Aici te afli numai în vis.

— N-am avut niciodată aşa un vis, care să semene a… ne-vis.

— Visele celor vii pot fi calibrate de morţii lor. Uită-te mai atent.

Zburăm. Domn' Aoyama zboară stil Superman-liber. Eu am un sistem de propulsie gen Zax Omega, prins în curele de rucsac. Sub noi plutesc nori ca nişte bezele rozalii. Coclaurii Pământului se desfăşoară în toate direcţiile.

— Un alt privilegiu acordat nouă, morţilor – libertatea fără margini de-a ne minuna de splendoarea Creaţiei.

— Sunteţi mortul meu?

— Eu te-am închiriat pe dumneata, şi dumneata m-ai închiriat pe mine.

— De ce nu m-a vizitat Anju niciodată?

— Asta era, zice domn' Aoyama, verificându-şi ceasul de la mână. Chestiunea la ordinea zilei.

— Dar e-adevărat căăă… se-amestecă morţii cu viii?

— Nu-i mare brânză.

— Puteţi, într-adevăr, să vedeţi… orice? – mă gândesc la sesiunile mele de Zizzi Hikaru.

— Numai dacă vrem. Dar dumneata ţi-ai bate capul să te uiţi la un televizor cu un miliard de canale? Prea puţine lucruri merită atenţie. Răufăcătorii-şi închipuie că delictele lor sunt unice, numai fiindcă sunt sordide – dac-ar şti ei… Nu. Scopul prezenţei mele în visul dumitale din această dimineaţă este mântuirea.

— Ăăă… A dumneavoastră sau a mea?

— A noastră. M-am purtat urât cu dumneata la Ueno. Chiar dacă mi-ai scuipat

în ceainic.

— Mă simt prost c-am făcut asta.

Domn’ Aoyama se uită iar prin binoclu.

— Ziarele de peste două zile, de-acum înainte, o să fie aşa de rele, cum nici nu-ţi poţi închipui. Priveşte. Mântuirea se-apropie.

Domn’ Aoyama îmi face semn în jos. Norii se despart, ca nişte suluri antice, şi văd plaja secretă, pietrele de pe jos şi stânca în formă de balenă. Sus, pe spinarea balenei, stă o fată ghemuită, nefericit de singură. Anju, de bună seamă.

— Treburi neterminate, Miyake.

— Nu-nţeleg.

— O să-nţelegi.

Sistemul de propulsie mi se gripează şi se stinge. Mama mea – chipul ei, pe coperta unui film de groază – dar şi ea, şi balconul de la etajul nouă se pierd undeva pe cerul metropolei Tōkyō. Mă răsucesc, văd un loc de joacă venind în zbor către mine cu o viteză din care n-ai cum scăpa viu şi-mi aduc aminte că, dacă nu mă trezesc înainte să mă izbesc de pământ, o să…

Mă trezesc, dând să urlu: *Aaaahhh!*, pe bancheta cea mai din spate a unui autobuz – uşile i se închid fâşâind, şi se urneşte din loc. Mă ridic în capul oaselor, clipind. Aşa, da, rata. Ştiucă s-a oferit să-ntrebe prin jur, nişte camionagii de la Kitakyūshū, dacă nu mă lua careva până la Miyazaki, dar m-aşteaptă mama imediat după prânz. Nu vreau să risc să-ntârzii. O bătrână s-a aşezat lângă mine pe bancheta din spate a ratei, de când am adormit. Tricotează, are o faţă rotundă şi ciupită ca luna plină şi face aromaterapie, bănuiesc, pentru că simt mirosul unei… plante care se cheamă cumva, dar nu ţin eu minte cum. Are o culoare oranj-lucios – de la soare. Între noi, tronează un coş de curmale. Nu curmale apoase, de-alea de Tōkyō, ci curmale ca din poveşti. Curmale pe care merită să le furi, chiar dacă rişti să stârneşti mânia cutărui vrăjitor. Salivez, probabil – de-o zi-jumate n-am mâncat decât porcării.

— Propun un troc, zice madam Curmală. O curmală de-aici pentru visul dumitale.

— De ce, vorbeam în somn? întreb jenat.

— Colectez vise, zice ea, fără să-şi ridice privirile de pe ochiurile tricotate.

Aşa încât, îi povestesc visul pe care l-am avut, omiţând să-i spun că Anju e sora mea. Andrelele ei de tricotat scot sunetele unor săbii încrucişate pe un deal

îndepărtat.
— Uite ce e, tinere, nu vreau să mă păcăleşti la rest. Ce nu mi-ai spus?
Aşa încât, recunosc: Anju e sora mea geamănă. Madam Curmală reflectează.
— Când a părăsit, biata nefericită?
— Ce să părăsească?
— Partea asta, bineînţeles.
— Partea asta a…
— Vieţii – ba nu, andrelele ei de tricotat scot sunetul unui baston manevrat de-un orb.
— Acum nouă ani. De unde aţi ştiut?
— Împlinesc optzeci-şi-unu de ani de joi într-o săptămână.
Ori mintea ei cutreieră, ori mintea mea trudeşte. Cască – dinţi mici, albi. Mă gândesc la Pisică. Îşi desface un ochi. Zice:
— Visele sunt acele ţărmuri la care oceanul spiritului se uneşte cu pământul materiei. Sunt plajele pe care urmează-a-fi, a-fost-odată, nu-va-fi-nicicând se fâţâie printre cetele de încă-mai-sunt. Crezi că eu sunt o bătrână albită de superstiţii şi poate chiar cu minţile rătăcite – nici eu n-aş fi putut exprima în cuvinte mai bune tocmai acest lucru. Bineînţeles că sunt dusă cu pluta. Altfel, cum aş putea şti ceea ce ştiu?
Mă tem să n-o lezez, drept care o întreb ce crede că-nseamnă visul meu. Îmi zâmbeşte, arătându-şi dinţii. Ştie c-o tratez condescendent. Zice:
— Eşti dorit.
— Dorit? De cine?
— Nu dau consultaţii gratuite. Ia-ţi curmala, tinere.

După Tōkyō, Miyazaki pare un oraş de jucărie. La autogară, mă duc la biroul de informaţii turistice şi-ntreb despre clinica la care stă mama mea. N-a auzit nimeni de ea, dar, când arăt adresa, mi se spune că trebuie să iau o cursă locală în direcţia Kirishima. Următoarea nu e programată decât peste mai bine de o oră, aşa că mă duc la toaleta autogării, mă spăl pe dinţi, după care m-aşez în sala de aşteptare şi beau dintr-o cutie de cafea rece, dulce, urmărind cu privirile autobuzele şi pasagerii care vin şi pleacă. Unii se plimbă – cei pentru direcţia Miyazaki. Norii nu se grăbesc nicăieri, şi o fântână desenează curcubeie sub frunzele palmierilor. Un câine pensionar, cu ochii înceţoşaţi, se-apropie şi salută, adulmecând. O mamă şi viitoare mamă gravidă, nu glumă, încearcă să ţină sub control un stol de copii flexibili şi cu aripi la călcâie. Mi-aduc aminte de curmala

câştigată – bunica mea zice că femeile însărcinate n-au voie să mănânce curmale – şi m-apuc s-o decojesc cu briceagul. Mi se fac degetele cleioase, dar fructul e perlat şi perfect. Scuip sâmburi lucioşi. Unul dintre băieţi tocmai a învăţat să fluiere, dar nu ştie decât o singură melodie. Mama se uită la copii, care ţopăie pe scaunele de plastic. Mă-ntreb unde le-o fi tatăl. Numai când încep să se joace cu un extinctor, le spune şi ea ceva:

— Dacă pui mâna pe-ăla, oamenii cu autobuzele se supără pe tine!

Plec şi eu să mă plimb. Într-un magazin de cadouri, care încă mai vinde stocul rămas din 1950, găsesc un bol cu fructe de plastic decolorate, care au nişte mutre zâmbilii. I-l cumpăr lui Buntarō, ca să mă răzbun pe el pentru brelocul de chei cu Zizzi Hikaru. De la un Lawson, îmi cumpăr un tub de bombe cu şampanie şi citesc reviste până soseşte autobuzul. Ar trebui să mă-ncerce o oarecare nervozitate, bănuiesc, dar sunt lipsit de energie. Nu ştiu nici măcar ce zi este.

M-aştept la o instituţie elegantă, la marginea oraşului, cu locuri de parcare pentru maşini şi rampe de urcat pentru fotoliile rulante,– în schimb, autobuzul o ia pe-o alee care se-nfundă într-o zonă rurală. După mai bine de o mie de yeni, un agricultor din autobuz îmi indică un drum de ţară şi-mi spune să merg pe el, până se transformă-n potecă, şi de-acolo, pe potecă, până se termină. Zice:

— Nu se poate să nu-ţi dai seama – ceea ce, de obicei, e totuna cu nenorocirea.

Un versant întreg acoperit cu pini formează un perete vertical pe-o parte; pe cealaltă parte, orezul timpuriu este recoltat şi întins la uscat. Găsesc un pietroi rotund şi plat pe cărarea de lângă drum. Triluri şi castaniete de greieri în morse. Pun pietroiul în rucsac. Înfloreşte cosmosul în mov, magenta şi alb. Atât de mult spaţiu. Atât de mult aer. Merg şi iar merg. Încep să mă-ngrijorez – după încă douăzeci de minute, zăresc sfârşitul drumului, dar nici urmă de vreo clinică. Nişte sperietori de ciori ca dintr-o comedie de groază cască ochii la mine. Capete mari, gâturi schiloade. Panglica de asfalt se termină, şi văd că poteca prin care se prelungeşte moare cu totul unde se-nalţă un grup de case vechi, ţărăneşti, la poalele unui munte pe care toamna s-a grăbit să vină. Simt pete de sudoare între omoplaţi – probabil că nu miros foarte proaspăt. Să mă fi lăsat şoferul ratei la staţia greşită? Mă hotărăsc să-ntreb la ferma din faţă. O ciocârlie se opreşte din cântat, şi tăcerea se-aude şi mai zgomotos. Răsaduri de legume, snopi de floarea-soarelui, cearşafuri albastre întinse la uscat. O ceainărie tradiţională, cu ţigle pe acoperiş, se înalţă pe-o mică ridicătură, într-o grădină-de-munte năpădită de-un

covor de pir. Am trecut deja de poartă, când văd pancarta scrisă de mână: Clinica Muntele Miyazaki. Cu toate semnele de viaţă dimprejur, nu pare să fie nimeni pe-aici. Nu văd vreo sonerie sau vreun bătător la uşa din faţă, aşa c-o deschid, pur şi simplu, şi dau de-o cameră de primire, unde e răcoare şi o femeie într-o uniformă albă – femeia de serviciu, poate? – împarte nişte munţi de dosare pe coline. Bătălie dinainte pierdută. Mă vede.

— Bună.

— Bună ziua. Ăăă… aş putea vorbi cu asistenta de serviciu, vă rog?

— Puteţi vorbi cu mine, dacă doriţi. Suzuki. Doctor Suzuki. Şi dumneavoastră sunteţi…?

— Ăăă… Eiji Miyake. Am venit s-o văd pe mama mea – o pacientă… Mariko Miyake.

Doctoriţa Suzuki scoate un sunet de genul: *Aaaahhhhaaaaa!*

— Dar ce oaspete bine-venit sunteţi, Eiji Miyake! Da, sora noastră cea risipitoare a stat ca pe ghimpi toată dimineaţa. Noi, aici, preferăm termenul *membri*, în loc de *pacienţi*, dacă nu vi se pare că sună prea forțat. Ne-aşteptam să telefonaţi de la Miyazaki – aţi avut dificultăţi, sau ne-aţi găsit uşor? Mă tem că e destul de mult de mers până la noi. Sunt de părere că solitudinea poate juca un rol terapeutic în vieţile noastre încorsetate. Aţi mâncat? Lumea-i la masa de prânz, la cantină.

— Am mâncat o turtă de orez în autobuz…

Doctoriţa Suzuki observă că-mi creează nervozitate perspectiva de-a mă întâlni cu mama în public.

— Ce-ar fi s-aşteptaţi în ceainărie, atunci? Ne mândrim cu ea – unul dintre membrii noştri a fost maestru-ceainicar şi va fi din nou, dacă am şi eu ceva de spus în această privinţă. El a modelat-o, după ceainăria lui Senno-Soyeki[137]. Mă duc să-i spun mamei dumneavoastră că i-a sosit vizitatorul.

— Doamnă doctor…

Doctoriţa face o piruetă pe un singur picior.

— Da?

— Nu, nimic.

— Fiţi aşa cum sunteţi, atât – parcă-mi zâmbeşte.

Mă descalţ şi m-aşez în coliba răcoroasă, de patru rogojini şi jumătate. Receptez senzaţiile grădinii. Albine, fasole săltăreaţă, levănţică. Beau nişte ceai de orz – s-a încălzit şi a făcut spumă – din sticla pe care mi-am cumpărat-o de la

Miyazaki. Tolănit pe saltea, un fluture de papirus îşi adună aripile. Mă-ntind pe spate şi-mi închid ochii – doar o clipă.

New Yorkul tălăzuieşte fulgii de zăpadă şi ciorile cenuşii. O cunosc pe şoferiţa monstrului de taxi galben, dar numele ei îmi scapă, tot căutându-l. Cu greu îmi croiesc drum, printre jurnalişti şi lentilele lor ca nişte ochi de insecte, până-n studioul de înregistrări, unde John Lennon îşi dă pe gât ceaiul de orz. Exclamă: „Eiji! Chitara ta renunţase la orice speranţă“. De când am împlinit doişpe ani, mi-am dorit să-l întâlnesc pe acest semizeu. Visul mi s-a împlinit, şi engleza mea este de o sută de ori mai bună decât am îndrăznit eu însumi să sper, şi totuşi nu găsesc altceva de spus decât: „Îmi pare rău c-am întârziat, domnu' Lennon“. Marele om ridică din umeri, exact la fel ca Yuzu Daimon: „După nouă ani de când tot înveţi cântecele mele, poţi să-mi spui John. Poţi să-mi spui oricum. Numai nu Paul.[138]“ Cu toţii râdem, auzind asta. „Dă-mi voie să-ţi prezint restul trupei. Pe Yoko, ai întâlnit-o deja la Karuizawa, într-o vară, când eram pe biciclete…“ Yoko Ono este îmbrăcată precum Dama-de-Pică. „E totu-n regulă, Sean – îmi spune –, mami doar îşi caută mâna-n zăpadă[139].“ Tuturor ni se pare foarte, dar foarte amuzant. John Lennon îmi face apoi semn cu mâna către pian: „La claviatură, doamnelor şi-adormiţilor, daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Claude Debussy“. Compozitorul strănută, şi-i zboară din gură un dinte – ceea ce stârneşte un alt ropot de râsete –, după care-i cad şi mai mulţi dinţi de la locurile lor, provocând alte şi alte hohote. „Prietena mea pianistă, Ai Imajō, adoră lucrările dumneavoastră“, îi spun lui Debussy. „A obţinut o bursă la Conservatorul de la Paris, numai că tatăl ei n-a lăsat-o să se ducă.“ Şi franceza mea e tot perfectă! „Atunci, tatăl ei nu e decât un căcăcios de porc sifilitic“, zice Debussy, lăsându-se în genunchi, pentru a-şi aduna dinţii. „Iar domnişoara Imajō a dumitale este o femeie distinsă. Spune-i să se ducă! Întotdeauna m-am simţit atras de doamnele asiatice.“

Sunt în parcul din Ueno, printre boscheţii şi corturile unde-şi duc viaţa oamenii fără adăpost. Am senzaţia că este un loc oarecum inadecvat pentru un interviu, dar a fost ideea lui John.

„John, piesa *Nu ştie niciodată, ziua de mâine*[140] – la ce se referă, de fapt?“

John adoptă o poză filozofică:

„N-am ştiut niciodată“.

Ne hlizim a deznădejde, amândoi.

„Dar tu ai scris-o!“

„Nu, Eiji, eu niciodată…“ – şi-şi culege lacrimile de pe faţă. Zice: „Ea m-a scris pe mine!“

În momentul acela, Doi ridică de-un colţ clapa de la intrarea cortului şi livrează o pizza. Deschidem cutia şi, ce să vezi?, conţine compost de canabis. Dama-cu-Poze – pare-se că suntem oaspeţii ei – scoate un cuţit de tort cu măciulia lustruită în formă de ţeastă de hermină. Ne serveşte fiecăruia câte o felie subţire – are gust de ceai verde.

„Care e cântecul lui John, pe care-l preferi, Eiji-*kun*?“

Realizez că Dama-cu-Poze, de fapt, este Kozue Yamaya, care lucrează sub acoperire – râdem cu toţii, auzind asta. Îi răspund:

„*Visul #9*.[141] Ar trebui considerat o capodoperă.“

John este încântat de acest răspuns şi mimează o divinitate indiană, care cântă: *Ah, bokawawa poussé poussé*[142]. Până şi balena de plexiglas din faţa muzeului de ştiinţe râde în sinea ei. Mie, plămânii mi se umplu de râs şi am dificultăţi mari în a respira.

„Adevărul este – continuă John – că *Visul #9* este un descendent al *Pădurii norvegiene*[143]. Amândouă sunt poveşti cu fantome. «Ea» din *Pădurea norvegiană* te blesteamă cu singurătatea. Cele «două spirite care dansează atât de straniu» din *Visul #9* te binecuvântează cu armonie. Dar oamenii preferă singurătatea, în locul armoniei.“

„Ce-nseamnă titlul?“

„Al nouălea vis începe după orice sfârşit.“

Un guru se înfurie:

„De ce abandonezi căutarea iluminării?“

„Dacă eşti aşa de-al naibii de cosmic – îl ia John peste picior –, ştii de ce!“

Râd aşa de tare, că mă…

— M-am trezit. Şi-am văzut-o pe maică-mea, stând în cadrul uşii de la ceainărie.

Ai Imajō îşi stinge muzica.

— Te-ai trezit de râs? Ce-o fi crezut despre tine?

— A recunoscut mai târziu că se gândise c-aveam un atac de ceva. Şi, mai târziu, a zis că şi Anju, când era mică de tot, râdea în somn.

— Aţi stat mult de vorbă?

— Trei ore. Cât a durat canicula de la miezul zilei. Abia am ajuns înapoi la Miyazaki.

— Deci nu vi s-a-ntâmplat nici unuia, de fapt, să nu ştiţi ce să-i spuneţi celuilalt.

— Ştiu şi eu? S-a petrecut un fel de acord neprecizat între noi. Ea s-a dezbărat de orice rol de „Mamă“, şi eu – de orice rol de „Fiu“.

— Din câte mi-ai spus, tu n-ai jucat niciodată vreun asemenea rol.

— Ce-i drept. Vreau să spun aşa: eu am fost de acord să n-o judec prin comparaţie cu vreun etalon de „Mamă“, iar ea – să nu mă compare pe mine cu vreun etalon de „Fiu“.

— Şi… ce-o să faceţi, de-acum încolo?

— Presupun c-o s-o luăm de la capăt, ca un fel de…

— Prieteni?

— Nu vreau să pretind c-a fost o vară de iubire sau nu-ştiu-ce sărbătoare a păcii. A existat un câmp minat de tot felul de lucruri pe care le-am ocolit amândoi şi pe care va trebui să le lămurim, într-o bună zi. Dar… mi-a cam plăcut, aşa… Este o persoană reală. O femeie reală.

— Chiar şi eu ţi-aş fi putut spune asta.

— Ştiu, dar întotdeauna m-am gândit la ea ca la un decupaj dintr-o revistă, care a făcut *cutare*, şi a făcut *cutare*, dar care niciodată n-a simţit practic nimic. Astăzi, am văzut-o ca pe-o femeie de patruzeci-şi-ceva de ani, care n-a avut câtuşi de puţin o viaţă atât de uşoară, cum pretinde maşina de zvonuri de pe Yakushima. Când vorbeşte, se vede că are cuvintele la ea. Nu ca-n scrisori. Mi-a povestit despre alcoolism, despre ce-ţi poate face el. Fără să dea vina pe el, fără lucruri de-astea, ci ca un om de ştiinţă care analiza o maladie. Şi, ce să vezi – chitara mea? S-a dovedit că este a ei! În toţi aceşti ani, chitara mea era, de fapt, chitara ei, şi eu habar n-am avut că ştie să cânte.

— Era şi hotelierul de la Nagano de faţă?

— O vizitează la fiecare al doilea sfârşit de săptămână – azi, nu. Dar i-am promis că mă duc din nou acolo duminica viitoare.

— Bine. Să te-asiguri că are intenţii onorabile. Şi tatăl tău adevărat?

— Ăsta era unul dintre subiectele de pe câmpul minat. Poate altă dată. M-a întrebat dacă îmi place la Tōkyō şi dacă mi-am făcut prieteni. M-am lăudat cu singura mea prietenă, pianista de geniu.

— Ce club elitist. Noaptea asta… unde stai?

— Doctoriţa Suzuki s-a oferit să-mi găsească o saltea, într-un colţ oarecare, dar o să iau trenul până la Kagoshima, şi-o să stau la unchiu-meu…

— La unchiul Bănet, este? Şi, mâine-dimineaţă, te urci pe feribotul de Yakushima şi te duci să vezi piatra de mormânt a surorii tale.

— De unde ştii? – nori de alarmă se rostogolesc peste cerul ca un ecran de cinema.

— Eu chiar ascult, când îmi povesteşti despre Anju, să ştii şi tu. Şi despre visele tale. Am un auz perfect.

Orizontul cască, plictisit. Terenurile plane şi întinse, ca o maree, ajung la Marea Hyuga Nada, spre sud faţă de strâmtoarea Bungo, unde a navigat şi fratele bunicului meu, în acea ultimă călătorie a lui, cu submarinul I-333. Dacă binoclurile ar fi suficient de puternice, încât să apropie anii 1940, am putea să ne facem cu mâna unul, celuilalt. Poate c-o să-l visez şi pe el. Timpul ar putea fi cel care împiedică lucrurile să se petreacă toate simultan şi în realitate, în starea de trezie, dar, în vise, regulile sunt altele. Simt un miros de fructe de toamnă.

— Ia te uită, ce mică-i lumea! zice Madam Curmală. Bună ziua din nou. Pot să m-aşez aici?

— Sigur că da, zic, şi-mi depun rucsacul în plasa de deasupra capetelor.

Se-aşază de parcă s-ar teme să nu facă vânătăi.

— Şi, ţi-a plăcut curmala de la mine?

— Ăăă… delicioas-a fost. Vă mulţumesc. Visul meu cum vi s-a părut?

— Am auzit şi mai grozave, zice bătrânica, şi-şi scoate lucrul de mână.

— Pot să vă-ntreb ceva? Ce faceţi cu visele pe care le… adunaţi?

— Dumneata ce faci cu asta de la mine – curmala?

— Curmala… o mănânc!

— Şi bătrânicile au nevoie de hrană.

Aştept o explicaţie, dar Madam Curmală nu mi-o dă. O centrală electrică nucleară se fofilează pe lângă noi, apoi o fregată la ancoră, un individ care se dă cu placa de surf de unul singur. Simt c-ar trebui să port o conversaţie politicoasă. Zic:

— Mergeţi la Kagoshima?

— Merg de colo până colo.

— Vă vizitaţi rudele?

— Asist la conferinţe.

Aştept să-mi spună la ce soi de conferinţe asistă oamenii de optzeci de ani – de cultivare a fructelor, de croşetat şi tricotat? –, dar ea se concentrează asupra lucrului de mână. Mă gândesc la degradarea atomilor.

— Vă ocupaţi, cumva, cu interpretarea viselor?

Are nişte ochi lipsiţi de irişi, în care ai face bine să nu te uiţi fix prea mult.

— Sora mea mai mică – ea se ocupă de partea de afaceri a ocupaţiei noastre – descrie ce facem noi ca fiind o muncă de „şenalizare“.

Presupun că n-am auzit bine:

— Colecţionaţi accesorii de la Chanel, adică?

— Am eu mutră de aşa ceva?

Mai încerc o dată.

— Şenalizare… Asta ce-i, un fel de inginerie?

Madam Curmală scutură din cap a blândă exasperare:

— I-am şi spus surorii mele. Această îmbârligare de cuvinte nu face decât să inducă oamenii în eroare. Suntem vrăjitoare, i-am spus, aşa că „vrăjitoare“ ar trebui să ne spunem. Uite, rândul ăsta va trebui să-l iau de la început. Lucrez un fular pentru bunica mea. Şi-o să geamă, dacă nu iese perfect.

— Iertaţi-mă, ce-aţi spus că sunteţi… vrăjitoare?

— Pe jumătate pensionată, de vreme ce tocmai am împlinit cinci sute de ani. Locul trebuie lăsat celor mai tineri, eu aşa cred.

Mă duce cu zăhărelul foarte şmechereşte, dacă nu cumva e nebună de legat. Zic:

— N-aş fi bănuit…

Bătrâna se-ncruntă la lucrul de mână.

— Sigur că nu. Lumea dumitale este luminată de televiziune, însăilată de sateliţi, cimentată de ştiinţă. Ideea că nişte femei îşi prelungesc durata vieţii cu ajutorul energiei eliberate în vise ţi se pare, cum spui, nebună de legat – aş da orice pentru un răspuns potrivit. Ea continuă: Dar nu-i nimic. Neîncrederea e bună pentru afacere. Când Epoca Raţiunii s-a extins şi pe aceste ţărmuri, noi am fost cele care am scos cel mai profund oftat de uşurare.

— Cum puteţi săăă… vă hrăniţi cu vise?

— Dumneata eşti prea modern ca să înţelegi. Visul este o fuziune între spirit şi materie. Fuziunea eliberează energie – de unde şi faptul că somnul cu vise temprospătează. Realitatea este că, fără vise, nu-ţi mai ţii mintea în frâu mai mult de o săptămână. Bătrânele atât de longevive ca mine se hrănesc din visele unor tinerei sănătoşi, ca dumneata.

— Oare e înţelept să le spuneţi oamenilor aşa ceva, în stânga şi-n dreapta?

— Şi de ce nu, mă rog? Oricine ar insista că este şi adevărat ar ajunge sub cheie.

Mă-ncearcă un vag regret, când îmi aduc aminte c-am luat acea curmală şi am şi mâncat-o.

— Ăăă, zic, trebuie să mă duc până la toaletă.

Într-acolo mergând, mi se pare că trenul stă pe loc, în schimb eu şi peisajul zburăm pe lângă el, cu aceeaşi viteză ameţitoare. Partenera mea de călătorie începe să mă sperie – nu atât prin ceea ce spune, ci prin felul în care spune. Mă-ntreb cum s-ar cuveni să mă port cu ea. Dar, când mă-ntorc la locul meu, constat că nu mai este.

Ciuma roşie a eradicat orice formă de viaţă umană, de pe tot globul. Ultima cioară a ciugulit ultima fărâmă de carne de pe ultimul os. Ai şi cu mine[144] suntem unicii supravieţuitori, graţie imunităţii noastre naturale. Trăim în Salonul de Ceai Amadeus. Orbitele sateliţilor coboară din ce în ce mai mult şi, de-acum, plutele acestea electronice zboară prin faţa balconului nostru, atât de aproape, c-am putea să le şi atingem. Eu şi Ai ne distrăm făcând plimbări lungi prin Tōkyō. Eu aleg diamante pentru Ai, şi Ai îmi alege mie cele mai de lux chitare. Ea interpretează *Arabescul* de Debussy, în direct, la sala Budōkan, după care eu îmi parcurg repertoriul de John Lennon. Jucăm alternativ rolul publicului. Ai face în continuare salate delicioase, pe care le serveşte în antene parabolice de televiziune. Ducem felul ăsta de viaţă, ca frate şi soră, deja de mult timp.

Într-o zi, auzim un zgomot pe balcon: *Miiiiiiiip! Miiiiiiiip!*. Tragem cu ochiul pe fereastra întredeschisă şi vedem o pasăre hidoasă, apropiindu-se de noi în pas de plimbare. Mare cât un porc, are o guşă de curcan, ca un scrot, ciufulită ca un condor. Are ciocul ca o pânză de bomfaier. Din ochii de alcoolic i se scurge puroi. La fiecare câţiva paşi, vomită câte un ou cât un glob ocular, după care se aşază pe el, frichinindu-se, ca să şi-l îndese pe gaura curului. „Repede!“, zice Ai. „Închide fereastra! Vrea să intre!“ Are dreptate, dar eu ezit – ciocul ăla e-n stare să-mi reteze încheietura dintr-o singură zvâcnire. Prea târziu! Păsăroiul se repede înăuntru, dărâmă un scaun, se rostogoleşte pe covor. Eu şi Ai ne dăm câte un pas înapoi, speriaţi, dar curioşi. Mult rău ar putea urma, după cum şi mult bine. Păsăroiul se ridică ţanţos, uitându-se la decor cu ochiul critic al unui eventual cumpărător. În cele din urmă, se-nfige într-un tort de nuntă şi zice – vocea este a

lui Doi: „Cotoiu’ cu perucă de pe tavan pică, şi-asta numai aşa, la prima vedere. Te bagi, moşule?“

— Iarăşi tu, Miyake! zice Ai Imajō, dar cu aerul că-i face plăcere. Am văzut la ştiri că la Kagoshima s-a lansat o avertizare de taifun. Ai şi ajuns acolo?

— Încă nu. Schimb trenul la… – citesc ce scrie pe indicator – …Miyakonojō.

— N-am auzit.

— Numai conductorii de tren au auzit. Te-ntrerup de la ceva?

— Mă smotoceam c-un italian foarte sexy, pe care-l cheamă Domenico Scarlatti.

— Asta, ca să ne gelozeşti – pe mine şi pe Claude.

— Scarlatti este şi mai mort decât Debussy. Dar sonatele lui… uau!

— Am avut un vis. Apăreai şi tu în el, şi-aveai un curcan râios…

— Eiji Miyake şi farmecu-i ucigător. De-asta m-ai sunat?

— Nu, te-am sunat, de fapt, ca să-ţi spun căăă… m-am trezit şi am realizat că m-am îndrăgostit de tine, probabil, şi că m-am gândit că e genul de lucru pe care s-ar cuveni să-l ştii şi tu.

— Te-ai îndrăgostit de mine – *probabil*? Cred că e cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus un bărbat vreodată.

— Am zis aşa, „probabil“, pentru că mă temeam să nu par prea direct. Dar, dacă insişti, da, sunt… categoric înamorat de tine.

— Şi de ce-mi spui asta acum, când eşti la o mie de kilometri depărtare? De ce nu te-ai dat la mine când ţi-am vizitat apartamentele?

— Ai fi vrut să mă dau la tine?

— Credeai c-am venit în excursie până-n Kita Senju, ca să fac puţină conversaţie cu tine, până la masa de seară?

Mi se sparge un ou în creştetul capului şi o fericire cu consistenţă de albuş o ia în jos în firicele.

— De ce n-ai spus nimic?

— Tu eşti bărbatul. *Tu* eşti cel care trebuie să-şi amaneteze demnitatea şi respectul de sine.

— Sunteţi aşa nedreaptă, domnişoară Imajō.

— Nedreaptă? Încearcă şi tu să fii femeie, măcar puţin, aşa.

— Mi-am dat seama, puţin câte puţin. Încă nu ştiam, când ai venit tu în vizită. Adică, bineînţeles, nu te-aş fi dat afară, dacăăă… dar, pe urmă, ţi-am arătat

scrisorile şi…

— Ţi-a trebuit un vis despre un curcan împuţit?

— Râios, nu împuţit. Şi era mai degrabă simpatic. Te-ai supărat?

— Am primit permisiunea lui Scarlatti să-ţi cânt K.8[145], în sol minor. *Allegro.*

Ai Imajō îmi cântă, până când cartela mea telefonică moare. Cred că-i place de mine.

Trenul ajunge în gara Kagoshima, sub un cer de seară ca de sfârşit de lume. Fantomele din K.8 în sol minor fac paşi de tango, valsează şi ţopăie ca puii în capul meu. Ori de câte ori mă gândesc la fata aceea, inima-mi ţâşneşte înainte ca un calamar. Conductorul anunţă că, din cauza taifunului optsprezece, toate serviciile feroviare au fost suspendate până la noi ordine – cel mai devreme, până mâine-dimineaţă. Jumătate dintre pasageri bombăne la unison. Conductorul adaugă: şi celelalte servicii de transport în comun – autobuze şi tramvaie – au fost suspendate. Cealaltă jumătate bombăne la unison. Am o problemă imediată, pentru care dragostea nu este o soluţie. Unchiul Bănet locuieşte dincolo de creasta colinelor de la nord de Kagoshima – două ceasuri se fac până la el, pe jos. Îi telefonez, în speranţa că voi putea păcăli pe cineva să mă ducă până acolo, dar linia-i ocupată. Presupun c-aş face bine să mă duc în port şi să pun capul jos în terminalul pentru feriboturi. Rafale puternice de vânt îşi dau şuturi între ele pe deasupra staţiei de autobuz. Palmierii se-ncovoaie, bandierele biciuiesc, nişte cutii de carton fug, de parc-ar vrea să scape cu viaţă. Nu e nimeni în jur, iar magazinele se-nchid mai devreme. O cotesc pe Bulevardul Portului, şi un vânt demn de-o cauză mai bună aproape că mă ia pe sus şi mă şutuie înspre Nagasaki. M-aplec înspre el, ca să pot înainta. Insula-vulcan Sakurajima este acolo, dar nu pare foarte reală în seara asta. Marea nu e numai în beznă, ci şi bezmetică, de-atâtea valuri. După încă o sută de metri, îmi dau seama că sunt în rahat, nu glumă – panoul electronic anunţă că întregul complex al terminalului este închis. Aş putea lua un taxi până la unchiul Bănet – prea jenant, pentru c-ar trebui să-l plătească el. Aş putea sta la un hotel – şi să n-am cu ce plăti de dimineaţă. Mare porcărie, uneori, să fii sărac. Aş putea implora înţelegere la o secţie de poliţie – ba nu. Aş putea să m-adăpostesc sub vreo arcadă – mai bine nu. Mă decid s-o iau la picior până la unchiul Bănet, în cele din urmă – pe la ora nouă ajung la el. O iau pe scurtătură, de-a curmezişul terenului de fotbal pe care am dat singurul gol din scurta mea carieră de fotbalist, în urmă cu nouă ani. Particule zgrunţuroase roiesc şi-mi atacă ochii. Trec dincolo de gară şi mă aventurez pe şoseaua de

coastă, dar mersul e ca înotul acum şi-naintez cu greu. Nu sunt maşini. Încerc să-i telefonez unchiului Bănet de la o cabină telefonică, dar sună de parcă liniile ar fi căzut deja cu totul. Obiecte ne-aerodinamice se rostogolesc pe lângă mine – huse de maşină, lăzi de bere, triciclete. Marea bubuie, vântul se tânguieşte, apa sărată se năpusteşte peste spărgătoarele de valuri, şi spuma ei mă stropeşte pe mine. Trec pe lângă o staţie de autobuz acoperită, fără acoperiş. Mă gândesc să mă opresc la una dintre aceste case şi să-ntreb dacă pot să dorm în holul de la intrare. Trec pe lângă un copac – are înfipt în trunchi acoperişul unei staţii de autobuz acoperite. Pe urmă, aud un *buf-buf-buf!* Mă ghemuiesc din reflex, şi un animal negru trece-n salturi pe lângă mine – un cauciuc de tractor! Mă tem, de-acuma, să nu sfârşesc terciuit pe şosea. Ajung la nivelul grădinii tradiţionale *Iso-teien*. Am fost adus aici cu excursiile şcolare, şi ţin minte nişte clădiri de cărămidă, cu alcovuri în care m-aş putea, probabil, adăposti. Mă caţăr pe zid – m-ajută şi vântul, care mă saltă peste el – şi-aterizez într-o tufă răzbunătoare de bougainvillea. Grădina paşnică de vară este acum fundalul unui film de posesiune demonică. O femeie nebună trânteşte o uşă iar şi iar. Într-acolo mă târăsc, mă zbat, mă-mping – rămurele plutitoare mă plesnesc peste faţă. Urc o pantă abruptă şi-mi târăsc paşii peste pragul colibei. Miros de compost, prelată, împletitură – am ajuns într-un şopron cu unelte de grădinărit. Zăvorul e smuls, dar târăsc pân-acolo un sac de pământ şi reuşesc să proptesc uşa, ca să stea închisă. Toată construcţia se scutură, dar oriunde înăuntru e mai bine acum decât afară. Mi se obişnuiesc ochii cu întunericul. Un arsenal întreg de cazmale, făraşe, furci, greble. De-a lungul unui perete este un separeu îngust, dar e prea întuneric, şi nu se vede nimic dincolo de paravan. Mai întâi, adun vasele şi repar pagubele provocate de pătrunderea vântului, cât de bine mă pricep. Al doilea, îmi pregătesc un simulacru de pat. Al treilea, golesc o sticlă de ceai verde, pe care mi-am cumpărat-o de la Miyako-şi-cum-îi-mai-zice. Al patrulea, mă-ntind, ascult izbiturile ca de berbece ale taifunului în structura-nvechită şi-mi fac griji. Al cincilea, renunţ la făcutul de griji şi-ncerc să identific voci anume în acest cor de răgete nebuneşti.

Vezica mea este în afara corpului – un sac auriu, în formă de embrion. Îmi atârnă dureros de vintre. Sunt la Liverpool – ştiu asta, pentru că văd maşinile mini şi tunsorile-fagure – şi caut o toaletă. Gravitaţia e mai puternică în Anglia – mă epuizează târâtul ăsta în sus, pe scările catedralei. Uşa e-o trapă, de fapt. Mă

strecor prin ea pe spate, ca să-mi ţin în siguranţă, pe burtă, vezica-bebeluş. „Un moment, Şefu'!“ zice Lao Zi din spatele unui grilaj de plasă. „Îţi trebuie bilet de intrare.“ Zic: „Am plătit deja – la aeroport.“ Zice: „N-ai plătit destul. Mai scuipă zece mii de yeni.“ Este un tarif exorbitant, dar am de ales: ori îl plătesc, ori mă piş pe mine. Cu mare dificultate, îmi extrag portofelul, scot pe pipăite o bancnotă şi o vâr prin grilaj. Lao Zi o rupe-n două şi-şi îndeasă cele două jumătăţi pe nări în sus, ca să oprească o sângerare. „Deci. Pe unde vine toaleta?“ întreb. Lao Zi se uită la vezica mea umflată. „Mai bine-ţi arăt eu drumul“, zice. Catedrala din Liverpool este un labirint ca de şobolani, cu pereţi tapetaţi cu faianţă. Lao Zi se târăşte înainte pe burtă, iar eu fac înot pe spate în urma lui. Apa se scurge de-a lungul pereţilor în perdele. Uneori, aspersoare îmi țâșnesc direct în faţă. Vezica-bebeluş începe să mi se vaiete, cu vocea unei foci târâte pe uscat în contra voinţei ei. „Măcar suntem pe-aproape?“ Înghit în sec. Mă ridic în picioare într-o grotă. Picură din stalactite. Un şir de bărbaţi în uniforme ocupă toate pisoarele. Aştept. Aştept. Dar nici unul dintre acei bărbaţi nu se mişcă.

„Colonele Sanders!“ – mă bate pe umăr generalul MacArthur. „Unul dintre băştinaşi mi-a furat bricheta de platină. Ce dracului, valora o avere! Ai auzit ceva pe surse?“ Am fost incastrat în trupul magnatului cu puii, ca să spionez la Marele Cartier General şi să descopăr ce se ştie, dacă se ştie ceva, despre acel proiect cu torpilele *kaiten*. Ce straniu, să fiu atât de gras. Ştiu că semnificaţii nevăzute subîntind cuvintele, dar e greu să te concentrezi când îţi cântă propria vezică. „Nu?“ – şi generalul MacArthur strănută ca dintr-o fântână. „Haide, oricum, să te duc până-n port cu maşina.“ Jeepul militar ajunge în portul Kagoshima. Vezica mea este acum un ditamai copilul, care mi se cramponează de talie. Mi-e teamă să nu-mi plesnească, la vreo zvâcnitură bruscă a jeepului, dar ajungem la terminalul de feriboturi, fără să se-ntâmple nimic rău. Din nefericire, complexul a fost reconstruit după război, şi toate indicatoarele sunt acum în Braille. Mă gândesc să mă piş într-un tomberon de gunoi, dar mă şi tem de titlurile din ziar – „Băiat localnic Miyake uită antrenamentul de toaletă“ – şi-o iau pe un coridor, împleticindu-mă. Pulsând, urina şiroieşte dintr-un copoi muribund. Vezica mi s-a făcut mult prea grea, şi aproape că n-o mai pot duce. „Pe-aici“, îmi şuieră un însoţitor invizibil. Dau peste o toaletă nouă-nouţă, cât un aeroport de vastă. Podeaua, pereţii, tavanul, accesoriile, chiuvetele, pisoarele, uşile cabinelor – toate sunt de-un alb orbitor, ca zăpada. Un singur alt utilizator ca un fir de praf, hăt departe. Un avocat. Mă reped la cel mai apropiat pisoar, îmi apuc în mână geamănul de aur, proptindu-mă de perete, şi…

Avocatul fredonează *Băiat frumos*, într-o manieră atât de scârboasă, că mi se chirceşte vezica. Mă uit urât la el şi tresar şocat – stă proţăpit chiar lângă mine şi se pişă-n legea lui. Şi e tot fără chip.

Mă trezesc o vezică isterizată şi un zgomot oribil, ca un pârâit de epavă, foarte aproape. Taifunul izbeşte-n uşă, când mut sacul de pământ. Mă piş prin crăpătură. Pişatul zboară-n toate părţile şi probabil că sfârşeşte în Marea Chinei. Mă-ntorc la culcuşul încropit pe-o prelată, dar nimic nu poate dormi într-o noapte cu asemenea violenţe cereşti. Zeul Tunetului calcă-n picioare Kagoshima, căutându-mă pe mine. Mă-ntreb de ce am nişte vise atât de clare – de obicei, mi se evaporă în momentul în care deschid ochii. Când mi-am început vizitele-n serie la unchii mei, post-Anju, îmi imaginam că Adevăratul Eiji Miyake trăia undeva, într-o casă şi-ntr-o familie din reclame. El mă visa pe mine în fiecare noapte. Şi eu asta eram, de fapt – un vis al Adevăratului Eiji Miyake. Când eu mă duceam la culcare şi începeam să visez, el se trezea şi ţinea minte viaţa mea din starea de trezie, ca fiind visul lui. Şi viceversa. Taifunul îşi regăseşte suflul şi-şi reînnoieşte asaltul, în chip de vijelie. Las', că n-o să smulgă şopronul de grădinărit. Mă rostogolesc într-o parte, peste ceva tare – găsesc o piatră rotundă, plată, de dimensiuni medii. O iau şi mi-o pun în rucsac. Vijelia slăbeşte până la nivelul unui vânt puternic, şi aud, uimit, cum sforăie cineva – înăuntru, în şopron. Mă ridic şi mă uit în despărţitura îngustă. O femeie – şi doarme dusă. Nu arată a grădinăreasă – o fi o vizitatoare, care a rămas şi ea blocată aici de taifun, ca şi mine. Poate că s-a temut să m-anunţe de prezenţa ei şi-a adormit, pur şi simplu. S-o trezesc? Sau te pomeneşti c-ar muri de sperietură? I se deschid ochii. Dau să zic: „Ăăă…“ Zice: „Deci m-ai găsit, până la urmă“. Sare în picioare, şi kimonoul i se desface. Sunt mult prea surprins, ca să scot o vorbă. În prima clipă, ciudat cum e totul, o confund cu mama fetiţei de la gara din Ueno, Yuki Chiyo, care şi-a raportat propria dispariţie. Femeia mă ciupeşte de-un mamelon c-o mână umedă – cu cealaltă îmi scormoneşte pe dinăuntrul boxerilor. Nu e bine deloc – am apucat s-o anunţ pe Ai Imajō c-o iubesc –, dar buzele din faţa mea se despart, ca să mă primească, şi un milion de peştişori argintii schimbă direcţia brusc. Nu mă pot lupta cu asta. Nu pot să mă mişc, să mă uit în altă parte, să reacţionez. Aşa că-mi dau drumul.

Peste umărul femeii, o zăresc pe Madam Curmală. Stă cocoţată pe sacul de pământ şi suge pulpa din curmale. Scuipă sâmburi lucioşi.

Grădina inundată de lumină zace terciuită de orgia zeilor. Zemurile scurse din vene verzi parfumează aerul, împăciuitor. Flori smulse, crengi rupte, boscheţi dezrădăcinaţi. Dau peste o piatră mică, rotundă, plată. O iau şi mi-o pun în rucsac. Mi-ar plăcea să stau puţin şi să admir iazul, dar prefer să-l evit pe proprietarul şopronului de grădinărit, plus că feribotul de Yakushima pleacă peste nouăzeci de minute. Îmi croiesc drum prin tufele răvăşite de bougainvillea şi mă caţăr pe zidul de incintă, îl escaladez tocmai la timp cât să surprind o şcolăriţă de la fereastra unui autobuz şcolar aflat în trecere. Singura mea martoră. Când ajung înapoi printre case, vecinii s-au şi trezit şi discută despre cum să-şi repare gardurile. Mă opresc la un Lawson şi-mi cumpăr o sticlă de suc de grepfrut Minute Maid şi o porţie de tăiţei *ramen* instant – cu aromă de *kimchi* de legume –, peste care o rog pe fată să-mi toarne apă fierbinte. O mănânc pe zidul-parapet dinspre mare. Vulcanul Sakurajima scuipă cenuşă pe cerul fără cusur, iar marea e-atât de netedă, că parc-ar fi fost călcată cu fierul. Taifunurile dau lumile peste cap, dar a doua zi dimineaţă, lumile sunt curate ca lacrima. Îi telefonez unchiului Bănet, ca să-l înştiinţez că mai sunt în viaţă – îi spun că mi-am petrecut noaptea cu nişte prieteni la Kagoshima –, după care parcurg pe jos restul drumului, până-n port. Feribotul aşteaptă – maşini şi camioane sunt deja mânate pe puntea lui de oamenii portului, înarmaţi cu steguleţe şi fluiere. Completez formularul de îmbarcare, plătesc taxa, mă spăl – şi pe dinţi – şi caut un telefon.

— Taifunul optşpe, da, s-a spus şi la ştiri, zice Ai Imajō, dar nu i s-a dat prea multă atenţie din cauza porumbeilor.

— Porumbeii au acaparat principalele titluri?

— Toată ziua de ieri, peste tot în Tōkyō, porumbeii s-au izbit de clădiri şi s-au ciocnit de parbrizurile maşinilor. Ca-ntr-un film de-ăla de groază, cu dezastre. Îţi închipui câte zvonuri, câţi experţi, fiecare cu teoria lui, au dat buzna la toate posturile de televiziune. Experimente secrete ale guvernului, gripă aviară, secta Aum, devieri de unde magnetice, profeţii despre cutremurul care o să vină. Pe urmă, luna plină de azi-noapte n-a mai avut un halou aşa de luminos de douăşapte de ani. Cum au fost porumbeii afectaţi de cristalele de gheaţă din atmosferă, nu ştie nimeni, dar contribuie şi asta la sperietura generală. Iar azi-dimineaţă, am ieşit să-mi cumpăr nişte cafea pentru micul dejun, şi arborele de camfor din faţa închisorii era negru de ciori! Mai rău decât nu-ştiu-ce orchestră de alămuri de amatori, care-şi făcea încălzirea! Serios, ai fi zis că prinţul

întunericului trebuia s-apară din clipă-n clipă.

— Mai vin şi eu cu amărâtul meu de taifun.

— Hai să schimbăm subiectul, până nu începe să bipăie. Am vorbit cu Sachiko ieri-seară, înainte să plece la serviciu. Dacă ai nevoie să stai undeva, când te-ntorci la Tōkyō, poţi să rămâi aici. Pe canapea. Dacă te trimit eu să dormi acolo. Trebuie să faci curăţenie şi să găteşti, fiecare a treia zi. Şi nu cumva să răspunzi la telefon, ca să nu te prindă bunica ei şi să-şi închipuie că eşti iubitul care s-a mutat la ea.

— A, bun… Cel mai mult îmi place partea cu „dacă te trimit eu". Mulţumesc.

— Nu-mi da un răspuns acum. Stai şi mai rumegă propunerea.

Mai mulţi insulari mă observă când urc pe feribot. Mame de-ale colegilor de şcoală, prieteni de-ai verilor mei, un angrosist de fructe şi trestie de zahăr, care face nu-ştiu-ce afaceri cu unchiul Portocală. Mă-ntreabă cum e viaţa la Tōkyō, mai mult de politeţe, nu fiindcă i-ar interesa. Le spun că m-am întors ca să-mi iau hainele de iarnă, până nu se strică vremea. Discuţia trece la taifun, şi la cât vor costa reparaţiile, şi la cine o să plătească pentru ce anume. Mă refugiez pe puntea de la clasa a doua şi-mi fac un fel de barieră de protecţie din rucsac, numai ca să pot să dormitez în spatele lui. Un grup de femei excursioniste din Kansai ocupă tot restul punţii. Sunt echipate corespunzător, cu bluze de flanelă, veste care să le ţină cald, pantaloni de vreme schimbătoare, pălării caraghioase şi încălţări comode. Scot hărţi, le desfăşoară şi plănuiesc trasee. Insularii pot fi deosebiţi foarte uşor – au mutre plictisite. Fiindcă ieri după-masă n-a mai ieşit pe mare nici un vas, acum feribotul se umple întruna cu pasageri. Mă ridic în capul oaselor, ca să-i răspund unui bărbat cu un profil şi nişte pometţi de ogar cenuşiu, care mă-ntreabă la ce oră ajunge feribotul la Kamiyaku, principalul port de pe insula Yakushima. Plăteşte pentru informaţie cu alune prăjite-n coajă. Accept câteva, ca să m-arăt politicos, numai că sunt foarte rele – creează dependenţă. Molfăim amândoi până aproape de fundul pungii, adunând o movilă de coji. Ogarul Cenuşiu este editor la Ochiai şi cunoaşte biroul de obiecte pierdute de la gara din Ueno – s-a-ntâlnit odată cu sora doamnei Sasaki, la o cină literară. Motoarele hhhorrrcăăăieee brusc şi prind viaţă, doamnele excursioniste se miiirrrăăă, şi vederea de pe hublou se roteşte şi se mută. Buletinul de ştiri de la ora nouă anunţă aşteptata demisie a încă unui prim-ministru, în urma ruperii unei coaliţii.

— Nimic mai vechi decât ştirile de azi-dimineaţă – proclamă Ogarul-Cenuşiu

– şi nimic mai nou decât Pericle.

Nu trece mult, şi recepţia din larg transformă ştirile într-un hârşâit continuu, aşa că începe difuzarea documentarului cu parcul naţional Kirishima-Yaku. Toţi insularii îl ştiu pe dinafară. Cu el ne leagănă toate traversările astea.

Au betonat-o pe toată – Japonia, vreau să zic. Ultimele păduri sacre au fost puse la pământ, ca să se facă din ele beţişoare de mâncat, Marea Interioară a fost pavată şi declarată parcare naţională, iar acolo unde odinioară se-nălţau munţii, acum se pierd în nori blocurile-turn. Când oamenii ajung la vârsta de douăzeci de ani, li se amputează picioarele şi li se aplică pe piepturi interfeţe care se conectează direct la nişte plăci sofisticate pe roţi – de utilizat acasă ori la serviciu – sau la vehicule de mai mari dimensiuni, pentru călătorii mai lungi. Aniversarea mea de douăzeci de ani a fost în septembrie, aşa că trebuia să fac de mult această operaţie care e, de fapt, un rit de trecere. Dar eu vreau să-mi păstrez picioarele prinse de corp, motiv pentru care m-am alăturat mişcării de rezistenţă. Sunt dus acum să le fiu prezentat celor trei conducători ai noştri, care locuiesc la Miyakonojō, un loc retras, unde n-ajung maşinile. Şi lor le-au fost amputate corpurile cu totul, pentru camuflaj suplimentar. Le stau capetele aliniate, sub soarele orbitor. Au gâturile fixate la capătul unei piste de popice – realizez c-am fost adus dinaintea lui Gunzo, Nabe şi Kakizaki. Norocul meu că toţi trei, de îndată ce mă văd, încep să clipească agitaţi şi să strige: „Mesia! Mesia! Mesia!“ Rămân perplex. Îi întreb: „Sunteţi siguri?“ Par să fie. „Mesajul ţi se va dezvălui! Tu şi numai tu vei putea inversa plonjonul ca de meteorit al umanităţii într-o suferinţă fără margini!“ Asta sună a ceva măreţ. „Cum?“ întreb. Lui Kakizaki, îi cade mandibula, dar tot reuşeşte să spună: „Scoate dopul“.

La picioarele mele, văd un dop de cadă, cu lanţul sclipitor. Trag de el. Dedesubt e pământul – de când cu legile asfaltării, pământul a fost interzis. Văd o mişcare, şi un vierme iese din el, zvârcolindu-se, prin gaura formată. Apoi un altul, un altul, un altul. Sunt ultimii viermi japonezi. Tot aşa, zvârcolindu-se, îşi iau poziţiile predefinite dintr-o reţea de nouă-pe-nouă căsuţe. Fiecare căsuţă din această reţea conţine un caracter *kanji* sau unul japonez, scris cu trupuri de viermi, în loc de trăsături de pensulă. Cuvintele acestea formează unica şi adevărata scriptură. Înseamnă şi moartea viermilor, pentru că bitumul încins le calcinează trupurile. Când încep să sfârâie, miros a ton şi maioneză. Dar sacrificiul nu le este inutil. În cele optzeş’unu de caractere, citesc adevărul –

secrete ale inimilor şi minţilor, quarci şi iubire, pace şi timp. Adevărul sclipeşte ca un jad încins pe retina memoriei mele. Voi împărţi această înţelepciune cu specia însetată, iar deşerturile aride vor înflori.

— Miyake! Miyake, lepădătură! Scoală!

Faţa răsturnată a fostului meu profesor de sport, domn' Ikeda, pluteşte pe deasupra mea. Un sandvici cu ton şi maioneză, mâncat doar pe jumătate, i se înmoaie în mână. Tresar, mormăind a iritare. Domn' Ikeda presupune că nu sunt decât somnoros, dar eu trebuie să-mi aduc aminte de ceva…

— Te-am văzut la terminalul de feribot, dar mi-am spus tot eu: „Nu poate fi, Miyake e tocmai în Edo!" Ce cauţi înapoi aşa curând? Nu te-ai descurcat în metropolă, este?

Uit ceva. Dar ce anume?

— Nu-i vorba de asta, domnule. De fapt, eu…

— E-he, să fii tânăr la Tōkyō! Aproape că te-aş putea invidia, dacă n-aş fi deja eu. Primele două Mari Tinereţi ale vieţii mi le-am petrecut la Tōkyō. În paşi de vals am intrat în cea mai importantă universitate de sport – nu cred c-ai auzit de ea –, şi ce tânără sălbăticiune mai eram. Ce zile am avut! Ce nopţi am avut! Porecla pe care mi-au dat-o fetele îţi spune totul despre mine – Asul. Aşa-mi spuneau – Asul Ikeda. Pe urmă, la primul meu post de profesor, am alcătuit una dintre cele mai bune echipe de fotbal şcolar pe care le-a văzut vreodată Japonia. Puteam s-ajungem până-n calificările cupei naţionale, dacă nu dădeam peste un arbitru care era un căcat cu ochi bulbucaţi – bătrân, orb, olog, alunecos şi corupt. Mie şi băieţilor mei – cum ni se spunea? Invincibilii! Nu ca turma asta de lepre – şi domn' Ikeda face un semn larg din mână, a dezgust, către elevii lui îmbrăcaţi cu bluze de trening pe care scrie: „Şcoala Gimnazială Yakushima".

— Vă-ntoarceţi de la vreun amical, domnule?

— N-avea nimic amical în el, curistu-ăla de antrenor de la Kagoshima, cu mutră de tenie buhăită. În timpul taifunului de azi-noapte, m-am rugat să i se zdrobească de casă vreun camion cu ceva inflamabil.

— Şi scorul cât a fost, domnule? – la care domn' Ikeda se strâmbă: Sugativele din Kagoshima – douăzeci; Leprele din Yakushima – unu.

Nu mă pot abţine să-i răsucesc în rană un asemenea cuţit. Zic:

— Un gol? Dar e un semn încurajator, domnule.

— Şi-au dat autogol ăia, Sugativele din Kagoshima – şi domn' Ikeda se

răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

Documentarul turistic se-ntrerupe – am ajuns, probabil, în raza de emisie a Yakushimei. Privesc pe-o fereastră şi văd insula profilându-se la orizont. Primul-ministru cel nou promite că, sub conducerea lui, ţara va deveni o super-putere în materie de stil de viaţă. Ogarul-Cenuşiu sparge o alună între dinţi. Zice:

— Politicienii şi antrenorii de sporturi trebuie să fie destul de inteligenţi, ca să ţină frâiele jocului, în schimb destul de proşti, ca să creadă că are vreo importanţă.

Îmi amintesc visul pe care l-am avut. Ogarul-Cenuşiu mă-ntreabă:

— Suferi de rău-de-mare? Sau e din cauza fostului profesor de sport?

— Am… Am visat că eram un soi de Sanzōhōshi, care aducea scrierile budiste din India. Învăţam cunoştinţele divine care-mi erau necesare pentru a salva umanitatea de ea însăşi.

— Îţi dau şase-la-sută pentru primele zece mii de exemplare vândute şi nouă-la-sută pentru orice tiraj suplimentar.

— Dar nu reţin decât un singur cuvânt.

— Care este…?

— „Gâlci“.

— Care înseamnă…?

— Boala aia, care face să ţi se umfle gâtul.

— „Gâlci“ şi mai ce?

— „Gâlci“… şi-atât.

— A picat înţelegerea, zice Ogarul-Cenuşiu, scuturând punga. Na, c-am luat-o pe ultima.

Yakushima se măreşte ori de câte ori te uiţi în altă parte. E ciudat să pleci dintr-un loc, dar să te-ntorci într-un loc este întotdeauna şi mai ciudat. Nu s-a schimbat nimic în opt săptămâni, dar nimic nu mai e la fel. Podul peste râul Kamiyaku, munţii cu aer de catifea zdrobită, taluzurile de-un cenuşiu ca de temniţă. O carte pe care ai citit-o nu mai este aceeaşi carte dinainte de-a o citi. Poate că şi o fată cu care te-ai culcat nu mai este aceeaşi fată cu care te-ai băgat în pat. Uite, că se-apropie cheiul – unul dintre aruncătorii de frânghii strigă şi-mi face semn cu mâna – un partener de băutură şi *mahjong* de-al unchiului Bitum. Este coborâtă rampa de acces, şi mă pierd şi eu în şuvoiul de pasageri care debarcă. S-ar cuveni să mă duc şi să-i prezint omagii capului familiei, unchiul Păcănele. Dar scopul călătoriei mele este să-i prezint omagii soră-mii, Anju. O

dubiţă trage în faţa casei de bilete pentru feribot, şi un angrosist care face nu-ştiu-ce afaceri cu unchiul Portocală se oferă să mă ia cu maşina.

— Mergeţi până la Anbō?

— Hai, urcă – şi o luăm din loc.

— Caldă zi, comentez.

— Plouă-n curând, îmi dă replica.

Pe Yakushima, cu ploaia mergi oricând la sigur. Angrosistul e un tip tăcut, aşa că nu intervin momente stânjenitoare de tăcere. Îmi face semn cu mâna să-mi aleg un sac de portocale *ponkan*, care sunt principalul produs de export al insulei şi, cu siguranţă, cel mai delicios fruct produs în toată ţara, dacă nu chiar în toată Asia. Cred că zece mii de portocale *ponkan* am mâncat de când am venit pe Yakushima. Dacă mă tai, curge suc de portocală *ponkan*. Îmi ţin privirile aţintite la detaliile uitate ale locului unde se cheamă că este acasă pentru mine. Cisternele de petrol ruginite sus, acolo, unde sunt şi cabanele pentru turişti, pista de aterizare minusculă, gaterul care trage să moară. Jos de tot, aici, în sud-vest, copacii încă-şi mai poartă frunzişurile de vară, ponosite. Trecem de un pluton de ciclişti care dau de zor la pedale, purtând costume lucioase, în culori de peşti tropicali. Drumul sfârşeşte aici. Peste pod e cascada, şi pe urmă vine satul Anbō.

Cimitirul vuieşte şi ţiuie de insecte. Copacii se leagănă, şi după-masa dă în clocot. Reţetă străveche de octombrie. Colţul familiei Miyake este unul dintre cele mai bine îngrijite, din toată incinta – bunica mea tot mai vine, în fiecare dimineaţă, şi curăţă, smulge buruienile, mătură, schimbă florile de câmp. Mănclin în faţa pietrei funerare principale, cenuşii, după care îi dau ocol şi mă-ndrept spre cealaltă piatră funerară, mai mică şi neagră, înălţată pentru Anju. Este inscripţionată cu numele de moarte, ales de preot pentru ea – dar eu cred că nu-i decât o manieră prin care mai reuşesc ăştia să palmeze nişte bani de la rudele îndoliate. Sora mea e tot Anju Miyake. Torn apă minerală peste ea. Aşez buchetul de flori în suport, alături de cele aranjate acolo de bunica noastră. Îmi pare rău că nu ştiu cum se numesc florile. Steluţe albe în ciorchini, cozi de comete roz, bobiţe ca nişte şaisprezecimi stacojii. Îi ofer o bombă cu şampanie şi-mi desfac una şi mie. Pe urmă, aprind bucăţelele de tămâie. Îi spun: „Asta e cadou de la mama noastră. Mi-a dat bani să iau, şi am luat-o de la un templu din apropierea gării din Miyazaki“. Scot cele trei pietre plate şi rotunde şi-i construiesc o piramidă. Apoi mă aşez pe treaptă şi-mi lipesc urechea de piatra polisată, ca să verific: se-aude ceva sau nu? Marea liniştită răsuflă dincolo de

marginea uscatului. Simt nevoia să depun un sărut pe piatra tombală, aşa că fac asta, şi singura martoră este o pasăre închisă la culoare, cu ochi trandafirii. Mă rezem de piatră şi nu mă gândesc la nimic anume, până când explodează bomba cu şampanie. Atât de puţine durează: munţii, cântecele clasice, prieteniile adevărate. Ceaţa se rostogoleşte pe versanţii muntelui Miyanoura, făcând soarele opac şi dându-i albastrului mării un aer de bere. Am adus jurnalul cu torpila *kaiten* al fratelui bunicului nostru, ca să-i citesc şi lui Anju nişte fragmente, pentru că şi el, şi ea şi-au pierdut vieţile pe fundul mării. Dar mă gândesc tot eu că Anju poate s-audă foarte clar şi dacă eu îmi citesc mie în linişte, ori aici, ori în altă parte. Nu trebuie să-i povestesc nimic despre ce s-a-ntâmplat la Tōkyō. Trăitul e mai sonor decât vorbitul – pentru ea, pentru mine, pentru noi. Furnicile au descoperit bomba cu şampanie a lui Anju. „Auzi, Anju, ghici la cine mă duc, pe cine vreau să văd acum."

Ultima dată, când am urcat pe această potecă, aveam la mine trofeul de om al meciului şi dădeam şuturi într-o piatră. Eram ceva mai scund faţă de cum sunt acum – cam cu o treime. Nu m-aş mira să mă-ntâlnesc pe mine însumi, varianta de unsprezece ani. Buruienile colonizează mijlocul potecii. Nici un suflet nu e prin jur. O privighetoare cântă despre o altă lume, şi o maimuţă zbiară despre asta de-aici. Trec de poarta în stil tradiţional, *torī*, şi de leii de piatră. N-am mai pus piciorul niciodată de-atunci prin sanctuarul Zeului Tunetului. Un artizan celebru a venit de la Kyōto şi a înlocuit capul dispărut, iar autorităţile din turism au tipărit alte broşuri, cu noua lui faţă. Văd că pădurea mai are puţin şi sufocă de tot cărarea îngustă. Cu fiecare iarnă, cei care cred în el se-mpuţinează. Prin urmare, zeii mor şi ei, la fel ca vedetele de muzică şi surorile mai mici. Podul suspendat nu mai pare chiar atât de sigur. Paşii mei se-aud ca nişte bufnituri, în loc de tropăieli, ca şi cum scândurile s-ar putea prăbuşi în orice moment. Râul de sub el s-a umflat, de la ploile de azi-noapte. Mai bine de jumătate din câmpurile de orez din vale au fost abandonate. Şi fermierii mor, iar fiii lor fac bani la Kagoshima, sau la Kitakyūshū, sau la Ōsaka. Terasările câmpurilor de orez şi hambarele vechi sunt lăsate să se prăbuşească – taifunurile costă mai puţin decât constructorii. De-acum, valea este a insectelor. Dau şuturi în pietre. Tufe neîngrijite cresc pe cornişele casei bunicii mele. Stau şi mă uit la casa cea veche, în timp ce burniţa se-ngroaşă, făcându-se ploaie. Bunica este o femeie acră, dar a iubit-o şi ea pe Anju, în felul ei aspru. Când pleci dintr-un cadru, ai ocazia să vezi tabloul de ansamblu. Cel mai rău lucru ce se poate întâmpla, este să urle la

mine să plec – şi, după ultimele şapte săptămâni, aşa ceva nici măcar nu mi s-ar mai părea cel mai rău lucru.

— Buni?!

Înot prin ierburi până-n curte şi mă gândesc la o poveste veche, cu o vrăjitoare care lucrează la roata de tors, aşteptându-şi soţul infidel să revină acasă. Cu timpul, casa devine din ce în ce mai dărăpănată, apoi o ruină, dar nevasta nu îmbătrâneşte nici măcar cu o zi. Văd ceva de culoarea perlei mişcându-se printre pietrele acoperite de muşchi – este un şarpe încolăcit! Nici capul, nici coada nu i se văd, în schimb trupul e gros ca braţul meu. Şarpe se face nevăzut în spatele unui moto-plug ruginit. Mi-a vorbit Anju vreodată despre un şarpe palid? Sau am visat? Mi-aduc aminte vag de faptul că bunica noastră vorbea despre un şarpe care trăia în hambar, când era ea copil, şi care ar fi fost, pasămite, vestitorul unei morţi în familie. Asta trebuie să fie o superstiţie. Nici un şarpe nu trăieşte şaptezeci de ani. Cred. Bat în tocul uşii, după care deschid cu forţa uşa încăpăţânată. Aud radioul.

— Buni?! Eiji sunt.

Dau la o parte plasa de insecte, intru în casă, unde-i răcoare, şi trag aer adânc în piept. *Saké* fermentat, lemn umed, chimicale de closet. Tămâie, din camera unde sunt rogojini *tatami*. Oamenii bătrâni miros într-un fel anume – presupun că şi ei cred la fel despre oamenii tineri. Un şoarece se face nevăzut. Radioul înseamnă, probabil, că bunica mea nu este acasă. Îşi făcuse un obicei din a-l lăsa pornit pentru câine, iar mai târziu, când a murit câinele, lăsa radioul pornit pentru casă.

— Buni?!

Arunc o privire în camera cu *tatami*, încercând să ignor un sentiment ciudat, că tocmai a murit cineva. Un pămătuf de pene stă proptit de baza altarului de familie. Suluri de papirus atârnate de perete, cu scene de toamnă, vasul de flori, o vitrină umplută cu fleacurile şi bibelourile unei vieţi trăite pe-o insulă. Bunica n-a părăsit niciodată Yakushima. Ploaia biciuieşte plasa de ţânţari, aşa că trag fereastra peste ea. Mai demult, mă temeam de-această cameră. Nu şi Anju. În timpul sărbătorii *O-bon*, stătea şi pândea lângă intrare şi dădea buzna înăuntru, ca să le prindă pe spirite mâncând cireşele lăsate afară de bunica noastră, tocmai pentru ele. Mă uit la morţii din vitrina lăcuită cu negru. Îmbrăcaţi în haine de piele, costume, uniforme, ţinute închiriate de la fotografi. Şi uite-o şi pe sora mea, dinţoasă, în prima ei zi de şcoală elementară.

— Buni?!

Merg în bucătărie, mă tratez c-un pahar cu apă şi m-aşez pe canapeaua pe care eu şi Anju am încercat – şi n-am reuşit – să levităm. Ea dădea vina pe puterile mele de tot râsul în materie de percepţie extrasenzorială, de vreme ce ea era în stare să îndoaie linguri cu ale ei. Ani de zile am crezut-o. Canapeaua pârrrrâie şi geme, dar, după o plimbare atât de lungă, într-o zi atât de sufocantă, mi se pare confortabilă, mult prea confortabilă…

Visez toţi visătorii – pe voi toţi.

Visez modelele givrate de pe clopotul din templu.

Visez apa sclipitoare, care picură din suliţa lui Izanagi.

Visez cum picurii se solidifică şi se transformă în aceste insule, pe care le numim Japonia.

Visez peştii zburători şi Pleiadele.

Visez urmele de piele din şanţurile claviaturii.

Visez oraşele şi ovarele.

Visez o minte în opt părţi.

Visez o fată care se îneacă, singură, fără o vorbă prin care să se plângă. Visez trupul ei tânăr, dat de colo-colo de valuri şi curenţi, până când se dizolvă în albastru şi nimic nu mai rămâne din el.

Visez balena de piatră, acoperită de ierburi de mare şi moluşte, privind.

Visez mesajul care iese gâlgâit din orificiul ei respirator.

„Întrerupem acest program, pentru a vă prezenta un buletin informativ de ultimă oră…“

„Un cutremur masiv a lovit zona metropolitană Tōkyō, în ultimele şaizeci de secunde. Biroul Naţional de Seismologie raportează o intensitate a cutremurului de 7,3 grade pe scara Richter, ceea ce depăşeşte intensitatea Marelui Cutremur din Kansai[146], din 1995, şi presupune daune structurale extreme peste tot în bazinul sedimentar Kanto. Cetăţenii care ne ascultă, din regiunea Tōkyō, sunt rugaţi să rămână calmi şi, dacă este posibil, să părăsească toate clădirile şi să iasă în spaţii libere, evitând pericolul reprezentat de bucăţile de zidărie care se prăbuşesc şi pregătindu-se pentru eventuale replici ale cutremurului. Nu folosiţi ascensoarele. Opriți gazul şi stingeţi aparatele electrice. Dacă este posibil, staţi la distanţă de ferestre. Unitatea de Reacţie Rapidă în Caz de Cutremur evaluează

riscul unor valuri seismice. Toate programele de radio sunt anulate, până la noi ordine. Vom transmite nonstop ştiri de urgenţă aduse la zi, pe măsură ce primim noi informaţii. Repet…“

E rece în cameră. Dau radioul foarte încet şi pun mâna pe telefonul străvechi. Încerc de trei ori, dar acasă la Ai Imajō, telefonul e mort. La fel şi la Buntarō. La fel şi la *Nero*. Nu răspunde nimeni nici la gara din Ueno. Este imposibil să obţin vreun răspuns de la centrala din Tōkyō.

Aş da orice să visez, în acest moment. Orice. Sunt, oare, undele aeriene şi cablurile blocate, pentru că jumătate din utilizatorii telefonici din toată ţara încearcă să sune în capitală, sau pentru că Tōkyō s-a transformat într-un peisaj de moloz acoperit de nori alcătuiţi din praf de ciment? Afară, un secol de ploaie liniştită se revarsă peste orice frunză, ac de pin sau piatră din vale. Înăuntru, vocea de la radio anunţă că a fost declarată stare de urgenţă. Îmi închipui vreun geam explodându-i exact în faţă lui Ai Imajō sau vreun drug de fier străpungându-i pianul. Îmi închipui o mie de lucruri. Îmi iau rucsacul, mă-ntorc în holul de la intrare, îmi vâr picioarele în ghetele de sport şi deschid iar, cu scrâşnete, uşa încăpăţânată. Şi-ncep s-alerg.

Note

136. Supranumit cu afecţiune Fuji-*san*, acest vulcan activ (3 776 m) este cel mai înalt munte din Japonia şi un simbol al ţării, situat la circa 100 km sud-vest de Tōkyō, de unde se poate chiar vedea, în zilele senine.

137. Creatorul primei ceainării independente, considerat cel mai mare maestru de ceai din lume, care a trăit în secolul XVI.

138. Aluzie la rivalitatea dintre John Lennon și Paul McCartney (n. 1942), amândoi componenţi ai trupei The Beatles şi autori ai pieselor din repertoriul acesteia.

139. Aluzie la cântecul *Don’t Worry Kyoko. Mummy’s Only Looking for Her Hand in the Snow* („Nu-ţi face griji, Kyoko. Mami doar îşi caută mâna în zăpadă“), de pe albumul *Plastic Ono Band*, din 1969.

140. *Tomorrow Never Knows,* piesă de pe albumul *Revolver*, din 1966, al trupei The Beatles, atribuită cuplului Lennon – McCartney, dar scrisă, de fapt, de John Lennon.

141. *#9 Dream*, piesă scrisă de John Lennon, care a figurat prima oară în cuprinsul albumului său din 1974, *Walls and Bridges*.

142. Această formulă revine în refrenul piesei *#9 Dream*. John Lennon afirma că o visase şi că nu avea nici o semnificaţie.

143. *Norwegian Wood*, piesă scrisă în colaborare de John Lennon şi Paul McCartney, care a figurat prima oară în cuprinsul albumului din 1965, *Rubber Soul*, al trupei The Beatles.

144. În original, joc de cuvinte intraductibil: *Ai and I* se citeşte la fel ca „eu şi eu“.

145. Adică *Sonata pentru pian* în sol minor, nr. K.8.

146. Cutremurul de la Kobe, survenit la 17 ianuarie 1995, care a avut o intensitate de 6,9, provocând pierderi de vieţi omeneşti şi pagube uriaşe.

Nouă

Mulţumiri

Jocasta Brownlee, A.S. Byatt, Emma Garman, James Hofman, Jan Montefiore, Lawrence Norfolk, Ian Paten, Alasdair Oliver, Jonathan Pegg, Mike Shaw, Carole Welch, Ian Willey, Hiroaki Yoshida.

Noburu Ogawa, curator al Muzeului Memorial Kaiten de la Tokuyama, mi-a oferit informaţii valoroase cu privire la torpilele *kaiten* şi la piloţii acestora. Pentru datele tehnice, am consultat şi cartea lui Richard O'Neill, *Suicide Squads*, Salamander Books, 1999. Orice eroare îmi aparţine.